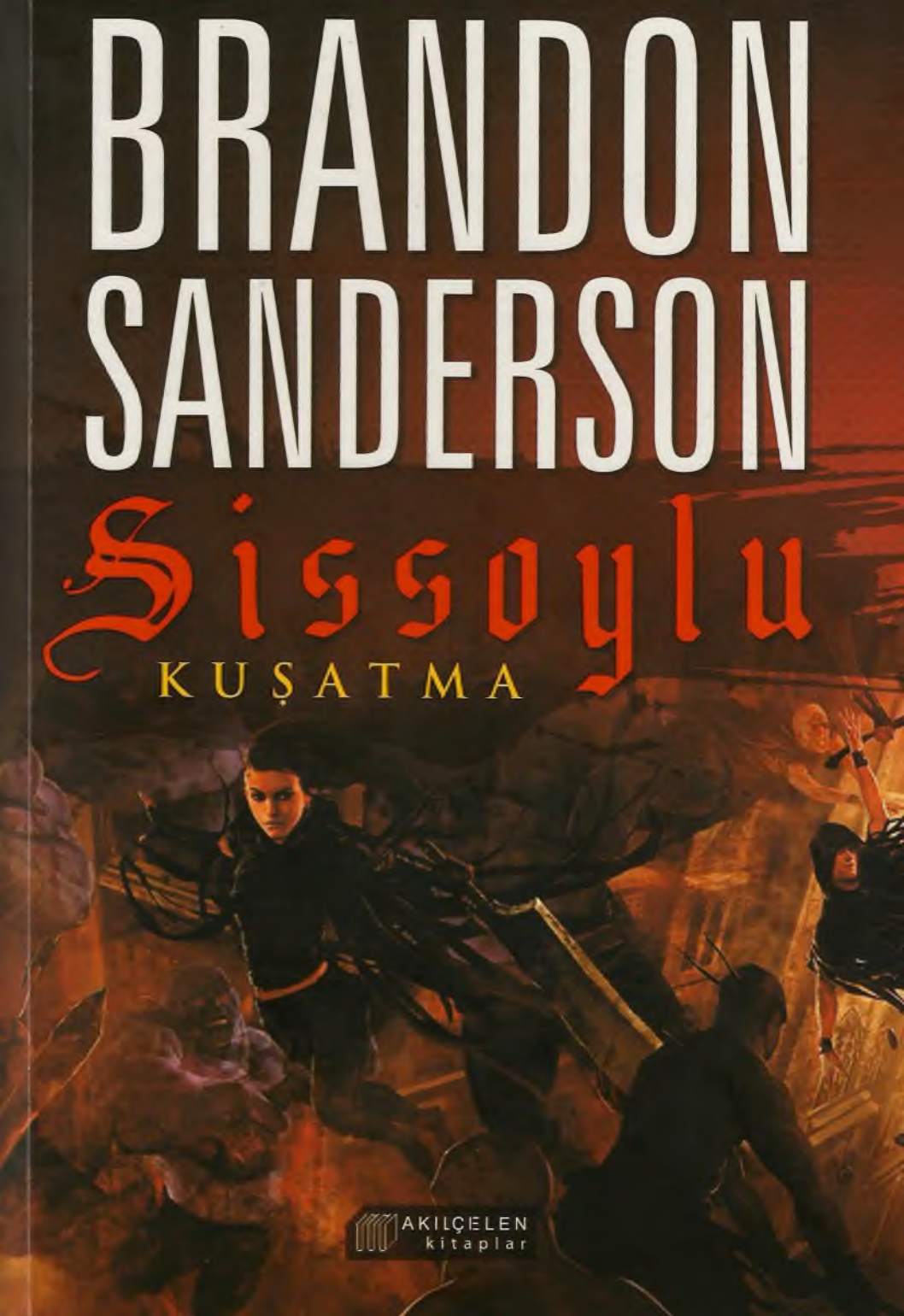
BRANDON SANDERSON

Sissoylu

KUŞATMA

AKILÇELEN kitaplar

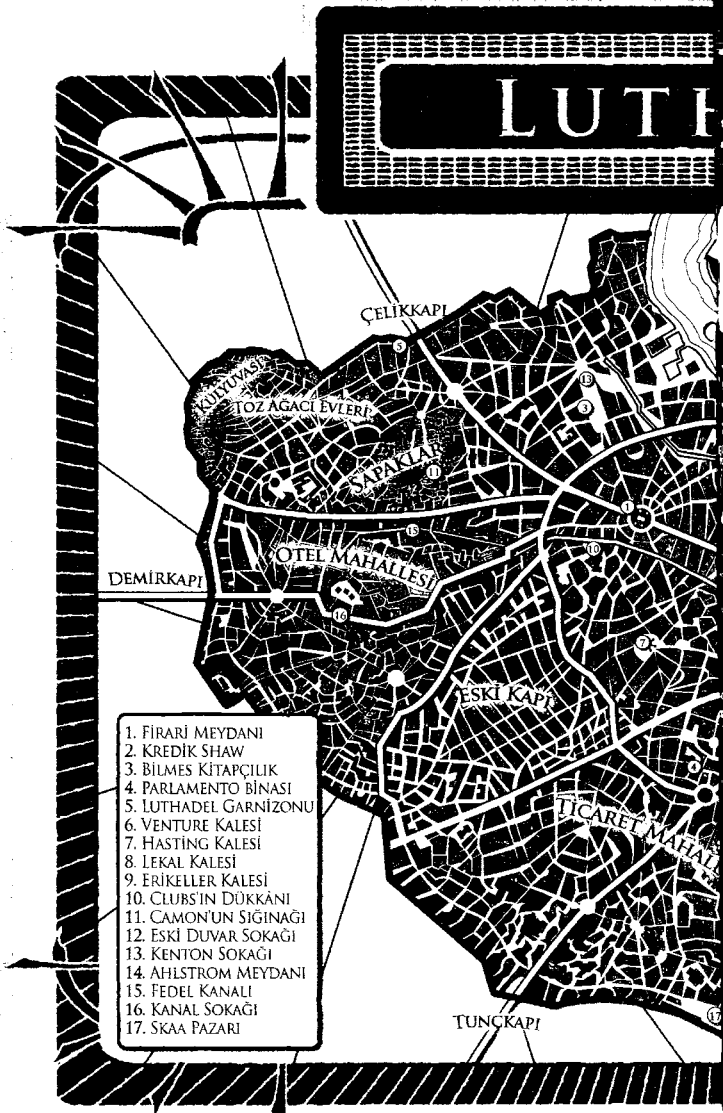

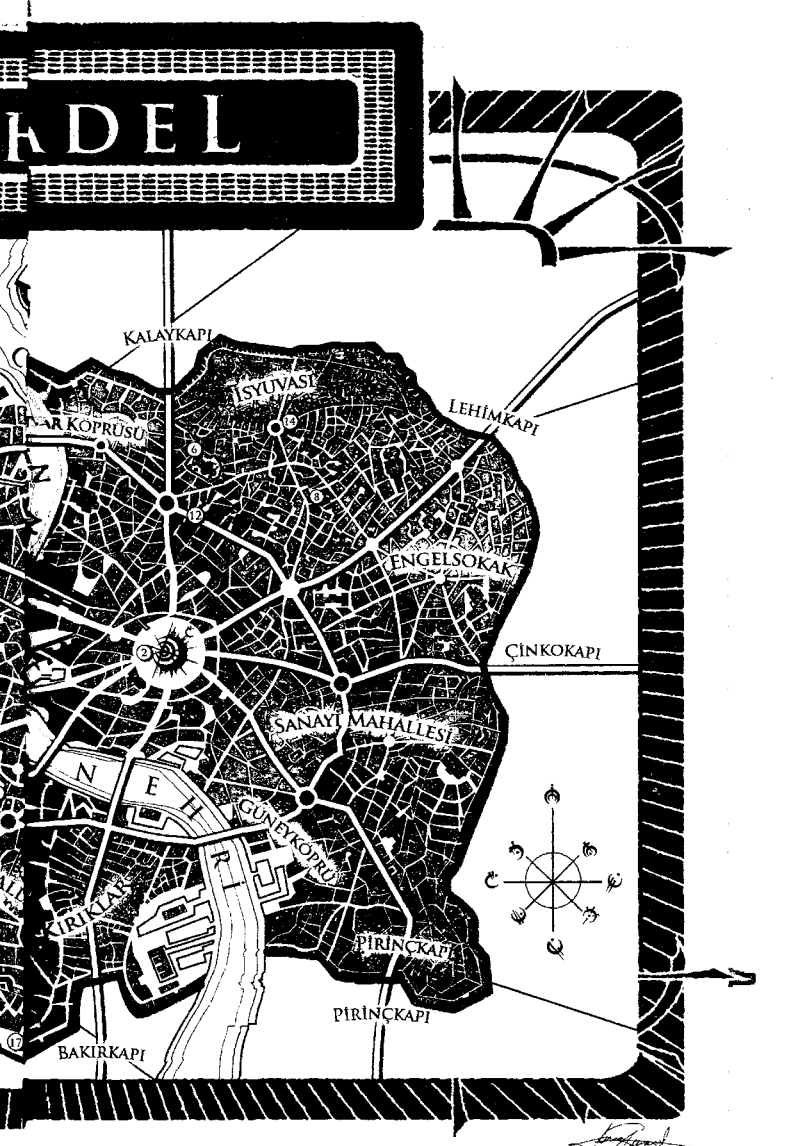
BRANDON SANDERSON

Çeviri: Can Sevinç

AKILÇELEN
kitaplar

TERRİS SALAHİYETİ
IRAK SALAHİYETİ
BATI SALAHİYET
KUZEY SALAHİYETİ
MERKEZİ
SALAHİYET
HİLAL SALAHİYETİ
GÜNEY SALAHİYET
GÜNEY ADALARI
DOĞU SALAHİYETİ
UZAK SALAHİYET
16. TYRİAN GÖLÜ
17. LUTHADEL GÖLÜ
18. KARA GÖL
19. SERAN NEHRİ
20. KUZEY SERAN
21. GÜNEY SERAN
22. CHANNEREL NEHRİ
SON İMPARATORLUK
1. LUTHADEL
2. HATHSIN ÇUKURLARI
3. URTEAU 4. FADREX ŞEHRİ
5. TREMREDARE 6. TATHINGDWEN
7. SERAN KABİNESİ
8. DERYTATİTH DAĞI, MİRAÇ KUYUSU'NUN TARİHTEKİ KONUMU
THE ASHMOUNTS: 9. TYRIAN
10. ZERİNAH 11. FALEAST 12. DORİEL
13. MORAG 14. KALLİNG 15. TORİNOST
2006

LUTH
ÇELİKKAPI
KULE UVASI
TOZ AĞACI EVLERİ
SAPAKLAR
OTEL MAHALLESİ
DEMİRKAPI
ESKİ KAPI
TİCARET MAHALLESİ
TUNÇKAPI
1. FİRARİ MEYDANI
2. KREDİK SHAW
3. BİLMES KİTAPÇILIK
4. PARLAMENTO BİNASI
5. LUTHADEL GARNİZONU
6. VENTURE KALESİ
7. HASTİNG KALESİ
8. LEKAL KALESİ
9. ERİKELLER KALESİ
10. CLUBS'IN DÜKKÂNI
11. CAMON'UN SIĞINAĞI
12. ESKİ DUVAR SOKAĞI
13. KENTON SOKAĞI
14. AHLSTROM MEYDANI
15. FEDEL KANALI
16. KANAL SOKAĞI
17. SKAA PAZARI

KALAYKAPI
İŞYUVASI
LEHİMKAPI
ENGELSOKAK
ÇİNKOKAPI
SANAYİ MAHALLESİ
N E H R İ
GÜNEYKÖPRÜ
KIRIKLAR
PİRİNÇKAPI
PİRİNÇKAPI
BAKIRKAPI
2006

BİRİNCİ BÖLÜM

FİRARİ'NİN VÂRİSİ

Bu kelimeleri çelik üstüne yazıyorum, çünkü metale basılmamış hiçbir şeye güvenilemez.

1

ORDU UFUK BOYUNCA SİYAH BİR leke gibi ilerliyordu.

Kral Elend Venture Luthadel'in şehir duvarının üstünde hareketsiz bir şekilde durmuş, düşman ordusuna bakıyordu. Etrafına gökten şişman, tembel tanecikler hâlinde küller yağıyordu. Bu, insanın ölü kömürlerin içinde gördüğü yanık beyazı kül değildi; daha koyu, daha haşin, siyah bir küldü. Küldağları son zamanlarda özellikle hareketliydi.

Elend küllerin yüzünü ve giysilerini lekelediğini hissetti ama bunu görmezden geldi. Uzaklarda kanlı kızıl güneş batmaya yakındı. Elend'in krallığını elinden almak için gelen orduyu arkadan aydınlatıyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu Elend yavaşça.

"Elli bin olduğunu düşünüyoruz," dedi siperliğe yaslanmış, kaslı kollarını taşın üstünde kavuşturmuş olan Ham. Şehirdeki her şey gibi, duvar da sayısız yılın kül yağmurlarıyla siyaha boyanmıştı.

"Elli bin asker..." dedi Elend sesi azalarak. Yoğun asker toplama çalışmalarına rağmen, Elend'in komutası altında zar zor yirmi bin adam vardı ve onlar da bir yıldan az eğitim almış olan köylülerdi. Bu küçük sayıyı beslemek bile Elend'in kaynaklarını zorluyordu. Eğer Lord Hükümdar'ın atiyumunu bulmayı başarabilmiş olsalar, belki o zaman işler farklı olurdu. Ancak şu durumda, Elend'in iktidarı ciddi bir ekonomik felaket tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

"Bilmiyorum El," dedi Ham hafifçe. "Vizyonu olan hep Kelsier'di."

"Ama sen onun plan yapmasına yardımcı oldun," dedi Elend. "Sen ve diğerleri, sizler onun çetesiydiniz. İmparatorluğu devirmek için bir strateji oluşturan, sonra da bunu gerçekleştiren kişiler sizlerdiniz."

Ham sessizleşti ve Elend adamın ne düşündüğünü bildiğini hissetti. *Her şeyin merkezinde Kelsier vardı. Organizasyonu yapan oydu, toplantılarda ortaya attıkları bütün çılgın fikirleri alıp uygulanabilir bir operasyona dönüştüren oydu. Lider olan, dâhi olan oydu.*

Ve bir yıl önce, insanların tanrı imparatorlarını devirmek için öfkeyle ayaklandıkları o günde, gizli planının bir parçası olarak ölmüştü. Bunun arkasından gelen kargaşada tahtı Elend almıştı. Şimdi ise Kelsier ve çetesinin başarabilmek için o kadar uğraştıkları her şeyi kaybetmesi gittikçe daha da olası görünüyordu. Hepsini Lord Hükümdar'dan bile daha kötü olabilecek bir despota kaptıracaktı. Bir "asil" kılığındaki aşağılık, hilekâr bir zorbaya. Ordusunu Luthadel'in üstüne sürmüş olan adama.

Straff Venture, Elend'in kendi babası.

"Senin hiç onu... saldırmamaya ikna etmen gibi bir ihtimal var mı?" diye sordu Ham.

"Belki," dedi Elend tereddütlü bir şekilde. "Eğer Parlamento şehri öylece teslim etmezse."

"Bunu yaparlar mı?"

"Açıkçası bilmiyorum. Bundan korkuyorum. O ordu onları korkuttu Ham." *Sebepsiz yere de değil*, diye düşündü Elend. "Her neyse, benim iki gün sonraki toplantıda bir önergem olacak. Onları aceleci bir şey yapmamaları için ikna etmeye çalışacağım. Dockson bugün döndü, değil mi?"

Ham başını sallayarak onayladı. "Ordunun ilerleyişinden hemen önce."

"Sanırım bizim çeteyi bir toplantıya çağırmamız gerek," dedi Elend. "Bir çıkar yol bulabilir miyiz diye bakmak için."

"Hâlâ biraz eksiğimiz var," dedi Ham çenesini ovuşturarak. "Dikiz'in daha bir hafta geri dönmesini beklemiyoruz ve Breeze'in nereye gittiğini de ancak Lord Hükümdar bilir. Ondan aylardır bir haber alamadık."

Elend içini çekerek başını salladı. "Aklıma başka bir şey gelmiyor, Ham." Dönerek tekrar gözlerini küllü ufuklara doğru dikti. Güneş batarken ordu kamp ateşlerini yakıyordu. Kısa süre sonra sisler belirecekti.

Benim saraya geri dönüp o önerge üzerinde çalışmam gerek, diye düşündü Elend.

"Vin nereye kayboldu?" diye sordu Ham tekrar Elend'e doğru dönerek.

Elend durakladı. "Aslına bakarsan, emin değilim," dedi.

Vin nemli kaldırım taşlarının üstüne hafifçe konarak etrafında oluşmaya başlayan sisleri izledi. Karanlık çökerken bir anda beliriveriyor, birbirlerinin etrafında dönüp dolanarak şeffaf sarmaşıkların büklümleri gibi büyüyorlardı.

Büyük Luthadel şehri hareketsizdi. Şimdi, Lord Hükümdar'ın ölümünün ve Elend'in yeni özgür hükümetinin kurulmasından bir yıl sonra bile, sıradan insanlar geceleri evlerinde kalıyordu. Onlar sislerden korkardı, bu Lord Hükümdar'ın kanunlarından çok daha derinlere giden bir gelenekti.

Vin, hisleri tetikte, sessizce ilerledi. Midesinde her zaman olduğu gibi kalay ve lehim yakmaktaydı. Kalay duyularını güçlendiriyor, geceleyin görmeyi kolaylaştırıyordu. Lehim ise vücudunu güçlendiriyor, ayağına çabuk olmasını sağlıyordu. Bunlar, Allomansi kullandığını tunç yakan başkalarından saklama gücü olan bakır ile birlikte, neredeyse her zaman yanık tuttuğu metallerdi.

Bazıları ona paranoyak derdi. O ise kendisini hazırlıklı olarak düşünüyordu. Ne olursa olsun, bu alışkanlık onun hayatını pek çok kereler kurtarmıştı.

Sessiz bir sokak köşesine yaklaştı ve duraklayarak köşeden gizlice baktı. Hiçbir zaman metalleri *nasıl* yaktığını anlamış değildi; bunu tüm hayatı boyunca yapabilmiş olduğunu hatırlıyordu, Kelsier tarafından resmi olarak eğitilmeden önce bile Allomansi'yi içgüdüsel olarak kullanırdı. Bunun onun için bir önemi yoktu. Vin Elend gibi değildi; her şey için mantıklı bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Vin için, metal parçacıkları yuttuğu zaman içlerinden güç çekebiliyor olmak yeterliydi.

Gücün kıymetini biliyordu, çünkü eksikliğini çekmenin nasıl bir şey olduğunu da iyi bilirdi. Vin şimdi bile büyük olasılıkla savaşçı olarak tasavvur edilecek biri değildi. Koyu saçlı ve solgun derili, ince yapılı ve bir buçuk metreye ancak ulaşan boyuyla, neredeyse kırılgan bir görüntüsü olduğunu biliyordu. Sokaklardaki çocukluğu sırasında sahip olduğu yetersiz beslenmişlik görüntüsü artık yoksa da, kesinlikle hiçbir insanın tehditkâr bulacağı birisi de değildi.

Vin bunu seviyordu. Bu ona bir avantaj sağlıyordu ve onun da elde edebileceği her türlü avantaja ihtiyacı vardı.

Ayrıca geceyi de seviyordu. Gündüz vakti Luthadel, büyüklüğüne rağmen sıkışık ve boğucuydu. Geceleyin ise, sisler koyu bir bulut gibi çöküyordu. Köreltiyor, yumuşatıyor, gölgeliyorlardı. Devasa kaleler gölgeli dağlara dönüşüyordu ve kalabalık barınaklar da bir mumcunun atılmış malları gibi eriyerek birbirlerine karışıyorlardı.

Vin hâlâ kavşağı izleyerek binasının yanında çömeldi. Dikkatli bir şekilde içine doğru uzanarak daha önceden yuttuğu diğer metallerden biri olan çeliği yaktı. Anında etrafında bir grup şeffaf mavi çizgi belirdi. Sadece onun gözlerine görünen bu çizgiler, göğsünden çıkarak yakındaki metal kaynaklarına işaret ediyordu; tür ayırt etmeksizin tüm metallere. Çizgilerin kalınlığı uçlarındaki metal parçalarının büyüklüğüyle orantılıydı. Bazıları tunç kapı mandallarına, diğerleri de tahtaları bir arada tutan kaba demir çivilere işaret ediyordu.

Vin sessizce bekledi. Çizgilerin hiçbiri hareket etmiyordu. Çelik yakmak yakınlarda hareket eden biri olup olmadığını fark etmenin kolay bir yoluydu. Eğer üzerlerinde metal parçaları varsa, onları takip ederek hareket eden mavi çizgiler onları ele verirdi. Elbette çeliğin esas amacı bu değildi. Vin elini dikkatlice kemerindeki kesenin içine uzattı ve kumaşın tıngırtılarını boğduğu, çok sayıdaki sikkeden bir tanesini çıkardı. Tüm diğer metal parçaları gibi, bu sikkenin de ortasından Vin'in göğsüne doğru mavi bir çizgi uzanıyordu.

Sikkeyi havaya attı, sonra da zihinsel olarak çizgisini kavrayıp çelik yakarak sikkeyi İtti. Metal parçası İtişin etkisiyle sislerin arasından bir yay çizerek havaya fırladı. Tınlayarak sokağın ortasında yere düştü.

Sisler dönmeye devam etti. Vin için bile koyu ve gizemliydiler. Sıradan bir pustan daha yoğun ve herhangi bir normal hava olayından daha sürekli olan sisler çalkalanıp akıyor, Vin'in etrafında dereler oluşturuyordu. Gözleri onların içini görebiliyordu; kalay görüşünü keskinleştirmişti. Gece ona daha aydınlık, sisler daha az koyu görünüyordu. Ama yine de oradaydılar.

Şehir meydanında bir gölge, bir işaret olarak meydanın ortasına İttiği sikkesine cevap vererek hareket etti. Vin ilerledi ve kandra OreSeur'u tanıdı. Bir yıl önce Lord Renoux rolünü oynadığı günlerde büründüğünden başka bir beden kullanıyordu. Ama bu kelleşmekte olan, tarif etmesi zor vücut da Vin için Renoux kadar tanıdık bir hâle gelmişti.

OreSeur onun yanına geldi. "Aradığınız şeyi buldunuz mu Hanımım?" diye sordu saygılı bir ses tonuyla, ama bir şekilde hâlâ hafifçe saldırgandı. Her zaman olduğu gibi.

Vin başını olumsuzca sallayarak karanlığın içinde etrafına göz attı. "Belki de yanılmışımdır," dedi. "Belki de takip *edilmiyordum*." Bu kabullenme onu biraz üzmüştü. Bu gece tekrar Gözcü ile kapışmayı iple çekiyordu. Vin hâlâ onun kim olduğunu bilmiyordu; ilk gece onun bir suikastçı olduğunu sanmıştı. Belki de öyleydi. Ama Elend'e çok az ilgi gösteriyormuş gibi görünüyordu; Vin'e karşı ise epey fazla ilgiliydi.

"Duvara geri dönmeliyiz," diye karar verdi Vin ayağa kalkarak. "Elend benim nereye gittiğimi merak ediyordur."

OreSeur başını sallayarak onayladı. O anda sislerin arasından bir avuç sikke fırlayarak Vin'e doğru uçtu.

Kalan tek aklı başında adam ben miyim diye merak etmeye başladım. Diğerleri göremiyor mu? Kahramanlarının, Terris kehanetlerinde bahsedilen kişinin gelmesini o kadar uzun zamandır bekliyorlardı ki; sonuca varmakta fazla çabuk davranıyor, her bir hikâye ve efsanenin bu tek adama uyduğunu varsayıyorlar.

2

VİN ANINDA TEPKİ VEREREK SIÇRAYIP uzaklaştı. İnanılmaz bir hızla hareket ediyor, kendisi ıslak kaldırım taşlarının üstünde kayarken püsküllü pelerini savruluyordu. Sikkeler arkasında yere çarparak havaya taş kıymıkları saçtı, sonra da sekerek uzaklaşırken arkalarında sis izleri bıraktılar.

"OreSeur, git!" diye seslendi ama o zaten yakınlardaki bir ara sokağa doğru kaçmaktaydı.

Vin hızla dönerek soğuk taşlara dört ayak üstünde çömeldi, Allomantik metaller midesinde harlanıyordu. Çelik yakarak etrafında beliren şeffaf mavi çizgileri izledi. Gerginlik içinde bekledi, izledi...

Karanlık sislerin içinden bir grup sikke daha fırladı, her birine doğru uzanan bir mavi çizgi vardı. Vin anında çelik harladı ve sikkeleri İterek onları karanlığın içine doğru saptırdı.

Gece tekrar hareketsizleşti.

Etrafındaki sokak Luthadel'e göre genişti ve her iki tarafında barınaklar yükseliyordu. Sisler tembel tembel dönüyor, sokağın uçlarının pus içinde kaybolmasına neden oluyordu.

Sislerin içinde sekiz adamdan oluşan bir grup belirdi ve yaklaştı. Vin gülümsedi. O haklıydı, *birileri onu takip ediyordu*. Ama bu adamlar Gözcü değildi. Bunlarda onun belirgin zarafeti, ondaki o güç hissi yoktu. Bu adamlar çok daha sıradan bir şeydi. Suikastçılar.

Bu mantıklıydı. Eğer Luthadel'i fethetmek için bir orduyla yeni gelmiş olsa, kendisinin de ilk yapacağı iş Elend'i öldürmek için bir grup Allomanser göndermek olurdu.

Yan tarafında ani bir basınç hissetti ve sikke kesesi belinden uzağa doğru fırlayarak dengesini bozarken küfretti. İpini söküp kurtararak düşman Allomanser'in sikkelerini ondan uzağa İtmesine izin verdi. Suikastçıların en azından bir tane Sikkeci'si vardı; çelik yakarak metalleri İtebilme gücü olan bir Siskan. Hatta suikastçıların iki tanesinden kendi sikke keselerine uzanan mavi çizgiler vardı. Vin de onların keselerini İterek karşılık vermeyi düşündü ama tereddüt etti. Daha kendi elini açık etmesine gerek yoktu. O sikkelere ihtiyacı olabilirdi.

Kendi sikkeleri olmadan suikastçılara uzaktan saldıramazdı. Ama eğer bunlar iyi bir takımsa, o zaman uzaktan saldırmak da anlamsız olurdu; onların Sikkeciler'i ve Yalpacılar'ı uçan sikkelerle ilgilenmeye hazır olacaktı. Kaçmak da bir seçenek değildi. Bu adamlar sadece onun için gelmiş değillerdi; eğer Vin kaçacak olursa, onlar da gerçek hedeflerine doğru yollarına devam ederlerdi.

Kimse korumaları öldürmek için suikastçı göndermezdi. Suikastçılar önemli adamları öldürürdü. Merkez Salahiyet'in Kralı Elend Venture gibi adamları. Sevdiği adamı.

Vin vücudunu gergin, tetikte ve tehlikeli kılacak lehimi harladı. *Ön tarafta dört tane Haydut*, diye düşündü ilerlemekte olan adamlara dik dik bakarak. Lehim yakıcılar insanüstü derecede güçlü olacaklar, çok büyük miktarda fiziksel zarara rağmen hayatta kalabileceklerdi. Yakından çok tehlikeliydiler. *Ve tahta kalkanı taşıyan adam da bir Yalpacı*.

Öne doğru bir aldatma hareketi yaparak yaklaşmakta olan Haydutlar'ın geriye sıçramasına neden oldu. Bir Sissoyluya karşı sekiz Siskan onlar için makul bir sayıydı, ama sadece eğer dikkatli olurlarsa. İki Sikkeci sokağın kenarları boyunca ilerledi, böylece Vin'e doğru iki taraftan da İtebileceklerdi. Yalpacı'nın yanında sessizce ayakta durmakta olan son adam ise bir Dumancı olmalıydı. Bir dövüş sırasında nispeten önemsizdi, onun amacı takımını düşman Allomanserler'den gizlemekti.

Sekiz Siskan. Kelsier olsa bunlarla başa çıkabilirdi; o bir Sorgucu'yu öldürmüştü. Ancak Vin Kelsier değildi. Daha bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar verememişti.

Vin harcayabileceği bir parça atiyumunun olmasını dileyerek derin bir nefes aldı ve demir yaktı. Bu sayede yakınlardaki, az önce üstüne atılanlardan bir sikkeyi, çelikle metalleri İttiği gibi kendisine doğru Çekti. Sikkeyi yakaladı, yere attı ve sanki sikkeyi İterek kendisini havaya fırlatmış gibi sıçradı.

Ancak Sikkeciler'den bir tanesi sikkeyi İterek ondan uzağa gönderdi. Allomansi insanın sadece doğrudan kendi vücudundan uzağa doğru İtmesine (ya da doğrudan kendi vücuduna doğru Çekmesine) izin verdiği için, Vin düzgün bir desteği olmadan kalmıştı. Sikkeyi şimdi İtmek sadece Vin'i yan tarafa doğru fırlatırdı.

Tekrar yere indi.

Bırak beni kapana kıstırdıklarını düşünsünler, diye düşündü Vin sokakta yere

çömelirken. Haydutlar biraz daha güvenle yaklaştılar. *Evet*, diye düşündü Vin. *Ne düşündüğünüzü biliyorum. Lord Hükümdar'ı öldüren Sissoylu bu mu? Bu çelimsiz şey mi? Bu mümkün olabilir mi?*

Aynı şeyi ben de merak ediyorum.

Birinci Haydut saldırmak için öne atıldı ve Vin bir anda harekete geçti. O kınlarından çekip çıkarırken obsidiyen hançerleri gecenin içinde parladı ve Haydut'un değneğinin altından eğilerek geçer ve silahlarını onun uyluklarına doğru savururken karanlığın içine siyah renkte kan saçıldı.

Adam haykırdı. Gece artık sessiz değildi.

Vin aralarına dalarken adamlar küfretti. Haydut'un kasları lehimle güçlendirilmiş ortağı şimşek hızıyla Vin'e saldırdı. Adamın değneği, Vin kendisini yere atar ve üçüncü bir Haydut'un kol mesafesinden çıkmak için tekrar geriye doğru sıçrarken sispelerininden bir püsküle vurdu.

Sikkelerden bir sağanak üzerine doğru uçtu. Vin uzandı ve bunları İtti. Ancak Sikkeci İtmeye devam etti ve Vin'in İtişi onunkiyle çarpıştı.

Metalleri İtmek ve Çekmek tamamen ağırlıkla ilgili bir işti. Bu da, aralarındaki sikkeler sayesinde Vin'in ağırlığı ile suikastçının ağırlığının çarpıştığı anlamına geliyordu. İkisi de geriye doğru savruldu. Vin fırlayarak bir Haydut'un vurma mesafesinden çıktı; Sikkeci ise yere düştü.

Üzerine diğer yönden bir sikke yağmuru geldi. Hâlâ havada dönmekte olan Vin çelik harlayarak kendisine fazladan bir güç patlaması kazandırdı. Mavi çizgiler tam bir keşmekeşti, ama hepsini birden İtip uzaklaştırmak için Vin'in sikkeleri birbirlerinden ayırt etmesine gerek yoktu.

Bu Sikkeci Vin'in dokunuşunu hisseder etmez sikkelerini bıraktı. Metal parçacıkları sislerin içinde dağıldı.

Vin omzunun üstünde kaldırım taşlarına düştü. Dengesini güçlendirmek için lehim harlayarak yuvarlandı ve ayaklarının üzerine fırlayarak kalktı. Aynı anda demir de yaktı ve kaybolmakta olan sikkelere sıkıca asılarak Çekti.

Ona doğru geri fırladılar. Onlar yaklaşır yaklaşmaz Vin yan tarafa doğru sıçradı ve sikkeleri yaklaşmakta olan Haydutlar'a doğru İtti. Ancak sikkeler anında saptırılarak sislerin içinde döne döne Yalpacı'ya doğru gittiler. O sikkeleri İterek uzaklaştıramazdı; tüm Siskanlar gibi onun da tek bir Allomantik gücü vardı, demir ile Çekmek.

Bunu da Haydutlar'ı korumak için etkili bir biçimde yapıyordu. Kalkanını kaldırdı ve sikkeler kalkandan sekerek dağılırken darbe yüzünden homurdandı.

Vin ise tekrar hareket etmeye başlamıştı bile. Doğrudan şimdi sol tarafındaki, savunmasız kalmış, yere düşmüş olan Sikkeci'nin üstüne doğru koştu. Adam şaşkınlıkla ciyakladı ve diğer Sikkeci de Vin'in dikkatini dağıtmaya çalıştı, ama çok yavaş kalmıştı.

Sikkeci göğsünde bir hançerle öldü. O Haydut değildi ve lehim yakarak vücudunu güçlendiremezdi. Vin hançerini çekip çıkardı, sonra da adamın sikke kesesine asılıp söktü. Adam sessizce guruldadı ve tekrar taşların üstüne yıkıldı.

Bir, diye düşündü Vin hızla dönerken, alnındaki ter damlaları etrafa savrulmuştu. Şimdi koridora benzer sokakta yedi adamla yüz yüzeydi. Büyük olasılıkla Vin'in kaçmasını bekliyorlardı. O ise saldırdı.

Haydutlar'a yaklaşırken zıpladı, sonra da ölen adamdan aldığı keseyi yere fırlattı. Geride kalan Sikkeci bağırarak anında bunu uzağa İtti. Ancak Vin yine de sikkelerden biraz destek alabilmişti ve kendisini doğrudan Haydutlar'ın başlarının üzerinden fırlatarak onları aştı.

Bir tanesi, yaralı olan ne yazık ki Sikkeci'yi korumak için geride kalacak kadar akıllı çıkmıştı. Haydut tam Vin yere inerken sopasını kaldırdı. Vin onun birinci saldırısından kaçındı, hançerini kaldırdı ve...

Mavi bir çizgi aniden görüş alanına daldı. Hızlıydı. Vin anında tepki vererek büküldü ve kendisini çizginin önünden uzaklaştırmak için bir kapı mandalını İtti. Yere yan tarafının üstünde düştü, sonra da bir eliyle yeri iterek kendisini yukarı doğru fırlattı. Sisle ıslanmış ayakları kayarak yere indi.

Arkasında bir sikke yere çarparak kaldırım taşlarının üstünde sıçradı. Vin'e isabet etmenin yakınından bile geçmiş değildi. Aslında geride kalan suikastçı Sikkeci'yi hedef almış gibiydi. Büyük olasılıkla o bunu İterek uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

Ama sikkeyi kim atmıştı?

OreSeur mu? diye merak etti Vin. Ama bu saçmaydı. Kandra bir Allomanser değildi; ve dahası, o inisiyatif kullanmazdı. OreSeur sadece yapması açıkça söylenen şeyleri yapardı.

Suikastçı Sikkeci de aynı ölçüde şaşırmış görünüyordu. Vin kalay harlayarak yukarı doğru göz attı ve ödülü de yakınlardaki bir binanın tepesinde ayakta durmakta olan bir adamın görüntüsü oldu. Karanlık bir siluet. Saklanma zahmetine bile girmiyordu.

Bu o, diye düşündü Vin. *Gözcü.*

Gözcü tünediği yerde kaldı, Haydutlar Vin'in üstüne atılırken daha fazla müdahale etmedi. Üzerine aynı anda üç değnek geldiğini gören Vin küfretti. Birinden eğilerek kaçtı, diğerinin etrafından hızla döndü, sonra da üçüncüyü tutmakta olan adamın göğsüne bir hançer sapladı. Adam geriye doğru tökezledi ama düşmedi. Lehim onu ayakta tutuyordu.

Gözcü neden müdahale etti? diye düşündü Vin sıçrayarak uzaklaşırken. *Neden o sikkeyi İtip kurtulabileceği belli olan bir Sikkeci'yi hedefleyerek attı?*

Gözden kaçırdığı bir Haydut yan tarafından üzerine saldırırken aklının Gözcü ile meşgul olması neredeyse hayatına mâl oluyordu. Bu Vin'in bacaklarını kestiği adamdı. Vin tam zamanında tepki vererek onun darbesinden kaçındı. Ancak bu onu diğer üçünün menziline sokmuştu.

Hepsi aynı anda saldırdı.

Vin bükülerek her nasılsa saldırıların iki tanesinin önünden çekilmeyi başarabilmişti. Ancak bir tanesi yan tarafına bindirdi. Güçlü darbe onu sokak boyunca fırlattı ve Vin bir dükkânın tahta kapısına çarptı. Neyse ki kemiklerinden değil ka-

pıdan gelen bir çatırtı duydu ve yere yığıldı. Hançerlerini kaybetmişti. Sıradan bir insan ölmüş olurdu. Ancak onun lehimle güçlendirilmiş vücudu daha dayanıklıydı.

Güçlükle nefes alarak kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve kalay harladı. Metal, acı dâhil hislerini güçlendirdi ve ani şok zihnini açtı. Yan tarafında darbe aldığı yer ağrıyordu. Ama duramazdı. Bir Haydut sopasını vurmak için başının üstüne kaldırmış, savurarak üstüne atılırken olmazdı.

Vin kapı ağzında çömelerek lehim harladı ve sopayı iki eliyle birden yakaladı. Hırlayarak sol elini geri çekti, sonra da yumruğunu silaha gömerek kaliteli ahşabı tek bir darbede parçaladı. Haydut tökezlediğinde Vin sopanın kendi elindeki yarısını onun gözlerinin üstüne patlattı.

Adam sersemlemiş olsa da ayaklarının üstünde kaldı. *Haydutlar'la dövüşülmez*, diye düşündü Vin. *Hareket etmeye devam etmeli.*

Acıyı görmezden gelerek yan tarafa doğru koştu. Haydutlar takip etmeye çalıştı ama o daha hafif, daha ince ve çok daha önemlisi, daha hızlıydı. Koşarak onların etrafından dolaştı ve Sikkeci, Dumancı ve Yalpacı'ya döndü. Yine bu adamları korumak için geriye çekilmiş olan yaralı bir Haydut vardı.

Vin yaklaşırken Sikkeci ona iki avuç dolusu sikke fırlattı. Vin sikkeleri İterek uzaklaştırdı, sonra da uzanıp adamın belindeki kesede duran sikkeleri Çekti.

Kese Vin'e doğru savrulurken Sikkeci homurdandı. Kese, beline kısa bir iple bağlanmıştı ve Vin'in ağırlığı adamı öne çekiyordu. Haydut onu yakaladı ve sabit tuttu.

Ve desteği hareket edemediği için, Vin ona doğru Çekildi. Havanın içinden uçarken demirini harlayarak bir yumruğunu kaldırdı. Sikkeci bağırarak torbayı kurtarmak için bir düğümü çekti.

Çok geçti. Hızı Vin'i ileri doğru taşıdı ve geçerken yumruğunu Sikkeci'nin yanağına indirdi. Kafası hızla savrulan adamın boynu kırıldı. Vin yere inerken dirseğini şaşkın Haydut'un çenesine gömerek onu geriye doğru fırlattı. Ayağı da bunu takip ederek Haydut'un boynuna bindirdi.

İkisi de geri kalkmadı. Bu da üç ediyordu. Kurtulan sikke kesesi yere düşerek açıldı ve yüz tane ışıldayan bakır parçası Vin'in etrafındaki kaldırım taşlarının üstüne saçıldı. Dirseğindeki zonklamayı görmezden gelen Vin, Yalpacı ile yüzleşti. O kalkanıyla duruyor, garip bir şekilde endişesiz gibi görünüyordu.

Arkasından bir *çatırtı* duyuldu. Kalayla güçlendirilmiş kulakları ani sese aşırı tepki veren Vin çığlık attı. Kafasının içinde acı patladı ve ellerini kulaklarına kaldırdı. Dumancı'yı unutmuştu, adam elinde birbirlerine vuruldukları zaman keskin sesler çıkaracak şekilde imal edilmiş iki uzun tahta parçasıyla arkasında duruyordu.

Hareketler ve tepkiler, davranışlar ve sonuçlar; Allomansi'nin özü bunlardı. Kalay gözlerinin sisleri delebilmesini sağlıyor, ona suikastçılara karşı bir avantaj veriyordu. Ancak kulaklarını da aşırı derecede hassaslaştırıyordu. Dumancı tekrar çubuklarını kaldırdı. Vin hırlayarak kaldırım taşlarının üstünden bir avuç sikkeyi kaptı, sonra da bunları Dumancı'ya fırlattı. Yalpacı da bunları kendisine doğru Çekti. Kalkana çarparak sektiler. Sikkeler havaya savrulurken, Vin dikkatli bir şekilde İterek bir tanesinin onun arkasına düşmesini sağladı.

Adam kalkanını indirdi, Vin'in yönettiği sikkenin farkında değildi. Vin Çekerek o tek sikkeyi doğrudan kendisine ve Yalpacı'nın da tam sırtının ortasına doğru hızla uçurdu. Adam hiç ses çıkarmadan düştü.

Dört.

Her şey durgunlaştı. Ona doğru koşmakta olan Haydutlar yavaşlayarak durdu ve Dumancı da çubuklarını indirdi. Onların Sikkeci'si de, Yalpacı'sı da kalmamıştı, metalleri İtecek ya da Çekecek kimseleri yoktu ve Vin sikkelerden bir tarlanın ortasında duruyordu. Eğer Vin onları kullanırsa Haydutlar bile hızla ölecekti. Onun tek yapması gereken...

Gözcünün çatısından atılan başka bir sikke havanın içinden fırladı. Vin küfrederek eğildi. Ancak sikke ona isabet etmedi. Çubukları tutan Dumancı'yı alnının ortasından vurdu. Adam geriye doğru yıkıldı, ölmüştü.

Ne? diye düşündü Vin ölü adama gözlerini dikerek.

Haydutlar saldırdı ama Vin kaşlarını çatarak geriye çekildi. *Dumancı'yı niye öldürdü? O artık bir tehdit oluşturmuyordu ki.*

Tabii eğer...

Vin bakırını söndürdü, sonra da yakınlarda güçlerini kullanan başka Allomanserler'i hissetmesini sağlayan tuncu yaktı. Haydutlar'ın yaktığı lehimi hissedemiyordu. Onlar hâlâ Dumanlanmaktaydı, Allomansiler'i gizlenmişti.

Başka biri daha bakır yakıyordu.

Bir anda her şey yerine oturdu. Bu grubun gerçek bir Sissoyluya saldırma riskine girmesi mantıklıydı. Gözcünün Sikkeci'ye sikke atmış olması mantıklıydı. Dumancı'yı öldürmüş olması mantıklıydı.

Vin korkunç bir tehlike içindeydi.

Kararını vermek için sadece bir dakikası vardı. Bunu önsezisiyle yapmıştı, ama o sokaklarda büyümüş bir hırsız ve bir dolandırıcıydı. Önsezi ona mantığın hiçbir zaman olamayacağı kadar doğal geliyordu.

"OreSeur!" diye bağırdı. "Saraya git!"

Bu, elbette bir şifreydi. Vin bir an için Haydutlar'ı görmezden gelerek, hizmetkârı bir ara sokaktan dışarı fırlarken geriye doğru sıçradı. OreSeur kemerinden bir şey çıkardı ve bunu Vin'e doğru fırlattı: küçük cam bir şişecik, Allomanserler'in metal tozu depolamak için kullandıkları türden. Vin çabucak şişeciği Çekerek eline getirdi. Az ötede ölmüş gibi yatmakta olan ikinci Sikkeci, şimdi küfrederek aceleyle ayağa kalkıyordu.

Vin hızla dönerek şişeciği çabuk bir yudumda içti. İçinde sadece tek bir metal boncuğu vardı. Atiyum. Bunu kendi üzerinde taşımanın, bir savaş sırasında Çekilerek elinden alınmasının riskine giremezdi. OreSeur'a bu gece yakınlarında kalmasını, acil bir durumda ona şişeciği vermeye hazır olmasını emretmişti.

Sikkeci belinden gizli bir cam hançer çekti ve yaklaşmakta olan Haydutlar'ın önünden Vin'e doğru saldırıya geçti. Vin sadece bir an için kararından dolayı pişman olarak ama kaçınılmazlığını görerek durdu.

Adamların arasında gizli bir Sissoylu vardı. Vin gibi bir Sissoylu, on metalin

hepsini birden yakabilen birisi. Vin'e saldırmak, onu hazırlıksız yakalamak için doğru anı kollamakta olan bir Sissoylu.

Sissoylunun atiyumu olacaktı ve atiyumu olan birisiyle savaşmak için de tek bir yol vardı. Atiyum nihai Allomantik metaldi, sadece Sissoylular tarafından kullanılabilirdi ve bir savaşın kaderini kolaylıkla belirleyebilirdi. Her boncuğu bir servet değerindeydi ama eğer ölürse servetin Vin'e ne faydası olacaktı ki?

Vin atiyumunu yaktı.

Etrafındaki dünya değişmiş gibi göründü. Hareket eden her nesneden, sallanan kepenkler, uçuşan küller, saldıran Haydutlar ve hatta sis iplikçiklerinden bile dışarıya doğru şeffaf birer kopya fırladı. Kopyalar asıllarının hemen önünden hareket ederek Vin'e birkaç dakika sonra ne olacağını tam olarak gösteriyorlardı.

Bundan sadece Sissoylu muaftı. Adamdan tek bir atiyum gölgesi yerine düzinelercesi fırladı; bu onun da atiyum yakmakta olduğunun işaretiydi. Adam sadece bir an durakladı. Onun gözünden, Vin'in kendi gövdesi de düzinelerce kafa karıştırıcı atiyum gölgesiyle patlamış olacaktı. Şimdi Vin geleceği görebildiğine göre, onun ne yapacağını da görebiliyordu. Bu da Vin'in ne yapacağını değiştiriyordu. Bu ise Sissoylunun ne yapacağını değiştiriyordu. Böylece birbirine dönük iki aynadaki yansımalar gibi, olasılıklar sonsuza kadar uzanıp gidiyordu. İkisinin de bir avantajı yoktu.

Her ne kadar Sissoyluları duraklamış olsa da, Vin'in atiyum yakmakta olduğunu bilmelerinin hiçbir yolu olmayan dört şanssız Haydut saldırmaya devam etti. Vin dönerek yerdeki Dumancı'nın cesedinin yanında durdu. Bir ayağıyla tekmeleyerek ses tahtalarını havaya kaldırdı.

Bir Haydut saldırarak üstüne geldi. Bir sopa darbesinin yarı saydam atiyum gölgesi Vin'in vücudunun içinden geçti. Vin eğilerek yan tarafa doğru çekilirken gerçek sopanın kulağının yanından geçişini hissetti. Atiyumun etkisi altında bu manevra kolay görünmüştü.

Havadaki ses tahtalarından birini kaptı, sonra da bunu Haydut'un boynuna gömdü. Hızla dönerek öbür ses tahtasını yakaladı, sonra geriye doğru bükülerek bunu da adamın kafatasına indirdi. Adam inleyerek öne doğru düştü ve Vin de tekrar dönüp, kolaylıkla iki değneğin daha arasından sıyrılarak geçti.

Ses tahtalarını ikinci bir Haydut'un kafasının yan tarafına vurdu. Haydut'un kafatası çatlarken sopalar bir müzisyenin davuluna benzeyen boş bir çınlama sesiyle parçalandılar.

Adam düştü ve tekrar hareket etmedi. Vin onun değneğini tekmeleyerek havaya fırlattı, sonra da kırık ses tahtalarını bırakarak onu yakaladı. Hızla değneği savurarak döndü ve geride kalan iki Haydut'un da aynı anda ayaklarına vurarak yere düşürdü. Akıcı bir hareketle yüzlerine seri ancak güçlü iki darbe indirdi.

Adamlar ölürken Vin çömelerek durdu; değneği bir elinde tutmuş, diğer elini de sisle ıslanmış olan taşlara dayamıştı. Sissoylu geride kalmıştı ve Vin onun gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordu. Güç ille beceriklilik anlamına gelmiyordu ve onun en iyi iki avantajı olan sürpriz ve atiyum etkisiz hâle gelmişti.

Dönerek yerden bir grup sikkeyi Çekti, sonra da bunları fırlattı. Ama Vin'e doğru değil, hâlâ bir ara sokağın ağzında durmakta olan OreSeur'a doğru. Sissoylu belli ki Vin'in hizmetkârı için duyacağı endişenin onun dikkatini dağıtacağını, belki de Sissoylunun kaçmasına izin vereceğini düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Vin sikkeleri görmezden gelerek öne doğru fırladı. Bir düzine sikke tarafından derisi deşilmekte olan OreSeur acıyla çığlık atarken, Vin değneğini Sissoylunun kafasına doğru fırlatmıştı bile. Ancak bir kere Vin'in parmaklarını terk ettiği zaman değneğin atiyum gölgesi tek ve kesin bir hâle geldi.

Sissoylu suikastçı eğilerek kusursuz bir şekilde sopadan kaçındı. Ancak hareket onu Vin'in aralarındaki uzaklığı kapatmasına yetecek kadar uzun oyalamıştı. Vin'in hızla saldırması gerekiyordu, yuttuğu atiyum boncuğu küçüktü. Hızla yanıp bitecekti. Ve bittiği zaman Vin savunmasız kalacaktı. Düşmanı onun üzerinde mutlak güce sahip olacaktı. O...

Vin'in dehşet içindeki düşmanı hançerini kaldırdı. O anda atiyumu bitti.

Vin'in avcı içgüdüleri anında tepki verdi ve bir yumruğunu savurdu. Sissoylu onun darbesini karşılamak için bir kolunu kaldırdı ama Vin bunu yapacağını görmüştü ve saldırısının yönünü değiştirdi. Darbesi adamı yüzünün ortasından vurdu. Sonra Vin usta parmaklarla onun cam hançerini düşüp parçalanamadan kaptı. Doğruldu ve bıçağı rakibinin boynuna savurdu.

Adam sessizce düştü.

Vin ağır ağır nefes alarak dikildi, suikastçı grubu etrafında ölü yatıyordu. Sadece bir an için karşı konulamaz bir güç hissetti. Atiyum ile o ölümsüzdü. Her darbeden kaçınabilir, her düşmanı öldürebilirdi.

Atiyumu tükendi.

Bir anda her şey solgunlaşmış gibi göründü. Yan tarafındaki acı aklına geri döndü ve inleyerek öksürdü. Bereler olacaktı, büyük bereler. Belki bazı çatlak kaburgalar da.

Ama o yine kazanmıştı. Zar zor. Başarısız olduğu zaman ne olacaktı? Yeteri kadar dikkatli bir şekilde izlemediği ya da yeteri kadar becerikli bir şekilde dövüşmediği zaman?

Elend ölecekti.

Vin içini çekerek yukarı baktı. O hâlâ oradaydı, bir çatının tepesinden Vin'i seyrediyordu. Birkaç aya yayılmış olan yarım düzine kovalamacaya rağmen, Vin onu yakalamayı hiç başaramamıştı. Bir gün gecenin içinde onu kıstıracaktı.

Ama bugün değil. Bunun için hâli yoktu. Aslında bir parçası onun şu anda kendisine saldıracağından endişe ediyordu. *Ama...* diye düşündü. *Beni o kurtardı. Eğer o gizli Sissoyluya fazla yaklaşmış olsaydım ölürdüm. Onun ben farkında değilken bir an için atiyum yakmasıyla hançerlerini göğsümde bulmuş olurdum.*

Gözcü birkaç dakika daha durdu, her zaman olduğu gibi girdaplanan sislerle sarmalanmıştı. Sonra da dönüp sıçrayarak gecenin içinde kayboldu. Vin onun gitmesine izin verdi, OreSeur ile ilgilenmesi gerekiyordu.

Tökezleyerek OreSeur'a doğru ilerledi, sonra da durakladı. Onun bir hizmet-

kârın gömleği ve pantolonunu giymekte olan sıradan vücudu sikkelerle deşilmişti ve birkaç yaradan kan sızıyordu.

Başını kaldırıp Vin'e baktı. "Ne?" diye sordu.

"Kan olmasını beklememiştim."

OreSeur homurdandı. "Herhâlde benim acı hissetmemi de beklememişsinizdir."

Vin ağzını açtı, sonra da durakladı. Aslında o bunu hiç düşünmemişti. Sonra kendisini katılaştırdı. *Bu şeyin beni azarlamaya ne hakkı var?*

Yine de, OreSeur faydasını kanıtlamıştı. "Bana şişeciği fırlattığın için teşekkür ederim," dedi.

"Bu benim görevimdi Hanımım," dedi OreSeur mahvolmuş bedenini ara sokağın yanından destek alarak ayağa kaldırırken homurdanarak. "Ben Üstat Kelsier tarafından sizin korunmanız için görevlendirildim. Her zaman olduğu gibi, ben Kontrat'a hizmet ediyorum."

Ah, evet. Şu yüce Kontrat. "Yürüyebilir misin?"

"Sadece zorlukla Hanımım. Sikkeler bu kemiklerin birkaç tanesini parçaladı. Yeni bir bedene ihtiyacım olacak. Suikastçılardan bir tanesi, belki?"

Vin'in yüzü asıldı. Tekrar arkadaki ölü adamlara doğru göz attı ve onların yerdeki cesetlerinin korkunç görüntüsü yüzünden hafifçe midesi kalktı. Vin onları öldürmüştü, sekiz adamı, Kelsier'in onu eğittiği acımasız etkililik ile.

Ben de buyum işte, diye düşündü. *Bir katil, o adamlar gibi.* Bu şekilde olmak zorundaydı. Birilerinin Elend'i koruması gerekiyordu.

Ancak OreSeur'un onlardan bir tanesini yemesi, garip kandra hisleriyle onları tekrar oluşturabilsin diye kasların, derinin ve organların konumlarını ezberlemesi, cesedi sindirmesi düşüncesi Vin'i hasta ediyordu.

Yan tarafa doğru bir göz attı ve OreSeur'un gözlerindeki örtülü horgörüyü gördü. İkisi de Vin'in onun insan cesetlerini yemesi hakkında ne düşündüğünü biliyordu. İkisi de onun Vin'in önyargıları hakkında ne düşündüğünü biliyordu.

"Hayır," dedi Vin. "Bu adamlardan bir tanesini kullanmayacağız."

"O zaman bana başka bir vücut bulmanız gerekecek," dedi OreSeur. "Kontrat benim insan öldürmeye zorlanamayacağımı belirtiyor."

Vin'in tekrar midesi kalktı. *Bir şeyler düşüneceğim*, diye düşündü. OreSeur'un şu anki vücudu bir katile aitti, idamdan sonra alınmıştı. Vin hâlâ şehirde birilerinin yüzünü tanıyacağından endişe ediyordu.

"Saraya geri dönebilir misin?" diye sordu Vin.

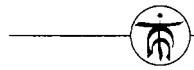
"Zamanla," dedi OreSeur.

Vin başıyla onaylayarak onu gönderdi, sonra da cesetlere doğru döndü. Her nedense bu gecenin Merkez Salahiyet'in kaderi için belirgin bir dönüm noktası olacağından şüphe ediyordu.

Straff'ın suikastçıları ne kadar büyük bir zarar vermiş olduklarını asla öğrenemeyeceklerdi. O Vin'in son atiyum boncuğuydu. Bir dahaki sefer ona bir Sissoylu saldırdığı zaman, Vin savunmasız olacaktı.

Ve büyük olasılıkla da bu gece öldürdüğü Sissoylu kadar kolaylıkla ölecekti.

Kardeşlerim diğer gerçekleri görmezden geliyorlar. Olan diğer garip şeylerin bağlantısını kuramıyorlar. Benim itirazlarıma karşı sağır ve keşiflerime karşı da körler.

3

ELEND BİR İÇ ÇEKMEYLE KALEMİNİ masasının üstüne bıraktı, sonra da sandalyesinde arkasına yaslanarak alnını ovuşturdu.

Elend politik teori konusunda bugün hayatta olan herhangi birisi kadar çok şey bildiğini tahmin ediyordu. Kesinlikle ekonomi konusunda okudukları, hükümet türleri üzerindeki incelemeleri ve girdiği politik tartışmalar tanıdığı herkesten daha fazlaydı. Bir ülkenin nasıl istikrarlı ve adil hâle getirileceği konusundaki bütün teorileri anlıyordu ve bunları da yeni krallığında uygulamaya koymaya çalışmıştı.

Sadece bir parlamenter meclisin ne kadar inanılmayacak derecede sinir bozucu olabileceği aklına gelmemişti.

Ayağa kalktı ve kendisine biraz soğutulmuş şarap almak için harekete geçti. Ancak balkonunun kapısından dışarıya bir göz atarken durdu. Uzaklarda sislerin arasında yanan ışıltılı bir pus vardı. Babasının ordusunun kamp ateşleri.

Şarabı geri bıraktı. Zaten tükenmiş hâldeydi ve alkolün de büyük ihtimalle faydası olmayacaktı. *Bunu bitirene kadar uyuyup kalma riskine giremem!* diye düşündü kendini sandalyesine geri dönmeye zorlayarak. Parlamento kısa süre sonra toplanacaktı ve onun da önergeyi bu gece bitirmesi gerekliydi.

Elend kâğıdı kaldırarak içeriğini gözleriyle taradı. El yazısı kendisine bile okunaksız görünüyordu ve sayfaya dağılmış olan karalanmış satırlar ve ifadeler vardı, sinir bozukluğunun yansımaları. Ordunun yaklaştığını öğrenmelerinin üstünden haftalar geçmişti ve Parlamento üyeleri hâlâ ne yapılacağı konusunda boş yere didişip duruyordu.

Parlamentonun bazı üyeleri bir barış anlaşması önermek istiyordu, diğerleri ise basitçe şehri teslim etmeleri gerektiği düşüncesindeydi. Daha başkaları ise ge-

ciktirmeden saldırmaları gerektiğini hissediyordu. Elend teslim grubunun güç kazanmakta olduğundan korkuyordu, önergesi de bu yüzdendi. Teklifi, eğer geçecek olursa, ona daha fazla zaman kazandıracaktı. Kral olarak zaten yabancı bir diktatör ile birincil müzakere hakkına o sahipti. Önerge en azından o babasıyla görüşene kadar, Parlamentoyu aceleci bir şeyler yapmaktan menedecekti.

Elend tekrar içini çekerek kâğıdı bıraktı. Parlamento sadece yirmi dört adamdan ibaretti, ama onların herhangi bir şey konusunda anlaşmaya varmalarını sağlamak, neredeyse hakkında tartıştıkları sorunların hepsinden daha zorluydu. Elend dönerek masasının üstündeki tek lambanın arkasında kalan balkon kapılarına ve ateşlere doğru baktı. Başının üstündeki çatıdan ayak seslerinin patırtısını duydu, Vin gecelik kontrollerini yaparak geziyordu.

Elend sevgiyle gülümsedi ama Vin'i düşünmek bile onun moralini yerine getiremiyordu. *Bu gece savaştığı o suikastçı grubu. Bir şekilde onu kullanabilir miyim?* Belki de eğer Elend saldırıyı halka açıklayacak olursa, Parlamento Straff'ın insan hayatına karşı duyduğu küçümsemeyi hatırlar ve şehri ona teslim etmeye daha az meyilli olurlardı. Ama... belki de Straff'ın kendilerinin peşinden suikastçılar göndereceğinden korkarak teslim olmaya daha çok meyilli olurlardı.

Bazen Elend Lord Hükümdar'ın haklı olup olmadığını merak ediyordu. Elbette halkı ezmekte değil, ama bütün gücü kendi elinde toplama konusunda. Son İmparatorluk en azından istikrarlıydı. Bin yıl dayanmış, isyanlara göğüs germiş, dünyayı güçlü bir şekilde kontrol altında tutmuştu.

Lord Hükümdar ölümsüzdü gerçi, diye düşündü Elend. *Bu benim asla sahip olamayacağım bir avantaj.*

Parlamento daha iyi bir yoldu. İnsanlara gerçek kanuni otoriteye sahip bir meclis vererek, Elend istikrarlı bir hükümet oluşturacaktı. İnsanların bir kralı olacaktı; sürekliliği sağlayacak, birlikteliğin sembolü olacak bir adam. Tekrar atanma ihtiyacı nedeniyle lekelenmeyecek olan bir adam. Ancak, bir meclisleri de olacaktı, onların kendi endişelerini dile getirebilecek olan akranlarından oluşmuş bir Parlamento.

Bunların hepsi teorik olarak kulağa harika geliyordu. Önlerindeki birkaç ayı ölmeden atlatabilecekleri varsayılırsa.

Elend gözlerini ovuşturdu, sonra da kalemini mürekkebine daldırdı ve belgenin altına yeni cümleler karalamaya başladı.

Lord Hükümdar ölmüştü.

Bir yıl sonra bile, Vin bazen bu fikri kavramakta güçlük çekiyordu. Lord Hükümdar... her şeydi. Kral ve tanrı, kanun koyucu ve nihai otorite. O ezeli ve mutlak olmuştu ve şimdi ise ölüydü.

Onu Vin öldürmüştü.

Elbette gerçek, hikâyeler kadar etkileyici değildi. Vin'in imparatoru yenmesini sağlayan şey destansı bir güç ya da mistik bir kudret değildi. Vin sadece onun kendisini ölümsüz yapmak için kullanmakta olduğu numarayı keşfetmişti ve şans

eseri, neredeyse kazara, onun zayıflığından faydalanmıştı. Vin cesur ya da kurnaz değildi. Sadece şanslıydı.

Vin içini çekti. Bereleri hâlâ zonkluyordu, ama o çok daha kötülerine de dayanmıştı. Bir zamanlar Venture Kalesi olan sarayın tepesinde oturmuştu, hemen Elend'in balkonunun üzerindeydi. Vin'in nanı hak edilmemiş olabilirdi, ama Elend'i hayatta tutmaya yardım ediyordu. Bir zamanlar Son İmparatorluk olan topraklarda düzinelerce savaş beyi birbiriyle çatışıyor olsa da, hiçbirisi Luthadel'in üstüne gelmemişti.

Şu ana kadar.

Şehrin dışında ateşler yanıyordu. Straff kısa süre sonra suikastçılarının başarısız olduğunu öğrenecekti. Sonra ne olacaktı? Şehre mi saldıracaktı? Ham ve Clubs Luthadel'in kararlı bir saldırıya karşı dayanamayacağını söylüyorlardı. Straff da bunu *biliyor olmalıydı*.

Yine de, şu an için Elend güvendeydi. Vin suikastçıları bulmak ve öldürmekte artık epey iyiydi; gizli gizli sarayın içine sızmaya çalışan birilerini yakalamadığı bir ay bile geçmiyordu. Pek çoğu sadece casustu ve çok azı da Allomanser'di. Ama sıradan bir adamın çelik bıçağı da Elend'i bir Allomanser'in cam bıçağı kadar kolaylıkla öldürürdü.

Vin bunun olmasına izin vermeyecekti. Başka ne olursa olsun, ne fedakârlık gerektirirse gerektirsin, *Elend hayatta kalmak zorundaydı*.

Bir anda endişeye kapılarak onu kontrol etmek için tavan penceresine doğru süzüldü. Elend aşağıdaki masasında güvenli bir şekilde oturmuş, yeni bir önerge ya da bildiriyi karalayıp duruyordu. Krallık adamı şaşırtıcı biçimde çok az değiştirmişti. Vin'den yaklaşık dört yaş büyük olan Elend, bilgiye çok fazla ve görüntüye çok az önem veren, yirmilerinin başında bir adamdı. Sadece önemli bir etkinliğe katıldığı zamanlarda saçını taramaya zahmet ediyordu ve iyi kesimli kıyafetleri bile bir şekilde bir pejmürdelik havasıyla giymeyi başarabiliyordu.

O büyük ihtimalle Vin'in tanımış olduğu en iyi adamdı. Samimi, kararlı, akıllı ve şefkatliydi. Ve her nedense, Vin'i seviyordu. Bazı zamanlarda bu gerçek ona Lord Hükümdar'ın ölümündeki rolünden bile daha inanılmaz geliyordu.

Vin başını çevirerek tekrar ordunun ışıklarına göz attı. Sonra da etrafına. Gözcü geri dönmemişti. Çoğu zaman bunun gibi gecelerde onu kışkırtıyor, şehrin içinde kaybolmadan önce Elend'in odasının tehlikeli derecede yakınına kadar geliyordu.

Elbette eğer o Elend'i öldürmek isteseydi, ben diğerleriyle dövüşürken bunu kolayca yapabilirdi...

Bu endişe verici bir düşünceydi. Vin Elend'i her an izleyemezdi. Elend zamanının korkutucu bir süresi boyunca savunmasız oluyordu.

Doğru, Elend'in başka korumaları da vardı ve hatta bazıları da Allomanser'di. Ancak onların da Vin kadar işleri başlarından aşkındı. Bu gecekiler, Vin'in şimdiye kadar yüzleştiği en becerikli ve en tehlikeli suikastçılardı. Onların arasında gizlenmiş olan Sissoyluyu düşünerek titredi. Adam pek iyi değildi ama atiyumu yakıp, sonra da Vin'i tam doğru yerden vurmak için de fazla bir yeteneğe ihtiyacı olmayacaktı.

Hareketli sisler dönmeye devam ettiler. Ordunun varlığı rahatsız edici bir gerçeği fısıldıyordu: Etraflarındaki savaş beyleri kendi topraklarında düzeni sağlamaya başlamıştı ve düşünceleri de genişlemeye doğru dönüyordu. Eğer Luthadel bir şekilde Straff'a direnebilse bile, başkaları da gelecekti.

Vin sessizce gözlerini kapattı ve tunç yaktı, hâlâ suikast girişiminden sonraki sözde güvenlik sırasında Elend'e saldırmayı planlayan Gözcü ya da başka bir Allomanser'in yakınlarda olabileceğinden endişe ediyordu. Çoğu Sissoylu kolaylıkla etkisi engellenebileceği için tuncu nispeten işe yaramaz bir metal olarak görürdü. Bakır yakan bir Sissoylu, kendisini çinko ya da pirinçle duygusal olarak manipüle edilmekten korumanın yanı sıra, Allomansi'sini de gizleyebilirdi. Çoğu Sissoylu bakırlarını her zaman sürekli açık tutmamanın aptallık olduğunu düşünürdü.

Ama öte yandan... Vin bakırbulutlarını delebiliyordu.

Bir bakırbulutu gözle görülebilen bir şey değildi. Çok daha belirsizdi. Allomanserler'in tunç yakanların kendilerini hissedeceğinden endişe etmeksizin metallerini yakabilecekleri ölü bir hava cebiydi. Ama Vin bir bakırbulutunun içinde metal kullanan Allomanserler'i hissedebiliyordu. Hâlâ bunun nedeninden emin değildi. Onun tanıdığı en güçlü Allomanser olan Kelsier bile bir bakırbulutunu delmeyi başaramamıştı.

Ancak bu gece hiçbir şey hissetmedi.

Bir iç çekmeyle gözlerini açtı. Vin'in garip gücü şaşırtıcıydı ama ona özel bir şey değildi. Marsh Çelik Sorgucular'ın da bakırbulutlarını delebildiğini doğrulamıştı ve Vin Lord Hükümdar'ın da bunu yapabildiğinden emindi. Ama... neden o? Neden Vin, daha ancak iki yıllık Sissoylu eğitimi olan bir kız da bunu yapabiliyordu?

Daha fazlası da vardı. Hâlâ Lord Hükümdar ile savaştığı sabahı canlı bir şekilde hatırlıyordu. O olay hakkında kimseye söylememiş olduğu bir şey vardı; kısmen, sadece birazcık bile olsa, kendisi hakkındaki söylentilerin ve efsanelerin doğru olabileceğinden korktuğu için. Bir şekilde sisleri içine çekmiş, Allomansi'sinin yakıtı olarak metaller yerine *onları* kullanmıştı.

Sonunda Lord Hükümdar'ı yenebilmesini sağlayan tek şey de o güç, sislerin gücü olmuştu. Vin kendisine sadece Lord Hükümdar'ın numaralarını keşfettiği için şanslı olduğunu söyleyip duruyordu. Ama... o gece garip bir şeyler *olmuştu*, onun yaptığı bir şey. Yapmayı başaramamış olması gereken ve asla tekrarlayamadığı bir şey.

Vin başını salladı. Bilmedikleri çok fazla şey vardı ve sadece Allomansi hakkında da değildi. Vin ve Elend'in yeni krallığının diğer liderleri ellerinden gelenin en iyisini yapıyordu ama onlara kılavuzluk edecek Kelsier olmadan, Vin kendisini kör gibi hissediyordu. Planlar, başarılar ve hatta hedefler bile sisin içindeki gölgeli siluetlerdi, şekilsiz ve belirsizdiler.

Bizi terk etmemeliydin Kell, diye düşündü. *Sen dünyayı kurtardın ama bunu ölmeden de başarabilmeliydin.* Kelsier, Hathsin Firarisi, Son İmparatorluk'un çöküşünü tasarlamış ve uygulamaya koymuş olan adamdı. Vin onu tanımış, onunla

birlikte çalışmış, onun tarafından eğitilmişti. O bir kahraman ve bir efsaneydi. Ama öte yandan, bir insandı. Hatalı. Kusurlu. Skaalar için ona tapınmak, sonra da dönüp Elend ve diğerlerini Kelsier'in yarattığı tehlikeli durum için suçlamak kolaydı.

Bu düşünce onun içinde acı bir his bırakıyordu. Kelsier'i düşündüğünde çoğu zaman böyle olurdu. Belki terk edilmişlik hissi yüzündendi, ya da belki de sadece Kelsier'in de ününe tam olarak lâyık olmadığının rahatsız edici bilgisiydi; Vin'in kendisi gibi.

Vin içini çekerek gözlerini kapattı, hâlâ tunç yakıyordu. Akşamki savaş onu epey bir yıpratmıştı ve hâlâ önünde nöbetle geçecek saatler olduğu düşüncesiyle gözü korkmaya başlıyordu. Tetikte kalmaya devam etmek zor olacaktı çünkü...

Bir şey hissetti.

Vin kalayını harlayarak hemen gözlerini açtı. Hızla dönerek siluetini gizlemek için çatının üstünde eğildi. Orada metal yakan birileri vardı. Tunç titreşimleri zayıfça, hafifçe, neredeyse fark edilemez bir şekilde tınlıyordu, sanki çok sessizce davul çalan birisi gibi. Titreşimler bir bakırbulutu tarafından gizlenmekteydi. Bu kişi her kimse, bakırının onu gizleyeceğini düşünüyordu.

Şu ana dek Vin, Elend ve Marsh'ın dışında garip gücünden haberi olan hiç kimseyi sağ bırakmamıştı.

Vin gizlice ileri süzüldü, çatının bakır kaplaması el ve ayak parmaklarını üşütüyordu. Titreşimlerin yönünü belirlemeye çalıştı. Bunlarda... garip olan bir şey vardı. Vin düşmanının yaktığı metalleri seçmekte zorluk yaşıyordu. Bu lehimin hızlı, şiddetli gümlemesi miydi? Yoksa demirin temposu muydu? Titreşimler koyu bir çamurun üstündeki dalgalar gibi belirsiz geliyordu.

Çok yakınlardaki bir yerlerden geliyorlardı... Çatının üstünde...

Vin'in hemen önünde.

Vin eğilerek dondu, gece meltemleri üzerine bir sis duvarı savurdular. Neredeydi bu? Vin'in duyuları birbirleriyle çarpışıyordu; tuncu hemen önünde bir şeyin olduğunu söylüyor, gözleri ise onaylamayı reddediyordu.

Vin karanlık sisleri inceledi, sırf emin olmak için yukarı doğru da bir göz attı, sonra da ayağa kalktı. *Bu tuncumun ilk kez yanılması*, diye düşündü bir kaş çatmayla.

Sonra onu gördü.

Sislerin *içinde* olan bir şey değil, sislerden *oluşan* bir şeydi. Şekil birkaç adım önünde ayakta duruyordu, ıskalaması kolaydı çünkü silueti sisler tarafından sadece hafifçe çiziliyordu. Vin nefesini tutarak geriye bir adım attı.

Şekil olduğu yerde dikilmeye devam etti. Vin onunla ilgili pek bir şey seçemiyordu; hatları bulutsu ve muğlaktı, silueti rüzgârla savrulan sislerin karışık girdaplanmalarıyla çiziliyordu. Eğer şeklin sürekliliği olmasaydı Vin onu göz ardı edebilirdi, bulutlarda bir an için görülen bir hayvanın şekli gibi.

Ama kaybolmuyordu. Sisin her yeni kıvrımı onun ince gövdesi ve uzun kafasına netlik kazandırıyordu. Rasgele ama kalıcı. Bir insan olduğu izlenimini veriyordu, ama Gözcü'nün katılığı eksikti. Görünüşü... verdiği his... yanlıştı.

Şekil ileri doğru bir adım attı.

Vin anında tepki vererek bir avuç sikke fırlattı ve bunları havanın içinden İtti. Metal parçaları vızıltıyla arkalarında izler bırakarak sislerin arasından uçtu ve doğrudan gölgeli şeklin içinden geçtiler.

Şekil bir an için durdu. Sonra da basitçe dağılıp, sislerin rasgele kıvrımlarına karışarak kayboldu.

Elend son satırı bir havalı bir hareketle yazarak bitirdi, gerçi bir kâtibe önergeyi tekrar yazdıracağını biliyordu. Yine de gururlanmıştı. En sonunda Parlamentoyu Straff'a kolayca teslim olamayacaklarına ikna edecek bir argüman oluşturmayı başarmış olduğunu düşünüyordu.

Masasının üstündeki kâğıt yığınına doğru farkında olmadan bir göz attı. Bunların tepesinde oturan masum görünüşlü sarı bir mektup vardı, hâlâ katlıydı, mühründeki kana benzer balmumu lekesi de kırıktı. Mektup kısaydı. Elend kelimelerini kolaylıkla hatırlayabiliyordu.

Oğlum,

Umarım ki Luthadel'de Venture çıkarlarını korumaktan hoşlanmışsındır. Ben Kuzey Salahiyet'i güvenceye aldım ve kısa süre sonra da Luthadel'deki kalemize geri dönüyor olacağım. Şehrin kontrolünü o zaman bana devredebilirsin.

Kral Straff Venture

Lord Hükümdar'ın ölümünden beri Son İmparatorluk'un başına bela olan bütün savaş beyleri ve despotların arasında en tehlikeli olanı Straff'tı. Elend bunu birinci elden biliyordu. Elend'in babası gerçek bir imparatorluk asiliydi: Straff hayatı en büyük ünü kimin kazanacağını görmek için lordlar arasında yapılan bir yarış olarak görürdü. O oyunu da iyi oynamış, Venture Evi'ni Çöküş öncesi asil ailelerinin arasında en güçlüsü yapmıştı.

Elend'in babası Lord Hükümdar'ın ölümünü bir zafer ya da bir trajedi olarak değil, sadece bir fırsat olarak görecekti. Straff'ın sözde zayıf iradeli sersem oğlunun şimdi Merkez Salahiyet'in kralı olduğunu iddia ettiği gerçeği büyük olasılıkla onun için sonsuz bir eğlence kaynağıydı.

Elend başını iki yana sallayarak önergesine geri döndü. *Birkaç kere daha baştan okuyup, bir iki tane de ufak değişiklik yaptıktan sonra nihayet biraz uyuyabilirim. Benim sadece...*

Çatıdaki pencereden aşağı pelerinli bir şekil düştü ve sessiz bir gümlemeyle Elend'in arkasında yere indi.

Elend bir kaşını kaldırarak yere çömelmiş şekle doğru döndü. "Biliyorsun, benim balkonu açık bırakmamın bir sebebi var Vin. Eğer istersen oradan da içeri girebilirsin."

"Biliyorum," dedi Vin. Sonra da bir Allomanser'in doğal olmayan kıvraklığıyla

odanın karşısına doğru fırladı. Elend'in yatağının altını kontrol etti, sonra da dolabına doğru geçti ve savurarak kapılarını açtı. Tetikteki bir hayvanın gerginliğiyle geriye doğru sıçradı ama herhâlde içeride onaylamadığı herhangi bir şey bulamamış olacak ki, Elend'in odalarının kalan kısmına doğru açılan kapıdan içeriyi gözetlemek için ilerledi.

Elend onu sevgiyle izliyordu. Vin'in bazı... huylarına alışmak Elend'in biraz zamanını almıştı. Elend paranoyak olduğunu söyleyerek ona sataşırdı ama o sadece dikkatli olduğunu iddia ediyordu. Ne olursa olsun, Elend'in odasını ziyaret ettiği zamanların yarısında yatağının altını ve dolabının içini kontrol ediyordu. Diğer zamanlarda ise kendini tutuyordu ama Elend onu sık sık şüpheyle potansiyel saklanma yerlerine doğru göz atarken yakalardı.

Elend için özellikle endişelenecek bir sebebi yokken ise çok daha az gergin oluyordu. Ancak Elend bir zamanlar Valette Renoux olarak bildiği yüzün arkasında çok karmaşık bir insanın saklandığını anlamaya yeni yeni başlamıştı. Onun gergin, sinsi Sissoylu yanıyla daha tanışmadan sosyetik leydi yanına âşık olmuştu. Onların ikisini aynı insan olarak görmek hâlâ biraz zor geliyordu.

Vin kapıyı kapattı, sonra da kısa bir an için duraklayarak o yuvarlak, koyu renkli gözleriyle Elend'i izledi. Elend kendisini gülümserken buldu. Garipliklerine rağmen, ya da daha büyük olasılıkla onların *yüzünden*, Elend bu kararlı gözleri ve dobra yapısı olan ince kadını seviyordu. O Elend'in tanımış olduğu hiç kimseye benzemiyordu; basit ancak samimi bir zekâsı ve güzelliği olan bir kadındı.

Ama yine de bazı zamanlarda Elend'i endişelendiriyordu.

"Vin?" diye sordu Elend ayağa kalkarak.

"Bu gece garip herhangi bir şey gördün mü?"

Elend durakladı. "Sen hariç mi?"

Vin kaşlarını çatarak uzun adımlarla odayı geçti. Elend onun arkasında sürüklenen sispelerini püskülleriyle siyah pantolon ve bir erkeğin düğmeli gömleğini giymekte olan küçük şeklini izledi. Pelerinin kapüşonunu çoğu zaman olduğu gibi indirmişti ve adımlarında da kıvrak bir zarafet vardı; lehim yakmakta olan bir kişinin bilinçsiz zarifliği.

Odaklan! dedi Elend kendi kendine. *Gerçekten de* çok *yorulmuşsun*. "Vin? Sorun ne?"

Vin balkona doğru bir göz attı. "O Sissoylu, Gözcü, yine şehirde."

"Emin misin?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Ama... ben onun bu gece senin için geleceğini düşünmüyorum."

Elend'in yüzü asıldı. Balkon kapıları hâlâ açıktı ve onlardan içeri sis iplikleri sızıyor, en sonunda eriyip gidene kadar zemin boyunca sürünerek ilerliyorlardı. O kapıların ötesinde ise... karanlık vardı. Kaos.

Bu sadece sis, dedi kendi kendine Elend. *Su buharı. Korkacak bir şey yok*. "Sissoylunun benim için gelmeyeceğini sana düşündüren ne?"

Vin omzunu silkti. "Sadece gelmeyeceğini hissediyorum."

O sık sık böyle cevap verirdi. Vin sokakların bir yaratığı olarak büyümüştü ve içgüdülerine güveniyordu. Garip bir şekilde, Elend de güveniyordu. Vin'e gözlerini dikerek duruşundaki kararsızlığı okudu. Bu gece onu rahatsız etmiş olan başka bir şeyler vardı. Elend gözlerinin içine bakarak, Vin gözlerini kaçırana kadar bir an baktı.

"Ne var?" diye sordu Elend.

"Ben... başka bir şey gördüm," dedi Vin. "Ya da gördüğümü düşündüm. Sisin içinde bir şey, sanki dumandan oluşmuş bir insan gibiydi. Onu hissedebiliyordum da, Allomansi ile. Gerçi kayboldu."

Elend'in yüzü daha da asıldı. Öne doğru ilerleyerek kollarını ona doladı. "Vin, sen kendini çok fazla zorluyorsun. Geceleri şehri kolaçan etmeye ve sonra da bütün gün ayakta kalmaya devam edemezsin. Allomanserler'in bile dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Vin sessizce başıyla onayladı. Kollarında olduğu zaman o, Elend'e hiç de Lord Hükümdar'ı öldürmüş olan büyük savaşçıymış gibi gelmiyordu. Yorgunluk sınırının ötesine geçmiş bir kadın, olaylara kapılıp gitmiş bir kadın gibi geliyordu; büyük olasılıkla tıpkı Elend'in hissettiği gibi hisseden bir kadın.

Vin, kendisine sarılmasına izin verdi. İlk başta duruşunda hafif bir katılık vardı. Sanki onun bir parçası hâlâ zarar görmeyi bekliyordu; kızgınlıkla değil de sevgiyle dokunulmasının mümkün olabileceğini anlayamayan ilkel bir zerre. Ama sonra rahatladı. Elend, etrafında bunu yapabildiği çok az kişiden biriydi. Vin ona sarıldığı, gerçekten sarıldığı zaman, dehşete yaklaşan bir çaresizlikle sıkı sıkı kavrıyordu. Her nasılsa, bir Allomanser olarak müthiş yeteneklerine ve inatçı kararlılığına rağmen, Vin korkutucu derecede savunmasızdı. Elend'e ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu. Bunun için Elend kendini şanslı hissediyordu.

Ümitsiz de hissediyordu, zaman zaman. Ama şanslı. Elend bu olayı sık sık düşünüyor olsa da Vin ve o, Elend'in evlilik teklifini ve geri çevrilmesini bir daha konuşmamışlardı.

Kadınları anlaması zaten yeteri kadar zor, ben de gidip içlerinden en garip olanını seçmek zorundaydım, diye düşündü Elend. Yine de, gerçekten şikâyet edemezdi. Vin onu seviyordu. Elend de onun huylarıyla başa çıkabilirdi.

Vin içini çekti, sonra başını kaldırıp ona baktı, en sonunda Elend onu öpmek için eğilirken rahatlamıştı. Elend bunu uzun bir an boyunca sürdürdü ve Vin içini çekti. Öpüştükten sonra Vin başını onun omzuna yasladı. "Başka bir sorunumuz daha var," dedi sessizce. "Bu gece son atiyumu da kullandım."

"Suikastçılarla dövüşürken mi?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Eh, bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk. Stoklarımız sonsuza kadar dayanamazdı."

"Stoklarımız mı?" diye sordu Vin. "Kelsier bize sadece altı tane boncuk bıraktı."

Elend içini çekti, sonra da ona sıkı sıkı sarıldı. Onun yeni hükümetinin Lord Hükümdar'ın atiyum rezervini devralmış olması gerekiyordu; inanılmaz bir hazine içerdiği varsayılan bir metal stoku. Kelsier yeni krallığının bu zenginliklere sahip

olacağına güvenmiş, bu beklentiyle ölmüştü. Sadece tek bir sorun vardı. Kimse asla rezervi bulamamıştı. Azıcık bir şey bulmuşlardı, Lord Hükümdar'ın yaş stoklamak için Ferusimyasal bir depo olarak kullandığı bilezikleri oluşturan atiyum. Ancak onları şehir için ikmal malzemeleri almaya harcamışlardı ve aslında onlarda da çok küçük bir miktarda atiyum vardı. Hiç de stokta olduğu söylenen şey gibi değildi. Hâlâ şehrin içinde bir yerlerde, o bileziklerden binlerce kat daha büyük bir atiyum hazinesi olması gerekiyordu.

"Bir şekilde idare etmemiz gerekecek," dedi Elend.

"Eğer bir Sissoylu sana saldırırsa, onu öldürmeyi başaramayacağım."

"Sadece eğer onun da atiyumu varsa," dedi Elend. "Gittikçe daha da ender hâle geliyor. Diğer kralların da elinde pek fazla olduğunu sanmıyorum."

Kelsier atiyumun çıkarılabileceği tek yer olan Hathsin Çukurları'nı yok etmişti. Yine de, eğer Vin atiyumu olan birileriyle savaşmak *zorunda* kalacak olursa...

Onu düşünme, dedi Elend kendi kendisine. *Sadece aramaya devam et. Belki biraz satın alabiliriz. Ya da belki de Lord Hükümdar'ın stokunu buluruz. Tabii gerçekten de varsa...*

Vin başını kaldırarak ona baktı, gözlerindeki endişeyi okudu ve Elend onun da kendisiyle aynı sonuçlara varmış olduğunu anladı. Şu anda yapılabilecek olan çok az şey vardı, Vin ellerindeki atiyumu bu kadar uzun süre boyunca saklayarak iyi iş çıkarmıştı. Yine de, Vin geriye çekilerek Elend'in masasına geri dönmesine izin verirken, Elend o atiyumu nasıl harcamış olabileceklerini düşünmekten kendini alamıyordu. Halkının kış için yiyeceğe ihtiyacı olacaktı.

Ama metali satarak, dünyanın en tehlikeli Allomantik silahından daha da fazlasını düşmanlarımızın eline teslim etmiş olurduk, diye düşündü otururken. Vin'in harcayıp bitirmiş olması daha iyiydi.

O tekrar çalışmaya başlarken Vin omzunun üzerinden başını uzatarak lambasının ışığını engelledi. "Bu ne?" diye sordu.

"Parlamentoyu ben müzakere hakkımı kullanana kadar engellemek için önerge."

"Yine mi?" diye sordu Vin başını bir yana yatırıp onun el yazısını okumaya çalışarak gözlerini kısarken.

"Parlamento son hâlini reddetti."

Vin kaşlarını çattı. "Neden onlara sadece kabul etmek *zorunda* olduklarını söylemiyorsun? Kral sensin."

"Bak şimdi, benim de bütün bunlarla kanıtlamaya çalıştığım şey de bu," dedi Elend. "Ben sadece tek bir adamım Vin, belki de benim görüşüm onlarınkinden daha iyi değildir. Eğer önergenin üzerinde hep birlikte çalışırsak, sonunda sadece tek bir adamın yalnız başına yapacağından daha iyi olacaktır."

Vin başını sallayarak reddetti. "Fazla zayıf olacak. Dişli olmayacak. Senin kendine daha fazla güvenmen gerek."

"Bu güvenmekle ilgili değil. Doğru olan şeyle ilgili. Biz Lord Hükümdar'dan kurtulmak için mücadele ederek bin yıl harcadık; eğer ben de işleri onunla aynı şekilde yaparsam, ne fark olacak?"

Vin onun gözlerinin içine bakmak için döndü. "Lord Hükümdar kötü bir adamdı. Sen iyi bir adamsın. Fark *o* olacak."

Elend gülümsedi. "Senin için bu kadar kolay, değil mi?"

Vin başıyla onayladı.

Elend uzanarak onu tekrar öptü. "Ee, bazılarımızın işleri biraz daha karışık hâle getirmesi gerekli, o yüzden sen de bize tahammül etmek zorunda kalacaksın. Şimdi lütfen kendini ışığımın önünden çek ki, ben de çalışmama geri dönebileyim."

Vin homurdandı ama doğruldu ve arkasında hafif bir parfüm kokusu bırakarak masanın etrafından dolandı. Elend kaşlarını çattı. *Onu ne zaman sürdü*? Vin'in hareketlerinin pek çoğu o kadar hızlıydı ki, Elend onları fark etmiyordu.

Parfüm: kendisine Vin diyen kadını oluşturan belirgin pek çok çelişkiden bir diğeri. Bunu dışarıda sislerin içindeyken sürmüş olamazdı; çoğu zaman sadece kendisi için sürüyordu. Vin dikkati üzerine çekmemeyi seviyordu ama kokular sürmeye bayılıyordu; ve o yeni bir tanesini deniyorken fark etmediği zamanlarda da Elend'e sinirlenirdi. Şüpheci ve paranoyak gibi görünüyor olabilirdi ama dostlarına dogmatik bir sadâkat ile güveniyordu. Geceleri siyah ve griler giyerek dışarı çıkıyor, saklanmak için de o kadar çok uğraşıyordu ama Elend onu bir yıl önce balolarda da görmüştü ve tuvaletler ve elbiselerin içinde de doğal görünürdü.

Her nedense Vin onları giymeyi bırakmıştı. Asla nedenini de açıklamış değildi.

Elend başını sallayarak önergesine geri döndü. Vin ile kıyaslandığı zaman, politika basit görünüyordu. Vin kollarını masasının üstüne yaslayıp, esneyerek Elend'in çalışmasını izledi.

"Biraz dinlenmelisin," dedi Elend kalemini tekrar mürekkebe batırırken.

Vin durakladı, sonra da başıyla onayladı. Sispelerinini çıkardı, etrafına doladı, sonra da masasının yanındaki halının üstüne kıvrıldı.

Elend durakladı. "*Burada* demek istememiştim Vin," dedi eğlenerek.

"Hâlâ oralarda bir yerlerde bir Sissoylu var," dedi Vin yorgun, boğuk bir sesle. "Senden ayrılmıyorum." Pelerinin içinde kıvrıldı ve Elend kısa bir an için yüzünün acıyla buruştuğunu gördü. Sol yanını destekliyordu.

Vin ona çoğu zaman dövüşlerinin ayrıntılarını anlatmazdı. Elend'i endişelendirmek istemiyordu. Bunun ise bir faydası olmuyordu.

Elend endişesini bir kenara iterek kendisini tekrar okumaya başlamaya zorladı. Neredeyse işi bitmişti, sadece birazcık daha ve...

Kapısı çalındı.

Elend bu yeni kesintinin ne olduğunu merak ederek hüsranla döndü. Bir an sonra ise Ham başını kapı aralığından içeri uzattı.

"Ham?" dedi Elend. "Sen hâlâ ayakta mısın?"

"Ne yazık ki," dedi Ham odanın içine girerek.

"Yine geç saatlere kadar çalıştığın için Mardra seni öldürecek," dedi Elend kalemini bırakarak. Vin'in bazı gariplikleri yüzünden şikâyet ediyor olsa da, en azından o Elend'in gececi âdetlerini paylaşıyordu.

Ham onun yorumuna sadece gözlerini devirdi. Hâlâ her zamanki yelek ve göm-

leğini giyiyordu. Elend'in muhafız yüzbaşısı olmayı tek bir şartla kabul etmişti: asla bir üniforma giymek zorunda olmayacaktı. Vin, Ham odaya girerken bir gözünü araladı, sonra tekrar rahatladı.

"Neyse," dedi Elend. "Bu ziyaretini neye borçluyum?"

"Vin'i öldürmeye çalışan o suikastçıların kimliklerini belirlediğimizi öğrenmek isteyebileceğini düşünmüştüm."

Elend başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle benim tanıdığım adamlardır." Allomanserler'in çoğu asildi ve Elend Straff'ın maiyetindekilerin hepsini tanıyordu.

"Aslında sanmam," dedi Ham. "Onlar Batılı'ydı."

Elend duraklayarak kaşlarını çattı ve Vin de başını kaldırdı. "Emin misin?"

Ham başını salladı. "Onları senin babanın göndermiş olması pek olası değil; eğer Fadrex şehrinden epey bir adam toplamış değilse. Suikastçılar çoğunlukla Gardre ve Conrad Evleri'ndendi."

Elend arkasına yaslandı. Babasının üssü Venture ailesinin geleneksel vatanı olan Urteau'daydı. Fadrex ile Urteau arasında imparatorluğun yarısı kadar mesafe vardı, seyahat etmesi birkaç ay sürerdi. Babasının elinde bir grup Batılı Allomanser olması ihtimali çok düşüktü.

"Hiç Ashweather Cett'i duydun mu?" diye sordu Ham.

Elend başıyla onayladı. "Batı Salahiyet'te kendisini kral ilan eden adamlardan bir tanesi. Hakkında pek bir şey bilmiyorum."

Vin kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. "Sence bunları o mu gönderdi?"

Ham başını salladı. "Herhâlde şehre sızmak için bir fırsat kolluyorlardı ve bu son birkaç gündür kapılardaki trafik onlara bu fırsatı sağlamış olmalı. Bu da Straff'ın ordusunun gelişiyle Vin'in hayatına kast edilmesinin biraz tesadüf sayılacağı anlamına gelir."

Elend Vin'e doğru bir göz attı. Vin bakışlarına karşılık verdiğinde Elend onun suikastçıları Straff'ın göndermediğine tam ikna olmadığını anladı. Ancak Elend o kadar şüpheci değildi. Aşağı yukarı bölgedeki her despot şu veya bu noktada Elend'i ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Neden Cett de olmasın?

Bu o atiyum yüzünden, diye düşündü Elend kızgınlıkla. O Lord Hükümdar'ın stokunu bulamamış olabilirdi, ama bu imparatorluktaki despotların onun atiyumu bir yerlerde sakladığını varsaymalarına engel olmuyordu.

"Eh, en azından suikastçıları baban yollamamış," dedi her zaman iyimser Ham.

Elend başını salladı. "Bizim kan bağımız onu durdurmaz Ham. Güven bana."

"O senin baban," dedi Ham rahatsız görünerek.

"Böyle şeylerin Straff için bir önemi yok. O büyük olasılıkla benim zahmete değeceğimi düşünmediği için suikastçılar göndermemiştir. Ama eğer yeteri kadar uzun süre dayanacak olursak gönderecek."

Ham başını salladı. "Ben yerlerini almak için babalarını öldüren oğulları duymuştum... ama oğullarını öldüren babalar... seni öldürmeye gönüllü olması ihtiyar Straff'ın zihni konusunda ne diyordur merak ediyorum. İnsan düşünür ki..."

"Ham?" diye lafını kesti Elend.

"Hı?"

"Biliyorsun ben çoğu zaman iyi bir tartışmaya açığım ama şu anda felsefe için gerçekten de zamanım yok."

"Ha, doğru." Ham solgunca gülümseyerek ayağa kalktı ve gitmek için harekete geçti. "Zaten benim de Mardra'ya geri dönmem gerek."

Elend başını sallayarak alnını ovuşturdu ve bir kere daha kalemini eline aldı. "Çeteyi toplantı için bir araya toplamayı unutma. Müttefiklerimizi organize etmemiz gerekiyor Ham. Eğer inanılmayacak kadar akıllıca bir şeyler uyduramayacak olursak, bu krallığın sonu gelebilir."

Ham geri döndü, hâlâ gülümsüyordu. "Manzarayı amma ümitsiz gösteriyorsun, El."

Elend ona doğru bir bakış attı. "Parlamento bir keşmekeş, orduları daha büyük olan yarım düzine savaş beyinin nefesi ensemde, birileri beni öldürmek için suikastçılar göndermeden bir ay bile geçmiyor ve sevdiğim kadın da beni yavaş yavaş deliliğe sürüklüyor."

Vin'in bu son kısma yorumu homurdanmak oldu.

"Oho, hepsi bu mu?" dedi Ham. "Bak? Demek ki o kadar da kötü değilmiş. Yani, karşımızda ölümsüz bir tanrı ile onun sınırsız güce sahip rahipleri de *olabilirdi*."

Elend durakladı, sonra kendisine rağmen kıs kıs güldü. "İyi geceler Ham," dedi önergesine geri dönerek.

"İyi geceler Majesteleri."

Belki de onlar haklıdır. Belki de ben deli, ya da kıskanç ya da sadece aptalımdır. Benim adım Kwaan. Filozof, âlim, hain. Alendi'yi keşfeden kişi bendim ve onun Çağların Kahramanı olduğunu ilk ilan eden de bendim. Bütün bunları başlatan kişi benim.

4

CESETTE HERHANGİ BELİRGİN BİR YARA görünmüyordu. Hâlâ düştüğü yerde yatıyordu, diğer köylüler onu hareket ettirmeye korkmuştu. Kol ve bacakları ters konumlarda çarpılmıştı, etrafındaki toprak ölümden önceki çırpınmaları yüzünden dağılmıştı.

Sazed uzanarak parmaklarını izlerden biri boyunca gezdirdi. Her ne kadar burada Doğu Salahiyet'teki toprak, kuzeydekinden çok daha fazla kil içeriyor olsa da, yine de kahverengiden çok siyah sayılırdı. Kül yağmurları bu kadar güneye bile geliyordu. Yıkanarak temizlenmiş ve gübrelenmiş olan külsüz toprak, sadece asillerin bahçelerindeki süs bitkilerinde kullanılan bir lükstü. Dünyanın geri kalan kısmı işlenmemiş toprakla elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

"Öldüğü zaman yalnız olduğunu mu söylediniz?" diye sordu Sazed arkasında ayakta durmakta olan küçük köylü topluluğuna doğru dönerek.

Kösele gibi derisi olan bir adam başıyla onayladı. "Dediğim gibi Üstat Terrisli. O sadece orada dikiliyordu, etrafta başka kimse yoktu. Durakladı, sonra da düştü ve biraz yerde kıvrandı. Ondan sonra da sadece... öyle kaldı."

Sazed cesede geri dönerek çarpılmış kasları ve acıdan bir maske hâlinde kilitli kalmış olan yüzü inceledi. Sazed tıbbi bakıraklını, sağ pazısının etrafına dolanmış olan metal kol bandını getirmişti , ve zihniyle onun içine uzanarak orada depolanmış olan ezberlenmiş kitapların bazılarını çıkardı. Evet, titremeler ve spazmlarla öldüren bazı hastalıklar vardı. Onlar bir insanı nadiren bu kadar hızla öldürürdü ama bazen olurdu. Eğer diğer ayrıntılar olmasaydı, Sazed ölüme fazla önem vermeyecekti.

"Lütfen bana ne gördüğünüzü bir kere daha tekrarlayın," diye sordu Sazed.

Grubun önündeki Teur adlı kösele derili adamın biraz rengi soldu. O garip bir konumdaydı; doğal şöhret kazanma arzusu ona tecrübesi hakkında dedikodu yapmayı istetecekti. Ancak bunu yapmak, onun bâtıl inançlı tanıdıklarında güvensizlik uyandırmasına da neden olabilirdi.

"Ben sadece buradan geçiyordum Üstat Terrisli," dedi Teur. "Yirmi metre ötedeki şu patikadan. Yaşlı Jed'i tarlasında çalışırken gördüydüm, sıkı işçiydi o. Bazılarımız lordlar gittiği zaman bir mola verdiydi ama yaşlı Jed hep devam etti. Herhâlde o bizim kış için yiyeceğe ihtiyacımız olacağını biliyordu, lordlar olsa da, olmasa da."

Teur durakladı, sonra da yan tarafa doğru göz attı. "Ben millet ne diyor biliyorum Üstat Terrisli, ama ben ne gördüysem onu gördüm. Ben geçerken gündüzdü ama buradaki vadide *sis* vardı. Ondan durduydum, çünkü ben hiç sislere çıkmadım; karım da bana bunda şahitlik eder. Ben tam geri dönecektim ama sonra yaşlı Jed'i gördüm. O sanki sisi görmemiş gibi çalışıyordu.

"Ben ona seslenecektim ama ben seslenemeden önce o... eh, dediğim gibi. Onu orada dururken gördüydüm, sonra dondu. Sis biraz onun etrafında dolandı, sonra da o titreyip bükülmeye başladı, sanki çok güçlü bir şeyler onu tutmuş sallıyor gibiydi. Düştü. Ondan sonra da kalkmadı."

Hâlâ diz çökmekte olan Sazed tekrar cesede baktı. Görünüşe göre Teur hikâyelerinin abartılı olmasıyla ünlüydü. Ama ceset anlattıkları için ürkütücü bir destekti, Sazed'in birkaç hafta önceki kendi tecrübesinden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Gündüz vakti sis.

Sazed ayağa kalkarak köylülere doğru döndü. "Lütfen bana bir kürek getirin."

Kimse onun mezarı kazmasına yardım etmedi. Bu sonbaharın gelişine rağmen hâlâ güçlü olan güneyin sıcağında yavaş, bunaltıcı bir işti. Killi toprağı hareket ettirmesi zordu ama, neyse ki, Sazed'in bir lehimakıl içinde depolanmış olan fazladan bir parça gücü vardı ve destek almak için ona erişti.

Buna da ihtiyacı vardı, çünkü o atletik olarak nitelendirilebilecek bir insan değildi. Boyu, kol ve bacakları uzundu, bir âlimin vücuduna sahipti ve hâlâ bir Terrisli vekilharcın renkli cüppesini giyiyordu. Ayrıca hâlâ hayatının ilk kırk küsur yılı boyunca hizmet ettiği konumun gerektirdiği gibi başını traşlı tutuyordu. Artık takılarının büyük bir kısmını takmıyordu, anayollardaki haydutları cezbetmek istemezdi, ama kulak memeleri çok sayıdaki küpe deliği ile delik deşik ve esnemişti.

Lehimaklındaki güce erişmek kaslarını hafifçe büyüterek ona daha güçlü bir adamın vücudunu veriyordu. Ancak fazladan güce rağmen, işinin bitmesine kadar vekilharç cüppesi ter ve toprakla lekelenmişti. Cesedi mezarın içine yuvarladı ve bir an için sessizce durdu. Bu adam kendini işine adamış bir çiftçiydi.

Sazed uygun bir din arayarak ilâhiyat bakıraklını taradı. Bir indeksten başladı, bu onun yaratmış olduğu pek çok indeksten bir tanesiydi. Uygun bir din bulduğu

zaman da, onun uygulamaları hakkındaki ayrıntılı hâtıraları çekip çıkardı. Yazılar aklının içine tam da onları ezberlemeyi bitirdiği andaki kadar taze bir şekilde girdi. Zaman içinde solacaklardı, tüm hâtıralar gibi, ancak Sazed onları, bundan çok önce bakıraklının içine geri koymaya niyetliydi. Sırdaşlar'ın yolu, halkının devasa miktarlarda bilgiden oluşan zenginlikleri kaybetmemelerinin yöntemi buydu.

Bu gün ise, seçtiği hâtıralar HaDah'a aitti; tarımsal bir tanrısı olan güneyli bir din. Lord Hükümdar'ın idaresi altında zulüm görmüş çoğu din gibi, HaDah inancının da bin yıldır soyu tükenmiş durumdaydı.

HaDah cenaze töreninin gerekliliklerini takip eden Sazed yakınlardaki ağaçlardan birine doğru yürüdü; ya da en azından bu bölgede ağaç olarak kabul edilen çalıya benzer bitkilerden birine doğru. Köylülerin meraklı bakışları altında uzun bir dalı koparıp aldı ve mezara geri götürdü. Öne doğru eğildi ve bunu deliğin dibine, tam cesedin başının yanından toprağa sapladı. Sonra doğruldu ve kürekle mezarın içine toprağı geri doldurmaya başladı.

Köylüler onu boş gözlerle izliyordu. *Ne kadar da karamsarlar*, diye düşündü Sazed. Doğu Salahiyet, beş İç Salahiyet'in arasında en az yerleşimli olan ve en çok kargaşa içindeki bölgeydi. Bu kalabalığın içindeki erkekler sadece yaşı epey geçkin olanlardı. Lordların asker toplayıcı birlikleri işlerini etkili bir şekilde yapmışlardı, bu köyün kocaları ve babaları büyük olasılıkla artık hiçbir önemi olmayan bir savaşın meydanında ölü olarak yatıyordu.

Herhangi bir şeyin gerçekten de Lord Hükümdar'ın baskısından daha kötü olabileceğine inanmak zordu. Sazed kendi kendine bu insanların acısının geçeceğini, onların bir gün Sazed ve diğerlerinin yaptıkları sayesinde refaha ulaşacağını söylüyordu. Ancak o birbirlerini katletmeye zorlanmış çiftçileri, despotun birisi bir köyün bütün yiyecek stoklarını "talep etmiş" olduğu için açlıktan ölmekte olan çocukları görmüştü. Artık Lord Hükümdar'ın askerleri kanallarda devriye gezmediği için özgürce öldüren hırsızları görmüştü. Kaos, ölüm, nefret ve kargaşa görmüştü. Ve kısmen kendisinin de suçlu olduğunu kabul ediyordu.

Deliği doldurmaya devam etti. Sazed bir âlim ve ev hizmetkârı olarak eğitilmişti; o Terrisli bir vekilharçtı, Son İmparatorluk'taki en faydalı, en pahalı ve en prestijli hizmetkârlardandı. Artık bunun neredeyse hiçbir anlamı yoktu. Sazed hiç mezar kazmamıştı ama cesedin üstüne toprak yığarken saygılı olmaya çalışarak elinden gelenin en iyisini yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde, işlemin yaklaşık yarısına geldiği zaman köylüler yığındaki toprağı deliğe doğru iterek ona yardım etmeye başladı.

Belki de bunlar için hâlâ umut vardır, diye düşündü Sazed müteşekkir bir şekilde diğerlerinden birinin onun küreğini alarak işini bitirmesine izin verirken. İşleri bittiği zaman, HaDah dalının en tepesi mezarın başucundaki topraktan dışarı çıkıyordu.

"Bunu neden yaptınız?" diye sordu Teur dala doğru başıyla işaret ederek.

Sazed gülümsedi. "Bu dinsel bir törendir Teur Reis. Eğer izin verirseniz, ona eşlik etmesi gereken bir dua da var."

"Bir dua mı? Çelik Nezaret'ten bir şey mi?"

Sazed başını sallayarak reddetti. "Hayır, dostum. Bu daha eski bir zamandan bir dua, Lord Hükümdar'dan önceki bir zamandan."

Köylüler birbirlerine bakarak kaşlarını çattılar. Teur ise sadece kırışık çenesini ovuşturdu. Ancak Sazed kısa bir HaDah duası ederken hepsi sessiz kaldılar. Bitirdiği zaman Sazed köylülere doğru döndü. "Bu, HaDah dini olarak bilinirdi. Sizin atalarınızdan bazıları da bu dini takip etmiş olabilir, diye düşünüyorum ben. Eğer dilerseniz, kurallarını size de öğretebilirim."

Kalabalık sessizlik içinde durdu. Sayıları fazla değildi, çoğunluğu orta yaşlı kadınlar ve birkaç yaşlı adamdan oluşan yaklaşık iki düzine köylü. Bir de tahta bacaklı genç adam vardı. Sazed onun bir plantasyonda bu kadar uzun süre yaşamış olmasına şaşırmıştı. Çoğu lord kaynakları tüketmelerini önlemek için sakatları öldürürdü.

"Lord Hükümdar ne zaman geri gelecek?" diye sordu bir kadın.

"Ben onun geri geleceğini düşünmüyorum," dedi Sazed.

"Neden bizi terk etti?"

"Bu bir değişiklik zamanı," dedi Sazed. "Belki ayrıca başka gerçekleri, başka yolları da öğrenmenin zamanıdır."

Köylü grubu sessizce kımıldandı. Sazed sessizce içini çekti, bu insanlar inancı Çelik Nezaret ve onun obligatörleriyle özdeşleştiriyordu. Din skaaların üzerinde düşündükleri bir şey değildi, belki ondan mümkün olduğunca nasıl uzak durulacağı dışında.

Sırdaşlar dünyanın ölmekte olan dinlerini toplayarak ve ezberleyerek bin yıl geçirdi, diye düşündü Sazed. *Kim şimdi, Lord Hükümdar gittikten sonra, kaybetmiş oldukları şeyleri geri istemenin insanların umurunda olmadığını düşünürdü?*

Ancak bu insanlar hakkında kötü düşünmek ona zor geliyordu. Onlar hayatta kalmak için savaşıyordu, onların zaten acımasız olan dünyası bir anda önceden tahmin edilemez hâle gelmişti. Onlar yorgundu. Unutulup gitmiş inançlar hakkındaki konuşmaların onların ilgisini çekmemesinde şaşılacak bir şey var mıydı?

"Gelin," dedi Sazed köye doğru dönerek. "Benim sizlere öğretebileceğim başka şeyler, daha pratik şeyler, de var."

Ve Alendi'ye ihanet etmiş olan kişi de benim, çünkü şimdi biliyorum ki onun arayışını tamamlamasına asla izin verilmemeli.

5

VİN, ŞEHRE YANSIYAN KAYGI İŞARETLERİNİ görebiliyordu. İşçiler endişeli bir şekilde etrafta geziniyordu ve pazarlar da bir gerginlik havasıyla kıpır kıpırdı. İnsanın köşeye kıstırılmış bir kemirgende görebileceği tereddüdün aynısı görünüyordu; korkmuş, ancak ne yapacağından emin değil. Kaçacak hiçbir yeri olmadan kaderine mahkûm.

Geçen yıl boyunca pek çok kişi şehri terk etmişti; asiller kaçmış, tüccarlar da iş yapacak başka yerler arayarak gitmişti. Ancak aynı zamanda şehir bir skaa akınıyla dolmuştu. Onlar bir şekilde Elend'in özgürlük iddiasını duymuşlar ve iyimserlik içinde gelmişlerdi; ya da en azından aşırı çalıştırılmış, yetersiz beslenmiş, tekrar tekrar dövülmüş olan bir nüfusun başarabileceği kadarıyla iyimserlik içinde.

Ve böylece, Luthadel'in kısa süre sonra düşeceği tahminlerine rağmen, ordusunun küçük ve zayıf olduğu fısıltılarına rağmen, halk kalmıştı. Çalışmıştı. Yaşamıştı. Tıpkı her zaman yapmış oldukları gibi. Bir skaanın hayatı zaten hiçbir zaman fazla kesin olmamıştı.

Vin'e pazarın bu kadar meşgul olduğunu görmek hâlâ garip geliyordu. Kenton Sokağı boyunca yürümekteydi, üstünde her zamanki pantolon ve düğmeli gömleği vardı, sokağı Çöküş öncesi günlerde ziyaret etmiş olduğu zamanı düşünüyordu. Burası o zamanlar bazı seçkin terzi dükkânlarının sessiz yuvasıydı.

Elend skaa tüccarların üzerindeki sınırlamaları yürürlükten kaldırdığı zaman Kenton Sokağı değişmişti. Cadde serpilerek dükkânlar, el arabaları ve çadırlardan oluşan çılgın bir pazar hâline gelmişti. Yeni özgürleştirilmiş (ve de yeni maaşlandırılmış) olan skaa işçilerini hedef almak için, dükkân sahipleri satış yöntemlerini değiştirmişti. Bir zamanlar zengin vitrin sergileriyle ikna etmeye çalışırken, artık

sesleniyor ve bağırıyor, ticareti çekmeye çalışarak tellallar, satıcılar ve hatta jonglörler kullanıyorlardı.

Sokak o kadar kalabalıktı ki Vin genellikle buradan kaçınırdı, bugün ise çoğu zaman olduğundan daha beterdi. Ordunun gelişi bir son dakika alışveriş furyasını tetiklemişti, insanlar her ne olacaksa onun için hazırlıklı olmaya çalışıyordu. Havada tatsız bir his vardı. Daha az sokak göstericisi, daha fazla bağırış. Elend sekiz şehir kapısının da kapatılmasını emretmişti, o yüzden artık kaçmak bir seçenek değildi. Vin insanların kaç tanesinin kalma kararları yüzünden pişmanlık duyduğunu merak etti.

Sokak boyunca kararlı adımlarla yürüyordu, gerginliği duruşundan belli olmasın diye ellerini kavuşturmuştu. Bir düzine farklı şehrin sokaklarında geçen çocukluğunda bile, kalabalıklardan hoşlanmamıştı. O kadar fazla insana dikkat etmek, o kadar fazla şey olup biterken odaklanmak zordu. Çocukken Vin kalabalıkların kenarlarının yakınında kalır, saklanır, arada bir yere düşmüş bir sikkeyi ya da görmezden gelinen bir parça yiyeceği kapmak için araya girmeye cesaret ederdi.

O artık farklıydı. Kendisini dik bir sırtla yürümek ve gözlerini de yere çevrilmek ya da saklanacak yerler aramaktan alıkoymak için zorluyordu. Oldukça ilerlemişti, ancak kalabalıkları görmek ona bir zamanlar ne olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman kısmen de olsa olacağı şeyi.

Sanki onun düşüncelerine cevap verir gibi, bir çift sokak çocuğu insan kitlesinin arasından koşturarak geçti, üstünde bir fırıncı önlüğü olan iri bir adam arkalarından bağırıyordu. Elend'in yeni dünyasında hâlâ sokak çocukları vardı. Hatta şimdi düşündüğü zaman, skaa nüfusuna maaş vermek büyük olasılıkla sokak çocukları için hayatı çok daha iyi bir hâle getirmekteydi. Karıştıracak daha fazla cep, dükkân sahiplerinin dikkatini dağıtmak için daha fazla insan, bulunmak için daha fazla kırıntı ve dilencilere sadaka vermek için de daha fazla el vardı.

Vin'in çocukluğunu böyle bir hayatla bağdaştırmak zordu. Ona göre sokaktaki bir çocuk sessiz olmayı ve saklanmayı öğrenen, geceleri çöpleri karıştırmak için çıkan birisiydi. Sadece sokak çocuklarının en cesurları yankesicilik yapmaya cüret ederdi, skaa hayatı asillerin pek çoğu için değersizdi. Çocukluğunda, Vin yoldan geçerken onları rahatsız edici bulan asiller tarafından öldürülmüş ya da sakatlanmış olan birkaç sokak çocuğu görmüştü.

Elend'in kanunları, o bunu yapmayı ne kadar isterse istesin, fakirliği ortadan kaldırmamış olabilirdi ama Elend sokak çocuklarının bile hayatlarını iyileştirmişti. Diğer şeylerin yanında bunun için de Vin onu seviyordu.

Kalabalığın arasında hâlâ bazı asiller vardı; Elend ya da şartlar tarafından servetlerinin şehrin içinde dışında olacağından daha güvende olacağına ikna edilmiş adamlar. Onlar çaresiz, zayıf ya da maceraperestti. Vin bir grup muhafızla çevrelenmiş olan bir tanesinin yanında geçmesini izledi. Adam ona ikinci bir kez bakmadı; ona göre, Vin'in basit giysileri onu görmezden gelmek için yeterli bir sebepti. Hiçbir asil leydi onun gibi giyinmezdi.

Ben bu muyum? diye merak etti içerideki kitaplara göz atmak için bir vitrinin yanında duraklayarak. Kitap satışı her zaman aylak imparatorluk aristokrasisini hedefleyen küçük ancak kârlı bir pazar olmuştu. Ayrıca camdaki yansımayı da kimsenin gizli gizli onu takip etmediğinden emin olmak için kullanıyordu. *Ben asil bir leydi miyim?*

Vin'in sadece bağlantıları nedeniyle bir asil olduğu iddia edilebilirdi. Vin Hathsin Firarisi tarafından eğitilmişti ve kralın kendisi de Vin'i seviyordu, onunla evlenmesini bile istemişti. Dahası, annesi skaa olsa bile Vin'in babası da bir asildi. Vin uzandı ve annesinden bir andaç olarak sakladığı tek şey olan basit tunç küpeye parmağıyla dokundu.

Bu pek fazla bir şey değildi. Ama öte yandan, Vin de annesi hakkında pek fazla düşünmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Ne de olsa kadın Vin'i öldürmeye çalışmıştı. Aslında, Vin'in öz kardeşini *öldürmüştü* de. Onu kurtaran şey sadece üvey abisi Reen'in araya girmesi olmuştu. O Vin'i sadece dakikalar önce kulağına bu küpeyi saplamış bir kadının kollarından kanla kaplı olarak çekip almıştı.

Ve Vin bunu hâlâ saklıyordu. Bir çeşit yadigâr olarak belki. İşin doğrusu Vin kendini bir leydi gibi hissetmiyordu. Bazı zamanlar Elend'in dünyasındaki aristokrasiden çok, deli annesiyle arasında daha fazla ortak yön olduğunu düşünüyordu. Çöküş öncesinde katılmış olduğu balolar ve partiler, hep numaraydı. Rüya benzeri bir hâtıra. Onların bu yıkılan hükümetler ve gece suikastlarının dünyasında bir yeri yoktu. Artı, Vin'in balolarda Valette Renoux adındaki kızın rolünü oynaması da her zaman bir yalan olmuştu.

Ki hâlâ rol yapmaktaydı. Sokaklarda açlık çekerek büyümüş bir kız, arkadaşlıktan çok dayak görmüş olan o kız değilmiş rolünü oynuyordu. Vin içini çekerek vitrine sırtını döndü. Ancak bir sonraki dükkânın onun dikkatini çekmemesi mümkün değildi.

Burada balo tuvaletleri vardı.

Dükkânda hiç müşteri yoktu, bir istilanın arifesinde balo tuvaletlerini düşünen kimse olmazdı. Vin açık kapı ağzının önünde durakladı, sanki Çekilmekte olan bir metalmiş gibi kalakalmıştı. İçerideki mankenler üzerlerinde görkemli tuvaletlerle poz vermişlerdi. Vin başını kaldırıp ince belleri ve açılarak genişleyen çan benzeri etekleri bulunan elbiselere baktı. Neredeyse bir baloda olduğunu hayal edebiliyordu; arka planda çalan yumuşak müzik vardı, masalar kusursuz beyazlarla örtülüydü, Elend de balkonunda dikilmiş, bir kitabı karıştırıyordu...

Neredeyse içeri girecekti. Ama ne gerek vardı? Şehir saldırıya uğramak üzereydi. Dahası, elbiseler pahalıydı. Kelsier'in parasını harcadığı zamanlar işler farklıydı. Şimdi ise Elend'in parasını harcıyordu ve Elend'in parası da krallığın parasıydı.

Tuvaletlere sırtını döndü ve tekrar sokağa çıktı. *Artık ben o değilim. Valette'in Elend'e bir yararı yok; onun bir Sissoylu'ya ihtiyacı var, tam olarak içini doldurамadığı bir tuvalete bürünmüş olan rahatsız bir kıza değil.* Şimdi katı berelere dönüşmüş olan önceki geceden kalma yaraları ona konumunun bir hatırlatıcısıydı. Güzelce iyileşiyorlardı, Vin bütün gün boyunca şiddetle lehim yakmıştı, ama katılık daha bir süre kalacaktı.

Vin adımlarını sıklaştırarak hayvan ağıllarına doğru ilerledi. Ancak yürürken onu takip eden birinin görüntüsünü yakalamıştı.

Eh, belki "takip etmek" fazla cömert bir ifadeydi; adam kesinlikle fark edilmeden gitme konusunda iyi bir iş çıkaramıyordu. Saçları üstten kelleşmeye başlamıştı ama yanlarını uzatmıştı. Basit bir skaa iş önlüğü giyiyordu, külle lekelenerek koyulaşmış olan tek parça tunç renkli bir giysi.

Harika, diye düşündü Vin. Pazardan, ya da skaa kalabalıklarının toplandığı herhangi bir yerden kaçınıyor olmasının başka bir sebebi daha vardı.

Vin tekrar hızlandı ama adam da acele etti. Kısa süre sonra, onun sakar hareketleri dikkatleri üzerine çekmişti. Ama ona küfretmek yerine, pek çok insan hürmetkâr bir şekilde durakladı. Kısa süre sonra başkaları da ona katılmıştı ve Vin'in peşinde onu takip eden küçük bir kalabalık oluştu.

Vin'in bir parçası sadece yere bir sikke yapıştırarak uçup gitmeyi istiyordu. *Evet*, diye düşündü Vin kendi kendine alaylı bir şekilde. *Gün ortasında Allomansi kullan. İşte o zaman göze batmamış olursun.*

Bu nedenle de içini çekerek grupla yüzleşmek için döndü. Hiç birisi özellikle tehditkâr gibi görünmüyordu. Erkekler pantolonlar ve mat gömlekler, kadınlar da tek parçalı, işlevsel elbiseler giyiyordu. Diğer birkaç adam ise tek parçalı, külle kaplanmış iş önlükleri giyiyordu.

Firari rahipleri.

"Leydi Vâris," dedi bir tanesi yaklaşarak dizlerinin üzerine çökerken.

"Bana öyle deme," dedi Vin sessizce.

Rahip başını kaldırarak ona baktı. "Lütfen. Bizim yönlendirmeye ihtiyacımız var. Lord Hükümdar'ı başımızdan kovduk. Şimdi ne yapacağız?"

Vin geriye doğru bir adım attı. Kelsier ne yapmakta olduğunu anlamış mıydı? O skaaların kendisine olan inancını büyütmüş, sonra da onları öfke içinde Son İmparatorluk'a karşı ayaklandırmak için bir şehit olarak ölmüştü. Ondan sonra ne olacağını düşünmüştü? O Firari Kilisesi'ni öngörmüş olabilir miydi, skaaların Kelsier'in kendisini Lord Hükümdar'ın yerine Tanrı olarak koyacaklarını biliyor muydu?

Sorun Kelsier'in takipçilerine herhangi bir öğreti bırakmamış olmasıydı. Onun tek hedefi Lord Hükümdar'ı yenmek olmuştu; kısmen intikamını alabilmek, kısmen tarihe damgasını vurmak ve kısmen de, Vin umuyordu ki, skaaları özgür bırakmak istediği için.

Ama şimdi ne olacaktı? Bu insanlar da Vin gibi hissediyor olmalıydı. Akıntıya kapılmış, onlara kılavuzluk edecek bir ışıkları olmadan kalmışlardı.

Vin o ışık olamazdı. "Ben Kelsier değilim," dedi sessizce geriye bir adım daha atarak.

"Biliyoruz," dedi adamlardan bir tanesi. "Siz onun vârisisiniz. O göçüp gitti ve bu sefer Firar Eden *siz* oldunuz."

"Lütfen," dedi bir kadın kollarında küçük bir çocukla öne çıkarak. "Leydi Vâris. Eğer Lord Hükümdar'ı devirmiş olan el çocuğuma da dokunabilirse..."

Vin daha da geriye çekilmeye çalıştı ama arkasında başka bir insan kalabalığı olduğunu fark etti. Kadın daha da yakınına geldi ve Vin en sonunda kararsız bir elini kaldırarak bebeğin alnına dokundu.

"Teşekkür ederim," dedi kadın.

"Siz bizi koruyacaksınız, değil mi Leydi Vâris?" diye sordu kirli bir yüzü ama dürüst gözleri olan daha genç bir adam, Elend'den daha büyük değildi. "Rahipler sizin o dışarıdaki orduyu durduracağınızı, askerlerin siz buradayken şehre giremeyeceklerini söylüyorlar."

Bu onun için çok fazlaydı. Vin yarım ağızla bir cevap mırıldandı ama döndü ve iterek kalabalığın arasından yolunu açarak gitti. Neyse ki inananlar grubu onu takip etmedi.

Yavaşladığı zaman derin derin nefes alıyordu ama zorlanma yüzünden değildi. İki dükkânın arasındaki bir ara sokağın içine girip kollarını kendisine dolayarak gölgede durdu. Hayatını fark edilmeden kalmaya, sessiz ve önemsiz olmaya çalışarak geçirmişti. Artık bu şeylerin hiçbirisi olamazdı.

İnsanlar ondan ne bekliyordu? Gerçekten de Vin'in kendi başına bir orduyu durdurabileceğini mi düşünüyordu? Eğitiminin en başlarında öğrenmiş olduğu bir şey varsa, o da buydu: Sissoylular ölümsüz değildi. Bir adam olsa öldürebilirdi. On adam olsa ona zorluk çıkarabilirlerdi. Bir ordu...

Vin kendi kendisine sarılarak birkaç sakinleştirici nefes aldı. Neden sonra tekrar kalabalık sokağa geri çıktı. Şimdi hedefine yaklaşmıştı; küçük, etrafı dört tane ağılla çevrili olan yan tarafı açık bir çadır. Tüccar çadırın yakınlarında tembelce dikiliyordu; başının sadece bir yarısında, sağ tarafında, saç olan pejmürde bir adamdı. Vin bir an durarak garip saç modelinin hastalık, yara ya da tercih yüzünden mi bu şekilde olduğuna karar vermeye çalıştı.

Adam onun ağıllarının kıyısında dikilmekte olduğunu gördüğü zaman keyfi yerine geldi. Üstünü başını silkeleyerek küçük bir miktarda tozu havalandırdı. Ondan sonra da aylak aylak yürüyerek kalan dişleriyle gülümseyip Vin'in yanına geldi, sanki hemen dışarıda bir ordu olduğunu duymamış ya da umursamıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Ah, genç leydi," dedi. "Bir enik mi arıyorsunuz? Bende her kızın kesinlikle seveceği birkaç küçük afacan var. Bakın, bir tanesini getireyim. Siz de onun hayatınızda gördüğünüz en tatlı şey olduğunu kabul edeceksiniz."

Vin adam ağılların birinden bir köpek yavrusunu kavramak için uzanırken kollarını kavuşturdu. "Aslında ben bir kurt köpeği arıyordum."

Tüccar başını kaldırdı. "Kurt köpeği mi, hanımım? O hiç de sizin gibi bir kız için uygun bir evcil hayvan değil. Onlar huysuz canavarlardır. Ben size güzel bir kuçukuçu bulayım. Hoş köpekler onlar, akıllılar da."

"Hayır," dedi Vin onun lafını keserek. "Bana bir kurt köpeği getir."

Adam tekrar durakladı, saygın olmayan birkaç yerinden kendisini kaşıyarak Vin'e baktı. "Ee, sanırım bir bakabilirim..."

Sokaktan en uzaktaki ağıla doğru yürüyüp gitti. Vin sessizce bekledi, tüccar

hayvanlarından birkaç tanesine bağırarak uygun bir tanesini seçerken koku yüzünden burnunu kırıştırmıştı. En sonunda tüccar tasmalı bir köpeği çekerek Vin'e getirdi. Bu gerçekten de bir kurt köpeği olsa da küçüktü ve tatlı, uysal gözleri ile belirgin bir şekilde sevimli bir mizacı vardı.

"Kardeşlerinin en ufağı," dedi tüccar. "Genç bir kız için iyi bir hayvan derim ben. Büyük ihtimal harika bir avcı da olacaktır. Bu kurt köpekleri göreceğiniz her yaratıktan daha iyi koku alabilir."

Vin sikke kesesine doğru uzandı ama duraklayarak köpeğin kesik kesik nefes alan yüzüne baktı. Neredeyse kendisine gülümsüyordu.

"Hay Lord Hükümdar adına," diye sinirle patlayan Vin, köpeği ve efendisini itip geçerek arkadaki ağıllara doğru uzun adımlarla gitti.

"Genç leydi?" diye sordu tüccar kararsız bir şekilde onu takip ederek.

Vin kurt köpeklerini gözleriyle taradı. Arka tarafta devasa siyah ve gri bir yaratığı fark etti. Bir direğe bağlanmıştı ve Vin'i meydan okurcasına süzüyordu, boğazından yükselmekte olan alçak bir hırlama vardı.

Vin eliyle işaret etti. "Şu arkadaki ne kadar?"

"O mu?" diye sordu tüccar. "Sayın leydim, o bir bekçi köpeği. Onlar giren herkese saldırsınlar diye bir lordun bahçelerinde serbest bırakılmak için. Bu sizin hayatınızda göreceğiniz en huysuz şeylerden biri!"

"Mükemmel," dedi Vin birkaç sikke çıkararak.

"Sayın leydim, benim size o yaratığı satmam hiç mümkün değil. Hem de hiç değil. Var ya, ben iddiaya varım onun ağırlığı sizin yarınız kadardır."

Vin başıyla onayladı, sonra da ağıl kapısını çekip açarak kararlı adımlarla içeri girdi. Tüccar haykırdı ama Vin kurt köpeğinin dibine kadar geldi. Köpek vahşice ona havlamaya başladı, ağzından köpükler saçıyordu.

Affedersin, diye düşündü Vin. Sonra lehim yakarak öne uzandı ve yumruğunu hayvanın kafasına indirdi.

Hayvan donakaldı, sendeledi, sonra da kendinden geçerek yere yıkıldı. Tüccar Vin'in yanına gelip durmuştu, ağzı açıktı.

"Tasma," diye emir verdi Vin.

Adam ona bir tasma verdi. Vin bunu köpeğin ayaklarını birbirine bağlamak için kullandı ve sonra da bir lehim harlamasıyla hayvanı omzunun üstüne attı. Yan tarafındaki acı yüzünden yüzünü sadece biraz buruşturmuştu.

Bu şey gömleğime salya akıtmasa iyi olur, diye düşündü tüccara birkaç sikke vererek saraya doğru geri yürümeye başlarken.

Vin baygın kurt köpeğini küt diye yere attı. Muhafızlar saraya girerken ona bazı garip bakışlar atmışlardı ama Vin buna alışmaya başlamıştı. Ellerinin tozunu silkeledi.

"Bu ne?" diye sordu OreSeur. Vin'in saraydaki odalarına geri dönmüştü ama şu anki vücudunun kullanılmaz hâlde olduğu belliydi. Sadece iskeleti bir arada tutabilmek için insanların normalde sahip olmadığı yerlerde kaslar oluşturmak zo-

runda kalmıştı ve her ne kadar yaralarını iyileştirmiş olsa da, vücudu doğal görünmüyordu. Hâlâ önceki geceden kalan kanlı elbiseleri giyiyordu.

"Bu," dedi Vin kurt köpeğine doğru eliyle işaret ederek, "senin yeni vücudun."

OreSeur durakladı. "O mu? Hanımım, bu bir köpek."

"Evet," dedi Vin.

"Ben bir insanım."

"Sen bir kandrasın," dedi Vin. "Sen deri ve kasları taklit edebiliyorsun. Ya post?"

Kandra memnun olmuş gibi görünmüyordu. "Onu taklit edemem," dedi. "Ama yaratığın kemikleri gibi kendi tüylerini de kullanabilirim. Ancak muhakkak ki başka bir..."

"Ben senin için kimseyi öldürmeyeceğim kandra," dedi Vin. "Ve eğer birini öldürecek olursam bile, senin onları... yemene izin vermezdim. Artı, bu daha fark edilmez olacak. Eğer ben vekilharçlarımın yerine tanınmayan adamlar getirip durursam insanlar konuşmaya başlar. Ben aylardır insanlara seni göndermeyi düşündüğümü söylüyordum. Eh, onlara bunu en sonunda yaptığımı söyleyeceğim; kimse benim yeni evcil köpeğimin aslında benim kandram olduğunu düşünmeyi akıl edemez."

Vin dönerek hayvana doğru işaret etti. "Bu çok faydalı olacak. İnsanlar köpeklere diğer insanlara olduğundan daha az dikkat eder ve o yüzden senin de konuşmaları dinlemen mümkün olacak."

OreSeur'un yüzü daha da asıldı. "Ben bunu kolay kolay kabul etmeyeceğim. Beni Kontrat'a dayanarak zorlamanız gerekecek."

"Peki," dedi Vin. "Emrediyorum. Ne kadar sürer?"

"Sıradan bir vücut sadece birkaç saat sürüyor," dedi OreSeur. "Bu daha uzun sürebilir. O kadar fazla tüyün düzgün görünmesini sağlamak zor olacak."

"Başla o zaman," dedi Vin kapıya doğru dönerek. Ancak giderken masasının üstünde duran küçük bir paketi fark etti. Kaşlarını çatarak ilerledi ve kapağını kaldırdı. İçine küçük bir not vardı.

Leydi Vin,

Burada sizin arzu ettiğiniz bir sonraki alaşım var. Alüminyumu elde etmesi çok zor ama yakın zamanlarda bir asil aile şehri terk ettiği zaman onların yemek takımlarından birazını satın almayı başarabildim.

Bu alaşım işe yarayacak mı bilmiyorum ama bence bir denemeye değer. Alüminyumu yüzde dört bakır ile karıştırdım ve sonucun oldukça umut verici olduğunu düşünüyorum. Ben bu bileşimi daha önceden okumuştum; buna duralümin deniliyor.

Hizmetkârınız, Terion

Vin gülümsedi, notu bir kenara bıraktı ve kutunun içeriğinin geri kalanını da çıkardı: küçük bir kese metal tozu ve ince gümüşsü bir çubuk, ikisi de muhtemelen bu "duralümin" metalindendi. Terion uzman bir Allomantik metalurjistti.

Kendisi bir Allomanser olmasa da, hayatının büyük bir kısmı boyunca Sissoylular ve Siskanlar için alaşımlar yapmış ve tozlar üretmişti.

Vin hem keseyi, hem de çubuğu cebine attı, sonra da OreSeur'a doğru döndü. Kandra ona düz bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Bu bana bugün mü geldi?" diye sordu Vin kutuya doğru başıyla işaret ederek.

"Evet Hanımım," dedi OreSeur. "Birkaç saat önce."

"Ve sen de bana söylemedin mi?"

"Üzgünüm Hanımım," dedi OreSeur ifadesiz ses tonuyla. "Ama siz bana paket gelirse size söylememi *emretmemiştiniz*."

Vin dişlerini gıcırdattı. OreSeur'un onun Terion'dan gelecek başka bir alaşımı ne kadar hevesle beklediğinden haberi vardı. Daha önceden denedikleri bütün alüminyum alaşımları fiyasko çıkmıştı. Oralarda bir yerlerde kendisinin bilmediği, keşfedilmeyi bekleyen bir Allomantik metal olduğunu bilmek Vin'i rahatsız ediyordu. Vin onu da bulana kadar tatmin olmayacaktı.

OreSeur yüzünde boş bir ifadeyle olduğu yerde oturmuştu, baygın kurt köpeği önünde yerde duruyordu.

"O vücutla işini halletmeye bak," dedi Vin hızla dönerek Elend'i aramak için odadan çıkarken.

Vin en sonunda Elend'i çalışma odasında tanıdık bir figürle birlikte bazı hesap defterlerinin üzerinden geçerken buldu.

"Dox!" dedi Vin. Dockson önceki gün geldikten kısa süre sonra odalarına çekilmiş ve Vin de onu pek görememişti.

Dockson başını kaldırdı ve gülümsedi. Şişman sayılmayacak şekilde tıknazdı, koyu renkli saçları kısaydı ve hâlâ yüzünde geleneksel kısa sakalı vardı. "Merhaba Vin."

"Terris nasıldı?" diye sordu Vin.

"Soğuk," diye cevap verdi Dockson. "Geri döndüğüm için memnunum. Gerçi keşke geri döndüğüm zaman o orduyu burada bulmasaydım."

"Ne olursa olsun, bizler geri döndüğün için memnunuz Dockson," dedi Elend. "Krallık sen yokken resmen yıkılıp gitti."

"Durum hiç de öyle gibi görünmüyor," dedi Dockson hesap defterini kapatarak kitap dizisinin üstüne koyarken. "Bütün olayları, ve de orduları, göz önüne alacak olursak, görünüşe göre kraliyet bürokrasisi yokluğumda işleri oldukça iyi idare etmiş. Artık neredeyse bana ihtiyacınız bile yok!"

"Saçmalık!" dedi Elend.

Vin kapıya yaslanarak konuşmalarına devam eden iki adama da dik dik baktı. Zorlama neşeli havalarını koruyorlardı. İkisi de kendilerini yeni krallığın işlemesine tamamıyla adamışlardı, hatta bu birbirlerinden hoşlanıyormuş numarası yapmalarını gerektirse bile. Dockson hesap defterlerindeki noktalara işaret ederek, ekonomiden ve Elend'in kontrolü altındaki uzak köylerde gördüğü durumlardan bahsediyordu.

Vin içini çekerek odanın karşı tarafına göz attı. Odanın vitraylı gül penceresinden içeriye güneş ışığı akıyor, masanın ve defterlerin üzerine renkler düşürüyordu. Vin şimdi bile hâlâ bir asil kalesinin teklifsiz zenginliğine alışabilmiş değildi. Kırmızı ve eflâtun pencere incelikli güzelliği olan bir şeydi. Ancak görünüşe göre asiller onun benzerlerini o kadar sıradan bulmuştu ki, bu pencereyi kalenin arka odalarına, Elend'in şimdi çalışma odası olarak kullandığı bu küçük odaya koymuşlardı.

Tahmin edilebileceği gibi, oda kitap yığınlarıyla dolup taşıyordu. Duvarlardaki raflar yerden tavana kadar dizilmişti ama onlar Elend'in büyümekte olan koleksiyonunun saf hacmine rakip olamazdı. Vin hiçbir zaman Elend'in kitap zevkini paylaşmamıştı. Çoğunlukla politik ya da tarihi eserlerdi, konuları da eskimiş sayfaları kadar küflüydü. Pek çoğu bir zamanlar Çelik Nezaret tarafından yasaklanmıştı ama bir şekilde eski filozoflar yasaklı konuları bile sıkıcı göstermeyi başarabiliyorlardı.

"Her neyse," dedi Dockson en sonunda defterlerini kapatarak. "Sizin yarınki konuşmanızdan önce benim yapmam gereken bazı şeyler var Majesteleri. Ham o akşam bir şehir savunması toplantısı olduğunu da söyledi mi?"

Elend başıyla onayladı. "Eğer Parlamentoyu şehri babama teslim etmemeye ikna edebildiğimi varsayarsak, bu orduyla başa çıkmak için bir strateji belirlememiz gerekecek. Yarın gece seni çağırtacağım."

"Güzel," dedi Dockson. Bununla birlikte Elend'e başıyla veda etti, Vin'e göz kırptı, sonra da odadaki dağınıklığın arasından yolunu açarak çıktı.

Dockson kapıyı kapatırken Elend içini çekti, sonra da rahatlayarak yumuşak, fazla büyük koltuğunda geriye yaslandı.

Vin öne doğru yürüdü. "O gerçekten de iyi bir adam Elend."

"Yok, onun farkındayım. İyi bir adam olmak kişiyi her zaman sevilebilir yapmıyor ama."

"Aynı zamanda nazik," dedi Vin. "Sağlam, sakin, azimli. Çete her konuda ona güvenirdi." Dockson bir Allomanser olmadığı hâlde, Kelsier'in sağ kolu oydu.

"O benden hoşlanmıyor Vin," dedi Elend. "Bana... o şekilde bakan birisiyle iyi geçinmek çok zor."

"Sen ona şans tanımıyorsun," diye şikâyet etti Vin Elend'in koltuğunun yanında durarak.

Elend başını kaldırıp ona bakarak solgunca gülümsedi, yeleği iliklenmemişti, saçları ise kesinlikle darmadağınıktı. "Hmm..." dedi aylak aylak Vin'in elini tutarken. "O gömleği gerçekten beğendim. Kırmızı sende iyi duruyor."

Vin onun kendisini nazikçe koltuğa doğru çekerek öpmesine izin verirken gözlerini devirdi. Öpüşünde bir tutku vardı; bir ihtiyaç belki de, istikrarlı olan bir şeyler için. Vin kendisinin de ona yaklaşırken rahatladığını hissederek karşılık verdi. Birkaç dakika sonra içini çekti, koltukta Elend'e sokulmuş otururken kendisini çok daha iyi hissediyordu. Elend koltuğu pencerenin ışığına doğru geri yatırırken ona sıkıca sarıldı.

Gülümsedi ve Vin'e bir göz attı. "Bu üstündeki... yeni bir parfüm."

Vin başını onun göğsüne yaslarken burun kıvırdı. "O parfüm değil Elend. Köpek o."

"Hah, iyi," dedi Elend. "Ben de senin kafayı yemiş olabileceğinden endişe etmiştim. Peki, senin köpek gibi kokuyor olmanın herhangi bir özel *nedeni* var mı?"

"Pazara gidip bir tane aldım, sonra da onu geri getirip OreSeur'a yedirdim ki onun yeni vücudu olabilsin."

Elend durakladı. "Ya Vin, bu dâhice! Hiç kimse bir köpeğin casus olduğundan şüphelenmez. Acaba bunu daha önce düşünen birileri olmuş mudur..."

"Birileri düşünmüş olmalı," dedi Vin. "Yâni, bu o kadar mantıklı ki. Gerçi, ben bunu düşünmüş olanların bilgiyi başkalarıyla paylaşmamış olduğunu tahmin ediyorum."

"İyi bir nokta," dedi Elend tekrar gevşeyerek. Ancak, bu kadar birbirlerine yakınlarken Vin hâlâ onda bir gerginlik olduğunu hissedebiliyordu.

Yarınki konuşma, diye düşündü Vin. *Onun için endişe ediyor.*

"Ancak söylemek zorundayım ki, senin köpek kokulu parfüm *sürnemiş* olman konusunda biraz hayal kırıklığına uğramış durumdayım," dedi Elend tembelce. "Senin sosyal konumuna bakarsak, ben bazı yerel leydilerin seni taklit etmeye çalışacağını düşünüyorum. Bu gerçekten de eğlendirici olurdu."

Vin arkaya yaslanarak Elend'in sırıtkan yüzüne baktı. "Biliyor musun Elend, bazen senin ne zaman sataştığını ve ne zaman da sadece kalın kafalılık ettiğini anlaması epey zor oluyor."

"Bu beni daha gizemli yapar, değil mi?"

"Öyle bir şey," dedi Vin tekrar ona sokularak.

"Bak şimdi, sen benim bununla ne kadar akıllılık ettiğimi anlamıyorsun," dedi Elend. "Eğer insanlar benim ne zaman salak ve ne zaman dâhi olduğumu anlayamazsa, belki gaflarımın da kurnazca politik manevralar olduğunu varsayarlar."

"Gerçek kurnazca hareketlerini de gaflarınla karıştırmazlarsa tabii."

"Bunun zor olmaması gerekir," dedi Elend. "Korkarım ki bende *onlardan* insanların karıştırması için fazlasıyla az sayıda var."

Vin sesindeki ton yüzünden endişelenerek başını kaldırıp ona baktı. Ancak Elend gülümseyerek konuyu değiştirdi. "Peki, köpek OreSeur. Hâlâ geceleri seninle birlikte dışarı çıkabilecek mi?"

Vin omzunu silkti. "Sanırım. Ben aslında bir süre için onu yanımda götürmeyi planlamıyordum."

"Onu yanına almanı istiyorum," dedi Elend. "Senin için endişeleniyorum, her gece oralarda kendini aşırı zorluyorsun."

"İdare edebilirim," dedi Vin. "Birilerinin sana göz kulak olması gerek."

"Evet," dedi Elend. "Ama sana kim göz kulak olacak?"

Kelsier. Şimdi bile Vin'in ilk tepkisi hâlâ buydu. Vin onu bir yıldan daha kısa bir süre için tanımıştı ama o yıl Vin hayatı boyunca ilk kez korunduğunu hissetmişti.

Kelsier ölmüştü. Vin de, dünyanın geri kalanı gibi, o olmadan yaşamak zorundaydı.

"Geçen gece o Allomanserler'le dövüştüğün zaman yaralandığını biliyorum," dedi Elend. "Eğer yanında birisinin olduğunu bilseydim, ruh sağlığım için çok iyi olurdu."

"Bir kandra koruma değildir," dedi Vin.

"Biliyorum," dedi Elend. "Ama onlar inanılmaz derecede sadıktır, asla Kontratlarını ihlâl ettiklerini duymadım. O sana göz kulak olacaktır. Ben senin için endişe ediyorum Vin. Neden o kadar geç saatlere kadar oturup önergelerimi karaladığımı merak ediyor musun? Senin oralarda bir yerlerde savaşıyor, ya da daha kötüsü sokağın birinde düşmüş, orada sana yardım edecek kimse olmadığı için ölüyor olabileceğini düşünürken uyuyamıyorum."

"Bazen OreSeur'u yanıma alıyorum."

"Evet," dedi Elend. "Ama onu arkada bırakmak için bahaneler bulduğunu biliyorum. Kelsier senin için inanılmayacak kadar pahalı bir hizmetkârın hizmetlerini satın aldı. Neden ondan kaçınmak için bu kadar fazla çaba harcadığını anlamıyorum."

Vin gözlerini kapattı. "Elend. O Kelsier'i *yedi*."

"Ee?" diye sordu Elend. "Kelsier zaten ölmüştü. Dahası, o emri Kelsier'in kendisi vermişti."

Vin içini çekerek gözlerini açtı. "Ben sadece... o şeye güvenmiyorum Elend. O yaratık doğal değil."

"Biliyorum," dedi Elend. "Babam da her zaman bir kandra bulundururdu. Ama OreSeur da en azından bir şeydir. Lütfen. Bana onu da yanına alacağına söz ver."

"Pekâlâ. Ama ben onun da bu düzenlemeden pek hoşlanacağını düşünmüyorum. O ve ben, o Renoux ve ben de onun yeğeni rolünü yaparken bile pek iyi geçinmiyorduk."

Elend omzunu silkti. "O Kontrat'ına sadık kalacak. Önemli olan da bu."

"O Kontratına sadık ama sadece gönülsüz bir şekilde. Yemin ederim ki beni sinir etmekten hoşlanıyor."

Elend başını eğerek ona baktı. "Vin, kandralar kusursuz hizmetkârlardır. Öyle şeyler yapmazlar."

"Hayır Elend," dedi Vin. "*Sazed* kusursuz bir hizmetkârdı. O insanlarla birlikte olmayı, onlara yardım etmeyi seviyor. Asla onun bana içerlediğini hissetmemiştim. OreSeur benim emrettiğim her şeyi yapıyor olabilir ama o beni sevmiyor; asla da sevmedi. Bunu hissedebiliyorum."

Elend içini çekerek Vin'in omzunu ovuşturdu. "Biraz mantıksız davranıyor olabileceğini düşünmüyor musun? Ondan böyle nefret etmek için gerçek bir sebep yok."

"Ya? Tıpkı senin de Dockson'la geçinememen için bir sebep olmaması gibi mi?" diye sordu Vin.

Elend durakladı. Sonra içini çekti. "Sanırım haklı olabilirsin," dedi. Gözlerini düşünceli bir şekilde tavana doğru dikerken Vin'in omzunu ovuşturmaya devam ediyordu.

"Ne var?" diye sordu Vin.

"Ben bu işi pek iyi beceremiyorum, değil mi?"

"Aptal olma," dedi Vin. "Sen harika bir kralsın."

"Ben idare eder bir kral olabilirim Vin, ama ben *o* değilim."

"Kim?"

"Kelsier," dedi Elend sessizce.

"Elend, kimse senden Kelsier olmanı beklemiyor."

"Öyle mi?" dedi Elend. "İşte o yüzden Dockson benden hoşlanmıyor. O asillerden nefret ediyor; konuşma tarzından, davranış tarzından bu belli. Yaşadığı hayat düşünülecek olursa onu gerçekten de suçlayabilir miyim bilmiyorum. Her neyse, o benim kral olmamam gerektiğini düşünüyor. Benim yerimde bir skaanın, hatta daha da iyisi Kelsier'in olması gerektiğini düşünüyor. Hepsi böyle düşünüyor."

"Bu saçmalık Elend."

"Ya? Peki Kelsier hâlâ hayatta olsaydı, ben kral olur muydum?"

Vin durakladı.

"Gördün mü? Beni kabul ediyorlar; halk, tüccarlar, hatta asiller. Ama akıllarının bir köşesinde, hepsi benim yerimde Kelsier'in olmuş olmasını diliyor."

"Ben bunu dilemiyorum."

"Dilemiyor musun?"

Vin kaşlarını çattı. Sonra da doğrulup oturarak geriye yatırılmış koltukta Elend'in üstüne uzanacak şekilde döndü, yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı. "Bunu *asla* düşüneyim deme Elend. Kelsier benim öğretmenimdi ama onu sevmiyordum. Seni sevdiğim gibi değil."

Elend gözlerinin içine baktı, sonra da başını salladı. Vin onu uzun uzun öptü, sonra da tekrar yan tarafına doğru sokuldu.

"Niye?" diye sordu Elend neden sonra.

"Eh, bir kere o yaşlıydı."

Elend kıs kıs güldü. "Ben senin *benim* yaşımla da dalga geçmiş olduğunu hatırlıyorum."

"O farklı," dedi Vin. "Sen benden sadece birkaç yaş büyüksün. Kelsier antikaydı."

"Vin, otuz sekiz antika değil."

"Sayılır."

Elend tekrar hafifçe güldü ama Vin onun tatmin olmadığını görebiliyordu. *Neden* Kelsier yerine Elend'i seçmişti? Vizyonu olan, kahraman olan, Sissoylu olan Kelsier'di.

"Kelsier çok büyük bir adamdı," dedi Vin sessizce Elend onun saçını okşamaya başlarken. "Ama... onda başka şeyler de vardı Elend. Korkutucu şeyler. O aşırı, pervasız hatta bir parça zalimdi. Affı yoktu. Endişe ya da suçluluk duymadan insanları katlederdi, sırf Son İmparatorluk'un tarafında olmaları ya da Lord Hükümdar için çalışmaları yüzünden.

"Onu bir öğretmen ve bir arkadaş olarak sevebilirdim. Ama öyle bir adamı asla

sevemezdim, *gerçek* anlamda sevemezdim. Onu suçlamıyorum; o da benim gibi sokaklardan gelmişti. Yaşam için o kadar sert mücadele ettiğin zaman güçlü olursun, ama haşin de olabilirsin. Onun suçu olsa da, olmasa da, Kelsier bana... daha küçükken tanımış olduğum adamları çok fazla hatırlatıyordu. Kell onlardan çok daha iyi bir insandı, gerçekten de düşünceli olabiliyordu ve hayatını da skaalar için feda etti. Ama fazlasıyla sertti."

Gözlerini kapatarak Elend'in sıcaklığını hissetti. "Sen, Elend Venture, iyi bir adamsın. *Gerçekten* de iyi bir adamsın."

"İyi adamlar efsane olamazlar," dedi Elend sessizce.

"İyi adamlar efsane olmaya gerek duymaz." Vin gözlerini açarak ona baktı. "Onlar her hâlükârda doğru olan şeyi yaparlar."

Elend gülümsedi. Sonra da onun başının tepesini öptü ve arkaya yaslandı. Bir süre için güneş ışığıyla ısınmış olan odada öylece yatıp rahatladılar.

"O bir keresinde benim hayatımı kurtarmıştı," dedi Elend en sonunda.

"Kim? Kelsier mi?" diye sordu Vin şaşırarak.

Elend başıyla onayladı. "Dikiz ve OreSeur'un yakalandıkları gündü, Kelsier'in öldüğü gün. Meydanda Ham ve bazı askerler esirleri kurtarmaya çalışırken bir savaş vardı."

"Ben de oradaydım," dedi Vin. "Breeze ve Dox ile birlikte ara sokakların birinde saklanıyorduk."

"Öyle mi?" diye sordu Elend sesi biraz eğlenmiş gibi gelerek. "Çünkü ben de seni aramak için gelmiştim. Seni de OreSeur'la birlikte tutuklamış olduklarını düşünmüştüm, o zamanlar o senin amcan rolünü oynuyordu. Ben de kafeslere ulaşıp seni kurtarmaya çalıştım."

"Sen *ne* yaptın? Elend, o meydan bir savaş alanıydı! Lord Hükümdar adına, orada bir Sorgucu bile vardı!"

"Biliyorum," dedi Elend hafifçe gülümseyerek. "İşte, beni öldürmeye çalışan da o Sorgucu'ydu. Baltasını filan da kaldırmıştı. Ve sonra... Kelsier belirdi. Sorgucu'ya bindirerek onu yere devirdi."

"Büyük ihtimalle sadece bir tesadüftür," dedi Vin.

"Hayır," dedi Elend hafifçe. "Onu kasıtlı yapmıştı Vin. Sorgucu'yla mücadele ederken bana baktı ve ben de bunu onun gözlerinde gördüm. Ben hep o anı merak etmişimdir; herkes bana Kelsier'in asil sınıfından Dox'tan bile daha fazla nefret ettiğini söylüyor."

Vin durakladı. "O... sonlara doğru biraz değişmeye başlamıştı, sanırım."

"Rasgele bir asili korumak için kendisini riske atacak kadar mı değişmişti?"

"O benim seni sevdiğimi biliyordu," dedi Vin hafifçe gülümseyerek. "Sanırım en sonunda bu onun nefretine baskın gelmiş."

"Ben onun da..." Vin bir şeyler duyarak başını çevirirken Elend'in sesi kesildi. Yaklaşan ayak sesleri. Vin doğruldu ve bir an sonra Ham başını odanın içine uzattı. Ama Vin'in Elend'in kucağında oturduğunu gördüğü zaman duraksadı.

"Aa, pardon," dedi Ham.

"Dur bekle," dedi Vin. Ham tekrar başını içeri uzattı ve Vin de Elend'e döndü. "Neredeyse aslında niye seni aradığımı unutuyordum. Bugün Terion'dan yeni bir paket geldi."

"Bir tane *daha* mı?" diye sordu Elend. "Vin, ne zaman bu işten vazgeçeceksin?"

"Vazgeçmeye cesaret edemem," dedi Vin.

"O kadar da önemli olamaz, değil mi?" diye sordu Elend. "Yani, eğer herkes o son metalin ne yaptığını unutmuşsa, o zaman pek de güçlü olmaması gerekir."

"Ya öyledir," dedi Vin, "ya da o kadar inanılmayacak kadar güçlüdür ki, Nezaret onu bir sır olarak saklamak için çok sıkı çalışmıştır." Koltuktan kayarak inip ayağa kalktı, sonra da keseyi ve ince çubuğu cebinden çıkardı. Çubuğu yumuşak koltuğunda doğrulup oturan Elend'e verdi.

Gümüşsü ve yansıtıcı metal, tıpkı imal edilmiş olduğu alüminyum gibi, gerçek olamayacak kadar hafifti. Kazara alüminyum yakan herhangi bir Allomanser'in diğer bütün metal rezervleri yok oluyor, onu güçsüz bırakıyordu. Alüminyum Çelik Nezaret tarafından bir sır olarak saklanmıştı, Vin onu ancak Sorgucular tarafından esir alındığı gece keşfetmişti, Lord Hükümdar'ı öldürdüğü gece.

Alüminyumun doğru Allomantik alaşımını ise keşfedememişlerdi. Allomantik metaller her zaman çiftler hâlinde olurdu; demir ve çelik, kalay ve lehim, bakır ve tunç, çinko ve pirinç. Alüminyum ve... bir şey. Vin, güçlü bir şey olduğunu umuyordu. Atiyumu bitmişti. Bir avantaja ihtiyacı vardı.

Elend içini çekerek çubuğu geri verdi. "Onlardan birini yakmayı son denediğin zaman, seni iki gün boyunca hasta etmişti Vin. Ben dehşet içindeydim."

"Beni öldüremez," dedi Vin. "Kelsier kötü bir alaşımı yakmanın beni sadece hasta edeceğine söz vermişti."

Elend başını olumsuzca salladı. "Kelsier bile arada bir yanılırdı Vin. Sen onun tuncun nasıl çalıştığını yanlış anladığını söylememiş miydin?"

Vin durakladı. Elend'in endişesi o kadar samimiydi ki, Vin kendisinin de ikna olmaya başladığını hissetti. Ama...

O *ordu saldırdığı zaman, Elend ölecek*. Şehrin skaaları sağ kurtulabilirdi, hiçbir hükümdar bu kadar üretken bir şehrin halkını katledecek kadar aptal olamazdı. Ancak kral öldürülecekti. Vin'in bütün bir orduyla savaşması mümkün değildi ve savaş hazırlıklarına yardım etmek için de yapabileceği çok az şey vardı.

Ancak o Allomansi'yi biliyordu. Allomansi'de ne kadar iyi olursa, sevdiği adamı da o kadar iyi koruyabilirdi.

"Denemek zorundayım Elend," dedi Vin sessizce. "Clubs Straff'ın birkaç gün için saldırmayacağını söylüyor, askerlerini yolculuktan sonra dinlendirmek ve şehri de saldırıdan önce gözlemek için o kadar zamana ihtiyacı olacak. Bu da benim bekleyemeyeceğim anlamına geliyor. Eğer bu metal beni gerçekten de hasta edecek olursa, savaşmaya yardım etmek için zamanında iyileşmiş olurum, ama sadece şimdi denersem."

Elend'in yüzü kararadı ama Vin'e izin vermemezlik etmedi. O kadarını yapmayacak kadar aklı başındaydı. Bunun yerine ayağa kalktı. "Ham, sence bu iyi bir fikir mi?"

Ham başıyla onayladı. Ham bir savaşçıydı; ona göre Vin'in kumarı mantıklı olurdu. Vin Ham'den kalmasını istemişti çünkü bu iş kötü gidecek olursa, birilerinin onu yatağına taşıması gerekecekti.

"Pekâlâ," dedi Elend teslim olmuş gibi görünerek tekrar Vin'e dönerken.

Vin koltuğa yerleşti, arkasına yaslandı, sonra da bir tutam duralümin tozunu alarak yuttu. Gözlerini kapattı ve Allomantik rezervlerini yokladı. Sıradan sekizin hepsi oradaydı, rezervleri boldu. Hiç atiyumu ya da altını yoktu, ne de onların alaşımlarına sahipti. Atiyumu olsaydı bile, acil bir durumun dışında kullanmak için fazlasıyla kıymetliydi ve diğer üçünün ise pek az pratik kullanım alanı vardı.

Yeni bir rezerv belirdi. Tıpkı daha önceki dört seferde olduğu gibiydi. Bir alüminyum alaşımını yaktığı her seferde, anında kör edici bir baş ağrısı hissetmişti. *Güya ders almış olmalıydım...* diye düşündü. Dişlerini sıkarak içine uzandı ve yeni alaşımı yaktı.

Hiçbir şey olmadı.

"Denedin mi?" diye sordu Elend endişeli bir şekilde.

Vin yavaş yavaş başını salladı. "Baş ağrısı yok. Ama... ben alaşımın herhangi bir şey yapıp yapmadığından emin değilim."

"Ama yanıyor mu?" diye sordu Ham.

Vin onayladı. İçindeki tanıdık sıcaklığı, ona bir metalin yanmakta olduğunu söyleyen minik ateşi hissediyordu. Biraz hareket etmeyi denedi ama fiziksel varlığında herhangi bir değişiklik fark edemiyordu. En sonunda ise sadece başını kaldırıp omzunu silkti.

Ham kaşlarını çattı. "Eğer seni hasta etmediyse, o zaman doğru alaşımı bulmuşsun demektir. Her metalin sadece tek bir tane geçerli alaşımı var."

"Ya da bize her zaman söylenmiş olan şey buydu," dedi Vin.

Ham başını salladı. "Ne alaşımıydı bu?"

"Alüminyumla bakır," dedi Vin.

"İlginç," dedi Ham. "Hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Biraz daha pratik yapman gerekecek."

"Görünüşe göre şanslıymışım," dedi Vin duralümini söndürerek. "Terion yeteri kadar alüminyumumuz olduğu zaman deneyebileceğimizi düşündüğü kırk tane farklı alaşım bulmuştu. Bu sadece beşincisiydi."

"Kırk mı?" diye sordu Elend inanamayarak. "Benim alaşım yapmak için kullanılabilecek o kadar fazla metalin olduğundan bile haberim yoktu!"

"Bir alaşım yapmak için iki metalin olması zorunlu değil," dedi Vin aklı başka yerde. "Sadece bir metal ile başka bir şeyler. Çeliğe bak, demir ve karbon var."

"Kırk..." diye tekrar etti Elend. "Ve sen de hepsini deneyecek miydin?"

Vin omzunu silkti. "Başlamak için güzel bir yermiş gibi görünüyordu."

Elend bu düşünce yüzünden endişelenmiş gibi göründü ama daha fazla bir şey söylemedi. Bunun yerine Ham'e döndü. "Neyse, Ham, senin bizimle görüşmek istediğin bir şey mi vardı?"

"Önemli bir şey yok," dedi Ham. "Ben sadece Vin'in biraz antrenman yapma havasında olup olmadığını görmek istemiştim. O ordu yüzünden huzursuz hissediyorum ve sanırım Vin de hâlâ değnekle biraz daha antrenman yapsa iyi olabilir."

Vin omzunu silkti. "Peki. Neden olmasın?"

"Sen de gelmek ister misin El?" diye sordu Ham. "Biraz pratik yapmış olursun?"

Elend güldü. "Ve ikinizden biriyle mi karşılaşayım? Benim kral olarak saygınlığımı düşünmem gerek!"

Vin hafifçe yüzü asılarak ona doğru baktı. "Gerçekten de daha fazla antrenman yapman gerek Elend. Sen bir kılıcın nasıl tutulacağını ancak biliyorsun ve düello değneğinde ise *berbatsın*."

"Bak şimdi, neden beni korumak için siz varken ben bunlar için endişe edeyim?"

Vin'in endişesi derinleşti. "Biz her zaman senin yanında olamayız Elend. Kendini korumakta daha iyi olsaydın, çok daha az endişe ederdim."

O ise sadece gülümseyerek Vin'in elini tutup ayağa kaldırdı. "Bir ara başlarım, söz veriyorum. Ama bugün olmaz. Şu anda düşünmem gereken çok fazla şey var. Sadece gelip siz ikinizi izlesem nasıl olur? Belki de gözlem yaparak bir şeyler kaparım; ki bu da, bu arada, silah eğitimi için daha uygun bir yöntem, çünkü benim bir kızdan dayak yememi içermiyor."

Vin içini çekti ama daha fazla üstelemedi.

Bu kaydı şimdi yazıyor, metal bir levhanın üstüne kakıyorum çünkü korkuyorum. Kendim için korkuyorum, evet; insan olduğumu itiraf ediyorum. Eğer Alendi Miraç Kuyusu'ndan geri dönecek olursa, eminim ki benim ölümüm onun ilk hedeflerinden birisi olacak. O kötü bir adam değil ancak acımasız bir adam. Bu, sanıyorum ki, onun yaşadığı şeylerin bir ürünü.

6

ELEND PARMAKLIĞA YASLANARAK ANTRENMAN SAHASINA baktı. Bir parçası gerçekten de çıkıp Vin ve Ham ile birlikte antrenman yapmayı istiyordu. Ancak bu, daha büyük olan parçasına anlamlı gelmiyordu.

Peşimden gelecek suikastçılar, bir Allomanser olacaktır, diye düşündü. *On yıl pratik yapabilirim ama onlardan bir tanesine denk olamam.*

Sahada ise, Ham değneğiyle bir iki savuruş yaptı, sonra başını salladı. Vin de elinde kendisinden en azından otuz santim daha uzun olan değneğiyle yaklaştı. İkisini izlerken Elend aradaki eşitsizliği düşünmeden edemiyordu. Ham'de bir savaşçının sıkı kasları ve güçlü vücudu vardı. Vin ise üzerinde sadece dar bir düğmeli gömlek ve pantolon ile, boyutunu gizleyecek bir pelerin olmadığı için her zamankinden de zayıf görünüyordu.

Ham'in sonraki sözleri de eşitsizliğin altını çiziyordu. "Değnek ile antrenman yapıyoruz, İtme ve Çekme antrenmanı değil. Lehimden başka hiçbir şey kullanma, tamam mı?"

Vin başıyla onayladı.

Çoğu zaman bu şekilde pratik yapıyorlardı. Ham, insan ne kadar güçlü bir Allomanser olursa olsun, eğitim ve pratiğin yerini hiçbir şeyin tutmadığını iddia ediyordu. Ancak Vin'in lehim kullanmasına izin veriyordu, çünkü dediğine göre insan buna alışkın değilse, arttırılmış kuvvet ve hız şaşırtıcı olabilirdi.

Antrenman sahası bir avlu gibiydi. Saray kışlasında bulunuyordu ve etrafına inşa edilmiş olan yan tarafları açık bir koridor vardı. Elend burada durmuştu, üstünde kızıl güneşi gözlerinden uzak tutan bir çatı vardı. Bu iyiydi, çünkü hafif bir kül yağmuru başlamıştı ve arada bir kül tanecikleri gökten aşağı süzülüyordu. Elend parmaklığın üstünde kollarını kavuşturdu. Arada bir arkasındaki koridordan aceleyle koşuşturmakta olan askerler geçiyordu. Ancak bazıları izlemek için durakl1yordu; Vin ve Ham'in antrenman dövüşleri saray muhafızları için hoş bir oyalanmaydı.

Benim önergem üzerinde çalışıyor olmam gerekir, diye düşündü Elend. *Burada durup Vin'in dövüşmesini izlemem değil.*

Ama... son birkaç günün gerginliği o kadar baskın çıkmıştı ki, Elend konuşmasını *bir sefer daha* baştan okuyacak motivasyonu bulmakta güçlük çekiyordu. Gerçekten ihtiyacı olan şey, sadece birkaç dakika düşünmekti.

O yüzden de sadece izledi. Vin temkinli bir şekilde Ham'e doğru yaklaştı, değneğini iki elli bir kavrayışla sıkıca tutuyordu. Bir zamanlar, Elend büyük olasılıkla bir leydinin üzerinde gömlek ve pantolon olmasını uygunsuz bulurdu ama Vin'in etrafında hâlâ böyle şeylerden rahatsızlık duymayacak kadar uzun bulunmuştu. Balo tuvaletleri ve elbiseler güzeldi, ama Vin'in kıyafetinin basit olmasında *doğru* olan bir şeyler vardı. O bunları daha rahat taşıyordu.

Ayrıca Elend, giysilerinin üzerinde böyle dar olmasından hoşlanmıyor da değildi.

Vin çoğu zaman ilk önce başkalarının saldırmasına izin verirdi ve bugün de bir istisna değildi. Ham ona saldırırken değnekler takırdadı ve boyutuna rağmen, Vin yerini korudu. Hızlı bir atışmadan sonra ikisi de geriye çekilerek temkinli bir şekilde birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

"Ben kıza oynuyorum."

Elend koridordan ona doğru topallayarak gelen bir şekli fark ederek döndü. Clubs Elend'in yanına gelip durarak on boxinglik bir sikkeyi tak diye parmaklığın üstüne koydu. Elend generale gülümsediğinde Clubs ona ters ters baktı, bunun genel olarak Clubs'ın gülümseme yöntemi olduğu kabul ediliyordu. Dockson dışında, Elend Vin'in çetesinin diğer üyelerine çabucak ısınmıştı. Ancak Clubs'a alışması biraz zaman almıştı. Tıknaz adamın boğumlu bir mantar gibi bir yüzü vardı ve gözleri de her zaman memnuniyetsizlikle kısılıymış gibi görünürdü, çoğu zaman sesinin tonuyla da uyumlu olan bir yüz ifadesiydi.

Ancak o yetenekli bir zanaatkâr ve aynı zamanda da bir Allomanser, bir Dumancı'ydı. Gerçi artık gücünü pek fazla kullanmıyordu. Bir yılın büyük bir kısmı boyunca, Clubs Elend'in askeri kuvvetlerinin generalliğini üstlenmişti. Elend Clubs'ın askerleri yönetmeyi nereden öğrendiğini bilmiyordu ama adamın bu konuda dikkate değer bir becerisi vardı. Büyük olasılıkla Clubs yeteneğini de, lakabının* kaynağı olan bacağındaki o yarayla aynı yerde kazanmıştı.

---

* Club: Değnek (çn)

"Onlar sadece pratik yapıyor Clubs," dedi Elend. "Bir 'kazanan' olmayacak."

"Sonunda ciddi bir dövüşle bitirecekler," dedi Clubs. "Her zaman öyle yapıyorlar."

Elend durakladı. "Sen benden Vin'e karşı bahse girmemi istiyorsun, biliyorsun," diye belirtti. "Bu sağlıklı olmayabilir."

"Ee?"

Elend gülümseyerek bir sikke çıkardı. Clubs hâlâ onun biraz gözünü korkutuyordu ve adamı gücendirme riskine girmek istemiyordu.

"Nerede benim o işe yaramaz yeğenim?" diye sordu Clubs dövüşü izlerken.

"Dikiz mi? Döndü mü?" diye sordu Elend. "Şehre nasıl girmiş?"

Clubs omzunu silkti. "Bu sabah benim kapımın eşiğine bir şey bırakmış."

"Bir hediye mi?"

Clubs homurdandı. "Yelva Şehri'ndeki uzman bir marangozdan bir tahta yontusuydu. Notta 'Sadece sana *gerçek* marangozların nelerle uğraştığını göstermek istedim, yaşlı adam,' yazıyordu."

Elend kıs kıs güldü ama Clubs ona rahatsız edici bir ifadeyle ters ters bakarken sesi kesilerek sustu. "Enik daha önce hiç bu kadar küstah olmamıştı," diye mırıldandı Clubs. "Yemin ederim, oğlanı sizin güruh bozdu."

Clubs neredeyse gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Yoksa ciddi miydi? Elend hiçbir zaman adamın gerçekten göründüğü kadar huysuz mu olduğunu, yoksa kendisinin bir tür karmaşık esprinin kurbanı mı olduğuna karar verememişti.

"Ordu ne durumda?" diye sordu Elend en sonunda.

"Berbat," dedi Clubs. "Bir ordu mu istiyorsun? Bana onu eğitmek için bir yıldan daha uzun süre ver. Şu anda, o oğlanlara sopalı yaşlı kadınlardan oluşan bir kalabalığa karşı ancak güvenirim."

Harika, diye düşündü Elend.

"Şu anda fazla bir şey yapamayız gerçi," diye homurdandı Clubs. "Straff birkaç üstünkörü tahkimat yeri kazdırıyor ama daha çok sadece adamlarını dinlendiriyor. Saldırı haftanın sonuna kadar gelecek."

Avluda Vin ve Ham dövüşmeye devam ediyordu. Şu an için yavaştı, Ham prensipleri ya da duruşları açıklamak için duraklayarak zaman harcıyordu. Elend ve Clubs kısa bir süre için izlediler; antrenman gittikçe daha ciddileşiyor, turlar daha uzun sürüyor, iki dövüşçü de ayakları düzleştirilmiş toprak zeminden kül topakları kaldırırken terlemeye başlıyorlardı.

Vin güç, menzil ve eğitimleri arasındaki absürt farklara rağmen Ham'e karşı iyi dayanıyordu ve Elend de kendisini hafifçe gülümserken buldu. Onda özel bir şeyler vardı; Elend bunu neredeyse iki yıl önce onu Venture balo salonunda ilk kez gördüğü zaman fark etmişti. "Özel" lafının ne kadar hafif kaldığını ise ancak yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Bir sikke tahta parmaklığın üstüne vuruldu. "Ben de paramı Vin'e yatırıyorum."

Elend şaşkınlıkla döndü. Konuşan adam diğerleriyle birlikte arkalarında durmuş, izleyen askerlerden biriydi. Elend kaşlarını çattı. "Kim..."

Sonra Elend kendi lafını kesti. Sakal yanlıştı, duruşu fazla dikti ama arkasında duran adamı tanıdıktı. "Dikiz?" diye sordu Elend inanamayarak.

Genç oğlan görünüşe göre sahte olan bir sakalın arkasından gülümsedi. "İyordu üzere tam seslen ben."

Elend'in başı anında ağrımaya başladı. "Lord Hükümdar adına, bana şiveye geri döndüğünü söyleme."

"Yok, sadece arada sırada biraz nostalji olsun diye," dedi Dikiz bir kahkahayla. Kelimelerinde Doğulu şivesinin izleri vardı; Elend'in oğlanı tanıdığı ilk birkaç ay boyunca, Dikiz tamamıyla anlaşılmazdı. Neyse ki oğlan sokak argosunu da, eski giysilerinin çoğu gibi, bir kenara atmayı başarmıştı. İki metreye yaklaşan on altı yaşındaki genç adam, Elend'in bir yıl önce tanışmış olduğu ufak tefek oğlana hiç benzemiyordu.

Dikiz Elend'in yanında parmaklığa yaslanırken genç bir oğlanın tembel duruşuna geçti ve üzerindeki asker görüntüsünü de tamamıyla yok etti; ki zaten de değildi.

"Kıyafet neden Dikiz?" diye sordu Elend yüzünü asarak.

Dikiz omzunu silkti. "Ben bir Sissoylu değilim. Biz daha sıradan casusların bilgi edinmek için pencerelere uçarak dışarıdan dinlemekten başka yollar bulması gerekir."

"Sen ne kadardır orada dikiliyorsun?" diye sordu Clubs yeğenine dik dik bakarak.

"Senin buraya gelmenin öncesinden beri Dırdır Dayı," dedi Dikiz. "Ve, soruna cevap olarak da, ben iki gün önce geri döndüm. Dockson'dan da önce aslında. Ben sadece göreve geri dönmeden önce bir parça mola vereyim diye düşünmüştüm."

"Farkında mısın bilmiyorum Dikiz ama biz savaştayız," dedi Elend. "Mola vermek için pek fazla zaman yok."

Dikiz omzunu silkti. "Ben sadece sizin beni tekrar bir yerlere göndermenizi istememiştim. Eğer burada bir savaş olacaksa, ben de etrafta olmak isterim. Anlarsın ya, heyecan için."

Clubs homurdandı. "Peki o üniformayı nereden buldun?"

"Ee... şey..." Dikiz yan tarafına doğru bir göz atınca bir an için Elend'in ilk tanışmış olduğu kararsız oğlanın küçük bir izi belli oldu.

Clubs küstah oğlanlar hakkında bir şeyler homurdandı ama Elend sadece güldü ve Dikiz'in omzuna bir şaplak attı. Oğlan başını kaldırarak gülümsedi. Her ne kadar en başta onu görmezden gelmesi kolay olsa da, Dikiz de Vin'in eski çetesinin diğer üyeleri kadar faydalı olduğunu kanıtlamıştı. Bir Kalaygöz, duyularını güçlendirmek için kalay yakabilen bir Siskan olarak, Dikiz çok uzaktan konuşmaları dinleyebiliyordu, uzaklardaki ayrıntıları seçebilmesinden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Her neyse, hoş geldin," dedi Elend. "Batıdan ne haberler var?"

Dikiz başını salladı. "Çok fazla şuradaki Vırvır Dayı gibi konuşmak istemezdim ama haberler iyi değil. Lord Hükümdar'ın atiyumunun Luthadel'de olduğunu

hakkındaki o söylentileri hatırlıyor musun? Eh, onlar yine başladı. Bu sefer daha da güçlüler."

"Bunu atlattığımızı sanıyordum!" dedi Elend. Breeze ve takımı altı ayın büyük bir kısmını savaş beylerini atiyumun Elend Luthadel'de bulamadığı için başka bir şehirde gizlenmiş olabileceğine dair kandırmaya çalışarak ve söylentiler yayarak harcamıştı.

"Demek ki atlatmamışız," dedi Dikiz. "Ve... ben birilerinin bu söylentileri kasıtlı olarak yaydığını düşünüyorum. Sokaklarda düzmece bir hikâyeyi hissedebilecek kadar uzun süre bulundum ve bu dedikodunun kokusu yanlış. Birileri gerçekten de savaş beylerinin senin üstüne odaklanmasını istiyor."

Harika, diye düşündü Elend. "Breeze'in nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Dikiz omzunu silkti ama artık Elend'e dikkat ediyormuş gibi görünmüyordu. Antrenmanı izliyordu. Elend tekrar Vin ve Ham'e doğru göz attı.

Clubs'ın öngörmüş olduğu gibi, ikili daha ciddi bir kapışmaya girmişti. Artık talimat yoktu; artık çabuk, tekrarlayan atışmalar yoktu. Ciddi bir şekilde çarpışıyor, toz ve dönen değneklerden oluşan bir arbedenin içinde dövüşüyorlardı. Kül etraflarında uçuşuyor, saldırılarının rüzgârıyla savruluyordu ve etraftaki koridorlarda daha da fazla asker izlemek için duraklamıştı.

Elend öne doğru eğildi. İki Allomanser arasındaki bir düelloda *yoğun* olan bir şeyler vardı. Vin bir saldırı denedi. Ancak Ham de aynı anda saldırdı, değneği şimşek hızında inmişti. Bir şekilde Vin kendi silahını zamanında yukarı kaldırdı ama Ham'in darbesinin gücü onu devirerek geriye doğru fırlattı. Vin yere bir omzunun üstüne düştü. Ama ufacık bir acı homurtusunu ancak çıkarmıştı ve bir şekilde bir elini de altına almıştı, kendisini yukarı fırlatarak ayaklarının üzerine indi. Bir an için kayarak dengesini sağladı ve değneğini yukarı kaldırdı.

Lehim, diye düşündü Elend. Sakar bir adamı bile becerikli yapardı. Ve normalde de zarif olan Vin gibi birisi için ise...

Vin'in gözleri kısıldı; doğuştan gelen inatçılığı çenesinin sıkılışından, yüzündeki hoşnutsuzluktan belli oluyordu. Vin yenilmeyi sevmezdi, rakibinin kendisinden daha güçlü olduğunun belli olduğu zamanlarda bile.

Elend antrenmanı sona erdirmelerini önerme niyetiyle tekrar doğruldu. O anda Vin ileri atıldı.

Ham beklentiyle değneğini kaldırıp, Vin menziline girerken savurdu. Vin yan tarafa doğru eğilerek saldırısının sadece birkaç santim yakınından geçti, sonra da kendi silahını çevirip Ham'in değneğinin arka tarafına bindirerek onun dengesini bozdu. Sonra da saldırmak için eğildi.

Ancak Ham hızlı toparlandı. Vin'in darbesinin kuvvetinin kendisini etrafında döndürmesine izin verdi ve hızını kullanarak değneğini doğrudan Vin'in göğsünü hedefleyen güçlü bir darbeyle salladı.

Elend haykırdı.

Vin zıpladı.

İtecek bir metali yoktu ama bunun bir önemi varmış gibi görünmüyordu. Ha-

vada en azından iki metre yükselerek kolaylıkla Ham'in değneğinin üstünden aştı. Darbe altından geçerken havada döndü, parmakları silahın hemen üzerindeki havaya dokunuyordu, kendi değneği de tek elli bir tutuşla hızla dönmekteydi.

Vin yere indiğinde değneği alçak bir savrulmayla ulumaya başlamıştı bile, ucu yer boyunca ilerlerken bir kül çizgisini kaldırıyordu. Değnek Ham'in bacaklarına arkadan bindirdi. Darbe Ham'in ayaklarını yerden kesti ve o da düşerken haykırdı.

Vin tekrar havaya sıçradı.

Ham sırtüstü toprağa düştü ve Vin de onun göğsüne indi. Sonra sakince değneğinin ucuyla Ham'in alnını tıklattı. "Ben yendim."

Ham sersemlemiş gibi görünerek yattı, Vin göğsünün üstünde çömelmişti. Toz ve küller sessizce avluya geri çöktüler.

"Vay anasını..." diye fısıldadı Dikiz, görünüşe göre izlemekte olan bir düzine kadar askerin paylaştığı bir hissi dile getirmişti.

En sonunda Ham güldü. "Peki. Beni yendin. Şimdi eğer ben bacaklarıma tekrar biraz hissetmeye başlamaları için masaj yapmaya çalışırken bana bir zahmet içecek bir şeyler getirirsen."

Vin gülümseyerek sıçrayıp göğsünden indi ve onun istediğini yapmak üzere koşturarak gitti. Ham başını sallayarak ayaklarının üstünde doğruldu. Sözlerine rağmen, yürürken sadece azıcık bir topallaması vardı; büyük olasılıkla bir bere olacaktı ama bu onu uzun süre için rahatsız etmezdi. Lehim insanın sadece gücünü, dengesini ve hızını değil, kişinin vücudunun doğal dayanıklılığını da arttırıyordu. Ham Elend'in bacaklarını paramparça edecek olan bir darbeye omzunu silkip geçebilirdi.

Ham onlara katılarak Clubs'a başıyla selam verdi ve Dikiz'i kolundan hafifçe yumrukladı. Sonra da parmaklığa yaslandı ve hafifçe yüzünü buruşturarak sol baldırını ovuşturdu. "Yemin ederim Elend, bazen o kızla antrenman, rüzgârla dövüşmeye çalışmak gibi. Asla benim olacağını düşündüğüm yerde olmuyor."

"Onu nasıl yaptı Ham?" diye sordu Elend. "Yani zıplamayı diyorum. O sıçrayış bir Allomanser için bile insanüstü gibi görünüyordu."

"Çelik kullandı, değil mi?" dedi Dikiz.

Ham başını olumsuzca salladı. "Hayır, hiç sanmam."

"O zaman nasıl?" diye sordu Elend.

"Allomanserler güçlerini metallerinden çekerler," dedi Ham içini çekerek ayağını yere indirirken. "Bazıları daha fazlasını çıkarmayı başarabilir ama gerçek güç metalin kendisinden gelir, insanın vücudundan değil."

Elend durakladı. "Ee?"

"E'si, bir Allomanser'in inanılmayacak kadar kuvvetli olması için fiziksel olarak güçlü olmasına gerek yoktur," dedi Ham. "Eğer Vin bir Ferusimyacı olsaydı farklı olurdu; eğer Sazed'i *kendi* gücünü arttırırken görürseniz, onun kasları büyüyecektir. Ama Allomansi'de bütün güç doğrudan metalden gelir.

"Şimdi, ben de dâhil çoğu Haydut düşünüyor ki; kendi vücutlarımızı güçlü yapmak sadece kuvvetimizi arttıracaktır. Ne de olsa lehim yakan kaslı bir adam, Allomantik gücü eşit olan sıradan bir adamdan o kadar daha güçlü olacaktır."

Ham çenesini ovuşturarak gözlerini Vin'in gitmiş olduğu geçide dikti. "Ama... eh, ben başka bir yolun da olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Vin ufak tefek bir şey ama lehim yaktığı zaman, herhangi bir sıradan savaşçıdan birkaç kat daha güçlü oluyor. Vin bütün o gücü küçük bir gövdeye dolduruyor ve devasa kasların ağırlığıyla da uğraşmak zorunda değil. O sanki... bir böcek gibi. Kütlesinin ya da vücudunun işaret ettiğinden çok daha güçlü. O yüzden de, zıpladığı zaman *zıplıyor*."

"Ama sen hâlâ ondan daha güçlüsün," dedi Dikiz.

Ham başıyla onayladı. "Ve ben de bundan faydalanabilirim, eğer ona vurmayı başarabildiğimi varsayacak olursak. Bunu yapması gittikçe daha da zorlaşıyor."

Vin en sonunda geri döndü, bir testi soğutulmuş meyve suyu taşıyordu. Görünüşe göre avluda el altında tutulan ılık biradan biraz almak yerine, kaleye kadar bütün yolu gitmeye karar vermişti. Ham'e büyük bir kupa verdi ve Elend ve Clubs için de birer kupa getirmeyi düşünmüştü.

"Hey!" dedi Dikiz Vin kupaları doldururken. "Ya ben?"

"O sakal sende saçma duruyor," dedi Vin doldurmaya devam ederek.

"O yüzden de bana içecek bir şey yok mu?"

"Hayır."

Dikiz durakladı. "Vin sen garip bir kızsın."

Vin gözlerini devirdi, sonra da avlunun bir köşesinde duran su fıçısına doğru baktı. Yanında duran kalay bardaklardan bir tanesi havaya fırlayıp avlu boyunca uçarak geldi. Vin elini uzatıp bir şaplak sesiyle bunu yakaladı ve Dikiz'in önünde parmaklığın üstüne koydu. "Mutlu oldun mu?"

"Sen bana içecek bir şeyler koyduğun zaman olacağım," dedi Dikiz, Clubs homurdanarak kendi kupasından bir yudum alırken. Sonra yaşlı general uzandı ve parmaklığın üstündeki sikkelerin iki tanesini kaydırıp aldı ve cebine attı.

"Hey, doğru!" dedi Dikiz. "Bana da borçlusun El. Sökül paraları."

Elend kupasını indirdi. "Ben iddiayı hiç kabul etmedim ki."

"Mızmız Dayı'nın parasını verdin. Bana niye vermiyorsun?"

Elend durakladı, sonra da içini çekerek bir on boxinglik sikke çıkardı ve bunu Dikiz'inkinin yanına koydu. Oğlan gülümseyerek ikisini de ustalıklı bir sokak hırsızı hareketiyle kaptı. "Kazandığın için sağ ol Vin," dedi bir göz kırpışla.

Vin Elend'e kaşlarını çattı. "Sen bana karşı mı iddiaya girdin?"

Elend gülerek onu öpmek için parmaklığın üstünden uzandı. "İsteyerek değil. Beni Clubs zorladı."

Clubs bu yoruma burun kıvırdı, meyve suyunun kalanını da başına dikti, sonra da tekrar doldurulması için kupasını uzattı. Vin karşılık vermediği zaman, Dikiz'e dönerek oğlana imalı bir şekilde kaşlarını çattı. En sonunda Dikiz içini çekerek kupayı doldurmak için testiyi aldı.

Vin hâlâ hoşnutsuzluk ile Elend'i süzüyordu.

"Ben olsam dikkatli olurdum Elend," dedi Ham bir kıkırdamayla. "Epey sert vurabiliyor..."

Elend başını salladı. "Etrafta silahlar varken onu kışkırtmayacak kadar akıllı olmam gerekir, hı?"

"Sen onu bana sor," dedi Ham.

Vin bu yorumun üstüne burnunu çekti, parmaklığın etrafından dolanarak Elend'in yanında durabilmek için geldi. Elend kolunu ona doladı ve bunu yaparken Dikiz'in gözlerinde kısa bir kıskançlık ışığı yakaladı. Elend oğlanın bir süredir Vin'den hoşlandığından şüphe ediyordu ama, eh, Elend bunun için onu gerçekten de suçlayamazdı.

Dikiz başını salladı. "Benim de kendime bir kadın bulmam lâzım."

"O sakalın bir faydası olmayacak," dedi Vin.

"Bu sadece bir kılık Vin," dedi Dikiz. "El, sen bana bir unvan filan versen olmaz mı?"

Elend gülümsedi. "Ben bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum Dikiz."

"Senin için işe yarıyordu."

"Ee, onu bilmem," dedi Elend. "Her nedense, ben Vin'in bana unvanıma yüzünden değil de, unvanıma *rağmen* âşık olduğunu düşünüyorum."

"Ama ondan önce başkaları da vardı," dedi Dikiz. "Asil kızlar."

"Bir iki tane," diye itiraf etti Elend.

"Gerçi Vin'in rakiplerini öldürmek gibi bir huyu var," diye iğneledi Ham.

Elend güldü. "Bak şimdi, o bunu sadece bir kere yaptı. Ve ben Shan'ın bunu hak ettiğini düşünüyorum. Ne de olsa, o sırada o bana suikast düzenlemeye çalışıyordu." Başını eğerek sevgiyle gözlerini Vin'e dikti. "Gerçi itiraf etmem gerekir ki, Vin varken diğer kadınların işi biraz *zor*. O etraftayken, diğer herkes onunla kıyaslandığında sıkıcı görünüyor."

Dikiz gözlerini devirdi. "Onları öldürdüğü zaman daha ilginç oluyor."

Ham kıs kıs gülerek Dikiz'e biraz daha meyve suyu doldurttu. "Eğer onu bırakmaya kalkacak olursan sana ne yapacağını ancak Lord Hükümdar bilir Elend."

Vin anında katılaşarak Elend'i biraz daha sıkıca kavradı. Çok fazla kereler terk edilmişti. Yaşadıkları her şeyden sonra bile, onun evlenme teklifinden sonra bile, Elend Vin'e onu bırakmayacağına dair söz verip durmak zorunda kalıyordu.

Konuyu değiştirme zamanı, diye düşündü Elend anın neşesi solarken. "Neyse, sanırım ben yiyecek bir şeyler almak için mutfaklara uğrayacağım. Sen de geliyor musun Vin?" dedi.

Vin gökyüzüne bir göz attı, büyük olasılıkla havanın kararmasına ne kadar kaldığını kontrol ediyordu. En sonunda başıyla onayladı.

"Ben de geleceğim," dedi Dikiz.

"Hayır, gitmeyeceksin," dedi Clubs oğlanı boynunun arkasından kavrayarak. "Sen tam burada kalacak ve benim askerlerimden bir tanesinin üniformasını tam olarak nereden bulduğunu açıklayacaksın."

Elend kıs kıs gülerek Vin'i uzaklaştırdı. Doğruyu söylemek gerekirse, konuşmanın biraz tatsız biten sonuna rağmen, gelip antrenmanı izlemiş olduğu için

kendisini daha iyi hissediyordu. Kelsier'in çetesinin üyelerinin en korkunç durumlarda bile gülebiliyor ve durumu hafife alabiliyor olmaları garipti. Kendisine sorunlarını unutturabiliyorlardı. Belki bu da Firari'den kalmıştı. Kelsier görünüşe göre durum ne kadar kötü olursa olsun, gülmekte ısrar ediyordu. Bu onun için bir isyan çeşidi olmuştu.

Bunların hiçbirisi sorunları ortadan kaldırmıyordu. Hâlâ zar zor savunabilecekleri bir şehirde, kendilerininkinden birkaç kat daha büyük olan bir orduyla yüzleşiyorlardı. Ama eğer böyle bir durumdan kurtulabilecek birileri varsa, bu da Kelsier'in çetesi olurdu.

O gece daha sonra midesini Elend'in ısrarı üzerine doldurmuş olan Vin, Elend ile beraber odalarına doğru gitti.

Yerde, bugün erken saatlerde satın aldığı kurt köpeğinin kusursuz bir kopyası oturuyordu. Ona gözlerini dikti, sonra da başını eğdi. "Hoş geldiniz Hanımım," dedi kandra hırıltılı, boğuk bir sesle.

Elend takdir ile ıslık çaldı ve Vin de yaratığın etrafında bir daire çizerek döndü. Her kıl kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Eğer konuşmuş olmasaydı, insan asla bunun gerçek köpek olmadığını anlayamazdı.

"Sesi nasıl başarıyorsun?" diye sordu Elend meraklı bir şekilde.

"Bir ses kutusu kemikten değil, etten oluşan bir yapıdır Majesteleri," dedi OreSeur. "Daha yaşlı kandralar vücutlarını sadece kopyalamayı değil, manipüle etmeyi de öğrenirler. Benim hâlâ tam hatlarını ezberlemek ve tekrar yaratabilmek için bir insanın cesedini sindirmem gerekli. Ancak bazı şeyleri doğaçlama olarak halledebilirim."

Vin başını sallayarak onayladı. "O yüzden mi bu vücudu yapmak söylediğinden daha uzun zaman aldı?"

"Hayır, Hanımım," dedi OreSeur. "Tüyler. Sizi uyarmadığım için üzgünüm, postu bu şekilde yerleştirmek büyük miktarda hassasiyet ve çaba gerektiriyor."

"Aslında söylemiştin," dedi Vin elini sallayarak.

"Vücut hakkında ne düşünüyorsun OreSeur?" diye sordu Elend.

"Dürüst olarak mı Majesteleri?"

"Elbette."

"Bu aşağılayıcı ve küçültücü," dedi OreSeur.

Vin bir kaşını kaldırdı. *Bu senin için fazla cüretkârca Renoux*, diye düşündü. *Bugün biraz kavgacı hissediyoruz, öyle mi?*

OreSeur ona göz attı ve Vin de başarısız bir şekilde köpek yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı.

"Ama sen yine de vücudu giyeceksin, değil mi?" dedi Elend.

"Elbette Majesteleri," dedi OreSeur. "Kontrat'ı çiğnemektense ölürüm. O hayattır."

Elend Vin'e sanki çok önemli bir şeyi kanıtlamış gibi başını salladı.

Kim olsa sadakat iddiasında bulunabilir, diye düşündü Vin. *Eğer birilerinin onurlu olacaklarını garantileyen bir "Kontratı" varsa, daha bile iyi. Bu en sonunda sana ihanet ettikleri zaman şaşkınlığını daha da şiddetlendirir.*

Elend'in bir şey beklediği belliydi. Vin içini çekti. "OreSeur, biz gelecekte birlikte daha fazla zaman geçireceğiz."

"Eğer sizin istediğiniz buysa Hanımım."

"Öyle olup olmadığından emin değilim," dedi Vin. "Ama yine de bu olacak. O vücudun içinde ne kadar iyi hareket edebilirsin?"

"Yeteri kadar iyi Hanımım."

"Gel o zaman," dedi Vin. "Görelim bakalım ayak uydurabilecek misin."

Ancak ayrıca tüm bildiklerimin, hikâyemin unutulmasından da korkuyorum. Gelecek olan dünya için korkuyorum. Planlarımın başarısız olmasından korkuyorum.

Zifir'den bile daha beter bir kaderden korkuyorum.

7

SAZED HİÇBİR ZAMAN TOPRAK ZEMİNLERDEN memnun olmak için bir sebebinin olabileceğini düşünmemişti. Ancak onların okuma yazma öğretmekte oldukça faydalı oldukları ortaya çıkmıştı. Uzun bir sopayla toprağa birkaç kelime yazarak yarım düzine öğrencisine bir örnek gösterdi. Onlar da kelimeleri birkaç kere tekrar yazarak kendi kopyalarını karalamaya başladılar.

Bir yıl boyunca çeşitli kırsal skaa gruplarının arasında yaşadıktan sonra bile, Sazed hâlâ onların sahip oldukları her şeyin ne kadar yetersiz olduğuna şaşırıyordu. Değil kâğıt ve mürekkep, bütün köyde tek bir parça tebeşir bile yoktu. Çocukların yarısı ortalıkta çıplak dolaşıyordu ve tek sığınakları da derme çatma çatılı, tek odalı uzun binalar olan ağıllardı. Skaaların tarım aletleri vardı neyse ki, ama avlanmak için herhangi bir türde yay ya da sapanları yoktu.

Sazed plantasyonun terk edilmiş malikânesine yaptıkları bir keşif seferinde başı çekmişti. Geride çok az şey bırakılmıştı. Köyün yaşlılarına insanlarını kış için malikâneye yerleştirmelerini önermişti ama bunu yapacaklarından şüpheliydi. Malikâneyi ziyaret ederken korku içindeydiler ve pek çoğu da Sazed'in yanından ayrılmaya gönüllü olmamıştı. Orası onlara lordları, ve lordlar ise acıyı hatırlatıyordu.

Öğrencileri karalamaya devam etti. Yaşlılara okuma yazmanın neden önemli olduğunu anlatmak için epey bir çaba sarf etmişti. En sonunda ona birkaç öğrenci seçmişlerdi; bu kısmen, Sazed emindi ki, onu yatıştırmak içindi. Onların yazmasını izlerken yavaş yavaş başını salladı. Onların öğrenmelerinde hiç tutku yoktu. Onlara emredilmiş olduğu ve de "Üstat Terrisli" öyle istediği için geliyorlardı; herhangi bir gerçek eğitim arzuları olduğu için değil.

Çöküş'ten önceki günlerde, Sazed sık sık Lord Hükümdar gittiği zaman dünyanın nasıl olacağını hayal ederdi. O kafasında Sırdaşlar'ın açığa çıkmalarını, unutulmuş bilgiler ve gerçekleri heyecanlı, müteşekkir olan bir halka aktarmalarını canlandırmıştı. O geceleri sıcak bir ateşin önünde ders vermeyi, hevesli bir seyirci kitlesine hikâyeler anlatmayı hayal etmişti. Hiçbir zaman durup da çalışabilir erkeklerinden yoksun bırakılmış, insanları geceleri geçmişten gelen hikâyelere kafasını yoramayacak kadar tükenmiş bir köy düşünmemişti. Onun varlığı yüzünden müteşekkirden çok rahatsızmış gibi görünen bir halkı hayal etmemişti.

Onlara karşı sabır göstermelisin, dedi Sazed kendi kendine sertçe. Onun hayalleri şimdi kibir gibi görünüyordu. Kendisinden önceki Sırdaşlar, bilgilerini sessiz ve güvenle saklayarak ölmüş olan yüzlercesi, hiçbir zaman övgü ya da mükâfat beklememişti. Onlar büyük görevlerini ağırbaşlı bir gizlilik içinde yerine getirmişlerdi.

Sazed kalktı ve öğrencilerinin yazılarını inceledi. Daha iyiye gidiyorlardı, harflerin hepsini tanıyabiliyorlardı. Pek fazla bir şey değildi, ama bir başlangıçtı. Gruba başını sallayarak, akşam yemeğinin hazırlanmasına yardım etmeleri için gitmelerine izin verdi.

Eğildiler ve sonra da dağıldılar. Sazed de onları takip ederek dışarı çıktı, sonra da gökyüzünün ne kadar karanlık olduğunu fark etti; büyük olasılıkla öğrencilerini fazla geç vakte kadar tutmuştu. Tepeciğe benzer ağılların arasında gezinirken başını salladı. Hâlâ renkli V şeklinde desenleri olan vekilharç cüppesini giyiyordu ve küpelerinden de birkaç tanesini takmıştı. Eski âdetlere tanıdık oldukları için uyuyordu, her ne kadar ayrıca baskının bir sembolü olsalar da. Gelecek Terris nesilleri nasıl giyinecekti? Onlara Lord Hükümdar tarafından dayatılmış bir yaşam tarzı, kültürlerinin doğal bir parçası hâline mi gelmiş olacaktı?

Köyün kıyısında durarak güney vadisinin geçidi boyunca baktı. Arada bir kahverengi sarmaşıklar ya da çalılarla bölünen kararmış toprakla doluydu. Sis yoktu elbette, sis sadece geceleri gelirdi. Hikâyelerde yanlışlık olmalıydı. Onun gördüğü şeyin de rastlantı olması gerekirdi.

Ve değilse de ne önemi vardı? Böyle şeyleri incelemek onun üstüne vazife değildi. Şimdi Çöküş gelmiş olduğuna göre, onun zamanını aptalca hikâyeleri kovalayarak değil, bilgisini yayarak geçiriyor olması gerekirdi. Sırdaşlar artık araştırmacı değil, öğretmenlerdi. Sazed yanında binlerce kitap taşıyordu; tarım hakkında, sağlık hakkında, idarecilik hakkında ve tıp hakkında bilgiler. Onun bu şeyleri skaalara vermesi gerekiyordu. Sinod'un karar vermiş olduğu şey buydu.

Ancak yine de Sazed'in bir parçası buna direniyordu. Bu kendisini son derece suçlu hissetmesine neden oluyordu, köylülerin Sazed'in öğretilerine ihtiyacı vardı ve o da onlara yardım etmeyi çok istiyordu. Ancak... bir şeyleri *tıskalamakta* olduğunu hissediyordu. Lord Hükümdar ölmüştü ama hikâye bitmiş gibi görünmüyordu. Sazed'in fark etmemiş olduğu bir şeyler mi vardı?

Hatta Lord Hükümdar'dan bile daha büyük olan bir şeyler? O kadar büyük, o kadar geniş bir şeyler ki, görmesi bile mümkün olmayan?

Ya da ben sadece başka bir şeylerin olmasını *mı istiyorum?* diye merak etti. *Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını direnerek ve mücadele ederek, diğer Sırdaşlar'ın delilik dediği riskleri alarak geçirdim. Ben göstermelik itaatkârlık ile tatmin olmuyordum, isyana da katılmam gerekliydi.*

O isyanın başarısına rağmen, Sazed'in kardeşleri onu hâlâ bunlarla ilişkisi yüzünden affetmemişti. Sazed, Vin ve diğerlerinin kendisini uysal olarak gördüklerini biliyordu, ama diğer Sırdaşlar'la kıyaslandığı zaman Sazed çılgın bir adamdı. Sabırsızlığı yüzünden bütün tarikatı tehlikeye atmış olan düşüncesiz, güvenilmez bir aptal. Onlar görevlerinin beklemek, Lord Hükümdar'ın artık olmayacağı günü gözlemek olduğuna inanırdı. Ferusimyacılar açık açık isyan ederek riske atılmak için fazlasıyla azdı.

Sazed onlara itaatsizlik etmişti. Şimdi ise bir öğretmenin huzurlu hayatını sürdürmekte sorun yaşıyordu. Bu onun bilinçaltındaki bir parçasının insanlığın hâlâ tehlike içinde olduğunu biliyor olmasından dolayı mıydı, yoksa o sadece önemsiz olmayı mı kendine yediremiyordu?

"Üstat Terrisli!"

Sazed hızla döndü. Ses dehşet içindeydi. *Sislerde bir ölüm daha mı?* diye düşündü Sazed anında.

Diğer skaaların korku içindeki sese rağmen ağıllarının içinde kalmaları oldukça ürkütücüydü. Birkaç kapı aralandı ama çığlığı atan koşarak Sazed'in yanına gelirken hiç kimse endişeyle, ya da hatta merakla bile, dışarı fırlamadı. Bu tarla işçilerinden bir tanesiydi; yapılı, orta yaşlı bir kadın. O yaklaşırken Sazed rezervlerini kontrol etti; üzerinde elbette ki güç için lehimaklı ve hız için de çok küçük bir çelik yüzüğü vardı. Bir anda bugün için sadece birkaç tane daha bilezik takmış olmayı diledi.

"Üstat Terrisli!" dedi kadın nefes nefese. "Ah, o geri geldi! O bizi almaya geldi!"

"Kim?" diye sordu Sazed. "Sislerin içinde ölen adam mı?"

"Hayır Üstat Terrisli. *Lord Hükümdar.*"

Sazed onu köyün hemen dışında ayakta dururken buldu. Şimdiden hava kararmaya başlamıştı ve Sazed'i getirmiş olan kadın da korku içinde ağılına geri dönmüştü. Sazed zavallı insanların ne hissettiğini sadece hayal edebiliyordu; dışarıda pusuda bekleyen tehlike yüzünden endişe içinde olmalıydılar ama gecenin ve getireceği sislerinin başlangıcı yüzünden de kapana kısılmışlardı.

Ve bu meşum bir tehlikeydi de. Yabancı aşınmış yolun üzerinde sessizce bekliyordu, siyah bir cüppe giymişti ve neredeyse Sazed'in kendisi kadar uzun boyluydu. Adam keldi ve hiç takı da takmıyordu, gözlerinin oyuklarına sivri uçlarından çakılmış demir kazıklar sayılmazsa.

Lord Hükümdar değildi. Bir Çelik Sorgucu'ydu.

Sazed hâlâ yaratıkların yaşamaya nasıl devam edebildiğini anlamıyordu. Kazıklar Sorgucu'nun göz yuvalarını tamamıyla doldurmaya yetecek kadar genişti; ya-

kılırken gözleri yok etmişlerdi ve sivri uçları da kafatasının arkasından biraz dışarı çıkıyordu. Yaralardan sızan hiç kan yoktu; her nedense, bu onların daha da garip görünmelerine neden oluyordu.

Neyse ki Sazed bu karşısındaki Sorgucu'yu tanıyordu. "Marsh," dedi sessizce sisler oluşmaya başlarken.

"Sen izini sürmesi çok zor bir kişisin Terrisli," dedi Marsh ve ses tonu Sazed'i şoke etti. Değişmiş, bir şekilde daha gıcırtılı, daha rahatsız edici hâle gelmişti. Artık sesinde bir hırıltı havası vardı, öksürüğü olan bir adam gibiydi. Tıpkı Sazed'in duymuş olduğu diğer Sorgucular'a benziyordu.

"İzimi sürmek mi?" diye sordu Sazed. "Ben başkalarının beni bulmaya gerek duyacaklarını düşünmemiştim."

"Yine de ben gerek duydum," dedi Marsh güneye doğru dönerek. "Senin benimle gelmen gerekiyor."

Sazed kaşlarını çattı. "Ne? Marsh, benim burada yapacak işlerim var."

"Önemsiz," dedi Marsh tekrar dönerek gözsüz bakışını Sazed'in üzerine odaklarken.

Bana mı öyle geliyor, yoksa bizim son görüşmemizden bu yana garipleşmiş mi? Sazed titredi. "Neler oluyor Marsh?"

"Seran Kabinesi boş."

Sazed durakladı. Kabine güneydeki bir Nezaret üssüydü, Çöküş'ten sonra Lord Hükümdar'ın dininin yüksek obligatörlerinin ve Sorgucular'ın çekilmiş oldukları bir yerdi.

"Boş mu? Bu pek olası değil, diye düşünüyorum ben."

"Yine de doğru," dedi Marsh. Konuşurken vücut dilini hiç kullanmıyordu; ne bir jest yapıyordu, ne de yüzünde herhangi bir hareket vardı.

"Ben..." Sazed'in sesi azalarak sustu. *Kabine'nin kütüphanelerinde kim bilir ne türden bilgiler, harikalar, sırlar gizlidir.*

"Senin benimle gelmen gerek," dedi Marsh. "Eğer kardeşlerim bizi keşfedecek olursa, yardıma ihtiyacım olabilir."

Kardeşlerim. Ne zamandan beri Sorgucular Marsh'ın "kardeşleri" oldu? Marsh onların arasına Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirme planının bir parçası olarak sızmıştı. O onların içinde bir haindi, onların kardeşi değildi.

Sazed durakladı. Marsh loş ışıkta profilden... doğal değilmiş, hatta rahatsız ediciymiş gibi görünüyordu. Tehlikeli.

Aptal olma, diye azarladı kendisini Sazed. Marsh Kelsier'in abisiydi; Firari'nin hayatta olan son akrabasıydı. Bir Sorgucu olarak Marsh'ın Çelik Nezaret üzerinde otoritesi vardı ve obligatörlerin pek çoğu isyanla olan ilişkisine rağmen onun sözünü dinlemişlerdi. O Elend Venture'nın yeni hükümeti için paha biçilmez bir kaynak olmuştu.

"Git eşyalarını topla," dedi Marsh.

Benim yerim burada, diye düşündü Sazed. *Halka öğretmenlik etmek, kendi egomun peşinden koşarak taşrada gezip tozmak değil.*

Ama yine de...

"Sisler gündüzleri geliyor," dedi Marsh sessizce.

Sazed başını kaldırdı. Marsh bakışını ona dikmişti, kazıklarının başları güneş ışığının son kırıntılarında yuvarlak diskler gibi ışıldıyordu. Bâtıl inançlı skaalar Sorgucular'ın zihinleri okuyabildiğini düşünürdü, gerçi Sazed bunun aptalca olduğunu biliyordu. Sorgucular'da Sissoyluların güçleri vardı ve bu nedenle de başka insanların duygularını etkileyebilirlerdi ama akıllarını okumaları mümkün *değildi*.

"Neden öyle dediniz?" diye sordu Sazed.

"Çünkü bu doğru," dedi Marsh. "Bu iş bitmedi Sazed. Daha hâlâ başlamadı bile. Lord Hükümdar... o sadece bir ertelemeydi. Bir dişli. Şimdi o gittiğine göre, bizim çok az zamanımız kaldı. Benimle birlikte Kabine'ye gel, hâlâ fırsatımız varken orayı araştırmamız gerekiyor."

Sazed durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Gidip köylülere açıklama yapayım. Bu akşam ayrılabiliriz, diye düşünüyorum ben."

Marsh başıyla onayladı ama Sazed köye geri dönerken hareket etmedi. O öylece kalarak, etrafında sisler toplanırken karanlıkta ayakta durdu.

Her şey tekrar zavallı Alendi'ye gelip dayanıyor. Onun için üzülüyorum ve de onun katlanmaya zorlanmış olduğu her şey için. Onun dönüşmek zorunda kaldığı şey için.

8

VİN KENDİSİNİ SİSLERİN İÇİNE FIRLATTI. Gece havasının içinde yükselerek karanlık evlerin ve sokakların üzerinden geçti. Arada bir sinsi bir ışık topağı sislerin içinde parlıyordu, bir muhafız devriyesi ya da belki de geç saatlerde dışarıda olan şanssız bir yolcu.

Vin alçalmaya başladı ve anında önüne doğru bir sikke fırlattı. Bunu İtti ve Vin'in ağırlığı sikkeyi sessiz derinliklere doğru gönderdi. Sikke aşağıdaki sokağa çarpar çarpmaz, İtişi Vin'i yukarı doğru savurdu ve o da tekrar havanın içine doğru yaylandı. Hafif İtmeler çok zordu, o yüzden de Vin'in İttiği her sikke, yaptığı her sıçrama, onu havaya doğru korkunç bir hızla fırlatıyordu. Bir Sissoylunun sıçrayışı bir kuşun uçuşuna benzemezdi. Bu daha çok seken bir okun rotası gibiydi.

Ama yine de bunda bir zarafet vardı. Vin şehrin üzerinde yay çizerken derin derin nefes alarak serin, nemli havayı tattı. Gündüzleri Luthadel'de yanan demir ocaklarının, güneşin pişirdiği çöplerin ve yağan küllerin kokusu olurdu. Ancak geceleri sisler havaya güzel ve serin bir tazelik, neredeyse bir temizlik verirdi.

Vin çizdiği yayın zirvesine ulaştı ve momentumu değişirken sadece kısa bir an için havada asılı kaldı. Sonra da şehre doğru geri düşmeye başladı. Sispelerininin püskülleri etrafında dalgalanıyor, saçlarına karışıyordu. Gözleri kapalı olarak düştü, sislerin içindeki ilk birkaç haftasını, Kelsier'in rahat ancak dikkatli gözetimi altındaki eğitimini hatırlıyordu. Vin'e bunu o vermişti. Özgürlük. Bir Sissoylu olarak geçen iki yıla rağmen, Vin sislerin arasından süzülürken duyduğu sarhoş edici hayranlık hissini hiç kaybetmemişti.

Gözleri kapalı çelik yaktı ve çizgiler yine de belirdi, göz kapaklarının içindeki siyahlığın üstüne yayılmış iplik benzeri mavi çizgilerden bir demet gibi görünüyor-

lardı. Aşağıya ve arkasına doğru işaret eden iki tanesini seçti ve İtip kendisini başka bir yay çizecek şekilde yukarı doğru fırlattı.

Bu olmadan ben ne yapıyordum? diye düşündü Vin gözlerini açıp, kolunu sallayarak sispelerinini arkasına doğru savururken.

Nihayet tekrar düşmeye başladı ama bu sefer bir sikke fırlatmadı. Kol ve bacaklarını güçlendirmek için lehim yaktı ve Venture Kalesi'nin bahçelerini çevreleyen duvarın üstüne bir gümlemeyle indi. Tuncu yakınlarda hiçbir Allomantik etkinlik işareti olmadığını gösteriyordu ve çeliği ise kaleye doğru hareket etmekte olan herhangi bir olağandışı metal cismi ortaya çıkarmamıştı.

Vin birkaç saniye için karanlık duvarın üstünde çömelerek durdu, hemen kıyısındaydı, ayak parmakları taşın kenarını kavramıştı. Ayaklarının altındaki taş serindi ve kalayı derisini normalden çok daha hassaslaştırıyordu. Duvarın temizlenmesinin gerekli olduğunu hissedebiliyordu, gecelerin nemliliği yüzünden ve gündüz de yakınlardaki bir kule tarafından güneşten korunduğu için kenarı boyunca yosunlar yetişmeye başlamıştı.

Vin sessiz kalarak hafif bir meltemin sisleri itmesini ve çalkalamasını izledi. Aşağıdaki sokaktan gelen hareketi görmeden önce duymuştu. Gölgelerin içinde bir kurt köpeğinin şeklini fark etmeden önce rezervlerini kontrol ederek gerilmişti bile.

Duvarın kenarından aşağı bir sikke attı, sonra da aşağı atladı. Vin düşüşünü yavaşlatmak için sikkeyi şöyle bir İterek sessizce önüne inerken OreSeur bekliyordu.

"Hızlı hareket ediyorsun," diye belirtti Vin takdirle.

"Tek yapmam gereken saray bahçelerinin etrafını dolanmaktı Hanımım."

"Yine de bu sefer bana daha önce hiç yapmadığın kadar yakın kaldın. O kurt köpeği vücudu bir insanınkinden daha *hızlı*."

OreSeur durakladı. "Sanırım öyledir," diye itiraf etti.

"Beni şehrin içinde de takip edebileceğini düşünüyor musun?"

"Büyük ihtimalle," dedi OreSeur. "Eğer beni kaybedecek olursanız, tekrar bulmanız için bu noktaya geri döneceğim."

Vin döndü ve koşarak bir yan sokağa daldı. OreSeur da sonra sessizce arkasından fırlayarak onu takip etti.

Bakalım daha zahmetli bir kovalamacada ne kadar iyi, diye düşündü Vin lehim yakarak hızını arttırırken. Serin kaldırım taşlarının üstünde her zamanki gibi çıplak ayaklarla koştu. Sıradan bir adam asla böyle bir hızı koruyamazdı. Eğitimli bir koşucu bile çabucak yorulacağından, kendisine ayak uyduramazdı.

Ama lehim ile Vin saatler boyunca aşırı hızlarda koşabilirdi. O karanlık, sislerin hükmettiği sokak boyunca hızla giderken lehim ona güç veriyor, gerçeküstü bir denge hissi sağlıyordu, çıplak ayaklar ve pelerin püsküllerinden oluşan bir fırtınaydı.

OreSeur ona ayak uydurdu. Derin nefesler alarak gecenin içinde Vin'in yanında sıçraya sıçraya gidiyordu, koşusuna odaklanmıştı.

Etkileyici, diye düşündü Vin, sonra da bir ara sokağa saptı. Sokağın sonundaki

altı ayak yüksekliğindeki çitin üstünden rahatça zıplayarak düşük seviyeli asilin birinin malikânesinin bahçesine girdi. Islak çimenlerin üstünde kayarak hızla döndü ve izledi.

OreSeur tahta çitin tepesini aştı, karanlık köpek silueti sislerin arasından düşerek Vin'in önündeki bahçe toprağının üstüne kondu. Duraklayarak butlarının üstünde oturdu, sessizce, nefes nefese bekliyordu. Gözlerinde meydan okuyan bir bakış vardı.

Pekâlâ, diye düşündü Vin bir avuç dolusu sikke çıkararak. *Bunu da takip et bakalım.*

Yere bir sikke attı ve kendisini geriye doğru havanın içine fırlattı. Sislerde savrularak döndü, sonra da bir kuyunun tıpasını İterek kendisini yan tarafa doğru gönderdi. Bir çatının üstüne kondu ve başka bir sikkeyi kendisini aşağıdaki sokağın üstünden İtmek için kullanarak zıpladı.

Gerekli olduğu zaman sikkeler kullanarak çatıdan çatıya zıplayıp ilerlemeye devam etti. Arada bir arkasına bir göz atıyor ve ayak uydurmak için çabalayan karanlık bir şekli görüyordu. OreSeur onu bir insan olarak nadiren takip etmişti; çoğu zaman Vin onunla belli noktalarda buluşuyordu. Gecenin içinde hareket etmek, sislerin içinden sıçramak... bunlar bir Sissoylunun gerçek dünyasıydı. Elend ona OreSeur'u da yanında götürmesini söylerken ne istediğinin farkında mıydı? Eğer Vin aşağıdaki sokaklarda kalacak olursa, kendisini savunmasız bırakmış olurdu.

Bir çatının üstüne konarak binanın taş kenarını kavrarken ani bir sarsıntıyla durdu, üç kat aşağısındaki bir sokağın üstüne doğru sarkıyordu. Dengesini korudu, sis aşağısında girdaplanıyordu. Her şey sessizdi.

Eh, bu uzun sürmedi, diye düşündü Vin. *Sadece Elend'e onun bana ayak uyduramayacağını...*

OreSeur'un köpek silueti kısa bir mesafe ilerisinde çatının üstüne gümleyerek indi. Sessizce yürüyerek yanına geldi, sonra da butlarının üstünde otururak beklentili bir şekilde durdu.

Vin kaşlarını çattı. En azından bir on dakika gitmiş, bir Sissoylunun hızıyla çatıların üstünde koşmuştu. "Nasıl... nasıl buraya çıkabildin?" diye hesap sordu.

"Daha alçak bir binanın üstüne sıçradım, sonra da bu barınaklara ulaşabilmek için onu kullandım Hanımım," dedi OreSeur. "Sonra da sizi çatılar boyunca takip ettim. O kadar yakın yerleştirilmişler ki bir tanesinden diğerine atlamak zor değildi."

Vin'in kafa karışıklığı belli olmuş olmalıydı ki OreSeur devam etti. "Benim bu kemikleri yargılarken... aceleci davranmış olmam mümkün Hanımım. Onlar kesinlikle etkileyici bir koku duyusuna sahip; aslında, bütün duyuları oldukça keskin. Sizi takip etmek şaşırtıcı derecede kolay oldu, karanlıkta bile."

"Anladım..." dedi Vin. "Ee, bu iyi."

"O kovalamacanın sebebini sormam mümkün mü Hanımım?"

Vin omzunu silkti. "Ben bu tür şeyleri her gece yapıyorum."

"Beni geride bırakmak için özellikle uğraşıyormuş gibi görünüyordunuz. Eğer benim sizin yakınınızda kalmama izin vermezseniz sizi korumam çok zor olacak."

"Beni korumak mı?" diye sordu Vin. "Sen dövüşemiyorsun bile."

"Kontrat benim bir insanı öldürmemi yasaklıyor," dedi OreSeur. "Ancak ben eğer sizin ihtiyacınız olursa yardım çağırmak için gidebilirim."

Ya da bir tehlike anında bana bir parça atiyum fırlatabilirsin, diye itiraf etti Vin. *O haklı, o faydalı olabilir. Neden ben onu geride bırakmakta bu kadar kararlıyım?*

Sabırlı bir şekilde oturmuş, göğsü yorgunlukla inip kalkan OreSeur'a doğru bir göz attı. Vin kandraların nefes almaya ihtiyacının olduğunu bile fark etmemişti.

O Kelsier'i yedi.

"Gel," dedi Vin. Binadan atlayarak bir sikke ile kendisini İtti. OreSeur'un takip edip etmediğine bakmak için duraklamamıştı.

Düşerken başka bir sikkeye doğru uzandı ama onu kullanmamaya karar verdi. Bunun yerine yanından geçmekte olduğu bir pencerenin kolunu İtti. Çoğu Sissoylu gibi, Vin de sık sık sıçramak için en küçük para birimi olan klipleri kullanırdı. İmparatorluk ekonomisinin zıplamak ve silah olarak kullanmak için ideal ağırlık ve biçimdeki metal parçalarını önceden hazırlıyor olması son derece elverişli bir durumdu. Çoğu Sissoylu için, fırlatılan bir klipin, hatta kliplerle dolu bir kesenin bile, masrafı önemsizdi.

Ama Vin çoğu Sissoylu değildi. Daha küçük olduğu zamanlarda, bir avuç klip onun için inanılmaz bir hazine gibi görünürdü. O kadar para, eğer tutumlu olursa, haftalar boyunca yiyecek anlamına gelirdi. Bu ayrıca, eğer diğer hırsızlar onun böylesine bir serveti ele geçirmiş olduğunu keşfedecek olursa acı, hatta ölüm anlamına da gelebilirdi.

Vin'in en son aç kalmasından bu yana uzun bir zaman geçmişti. Her ne kadar hâlâ odalarında bir paket kurutulmuş yiyecek saklıyor olsa da, bunu endişeden ziyade alışkanlıktan yapıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Vin kendisindeki değişikliklere ilişkin ne düşündüğünden emin değildi. Temel ihtiyaçlar için endişe etmek zorunda olmaması iyi bir şeydi, ancak öte yandan o endişelerin yerine çok daha göz korkutucu olanları gelmişti. Bütün bir ülkenin geleceğiyle ilgili olan endişeler.

Bir... halkın geleceği. Venture Kalesi'nin etrafındaki küçük duvardan çok daha yüksek ve çok daha iyi tahkimatlı bir yapı olan şehir duvarının üstüne indi. Mazgalların üstüne sıçradı, o duvarın kenarından aşağı sarkarak ordunun ateşlerine doğru bakarken parmakları dişlerden bir tanesinde tutacak yer arıyordu.

Straff Venture ile hiç karşılaşmamıştı ama endişe etmesine yetecek kadarını Elend'den duymuştu.

İç geçirdi ve kendini mazgaldan geri çekerek duvarın üstündeki yürüyüş yoluna atladı. Sonra da mazgal dişlerinden bir tanesine sırtını dayadı. Yan tarafında OreSeur hızla duvar merdivenlerinden yukarı tırmandı ve yaklaştı. Bir kere daha butlarının üstünde oturarak sabırla onu izledi.

İyi ya da kötü, Vin'in açlık ve dayaklardan oluşan basit hayatı gitmişti. Elend'in

yeni krallığı ciddi tehlike içindeydi ve o da kendisini hayatta tutmaya çalışırken onun atiyumunun son parçasını yakıp bitirmişti. O Elend'i korunmasız bırakmıştı; sadece ordulara karşı değil, onu öldürmeye çalışacak herhangi bir Sissoylu suikastçıya karşı da.

Gözcü gibi bir suikastçıya karşı belki? Onun Cett'in Sissoylusuyla olan dövüşüne karışmış olan gizemli şekil. O ne istiyordu? O neden Elend'in yerine Vin'i izliyordu?

Vin içini çekerek sikke kesesinin içine uzandı ve duralümin çubuğunu çıkardı. Hâlâ içinde bir duralümin rezervi vardı, önceden yuttuğu küçük parça.

Yüzyıllar boyunca, sadece on tane Allomantik metal olduğu varsayılmıştı: dört temel metal ve onların alaşımları, artı atiyum ve altın. Ama Allomantik metaller her zaman çiftler hâlinde oluyordu, bir temel metal ve bir alaşım. Atiyum ile altının bir çift kabul edilmesi, ikisi de birbirlerinin alaşımı olmadığı için her zaman Vin'i rahatsız etmişti. Sonunda ise bunların aslında çift olmadıkları ortaya çıkmıştı; ikisinin de birer alaşımı vardı. Bunlardan bir tanesi, sözde On Birinci Metal malatiyum en sonunda Vin'e Lord Hükümdar'ı yenmek için gerekli olan ipucunu vermişti.

Bir şekilde Kelsier malatiyumu keşfetmişti. Sazed hâlâ Kelsier'in On Birinci Metal ve onun Lord Hükümdar'ı yenme gücü öğretisini sözde açığa çıkardığı o "efsanelerin" izini bulamamıştı.

Vin parmağıyla duralümin çubuğunun kaygan yüzeyini ovuşturdu. Vin Sazed'i son gördüğünde, o Kelsier'in sözde efsaneleriyle ilgili bir ipucu bile bulamamış olduğu için kızgın görünüyordu. Ya da en azından Sazed ne kadar kızgın görünebilirse o kadar. Her ne kadar Sazed bir Sırdaş olarak görevi gereği Son İmparatorluk'un halkını eğitmek için Luthadel'den ayrıldığını iddia etmiş olsa da, Vin onun güneye doğru gittiği gerçeğini gözden kaçırmamıştı. Kelsier'in On Birinci Metal'i keşfettiğini iddia ettiği yön.

Bu metal hakkında da söylentiler var mı? diye merak etti Vin duralümini ovuşturarak. *Bana ne işe yaradığını söyleyebilecek olan söylentiler?*

Diğer metallerin her biri anında ve gözle görülür bir etki oluşturuyordu; sadece bir Allomanser'in gücünü başkalarından gizleyen bir bulut yaratma becerisi olan bakır, etkisine işaret eden belirgin duyusal bir ipucu vermezdi. Belki duralümin de buna benziyordu. Onun da etkileri sadece kendi güçlerini Vin'in üzerinde kullanmaya çalışan başka bir Allomanser tarafından mı fark edilebilirdi? Duralümin metallerin yok olmasına neden olan alüminyumun alaşımıydı. Bu da onun diğer metallerin daha uzun süre dayanmasını mı sağlayacağı anlamına gelirdi?

Hareket.

Vin gölgeli bir hareketin sadece en ufak bir izini yakaladı. İlk başta içinde ilkel bir dehşet yükseldi: Bu sisli şekil miydi, önceki gece karanlıkta gördüğü hayalet?

Sen sadece hayal görüyordun, dedi Vin kendi kendisine şiddetle. *Fazla yorgundun.* Ve, gerçekten de, hareket izi aynı hayaletimsi görüntü olmak için fazlasıyla karanlık, fazlasıyla *gerçek* çıktı.

Bu oydu.

Nöbetçi kulelerinden bir tanesinin tepesinde ayakta duruyordu; çömelmemişti, saklanma zahmetine bile girmiyordu. Bu bilinmeyen Sissoylu aptal ya da kibirli miydi? Vin gülümsedi, endişesi heyecana dönüşüyordu. Rezervlerini kontrol ederek metallerini hazırladı. Her şey hazırdı.

Bu gece seni yakalayacağım arkadaş.

Vin hızla dönerek bir dizi sikke fırlattı. Ya Sissoylu fark edilmiş olduğunu biliyordu ya da bir saldırı için hazırdı, çünkü kolaylıkla kaçındı. OreSeur ayaklarının üstüne fırlayarak hızla döndü ve Vin kemerini çözüp kurtararak metallerini attı.

"Yapabilirsen takip et," diye fısıldadı kandraya, sonra da avının arkasından karanlığın içine daldı.

Gözcü fırlayıp gitti, gecenin içinde sıçrayarak ilerliyordu. Vin'in başka bir Sissoyluyu kovalamakta çok az tecrübesi vardı; bunun pratiğini yapmak için sadece Kelsier'in eğitim seansları sırasında fırsatı olmuştu. Kısa süre sonra kendisini Gözcü'ye ayak uydurmakta zorlanırken buldu ve bir süre önce OreSeur'a yapmış olduğu şey için bir suçluluk kıvılcımı hissetti. Kararlı bir Sissoyluyu sislerin içinde kovalamanın ne kadar zor olduğunu birinci elden öğrenmekteydi. Ve o bir köpeğin koku duyusu gibi bir avantaja da sahip değildi.

Ancak Vin'in en azından kalayı vardı. Kalay geceyi daha aydınlık yapıyor ve Vin'in kulaklarını keskinleştiriyordu. Bu sayede Gözcü'yü şehrin merkezine doğru giderken takip etmeyi başarabilmişti. Nihayet Gözcü kendisini merkezi fiskiye meydanlarından birine doğru inmeye bıraktı. Vin de bir lehim harlamasıyla düşerek kaygan kaldırım taşlarına çarptı, sonra da Gözcü bir avuç sikke fırlatırken yana doğru çekilerek kaçındı.

Sessiz gecenin içinde taşlara çarpan metal tınladı, sikkeler heykellere ve kaldırım taşlarına tıngırtılarla vuruyordu. Vin dört ayak üstüne inerken gülümsedi, sonra da ileri doğru fırladı; lehimle güçlendirilmiş kaslarıyla zıplarken sikkelerden bir tanesini eline doğru Çekmişti.

Rakibi geriye doğru sıçrayarak yakınlardaki bir fiskiyenin kenarına kondu. Vin yere indi, sonra da sikkesini yere bırakıp kendisini Gözcü'nün başının üstünden yukarıya doğru fırlatmakta kullandı. Gözcü durarak Vin üzerinden geçerken temkinli bir şekilde izledi.

Vin fiskiyenin ortasındaki tunç heykellerden bir tanesini yakaladı ve bunu Çekerek kendisini tepesinde durdurdu. Heykelin düz olmayan tepesinde çömelerek aşağıdaki rakibine baktı. O fiskiyenin kıyısında bir ayağının üstünde dengede duruyordu, girdaplanan sislerin içinde sessiz ve siyahtı. Duruşunda bir... meydan okuma vardı.

Beni yakalayabilir misin? diye sorarmış gibi görünüyordu

Vin hançerlerini çekti ve heykelin üstünden atladı. Serin tuncu destek olarak kullanarak kendisini doğrudan Gözcü'nün üstüne doğru İtti.

O da heykeli kullanarak kendisini ileri doğru Çekti. Atılarak Vin'in hemen altından geçip yukarıya bir su dalgası sıçrattı, inanılmaz hızı onun fiskiyenin hare-

ketsiz yüzeyinden bir taş gibi sekmesini sağlamıştı. Sıçrayarak sudan uzaklaşırken kendisini İterek meydan boyunca fırlayıp gitti.

Vin, üzerine soğuk su sıçratarak fıskiyenin kenarına indi. Hırlayarak Gözcü'nün arkasından zıpladı.

Gözcü inerken döndü ve kendi hançerlerini çekti. Vin onun ilk saldırısının altından yuvarlandı, sonra da kendi hançerlerini çifte saplama hareketiyle kaldırdı. Gözcü hızla sıçrayarak saldırısının önünden çekildi, hançerleri ışıldıyor ve fıskiye sularının damlalarını saçıyordu. Çömelmiş bir şekilde duraklarken, Gözcü'nün etrafında kıvrak bir güç havası vardı. Vücudu gergin ve kendinden emindi. Becerikliydi.

Vin gülümsedi, hızlı hızlı nefes alıyordu. Kaç zamandır kendisini böyle hissetmemişti... çok geride kalmış gecelerde Kelsier'le antrenman yaptığı zamanlardan beri. Çömelmiş hâlde bekledi, kendisiyle rakibinin arasındaki girdaplanan sisleri izliyordu. Gözcü orta boyluydu, sırım gibi bir yapısı vardı ve sispelerini de takmıyordu.

Neden pelerini yok? Sispelerinleri Vin'in türünün daimi işaretiydi, bir gurur ve güvenlik sembolüydü.

Vin onun yüzünü seçebilmek için fazla uzaktaydı. Ama o başka bir heykeli İterek geriye doğru zıplarken Vin bir gülümsemenin izini görebildiğini düşündü. Kovalamaca tekrar başladı.

Vin şehir boyunca çelik harlayarak, çatılara ve sokaklara konarak onun peşinden gitti. Kendisini kocaman yaylar çizerek İtiyordu. İkisi bir parkta oynayan çocuklar gibi şehrin içinde sıçraya sıçraya gittiler; Vin rakibinin önünü kesmeye çalışıyor, o ise kurnazca Vin'in sadece birazcık ilerisinde kalmayı başarabiliyordu.

Gözcü iyiydi. Vin'in tanımış ya da yüzleşmiş olduğu her Sissoyludan daha iyiydi, belki Kelsier dışında. Ancak Vin'in de Firari ile antrenman yaptığı günlerden bu yana yetenekleri epey bir gelişmişti. Bu yeni rakibi ondan bile daha iyi olabilir miydi? Bu düşünce Vin'i heyecanlandırıyordu. O her zaman Kelsier'in Allomantik becerinin zirvesi olduğunu kabul etmişti ve Kelsier'in de güçlerine Çöküş'ten önce sadece birkaç yıl sahip olduğunu unutmak kolaydı.

Bu benim de çalıştığım sürenin aynısı, diye farkına vardı Vin küçük, dar bir sokağın içine inerken. Kaşlarını çatarak çömeldi ve hareketsiz kaldı. Gözcü'nün bu sokağa doğru düştüğünü görmüştü.

Dar ve kötü bakımlı olan sokak neredeyse bir tünel sayılırdı, iki tarafında da dizilmiş olan üç ve dört katlı binalar vardı. Hiçbir hareket yoktu; ya Gözcü kaybolup gitmişti, ya da yakınlarda saklanıyordu. Demir yaktı ama demir çizgileri de herhangi bir harekete işaret etmiyordu.

Ancak başka bir yol da vardı...

Vin hâlâ etrafına bakıyormuş gibi yaparken tuncunu yaktı, harlayarak yakınlarda olabileceğini düşündüğü bakırbulutunu delmeye çalıştı.

Ve işte oradaydı. Terk edilmiş bir binanın büyük ölçüde kapanmış kepenklerinin arkasındaki bir odada saklanıyordu. Şimdi Vin nereye bakacağını bildiği

için, Gözcü'nün büyük olasılıkla ikinci kata zıplamak için kullanmış olduğu metal parçasını ve de büyük olasılıkla kepenkleri arkasından hızla kapatmak için Çekmiş olduğu mandalı gördü. Büyük olasılıkla bu sokağı daha önceden keşfetmiş, en başından beri Vin'i burada atlatmayı planlamıştı.

Akıllıca, diye düşündü Vin.

O Vin'in bakırbulutlarını delme becerisini tahmin etmiş olamazdı. Ama ona şimdi saldırmak bu becerisini açık edebilirdi. Vin onun tepesinde eğilmiş, gergince Vin'in uzaklaşması için beklemekte olduğunu düşünerek sessizce ayağa kalktı.

Gülümsedi. İçine doğru uzanarak duralümin rezervini inceledi. Bunu yakmanın Vin'in başka bir Sissoyluya nasıl göründüğünü değiştirip değiştirmeyeceğini keşfetmenin olası bir yolu vardı. Gözcü büyük olasılıkla Vin'in bir sonraki hamlesini belirlemeye çalışarak metallerinin çoğunu yakmaktaydı.

O yüzden de, çok akıllı olduğunu düşünerek Vin on dördüncü metali yaktı.

Devasa bir patlama kulaklarında yankılandı. Vin nefesi kesilip afallayarak dizlerinin üstüne düştü. Etrafında her şey parlaklaşmıştı, sanki düşen bir yıldırım bütün sokağı aydınlatıyordu. Ve soğukluk hissetti; dondurucu, şok edici derecede soğuk.

Sesin neyin nesi olduğunu anlamaya çalışarak inledi. Bu... bir patlama değil, bir çok patlamaydı. Ritmik bir gümleme, sanki onun hemen yanında çalan bir davul gibiydi. Kendi kalp atışı. Ve hafif meltem, uluyan bir rüzgâr kadar yüksekti. Yiyecek arayan bir köpeğin eşelenmeleri. Uyurken horlayan birileri. Sanki ses duyusu yüz katına katlanmış gibiydi.

Ve sonra... hiçbir şey. Vin arkasındaki kaldırım taşlarının üstüne devrildi; ani ışık, soğuk ve ses patlaması kaybolmuştu. Yakınlardaki gölgelerin içinde bir siluet hareket etti ama Vin bunun ne olduğunu seçemiyordu, artık karanlığın içinde göremiyordu. Kalayı...

Bitmiş, diye farkına vardı kendine gelerek. *Bütün kalay rezervim yanıp gitmiş. Ben... duralümini yaktığım zaman onu da yakıyordum.*

İkisini de aynı anda yaktım. İşte sır bu. Duralümin Vin'in kalayının hepsini birden tek bir devasa patlama hâlinde yakıp tüketmişti. Çok kısa bir süre için duyularını inanılmayacak kadar keskin yapmış, ama bütün rezervini de alıp götürmüştü. Ve, baktığı zaman, Vin o anda yakmakta olduğu diğer metaller olan tunç ve lehimin de bitmiş olduğunu görebiliyordu. Üstüne çöken duyusal uyarıların şiddeti o kadar muazzam olmuştu ki, Vin diğer ikisinin etkilerinin farkına varamamıştı.

Bunu daha sonra düşün, dedi Vin kendi kendine başını sallayarak. Körleşmiş ve sağırlaşmış olması gerektiğini hissediyordu ama değildi. Sadece biraz sersemlemişti.

Karanlık şekil sislerin içinde onun yanına geldi. Vin'in kendini toparlamak için zamanı yoktu, kendini ayaklarının üstüne fırlatarak tökezledi. Siluet, Gözcü olmak için fazlasıyla kısaydı. Bu...

"Hanımım, yardıma ihtiyaç duyuyor musunuz?"

Vin OreSeur sessizce yanına gelir, sonra da butlarının üstünde otururken durakladı.

"Sen... takip etmeyi başarmışsın," dedi Vin.

"Kolay olmadı Hanımım," dedi OreSeur düz bir şekilde. "Yardıma ihtiyaç duyuyor musunuz?"

"Ne? Hayır, yok." Vin zihnini açmak için başını salladı. "Sanırım seni köpek yaparken düşünmediğim bir şey buydu. Sen artık benim için metalleri taşıyamazsın."

Kandra başını bir yana yatırdı, sonra da bir ara sokağa doğru yürüdü. Bir an sonra da ağzında bir şeyle geri döndü. Vin'in kemeri.

Bunu Vin'in ayaklarının önüne bıraktı, sonra da bekleme konumuna geri döndü. Vin kemerini alarak yedek metal şişeciklerinden bir tanesini çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Bu çok... düşünceli bir davranış."

"Ben Kontrat'ımın gereğini yerine getiriyorum Hanımım," dedi kandra. "Daha fazlasını değil."

Eh, bu daha önce yaptığın her şeyden daha fazlası, diye düşündü Vin bir şişeciği başına dikerken rezervlerinin geri döndüğünü hissederek. Kalay yakarak gece görüşünü tekrar kazandı, zihnine çökmüş olan bir gerginlik örtüsü kalkmıştı; güçlerini keşfettiğinden beri, Vin geceleri dışarı çıktığı zamanlarda hiç gerçek karanlıkla yüzleşmek zorunda kalmıyordu.

Gözcü'nün odasının kepenkleri açıktı, görünüşe göre o Vin'in geçirdiği nöbet sırasında kaçmıştı. Vin içini çekti.

"Hanımım!" diye uyardı OreSeur.

Vin hızla döndü. Bir adam sessizce arkasında yere inmişti. Adam her nedense... tanıdık gibi görünüyordu. Tepesinde koyu renk saçları olan ince bir yüzü vardı ve başı da şaşkınlıkla hafifçe bir yana eğilmişti. Vin onun gözlerindeki soruyu görebiliyordu. Neden Vin yere düşmüştü?

Vin gülümsedi. "Belki de sadece seni daha yakına çekmek için yapmışımdır," diye fısıldadı hafifçe, ama onun kalayla güçlendirilmiş kulaklarının duymasına yetecek kadar yüksek sesle söylemiş olduğunu biliyordu.

Sissoylu gülümsedi, sonra da saygısını gösterircesine başını eğdi.

"Sen kimsin?" diye sordu Vin öne doğru bir adım atarak.

"Bir düşman," diye cevap verdi Gözcü bir elini onu geride tutmak için kaldırarak.

Vin durakladı. Sis aralarındaki sessiz sokakta girdaplandı. "O zaman neden benim o suikastçılarla dövüşmeme yardım ettin?"

"Çünkü," dedi. "Ben aynı zamanda deliyim."

Vin adama dik dik bakarak kaşlarını çattı. Daha önce dilencilerin gözlerinde delilik görmüştü. Bu adam deli değildi. Gururlu bir şekilde ayakta duruyordu, gözleri karanlıkta Vin'e bakarken kontrollüydü.

Ne tür bir oyun oynuyor bu? diye merak etti Vin.

İçgüdüleri, bir ömür boyunca edinilmiş içgüdüler, onu temkinli olması için

uyarıyordu. O daha arkadaşlarına güvenmeyi yeni öğrenmişti ve aynı ayrıcalığı gecenin karanlığında karşısına çıkmış olan bir adama da tanıyacak değildi.

Ancak öte yandan Vin'in başka bir Sissoyluyla konuşmasından bu yana bir yıldan uzun bir süre geçmişti. Vin'in içinde başkalarına açıklayamayacağı çatışmalar vardı. Ham ve Breeze gibi diğer Siskanlar bile bir Sissoylunun garip çifte hayatını anlayamazdı. Kısmen suikastçı, kısmen koruma, kısmen leydi... kısmen de şaşkın, sessiz kız. Bu adamın da kendi kimliğiyle ilgili benzer sorunları var mıydı?

Belki de Vin onu bir müttefike dönüştürebilir, ikinci bir Sissoyluyu da Merkez Salahiyet'in korunmasına yönlendirebilirdi. Bunu yapamayacak olsa bile, Vin onunla dövüşmeye kesinlikle cesaret edemezdi. Gecenin içindeki bir kapışma bir şeydi, ama eğer çarpışmaları tehlikeli hâle gelirse işin içine atiyum karışabilirdi.

Bu durumda Vin kaybederdi.

Gözcü onu dikkatli bir gözle inceliyordu. "Bir soruma cevap ver," dedi sislerin içinde.

Vin başını sallayarak onayladı.

"Sen gerçekten de O'nu öldürdün mü?"

"Evet," diye fısıldadı Vin. Tek bir kişiyi kastediyor olabilirdi.

Gözcü yavaşça başıyla onayladı. "Neden onların oyunlarını oynuyorsun?"

"Kimin oyunlarını?"

Gözcü sislerin içine doğru işaret etti, Venture Kalesi'ne doğru.

"Onlar oyun değil," dedi Vin. "Sevdiğim insanlar tehlike içinde olduğu zaman oyun olmaz."

Gözcü sessizce durdu, sonra da başını iki yana salladı, sanki... hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sonra kemerinden bir şey çıkardı.

Vin anında geriye doğru sıçradı. Ancak Gözcü sadece aralarındaki yere bir sikke attı. Sikke bir iki kere sıçrayarak sonunda kaldırım taşlarının üstünde durdu. Sonra kendisini İterek geriye doğru havanın içine fırlattı.

Vin onu takip etmedi. Uzanarak başını ovuşturdu, hâlâ başının ağrıyor olması gerekirmiş gibi hissediyordu.

"Onun gitmesine izin mi veriyorsunuz?" diye sordu OreSeur.

Vin başıyla onayladı. "Bu gece işimiz bitti. O iyi dövüştü."

"Neredeyse saygı duyar gibi konuşuyorsunuz," dedi kandra.

Vin kandranın sesindeki tiksinti izi yüzünden kaşlarını çatarak döndü. OreSeur sabırlı bir şekilde oturuyor, başka bir duygu izi göstermiyordu.

Vin içini çekerek kemerini beline bağladı. "Senin için bir kayış filan bir şeyler uydurmamız gerekecek," dedi. "Senin bir insan olduğun zamanlardaki gibi benim için yedek şişecikleri taşımanı istiyorum."

"Kayış gerekli olmayacak Hanımım," dedi OreSeur.

"Ya?"

OreSeur kalkarak ileri doğru geldi. "Lütfen şişeciklerinizden bir tanesini çıkarın."

Vin onun istediği gibi yaparak küçük bir cam şişeciği çıkardı. OreSeur durdu,

sonra da bir omzunu Vin'e doğru çevirdi. O izlerken, tüyler ayrıldı ve etin kendisi de yarılarak içindeki deri katmanlarını ve damarları açığa çıkardı. Vin biraz geriye çekildi.

"Endişe etmek için bir gerek yok Hanımım," dedi OreSeur. "Benim etim sizinki gibi değildir. Benim üzerinde daha çok... kontrolüm olduğunu söyleyebilirsiniz. Metal şişeciğini omzumun içine yerleştirin."

Vin dediği gibi yaptı. Et şişeciğin etrafında kapanarak onu gözlerden gizledi. Vin deneysel olarak demir yaktı. Gizli şişeciğe doğru işaret eden mavi çizgiler belirmemişti. Bir insanın midesinin içindeki metallere başka bir Allomanser tarafından etki edilemezdi. Hatta Sorgucular'ın kazıkları ya da Vin'in küpesi gibi, bir vücudu delip geçen metaller de başka birisi tarafından İtilemez ya da Çekilemezdi. Görünüşe göre aynı kural bir kandranın içine gizlenen metaller için de geçerliydi.

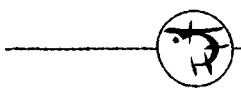
"Acil bir durum olduğu zaman bunu size ulaştıracağım," dedi OreSeur.

"Teşekkür ederim," dedi Vin.

"Kontrat, Hanımım. Bana teşekkür etmeyin. Ben sadece yapmam gerekli olanı yapıyorum."

Vin yavaş yavaş başıyla onayladı. "O zaman saraya geri dönelim," dedi. "Elend'i kontrol etmek istiyorum."

Ama en başından başlayayım. Ben Alendi'yle ilk kez Khlennium'da karşılaşmıştım; o zamanlar o genç bir oğlandı ve daha ordular yöneterek geçen on yıl tarafından çarpıtılmamıştı.

9

MARSH DEĞİŞMİŞTİ. SABIK ARAYICI'DA... DAHA sert olan bir şeyler vardı. Her zaman bakışlarını Sazed'in göremediği bir şeylere dikiyormuş gibi görünmesinde, kullandığı kısa kelimelerde ve dobra cevaplarında görünen bir şeyler.

Elbette Marsh her zaman dolaysız bir adam olmuştu. İkili tozlu anayol boyunca ilerlerken, Sazed arkadaşına gözlerini dikti. Atları yoktu; eğer Sazed'in atı olsaydı bile, çoğu hayvan Sorgucular'ın yakınına gitmiyordu.

Dikiz Marsh'ın lakabının ne olduğunu söylemişti? diye düşündü Sazed yürürken kendi kendine. *Değişiminden önce ona... Demirgöz diyorlarmış.* Bu ismin ürpertici bir şekilde isabetli olduğu ortaya çıkmıştı. Diğerlerinin pek çoğu Marsh'ın dönüşüm geçirmiş hâlini rahatsız edici buluyordu ve bu da onu yalnız bırakmıştı. Her ne kadar Marsh bu muameleyi umursuyormuş gibi görünmemiş olsa da, Sazed adamla arkadaşlık kurmak için özellikle çaba harcamıştı.

O hâlâ Marsh'ın bu davranışını takdir edip etmediğini bilmiyordu. İyi anlaşıyormuş gibi görünüyorlardı, ikisi de öğrenim ve tarih konusunda bir ilgiyi paylaşıyordu ve ikisi de Son İmparatorluk'taki dinsel iklimle ilgiliydiler.

Ve o beni aramaya geldi, diye düşündü Sazed. *Elbette, Sorgucular'ın hepsinin birden Seran Kabinesi'nden gitmemiş olması ihtimaline karşı yardım istediğini iddia etmişti.* Bu zayıf bir bahaneydi. Bir Ferusimyacı güçlerine rağmen, Sazed bir savaşçı değildi.

"Senin Luthadel'de olman gerekir," dedi Marsh.

Sazed başını kaldırdı. Marsh çoğu zaman olduğu gibi dobra dobra, herhangi bir giriş yapmadan konuşmuştu. "Neden öyle diyorsunuz?" diye sordu Sazed.

"Sana orada ihtiyaçları var."

"Son İmparatorluk'un kalanının da bana ihtiyacı var Marsh. Ben bir Sırdaş'ım. Tek bir insan grubunun benim bütün zamanımı tekeli altına alamaması gerekir."

Marsh başını sallayarak reddetti. "O köylüler, senin geçişini unutacaklar. Kısa süre sonra Merkez Salahiyet'te olacak olan şeyleri ise hiç kimse unutmayacak."

"İnsanların neleri unutabileceğini görseydiniz şaşırırdınız, diye düşünüyorum ben. Savaşlar ve krallıklar şimdi önemli gibi görünebilir ama Son İmparatorluk'un bile ölümlü olduğu kanıtlandı. Şimdi o devrilmiş olduğuna göre, politikaya karışmak Sırdaşlar'ın üzerine vazife değil." *Çoğu kişi politikaya karışmanın hiçbir zaman bizim üzerimize vazife olmamış olduğunu söylerdi.*

Marsh ona doğru döndü. O gözlerin yuvaları tamamıyla çelikle doldurulmuştu. Sazed titremedi ama kendini belirgin bir şekilde rahatsız hissetti.

"Peki ya arkadaşların?" diye sordu Marsh.

Bunun ucu daha kişisel bir şeylere dokunuyordu. Sazed başka yöne bakarak Vin'i, ve Kelsier'e onu koruyacağına dair verdiği sözü düşündü. *Onun artık pek korunmaya ihtiyacı yok*, diye düşündü. *O Allomansi'de Kelsier'den bile daha becerikli hâle geldi.* Ama yine de, Sazed savaşmakla ilişkisi olmayan koruma yöntemlerinin de olduğunu biliyordu. Destek, öğüt, nezaket... Bu şeyler her insan için, özellikle de Vin için hayatiydi. O zavallı kızın omuzlarının üstüne yüklenen o kadar çok şey vardı ki.

"Ben... yardım gönderdim," dedi Sazed. "Yapabildiğim kadarıyla."

"Yeteri kadar iyi değil," dedi Marsh. "Luthadel'de görmezden gelinemeyecek kadar önemli şeyler oluyor."

"Ben bunları görmezden gelmiyorum Marsh," dedi Sazed. "Ben sadece elimden gelen en iyi şekilde görevimi yerine getiriyorum."

Marsh en sonunda başını çevirdi. "Yanlış görev. Buradaki işimiz bittiği zaman sen Luthadel'e geri döneceksin."

Sazed tartışmak için ağzını açtı ama bir şey demedi. Diyecek ne vardı ki? Marsh haklıydı. Her ne kadar bir kanıtı olmasa da, Sazed Luthadel'de önemli bir şeylerin *olduğunu* biliyordu; savaşmak için onun yardımına ihtiyaç duyulacak şeylerin. Büyük olasılıkla bir zamanlar Son İmparatorluk olarak bilinen bütün toprakların geleceğini etkileyen şeyler.

O yüzden de ağzını kapattı ve Marsh'ın arkasından zahmetle yürümeye devam etti. Luthadel'e geri dönecek, bir asi olarak kendisini bir kere daha kanıtlayacaktı. Belki de, Sazed sonunda dünyanın karşısında gizemli bir tehlike olmadığının; kendi bencil, arkadaşlarıyla birlikte olma arzusu yüzünden geri döndüğünün farkına varacaktı.

Hatta Sazed bunun doğru olmasını umut ediyordu. Çünkü diğer seçenek onu çok rahatsız etmekteydi.

Onu ilk gördüğüm zaman beni etkileyen Alendi'nin boyu olmuştu. Diğerlerinin üzerinde kule gibi yükselen bir adamdı, gençliğine ve mütevazı giysilerine rağmen, saygı talep eden bir adam.

10

PARLAMENTO SALONU ÇELİK NEZARET'İN ESKİ

Mâliye Kantonu merkezindeydi. Alçak tavanlı bir odaydı; bir parlamento salonundan çok bir konferans odası gibiydi. Yükseltilmiş bir sahnenin önünden açılarak odaya yayılan sıralar vardı. Elend sahnenin sağ tarafına Parlamento üyeleri için bir dizi oturma yeri inşa ettirmişti. Sahnenin sol tarafında ise konuşmacılar için tek bir kürsü vardı.

Kürsü kalabalığa değil, Parlamento üyelerine doğru bakıyordu. Ancak sıradan insanlar da katılmaları için teşvik ediliyordu. Elend herkesin hükümetlerinin işleyişiyle ilgili olması gerektiğini düşünüyordu; Parlamento'nun haftalık toplantılarında çoğu zaman küçük bir izleyici grubunun olması onu üzüyordu.

Vin'in koltuğu da sahnenin üstünde ama arka taraftaydı, doğrudan izleyicilerin karşısında. Diğer korumalarla birlikte, oturduğu yerden kürsünün ötesindeki kalabalığa doğru bakıyor olacaktı. Ham'in muhafızlarından sıradan giysiler içindeki bir diğer sıra da izleyicilerin en ön sırasında oturuyor, bir ilk savunma hattı oluşturuyorlardı. Elend Vin'in sahnenin hem önünde, hem de arkasında muhafızlar olması talebine inatla karşı çıkmıştı, o konuşmacıların hemen arkasında oturan korumaların dikkat dağıtıcı olacağını düşünüyordu. Ancak Ham ve Vin ısrar etmişlerdi. Eğer Elend her hafta bir kalabalığın önünde duracaksa, Vin gözünü onun ve onu izleyenlerin üzerinde tutabileceğinden emin olmak istiyordu.

Bu nedenle de, koltuğuna ulaşmak Vin'in sahne boyunca yürümesini gerektiriyordu. Bakışlar onu takip etti. İzleyen kalabalığın bazıları skandal istiyordu; onun Elend'in metresi olduğunu varsayıyorlardı ve kişisel suikastçısıyla yatan bir kral iyi dedikodu malzemesiydi. Diğerleri ise politikayla ilgiliydi; onlar Vin'in Elend

üzerinde ne kadar nüfuzu olduğunu ve onu kullanarak krala ulaşıp ulaşamayacaklarını merak ediyordu. Daha başkaları ise büyümekte olan efsaneler hakkında meraklıydı; onlar Vin gibi bir kızın gerçekten de Lord Hükümdar'ı öldürmüş olup olamayacağını merak ediyorlardı.

Vin adımlarını hızlandırdı. Parlamento üyelerinin yanından geçti ve resmi duruma rağmen hâlâ gömlek olmadan sıradan bir yelek giymekte olan Ham'in yanındaki koltuğunu buldu. Üzerinde gömlek ve pantolonuyla onun yanına otururken Vin kendisinin o kadar da yersiz olmadığını hissetti.

Ham gülümseyerek sevgiyle onun omzuna bir şaplak attı. Vin'in dokunuşuyla sıçramamak için kendisini zorlaması gerekti. Ham'den hoşlanmadığından değildi, aslında tam tersiydi. Vin onu da Kelsier'in eski ekibinin diğer tüm üyeleri gibi seviyordu. Bu sadece... eh, Vin açıklamakta sorun yaşıyordu, kendi kendisine bile. Ham'in masum hareketi onun kıvranmak istemesine neden oluyordu. Vin'e insanların başkalarına o kadar da rahatça dokunamamaları gerekirmiş gibi geliyordu.

Bu düşünceleri bir kenara itti. Onun da diğer insanlar gibi olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Elend normal bir kadını hak ediyordu.

O da şimdiden buradaydı. Onun gelişini fark ettiği zaman Vin'e başıyla selam verdi ve Vin de gülümsedi. Sonra Elend, Parlamento'daki asillerden bir tanesi olan Lord Penrod'yla sessizce konuşmaya geri döndü.

"Elend mutlu olacak," diye fısıldadı Vin. "İçerisi tıklım tıklım."

"Endişeliler," dedi Ham sessizce. "Ve endişeli insanlar da böyle şeylere daha fazla dikkat eder. Mutlu olduğumu söyleyemem, bütün bu insanlar bizim işimizi zorlaştırıyor."

Vin seyircileri gözleriyle tararken başını sallayarak onayladı. Kalabalık garip bir şekilde karışıktı, Son İmparatorluk günlerinde asla bir araya gelmeyecek olan farklı gruplardan oluşmuş bir topluluk. Büyük bir kısmı elbette ki asildi. Vin yüzü asılarak aristokrasinin çeşitli üyelerinin ne kadar sıkça Elend'i manipüle etmeye çalıştığını ve onun da onlara vermek zorunda kaldığı sözleri düşündü...

"O bakış ne için?" diye sordu Ham onu dürterek.

Vin Haydut'a dik dik baktı. Sağlam, dikdörtgen şekilli yüzünde beklentili gözler ışıldıyordu. Ham'in iş tartışmalara geldiği zaman neredeyse doğaüstü bir hissi vardı.

Vin içini çekti. "Ben bundan emin değilim Ham."

"Bu?"

"*Bu*," dedi Vin sessizce elini Parlamento'ya doğru sallayarak. "Elend herkesi mutlu etmek için o kadar çok çalışıyor. Çok fazla şey dağıtıyor; gücünü, parasını..."

"O sadece herkesin adil bir şekilde muamele görmesini istiyor."

"Ondan daha fazlası Ham," dedi Vin. "O sanki herkesi bir asil yapmaya kararlıymış gibi."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Eğer herkes asil olursa, asil diye bir şey olmaz. Herkes zengin *olamaz* ve herkes güç sahibi de olamaz. İşler bu şekilde yürümüyor."

"Belki," dedi Ham düşünceli bir şekilde. "Ama Elend'in adaletin yerine getirilmesini sağlamaya çalışmak gibi bir yurttaşlık görevi yok mu?"

Yurttaşlık görevi mi? diye düşündü Vin. *Böyle bir şeyi Ham ile konuşmamam gerektiğini bilmeliydim...*

Vin başını eğdi. "Ben sadece onun bir Parlamento olmadan da herkesin iyi muamele görmesini sağlayabileceğini düşünüyorum. Onların tek yaptığı şey tartışmak ve onun gücünü elinden almaya çalışmak. Ve o da onlara izin veriyor."

Ham tartışmaya devam etmedi ve Vin de seyircileri incelemeye geri döndü. Görünüşe göre büyük bir fabrika işçisi grubu ilk önce gelmiş ve en iyi yerleri kapmayı başarmıştı. Parlamento tarihinin erken dönemlerinde, belki bir on ay önce, asiller kendileri için yer tutmak üzere hizmetkârlar gönderiyor ya da insanlara yerlerinden kalkmaları için rüşvet veriyorlardı. Ancak Elend bunu keşfeder etmez, ikisini de yapmalarını yasaklamıştı.

Asillerin ve fabrika işçilerinin dışında, "yeni" sınıftan da çok sayıda izleyici vardı. Şimdi hizmetlerine karşılık kendi fiyatlarını biçmelerine izin verilen skaa tüccar ve zanaatkârlar. Elend'in ekonomisinin gerçek kazananları onlardı. Lord Hükümdar'ın baskıcı elinin altında; ancak en olağandışı derecede yetenekli skaalardan birkaç tanesi, sadece orta düzeyli bir rahatlık konumuna ulaşmayı başarabilirdi. Bu sınırlamalar olmadan, bu aynı insanlar becerilerinin ve zekâlarının asil meslektaşlarından çok daha yüksek olduğunu hızla kanıtlamışlardı. Onlar da Parlamento'da en azından aristokrasininki kadar güçlü bir hizbi temsil ediyorlardı.

Kalabalığın arasına dağılmış başka skaalar da vardı. Onlar Elend'in iktidara gelmesinden önce olduklarının aynısı gibi görünüyorlardı. Asiller genel olarak şapkaları ve ceketleri ile tam takım elbiseler giymiş olsa da, bu skaalar sıradan pantolonlar giyiyordu. Bazıları hâlâ günün çalışması yüzünden kirliydi, giysileri eski, yıpranmış ve külle lekelenmişti.

Ama yine de... onlarda farklı bir şeyler *vardı*. Giysilerinde değil, duruşlarındaki bir şey. Biraz daha dik bir şekilde oturuyor, başlarını biraz daha yukarıda tutuyorlardı. Ve bir Parlamento toplantısına gelecek kadar da boş zamanları vardı.

Elend en sonunda toplantıyı başlatmak için ayağa kalktı. Bu sabah kendisini hizmetkârlarının giydirmesine izin vermişti ve sonuç ise neredeyse pejmürdelikten tamamen arındırılmış bir kılık olmuştu. Takımı üzerine iyi oturuyordu, tüm düğmeleri iliklenmişti ve yeleği de uygun bir koyu mavi renkteydi. Hatta saçları bile düzgün bir biçimde şekillendirilmiş; kısa, kahrerengi bukleleri düz bir şekilde yatırılmıştı.

Normalde Elend toplantıya başka konuşmacıları, saatler boyunca vergi oranları ya da şehir temizliği gibi çeşitli konular hakkında uzun uzadıya konuşacak olan Parlamento üyelerini çağırarak başlardı. Ancak bugün daha acil konular vardı.

"Beyler," dedi Elend. "Bugün sizden şehrin... şu andaki durumunu ilgilendiren konular sebebiyle her zamanki gündemimizden ayrılmak için izin istiyorum."

Yirmi dört Parlamento üyesinden oluşan grup başlarını sallayarak onayladı, birkaç tanesi ise sessizce bir şeyler mırıldanmıştı. Elend onları görmezden geldi.

O kalabalıkların önünde rahattı, Vin'in asla olamayacağı kadar rahat. O konuşmasının metnini çıkarırken Vin tepkiler ya da sorunlar için bir gözünü kalabalığın üzerinde tutarak izledi.

"Durumumuzun acil doğasının oldukça belirgin olması gerekir," dedi Elend daha önceden hazırladığı konuşmaya başlayarak. "Bu şehrin asla yüzleşmemiş olduğu bir tehlike ile karşı karşıyayız. Dışarıdan bir despot tarafından kuşatılma ve işgal.

"Bizler yeni bir ulusuz, Lord Hükümdar'ın zamanında bilinmeyen prensiplerin üzerinde kurulmuş bir krallığız. Ancak daha şimdiden gelenekleri olan bir krallığız. Skaalar için özgürlük. Kendi seçimlerimiz ve kendi amaçlarımız doğrultusunda bir iktidar. Lord Hükümdar'ın obligatörleri ve Sorgucular'ının önünde diz çökmek zorunda olmayan asiller.

"Beyler, bir yıl yeterli değil. Bizler özgürlüğün tadına baktık ama kıymetini anlamak için zamana ihtiyacımız var. Geçen ay boyunca, sık sık eğer bu gün gelecek olursa ne yapılacağını konuştuk ve tartıştık. Bizlerin bu konu hakkında bir görüş birliğine varamamış olduğumuz ortada. Bu nedenle ben sizlerden bir dayanışma oyu rica ediyorum. Gelin kendimize ve de bu halka, bu şehri uygun bir şekilde değerlendirme yapmaksızın yabancı bir gücün eline teslim etmeyeceğimize dair söz verelim. Daha fazla bilgi toplamak, başka çıkar yolları aramak ve hatta eğer gerekli olduğuna karar verilecek olursa da savaşmak için kararlı olalım."

Konuşma devam etti ama Vin Elend bunun pratiğini yaparken bir düzine kere duymuştu. O konuşurken Vin kendisini gözlerini kalabalığa dikmiş buldu. En çok arkada oturmakta olduklarını gördüğü obligatörler hakkında endişe ediyordu. Onlar Elend'in kendilerinin olumsuz portresini çizen yorumlarına çok az tepki verir gibi görünüyordu.

Vin Elend'in neden Çelik Nezaret'in varlığını sürdürmesine izin verdiğini hiç anlamamıştı. Onlar Lord Hükümdar'ın gücünden geriye kalan son şeylerdi. Çoğu obligatör inatçı bir şekilde bürokratik ve idari bilgilerini Elend'in hükümetine sunmayı reddediyor ve hâlâ skaalara hor görüyle bakıyorlardı.

Ama yine de Elend onların kalmasına izin veriyordu. Onların isyanı ya da şiddeti teşvik edemeyeceklerine dair katı bir kural koymuştu. Ama öte yandan Vin'in önermiş olduğu gibi onları şehirden kovmamıştı. Aslında eğer seçim sadece kendisine kalmış olsa, Vin büyük ihtimalle onları idam ettirirdi.

Neden sonra, Elend'in konuşması sonuna yaklaştı ve Vin de dikkatini tekrar ona çevirdi. "Beyler," dedi Elend. "Ben bu önergeyi güven adına ve de temsil ettiklerimizin adına ortaya sunuyorum. Sizlerden zaman istiyorum. Uygun bir kraliyet delegasyonunun dışarıdaki ordunun yöneticileriyle görüşmesine ve onlarla müzakere için bir fırsat olup olmadığını belirlemesine izin verilene kadar, bizim şehrin geleceğiyle ilgili herhangi bir oylama yapmaktan vazgeçmemizi teklif ediyorum."

Elend kâğıdını indirerek başını kaldırdı ve yorumları bekledi.

"Yâni," dedi Parlamento'daki tüccarlardan biri olan Philen. "Sen bizden şehrin kaderini belirleme gücünü *sana* vermemizi istiyorsun." Philen'in zengin takım el-

bisesi üzerine o kadar iyi oturuyordu ki, dışarıdan bakan bir gözlemci onun ilk kez yaklaşık bir yıl önce üstüne takım giymiş olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Ne?" diye sordu Elend. "Ben hiç de öyle bir şey söylemedim. Ben sadece daha fazla zaman istiyorum. Straff'la görüşmek için."

"Daha önceden gönderdiğimiz bütün mesajları reddetti," dedi bir diğer Parlamento üyesi. "Onun şimdi dinleyeceğini sana düşündüren şey ne?"

"Biz buna yanlış açıdan yaklaşıyoruz!" dedi asil temsilcilerinden bir tanesi. "Bizim Straff Venture'ya saldırmaması için *yalvarmaya* karar vermemiz gerekir, onunla buluşmak ve muhabbet etmeye değil. Onunla birlikte çalışmaya istekli olduğumuzu hızla ortaya koymamız gerek. Hepiniz o orduyu gördünüz. O bizi yok etmeyi planlıyor!"

"Lütfen," dedi Elend bir elini kaldırarak. "Konudan sapmayalım!"

Parlamento üyelerinden bir diğeri, skaalardan bir tanesi, sanki Elend'i duymamış gibi konuştu. "Sen asil olduğun için öyle söylüyorsun," dedi Elend'in sözünü kestiği asile doğru parmağıyla işaret ederek. "Senin için Straff ile birlikte çalışmak hakkında konuşmak kolay, ne de olsa senin kaybedecek çok az şeyin var!"

"Kaybedecek çok az şeyim mi var?" dedi asil. "Ben ve bütün evim, babasına karşı Elend'i desteklediğimiz için idam edilebiliriz."

"Aman," dedi tüccarlardan bir tanesi. "Bunların hepsi anlamsız. Aylar önce benim de önermiş olduğum gibi paralı askerler kiralamış olmamız gerekirdi."

"Peki ya onun için mali kaynağı nereden bulacaktık?" diye sordu asil Parlamento üyelerinin en kıdemlisi olan Lord Penrod.

"Vergilerden," dedi tüccar elini sallayarak.

"Beyler!" dedi Elend; sonra daha da yüksek sesle, "Beyler!"

Bu ufak bir miktarda dikkati onun üzerine topladı.

"Bir karar vermek *zorundayız*," dedi Elend. "Konuya odaklanın lütfen. Benim önergem için ne diyorsunuz?"

"Bir anlamı yok," dedi tüccar Philen. "Neden bekleyeceğiz ki? Haydi Straff'ı şehre davet edelim de iş bitsin. O nasıl olsa şehri alacak."

Adamlar tekrar tartışmaya başlarken Vin arkasına yaslandı. Sorun tüccar Philen'in, her ne kadar Vin onu hiç sevmese de, haksız olmamasıydı. Savaşmak hiç de çekici bir seçenekmiş gibi görünmüyordu. Straff'ın ordusu o kadar büyüktü ki. Gerçekten de, oyalamanın pek bir faydası olacak mıydı?

"Bakın şimdi," dedi Elend tekrar onların dikkatlerini çekmeye çalışır ve sadece kısmen başarılı olurken. "Straff benim babam. Belki ben onunla konuşabilirim. Onu dinlemeye ikna ederim? Luthadel yıllar boyunca onun da evi oldu. Belki de onu şehre saldırmamaya ikna edebilirim?"

"Bekleyin," dedi skaa temsilcilerden bir tanesi. "Ya yiyecek konusu ne olacak? Siz tüccarların tahıl için kaç para istediğini gördünüz mü? Biz o ordu hakkında endişelenmeden önce, fiyatları aşağı çekmek hakkında konuşmamız gerekir."

"Siz her zaman kendi sorunlarınız için bizi suçluyorsunuz," dedi tüccar Parlamento üyelerinden biri ona parmağını uzatarak. Ve didişme tekrar başladı. Elend

kürsünün arkasında hafifçe çöktü. Vin tartışma iyice ayağa düşerken Elend için üzülerek başını iki yana salladı. Parlamento toplantılarında çoğu zaman olan şey buydu; Vin'e onlar Elend'e hiç de hak ettiği saygıyı göstermiyormuş gibi görünüyordu. Belki bu, onları neredeyse kendisine eşit olacakları kadar yükseltmiş olduğu için onun suçuydu.

En sonunda tartışma yavaşladı ve Elend bir parça kâğıt çıkardı, belli ki önergesi için oyları kaydetmeyi planlıyordu. İyimser görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedi Elend. "Haydi, oylama yapalım. Lütfen unutmayın, bana zaman vermek hamle yapmak *demek değil.* Bu sadece bana, babamı şehrimizi elimizden alma arzusunu tekrar düşünmesi için ikna etmeye çalışma fırsatı verecek."

"Elend, evlat," dedi Lord Penrod. "Biz hepimiz Lord Hükümdar'ın iktidarı sırasında burada yaşadık. Biz hepimiz senin babanın ne tür bir adam olduğunu biliyoruz. Eğer o bu şehri istiyorsa, bunu *alacaktır.* O yüzden de bizim karar verebileceğimiz tek şey, en iyi hangi şekilde teslim olabileceğimiz. Belki de halkın onun iktidarı altında bir miktar özgürlüğü ellerinde tutabilmesi için bir yol bulabiliriz."

Grup sessizce oturdu ve ilk kez hiç kimse yeni bir ağız dalaşı başlatmadı. Birkaç tanesi sakin, kontrollü bir yüz ifadesiyle oturmakta olan Penrod'ya doğru döndü. Vin adamı çok az tanıyordu. O Çöküş'ten sonra şehirde kalmış olan daha güçlü asillerden bir tanesiydi ve politik açıdan da muhafazakârdı. Ancak Vin onun hiç skaalar hakkında aşağılayıcı şekilde konuştuğunu duymamıştı, ki büyük olasılıkla da bu nedenle halk içinde bu kadar seviliyordu.

"Açıkça konuşuyorum, çünkü gerçek bu," dedi Penrod. "Biz pazarlık yapabilecek bir konumda değiliz."

"Ben Penrod'ya katılıyorum," dedi Philen atılarak. "Eğer Elend Straff Venture ile buluşmak istiyorsa, sanırım bu onun hakkı. Benim anladığım kadarıyla, kral olmak ona yabancı hükümdarlar ile müzâkere etme hakkını tanıyor. Ama biz de Straff'a şehri vermemek için söz vermek zorunda değiliz."

"Üstat Philen," dedi Lord Penrod. "Ben sizin benim niyetimi yanlış anlamış olduğunuzu düşünüyorum. Ben dedim ki şehri vermek kaçınılmaz, ama biz de bundan mümkün olduğu kadar çok şey kazanmak için çalışmalıyız. Bu ise en azından onun tavrını değerlendirmek için Straff'la görüşmek anlamına geliyor. Oylama yaparak şehri ona şimdi teslim etmek fazlasıyla aceleci bir hamle yapmak olurdu."

Elend başını kaldırdı, tartışmanın başlamasından beri ilk kez umutlu gibi görünüyordu. "O zaman benim önergemi destekliyor *musun*?" diye sordu.

"Bu benim gerekli olduğunu düşündüğüm duraklamayı elde etmek için uygunsuz bir yol," dedi Penrod. "Ama... ordunun zaten burada olduğuna da bakacak olursak, o zaman başka herhangi bir şey için zamanımızın olduğunu sanmıyorum. O yüzden de, evet Majesteleri. Ben sizin önergenizi destekliyorum."

Parlamento'nun diğer birkaç üyesi Penrod konuşurken başlarını salladılar, sanki önerge hakkında ilk kez ciddi ciddi düşünüyorlardı. *Bu Penrod'nun çok fazla gücü var,* diye düşündü Vin yaşlı devlet adamına bakarken gözleri kısılarak. *Onu Elend'den daha fazla dinliyorlar.*

"O zaman oylama yapalım mı?" diye sordu diğer Parlamento üyelerinden biri.

Ve oylama yaptılar. Elend Parlamento üyeleri sırayla oylarını verirken kaydetti. Sekiz asil, Elend artı yedi, Penrod'nun görüşüne büyük miktarda ağırlık katacak şekilde, önergenin lehine oy verdi. Sekiz skaa çoğunlukla lehte ve tüccarlar da çoğunlukla aleyhteydi. Ancak en sonunda Elend ihtiyacı olan oyların üçte ikisini elde etti.

"Önerge kabul edilmiştir," dedi Elend son sayımı yaparken biraz şaşırmış gibi görünerek. "Kral resmi müzakere için Straff Venture ile görüşene kadar Parlamento kendisini şehri teslim etme hakkından mahrum bırakmıştır."

Vin koltuğunda geriye yaslanarak oylama hakkında ne düşündüğüne karar vermeye çalıştı. Elend'in istediğini elde etmiş olması iyiydi ama bunu başarma şekli Vin'i rahatsız ediyordu.

Elend en sonunda kürsüyü terk ederek oturdu ve hoşnutsuz bir Philen'in gündemi devralmasına izin verdi. Tüccar şehrin yiyecek stoklarının kontrolünün tüccarlara teslim edilmesini isteyen bir önerge okudu. Ancak bu sefer muhalefette başı Elend'in bizzat kendisi çekti ve tartışma yine başladı. Vin ilgiyle izledi. Elend, o onların önergelerine karşı tartışırken ne kadar diğerleri gibi davrandığının farkına bile varmıyor muydu?

Elend ve skaa Parlamento üyelerinden birkaç tanesi herhangi bir oy verilmeden öğlen yemeği molası gelene kadar gündemi işgal etmeyi başardılar. İzleyici sıralarında insanlar ayağa kalkarak gerindi ve Ham de ona doğru döndü. "İyi toplantı, ha?"

Vin sadece omzunu silkti.

Ham kıs kıs güldü. "Gerçekten de senin yurttaşlık görevlerine karşı olan umursamazlığın hakkında bir şeyler yapmamız gerek evlat."

"Ben zaten bir hükümeti devirdim," dedi Vin. "Bence bu bir süre için benim 'yurttaşlık görevimi' halleder."

Ham gülümsedi ama temkinli bir gözünü kalabalığın üstünde tutuyordu, Vin de öyleydi. Şimdi herkes etrafta hareket ediyor olduğundan, Elend'in hayatına kast etmek için kusursuz bir zamandı. Bir kişi özellikle Vin'in dikkatini çekti ve o da kaşlarını çattı.

"Birkaç saniye içinde geri dönerim," dedi Ham'e ayağa kalkarak.

"Doğru şeyi yaptın Lord Penrod," dedi Elend yaşlı asilin yanında ayakta durarak, mola devam ederken sessizce fısıldıyordu. "Bizim daha çok zamana ihtiyacımız var. Eğer babam bu şehri alacak olursa ne yapacağım sen de biliyorsun."

Lord Penrod başını olumsuzca salladı. "Bunu senin için yapmadım evlat. Bunu yaptım çünkü o aptal Philen'in, aristokrasi babandan unvanlarımızın elimizde kalacağına dair sözler elde etmeden önce şehri ona teslim etmeyeceğinden emin olmak istiyordum."

"Bak şimdi," dedi Elend bir parmağını kaldırarak. "Başka bir yol olması gerek! Firari olsa asla bu şehri savaşmadan teslim etmezdi."

Penrod'nun yüzü asıldı ve Elend duraklayarak kendi kendisine küfretti. Yaşlı lord bir gelenekçiydi, ona Firari'yi hatırlatmanın pek az olumlu etkisi olacaktı. Asillerin pek çoğu Kelsier'in skaalar üstündeki nüfuzu yüzünden kendilerini tehdit altında hissediyordu.

"Sadece bunu bir düşün," dedi Elend Vin yaklaşırken yan tarafa doğru bir göz atarak. Vin ona elini sallayarak gelmesini işaret etti ve Elend de izin isteyerek Parlamento üyelerinin koltuklarından uzaklaştı. Sahneyi geçti ve Vin'e katıldı. "Ne oldu?" diye sordu sessizce.

"Arka taraftaki kadın," dedi Vin sessizce, gözleri şüpheliydi. "Uzun boylu, mavili."

Bahsettiği kadını bulması zor değildi, parlak mavi bir bluz ve renkli kırmızı bir etek giyiyordu. Orta yaşlı, ince yapılıydı ve beline kadar uzanan saçları bir örgü şeklinde arkadan toplanmıştı. Diğer insanlar odanın içinde hareket ederlerken o sabırlı bir şekilde bekliyordu.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Elend.

"Terrisli," dedi Vin.

Elend durakladı. "Emin misin?"

Vin başıyla onayladı. "O renkler... o kadar fazla takı. O bir Terrisli, kesin."

"Ee?"

"E'si ben onunla hiç karşılaşmadım," dedi Vin. "Ve o hemen az önce seni izliyordu."

"İnsanlar beni izler Vin," diye belirtti Elend. "Ne de olsa ben *kralım*. Dahası, neden senin onunla karşılaşmış olman gerekirdi?"

"Bütün diğer Terrisliler şehre girdikten hemen sonra beni görmeye geldiler," dedi Vin. "Ben Lord Hükümdar'ı öldürdüm, onlar da benim onların vatanını özgür bırakan kişi olduğumu düşünüyorlar. Ama ben onu tanımıyorum. O hiç bana teşekkür etmeye gelmedi."

Elend gözlerini devirerek Vin'in omzunu kavradı ve onu kadından uzağa doğru çevirdi. "Vin, bir centilmen olarak sana bir şey söylemenin görevim olduğunu hissediyorum."

Vin kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sen göz kamaştırıcısın."

Vin durakladı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok," dedi Elend bir gülümsemeyle. "Ben sadece senin dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Vin yavaş yavaş rahatlayarak hafifçe gülümsedi.

"Bunu sana hiç kimse söylemiş midir bilmiyorum Vin, ama sen bazı zamanlarda biraz paranoyak olabiliyorsun," diye belirtti Elend.

Vin bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama doğru. Şimdi, ben bunu oldukça çekici buluyorum ama sen gerçekten de bir *Terrislinin* beni öldürmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle değil," diye itiraf etti Vin. "Ama eski alışkanlıklar..."

Elend gülümsedi. Sonra tekrar pek çoğu gruplar hâlinde sessizce konuşmakta olan Parlamento üyelerine doğru bir göz attı. Birbirlerine karışmıyorlardı. Asiller asillerle, tüccarlar tüccarlarla, skaa işçiler de diğer skaa işçilerle konuşuyordu. O kadar bölünmüş, o kadar inatçı görünüyorlardı ki. En basit önergeler bile bazen saatler sürebilen tartışmalar ile karşılanıyordu.

Bana daha fazla zaman vermeleri gerek! diye düşündü. Ama bunu düşünürken bile sorunun farkına varmıştı. Ne için daha fazla zaman? Penrod ve Philen onun önergesine isabetli bir şekilde karşı çıkmıştı.

İşin doğrusu, durum şehirdeki herkesin boyunu aşıyordu. Hiç kimse gerçekten de daha üstün olan bir işgalci kuvvet konusunda ne yapılacağını bilmiyordu, en başta da Elend. O sadece vazgeçemeyeceklerini biliyordu. Daha olmazdı. Savaşmak için bir yol olması *gerekiyordu*.

Vin hâlâ yan tarafa doğru, seyircilerin arkasına bakıyordu. Elend onun bakışını takip etti. "Hâlâ o Terrisliyi mi izliyorsun?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Başka bir şey... garip bir şey. Şu Clubs'ın habercilerinden biri değil mi?"

Elend duraklayarak döndü. Gerçekten de, birkaç asker kalabalığın arasından yollarını açarak sahneye yaklaşıyordu. Odanın arka tarafında insanlar fısıldamaya ve kımıldanmaya başlamıştı ve bazıları şimdiden hızla hareket ederek salondan çıkmaktaydı.

Elend Vin'in endişeyle katılaştığını hissetti ve içine bir korku saplandı. *Çok geç kaldık. Ordu saldırdı.*

Askerlerden bir tanesi en sonunda sahneye ulaştı ve Elend de hızla ona doğru gitti. "Ne var?" diye sordu. "Straff mı saldırdı?"

Asker endişeli görünerek yüzünü buruşturdu. "Hayır lordum."

Elend hafifçe içini çekti. "Ne oldu o zaman?"

"Lordum, ikinci bir ordu. Az önce ufukta belirdi."

Garip bir şekilde, benim Alendi'yle ilk başta arkadaşlık kurmama sebep olan şey onun basit saflığı olmuştu. Ben onu muhteşem şehirdeki ilk aylarında yardımcı olarak işe almıştım.

11

İKİ GÜN İÇİNDE İKİNCİ SEFER, Elend Luthadel şehir duvarının üstünde durmuş, krallığını işgal etmeye gelmiş olan bir orduyu inceliyordu. Elend kızıl ikindi güneşine karşı gözlerini kıstı ama o bir Kalaygöz değildi, yeni gelenlerle ilgili ayrıntıları seçemiyordu.

"Bize yardım etmek için gelmiş olmaları gibi bir şans var mı?" diye sordu Elend yanında durmakta olan Clubs'a doğru dönerken umutla.

Clubs sadece ters ters baktı. "Cett'in sancağını açmışlar. Onu hatırladın mı? İki gün önce seni öldürmek için sekiz tane Allomanser suikastçı gönderen bir adam vardı hani?"

Elend serin sonbahar havasında titreyerek tekrar ikinci orduya doğru bir göz attı. Straff'ın ordusundan epey bir uzakta, Channerel Nehri'nin batı tarafında uzanmakta olan Luth-Davn Kanalı'nın yakınlarında kamp kuruyorlardı. Vin de Elend'in yanında duruyordu ama Ham şehir muhafızlarının durumunu organize etmek için gitmişti. Kurt köpeği bedenindeki OreSeur da Vin'in altındaki duvar yolunda sabırlı bir şekilde oturuyordu.

"Onların yaklaştığını nasıl fark etmedik?" diye sordu Elend.

"Straff," dedi Clubs. "Bu Cett de onunla aynı taraftan geldi ve bizim gözcülerimiz de onun üzerine odaklanmıştı. Straff büyük olasılıkla bu öbür orduyu birkaç gün önce fark etmiştir ama bizim onları görmek için neredeyse hiç şansımız yoktu."

Elend başını sallayarak onayladı.

"Straff düşman ordusunu izleyen askerlerden bir hat oluşturuyor," dedi Vin. "Ben onların birbirleriyle dost olduklarını hiç sanmıyorum." Mazgallardaki testere

dişi gibi çıkıntılardan bir tanesinin üzerinde ayakta durmuştu, ayakları duvar kenarının tehlikeli biçimde yakınında duruyordu.

"Belki de birbirlerine saldırırlar", dedi Elend umutla.

Clubs homurdandı. "Hiç sanmam. Güçleri fazlasıyla denk, gerçi Straff biraz daha güçlü olabilir. Cett'in ona saldırarak riske gireceğini sanmıyorum."

"Neden gelmiş o zaman?"

Clubs omzunu silkti. "Belki de Luthadel'e Venture'dan önce ulaşıp ilk kendisi ele geçirmeyi ummuştur."

Luthadel'in fethedilmesi kavramından sanki kesin bir şeymiş gibi bahsediyordu. Siperliğe yaslanarak iki mazgal dişinin arasından dışarıya bakarken Elend'in içi burkuldu. Vin ve diğerleri hırsız ve skaa Allomanserler'di, onlar hayatlarının büyük bir kısmı boyunca avlanmış olan kaçaklardı. Belki onlar bu gerginlikle, bu korkuyla başa çıkmaya alışkındı ama Elend değildi.

Onlar bu kontrol eksikliği, bu kaçınılmazlık hissi ile birlikte nasıl yaşıyorlardı? Elend kendini yetersiz hissediyordu. O ne yapabilirdi? Kaçıp da şehri kendi haline mi bırakacaktı? Bu elbette bir seçenek değildi. Ama karşısında şehrini yok etmeye ve tahtını elinden almaya hazırlanan bir değil de iki tane ordu bulunca, Elend mazgalın pürüzlü taşlarını kavrayan ellerinin titremesini engellemekte zorlanıyordu.

Kelsier olsa buradan bir çıkar yol bulurdu, diye düşündü.

"Şurada!" Vin'in sesi Elend'in düşüncelerini böldü. "O ne?"

Elend döndü. Vin gözlerini kısmış, Cett'in ordusundan tarafa bakıyor, Elend'in sıradan gözleri için görünmez olan şeyleri seçmek için kalay kullanıyordu.

"Birisi ordudan ayrılıyor," dedi Vin. "At sırtında."

"Haberci mi?" diye sordu Clubs.

"Belki," dedi Vin. "Epey hızlı at sürüyor..." Taş dişlerin üzerinde sekerek duvar boyunca koşmaya başladı. Kandrası da anında onu takip ederek sessizce Vin'in altındaki duvar boyunca yürüdü.

Elend'in göz attığı Clubs omzunu silkti ve ikili Vin'i takip etmeye başladılar. Ona kulelerden birinin yanında duvarın üstünde ayakta durmuş, yaklaşmakta olan atlıyı izlerken yetiştiler. Ya da en azından Elend onun izlediği şeyin bu olduğunu varsayıyordu, kendisi hâlâ onun gördüğü şeyi göremiyordu.

Allomansi, diye düşündü Elend başını sallayarak. Neden kendisinin de en azından bir gücü yoktu? Bakır ya da demir gibi daha zayıf olanlardan biri de olsa olurdu.

Vin aniden küfrederek doğruldu. "Elend, bu *Breeze*!"

"Ne!" dedi Elend. "Emin misin?"

"Evet! Onu kovalıyorlar. Atlı okçular."

Clubs da lanet ederek bir haberciye elini salladı. "Atlılar gönderin! Takipçilerin önünü kesin!"

Haberci koşarak gitti. Ancak Vin başını salladı. "Zamanında yetişemeyecekler," dedi neredeyse kendi kendine. "Okçular onu yakalayacak ya da en azından vuracak. Ben bile oraya koşarak yeteri kadar hızlı varamam. Ama belki..."

Elend kaşlarını çatarak başını kaldırıp ona baktı. "Vin, zıplamak için orası çok fazla uzak, senin için bile."

Vin Elend'e bir göz attı, gülümsedi ve sonra da duvardan aşağı atladı.

Vin on dördüncü metal duralümini hazırladı. Bir rezervi vardı ama yakmadı, daha değil. *Umarım bu işe yarar,* diye düşündü uygun bir destek noktası arayarak. Yanındaki kulenin tepesinde güçlendirilmiş demirden bir parapet vardı, o işe yarardı.

Parapeti Çekerek kendisini kulenin tepesine fırlattı. Anında tekrar sıçrayarak kendisini yukarı ve uzağa doğru İtti, duvardan uzaklaşacağı şekilde açısını havaya doğru ayarlamıştı. Çelik ve lehim dışındaki bütün metallerini söndürdü.

Sonra hâlâ parapeti İtmeye devam ederken duralümini yaktı.

Ani bir kuvvet üzerine bindirdi. O kadar kuvvetliydi ki, Vin vücudunu tek parça hâlinde tutan tek şeyin eşit derecede güçlü bir lehim patlaması olduğundan emindi. Korkunç bir hızla kuleden uzaklaştı, sanki görünmez, devasa bir tanrı tarafından fırlatılmış gibi gökyüzü boyunca savruluyordu. Havada o kadar büyük bir hızla uçuyordu ki, hava kükrüyormuş gibiydi ve ani ivmelenmenin basıncı düşünmeyi zor yapıyordu.

Tekrar kontrolünü kazanmaya çalışarak debelendi. Neyse ki uçuş eğrisini iyi seçmişti, doğrudan Breeze'in ve onun takipçilerinin üzerine doğru gidiyordu. Breeze her ne yaptıysa, bu birilerini aşırı derecede kızdırmak için yeterli olmuştu çünkü onun peşinden okları gerilmiş, dörtnala gelen tam iki düzine adam vardı.

Çeliği ve lehimi o tek duralümin destekli güç patlamasında tamamen yanıp tükenmiş olan Vin düşüyordu. Kemerindeki bir metal şişeciğini kaptı ve içindekileri yuttu. Ancak şişeciği atarken aniden üzerine garip bir baş dönmesi çöktü. Vin gündüz zıplamaya alışkın değildi. Yerin ona doğru geldiğini görmek garipti, arkasında dalgalanan bir sispelerini olmaması garipti, sislerin içinde olmamak garipti...

Öncü atlı yayını indirerek Breeze'e nişan aldı. İkisi de tepelerinde avcı bir kuş gibi dalmakta olan Vin'i fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ya da tam olarak dalmakta değildi. Çakılmaktaydı.

Aniden kendine gelen Vin lehim yaktı ve hızla yaklaşmakta olan yere doğru bir sikke fırlattı. Sikkeyi İtip momentumunu azaltmak ve kendisini hafifçe yana doğru göndermek için kullandı. Breeze ile okçuların tam ortasına yere indi, sarsıcı bir gümlemeyle çarparak havaya toz ve kül kaldırmıştı.

Okçu okunu bıraktı.

Vin daha topraklar etrafına saçılarak yerden sekerken uzandı ve kendisini doğrudan oka doğru havanın içine geri İtti. Sonra da onu İtti. Ok başı geriye doğru atıldı, havanın ortasında kendi sapını kırarken etrafa kıymıklar saçmıştı, sonra da doğrudan oku atmış olan okçunun alnına gömüldü.

Adam atından devrildi. Vin tekrar toprağın üzerine indi. Uzandı ve liderin arkasındaki iki atın nallarını İterek hayvanların tökezlemesine neden oldu. İtişi Vin'i geriye doğru havaya fırlattı ve yere çarpan vücutların gümbürtüsü arasından acılı at haykırışları duyuldu.

Vin itmeye devam ederek yol boyunca yerin bir metre kadar yukarısında uçtu, hızla Breeze'e yetişmişti. Toplu adam şokla döndü, belli ki giysileri uçuşunun rüzgârı yüzünden çırpınan Vin'i dörtnala giden atının yanında havada asılı durur-ken gördüğü için afallamıştı. Vin ona göz kırptı, sonra da uzanıp başka bir atlının zırhını Çekti.

Anında havada yalpaladı. Vücudu ani momentum değişikliğine itiraz etti ama Vin sarsıcı acıyı görmezden geldi. Çektiği adam eyerinin üstünde kalmayı başarabil-mişti, ama sadece Vin ayaklarıyla ona bindirerek adamı geriye doğru fırlatana kadar.

Vin siyah toprağın üstüne indi, atlı da onun yanında yerde yuvarlanıyordu. Kısa bir mesafe ilerideki diğer atlılar en sonunda bineklerini dizginleyerek, bir metre kadar ötesinde ani bir şekilde durdular.

Kelsier olsa büyük olasılıkla saldırırdı. Sayıları çok fazlaydı, doğru, ama zırh giyiyorlardı ve atları da nallanmıştı. Ancak Vin Kelsier değildi. O atlıları Breeze'in uzaklaşmasına yetecek kadar uzun süre oyalamıştı. Bu yeterliydi.

Vin uzandı ve askerlerin birini İterek kendisini geriye doğru fırlatıp, atlıları da yaralılarını toplamaları için bıraktı. Ama askerler duraksamadan taş başlı oklar çektiler ve yaylarını gerdiler.

Vin grup nişan alırken kızgınlıkla tısladı. *Eh, peki o zaman,* diye düşündü. *Size önerim sıkı tutunmanız.*

Hepsini birden hafifçe İtti, sonra da duralümin yaktı. Ani kuvvet patlaması-nı bekliyordu; göğsündeki burkulmayı, midesindeki devasa alevi, uluyan rüzgâr. Beklemediği şey ise destek noktalarının üzerinde oluşturduğu etkiydi. Güç patla-ması adamları ve atları dağıtarak onları rüzgârdaki yapraklar gibi havaya saçmıştı.

Bununla çok dikkatli olmam gerekecek, diye düşündü Vin dişlerini sıkarak ken-disini havada döndürürken. Çeliği ve lehimi yine bitmişti ve Vin son metal şişeci-ğini de içmek zorunda kaldı. Bunlardan daha fazla taşımaya başlaması gerekecekti.

Yere koşarak çarptı, lehim onun müthiş hızına rağmen ayağının takılmasına engel oluyordu. Sadece birazcık yavaşlayarak atlı Breeze'in kendisine yetişmesine izin verdi, sonra da ona ayak uydurabilmek için koşusunu hızlandırdı. Bir yarışçı gibi koşuyor, o hızını yorulmakta olan atınkine uydururken lehimin gücü ve den-gesi Vin'e destek oluyordu. Hayvan koşarlarken ona dik dik baktı, bir insanın ken-disine ayak uydurduğunu görmekten dolayı biraz hayvansal bir memnuniyetsizlik duyuyormuş gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra şehre ulaştılar. Demir Kapı açılmaya başlarken Breeze atını dizginledi ama Vin beklemek yerine yere bir sikke attı ve İterek momentumunun kendisini duvarlara doğru taşımasını sağladı. Kapılar dönerek açılırken onların çivi-lerini de İtti ve bu ikinci İtişi onu doğrudan yukarı doğru gönderdi. Duvarın diğer tarafına düşmeden önce mazgalların üstünü kıl payı farkla aşarak bir çift irkilen askerin arasından geçmişti. Breeze kapıdan içeri girerken o avluda yere konup bir elini serin taşlara dayayarak kendini dengelemişti.

Vin ayağa kalktı. Breeze hayvanı hızlı adımlarla onun yanına getirirken bir mendille alnını siliyordu. Vin onu son gördüğünden bu yana saçlarını biraz daha

uzatmış ve arkaya doğru yatırmıştı, alt uçları yakasına ulaşıyordu. Kırklarının ortalarında olduğu hâlde daha grileşmeye başlamamışlardı. Bir şapkası yoktu, büyük olasılıkla uçup gitmişti, ama üzerinde zengin takım elbise ve ipek yeleklerinden biri vardı. Telaşlı kaçışı sırasında siyah küllerle beneklenmişlerdi.

"Ah, Vin, yavrum," diyen Breeze neredeyse atı kadar derin nefes alıp veriyordu. "Söylemeliyim ki, bu senin açından zamanlaması çok iyi bir geliş oldu. Etkileyici derecede havalıydı da. Gerçekten de bir kurtarma operasyonuna sebebiyet vermek zorunda kalmaktan hoşlanmam ama, eh, eğer bir kurtarma operasyonu gerekli olacaksa, en azından havalı da olmalı."

Vin, o avludaki en becerikli adam olmadığını kanıtlayan bir şekilde atından inerken gülümsedi ve seyisler de hayvanla ilgilenmek için geldi. Elend, Clubs ve OreSeur merdivenlerden hızla avluya inerlerken Breeze tekrar alnını sildi. Habercilerden bir tanesi en sonunda Ham'i bulmuş olmalıydı ki, o da koşarak avluya doğru geliyordu.

"Breeze!" dedi Elend yaklaşarak daha kısa boylu adamın kolunu kavrarken.

"Majesteleri," dedi Breeze. "Sağlığınız ve keyfiniz yerindedir, diye varsayıyorum?"

"Sağlık evet," dedi Elend. "Keyif... eh, şehrimin hemen dışına çökmüş olan bir ordu *var*."

"İki tane ordu aslında," diye homurdandı Clubs topallayarak gelirken.

Breeze mendilini katladı. "Ah, ve sevgili Üstat Cladent. Görüyorum ki her zamanki kadar iyimsersiniz."

Clubs homurdandı. Yan taraftan OreSeur gelerek Vin'in yanında oturdu.

"Ve Hammond," dedi Breeze genişçe gülümsemekte olan Ham'e gözlerini dikerek. "Ben neredeyse kendimi geri döndüğüm zaman *senin* de burada olacağını unutmak üzere kandırmayı başarmıştım."

"İtiraf et," dedi Ham. "Beni gördüğün için memnunsun."

"Gördüğüm için, belki. *Duyduğum* için, asla. Senin daimi yarı felsefi gevezeliklerinden uzakta geçirdiğim zamanları oldukça sevmeye başlamıştım."

Ham sadece biraz daha genişçe gülümsedi.

"Ben de seni gördüğüm için memnunum Breeze," dedi Elend. "Ama senin zamanlaman biraz daha iyi olabilirdi. Ben senin bu orduların bazılarının üstümüze gelmelerini durdurabileceğini ummuştum."

"Onları *durdurmak* mı?" diye sordu Breeze. "Şimdi, neden ben bunu yapmak isteyeyim ki, güzel kardeşim? Ne de olsa, ben Cett'in ordusunu buraya sürmesi için çalışarak üç ay harcadım."

Elend durakladı ve grubun hemen dışında durmakta olan Vin de kendi kendine kaşlarını çattı. Breeze kendisinden oldukça memnunmuş gibi görünüyordu; gerçi itiraf etmek gerekirse, bu onun için oldukça sıradan bir durumdu.

"Yâni... Lord Cett bizim tarafımızda mı?" diye sordu Elend umutla.

"Elbette ki değil," dedi Breeze. "O şehri yıkmak ve sizin varsayılan atiyum kaynağını çalmak için burada."

"Sen," dedi Vin. "Lord Hükümdar'ın atiyum zulası hakkındaki söylentileri yayan sendin, değil mi?"

"Elbette," dedi Breeze tam Dikiz en sonunda kapılara ulaşırken oğlana gözlerini dikerek.

Elend'in kaşları çatıldı. "Ama... neden?"

"Duvarlardan dışarı bir bak güzel kardeşim," dedi Breeze. "Ben eninde sonunda da senin babanın Luthadel'in üstüne geleceğini biliyordum, *benim* ikna güçlerim bile onu vazgeçirmek için yeterli olamazdı. O yüzden de, ben Batı Salahiyet'te söylentiler yaymaya başladım, sonra da kendime Lord Cett'in danışmanları arasında bir yer edindim."

Clubs homurdandı. "İyi plan. Delice ama iyi."

"Delice mi?" dedi Breeze. "Buradaki konu *benim* akli dengem değil Clubs. Hareket delice değil, bilakis dâhiceydi."

Elend şaşkın görünüyordu. "Senin dehâna hakaret ediyor olduğumdan değil Breeze. Ama... düşman bir orduyu şehrimize getirmenin tam olarak neresi iyi bir fikir?"

"Bu temel müzakere stratejisidir güzel kardeşim," diye açıklama yaptı Breeze bir hamal ona atından alınmış olan düello değneğini verirken. Breeze bunu batıya, Lord Cett'in ordusuna doğru işaret etmek için kullandı. "Bir müzakerede sadece iki katılımcı varsa, genel olarak bir tanesi diğerinden daha güçlüdür. Bu da işleri daha zayıf olan taraf için çok zor hâle getirir; ki şu durumda, bu biz olacaktık."

"Evet ama üç ordu olduğu zaman biz hâlâ en zayıfız," dedi Elend.

"Ah, ama o diğer iki taraf güç olarak oldukça denkler," dedi Breeze değneğini kaldırarak. "Straff büyük olasılıkla daha güçlü ama Cett'in de çok büyük bir kuvveti var. Eğer o iki savaş beyinden bir tanesi Luthadel'e saldırma riskine girecek olursa, ordusu kayıplar verecek; kendisini üçüncü ordudan korumayı başaramayacağı kadar çok kayıp. Bize saldırmak kendisini savunmasız bırakmak olur."

"Ve bu da durumu çıkmaza sokuyor," dedi Clubs.

"Aynen öyle," dedi Breeze. "Güven bana evladım Elend. Şu durumda, iki tane büyük düşman ordusu, tek bir tane büyük düşman ordusundan çok daha iyi. Üç taraflı bir müzakerede, aslında en büyük güce sahip olan taraf en zayıf olandır, çünkü desteği diğer iki taraftan hangisine eklenecek olursa, en sonunda kazanan o olacaktır."

Elend kaşlarını çattı. "Breeze, biz desteğimizi bu adamların *ikisine* de vermek istemiyoruz."

"Ben bunun farkındayım," dedi Breeze. "Ancak rakiplerimiz değil. İkinci bir orduyu getirerek, bize düşünecek zaman sağladım. İki savaş beyi de buraya ilk önce gelebileceklerini düşünmüştü. Şimdi aynı anda varmış olduklarına göre ise, tekrar değerlendirme yapmak zorunda kalacaklar. Benim tahminim sonunda uzun süreli bir kuşatma olacağı. En azından bir iki ay."

"Bu onlardan nasıl kurtulacağımızı açıklamıyor," dedi Elend.

Breeze omzunu silkti. "Ben onları buraya getirdim, onlarla ne yapacağına sen

karar vereceksin. Ve sana söyleyeyim, Cett'in zamanında gelmesini sağlamak hiç de kolay bir iş olmadı. O Venture'dan tam beş gün daha önce gelecekti. Neyse ki, birkaç gün önce kampının içinde bir çeşit... hastalık yayıldı. Görünüşe göre birileri ana su kaynağını zehirlemiş ve bütün kampın ishal olmasına neden olmuş."

Clubs'ın arkasında dikilmekte olan Dikiz kıkırdadı.

"Evet," dedi Breeze oğlana dik dik bakarak. "Ben senin bundan hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Sen hâlâ ne dediği belli olmayan bir baş ağrısı mısın evlat?"

"İyor yok artık ben," dedi Dikiz gülümseyerek tekrar Doğulu sokak şivesine bürünürken.

Breeze homurdandı. "Senin dediklerinin yarısı hâlâ Hammond'dan daha mantıklı," diye mırıldandı Elend'e doğru dönerek. "Peki kimse beni saraya geri götürmek için bir at arabası çağırtmayacak mı? Ben siz nankörler sürüsünü neredeyse beş dakikadır Teskin ediyor, yapabildiğim kadar yorgun ve perişan görünüyorum; ve tek bir tanenizde bile bana acıyacak kadar nezaket yok!"

"Becerilerin köreliyor olmalı," dedi Vin bir gülümsemeyle. Breeze bir Teskinci, pirinç yakarak başka bir kişinin duygularını sakinleştirebilen bir Allomanser'di. Çok yetenekli bir Teskinci (ve Vin Breeze'den daha yeteneklisini tanımıyordu) bir insanın tek bir tanesi dışında bütün duygularını söndürerek, onların tam olarak kendi istediği gibi hissetmesini sağlayabilirdi.

"Aslında," dedi Elend dönerek tekrar duvarın tepesine doğru bakarken. "Tekrar duvarın üstüne çıkıp orduları biraz daha inceleyebileceğimizi umuyordum. Eğer sen Lord Cett'in kuvvetiyle birlikte zaman geçirdiysen, büyük olasılıkla bize onlar hakkında epey bir şey söyleyebilirsin."

"Söyleyebilirim, söyleyeceğim, o merdivenleri tırmanacak *değilim*. Ne kadar yorgun olduğumu görmüyor musun be adam?"

Ham kıs kıs gülerek Breeze'in omzuna bir şaplak attı ve ufak bir toz bulutu kaldırdı. "Sen nasıl yorgun olabilirsin? Bütün koşuyu senin zavallı atın yaptı."

"Bu duygusal olarak tüketiciydi Hammond," dedi Breeze iri adamın eline değneğiyle vurarak. "Benim ayrılışım nispeten nahoştu."

"Ne oldu ki zaten?" diye sordu Vin. "Cett senin casus olduğunu mu keşfetti?"

Breeze utanmış gibi görünüyordu. "Sadece diyelim ki Lord Cett ve benim aramızda bir... bozuşma oldu."

"Seni kızıyla yatakta yakaladı, ha?" dedi Ham grupta bir gülüşmeye neden olarak. Breeze çapkından başka her şeydi. Duygularla oynayabilme yeteneğine rağmen, Vin onunla tanıştığından beri Breeze romantizme karşı herhangi bir ilgi göstermemişti. Dockson bir keresinde Breeze'in böyle şeyleri düşünemeyecek kadar kendine odaklı olduğunu belirtmişti.

Breeze Ham'in yorumuna karşı sadece gözlerini devirdi. "Gerçekten de, Hammond. Yaşlandıkça esprilerinin daha da kötüye gittiğini düşünüyorum. Şüphem o ki sen antrenmanlar sırasında kafana biraz fazla darbe almışsın."

Ham gülümsedi ve Elend de iki at arabası çağırttı. Onlar beklerken Breeze yolculuklarını anlatmaya başladı. Vin aşağıdaki OreSeur'a bir göz attı. Hâlâ ekibin

geri kalanına vücut değişikliğinden bahsetmek için iyi bir fırsat bulamamıştı. Belki şimdi Breeze de geri dönmüş olduğuna göre, Elend yakın çevresiyle bir toplantı yapardı. Bu iyi bir zaman olacaktı. Saray personelinin OreSeur'u gönderdiğini düşünmesini istediği için, Vin'in bu konuda sessiz olması gerekiyordu.

Breeze hikâyesine devam etti ve Vin de gülümseyerek tekrar ona baktı. Breeze sadece doğal bir hatip değildi, Allomansi'de de çok incelikli bir dokunuşu vardı. Vin onun duygularının üzerindeki parmaklarını zar zor hissedebiliyordu. Bir zamanlar, onun bu ihlâllerini rahatsız edici bulurdu ama Vin insanların duygularına dokunmanın sadece Breeze'in kişiliğinin bir parçası olduğunu anlamaya başlıyordu. Güzel bir kadının yüzü ve vücudu sayesinde dikkatleri üzerine toplaması gibi, Breeze de bunu güçlerini neredeyse farkında olmaksızın kullanarak yapıyordu.

Elbette, bu onun daha az hergele olduğu anlamına geliyor değildi. Kendi istediği şeyleri başkalarına yaptırmak Breeze'in ana meşgalelerinden biriydi. Vin sadece artık onun bunu yapmak için Allomansi kullanmasına içerlemiyordu.

Araba en sonunda yaklaştı ve Breeze de rahatlamayla içini çekti. Araç yanaşarak dururken Vin'e gözlerini dikti, sonra da başıyla OreSeur'a işaret etti. "Bu ne?"

"Köpek," dedi Vin.

"Ah, görüyorum ki her zamanki kadar dobrasın," dedi Breeze. "Peki ya neden şimdi bir köpeğin var?"

"Ona ben verdim," dedi Elend. "O bir köpek istiyordu, ben de onun için bir tane satın aldım."

"Ve bir *kurt köpeği* mi seçtin?" diye sordu Ham eğlenerek.

"Sen onunla daha önce de dövüştün Ham," dedi Elend gülerek. "Sen olsan ona ne verirdin? Kaniş mi?"

Ham kıs kıs güldü. "Hayır, sanırım olmaz. Aslında ona uyuyor."

"Gerçi neredeyse kendisi kadar büyük," diye ekledi Clubs Vin'i kısık bir bakışla süzerek.

Vin uzanarak bir elini OreSeur'un başının üstüne koydu. Clubs haksız sayılmazdı, Vin bir kurt köpeği için bile iri olan bir hayvan seçmişti. Ayaktayken omuzları bir metreden daha yüksekti ve Vin o vücudun ne kadar ağır olduğunu birinci elden biliyordu.

"Bir kurt köpeği için dikkate değer derecede iyi huylu," dedi Ham başını sallayarak. "İyi seçim yapmışsın El."

"Her neyse," dedi Breeze. "Lütfen saraya geri dönebilir miyiz? Ordular ve kurt köpekleri iyi güzel de, ben inanıyorum ki şu noktada yemek daha acil."

"Peki onlara neden OreSeur'dan bahsetmedik?" diye sordu Elend sarsıntılı arabaları Venture Kalesi'ne doğru yoluna devam ederken. Üçü tek başlarına bir arabayı almış, diğer dördünü de öbür araçla takip etmeleri için bırakmışlardı.

Vin omzunu silkti. OreSeur onunla Elend'in karşısındaki koltuğa oturmuş, sessizce konuşmayı izliyordu. "En sonunda onlara söyleyeceğim," dedi Vin. "Kalabalık bir şehir meydanı açıklama yapmak için doğru bir yermiş gibi görünmüyordu."

Elend gülümsedi. "Sır saklamak bırakması zor bir huy, hı?"

Vin kızardı. "Onu bir sır olarak saklamıyorum, ben sadece..." Vin sesi azalarak başını eğdi.

"Kendini kötü hissetme Vin," dedi Elend. "Sen kendi başına, güvenecek hiç kimse olmadan çok uzun bir süre yaşadın. Kimse senden bir gecede değişmeni beklemiyor."

"Bir gece olmadı Elend," dedi Vin. "İki yıl oldu."

Elend bir elini Vin'in dizinin üstüne koydu. "Sen daha iyiye gidiyorsun. Diğerleri senin ne kadar çok değişmiş olduğundan bahsediyor."

Vin başını sallayarak onayladı. *Başka bir adam olsa, benim ondan da sır sakladığımdan korkuyor olurdu. Elend ise sadece bana kendimi daha az suçlu hissettirmeye çalışıyor.* O Vin'in hak ettiğinden daha iyi bir adamdı.

"Kandra," dedi Elend. "Vin senin ona ayak uydurma konusunda başarılı olduğunu söylüyor."

"Evet Majesteleri," dedi OreSeur. "Bu kemikler, her ne kadar tatsız olsalar da, iz sürmek ve hızlı hareket etmek için çok uygun."

"Peki ya yaralanacak olursa?" dedi Elend. "Onu güvenli bir yere sürüklemeyi başarabilecek misin?"

"Kesinlikle hızlı olarak değil, Majesteleri. Ancak yardım getirmek için gitmem mümkün. Bu kemiklerin pek çok sınırlaması var ama ben Kontrat'ımı yerine getirmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Elend Vin'in kaldırmış olduğu kaşı yakalamış olacak ki, kıs kıs güldü. "O dediği gibi yapacak Vin."

"Kontrat her şeydir Hanımım," dedi OreSeur. "Basit hizmetten daha fazlasını talep eder. Özen ve sadakat talep eder. Kontrat *kandra olmaktır*. Biz ona hizmet ederek, kendi halkımıza hizmet ederiz."

Vin omzunu silkti. Grup sessizleşti, Elend cebinden bir kitap çıkardı, Vin de ona yaslandı. OreSeur da yatarak insanların karşısındaki koltuğun tamamını kapladı. Neden sonra, araba Venture avlusuna girdi ve Vin kendisini ılık bir banyoyu iple çekerken buldu. Ancak onlar arabadan aşağı inerken bir muhafız koşarak Elend'in yanına geldi. Adam o arayı kapatamadan önce konuşmaya başlamış olsa da, kalay Vin'in onun dediklerini duymasını sağladı.

"Majesteleri," diye fısıldadı muhafız. "Habercimiz size ulaştı mı o zaman?"

"Hayır," dedi Elend, Vin yaklaşırken kaşlarını çatarak. Asker ona bir bakış attı ama konuşmaya devam etti; bütün askerler Vin'in Elend'in birincil koruması ve sırdaşı olduğunu biliyordu. Yine de, adam onu gördüğü zaman garip bir şekilde endişeli gibi görünmüştü.

"Biz... ee, karışıyormuş gibi olmak istemedik," dedi asker. "O yüzden de bunu sessiz tutmuştuk. Biz sadece... her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyorduk." Konuşurken Vin'e bakmıştı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Elend.

Muhafız krala döndü. "Leydi Vin'in odasındaki cesetten."

"Ceset" aslında bir iskeletti. Tamamıyla temizlenmiş, ışıltılı beyaz yüzeylerini lekeleyen tek bir kan ya da hatta bir doku izi bile olmayan bir iskelet. Ancak epey bir kemiği kırıktı.

"Özür dilerim Hanımım," dedi OreSeur sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle konuşarak. "Ben bunları sizin ortadan kaldıracağınızı varsaymıştım."

Vin başını salladı. İskelet elbette ki OreSeur'un Vin ona hayvan bedenini vermeden önce kullanmakta olduğu vücuttu. Kapının kilitlenmediğini, Vin'in odanın temizlenmesini istediğinin işareti, gören hizmetçiler içeri girmişti. Vin kemikleri onlarla daha sonra ilgilenmek üzere bir sepetin içine koymuştu. Görünüşe göre hizmetçiler de sepetin içinde ne olduğunu kontrol etmeye karar vermişler ve şaşırmışlardı.

"Önemli değil Yüzbaşı," dedi Elend genç muhafıza; saray muhafızlarının ikinci komutanı Yüzbaşı Demoux. Ham'in üniformalardan hoşlanmadığı gerçeğine rağmen, bu adam kendi üniformasını çok düzgün ve şık tutmaktan gurur duyuyordu.

"Sessiz kalmakla iyi yapmışsın," dedi Elend. "Biz zaten bu kemikleri biliyorduk. Endişelenecek bir şey yok."

Demoux başını sallayarak onayladı. "Biz de onların kasıtlı bir şey olduğunu tahmin etmiştik." Konuşurken Vin'e doğru bakmamıştı.

Kasıtlı, diye düşündü Vin. *Harika. Bu adam benim ne yaptığımı düşünüyor acaba.* Çok az skaa kandraların ne olduğunu bilirdi ve Demoux da bunlar gibi kalıntıların ne anlama geldiğini tahmin edemezdi.

"Benim için bunları sessizce ortadan kaldırabilir misin Yüzbaşı?" diye sordu Elend kemiklere doğru başıyla işaret ederek.

"Elbette Majesteleri," dedi muhafız.

Herhâlde benim bu adamı yediğimi filan varsayıyordur, diye düşündü Vin bir iç çekişle. *Kemiklerden başka her şeyini yiyip bitirdiğimi.*

Ki aslında bu, gerçekten o kadar da uzak değildi.

"Majesteleri," dedi Demoux. "Öbür cesedi de ortadan kaldırmamızı istiyor musunuz?"

Vin dondu.

"Öbür ceset mi?" diye sordu Elend ağır ağır.

Muhafız başını sallayarak onayladı. "Bu iskeleti bulduğumuz zaman etrafı koklamaları için birkaç köpek getirdik. Köpekler herhangi bir katil bulamadı ama başka bir ceset buldular. Tıpkı bunun gibi, eti tamamen temizlenmiş bir dizi kemik."

Vin ile Elend birbirlerine baktılar. "Bize de göster," dedi Elend.

Demoux başıyla onayladı ve adamlarından bir tanesine fısıltıyla birkaç emir vererek onları odadan çıkardı. Üç insan ve bir kandradan oluşan dörtlü saray koridoru boyunca kısa bir mesafe ilerleyerek ziyaretçi odalarının daha az kullanılan bir kısmına doğru gittiler. Demoux belli bir kapının önünde durmakta olan bir muhafızı gönderdi, sonra da onları içeri aldı.

"Bu ceset bir sepetin içinde değildi Majesteleri," dedi Demoux. "Bir arka dolabın içine tıkılmıştı. Büyük olasılıkla köpekler olmasa asla bulamazdık; onlar ko-

kuyu epey kolayca aldılar, gerçi nasıl yapmışlar anlamadım. Bu cesetler tamamen etten temizlenmiş hâlde."

Ve işte oradaydı. Birincisi gibi diğer bir iskelet, dolabın yanına yığılmış bir hâlde duruyordu. Elend Vin'e bir göz attı, sonra da Demoux'ya doğru döndü. "Bize izin verir misin Yüzbaşı?"

Genç muhafız başıyla onayladı ve odadan çıkarak kapıyı kapattı.

"Ee?" dedi Elend OreSeur'a doğru dönerek.

"Ben bunun nereden gelmiş olduğunu bilmiyorum," dedi kandra.

"Ama bu da kandra tarafından yenilmiş olan bir ceset," dedi Vin.

"Şüphesiz öyle Hanımım," dedi OreSeur. "Sindirici sıvılarımızın kısa süre önce ifraz edilmiş olan kemiklerin üstünde bıraktığı belirgin koku yüzünden köpekler bunu bulmuş."

Elend ve Vin bakıştılar.

"Ancak büyük olasılıkla düşündüğünüz gibi değil," dedi OreSeur. "Bu adam büyük olasılıkla buradan çok uzakta öldürülmüştür."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunlar terk edilmiş kemikler Majesteleri," dedi OreSeur. "Bir kandra kemiklerini geride bıraktığı zaman..."

"Başka bir vücut bulmuş demektir," diye bitirdi Vin.

"Evet, Hanımım," dedi OreSeur.

Vin kaşlarını çatan Elend'e baktı. "Ne kadar zaman önce?" diye sordu Elend. "Belki de kemikler bir yıl öncesinden, babamın kandrasından kalmıştır."

"Belki Majesteleri," dedi OreSeur. Ama sesi tereddütlü geliyordu. Gelerek kemikleri kokladı. Vin de bir kemiği alarak burnuna doğru tuttu. Kalay sayesinde kolaylıkla ona safrayı hatırlatan keskin bir koku aldı.

"Koku çok güçlü," dedi OreSeur'a doğru bir göz atarak.

O da başıyla onayladı. "Bu kemikler burada uzun süre durmamış Majesteleri. En fazla birkaç saat. Belki daha bile az."

"Bu da sarayın içinde bir yerlerde başka bir kandra olduğu anlamına geliyor," dedi Elend biraz hasta görünerek. "Personelimden bir kişi... yenilmiş ve yerine geçilmiş."

"Evet Majesteleri," dedi OreSeur. "Bu kemiklerden bunun kim olduğunu söylemenin hiçbir yolu yok, çünkü bunlar geride bırakılmış olanlar. Kandra yeni vücudun etini yemiş, kemiklerini almış ve giysilerini de giymiş olacaktır."

Elend başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Vin'in gözlerine baktığında Vin onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü anladı. Saray personelinden bir kişinin değiştirilmiş olması mümkündü, bu da hafif bir güvenlik ihlâli anlamına gelirdi. Ancak çok daha tehlikeli bir olasılık vardı.

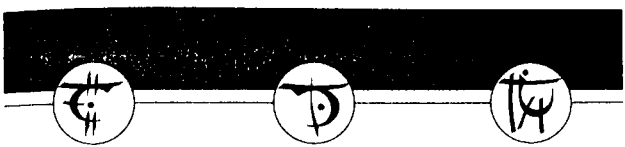
Kandralar eşsiz oyunculardı; OreSeur Lord Renoux'yu o kadar iyi taklit etmişti ki, onu tanıyan insanlar bile kanmıştı. Böylesi bir yetenek bir hizmetçi ya da bir muhafızı taklit etmek için de kullanılabilirdi. Ancak eğer bir düşman Elend'in özel toplantılarına bir casus sokmak istiyorsa, çok daha önemli bir kişiyi kullanması gerekirdi.

Bizim son birkaç saat içinde görmediğimiz biri olmalı, diye düşündü Vin kemiği bırakarak. O, Elend ve OreSeur ikindinin ve akşamın büyük bir kısmı boyunca, Parlamento toplantısından beri duvardaydı; ama şehir ve saray ikinci ordu geldiğinden beri kargaşa içindeydi. Haberciler Ham'i bulmakta zorluk yaşamıştı ve Vin Dockson'ın nerede olduğundan hâlâ emin değildi. Aslında Vin Clubs'ı da bir süre önce Elend'le kendisine katılana kadar görmemişti. Ve en son gelen de Dikiz olmuştu.

Vin hasta edici bir rahatsızlık hissederek yerdeki kemik yığınına baktı. Çekirdek ekiplerinden birisinin, Kelsier'in eski çetesinin üyelerinden bir tanesinin şimdi bir taklitçi olma olasılığı oldukça yüksekti.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

İKİNCİ BÖLÜM

SİSTEKİ HAYALETLER

Benim Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğuna ikna olmama kadar yıllar geçmişti. Çağların Kahramanı: Khlennium'da Rabzeen denilen kişi, Anamnesor.

Kurtarıcı.

12

AKŞAMIN SİSLİ KARANLIĞININ İÇİNDE BİR hisar yükseliyordu.

Yerdeki geniş bir çöküntünün içinde duruyordu. Dik kenarlı, kratere benzer vadi o kadar genişti ki, Sazed gün ışığında bile diğer ucunu zar zor görebilirdi. Yaklaşmakta olan gecenin sisle gölgelenmiş karanlığı yüzünden, devasa deliğin uzak kenarı sadece koyu bir gölgeden ibaretti.

Sazed taktik ve strateji hakkında çok az şey biliyordu; her ne kadar metalakıllarının içinde bu konular hakkında düzinelerce kitap olsa da, o depolanmış kayıtlarını yaratabilmek için hepsinin içeriğini unutmuştu. Bildiği azıcık şey ise ona bu hisarın, Seran Kabinesi'nin, pek de savunulabilir olmadığını söylüyordu. Yüksek zeminden feragat edilmişti ve kraterin kenarları da aşağıdaki duvarların üstüne taşlar yağdıracak kuşatma makineleri için mükemmel bir konum sağlıyordu.

Ancak bu hisar düşman askerlerine karşı savunulmak için inşa edilmemişti. Mahremiyet sağlaması için inşa edilmişti. Krater hisarı bulmayı zorlaştırıyordu; kraterin kenarlarının etrafındaki topraklarda hafif bir yükselme olduğundan dolayı, insan yakınına gelene kadar hisar neredeyse görünmez sayılırdı. Takip edilecek herhangi bir yol ya da patika yoktu ve yolcular da dik kenarlardan aşağı inmekte büyük zorluk yaşardı.

Sorgucular ziyaretçi istemiyordu.

"Ee?" diye sordu Marsh.

O ve Sazed kraterin kuzey kenarında, yüz metreye yakın bir uçurumun önünde duruyorlardı. Sazed görüş kalayaklıma erişerek içine depolamış olduğu görme

duyusunun bir kısmını çıkardı. Görüşünün kenarları bulanıklaştı ama Sazed'in doğrudan önünde olan şeyler çok daha yakınlaşmış gibi görünüyordu. Görme duyusunu bu şekilde arttırmanın neden olduğu mide bulantısını görmezden gelip, biraz daha fazla görüşe erişti.

Artmış görme duyusu Sazed'in Kabine'yi sanki hemen önünde duruyormuş gibi inceleyebilmesini sağlıyordu. Duvarlar düz, geniş ve heybetliydi; Sazed koyu taştan duvarlardaki çentiklerin her birini görebiliyordu. Duvardaki taşların dışına cıvatayla asılmış geniş çelik plakaların üzerindeki pas izlerinin her birini seçebiliyordu. Her yosun tutmuş köşeyi ve her külle kaplanmış çıkıntıyı da görebiliyordu. Hiç pencere yoktu.

"Bilmiyorum," dedi Sazed yavaşça görüş kalayaklını bırakırken. "Hisarın içinde biri olup olmadığını söylemek zor. Ne bir hareket var, ne de ışık. Ama belki de Sorgucular sadece içeride saklanıyorlardır."

"Hayır," dedi Marsh, katı sesi akşam havasında rahatsız edici derecede yüksekti. "Gitmişler."

"Neden gitsinler ki? Burası büyük güç bulunduran bir yer, diye düşünüyorum ben. Bir orduya karşı savunması zayıf ama zamanımızın kargaşasına karşı savunması çok büyük."

Marsh olumsuzca başını salladı. "Gitmişler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Nereye gitmişler o zaman?"

Marsh ona baktı, sonra da omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. "Kuzeye."

"Luthadel'e doğru mu?" diye sordu Sazed kaşlarını çatarak.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Marsh. "Gel. Geri dönecekler mi bilmiyorum ama bizim bu fırsattan faydalanmamız gerek."

Sazed başıyla onayladı. Ne de olsa bunun için gelmişlerdi. Yine de, bir parçası tereddüt etti. Onun dünyası kitaplardan ve edepli bir şekilde hizmet etmekten oluşurdu. Köyleri ziyaret etmek için taşrada seyahat etmek onun için rahatsızlık vermeye yetecek kadar tecrübelerinden uzak olan bir şeydi. Sorgucular'ın üssüne gizli gizli sızmak ise...

Marsh'ın, yoldaşının iç çatışmalarını umursamadığı belliydi. Sorgucu döndü ve kraterin ağzı boyunca yürümeye başladı. Sazed torbasını omzunun üstüne attı, sonra da onu takip etti. Nihayet kafese benzer bir mekanizmaya ulaştılar, ipler ve makaralar ile aşağı indirilmesinin amaçlanmış olduğu belliydi. Kafes uçurumun yukarısındaki çıkıntının üstünde kilitlenmiş olarak duruyordu, Marsh da yanında durdu ama içine girmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Sazed.

"Makara sistemi," dedi Marsh. "Kafesin aşağıda duran adamlar tarafından indirilmesi amaçlanmış."

Sazed bunun doğru olduğunun farkına vararak başıyla onayladı. Marsh ileri çık-

tı ve bir kolu çekti. Kafes düştü. İplerden duman çıkmaya başladı ve devasa kafes uçurumun dibine doğru inerken makaralar gıcırdadı. Boğuk bir çatırtı kayalardan yankılandı.

Eğer aşağıda birileri varsa, artık burada olduğumuzu biliyorlar, diye düşündü Sazed.

Marsh ona doğru döndü, göz kazıklarının başları azalmakta olan güneşin ışığında hafifçe pırıldıyordu. "Nasıl istersen öyle takip et," dedi. Sonra da karşı ağırlık ipini bağladı ve iplerden aşağı inmeye başladı.

Sazed platformun kenarına çıkarak Marsh'ın sarkan ipten aşağıdaki gölgeli, sisli uçuruma doğru inmesini izledi. Sonra Sazed diz çöktü ve torbasını açtı. Ana bakıraklıları olan üst ve alt kollarının etrafındaki geniş metal bileziklerin kancalarını açtı. Onlar bir Sırdaş'ın hatıralarını, yüzlerce yıllık geçmişin depolanmış bilgilerini içeriyordu. Hürmetkâr bir şekilde bunları bir kenara koydu, sonra da torbadan bir çift çok daha küçük bilezik çıkardı, biri demir, biri de lehimdendi. Bir savaşçı için metalakıllar.

Marsh Sazed'in bu alanda ne kadar yeteneksiz olduğunu anlıyor muydu? İnanılmaz güç ile bir savaşçı olunmuyordu. Yine de, Sazed iki bileziği ayak bileklerinin etrafına taktı. Sonra iki tane yüzük çıkardı, kalay ve bakır. Bunları da parmaklarına geçirdi.

Torbayı kapatıp omzunun üstüne attı, sonra da ana bakırakıllarını aldı. Dikkatlice iyi bir saklama yeri belirledi, iki büyük kayanın arasındaki korunaklı bir boşluk, ve bakırakıllarını içine koydu. Aşağıda ne olursa olsun, bunların Sorgucular tarafından alınarak yok edilmesi riskine girmek istemiyordu.

Bir bakıraklı hâtıralarla doldurmak için, Sazed başka bir Sırdaş'ın kendi tarihçeler, bilgiler ve hikâyeler koleksiyonunun tamamını okumasını dinlemişti. Cümlelerin her birini ezberlemiş, sonra da bu hâtıraları daha sonra çıkarmak üzere bir bakıraklın içine tıkıştırmıştı. Sazed olayın kendisiyle ilgili çok az şey hatırlıyordu ama kitapların ya da raporların istediği herhangi birini çıkararak tekrar aklının içine yerleştirebilir, onları ilk ezberlemiş olduğu andaki kadar canlı bir şekilde anımsama becerisini kazanabilirdi. Sadece bileziklerinin üzerinde olması yeterliydi.

Bakırakıllarının yanında olmaması Sazed'i kaygılandırıyordu. Başını sallayarak platforma doğru geri yürüdü. Marsh uçurumun tabanına doğru çok hızlı bir şekilde ilerliyordu; çoğu Sorgucu gibi, o da bir Sissoylunun güçlerine sahipti. Gerçi onun bu güçleri nasıl kazanmış olduğu, ve doğrudan beyninin içinden geçmekte olan kazıklara rağmen nasıl yaşamayı başarabildiği bir sırdı. Marsh Sazed'in bu konudaki sorularına asla cevap vermemişti.

Sazed aşağı seslenerek Marsh'ın dikkatini çekti, sonra da torbasını yukarı kaldırdı ve aşağı attı. Marsh uzandı ve torba silkelenip metalleri tarafından Çekilerek Marsh'ın eline doğru gitti. Sorgucu inişine devam etmeden önce torbayı omzunun üstüne attı.

Sazed teşekkürle başını salladı, sonra da platformun kenarından aşağı atladı. Düşmeye başlarken zihinsel olarak demiraklına uzanarak içine depolamış olduğu

gücü aradı. Bir metalaklı doldurmanın her zaman bir bedeli vardı; görme duyusunu depolamak için, Sazed haftalarını zayıflamış gözlerle geçirmek zorunda kalmıştı. Bu süre boyunca kalay bir bilezik takarak, daha sonra kullanmak üzere fazladan görme hissini içine depolamıştı.

Demir diğerlerinden biraz farklıydı. O görüş, güç, dayanıklılık ya da hâtıra bile depolamazdı. Tamamen farklı bir şeyi depoluyordu: ağırlık.

Bugün Sazed demiraklın içinde depolanmış olan güce erişmedi, bu onu daha ağırlaştıracaktı. Onun yerine, demiraklını doldurmaya başladı, metalakıl ağırlığını emip götürüyordu. Tanıdık bir hafiflik hissi duydu, vücudunun kendi üzerine eskisi kadar kuvvetle bastırmadığı şeklinde bir hisli.

Düşüşü yavaşladı. Terrisli filozofların bir demiraklı kullanma konusunda söyleyecek çok şeyi vardı. Onların açıkladığı kadarıyla, güç aslında bir insanın kütlesini ya da boyutunu değiştirmiyor, sadece bir şekilde yerin insanı çekme şeklini değiştiriyordu. Sazed'in düşüşü, ağırlığı azalmış olduğu için yavaşlamış değildi; yavaşlamasının sebebi düşüşün rüzgârına aniden büyük miktarda yüzey ve daha hafif bir bedenin kapılmış olmasıydı.

Bilimsel sebepleri ne olursa olsun, Sazed normal hızla düşmüyordu. Bacaklarındaki ince metal bilezikler vücudundaki en ağır şeylerdi ve onlar Sazed'in ayaklarının aşağı doğru dönük kalmasını sağlıyordu. Rüzgârın onu daha fazla itmesi için kollarını açtı ve vücudunu hafifçe büktü. Düşüşü bir yaprak ya da bir tüy gibi korkunç derecede yavaş değildi. Ancak yere çakılıyor da değildi. Bunun yerine kontrollü, neredeyse sakin bir şekilde düşüyordu. Kolları açık ve elbiseleri dalgalanarak, yüzünde meraklı bir ifade ile izlemekte olan Marsh'ın yanından geçti.

Yere yaklaşırken Sazed lehimaklına erişerek hazırlanmak için minik bir parça güç çekti. Yere çarptı ama vücudu çok hafif olduğu için çok az şok vardı. Çarpmanın kuvvetini soğurmak için neredeyse dizlerini kıvırması bile gerekmemişti.

Demiraklı doldurmayı kesti, lehimini bıraktı ve sessizce Marsh'ı beklemeye başladı. Yanında taşıma kafesi bir enkaz hâlinde yatıyordu. Sazed birkaç kırık demir kelepçeyi huzursuzlukla fark etti. Görünüşe göre, Kabine'yi ziyaret edenlerin bazıları isteyerek gelmemişti.

Marsh aşağıya yaklaşana kadar havanın içindeki sisler yoğunlaşmıştı. Sazed hayatı boyunca onlarla birlikte yaşamış ve daha önce hiçbir zaman sislerin içinde kendisini rahatsız hissetmemişti. Ama şimdi yarı yarıya sislerin onu boğmaya başlamasını bekliyordu. Görünüşe göre Sazed'in ölümünü araştırdığı şanssız çiftçi yaşlı Jed'e yapmış oldukları gibi onu da öldürmelerini.

Marsh son üç metrelik mesafeden atlayarak bir Allomanser'in arttırılmış kıvraklığıyla yere indi. Sissoylulalarla o kadar fazla zaman geçirdikten sonra bile, Sazed Allomansi'nin becerilerinden etkileniyordu. Elbette asla onları kıskanmış değildi, gerçekten de kıskanmıyordu. Doğru, Allomansi savaşmak için daha iyiydi ama aklı genişletemez; kişinin bin yıllık kültürün rüyalarına, umutlarına ve inançlarına erişmesini sağlayamazdı. Bir yarayı tedavi etme bilgisini veremez ya da fakir bir köye modern gübreleme tekniklerini kullanmayı öğretmeye yardım edemezdi.

Ferusimyanın metalakılları havalı değildi, ama toplum için çok daha kalıcı değere sahiplerdi.

Dahası, Sazed en hazırlıklı savaşçıyı bile şaşırtacağı kesin olan bir iki Ferusimya numarası biliyordu.

Marsh ona torbasını geri verdi. "Gel."

Sazed başıyla onaylayarak torbayı sırtına attı ve kayalık zemin boyunca Sorgucu'yu takip etti. Marsh'ın yanında yürümek garipti çünkü Sazed kendisi kadar uzun insanların etrafında olmaya alışkın değildi. Terrisliler doğal olarak uzun boyluydu ve Sazed daha bile uzundu. Kol ve bacakları gövdesi için biraz fazla uzundu, çok küçük bir çocukken hadım edilmiş olmasından kaynaklanan tıbbi bir durumdu bu. Her ne kadar Lord Hükümdar ölmüş olsa da, Terris kültürü onun Terris halkındaki Ferusimyasal güçleri ortadan kaldırmaya çalışma yöntemi olan vekilharçlık ve üreme programlarının etkilerini uzun süre hissedecekti.

Seran Kabinesi karanlığın içinde yükseliyor, şimdi Sazed kraterin içine inmiş olduğu için daha da meşum görünüyordu. Marsh uzun adımlarla doğrudan ön kapılara doğru gitti ve Sazed de arkadan takip etti. Korkuyor değildi, gerçekten de korkmuyordu. Korku hiçbir zaman Sazed'in hayatında güçlü bir motivasyon kaynağı olmamıştı. Ancak endişe ediyordu. Çok az sayıda Sırdaş kalmıştı; eğer o ölürse seyahat edebilecek, kayıp gerçekleri geri getirebilecek ve halkı eğitebilecek kişilerden bir tanesi daha eksilmiş olacaktı.

Gerçi ben de şu anda bunu yapıyor sayılmam ama...

Marsh devasa çelik kapıları süzdü. Sonra bir tanesine ağırlığını vererek abandı, belli ki gücünü arttırmak için lehim yakıyordu. Sazed de ona katılarak sıkıca itti. Kapı kımıldamadı.

Sazed rezervini harcamak zorunda kaldığı için pişmanlık duyarak lehimaklına uzandı ve güce erişti. Yere inerken kullandığından çok daha fazlasını kullandı ve kaslarının büyüklüğü anında arttı. Allomansi'nin aksine, Ferusimyanın çoğu zaman kişinin vücudu üzerinde doğrudan etkileri olurdu. Sazed'in cüppelerinin altındaki vücudu doğuştan savaşçının kütlesini ve yapısını kazandı, kolaylıkla bir dakika öncekinden iki kat daha güçlü hâle geldi. Birleşen çabalarıyla, kapıyı iterek açmayı başardılar.

Kapı gıcırdamadı. Yavaşça ama düzgünce içeri doğru kayarak uzun, karanlık bir koridoru gözler önüne serdi.

Sazed lehimaklını bırakarak normal hâline geri döndü. Marsh Kabine'nin içine doğru ilerledi, ayakları açılan kapı ağzından içeri akmaya başlamış olan sisleri karıştırıyordu.

"Marsh?" diye sordu Sazed.

Sorgucu döndü.

"Ben içeride bir şey göremeyeceğim."

"Ferusimyan..."

Sazed başını olumsuzca salladı. "Karanlıkta daha iyi görmemi sağlayabilir ama sadece eğer baştan biraz ışık varsa. Dahası, o kadar fazla görme duyusuna erişmek

benim kalayaklımı dakikalar içinde tüketmiş olur. Benim bir fenere ihtiyacım olacak."

Marsh durakladı, sonra da başıyla onayladı. Dönüp karanlığın içine girerek hızla Sazed'in görüşünden kayboldu.

Demek ki Sorgucular'ın görmek için ışığa ihtiyacı yokmuş, diye düşündü Sazed. Bu beklenecek bir şeydi; kazıklar Marsh'ın göz yuvalarını doldurıyordu, göz küreleri tamamen yok olmuştu. Sorgucular'ın görmelerini sağlayan garip güç her ne ise, görünüşe göre saf karanlığın içinde de güneş ışığında olduğu kadar iyi işliyordu.

Marsh birkaç dakika sonra bir lamba taşıyarak geri döndü. İniş kafesinde gördüğü zincirler de düşünüldüğü zaman, Sazed Sorgucular'ın ihtiyaçlarıyla ilgilenmeleri için büyük bir köle ve hizmetkâr grubu barındırmış olduğundan şüphe ediyordu. Eğer öyleyse, insanlar nereye gitmişti? Kaçmışlar mıydı?

Sazed lambayı torbasındaki bir çakmak taşıyla yaktı. Lambanın hayaletsi ışığı boş, yıldırıcı bir koridoru aydınlattı. Lambayı yukarıya kaldırarak Kabine'nin içine girdi ve parmağındaki küçük bakır yüzüğü bir bakırakla dönüştürecek şekilde doldurmaya başladı.

"Odalar büyük," diye fısıldadı Sazed. "Süsleme yok." Aslında kelimeleri yüksek sesle söylemesine gerek yoktu ama o konuşmanın belirgin hâtıraların oluşmasına yardımcı olduğunu fark etmişti. Ondan sonra da onları bakıraklın içine yerleştirebilirdi.

"Sorgucular'ın belli ki çeliğe karşı bir düşkünlükleri var," diye devam etti. "Bu da, onların dininden çoğu zaman Çelik Nezaret olarak bahsedildiği düşünülürse şaşırtıcı değil. Duvarlara asılmış devasa çelik plakalar var, dışarıdakilerin aksine üzerlerinde hiç pas yok. Buradakilerin pek çoğu tamamen pürüzsüz değil ancak onun yerine yüzeylerine kakılmış... hatta neredeyse *cilalanmış* olan bazı ilginç desenler var."

Marsh ona doğru dönerek kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Sazed sağ elini kaldırarak bakır yüzüğü gösterdi. "Bu ziyaretin bir kaydını tutmam gerekir. Fırsat ortaya çıktığı zaman, bu tecrübeyi diğer Sırdaşlar'a da tekrar etmem gerekli. Bu yerden öğrenilebilecek çok şey var, diye düşünüyorum ben."

Marsh arkasını döndü. "Sorgucular'ı umursamamalısın. Onlar kaydedilmeye lâyık değiller."

"Bu liyakat ile ilgili bir mesele değil Marsh," dedi Sazed kare şeklindeki bir sütunu incelemek için lambasını kaldırırken. "Bütün dinlerin bilgileri değerlidir. Benim bu şeylerin unutulmayacağından emin olmam gerek."

Sazed bir an için sütunu süzdü, sonra da gözlerini kapattı ve aklının içinde onun bir görüntüsünü oluşturdu, sonra da bunu bakırakla ekledi. Ancak görsel hâtıralar konuşulan kelimelerden daha az kullanışlıydı. Kafanın içinde canlandırılmış olan görüntüler bir bakırakıldan çıkarıldıkları zaman, zihnin çarpıtmasına maruz kalarak çok hızlı bir şekilde soluyordu. Artı onlar başka Sırdaşlar'a aktarılamazdı.

Marsh Sazed'in din hakkındaki yorumuna cevap vermedi, sadece döndü ve

binanın daha da derinlerine doğru yürüdü. Sazed kendi kendine konuşarak, kelimeleri bakıraklına kaydederek daha yavaş adımlarla arkasından gitti. Bu ilginç bir tecrübeydi. Konuşur konuşmaz düşüncelerin aklından çekilip alınarak geride boş bir delik bıraktıklarını hissediyordu. Söylediklerinin ayrıntılarını hatırlamakta sorun yaşıyordu. Ancak bakıraklını doldurmayı bitirdikten sonra, ileride o hâtıralara erişebilmesi ve onları canlı bir berraklıkla hatırlaması mümkün olacaktı.

"Oda yüksek," dedi Sazed. "Birkaç tane sütun var ve onlar da çeliğe sarılmış. Dairesel değil, blok gibi ve kare şeklindeler. Ben bu mekânın inceliğe çok az önem veren birileri tarafından yaratılmış olduğunu hissediyorum. Ana hatları ve genel geometriyi tercih ederek, küçük ayrıntıları görmezden gelmişler.

"Ana giriş yolunun ötesine geçerken, bu mimari tema devam ediyor. Duvarlarda tablolar yok, veya tahta süslemeler ya da zemin döşemeleri. Onların yerine sadece sert çizgileri ve yansıtıcı yüzeyleriyle uzun, geniş koridorlar var. Zemin her biri birkaç metre genişliğinde çelik karelerden inşa edilmiş. Bunlar... dokunulduğunda soğuk geliyor.

"Luthadel'in mimarisinde o kadar sık bulunan duvar halıları, vitray camlı pencereler ve oymalı taşları görmemek garip. Burada kuleler ya da kemerler yok. Sadece kareler ve dikdörtgenler var. Çizgiler... bol bol çizgi var. Buradaki hiçbir şey yumuşak değil. Halı yok, örtü yok, pencere yok. Burası, dünyayı sıradan insanlardan farklı gören birileri için olan bir yer.

"Marsh bu devasa koridor boyunca, sanki dekor umurunda değilmiş gibi dümdüz yürüdü. Ben de onu takip edecek, daha sonra da geri gelerek daha fazla kayıt tutacağım. O bir şeyleri takip ediyormuş gibi görünüyor... benim algılayamadığım bir şeyleri. Belki de o..."

Sazed adımını atarak bir köşeyi döndü ve Marsh'ı geniş bir odanın kapı ağzında ayakta dururken gördüğü zaman sesi kısıldı. Sazed'in kolu titrerken lambanın ışığı düzensiz bir şekilde titreşti.

Marsh hizmetkârları bulmuştu.

Hizmetkârlar Sazed'in yakına gelene kadar kokuyu fark etmeyeceği kadar uzun bir süredir ölüydü. Belki de Marsh'ın takip ettiği şey de oydu, kalay yakmakta olan bir adamın duyuları oldukça keskin olabiliyordu.

Sorgucular işlerini tam olarak yapmışlardı. Bunlar bir katliamın kalıntılarıydı. Oda büyüktü ama sadece tek bir çıkışı vardı ve görünüşe göre kaba kılıç ya da balta darbeleriyle öldürülmüş olan cesetler de arka tarafın yakınında yüksek bir yığın hâlinde yatıyordu. Hizmetkârlar öldürülürken arka duvarın dibinde büzülüp kalmışlardı.

Sazed arkasını döndü.

Ancak Marsh kapının ağzında kaldı. "Bu yerde kötü bir hava var," dedi en sonunda.

"Bunu daha şimdi mi fark ettiniz?" diye sordu Sazed.

Marsh dönüp Sazed'e gözlerini dikerek kendisine bakmaya zorladı. "Burada çok fazla zaman geçirmemeliyiz. Arkamızdaki koridorun sonunda merdivenler var.

Ben yukarı çıkacağım, Sorgucular'ın odalarının olacağı yer orası. Eğer aradığım bilgi buradaysa, bunu orada bulacağım. Sen burada kalabilir, ya da aşağı inebilirsin. Ancak beni takip etme."

Sazed kaşlarını çattı. "Neden?"

"Benim yalnız olmam gerekiyor. Açıklayamam. Senin Sorgucu canavarlıklarına şahit olup olmaman umurumda değil. Ben sadece... sen gördüğün zaman yanında olmayı istemiyorum."

Sazed lambasını indirerek ışığını korkunç sahneden uzağa çevirdi. "Pekâlâ."

Marsh dönerek Sazed'in yanından geçti ve karanlık koridorda kayboldu. Ve Sazed yalnız başına kalmıştı.

Bunu pek fazla düşünmemeye çalıştı. Ana koridora geri döndü; mimarinin ve eserlerin, tabii eğer duvar plakalarının üzerindeki farklı desenlere öyle denilebilirse, daha ayrıntılı bir açıklamasını yapmadan önce katliamı da bakıraklına tarif etti.

Çalışırken, çelikten yansıyan zayıf bir ışık damlası hâlindeki lambasını tutar ve sesi alçak bir şekilde katı mimariden yankılanırken, Sazed'in gözleri koridorun arka tarafına doğru çekildi. Orada bir karanlık havuzu vardı. Aşağı doğru inen bir merdiven boşluğu.

Duvar plakalarından birinin tarifine geri dönerken bile, biliyordu ki eninde sonunda kendisini o karanlığa doğru yürürken bulacaktı. Bu hep aynıydı; bilinmeyene karşı merak, anlama *ihtiyacı*. Bu his bir Sırdaş olarak onu güdülemiş, onu Kelsier'in ekibine götürmüştü. Sazed'in gerçekleri arayışı hiçbir zaman tamamlanamazdı ama görmezden gelinmesi de mümkün değildi. O yüzden de, nihayet döndü ve merdiven boşluğuna doğru yaklaştı, tek eşlikçisi kendi fısıldayan sesiydi.

"Merdivenler de gördüğüm koridorla benzer. Bir tapınağa ya da saraya çıkan basamaklar gibi büyük ve genişler. Ancak bunlar aşağıya, karanlığın içine doğru gidiyor. Büyükler, muhtemelen taştan kesilmiş ve sonra da çelikle kaplanmışlar. Boyları yüksek, kararlı adımlar için yapılmışlar.

"Yürürken Sorgucular'ın hangi sırları yerin altında, üslerinin bodrumunda saklanmaya değer görmüş olduklarını merak ediyorum. Bu binanın tamamı bir sır. Burada, bu devasa koridorlarda ve açık, boş odaların içinde ne yapıyorlardı?

"Merdiven boşluğu bir diğer büyük, kare şeklinde odayla son buluyor. Bir şeyi fark ettim, buradaki kapı ağızlarında hiç kapı yok. Her oda açık, dışarıda olanlar tarafından görülebilir. Yürürken toprağın altındaki odaların içine göz attığım zaman, çok az mobilyası olan mağaraya benzer salonlar görüyorum. Kütüphaneler yok, oturma odaları yok. Odaların bazılarının içinde sunak olabilecek büyük metal bloklar bulunuyor.

"Burada ana sahanlığın arka tarafındaki son odada... farklı olan bir şeyler var. Ne anlama geldiğinden emin olamıyorum. Bir işkence odasıdır belki de? Zemine sabitlenmiş olan masalar, metalden masalar var. Bunlar kanlı, gerçi hiç ceset yok. Ayaklarımın altında pullar ve tanecikler hâlinde kan var; bu odada pek çok kişi ölmüş, diye düşünüyorum ben. İşkence aracı olarak ise...kazıkların ötesinde bir şey varmış gibi görünmüyor.

"Sorgucular'ın gözlerindekiler gibiler. Kocaman, ağır şeyler; tıpkı insanın çok büyük bir çekiç ile toprağa çakabileceği kazıklar gibi. Bazılarının uçları kanlı, gerçi ben onları elleyeceğimi düşünmüyorum. Bu diğerleri ise... evet, Marsh'ın gözlerindekilerden ayırt edilemezlermiş gibi görünüyorlar. Ancak bazıları farklı metallerden."

Sazed kazığı bir masanın üstüne bıraktı, metal üstünde metal tıngırdamıştı. Odayı bir kere daha gözleriyle tarayarak titredi. Yeni Sorgucular yaratmak için olan bir yerdi belki de? Aniden Sazed'in gözünün önünde bir zamanlar sadece birkaç düzine olan korkunç yaratıkların Kabine'ye çekilmiş oldukları aylar boyunca sayılarını arttırmış olmaları canlandı.

Ama bu doğru gibi görünmüyordu. Onlar ketum, seçici bir gruptu. Aralarına katılacak kadar değerli olan yeterli sayıda adamı nereden bulurlardı? Neden yukarıdaki hizmetkârları sadece öldürmek yerine onlardan Sorgucu yapmamışlardı?

Sazed her zaman bir kişinin Sorgucu'ya dönüştürülmesi için bir Allomanser olması gerektiğinden şüphe etmişti. Marsh'ın kendi tecrübesi de bu düşünceyi doğrularmış gibi görünüyordu; Marsh dönüşümünden önce bir Arayıcı, tunç yakabilen bir adamdı. Sazed tekrar kana, kazıklara ve masalara baktı ve yeni bir Sorgucu'nun nasıl yaratıldığını bilmek istediğinden emin olmadığına karar verdi.

Sazed, lambası arka taraftaki başka bir şeyi açığa çıkardığında odadan ayrılmak üzereydi. Başka bir kapı ağzı.

Ayağının altındaki kurumuş kanları görmezden gelmeye çalışarak öne doğru ilerledi ve Kabine'nin yıldırıcı mimarisinin kalan kısmına uymuyormuş gibi görünen bir odaya girdi. Doğrudan taşların içine oyulmuştu ve çok küçük bir merdiven boşluğuna doğru kıvrılarak gidiyordu. Meraklanan Sazed aşınmış taş basamaklardan oluşan merdivenden aşağı doğru yürüdü. Binaya girmesinden beri ilk kez kendini dar bir yerdeymiş gibi hissetti ve merdiven boşluğunun sonuna ulaşarak küçük bir odaya girerken eğilmek zorunda kaldı. Doğruldu ve lambasını kaldırdığı zaman ortaya çıkan şey ise...

Bir duvardı. Oda beklenmedik bir şekilde sona eriyordu ve Sazed'in ışığı da duvardan ışıldıyordu. Duvarın üstünde yukarıdakiler gibi çelik bir plaka vardı. Bu en azından bir buçuk metre genişlikteydi ve neredeyse bir o kadar da uzundu. Ve üzerinde de yazılar vardı. Bir anda ilgisi artan Sazed torbasını yere bıraktı ve öne bir adım atarak duvarın en tepesindeki kelimeleri okumak için lambasını kaldırdı.

Metin Terrisçeydi.

Eski bir lehçeydi, kesinlikle, ama Sazed'in dil bakırakılları bile olmadan anlayabileceği bir lehçeydi. Kelimeleri okurken eli titredi.

Bu kelimeleri çelik üstüne yazıyorum, çünkü metale basılmamış hiçbir şeye güvenilemez.

Kalan tek aklı başında adam ben miyim diye merak etmeye başladım. Diğerleri göremiyor mu? Kahramanlarının, Terris kehanetlerinde bahsedilen kişinin gelmesi için o kadar uzun zamandır bekliyorlardı ki; sonuca var-

makta fazla çabuk davranıyor, her bir hikâye ve efsanenin bu tek adama uyduğunu varsayıyorlar.

Kardeşlerim diğer gerçekleri görmezden geliyorlar. Olan diğer garip şeylerin bağlantısını kuramıyorlar. Benim itirazlarıma karşı sağır ve keşiflerime karşı da körler.

Belki de onlar haklıdır. Belki de ben deli, ya da kıskanç ya da sadece aptalımdır. Benim adım Kwaan. Filozof, âlim, hain. Alendi'yi keşfeden kişi bendim ve onun Çağların Kahramanı olduğunu ilk ilan eden de bendim. Bütün bunları başlatan kişi benim.

Ve Alendi'ye ihanet etmiş olan kişi de benim, çünkü şimdi biliyorum ki onun arayışını tamamlamasına asla izin verilmemeli.

"Sazed."

Sazed neredeyse lambayı düşürerek sıçradı. Marsh arkasındaki kapı ağzında duruyordu. Otoriter, huzursuz edici ve çok koyu renkliydi. O, hatları ve sertliği ile bu yere uyuyordu.

"Üst kattaki odalar boş," dedi Marsh. "Bu yolculuk bir zaman kaybıydı, kardeşlerim işe yarar her şeyi yanlarında götürmüş."

"Zaman kaybı değildi Marsh," dedi Sazed yazı plakasına dönerek. Daha hepsini okumamıştı, yarısına bile gelmiş değildi. Yazı sıkışık, dar bir yazıyla yazılmıştı, oymaları duvarı kaplıyordu. Çelik, belirgin olan yaşlarına rağmen kelimeleri muhafaza etmişti. Sazed'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bu Lord Hükümdar'ın iktidarının öncesinden kalmış olan bir metnin parçasıydı. Terrisli bir filozof, kutsal bir adam tarafından yazılmış olan bir metin. On yüzyıl boyunca aramalarına rağmen, Sırdaşlar hiçbir zaman yaratılmalarının orijinal amacını yerine getirememişti: kendi Terris dinlerini keşfetmeyi başaramamıştı.

Lord Hükümdar iktidara gelişinden kısa bir süre sonra Terris dinsel öğretilerini bastırarak yok etmişti. Onun Terris halkına, kendi halkına yapmış olduğu zulüm uzun iktidarının en eksiksiz eziyeti olmuştu ve Sırdaşlar kendi halklarının bir zamanlar neye inanmış olduğu hakkında hiçbir zaman muğlak kırıntılardan daha fazla bir şey bulamamışlardı.

"Bunu kopyalamak zorundayım Marsh," dedi Sazed torbasına uzanarak. Görsel bir hatıra almak işe yaramazdı; hiçbir insan bu kadar fazla yazıyla dolu bir duvara gözlerini dikip, sonra da kelimeleri hatırlayamazdı. Sazed belki de kelimeleri bakıraklının içine okuyabilirdi. Ancak o fiziksel bir kayıt istiyordu, satırların yapısını ve noktalama işaretlerini kusursuz bir şekilde muhafaza edecek olan bir kayıt.

Marsh başını sallayarak reddetti. "Burada kalmayacağız. Hatta ben hiç gelmemiş olmamız gerekirdi diye düşünüyorum."

Sazed başını kaldırarak durakladı. Sonra da torbasından birkaç büyük kâğıt sayfası çıkardı. "Pekâlâ o zaman," dedi. "Bir baskısını alacağım. Zaten daha iyi olur, diye düşünüyorum ben. Bu benim metni tam olarak yazılmış olduğu şekliyle görmemi sağlayacak."

Marsh başıyla onayladı ve Sazed de kömür kalemini çıkardı.

Bu keşif... diye düşündü heyecan ile. *Bu da Rashek'in günlüğü gibi olacak. Yaklaşıyoruz!*

Ancak daha elleri dikkatli ve hassas bir şekilde hareket ederek baskıya başlarken bile, aklına başka bir düşünce geldi. Elinde böyle bir metin varken, görev duygusu artık Sazed'in köyleri dolaşmasına izin veremezdi. Kendisinin ölüp bu metnin kaybolması ihtimaline karşı, kuzeye geri dönerek bulduğu şeyleri paylaşması gerekiyordu. Terris'e gitmek zorundaydı.

Ya da... Luthadel'e. Oradan kuzeye haberciler gönderebilirdi. Hareketliliğin merkezine geri dönmek, tekrar diğer çete üyelerini görmek için geçerli bir bahanesi vardı.

Neden bu onun kendisini daha da suçlu hissetmesine neden oluyordu?

En sonunda farkına vardığım zaman, en sonunda Beklenti'nin bütün işaretlerini Alendi'yle ilişkilendirdiğim zaman ne kadar da heyecanlanmıştım. Ancak keşfimi diğer Cihanelçilerine ilan ettiğim zaman küçümsemeyle karşılandım.

Ah, onları dinlemiş olsam ne iyi olacaktı.

13

SİSLER BİR TUVALİN ÜZERİNDE BİRLİKTE akan tek renkli boyalar gibi dönüyor ve girdaplanıyordu. Batıda ışık öldü ve gece dünyaya çöktü.

Vin kaşlarını çattı. "Sisler daha erken geliyormuş gibi görünmüyor mu?"

"Daha erken mi?" diye sordu OreSeur boğuk sesiyle. Kurt köpeği kandra çatının tepesinde Vin'in yanında oturuyordu.

Vin başıyla onayladı. "Eskiden sisler havanın kararmasından sonraya kadar belirmeye başlamıyordu, değil mi?"

"Hava zaten kararlı Hanımım."

"Ama sisler şimdiden burada, daha güneş batmaya yeni başlarken toplanmaya başlamışlardı."

"Ben bunun bir önemi olduğunu düşünmüyorum Hanımım. Belki sisler de sadece diğer hava olayları gibidir; onlar da değişiyordur bâzen."

"Sana biraz bile garipmiş gibi görünmüyor mu?"

"Eğer benden öyle istiyorsanız, garip olduğunu düşüneceğim Hanımım," dedi OreSeur.

"Ben onu demek istemedim."

"Özür dilerim Hanımım," dedi OreSeur. "Ne demek *istediğinizi* bana söyleyin ve ben de kesin olarak emredildiği şekilde inanayım."

Vin içini çekerek alnını ovuşturdu. *Keşke Sazed geri gelseydi...* diye düşündü. Ancak bu boş bir arzuydu. Sazed Luthadel'de olsaydı bile, Vin'in vekilharcı olmazdı. Terrisliler artık hiçbir insana efendi demiyordu. Vin de OreSeur ile yetinmek

zorundaydı. En azından kandra Sazed'in sağlayamayacağı bilgiler verebilirdi, eğer Vin'in bunları ondan koparabileceği varsayılırsa.

"Taklitçiyi bulmamız gerekiyor," dedi Vin. "Birilerinin... yerine geçmiş olan kandrayı."

"Evet Hanımım," dedi OreSeur.

Vin sislerin içinde arkasına yaslandı, eğimli çatının üstünde yayılarak kollarını kiremitlerin üstüne koymuştu. "O zaman senin hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor."

"Benim hakkımda mı Hanımım?"

"Genel olarak kandralar hakkında. Eğer ben bu taklitçiyi bulacaksam, onun nasıl düşündüğünü bilmek, amaçlarını anlamak zorundayım."

"Onun amaçları basit olacak Hanımım," dedi OreSeur. "O da Kontratı'nı uyguluyor olacak."

"Ya bir Kontrat olmadan hareket ediyorsa?"

OreSeur köpek başını salladı. "Kandraların her zaman bir Kontrat'ı vardır. O olmadan, insan toplumuna girmelerine izin verilmez."

"Asla mı?" diye sordu Vin.

"Asla."

"Peki ya bu bir tür kaçak kandraysa?" dedi Vin.

"Öyle bir şey yoktur," dedi OreSeur kesin bir şekilde.

Ya? diye düşündü Vin şüpheyle. Ancak konuyu bir kenara bıraktı. Bir kandranın kendi başına saraya sızmış olması için pek bir sebep yoktu; yaratığı Elend'in düşmanlarından bir tanesinin göndermiş olması çok daha olasıydı. Belki savaş beylerinden biri, hatta obligatörler. Şehirdeki diğer asillerin bile Elend'i gözletmek için iyi sebepleri olurdu.

"Tamam," dedi Vin. "Kandra bir casus, başka bir insan tarafından bilgi toplaması için gönderilmiş."

"Evet."

"Ama eğer saraydaki birinin vücudunu aldıysa, onu kendisi öldürmedi. Kandralar insanları öldüremez, değil mi?"

OreSeur başını sallayarak onayladı. "Bu kural hepimizi bağlıyor."

"O zaman, birileri sarayın içine sızdı, personelden bir kişiyi öldürdü, sonra da kandrasına cesedi verdi." Vin duraklayarak sorunu incelemeye çalıştı. "En tehlikeli olasılıkların, yani çete üyelerinin ilk önce düşünülmesi gerek. Neyse ki, cinayet dün işlendiği için o sırada şehrin dışında olan Breeze'i eleyebiliriz."

OreSeur başıyla onayladı.

"Elend'i de eleyebiliriz," dedi Vin. "O dün bizimle birlikte duvarın üzerindeydi."

"Bu hâlâ çetenin büyük bir kısmını bırakıyor Hanımım."

Vin, yüzü asılarak geri oturdu. Ham, Dockson, Clubs ve Dikiz için sağlam tanıklar bulmaya çalışmıştı. Ama hepsinin kimseye görünmedikleri en azından birkaç saat vardı. Bir kandranın onları sindirerek yerlerini almasına yetecek kadar.

"Pekâlâ," dedi Vin. "O zaman taklitçiyi nasıl bulacağım? Onu diğer insanlardan nasıl ayırt edebilirim?"

OreSeur sislerin içinde sessizce oturdu.

"Bir yolu olmak zorunda," dedi Vin. "Taklidi kusursuz olamaz. Yaralamak işe yarar mı?"

OreSeur başını sallayarak reddetti. "Kandralar bir vücudu kusursuz bir şekilde taklit ederler Hanımım. Et, kan, deri ve kas. Bunu ben derimi ayırdığım zaman siz de gördünüz."

Vin içini çekerek kalktı ve eğimli çatının ucuna yürüdü. Sisler şimdiden tamamen çökmüştü ve gece hızla siyaha dönüyordu. Çatının kenarı boyunca öylesine ileri geri yürümeye başladı, bir Allomanser'in dengesi düşmesine engel oluyordu.

"Belki de sadece kimin garip davrandığına bakabilirim," dedi. "Kandraların çoğu rol yapmada senin kadar iyi midir?"

"Kandraların içinde, benim kendi becerim ortalamadır. Bazıları daha iyi, diğerleri de daha kötüdür."

"Ama hiçbir oyuncu kusursuz değildir," dedi Vin.

"Kandralar sık sık hata yapmazlar Hanımım," dedi OreSeur. "Ama büyük olasılıkla sizin kullanabileceğiniz en iyi yöntem budur. Ancak haberiniz olsun, o herkes olabilir. Benim türümdekiler çok yeteneklidir."

Vin durakladı. *Elend değil*, dedi kendi kendisine şiddetle. O *dün bütün gün benimle birlikteydi*. Sabah hariç.

Fazla uzun, diye karar verdi Vin. *Saatler boyunca duvarın üstündeydik ve o kemikler de yeni ifraz edilmişti. Dahası, o olsaydı ben fark ederdim... değil mi?*

Vin başını salladı. "Başka bir yolu olmak zorunda. Bir kandrayı bir şekilde Allomansi ile belirleyebilir miyim?"

OreSeur hemen cevap vermedi. Vin karanlıkta ona doğru dönerek onun köpek yüzünü inceledi. "Ne?" diye sordu Vin.

"Bunlar bizim yabancılarla konuştuğumuz şeyler değildir."

Vin içini çekti. "Yine de söyle."

"Bana konuşmamı mı emrediyorsunuz?"

"Gerçekten de sana herhangi bir emir vermeyi istiyor değilim."

"O zaman ben gidebilir miyim?" diye sordu OreSeur. "Siz bana emir vermek istemediğinize göre, Kontrat'ımız feshedilmiş oldu mu?"

"Ben onu demek istemedim," dedi Vin.

OreSeur kaşlarını çattı, bu bir köpeğin yüzünde görmesi garip olan bir ifadeydi. "Eğer neyi demek istediğinizi söylemeye çalışsaydınız, benim için daha kolay olurdu Hanımım."

Vin dişlerini gıcırdattı. "Neden sen bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

"Ben düşmanca davranmıyorum Hanımım. Ben sizin hizmetkârınızım ve sizin emrettiğiniz gibi yapacağım. Bu Kontrat'ın bir parçası."

"Tabii. Sen bütün efendilerine karşı da böyle misin?"

"Çoğuyla birlikteyken, ben belli bir rolü yerine getiririm," dedi OreSeur. "Tak-

lit edeceğim kemikler, dönüşeceğim bir kişi, benimseyeceğim bir kişilik olur. Siz bana hiçbir talimat vermiş değilsiniz, sadece bu... hayvanın kemikleri var."

Demek sorun bu, diye düşündü Vin. *Hâlâ köpek vücudu yüzünden kızgın.* "Bak, bu kemikler gerçekte hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hâlâ aynı kişisin."

"Anlamıyorsunuz. Önemli olan şey bir kandranın kim *olduğu* değildir. Bir kandranın kime *dönüştüğüdür.* Aldığı kemikler, oynadığı roldür. Daha önceki efendilerimin hiçbirisi benden böyle bir şey yapmamı istemedi."

"Eh, ben diğer efendiler gibi değilim," dedi Vin. "Her neyse, sana bir soru sordum. Bir kandrayı Allomansi ile belirleyebilir miyim? Ve evet, sana konuşmanı emrediyorum."

OreSeur'un gözlerinde bir zafer ışıltısı belirdi, sanki Vin'i efendi rolünü oynaması için zorlamaktan hoşlanıyormuş gibiydi. "Kandralar zihinsel Allomansi ile etkilenemezler Hanımım."

Vin kaşlarını çattı. "Hiç mi?"

"Hayır Hanımım," dedi OreSeur. "Bizim duygularımızı Teskin etmeyi ya da Körüklemeyi istediğiniz kadar deneyebilirsiniz ama hiçbir etkisi olmayacaktır. Bizi manipüle etmeye çalışmış olduğunuzun bile farkına varmayız."

Bakır yakmakta olan birisi gibi. "Bu tam olarak en faydalı bilgi parçası değil," dedi Vin çatının üstünde yürüyerek kandranın yanından geçerken. Allomanserler duyguları ya da zihinleri okuyamazdı; başka bir kişiyi Teskin ettikleri ya da Körükledikleri zaman, sadece o kişinin onların istediği şekilde tepki vereceğini umut etmek zorundaydılar.

Belki de birinin kandra olup olmadığını duygularını Teskin ederek "test" edebilirdi. Eğer tepki vermezlerse, bu onun bir kandra olduğu anlamına geliyor olabilirdi; ama sadece duygularını kontrol etme konusunda iyi olduğu anlamına da geliyor olabilirdi.

OreSeur onun volta atmasını izliyordu. "Eğer kandraları belirlemesi kolay olsaydı Hanımım, o zaman taklitçi olarak pek bir değerimiz olmazdı, değil mi?"

"Sanırım öyledir," diye kabul etti Vin. Ama OreSeur'un daha önce dediklerini düşünürken aklına başka bir şey gelmişti. "Bir kandra Allomansi *kullanabilir* mi? Yani eğer bir Allomanser'i yemişse?"

OreSeur başını olumsuzca salladı.

Bu da başka bir yöntem o zaman, diye düşündü Vin. *Eğer çetenin bir üyesini metal yakarken yakalarsam, o zaman onun kandra olmadığını anlarım.* Dockson ya da saray hizmetkârları konusunda faydası olmazdı ama Ham ve Dikiz'i elemesine yardım ederdi.

"Başka bir şey daha var," dedi Vin. "Eskiden, Kelsier ile birlikte çalıştığımız sırada, seni Lord Hükümdar ve onun Sorgucular'ından da uzak tutmamız gerektiğini söylemişti. O nedendi?"

OreSeur başka tarafa baktı. "Bu bizim bahsettiğimiz bir şey değildir."

"O zaman sana bahsetmeni emrediyorum."

"O zaman ben de cevap vermeyi reddetmek zorundayım," dedi OreSeur.

"Cevap vermeyi reddetmek mi? Bunu yapabiliyor musunuz?" diye sordu Vin.

OreSeur başıyla onayladı. "Bizler kandraların doğası hakkında olan sırları açıklamak zorunda değiliz Hanımım. Bu..."

"...Kontrat'ta var," diye tamamladı Vin yüzünü asarak. *Gerçekten de benim o şeyi bir kere daha okumam gerekiyor.*

"Evet Hanımım. Ben belki şimdiden çok fazla şey söyledim bile."

Vin OreSeur'a arkasını dönerek şehre doğru baktı. Sisler dönmeye devam ediyordu. Vin gözlerini kapatıp yakınlarda metal yakan bir Allomanser'in varlığını ele verecek olan hafif titreşimleri hissetmeye çalışarak tunç ile arandı.

OreSeur kalktı ve yürüyerek yanına geldi, sonra da tekrar butlarının üstüne yerleşerek eğimli çatıda oturdu. "Sizin de kralın toplantısında olmanız gerekmez mi Hanımım?"

"Belki daha sonra," dedi Vin gözlerini açarak. Şehrin ötesinde, orduların gözcü ateşleri ufku aydınlatıyordu. Sağ tarafındaki Venture Kalesi gecenin içinde ışıl ışıl yanıyordu ve onun içinde de Elend diğerleriyle birlikte toplantı yapmaktaydı. Hükümetteki en önemli adamların pek çoğu, hep birlikte bir odanın içinde oturuyorlardı. Elend Vin'in casuslar ve suikastçılar için gözcülük yapanın kendisi olmasında ısrar etmesine paranoya derdi. Bu önemli değildi; Elend hayatta kaldığı sürece ona ne isterse diyebilirdi.

Vin tekrar arkasına yaslandı. Elend'in Lord Hükümdar'ın evi Kredik Shaw'a yerleşmek yerine, sarayı olarak Venture Kalesi'ni seçmiş olmasından dolayı memnundu. Kredik Shaw sadece savunulmak için fazla büyük değildi, Vin'e onu da hatırlatıyordu. Lord Hükümdar'ı.

Son zamanlarda Lord Hükümdar'ı sık sık düşünür olmuştu; ya da en azından Rashek'i, Lord Hükümdar'a dönüşmüş olan adamı düşünüyordu. Doğuştan Terrisli olan Rashek'in öldürdüğü adamın, Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış ve...

Ve ne yapmış olmalıydı? Hâlâ bilmiyorlardı. Kahraman'ın arayışı insanlığı sadece Zifir adıyla bilinen bir tehlikeden korumak içindi. O kadar çok şey kaybolmuş, o kadar çok şey bilinçli olarak yok edilmişti ki. O günler hakkındaki en iyi bilgi kaynakları Rashek'in onu öldürmesinden önceki günlerde Çağların Kahramanı tarafından yazılmış antik bir günlük şeklindeydi. Ancak o da Kahraman'ın arayışı hakkında son derece az sayıda ipucu veriyordu.

Ben neden bu şeyler hakkında endişe ediyorum ki? diye düşündü Vin. *Zifir bin yıldır unutulmuş olan bir şey. Elend ve diğerleri daha acil konularla ilgileniyor olmakta haklılar.*

Ama yine de Vin kendisini garip bir şekilde onlardan ayrıymış gibi hissediyordu. Belki de o yüzden kendisini dışarıda gözcülük yaparken bulmuştu. Ordular hakkında endişe etmediğinden değildi. Vin sadece kendisini... bu sorundan uzak hissediyordu. Şimdi Luthadel'in karşısındaki tehdidi düşünürken bile, aklı tekrar Lord Hükümdar'a doğru çekilmişti.

Ben insanoğlu için ne yapıyorum bilmiyorsunuz, demişti o. *Ben sizin tanrınız idim, siz bunu göremeseniz bile. Beni öldürerek, sizler kendi sonunuzu hazırladınız.*

Bunlar kendi taht odasının zemininde yatmış ölürken Lord Hükümdar'ın söylediği son sözler olmuştu. Onlar Vin'i endişelendiriyordu. Ürpertiyordu, şimdi bile.

Düşüncelerini başka tarafa çevirmesi gerekliydi. "Sen ne tür şeylerden hoşlanırsın kandra?" diye sordu hâlâ çatının üstünde yanında oturmakta olan yaratığa doğru dönerek. "Sen neleri sever, nelerden nefret edersin?"

"Buna cevap vermek istemiyorum."

Vin kaşlarını çattı. "İstemiyor musun yoksa *zorunda* mı değilsin?"

OreSeur durakladı. "İstemiyorum Hanımım." İması netti. *Bana emretmek zorunda kalacaksın.*

Vin neredeyse emredecekti de. Ancak bir şeyler onu durakladı; o gözlerde, her ne kadar insani olmasalar da, bir şeyler vardı. Tanıdık bir şeyler.

Vin bunun gibi bir hıncı tanıyordu. Gençliğinde adamlarını hakir gören çetebaşlarına hizmet ettiği zamanlarda bunu o da sık sık hissetmişti. Çetelerde kişi ne emredilirse onu yapardı; özellikle de rütbesi ya da tehditkâr olmak için bir yolu olmayan kimsesiz bir kız ise.

"Eğer sen bahsetmek istemiyorsan o zaman ben de seni zorlamayacağım," dedi Vin kandraya sırtını dönerek.

OreSeur sessizdi.

Vin sisleri içine çekti, serin ıslaklıkları boğazını ve akciğerlerini gıdıklıyordu. "*Ben* ne severim, biliyor musun kandra?"

"Hayır Hanımım."

"Sisleri," dedi Vin kollarını açarak. "Gücü, özgürlüğü."

OreSeur yavaşça başını sallayarak onayladı. Vin tuncuyla yakınlarda hafif bir titreşim hissetti. Sessiz, garip, sinir bozucu. Birkaç gece önce Venture Kalesi'nin çatısındayken hissettiği aynı garip titreşimdi. Hiç bunu bir kere daha inceleyecek kadar cesaret toplayamamıştı.

Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi, diye karar verdi Vin. "Ben neden nefret ederim, biliyor musun kandra?" diye fısıldadı, çömelerek bıçaklarını ve metallerini kontrol ederken.

"Hayır Hanımım."

Dönerek OreSeur'un gözlerinin içine baktı. "Korkmaktan nefret ederim."

Vin diğerlerinin onun gergin olduğunu düşündüğünü biliyordu. Paranoyak. O kadar uzun süre korku ile birlikte yaşamıştı ki, bir zamanlar bunu kül gibi, güneş gibi ya da toprağın kendisi gibi doğal bir şey olarak görürdü.

Kelsier bu korkuyu alıp götürmüştü. Vin hâlâ dikkatliydi ama sürekli bir dehşet duygusu hissetmiyordu. Firari ona sevdiklerinin onu dövmedikleri yeni bir hayat vermiş, ona korkudan daha iyi olan bir şey göstermişti. Güven. Vin artık böyle şeylerin varlığını öğrendiğine göre, onlardan çabucak vazgeçecek değildi. Ne ordular yüzünden, ne suikastçılar yüzünden...

Ne de ruhlar yüzünden.

"Yapabilirsen takip et," diye fısıldadı ve çatının üstünden aşağıdaki sokağa atladı.

Sisle kaygılaşmış sokak boyunca koşarak, cesaretini kaybedecek zamanı bulamadan önce hızını arttırdı. Tunç titreşimlerinin kaynağı yakındı, sadece bir sokak ötedeki bir binanın içinden geliyordu. Tepede değil, diye karar verdi. Üçüncü kattaki kararmış pencerelerden bir tanesi, kepenkleri açıktı.

Vin bir sikke attı ve havaya zıpladı. Yukarı doğru fırlarken sokağın karşısındaki bir kapı sürgüsünü de İterek açısını ayarladı. Kolları çerçevenin kenarlarını kavrayarak pencerenin çukura benzer ağzına kondu. Kalay harlayarak gözlerinin terk edilmiş odanın içindeki koyu karanlığa alışmasını sağladı.

Ve işte buradaydı. Tamamıyla sislerden oluşmuştu, dönüyor ve girdaplanıyordu, dış hatları karanlık odanın içinde bulanıktı. Vin ile OreSeur'un üstünde konuşmakta oldukları çatıyı görebilecek bir konumu vardı.

Hayaletler insanları gözetlemez... değil mi? Skaalar ruhlar ya da ölüler gibi şeyler hakkında konuşmazdı. Bunlarda fazlasıyla din havası vardı ve din de asiller içindi. İbadet etmek skaalar için ölüm anlamına gelirdi. Elbette ki bu bazılarını durdurmuyordu ama Vin gibi hırsızlar böyle şeyler için fazlasıyla pratik olurdu.

Skaaların efsaneleri arasında bu yaratığın uyduğu tek bir şey vardı. Sishortlakları. Geceleri dışarı çıkacak kadar aptal olan insanların ruhlarını çaldıklan söylenen yaratıklar. Ama Vin artık sishortlaklarının ne olduklarını biliyordu. Kandraların kuzenleri olan yaratıklar, yedikleri cesetlerin kemiklerini kullanan acayip, tam olarak akıllı denemeyecek şeylerdi. Onlar garipti, doğru; ama hiç de hayalet sayılmazlardı ve aslında o kadar tehlikeli bile değillerdi. Gecenin içinde karanlık hortlaklar, gezinen ruhlar ya da hayaletler yoktu.

Ya da Kelsier öyle demişti. Karanlık odanın içinde ayakta durmakta olan, belirsiz şekli kıvranan sislerden oluşmuş şey ise güçlü bir karşıt örnekmiş gibi görünüyordu. Vin pencerenin yanlarını sıkı sıkı kavradı, eski dostu korku geri dönüyordu.

Kaç. Koş. Saklan.

"Neden beni izliyorsun?" diye hesap sordu Vin.

Şey hareket etmedi. Şekli sisleri kendine çekiyormuş gibi görünüyordu ve sisler sanki bir hava akıntısının içindeymiş gibi hafifçe dönüyordu.

Tunç ile onu hissedebiliyorum. Bu da Allomansi kullandığı anlamına geliyor, ve Allomansi de sisi çeker.

Şey öne adım attı. Vin gerginleşti.

Ve sonra ruh gitmişti.

Vin duraklayarak kaşlarını çattı. Bu kadar mıydı? O daha...

Bir şey kolunu kavradı. Soğuk bir şey, korkunç bir şey, ama kesinlikle gerçek olan bir şey. Sanki kulağından başlayarak zihninin içine doğru hareket edermiş gibi bir acı başının içinde patladı. Vin haykırdı ama sesi çıkmadı. Sessiz bir inlemeyle geriye doğru pencereden dışarı düştü, kolu titriyor ve seğiriyordu.

Kolu hâlâ soğuktu. Sanki soğuk hava yayarmış gibi gelen kolunun yanındaki havanın içinde titrediğini hissediyordu. Sis bulutlar gibi geçip gidiyordu.

Vin kalay harladı. Zihninin içi acı, soğuk, ıslaklık ve berraklıkla doldu, ve tam yere çarparken kendini çevirerek lehim harladı.

"Hanımım?" dedi OreSeur gölgelerin içinden fırlayıp gelerek.

Vin başını sallayarak kendini itip dizlerinin üstünde kalktı, kaygan kaldırım taşlarına dayalı avuçları serindi. Hâlâ sol kolunda gezinmekte olan ürpertiyi hissedebiliyordu.

"Yardım çağırayım mı?" diye sordu kurt köpeği.

Vin başını sallayarak reddedip, kendisini ayağa kalkmaya zorlarken sendeledi. Başını kaldırarak girdaplanan sislerin arasından yukarıdaki siyah pencereye doğru baktı.

Titredi. Omzu yere çarptığı yerden ağrıyor ve hâlâ bereli olan yan tarafı da zonkluyordu ama gücünün geri dönmekte olduğunu hissedebiliyordu. Hâlâ yukarıya doğru bakarak binadan uzaklaştı. Tepesindeki koyu sisler... meşum görünüyordu. Anlaşılmaz.

Hayır, diye düşündü sertçe. *Sisler benim özgürlüğüm, gece benim evim! Benim ait olduğum yer burası. Kelsier bana aksini öğrettiğinden beri karanlıktan korkmak zorunda kalmadım.*

Vin bunu kaybedemezdi. Korkuya geri dönmeyecekti. Yine de, OreSeur'a elini sallayarak binadan çabucak uzaklaşırken adımlarındaki hızlı aceleciliğe engel olamamıştı. Garip hareketleri için herhangi bir açıklama yapmadı.

O da bir açıklama istememişti.

Elend masanın üstüne üçüncü bir kitap dizisini yerleştirdi ve bu diğer ikisine doğru devrilerek bütün yığını yere dökmekle tehdit etti. Elend bunları düzeltti, sonra da başını kaldırdı.

Üstünde resmi bir takım elbise olan Breeze şarabını yudumlarken masayı eğlenerek izliyordu. Ham ve Dikiz toplantının başlamasını beklerken bir taş oyunu oynuyorlardı, Dikiz kazanmaktaydı. Dockson odanın köşesinde oturmuş, bir hesap defterini karalıyordu ve Clubs da koyu renkli lüks bir koltukta oturmuş, o bakışlarından bir tanesiyle Elend'e dik dik bakıyordu.

Bu adamların herhangi bir tanesi bir taklitçi olabilir, diye düşündü Elend. Bu düşünce ona hâlâ delice gibi geliyordu. Ne yapacaktı ki? Hepsinin birden toplantılara katılmasını mı yasaklayacaktı? Hayır, onlara çok fazla ihtiyacı vardı.

Tek seçenek normal davranmak ve onları izlemekti. Vin ona kişiliklerindeki tutarsızlıkları fark etmeye çalışarak onları izlemesini söylemişti. Elend elinden gelenin en iyisini yapmaya niyetliydi ama aslında bakılacak olursa ne kadarını görmeyi başarabileceğinden emin değildi. Bu daha çok Vin'in uzmanlık alanına giriyordu. Elend'in ordular hakkında endişe etmesi gerekliydi.

Elend onu düşünerek çalışma odasının arka tarafındaki vitray camlı pencereye doğru bir göz attı ve havanın kararmış olduğunu görerek şaşırdı.

O *kadar geç oldu mu?* diye düşündü.

"Güzel kardeşim, bize 'gidip birkaç tane önemli alıntı toplaman' gerektiğini söylediğin zaman, bizi tam iki saat geri dönmeyeceğin konusunda da uyarabilirdin," diye belirtti Breeze.

"Evet, ee," dedi Elend. "Ben biraz zamanın ucunu kaçırmışım..."

"İki saat boyunca?"

Elend mahcup bir şekilde başıyla onayladı. "İşin içinde kitaplar vardı."

Breeze başını salladı. "Eğer konu Merkez Salahiyet'in kaderi olmasa, ve de eğer Hammond'ın bütün bir aylık kazancını şuradaki oğlana kaptırmasını izlemek bu kadar şahane bir şekilde eğlendirici olmasaydı, ben bir saat önce gitmiş olurdum."

"Evet, ee, şimdi başlayabiliriz," dedi Elend.

Ham hafifçe gülerek ayağa kalktı. "Aslında bu biraz eski günlerdeki gibi. Kell de her zaman geç gelirdi ve o da toplantılarını geceleri yapmayı severdi. Sissoylu saatlerinde."

Dikiz gülümsedi, sikke kesesi şişmişti.

Biz hâlâ para olarak boxingleri kullanıyoruz, Lord Hükümdar'ın bastırdığı sikkeleri, diye düşündü Elend. *Onun hakkında bir şeyler yapmamız gerekecek.*

"Ben kara tahtayı özlüyorum gerçi," dedi Dikiz.

"Ben kesinlikle özlemiyorum," diye cevap verdi Breeze. "Kell'in el yazısı felaketti."

"Kesinlikle felaketti," dedi Ham otururken bir gülümsemeyle. "Ama itiraf etmen gerekir ki belirgindi."

Breeze bir kaşını kaldırdı. "Orası öyle diyebiliriz sanırım."

Hathsin Firaristi Kelsier, diye düşündü Elend. *El yazısı bile efsanevi.* "Her neyse, sanırım belki de biz işe başlamalıyız," dedi. "Hâlâ orada bekleyen iki ordumuz var. Bu gece onlarla ilgilenmek için bir planımız olmadan buradan ayrılmayacağız!"

Çete üyeleri bakıştılar.

"Aslında Majesteleri," dedi Dockson. "Biz zaten o sorun üzerinde biraz çalıştık."

"Öyle mi?" diye sordu Elend şaşırarak. *Eh, ne de olsa ben onları iki saat boyunca yalnız bıraktım.* "Dinleyeyim o zaman."

Dockson ayağa kalkarak grubun geri kalanına katılmak için sandalyesini biraz daha yakına çekti ve Ham konuşmaya başladı.

"Olay şu El," dedi Ham. "Burada iki ordu varken, bizim şu anda bir saldırı için endişe etmemize gerek yok. Ama hâlâ ciddi bir tehlike içindeyiz. Bu iş, iki ordu da diğerinden daha uzun süre dayanmaya çalışırken, büyük olasılıkla uzun süreli bir kuşatmaya dönüşecek."

"Bizi açlıktan teslim olmaya zorlamaya çalışacaklar," dedi Clubs. "Saldırmadan önce bizi ve düşmanlarını zayıflatmaya çalışacaklar."

"Ve bu da bizi zor bir durumda bırakıyor," diye devam etti Ham. "Çünkü biz fazla uzun dayanamayız. Şehir zaten açlığın kıyısında ve düşman krallar da büyük olasılıkla bu gerçeğin farkındadır."

"Ne diyorsunuz?" diye sordu Elend yavaş yavaş.

"O ordulardan bir tanesiyle ittifak kurmak zorundayız Majesteleri," dedi Dockson. "Bunu ikisi de biliyor. Yalnız başlarına, öbürünü kesin bir şekilde yenemezler. Ancak bizim yardımımızla denge bozulacaktır."

"Bizi köşeye sıkıştıracaklar," dedi Ham. "Bizi en sonunda bir tanesinin tarafını tutacak kadar çaresiz hâle gelene kadar kuşatma altında tutacaklar. Eninde sonunda biz de bunu yapmak zorunda kalacağız; ya o, ya da halkımızın açlıktan ölmesine seyirci kalmak."

"Karar şuna gelip dayanıyor," dedi Breeze. "Biz diğerlerinden daha uzun süre dayanamayız, o yüzden de bu adamlardan ***hangisinin*** şehri ele geçirmesini istediğimize karar vermemiz gerekiyor. Ve ben kararımızı yiyecek stoklarımız tükenirken beklemek yerine hızla vermemizi öneririm."

Elend sessizce ayağa kalktı. "O ordulardan bir tanesiyle anlaşma yaparak, gerçekte krallığımızı onlara vermiş oluruz."

"Doğru," dedi Breeze kupasının yan tarafına hafifçe vurarak. "Ancak benim ikinci bir orduyu getirerek bize pazarlık yapma kuvveti kazandırdım. Görüyorsun, en azından biz krallığımızın karşılığında bir şeyler talep edebilecek bir konumdayız."

"Bunun ne faydası var?" diye sordu Elend. "Yine de kaybetmiş oluruz."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Breeze. "Ben Cett'i seni Luthadel'de geçici yönetici olarak bırakması için ikna edebileceğimizi düşünüyorum. O Merkez Salahiyet'i sevmiyor, burayı çorak ve düz buluyor."

"Şehrin geçici yöneticisi," dedi Elend kaşlarını çatarak. "Bu Merkez Salahiyet kralından bir miktar farklı."

"Doğru," dedi Dockson. "Ama her imparatorun iktidarı altındaki şehirleri yönetmek için iyi adamlara ihtiyacı vardır. Artık kral olmayacaksınız ama siz ve de ordularımız önümüzdeki birkaç ayı canlı atlatacak ve Luthadel de yağmalanmamış olacak."

Ham, Breeze ve Dockson hep birlikte kararlı bir şekilde oturmuş, Elend'in gözlerinin içine bakıyorlardı. Elend çalışmalarını ve araştırmalarını düşünerek aşağıdaki kitaplarına bir göz attı. Değersiz. Çete sadece tek bir çıkar yol olduğunu ne kadar zamandır biliyordu?

Çete Elend'in sessizliğini bir onay olarak kabul etmiş gibi göründü.

"Cett gerçekten de en iyi seçim mi o zaman?" diye sordu Dockson. "Belki de Straff'in Elend ile bir anlaşma yapması daha olasıdır; ne de olsa onun babası."

Ah, bir anlaşma yapar, diye düşündü Elend. *Ve uygun olan ilk anda da bozar. Ama... ya alternatifi? Şehri bu Cett'e vermek mi? Eğer o iktidarda olursa bu ülkeye, bu halka ne olur?*

"Ben Cett'in en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi Breeze. "O kendi şanını ve parasını aldığı sürece, başkalarının yönetimde kalmasına izin vermeye oldukça gönüllü. Sorun o atiyum olacak. Cett onun burada olduğunu düşünüyor ve eğer bulamayacak olursa..."

"Bırakalım şehri arasın," dedi Ham.

Breeze başını sallayarak onayladı. "Onu benim onu atiyum hakkında yanlış yönlendirdiğime inandırmanız gerekecek ve benim hakkımdaki fikirleri de göz önüne alınacak olursa, bu fazla zor olmamalı. Bu da bir diğer küçük mesele, onu benimle

ilgilenilmiş olduğuna dair ikna etmeniz de gerekli. Belki de benim ona karşı bir ordu getirmiş olduğumu keşfeder etmez, Elend'in beni idam ettirdiğine inanır."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar.

"Breeze?" dedi Elend. "Lord Cett topraklarındaki skaalara nasıl davranıyor?"

Breeze durakladı, sonra da bakışlarını kaçırdı. "Korkarım ki iyi değil."

"Bak şimdi, ben bizim halkımızı en iyi şekilde nasıl koruyacağımızı göz önüne almamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Elend. "Yâni, eğer biz her şeyi Cett'in eline teslim edersek, o zaman benim postumu kurtarmış oluruz ama salahiyetteki bütün skaa halkının pahasına!"

Dockson başını salladı. "Elend, bu bir ihanet olmaz. Tek yol bu ise değil."

"Bunu söylemesi kolay," dedi Elend. "Ama böyle bir şeyi yapmanın suçluluğunu taşımak zorunda kalan kişi ben olacağım. Önerinizi bir kenara atmamız gerektiğini söylüyor değilim ama benim de birkaç fikrim var..."

Diğerleri bakıştılar. Çoğu zaman olduğu gibi Clubs ve Dikiz toplantı boyunca sessiz kalıyordu; Clubs sadece mutlaka gerekli olduğunu hissettiği zamanlarda konuşurdu ve Dikiz de konuşmaların dışında kalmaya meyilli olurdu. En sonunda Breeze, Ham ve Dockson tekrar Elend'e baktılar.

"Burası sizin ülkeniz Majesteleri," dedi Dockson dikkatli bir şekilde. "Biz sadece tavsiye vermek için buradayız." *Çok iyi tavsiye*, diye ima ediyordu ses tonu.

"Evet, ee," dedi Elend hızla bir kitap seçerek. Acelesi yüzünden dizilerden bir tanesini devirerek kitapları bir patırtıyla masanın üzerine saçtı ve bir cilt de Breeze'in kucağına kondu.

"Pardon," dedi Elend, Breeze gözlerini devirerek kitabı tekrar masanın üstüne koyarken. Elend kendi kitabını açtı. "Şimdi, bu kitabın asker gruplarının düzenlenmesi ve hareket ettirilmesi konusunda söyleyecek bazı çok ilginç şeyleri var..."

"Ee, El?" diye sordu Ham kaşlarını çatarak. "Bu tahıl nakliyatı hakkında bir kitapmış gibi görünüyor."

"Biliyorum," dedi Elend. "Kütüphanede savaş hakkında çok fazla kitap yoktu. Sanırım hiç savaş olmadan bin yıl geçirdiğimiz için. Ancak bu kitap Son İmparatorluk'taki çeşitli garnizonları beslemek için ne kadar tahıl gerektiğinden bahsediyordu. Bir ordunun ne kadar fazla yiyeceğe ihtiyacı olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

"Doğru söylüyorsun," dedi Clubs başıyla onaylayarak. "Askerleri tok tutmak çoğu zaman lanet bir beladır; bizim sınırlarda savaşırken sık sık ikmal sorunlarımız olurdu ve biz de sadece arada sırada çıkan isyanları bastırmak için gönderilen küçük gruplardık."

Elend başını salladı. Clubs Lord Hükümdar'ın ordusunda savaşarak geçirdiği geçmişinden pek fazla bahsetmezdi ve çete de ona bunun hakkında pek fazla soru sormazdı.

"Her neyse," dedi Elend. "Bahse girerim ki hem Cett, hem de benim babam büyük insan topluluklarını hareket ettirmeye alışkın değildir. İkmal sorunları olacak, özellikle de buraya o kadar aceleyle gelmiş olan Cett için."

"Belki olmaz," dedi Clubs. "İki ordunun da ele geçirmiş oldukları Luthadel'e gelen kanal yolları var. Bu daha fazla ikmal malzemesi getirtmeyi onlar için kolaylaştıracak."

"Artı her ne kadar Cett'in topraklarının büyük bir kısmı şu anda ayaklanma hâlinde olsa da, o Lord Hükümdar'ın ana konserve fabrikalarından birinin bulunduğu Haverfrex şehrini *hâlâ* elinde tutuyor," diye ekledi Breeze. "Cett'in kısa bir kanal yolculuğu kadar ötede dikkate değer miktarda yiyeceği var."

"O zaman biz de kanalları engelleriz," dedi Elend. "O ikmal malzemelerinin gelmesini durdurmak için bir yol buluruz. Kanallar malzeme getirtmeyi kolaylaştırıyor olabilir ama biz tam olarak hangi yoldan geleceğini bildiğimiz için saldırıya açık hâle de getiriyor. Ve eğer biz onları yiyecekten yoksun bırakabilirsek, belki onlar da dönüp evlerine gitmek zorunda kalabilir."

"Ya öyle yaparlar, ya da Luthadel'e saldırma riskini göze alırlar," dedi Breeze.

Elend durakladı. "O da bir olasılık," dedi. "Ama, ee, ben şehrin nasıl savunulacağını da araştırıyordum." Masanın üstünde uzanarak bir kitabı aldı. "Şimdi, bu Jendellah'nın *Modern Çağda Şehir Yönetimi*. O Luthadel'de şehrin aşırı büyüklüğü ve çok sayıdaki skaa kenar mahallesi yüzünden güvenliği sağlamanın ne kadar zor olduğundan bahsediyor. Gezgin şehir muhafızı grupları kullanılmasını öneriyor. Ben onun yöntemlerini bir savaşta kullanmak üzere de uyarlayabileceğimizi düşünüyorum; duvarımız tamamıyla savunmak için fazlasıyla uzun ama eğer saldırılara cevap verebilecek hareketli asker gruplarımız olursa"..."

"Majesteleri?" diye sözünü kesti Dockson.

"Hım? Evet?"

"Bizim daha ancak bir yıllık eğitimi olan oğlanlar ve adamlardan oluşan bir ordumuz var ve karşımızda da bir tane değil, *iki* tane karşı koyamayacağımız ordu var. Bu savaşı güç kullanarak kazanamayız."

"Ee, evet," dedi Elend. "Elbette. Ben sadece diyordum ki; eğer savaşmak zorunda kalırsak, benim bazı stratejilerim var..."

"Eğer savaşırsak kaybederiz," dedi Clubs. "Büyük olasılıkla her durumda kaybedeceğiz."

Elend bir an için durakladı. "Evet, ee, ben sadece..."

"Kanal yollarına saldırmak iyi bir fikir ama," dedi Dockson. "Bunu gizlice yapabiliriz, belki de ikmal teknelerine saldırmak için bölgedeki bazı haydutları kiralayabiliriz. Büyük olasılıkla bu Cett ya da Straff'ı evine göndermek için yeterli olmayacaktır ama onları bizimle ittifak kurmak için daha çaresiz hâle getirebilir."

Breeze başını sallayarak onayladı. "Cett zaten arkasında kendi salâhiyetindeki istikrarsızlık yüzünden endişe içinde. Ona önden bir haberci göndererek bizim bir ittifak kurmakla ilgilendiğimizi bildirebiliriz. O şekilde, ikmal sorunları başlar başlamaz bizi düşünür."

"Ona Breeze'in idam edilmiş olduğunu açıklayan bir mektup bile gönderebiliriz," diye ekledi Dockson. "Bir iyi niyet göstergesi olarak. Böylece..."

Elend boğazını temizledi. Diğerleri durakladı.

"Ben, ıı, daha bitirmemiştim," dedi Elend.

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Dockson.

Elend derin bir nefes aldı. "Haklısınız, bizim o ordularla savaşmaya gücümüz yetmez. Ama ben bizim onların birbirleriyle savaşmalarını sağlamanın bir yolunu bulmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Bu hoş bir düşünce, güzel kardeşim," dedi Breeze. "Ama o ikisinin birbirlerine saldırmalarını sağlamak, şuradaki Dikiz'i şarabımı tekrar doldurmaya ikna etmek kadar kolay olmayacak." Dönerek boş kupasını uzattı. Dikiz durakladı, sonra da içini çekerek şarap şişesini getirmek için ayağa kalktı.

"Ee, evet," dedi Elend. "Ama her ne kadar savaş üzerine çok fazla kitap olmasa da, politika üzerine yazılmış epey bir kitap *var*. Breeze, sen geçen gün üç taraflı bir açmazda en zayıf taraf olmanın bize güç verdiğini söylemiştin."

"Aynen öyle," dedi Breeze. "Biz daha büyük olan iki taraf için de savaşı çevirebiliriz."

"Evet," dedi Elend bir kitabı açarak. "Şimdi işin içinde üç taraf olduğuna göre, olay artık bir savaş değil; politika. Bu da tıpkı evler arasındaki bir mücadele gibi. Ve ev politikalarında, en güçlü evler bile müttefikleri olmadan ayakta kalamazlar. Küçük evler bireysel olarak zayıftır ama bir grup olarak göz önüne alındıkları zaman güçlü olurlar.

"Biz o küçük evlerden bir tanesi gibiyiz. Eğer herhangi bir çıkar sağlamak istiyorsak, düşmanlarımızın bizi unutmasını, ya da en azından bizim önemsiz olduğumuzu düşünmelerini sağlamak zorunda kalacağız. Eğer ikisi de bizi oyuna getirdiklerini, diğer orduyu yenmek için bizi kullanıp, sonra da kendi istedikleri bir anda bize karşı dönebileceklerini varsayarsa; bizi yalnız bırakarak birbirlerinin üzerine odaklanırlar."

Ham çenesini ovuşturdu. "Sen iki tarafı birden idare etmekten bahsediyorsun Elend. Bu kendimizi içine sokmak için tehlikeli bir konum."

Breeze başıyla onayladı. "O anda hangi taraf daha zayıf görünüyorsa desteğimizi ondan tarafa çevirmemiz, onları birbirleriyle atışır hâlde tutmamız gerekecek. Ve ikisinin arasında kazananın da, yenebileceğimiz kadar zayıflayacağının bir garantisi yok."

"Yiyecek sorunlarımızdan ise bahsetmeye bile gerek yok," dedi Dockson. "Sizin önerdiğiniz şey zaman alacaktır Majesteleri. Kuşatma altında olacağımız, stoklarımızın azalacağı bir zaman. Şu anda sonbahar. Kış çok geçmeden gelecek."

"Bu zor olacak," diye katıldı Elend. "Ve riskli. Ama ben bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. *İkisinin* de kendileriyle müttefik olduğumuzu düşünmesini sağlayacak ama desteğimizi vermeyeceğiz. Onları birbirlerine saldırmaları için teşvik edecek ve ikmal malzemeleri ile morallerini yıpratarak onları bir çatışmaya doğru iteceğiz. Ortalık yatıştığı zaman ise, hayatta kalan ordunun tam da bizim yenebileceğimiz kadar zayıf olması mümkün."

Breeze düşünceli görünüyordu. "Havası var," diye itiraf etti. "Ve kulağa da nispeten eğlenceliymiş gibi geliyor."

Dockson gülümsedi. "Sen sadece bu kendi işimizi başkalarına yaptırmamız anlamına geleceği için öyle diyorsun."

Breeze omzunu silkti. "Manipülasyon kişisel bir seviyede o kadar iyi işliyor ki, ben ulusal politika olarak da eşit derecede uygulanabilir olmaması için bir sebep görmüyorum."

"Aslında çoğu iktidar da böyle işler," diye düşüncelere daldı Ham. "Bir hükümet bütün işleri *başka* birilerinin yapacağından emin olmanın kurumsallaşmış bir yöntemi değilse nedir?"

"Iı, ya plan?" diye sordu Elend.

"Bilmiyorum El," dedi Ham konuya geri dönerek. "Kulağa Kell'in planlarından biri gibi geliyor; gözü kara, cüretkâr ve biraz da delice." Sanki böyle bir yöntemi Elend'in önerdiğini duyduğu için şaşırmış gibi konuşuyordu.

Ben de herhangi bir adam kadar gözü kara davranabilirim, diye düşündü Elend içerlemiş bir şekilde, sonra da durakladı. O gerçekten de böylesine bir düşünce zincirini sonuna kadar takip etmeyi istiyor muydu?

"Kendimizi ciddi bir sorunun içinde bulabiliriz," dedi Dockson. "Eğer taraflardan bir tanesi oyunlarımızdan sıkıldığına karar verecek olursa..."

"Bizi yok ederler," dedi Elend. "Ama... eh, beyler, sizler kumarbazsınız. Bana bu planın size öylece Lord Cett'in önünde eğilmekten daha cazip gelmediğini söyleyemezsiniz."

Ham ile Breeze bakıştı ve fikri düşünüyormuş gibi göründüler. Dockson gözlerini devirdiyse de o da sadece alışkanlıktan itiraz ediyormuş gibi görünüyordu.

Hayır, onlar da güvenli yoldan gitmeyi istemiyorlardı. Bunlar Lord Hükümdar'a meydan okumuş adamlardı, hayatlarını asilleri dolandırarak kazanmış olan adamlar. Bazı açılardan, onlar çok dikkatliydi; ayrıntılara gösterdikleri dikkatte titiz olabilir, izlerini gizlemede ve çıkarlarını korumada tedbirli davranabilirlerdi. Ama iş büyük ödül için kumar oynamaya geldiği zaman, onlar çoğu zaman gönüllüydü.

Hayır, gönüllü değil. Hevesli.

Harika, diye düşündü Elend. *En yakın danışmanlarım olarak bir avuç macera düşkünü mazoşist seçmişim. Daha da beteri, kendim de onlara katılmaya karar verdim.* Ama başka ne yapabilirdi ki?

"En azından bunu bir düşünebiliriz," dedi Breeze. "Kulağa gerçekten de heyecan verici geliyor."

"Bak şimdi, ben bunu heyecan verici olduğu için önermedim Breeze," dedi Elend. "Ben gençliğimi evimin lideri olduğum zaman Luthadel'i nasıl daha iyi bir şehir yapacağımı planlamaya çalışarak geçirdim. Bu rüyaları ilk muhalefet işaretinde bir kenara atacak değilim."

"Ya Parlamento ne olacak?" dedi Ham.

"En iyi kısım da o," dedi Elend. "Onlar iki gün önceki toplantıda benim önergemi kabul ettiler. Ben müzakere için babamla buluşuncaya kadar şehir kapılarını herhangi bir işgalciye açamazlar."

Çete birkaç dakika için sessizce oturdu. En sonunda Ham Elend'e doğru dö-

nerek başını salladı. "Gerçekten de bilmiyorum El. Kulağa çekici geliyor. Aslında biz de seni beklerken bunun gibi birkaç daha gözü kara planı tartışmıştık. Ama..."

"Ama ne?" diye sordu Elend.

"Bunun gibi bir plan sana fazlasıyla bağlı güzel kardeşim," dedi Breeze şarabını yudumlayarak. "Krallarla görüşenin, ikisini de onların tarafında olduğumuza dair ikna edenin sen olması gerekecek. Kusura bakma, ama sen dolandırıcılıkta yenisin. Takımın kilit noktasına bir acemiyi koyan gözü kara bir planı kabul etmek zor."

"Ben bunu yapabilirim," dedi Elend. "Gerçekten de."

Ham Breeze'e bir göz attı, sonra ikisi de Clubs'a baktılar. Huysuz general omzunu silkti. "Eğer oğlan denemek istiyorsa, o zaman denesin."

Ham içini çekti, sonra da tekrar Elend'e baktı. "Sanırım ben de katılıyorum. Sen buna hazır olduğun sürece El."

"Hazır olduğumu düşünüyorum," dedi Elend endişesini saklayarak. "Ben sadece teslim olamayacağımızı biliyorum, kolayca olmaz. Belki de bu işe yaramaz, belki de birkaç aylık kuşatmadan sonra şehri yine de teslim etmek zorunda kalırız. Ancak bu bize *bir şeylerin* olabileceği bir iki ay verir. Pes etmek yerine beklemek için riske girmeye değer. Beklemek ve plan yapmak için."

"Pekâlâ o zaman," dedi Dockson. "Bize bazı fikirler ve seçenekler bulmak için biraz zaman verin Majesteleri. Birkaç gün içinde ayrıntılar hakkında konuşmak için tekrar toplanırız."

"Pekâlâ," dedi Elend. "Anlaştık. Şimdi, eğer başka konulara geçebilirsek, bahsetmek istediğim bir..."

Kapı çalındı. Elend seslendiği zaman biraz utanmış gibi görünen Yüzbaşı Demoux kapıyı iterek açtı. "Majesteleri?" dedi. "Özür dilerim ama... sanırım sizin toplantınızı dinleyen birisini yakaladık."

"Ne?" dedi Elend. "Kim?"

Demoux yana doğru dönerek muhafızlarından bir çiftine elini salladı. Odanın içine getirdikleri kadın Elend için hafifçe tanıdıktı. Çoğu Terrisli gibi uzun boylu olan kadın, parlak renkli ama işlevsel bir elbise giymekteydi. Kulakları aşağı doğru uzamış, çok sayıda küpenin yer aldığı kulak memeleri genişlemişti.

"Seni hatırlıyorum," dedi Elend. "Birkaç gün önce, Parlamento salonundan. Beni izliyordun."

Kadın cevap vermedi. Bağlanmış bileklerine rağmen katı, hatta mağrur bir şekilde ayakta durarak odanın sakinlerine göz gezdirdi. Elend aslında daha önce hiç Terrisli bir kadın görmemişti; o sadece vekilharçlarla, doğuştan itibaren uşak olmaları için eğitilmiş olan hadımlarla karşılaşmıştı. Her nedense, Elend Terrisli bir kadının biraz daha itaatkâr görünmesini beklemişti.

"Yan taraftaki odada saklanıyordu," dedi Demoux. "Özür dilerim Majesteleri. Ben onun bizi nasıl geçmiş olduğunu bilmiyorum. Onu duvarı dinlerken yakaladık, gerçi ben onun herhangi bir şey duyduğundan şüpheliyim. Ne de olsa, o duvarlar taştan."

Elend kadının gözlerine baktı. Yaşı ilerlemişti, belki elliydi; güzel değildi ama sıradan da değildi. Sağlam yapılıydı, düzgün ve dikdörtgen şekilli bir yüzü vardı. Bakışları sakin ve katıydı ve uzun süre gözlerinin içine bakmak Elend'i rahatsız etmişti.

"Peki, ne duymayı bekliyordun kadın?" diye sordu Elend.

Terrisli yorumu duymazdan geldi. Diğerlerine doğru döndü ve hafifçe şiveli bir sesle konuştu. "Kral ile yalnız olarak konuşacağım. Diğerleriniz gidebilirler."

Ham gülümsedi. "Eh, en azından cesur."

Dockson Terrisliye hitap etti. "Kralımızı seninle yalnız bırakacağımızı sana düşündüren ne?"

"Majesteleri ile benim tartışacak şeylerimiz var," dedi kadın ciddi bir şekilde, sanki bir esir olarak durumunun farkında değildi, ya da hiç umursamıyordu. "Onun güvenliği hakkında endişe etmenize gerek yok; eminim ki pencerenin dışında saklanmakta olan genç Sissoylu benimle ilgilenmek için yeter de artar bile."

Elend yan tarafındaki daha iri vitray camlı pencerenin yanındaki küçük havalandırma penceresine doğru bir göz attı. Terrisli Vin'in izlemekte olduğunu nasıl bilmişti? Kulaklarının olağandışı derecede keskin olması gerekirdi. Belki de bir taş duvarın arkasından toplantıyı dinleyebilecek kadar keskin?

Elend yeni gelene doğru döndü. "Sen bir Sırdaş'sın."

Terrisli başıyla onayladı.

"Seni Sazed mi gönderdi?"

"Benim burada olmamın sebebi o," dedi kadın. "Ama ben 'gönderilmedim'."

"Ham, sorun yok," dedi Elend yavaş yavaş. "Gidebilirsiniz."

"Emin misin?" diye sordu Ham yüzü asılarak.

"Eğer isterseniz beni bağlı bırakın," dedi kadın.

Eğer o gerçekten de bir Ferusimyacı ise bağlar fazla bir engel olmaz, diye düşündü Elend. *Elbette eğer o gerçekten de bir Ferusimyacı, Sazed gibi bir Sırdaş ise, benim de ondan korkmak için herhangi bir sebebim olmamalı. Teorik olarak.*

Diğerleri ayaklarını sürüyerek odadan çıktılar, duruşları Elend'in kararı hakkında ne düşündüklerini belli ediyordu. Her ne kadar onlar artık mesleki olarak hırsız olmasalar da, Elend onların da Vin gibi yetişme tarzlarının etkilerini her zaman taşıyacaklarından kuşkulanıyordu.

"Biz hemen dışarıda olacağız El," dedi kapıdan en son çıkan Ham, sonra da kapıyı çekerek kapattı.

Ama yine de, beni tanıyanlar benim bu kadar kolaylıkla vazgeçmem için hiç ihtimal olmadığını fark edecektir. Bir kere araştıracak bir şey bulduğum zaman, takibimde kararlı hâle gelirim.

14

TERRİSLİ BAĞLARINI KOPARDI VE İPLER yere düştü.

"Iı, Vin?" dedi Elend bu kadınla görüşmenin mantığını sorgulamaya başlayarak. "Belki de içeri gelsen iyi olacak."

"O aslında burada değil," dedi Terrisli umursamazca, ileri doğru yürürken. "Birkaç dakika önce devriye turunu atmak için ayrıldı. Ben de o yüzden beni yakalamalarına izin vermiştim."

"Iı, anlıyorum," dedi Elend. "Şimdi muhafızları çağıracağım."

"Aptal olmayın," dedi Terrisli. "Sizi öldürmek isteseydim, bunu diğerleri içeri giremeden önce yapabilirdim. Şimdi bir an sessiz durun."

Uzun boylu kadın masanın etrafında yavaş bir daire çizerek yürür, sanki müzayedeye çıkarılmış bir parça mobilyayı gözden geçiren bir tüccar gibi Elend'i incelerken Elend rahatsız bir şekilde dikildi. Kadın en sonunda ellerini beline koyarak durdu.

"Dik durun," diye emretti.

"Pardon?"

"Kambur duruyorsunuz," dedi kadın. "Bir kralın her zaman bir asalet havası yayıyor olması gerekir, arkadaşlarıyla birlikte olduğu zamanlarda bile."

Elend kaşlarını çattı. "Şimdi, her ne kadar bir tavsiyeyi takdir etsem de, ben hiç..."

"Hayır," dedi kadın. "Lafı gevelemeyin. Emredin."

"Pardon?" dedi Elend bir kez daha.

Kadın öne bir adım atarak bir eliyle Elend'in omzunu kavradı ve duruşunu düzeltmek için sırtına da sertçe bastırdı. Geriye çekilerek hafifçe kendi kendine başını salladı.

"Bak şimdi," dedi Elend. "Ben..."

"Hayır," diye lafını kesti kadın. "Konuşma şekliniz daha güçlü olmalı. Görünüş; kelimeler, hareketler, duruşlar, insanların sizi nasıl yargılayacağını ve size nasıl tepki vereceklerini belirler. Eğer her cümleye yumuşaklık ve kararsızlıkla başlarsanız, yumuşak ve kararsız olarak görülürsünüz. Buyurgan olun!"

"Ne oluyor burada?" diye hesap sordu çileden çıkan Elend.

"Hah," dedi kadın. "Nihayet."

"Sen Sazed'i tanıdığını mı söylemiştin?" diye sordu Elend omuzlarını düşürerek daha önceki duruşuna geçme dürtüsüne direnirken.

"O bir tanıdık," dedi kadın. "Benim adım Tindwyl; sizin de tahmin etmiş olduğunuz gibi, Terrisli bir Sırdaş'ım." Bir an için ayağıyla yere hafif hafif vurdu, sonra da başını salladı. "Sazed beni sizin hırpani görünüşünüz hakkında uyarmıştı ama dürüst olmak gerekirse, ben hiçbir kralın özsunum algısının bu kadar kötü olamayacağını varsaymıştım."

"Hırpani mi?" diye sordu Elend. "Pardon?"

"Bunu söylemeyi kesin," diye tersledi Tindwyl. "Soru sormayın, demek istediğinizi söyleyin. İtiraz ediyorsanız, itiraz edin; sözlerinizi benim yorumuma açık bırakmayın."

"Evet, ee, her ne kadar bunların hepsi çok enteresan olsa da," dedi Elend kapıya doğru yürüyerek. "Ben bu akşam daha fazla hakarete uğramamayı tercih ederim. Eğer bana izin verirsen..."

"Halkınız sizin bir aptal olduğunuzu düşünüyor Elend Venture," dedi Tindwyl sessizce.

Elend durakladı.

"Parlamento, bizzat oluşturduğunuz bir kurum, sizin otoritenizi görmezden geliyor. Skaalar sizin onları korumayı başaramayacağınıza ikna olmuş durumdalar. Sizin kendi arkadaşlarınızdan oluşan danışmanlarınız bile planlarını sizin yokluğunuzda yapıyor, sizin fikirlerinizin eksikliğinin pek de büyük bir kayıp olmayacağını varsayıyorlar."

Elend gözlerini kapatarak derin, yavaş bir nefes aldı.

"Sizin iyi fikirleriniz var Elend Venture," dedi Tindwyl. "Krallara yaraşır fikirler. Ancak siz bir kral değilsiniz. Bir adam sadece başkaları onu önderleri olarak kabul ettiği zaman liderlik edebilir ve sadece tebaasının ona verdiği kadar otoriteye sahiptir. Dünyadaki bütün parlak fikirler bile, eğer kimse onları dinlemeyecekse krallığınızı kurtaramaz."

Elend döndü. "Bu son yıl boyunca ben dört kütüphanedeki liderlik ve yönetim hakkındaki ilgili bütün kitapları okudum."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "O zaman benim şüphem o ki, dışarıda halkınız tarafından görülerek ve bir hükümdar olmayı öğrenerek geçirmiş *olmanız* gereken büyük miktardaki zamanı odanızda geçirmişsinizdir."

"Kitapların büyük değeri vardır," dedi Elend.

"Hareketlerin daha büyük değeri vardır."

"Ve ben uygun hareketleri nereden öğreneceğim?"

"Benden."

Elend durakladı.

"Her Sırdaş'ın bir özel ilgi alanının olduğunu siz de biliyor olabilirsiniz," dedi Tindwyl. "Her ne kadar hepimiz aynı bilgi kitlesini ezberliyor olsak da, bir insan o kitlenin sadece sınırlı bir miktarını inceleyip anlayabilir. Ortak arkadaşımız Sazed zamanını dinler üzerinde harcıyor."

"Ya senin uzmanlık alanın?"

"Biyografiler," dedi Tindwyl. "Ben sizin adlarını asla duymamış olduğunuz generallerin, kralların ve imparatorların hayatlarını inceledim. Politikanın ve liderliğin teorilerini anlamak, Elend Venture, böyle prensipleri yaşamış olan adamların hayatlarını anlamak ile aynı şey değildir."

"Ve... sen de bana bu adamları taklit etmeyi öğretebilir misin?"

"Belki," dedi Tindwyl. "Umutsuz bir vaka olup olmadığınıza henüz karar vermiş değilim. Ama işte buradayım, o yüzden de elimden geleni yapacağım. Birkaç ay önce Sazed'den sizin durumunuzu anlatan bir mektup aldım. O benden buraya gelerek sizi eğitmemi istemedi ama öte yandan, belki Sazed de daha buyurgan olmayı öğrense iyi olacak olan bir adam."

Elend Terrislinin gözlerine bakarak yavaşça başını salladı.

"O zaman benim eğitimimi kabul edecek misiniz?" diye sordu.

Elend bir an için düşündü. *Eğer o da Sazed'in yarısı kadar işe yarar biriyse, o zaman... eh, bu konuda biraz yardım alsam gerçekten iyi olur.* "Edeceğim," dedi Elend.

Tindwyl başını salladı. "Sazed sizin alçakgönüllülüğünüzden de bahsetmişti. Bu bir avantaj olabilir, eğer size engel olmasına izin vermediğinizi varsayarsak. Şimdi, inanıyorum ki sizin Sissoylunuz geri döndü."

Elend yan pencereye doğru döndü. Kepenk savrularak açılıp sisin odanın içine akmaya başlamasına izin verdi ve pencerede pelerinli, çömelmiş bir şekil belirdi.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu Vin sessizce.

Tindwyl gülümsedi, Elend'in onun yüzünde gördüğü ilk sert olmayan ifadeydi. "Sazed sizden de bahsetmişti çocuğum. Siz ve ben yakın zamanda özel olarak görüşmeliyiz, diye düşünüyorum ben."

Vin arkasından sisleri sürükleyerek odanın içine süzüldü, sonra da kepenkleri kapattı. Kendisini Elend ile Tindwyl'in arasına yerleştirirken düşmanlığını ya da güvensizliğini saklama zahmetine girmiyordu.

"Neden buradasın?" diye hesap sordu Vin.

Tindwyl tekrar gülümsedi. "O soruya ulaşmak şuradaki kralınızın epey dakikasını almıştı, siz ise burada sadece birkaç kısa andan sonra onu soruyorsunuz. Siz enteresan bir çiftsiniz, diye düşünüyorum ben."

Vin'in gözleri kısıldı.

"Her ne ise, ben çekilmeliyim," dedi Tindwyl. "Tekrar konuşacağız, diye varsayıyorum Majesteleri?"

"Evet, elbette," dedi Elend. "I... çalışmaya başlamam gereken herhangi bir şey var mı?"

"Var," dedi Tindwyl kapıya doğru yürürken. "'I' demeyi kesin."

"Peki."

Tindwyl kapıyı açar açmaz Ham'in başı içeri uzandı. Anında yere atılmış olan bağları fark etti. Ancak herhangi bir şey demedi, büyük olasılıkla Tindwyl'i Elend'in çözdüğünü varsaymıştı.

"Sanırım bu gece için işimiz bitti millet," dedi Elend. "Ham, Tindwyl Hanım'a sarayda bir oda verilmesiyle ilgilenebilir misin? O Sazed'in bir arkadaşı."

Ham omzunu silkti. "Tamam o zaman." Vin'e başını sallayarak veda etti, sonra da çekildi. Tindwyl ayrılırken onlara iyi geceler dilemedi.

Vin kaşlarını çattı, sonra da Elend'e bir göz attı. O... kafası dağınıkmış gibi görünüyordu. "Ondan hoşlanmadım," dedi Vin.

Elend masasının üstündeki kitapları toplarken gülümsedi. "Sen ilk karşılaştığın zaman hiç kimseden hoşlanmıyorsun Vin."

"Senden hoşlanmıştım."

"Böylelikle de ne kadar berbat bir insan sarrafı olduğunu ispatlamıştın."

Vin durakladı, sonra da gülümsedi. Yürüyerek masaya yaklaştı ve kitapları kurcalamaya başladı. Tipik Elend kitapları değillerdi, çoğu zaman okuduklarından çok daha pratik konulardaydılar. "Bu gece nasıl gitti?" diye sordu. "Dinlemek için fazla zamanım olmadı."

Elend içini çekti. Dönerek masanın üstüne oturdu ve başını kaldırarak odanın arka tarafındaki devasa gül pencereye baktı. Pencere karanlıktı, renkleri siyah cam üzerinde ancak yansıma olarak görünüyordu. "İyi gitti, sanırım."

"Sana planından hoşlanacaklarını söylemiştim. Bu onların zorlu bulacağı türden bir şey."

"Sanırım öyle," dedi Elend.

Vin'in yüzü asıldı. "Pekâlâ," dedi sıçrayıp masanın üstüne çıkarak. Elend'in yanına oturdu. "Ne var? O kadının söylediği bir şey mi? Zaten ne istiyormuş ki?"

"Sadece biraz bilgi aktarmak istiyor," dedi Elend. "Sırdaşlar'ı bilirsin, her zaman derslerini dinleyecek bir kulak isterler."

"Sanırım," dedi Vin yavaş yavaş. Elend'in karamsar olduğunu hiçbir zaman görmemişti, ama cesareti kırılabiliyordu. O kadar çok fikri, o kadar çok planı ve umudu vardı ki, Vin bazen bunların hepsini birden nasıl aklında tutabildiğini merak ediyordu. Eskiden olsa Vin onun odaksız olduğunu söylerdi, Reen her zaman bir hırsızı canlı tutan şeyin odak olduğunu söylerdi. Ancak Elend'in hayalleri onun kimliğinin çok önemli bir parçasıydı. Vin onun bunları bir kenara bırakabileceğinden şüpheliydi. Onun bunu yapmasını isteyeceğini de düşünmüyordu, çünkü bunlar Vin'in onu sevme nedeninin bir parçasıydı.

"Planı kabul ettiler Vin," dedi Elend hâlâ pencereye doğru bakarak. "Hatta heyecanlı gibi bile görünüyorlardı, senin de olacaklarını söylediğin gibi. Bu sadece...

Ben onların önerisinin benimkinden çok daha mantıklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onlar ordulardan bir tanesinin tarafına geçmemizi, beni Luthadel'de boyun eğdirilmiş bir hükümdar olarak bırakmaları karşılığında desteğimizi bir orduya vermemizi istiyordu."

"Bu vazgeçmek olurdu," dedi Vin.

"Bazen, vazgeçmek başarısız olmaktan daha iyidir. Ben az önce şehrimi uzun süreli bir kuşatmaya mahkûm ettim. Bu da her şey bitmeden önce halkın aç kalması, belki de açlıktan ölmesi demek."

Vin bir elini omzuna koyarak Elend'i kararsız bir şekilde izledi. Çoğu zaman, ona güvence veren Elend olurdu. "Bu yine de daha iyi bir yol," dedi Vin. "Diğerleri büyük ihtimalle sadece senin daha cüretkâr bir şeyi kabul etmeyeceğini düşündükleri için daha zayıf bir plan önermişlerdir."

"Hayır," dedi Elend. "Onlar beni memnun etmeye çalışmıyordu Vin. Onlar gerçekten de stratejik bir ittifak kurmanın iyi, güvenli bir plan olduğunu düşünüyorlardı." Durakladı, sonra Vin'e doğru baktı. "Ne zamandan beri hükümetimin mantıklı tarafını *o* grup temsil eder oldu?"

"Onlar büyümek zorunda kaldılar," dedi Vin. "Bir zamanlar oldukları adamlar olamazlar, bu kadar fazla sorumlulukları varken değil."

Elend tekrar pencereye doğru döndü. "Sana beni neyin endişelendirdiğini söyleyeyim Vin. Ben *onların* planının mantıklı olmadığından, hatta belki de biraz cüretkâr olduğundan endişe ediyorum. Belki de bir ittifak kurmak da yeteri kadar zor bir iş olacaktı. Eğer durum buysa, o zaman *benim* önerdiğim şey de resmen saçmalık."

Vin onun omzunu sıktı. "Biz Lord Hükümdar ile savaştık."

"O zaman Kelsier vardı."

"*Yine* mi?"

"Üzgünüm," dedi Elend. "Ama düşünsene Vin. Belki de benim hükümetimi sürdürmeye çalışma planım sadece kibirdir. Bana çocukluğun hakkında ne demiştin? Hırsız çetelerinde olduğun zamanlarda ve herkes senden daha büyük, daha güçlü ve daha sertken ne yapıyordun? Liderlere karşı direniyor muydun?"

Hatıralar birden zihninde belirdi. Saklanmanın, gözlerini yerde tutmanın, zayıflığın hatıraları.

"O, o zamandı," dedi Vin. "Sonsuza kadar başkalarının seni itip kakmasına izin veremezsin. Kelsier bana bunu öğretti, Lord Hükümdar'la da bu yüzden savaştık. Bu yüzden skaa isyanı bütün o yıllar boyunca kazanma şansı hiç olmadığı hâlde Son İmparatorluk ile mücadele etti. Reen bana isyancıların aptal olduğunu söylerdi. Ama Reen şimdi ölü ve Son İmparatorluk da öyle. Ve..."

Vin öne doğru eğilerek Elend'in gözlerini yakaladı. "Şehri teslim edemezsin Elend," dedi sessizce. "Bunun sana yapacağı şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum."

Elend durakladı, sonra da yavaşça gülümsedi. "Sen bazen çok bilge olabiliyorsun Vin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Elend başını sallayarak onayladı.

"Eh, o zaman belli ki sen de benim kadar kötü bir insan sarrafısın," dedi Vin.

Elend güldü, kolunu Vin'e dolayarak yanına yasladı. "Peki, bu geceki devriyen olaysız geçmiştir diye varsayıyorum?"

Sis ruhu. Düşüşü. Sadece hafifçe hatırlıyor olsa da kolunda hâlâ hissedebildiği soğukluk. "Öyle," dedi Vin. Elend'e sis ruhundan bahsettiği son seferde, o anında Vin'in hayal görmekte olduğunu düşünmüştü.

"Bak," dedi Elend. "Sen de toplantıya gelmiş olmalıydın, senin de burada olman beni mutlu ederdi."

Vin bir şey demedi.

Bir kaç dakika boyunca oturarak yukarıdaki karanlık pencereye baktılar. Garip bir güzelliği vardı; arkadan ışık gelmediği için pencerenin renkleri görünmüyordu ve Vin de onların yerine camın üzerindeki desenlere odaklanabiliyordu. Metalden bir çerçevenin içinde örülmüş olan çentikler, kesikler, kıymıklar ve katmanlar vardı.

"Elend?" dedi Vin en sonunda. "Ben endişeliyim."

"Eğer olmasan ben endişe ederdim," dedi Elend. "O ordular *beni* o kadar endişelendiriyor ki zar zor düzgün düşünebiliyorum."

"Hayır," dedi Vin. "Onlardan değil. Ben başka şeyler hakkında endişeleniyorum."

"Ne gibi?"

"Ee... ben Lord Hükümdar'ın söylediği şeyi düşünüyordum, ben onu öldürmeden hemen önce. Hatırlıyor musun?"

Elend başını sallayarak onayladı. O orada değildi ama Vin ona anlatmıştı.

"O insanoğlu için yaptığı şeyden bahsetmişti," dedi Vin. "O bizi kurtarmış diyor hikâyeler. Zifir'den."

Elend başını salladı.

"Ama Zifir *neydi*?" dedi Vin. "Sen bir asildin, din sana yasak değildi. Nezaret Zifir ile Lord Hükümdar hakkında ne öğretiyordu?"

Elend omzunu silkti. "Pek bir şey değil aslında. Din yasak değildi ama teşvik ediliyor da değildi. Nezaret'te sahiplenici bir şeyler vardı, dinsel işlerle kendilerinin ilgileneceklerini, bizim bu konuda endişe etmemize gerek olmadığını ima eden bir hava."

"Ama size bir şeylerden bahsediyorlardı, değil mi?"

Elend başıyla onayladı. "Çoğu zaman, neden aristokrasinin ayrıcalıklı ve skaaların da lanetlenmiş olduğundan bahsederlerdi. Sanırım bizim ne kadar şanslı olduğumuzu anlamamızı istiyordu; gerçi dürüst olmak gerekirse, ben onların öğretilerini her zaman biraz rahatsız edici bulmuştum. Yani, onlar bizim, atalarımız Lord Hükümdar'ı Miraç'tan önce desteklemiş olduğu için asil olduğumuzu iddia ediyordu. Ama bunun anlamı bizim başka insanların yapmış oldukları şeyler yüzünden ayrıcalıklı olduğumuzdur. Pek adil değil, ha?"

Vin omzunu silkti. "Herhangi başka bir şey kadar adildir herhâlde."

"Ama sen kızmıyor muydun?" dedi Elend. "Sen o kadar azla yetinirken, aristokrasinin o kadar çok şeyi olması seni sinirlendirmiyor muydu?"

"Bunu düşünmezdim," dedi Vin. "Asillerin çok şeyi vardı, o yüzden de biz bunları onların elinden alabilirdik. Onların bunu nasıl elde ettiğini neden umursayacaktım? Bazı zamanlar, benim yiyeceğim olduğunda diğer hırsızlar beni döver ve bunu elimden alırdı. Yemeği nereden bulduğumun ne önemi vardı? Yine de benden alınmıştı."

Elend durakladı. "Biliyor musun, bazen okuduğum politik teorisyenler eğer seninle karşılaşsalar ne derlerdi merak ediyorum. Benim içinde hüsranla pes edecekleri gibi bir his var."

Vin onun yan tarafını dürttü. "Bu kadar politika yeter. Bana Zifir'den bahset."

"Ee, ben onun bir tür yaratık olduğunu düşünüyorum, dünyayı neredeyse yok etmiş olan karanlık ve kötücül bir şey. Lord Hükümdar Zifir'i yenme ve insanoğlunu birleştirme gücünü aldığı Miraç Kuyusu'na gitmiş. Şehirde bu olayı betimleyen birkaç tane heykel var."

Vin kaşlarını çattı. "Evet, ama onlar Zifir'in gerçekte neye benzediğini hiç göstermiyor. Lord Hükümdar'ın ayaklarının dibindeki çarpık bir yığın hâlinde betimleniyor."

"Eh, Zifir'i gerçekten de görmüş olan son kişi bir yıl önce öldü, o yüzden sanırım heykellerle yetinmek zorunda kalacağız."

"Eğer geri gelmezse," dedi Vin sessizce.

Elend kaşlarını çatarak tekrar ona baktı. "Seni rahatsız eden şey bu mu Vin?" Yüzü hafifçe yumuşadı. "İki tane ordu yeterli değil mi? Bir de dünyanın kaderi hakkında mı endişe edeceksin?"

Vin mahcup bir şekilde başını eğdi ve Elend gülerek onu yakınına çekti. "Ah Vin. Senin biraz paranoyak olduğunu biliyorum; aslında, durumumuza bakınca ben de aynı şekilde hissetmeye başlıyorum. Ama bence bu konuda endişe etmene gerek yok. Dünyayı kırıp geçiren cisimlenmiş korkunç kötülükler hakkında herhangi bir rapor duymadım."

Vin başını salladı ve Elend de biraz geriye yaslandı, onun sorusuna cevap verdiğini varsaydığı belliydi.

Çağların Kahramanı Zifir'i yenmek için Miraç Kuyusu'na gitti, diye düşündü Vin. *Ama kehanetlerin hepsi Kahraman'ın, Kuyu'nun gücünü kendisi için alması gerektiğini söylüyordu. Onun güçten vazgeçmesi, gücün kendisine Zifir'i yok etmesi için güvenmesi gerekiyordu.*

Rashek bunu yapmadı, o gücü kendisine aldı. Bu Zifir'in hiçbir zaman yenilmediği anlamına gelmez mi? Peki o zaman dünya neden yok olmadı?

"Kırmızı güneş ve kahverengi bitkiler," dedi Vin. "Bunu Zifir mi yaptı?"

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun?" Elend'in yüzü asıldı. "Kırmızı güneş ve kahverengi bitkiler mi? Başka ne renk olacaklardı?"

"Kelsier bir zamanlar güneşin sarı, bitkilerin de yeşil olduğunu söylemişti."

"Bu acayip bir görüntü."

"Sazed de Kelsier'e katılıyor," dedi Vin. "Efsanelerin hepsi Lord Hükümdar'ın ilk günlerinde güneşin renk değiştirdiğini ve gökten kül yağmaya başladığını söylüyor."

"Ee, sanırım Zifir'in bununla bir ilgisinin *olması* mümkün," dedi Elend. "Gerçekten bilmiyorum." Birkaç dakika düşünceli bir şekilde oturdu. "Yeşil bitki mi? Niye mor ya da mavi değil? Amma acayip..."

Çağların Kahramanı kuzeye, Miraç Kuyusu'na doğru seyahat etti, diye düşündü Vin tekrar. Hafifçe döndü, gözleri çok uzaklardaki Terris dağlarına doğru çekiliyordu. Hâlâ orada mıydı? Miraç Kuyusu?

"OreSeur'dan bilgi koparma şansın oldu mu?" diye sordu Elend. "Casusu bulmamıza yardımı olacak herhangi bir şey?"

Vin omzunu silkti. "Bana kandraların Allomansi kullanamadığını söyledi."

"O zaman taklitçimizi o şekilde bulabilir misin?" dedi Elend canlanarak.

"Belki," dedi Vin. "En azından Dikiz ve Ham'i test edebilirim. Sıradan insanlar daha zor olacak; gerçi kandralar Teskin edilemiyormuş, belki bu benim casusu bulmamı sağlar."

"Bu kulağa ümit verici geliyor," dedi Elend.

Vin başını sallayarak onayladı. İçindeki hırsız, Elend'in her zaman sataştığı o paranoyak kız, onun da üzerinde Allomansi kullanmak, onu test ederek İtmelerine ve Çekmelerine tepki verip vermeyeceğini görmek için can atıyordu. Kendisini durdurdu. Bu adama güvenecekti. Diğerlerini test edecekti ama Elend'i sorgulamayacaktı. Bir açıdan ona güvenerek yanılmayı, güvensizliğin endişesiyle başa çıkmaya tercih ederdi.

En sonunda anladım, diye düşündü Vin bir irkilmeyle. *Kelsier. Senin Mare için ne hissettiğini anladım. Ben senin hatanı yapmayacağım.*

Elend ona bakıyordu.

"Ne var?" diye sordu Vin.

"Gülümsüyorsun," dedi Elend. "Ben de espriyi duyacak mıyım?"

Vin ona sarıldı. "Hayır," dedi sadece.

Elend gülümsedi. "Pekâlâ o zaman. Dikiz ve Ham'i test edebilirsin ama ben taklitçinin çeteden biri olmadığından oldukça eminim. Ben bugün onların hepsiyle konuştum ve hepsi de kendileri gibiydi. Bizim saray personelini araştırmamız gerek."

O kandraların ne kadar iyi olabileceğini bilmiyor. Düşmanın kandrası büyük olasılıkla kurbanını aylar boyunca incelemiş, her huyunu öğrenmiş ve ezberlemişti.

"Ham ve Demoux ile konuştum," dedi Elend. "Saray muhafızlarının üyeleri olarak, onların kemiklerden haberi var ve Ham de ne olduklarını tahmin etmeyi başarmıştı. Umalım ki personeli en az karışıklık yaratacak şekilde tarayıp, taklitçiyi bulabilirler."

Vin'in hisleri Elend'in bu kadar güven dolu olması yüzünden kaşınıyordu. *Hayır*, diye düşündü. *Bırak o en iyisini varsaysın. Onun endişe edeceği yeteri kadar şey var. Dahası, belki de kandra bizim ana takımımızın dışında birisini taklit ediyordur. Elend o konuyu araştırabilir.*

Ve eğer taklitçi çetenin bir üyesiyse... Eh, işte bu benim paranoyamın işe yarayacağı türden bir durum.

"Her neyse," dedi Elend ayağa kalkarak. "Saat çok geç olmadan önce kontrol etmem gereken birkaç şey var."

Vin başını sallayarak onayladı. Elend onu uzun uzun öptü, sonra da gitti. Vin birkaç dakika daha masanın üstünde oturdu; devasa gül pencereye değil de, hafifçe açık bırakmış olduğu yan tarafındaki daha küçük pencereye bakıyordu. Gecenin içine açılan bir kapı ağzı gibi duruyordu. Siyahlığın içinde sisler çalkalanıyor, tereddütlü bir şekilde odanın içine sıcaklıktan sessizce buharlaşacak olan minik kollarını uzatıyordu.

"Sizden korkmayacağım," diye fısıldadı Vin. "Ve sırrınızı çözeceğim." Masadan aşağı indi ve pencereden süzülerek OreSeur ile tekrar buluşup, saray bahçelerini bir kere daha kontrol etmek için dışarı çıktı.

Ben Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu sonucuna varmıştım ve bunu da kanıtlamaya niyetim vardı. Diğerlerinin iradesi karşısında boyun eğmiş olmam gerekirdi, Alendi'nin yolculuklarına şahit olmak için onun yanında seyahat etmekte ısrar etmemiş olmam gerekirdi.

Alendi'nin kendisinin de benim onun ne olduğuna inandığımı keşfetmesi kaçınılmazdı.

15

KABİNE'DEN ÇIKTIKTAN SEKİZ GÜN SONRA, Sazed uyandığında kendisini yalnız buldu.

Battaniyesini ve geceleyin yağmış olan ince kül tabakasını iterek kalktı. Marsh'ın ağaçların gölgesinin altındaki yeri boştu, gerçi külsüz bir parça toprak Sorgucu'nun uyumuş olduğu yeri işaret ediyordu.

Sazed ayağa kalkarak Marsh'ın ayak izlerini sert kırmızı güneş ışığına doğru takip etti. Burada ağaç örtüsü olmadığından küller daha derindi ve ayrıca külleri sürükleyen daha fazla rüzgâr vardı. Sazed rüzgârın süpürdüğü manzarayı izledi. Marsh'tan daha başka bir iz yoktu.

Sazed kampa geri döndü. Burada Doğu Salahiyet'in ortasındaki ağaçlar çarpık ve boğumlu bir şekilde yükseliyordu, ama kahverengi iğne yapraklarla kaplı, rafa benzer üst üste binmiş dalları vardı. Bunlar iyi bir barınak oluşturuyordu, gerçi kül her türlü sığınağın içine sızabilirmiş gibi görünürdü.

Sazed kahvaltı için basit bir çorba yaptı. Marsh geri dönmedi. Sazed yakınlardaki bir derede kahverengi seyahat cüppelerini yıkadı. Marsh geri dönmedi. Sazed kol yenindeki bir söküğü dikti, yürüyüş botlarını yağladı ve başını tıraş etti. Marsh geri dönmedi. Sazed Kabine'de yaptığı baskıyı çıkardı, birkaç kelimeyi kopyaladı, sonra da kendisini kâğıdı kaldırmaya zorladı, kâğıdı çok sık açarak kelimeleri bulanıklaştırmaktan ya da üzerlerine kül bulaştırmaktan endişe ediyordu. Düzgün bir masası ve temiz bir odası olana kadar beklemek daha iyiydi.

Marsh geri dönmedi.

En sonunda Sazed gitti. Duymakta olduğu aciliyet hissini tanımlayamıyordu; kısmen öğrendiği şeyleri paylaşmanın heyecanı, kısmen de Vin ile genç Kral Elend Venture'nın Luthadel'deki olaylarla nasıl ilgilendiğini görmek için duyduğu arzu.

Marsh yolu biliyordu. Yetişirdi.

Sazed elini kaldırıp, gözlerini kızıl güneş ışığına karşı gölgeleyerek tepenin üstündeki yerinden aşağıya baktı. Ufukta hafif bir karanlık vardı, ana yolun doğu tarafında. Coğrafya bakıraklına erişerek Doğu Salahiyet'in tanımlarını aradı.

Bilgi aklının içinde kabararak onu hatıralarla ödüllendirdi. Karanlık, Urbene adlı bir köydü. Doğru coğrafi atlasını arayarak indekslerinden bir tanesini araştırdı. İndeks bulanıklaşmaya, içindeki bilgileri hatırlamak zorlaşmaya başlıyordu; bu da Sazed'in bu indeksi bakıraklı ile zihni arasında çok fazla geçirmiş olduğu anlamına gelirdi. Bir bakıraklın içindeki bilgi bozulmadan kalırdı ama kafasının içindeki herhangi bir şey, sadece birkaç dakika için bile olsa, bozulacaktı. Sazed'in indeksi daha sonra tekrar ezberlemesi gerekecekti.

Aradığı şeyi buldu ve doğru hatıraları aklının içine boşalttı. Atlasta Urbene "pitoresk" olarak listelenmişti, bu da büyük olasılıkla önemli asilin birinin malikânesini oraya inşa etmeye karar verdiği anlamına gelirdi. Liste Urbene'in skaalarının çoban olduğunu söylüyordu.

Sazed kendine bir not karaladı, sonra da atlasın hatıralarını tekrar depoladı. Notu okumak ona demin unuttuğu şeyin ne olduğunu söyledi. İndeks gibi, atlasın hatıraları da kaçınılmaz bir şekilde kafasının içinde kaldıkları süre boyunca hafifçe bozulmuştu. Neyse ki Sazed'in Terris'teyken gizlemiş olduğu ikinci bir grup bakıraklı vardı ve bilgisini başka bir Sırdaş'a aktarmak için onları kullanırdı. Şu andaki bakıraklıları ise günlük kullanım içindi. Uygulanmamış bilginin kimseye faydası yoktu.

Torbasını sırtına attı. Köyü ziyaret etmek, yavaşlatacak olsa bile, Sazed'e iyi gelecekti. Midesi de bu karara katılıyordu. Köylülerin yiyecek açısından pek fazla bir şeylerinin olması olası değildi ama belki de çorba dışında bir şeyler verebilirlerdi. Dahası, Luthadel'deki olaylar hakkında haberleri de olabilirdi.

Kısa tepeden aşağı inerek yoldaki doğuya giden daha küçük kola saptı. Bir zamanlar, Son İmparatorluk'ta çok az seyahat olurdu. Lord Hükümdar skaaların bağlanmış oldukları toprakları terk etmelerini yasaklamıştı ve sadece hırsızlar ve isyancılar itaatsizlik etmeye cesaret edebiliyordu. Yine de asillerin büyük bir kısmı hayatlarını ticaret yaparak kazanırdı, o yüzden bunun gibi bir köyün ziyaretçilere alışkın olması mümkündü.

Sazed gariplikleri fark etmeye anında başladı. Yolun yan tarafındaki çayırlarda izlenmeyen keçiler geziniyordu. Sazed durakladı, sonra da torbasından bir bakıraklı çıkardı. Yürürken bunun içini araştırdı. Hayvancılık hakkındaki bir kitap, çobanların bazen sürülerini otlamaları için kendi hâllerine bıraktığını iddia ediyordu. Ancak izlenmeyen hayvanlar onu huzursuz etmişti. Adımlarını hızlandırdı.

Hemen güneyde skaalar açlıktan ölüyor, diye düşündü Sazed. *Ama burada çiftlik hayvanları o kadar bol mu ki, kimse onları haydutlara ya da avcılara karşı korumak için zaman ayıramıyor?*

Küçük köy ileride belirdi. Sazed neredeyse köydeki faaliyet eksikliğinin; sokaklardaki hareketsizliğin, meltemle sallanan metruk kapılar ve kepenklerin; onun yaklaşması yüzünden olduğuna kendisini ikna edebilecekti. Belki de insanlar o kadar korkmuşlardı ki saklanıyorlardı. Ya da belki de sadece hepsi köyün dışındaydı. Sürüleriyle ilgileniyorlardı...

Sazed durdu. Rüzgârın yön değiştirmesi ile köyden uyarıcı bir koku gelmişti. Skaalar saklanmıyordu, kaçmamışlardı. Bu çürüyen cesetlerin kokusuydu.

Birden telaşa kapılan Sazed küçük bir yüzük, bir koku kalayaklı çıkardı ve bunu başparmağına geçirdi. Rüzgârdaki koku bir katliam gibi gelmiyordu. Daha ağır, daha pis bir kokuydu. Sadece ölüme değil, yozlaşmaya, yıkanmamış bedenlere ve pisliğe ait bir kokuydu. Kalayaklının kullanımını tersine çevirdi, çekeceğine doldurmaya başladı ve koku duyusu son derece azaldı, midesinin bulanmasına engel olacaktı.

Yoluna devam ederek köye dikkatle girdi. Çoğu skaa köyü gibi, Urbene de basit bir şekilde tasarlanmıştı. Merkezdeki bir kuyunun çevresinde kabaca bir daire oluşturacak şekilde inşa edilmiş on büyük ağıldan oluşan bir grup vardı. Binalar ahşaptı ve çatı olarak da Sazed'in görmüş olduğu ağaçlardaki aynı iğne yapraklı dalları kullanmışlardı. Gözetmenlerin kulübeleri ile güzel bir asil malikânesi vadinin biraz daha yukarısında bulunuyordu.

Eğer koku ve tekinsiz boşluk hissi olmasa, Sazed de atlasın Urbene için verdiği tanıma katılabilirdi. Skaa meskenlerine göre, ağıllar bakımlı görünüyordu ve köy de yükselmekte olan toprakların ortasındaki sessiz bir oyuğun içinde duruyordu.

Sazed ilk cesetleri biraz daha yakma gelene kadar bulamamıştı. Bunlar en yakındaki ağılın kapısının önünde yayılmış yatıyorlardı, yaklaşık yarım düzine kadar vardı. Sazed dikkatlice yaklaştı ama çabucak cesetlerin en azından birkaç günlük olduğunu gördü. Birincisinin, bir kadının yanında diz çöktü ve gözle görülür bir ölüm sebebi bulamadı. Diğerleri de aynıydı.

Sazed gerginlikle kendisini zorlayarak uzanıp ağılın kapısını çekerek açtı. İçeriden gelen koku o kadar güçlüydü ki, kalayaklına rağmen alabiliyordu.

Ağıl pek çok diğeri gibi tek bir odaydı. Cesetlerle doluydu. Büyük bir kısmı ince battaniyelere sarınmış olarak yatıyordu, bazıları ise sırtları duvara dayalı, çürümekte olan başları boyunlarından gevşekçe sarkar şekilde oturuyordu. Vücutları sıska, neredeyse etsizdi, kol ve bacakları pörsümüş, kaburgaları da çıkıntı yapıyordu. Kurumuş yüzlerinde tekinsiz, görmeyen gözler vardı.

Bu insanlar açlık ve susuzluktan ölmüştü.

Sazed tökezleyerek ağıldan çıktı, başı eğikti. Diğer binalarda da farklı bir şey bulmayı beklemiyordu ama yine de kontrol etti. Karşısına tekrar ve tekrar aynı görüntü çıktı. Dışarıda yerde yatan yarasız bedenler, içeride de birbirine sokulmuş duran çok daha fazla sayıda ceset. Sinekler sürüler hâlinde vızıldıyor, yüzlerini

kaplıyordu. Binaların birkaç tanesinin içinde, odanın ortasında kemirilmiş insan kemikleri buldu.

Son ağıldan tökezleyerek dışarı çıktı, ağzından derin derin nefes alıyordu. Düzinelerce insan, toplamda yüzden fazlası, belirgin hiçbir neden olmadığı hâlde ölmüştü. Bu kadar fazlasının sadece evlerinde saklanarak, su ve yiyecekleri tükenirken oturup kalmalarına ne sebep olmuş olabilirdi? Etrafta başıboş dolaşan hayvanlar varken nasıl açlıktan ölmüş olabilirlerdi? Ve o dışarıda küllerin içinde yatarken bulduklarını ne öldürmüştü? Onlar içeride olanlar kadar zayıflamış gibi görünmüyordu, gerçi çürüme düzeylerine bakılacak olursa emin olması zordu.

Açlık konusunda yanılmış olmalıyım, dedi Sazed kendi kendisine. *Bir tür salgın, bir hastalık olmalı. Bu çok daha mantıklı bir açıklama.* Tıp bakıraklını araştırdı. Muhakkak hızla etki eden, kurbanlarını zayıflamış hâlde bırakan hastalıklar vardı. Sağ kalanlar da kaçmış olmalıydı. Sevdiklerini arkada bırakarak. Otlaklardaki hayvanların hiçbirini yanlarında götürmeden...

Sazed kaşlarını çattı. O anda bir şey duyduğunu düşündü.

Hızla dönerek işitme kalayaklından duyma gücü çekti. Sesler gerçekti; nefes sesi, hareket sesi, ziyaret etmiş olduğu ağılların birinden geliyordu. Fırladı ve kapıyı savurarak açıp tekrar zavallı ölülere baktı. Cesetler daha önce durdukları yerlerde yatıyorlardı. Sazed onları çok dikkatli bir şekilde inceledi, bu sefer göğsü hareket etmekte olan bir tanesini bulana kadar baktı.

Unutulmuş tanrılar adına... diye düşündü Sazed. Adamın ölü numarası yapmak için fazla uğraşmasına gerek yoktu. Saçları dökülmüş ve gözleri de yüzünden içeriye çökmüştü. Her ne kadar özellikle açlık çekmiş gibi görünmese de, Sazed onu pis, neredeyse cesede benzer vücudu yüzünden fark etmeyi başaramamış olmalıydı.

Sazed adama doğru adım attı. "Ben dostum," dedi sessizce. Adam hareketsiz kalmaya devam etti. Sazed öne doğru yürüyerek bir elini adamın omzuna koyarken kaşlarını çattı.

Adamın gözleri bir anda açıldı ve haykırarak sıçrayıp ayağa kalktı. Sersemlemiş ve çılgın gibiydi, cesetlerin üzerinden aceleyle koşturarak odanın arka tarafına doğru gitti. Yere çömelerek Sazed'e gözlerini dikti.

"Lütfen," dedi Sazed torbasını yere koyarak. "Korkmamalısınız." Çorba baharatları dışında yiyecek olarak yanında sadece birkaç avuç ekmek vardı ama bunların birazını çıkardı. "Benim yemeğim var."

Adam başını sallayarak reddetti. "Yemek yok," diye fısıldadı. "Hepsini yedik. Sadece... yemek var." Gözleri odanın ortasına doğru kaydı. Sazed'in daha önceden de fark etmiş olduğu kemiklere doğru. Pişirilmemiş, kemirilmiş, saklamak istercesine perişan bir parça kumaşın altına bir yığın hâlinde yerleştirilmişlerdi.

"Ben yemeği yemedim," diye fısıldadı adam.

"Biliyorum," dedi Sazed öne doğru bir adım atarak. "Ama başka yemek var. Dışarıda."

"Dışarı çıkamam."

"Neden?"

Adam durakladı, sonra da bakışlarını yere çevirdi. "Sis."

Sazed kapının ağzına doğru bir göz attı. Güneş ufka yaklaşmaktaydı ama daha bir saat kadar batmayacaktı. Sis yoktu. En azından şu anda.

Sazed bir ürperti hissetti. Yavaş yavaş adama doğru döndü. "Sis... gündüz mü?"

Adam başını aşağı yukarı salladı.

"Ve kaldı mı?" diye sordu Sazed. "Birkaç saat sonra kaybolmadı mı?"

Adam başını iki yana salladı. "Günler. Haftalar. Hep sis."

Lord Hükümdar adına! diye düşündü Sazed, sonra da kendisini yakaladı. Düşüncelerinde bile olsa, o yaratığın adıyla lanet etmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu.

Ama sisin gündüz gelmesi, sonra da eğer bu adama inanılacak olursa, haftalar boyunca kalması... Sazed bin yıllık dehşet, gelenek ve batıl inançlar onların dışarı çıkmasına engel olurken, skaaların ağıllarının içinde korkuyla durmalarını hayal edebiliyordu.

Ama açlıktan ölene kadar içeride kalmak? Onların sise karşı duydukları korku bile, ne kadar derine işlemiş olursa olsun, skaaların kendilerini açlıktan öldürmelerine neden olacak kadar güçlü değildi, değil mi?

"Neden çıkmadınız?" diye sordu Sazed sessizce.

"Bazıları çıktı," dedi adam sanki kendi kendisine gibi başını sallayarak. "Jell. Ona ne olduğunu biliyorsun."

Sazed kaşlarını çattı. "Öldü mü?"

"Onu sis aldı. Ah, nasıl da titredi. O hep dik kafalının biriydi, bilirsin. Yaşlı Jell. Ah, nasıl da titredi. Onu alırken nasıl da kıvrandı."

Sazed gözlerini kapattı. *Kapıların önünde bulduğum cesetler.*

"Birazı kaçtı," dedi adam.

Sazed'in gözleri aniden açıldı. "Ne?"

Deliye dönen köylü tekrar başını salladı. "Birazı kaçtı biliyorsun. Onlar bize seslendiler, köyden çıktıktan sonra. Dediler ki bir şey yok. Onları almamış. Neden bilmem. Öbürlerini öldürdü ama. Bazılarını titretip devirdi ama onlar sonra kalktı. Öbürlerini öldürdü."

"Sis bazılarının kaçmasına izin verdi ama diğerlerini öldürdü, öyle mi?"

Adam cevap vermedi. Oturmuştu ve şimdi de sırt üstü yatarak gözlerini odaksız bir şekilde tavana doğru dikti.

"Lütfen," dedi Sazed. "Bana cevap vermeniz gerek. Kimi öldürdü ve kimin geçmesine izin verdi? Bağlantı neydi?"

Adam Sazed'e doğru döndü. "Yemek zamanı," dedi, sonra da ayağa kalktı. Bir cesede doğru ilerledi, sonra da bir kolunu tutup çekerek çürümüş eti kopardı. Neden onun da diğerleriyle birlikte açlıktan ölmemiş olduğunu görmek kolaydı.

Sazed mide bulantısını bir kenara itip uzun adımlarla odayı geçti ve tam o neredeyse etsiz kemiği dudaklarına kaldırırken adamın kolunu yakaladı. Adam dona kaldı, sonra da başını kaldırıp Sazed'e baktı. "Benim değil!" diye ciyaklayarak kemiği attı ve odanın arka tarafına doğru koştu.

Sazed bir an için dikildi. *Acele etmem gerekli. Luthadel'e varmam gerekli. Bu dünyada yanlış olan haydutlar ve ordulardan daha fazla şey var.*

Çılgın adam vahşi bir tür dehşetle izlerken Sazed çantasını aldı, sonra da duraklayarak tekrar yere koydu. En büyük lehimaklını çıkardı. Geniş metal bileziği önkolunun etrafına kapattı, sonra da dönüp köylüye doğru yürüdü.

"Hayır!" diye çığlık atan adam yan tarafa doğru koşmaya çalıştı. Sazed lehimaklına erişerek bir kuvvet patlaması çekti. Kaslarının büyüdüğünü, cüppelerinin daraldığını hissetti. Adam koşarak yanından geçerken köylüyü yakaladı, sonra da adamın ikisine de pek fazla zarar veremeyeceği kadar uzağında sıkıca tuttu.

Sonra da adamı binadan dışarıya taşıdı.

Adam güneş ışığına çıktıkları anda mücadele etmeyi kesti. Sanki güneşi ilk defa görüyormuş gibi başını kaldırarak baktı. Sazed onu yere bıraktı, sonra da lehimaklını bıraktı.

Adam yere çökerek güneşe baktı, sonra da Sazed'e doğru döndü. "Lord Hükümdar... neden o bizi terk etti? Neden gitti?"

"Lord Hükümdar bir zorbaydı."

Adam başını sallayarak reddetti. "O bizi seviyordu. O bizi yönetiyordu. Şimdi o gittiği için sisler bizi öldürebilir. Onlar bizden nefret ediyor."

Sonra adam şaşırtıcı derecede bir hızla sıçrayarak ayaklandı ve köyden çıkan patika boyunca koşarak uzaklaştı. Sazed öne doğru bir adım attı ama durakladı. Ne yapacaktı ki? Adamı ta Luthadel'e kadar sürükleyecek miydi? Kuyuda su ve yemek için hayvanlar da vardı. Sazed sadece zavallı garibanın idare edebileceğini umut edebilirdi.

İçini çekerek Sazed ağıla geri döndü ve torbasını aldı. Dışarı çıkarken durakladı, sonra da çelikakıllarından bir tanesini çıkardı. Çelik depolaması en zor özelliklerden birini tutardı: fiziksel hız. Sazed bir gün bir yerlere çok, çok hızlı koşmasının gerekmesi ihtimaline karşı, bu elindeki çelikaklı doldurarak aylarını harcamıştı.

Şimdi ise bunu taktı.

Evet, bundan sonra söylentileri alevlendiren o olmuştu. Ben onun kendi yaptığı şeyi asla yapamaz, dünyayı onun gerçekten de Kahraman olduğuna dair inandıramaz ve de ikna edemezdim. Buna kendisi de inanıyor muydu bilmiyorum ama başkalarının Kahraman'ın muhakkak o olduğunu düşünmesine neden oldu.

16

VİN, ODALARINI NADİREN KULLANIRDI. ELEND ona ferah odalar tahsis etmişti; ki belki sorunun bir parçası da buydu. Vin çocukluğunu kuytularda, sığınaklarda ya da ara sokaklarda uyuyarak geçirmişti. Üç tane farklı odaya sahip olmak biraz gözünü korkutuyordu.

Ancak bunun gerçekte bir önemi yoktu. Uyanık olduğu zamanlarda ya Elend ile birlikte, ya da sislerin içindeydi. Odaları onun uyuması için vardı. Ya da, şu durumda, etrafı dağıtması için.

Ana odasının ortasında yerde oturuyordu. Vin'in herhangi bir mobilyasının olmaması yüzünden rahatsız olan Elend'in vekilharcı odalarını dekore etmekte ısrar etmişti. Bu sabah ise Vin bunların bir kısmını kenara itmiş, kitabıyla birlikte serin taşların üzerine oturabilmek için halıları ve koltukları odanın yan tarafa yığmıştı.

Bu sadece bir taraftan gevşekçe bağlanmış olan bir dizi sayfa olsa da, onun hayatında sahip olduğu ilk kitaptı. Bu ise ona gayet iyi uyuyordu, basit ciltleme kitabın sayfalarını ayırmayı çok kolaylaştırmıştı.

Vin kâğıt yığınlarının ortasında oturuyordu. Bir kere onları ayırdıktan sonra, kitabın içinde bu kadar çok sayfa olması hayret vericiydi. Vin bir yığının yanında oturmuş, içeriğini gözden geçiriyordu. Başını salladı, sonra da emekleyerek diğer bir yığına doğru gitti. Sayfaları karıştırarak en sonunda bir tanesini seçti.

Bazı zamanlar delirmekte olup olmadığımı merak ediyorum, diyordu kelimeler.

Belki her nasılsa bütün bir dünyanın yükünü sırtımda taşımak zorunda olduğumu bilmenin baskısı yüzündendir. Belki de gördüğüm ölümün, kaybettiğim dostların yüzündendir. Öldürmek zorunda kaldığım dostların.

Neden olursa olsun, bazen beni takip eden gölgeler görüyorum. Ne anladığım, ne de anlamayı arzu ettiğim karanlık yaratıklar. Bunlar, belki de, benim aşırı zorlanmış aklımın bir tür uydurması mı?

Vin paragrafları tekrar okuyarak bir an için oturdu. Sonra da sayfayı başka bir yığının üstüne koydu. OreSeur odanın yan tarafında yatmış, başı patilerinin üzerinde ona dik dik bakıyordu. "Hanımım," dedi Vin sayfayı yere koyarken. "Ben son iki saattir sizin çalışmanızı izliyorum ve itiraf edeceğim ki, tamamıyla şaşkınım. Bütün bunların anlamı ne?"

Vin diğer bir sayfalar yığınına doğru emekledi. "Zamanımı nasıl geçirdiğimi umursamadığını sanıyordum."

"Umursamıyorum," dedi OreSeur. "Ama sıkılıyorum."

"Ve de sinir oluyorsun, görünüşe göre."

"Ben etrafımda ne olup bittiğini anlamayı severim."

Vin omzunu silkerek kâğıt yığınlarına doğru işaret etti. "Bu Lord Hükümdar'ın günlüğü. Ee, aslında bizim bildiğimiz Lord Hükümdar'ın günlüğü değil de, aslında Lord Hükümdar *olmuş olması* gereken adamın günlüğü."

"Olmuş olması gereken mi?" diye sordu OreSeur. "Yani dünyayı ele geçirmiş olması gereken ama geçirmeyen bir adam mı vardı?"

"Hayır," dedi Vin. "Diyorum ki Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış olması gereken adam oydu. Bu adam, bu kitabı yazan adam, ki biz aslında onun adını bilmiyoruz; kehanetlerde geçen bir tür kahramandı. Ya da... herkes öyle olduğunu düşünüyordu. Her neyse, sonunda Lord Hükümdar olan adam Rashek ise bu kahramanın hamalıydı. Sen Renoux rolünü yaptığın sıralarda bizim bu konuda konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?"

OreSeur başıyla onayladı. "Sizin bundan kısaca bahsettiğinizi hatırlıyorum."

"Eh, Kelsier ve benim Lord Hükümdar'ın sarayına sızdığımız zaman bulduğumuz kitap işte bu. Biz bunun Lord Hükümdar tarafından yazıldığını düşünmüştük ama sonunda Lord Hükümdar'ın öldürdüğü ve yerine geçtiği adam tarafından yazılmış olduğu ortaya çıktı."

"Evet Hanımım," dedi OreSeur. "Peki, tam olarak neden onu parçalıyorsunuz?"

"Parçalamıyorum," dedi Vin. "Ben sadece sayfalarını hareket ettirebilmek için cildini söktüm. Bu düşünmeme yardım ediyor."

"Anlıyorum..." dedi OreSeur. "Peki tam olarak ne arıyorsunuz? Lord Hükümdar öldü Hanımım. Son kontrol ettiğim zaman, onu siz öldürmüştünüz."

Ben ne arıyorum? diye düşündü Vin bir diğer sayfayı alırken. *Sisin içindeki hayaletleri.*

Bu sayfanın üstündeki kelimeleri yavaş yavaş okudu.

Bu bir gölge değil.

Beni takip eden bu karanlık şey, sadece benim görebildiğim şey; bu gerçekten de bir gölge değil. Siyahımsı ve şeffaf ama bir gölgeye benzeyen katı sınırları yok. Hafif bir şey, ince ve şekilsiz. Sanki koyu bir pustan oluşuyormuş gibi.

Ya da sisten, belki de.

Vin sayfayı indirdi. *Onu da izliyormuş*, diye düşündü. Bir yıldan uzun zaman önce, Kahraman'ın delirmeye başlamış olması gerektiğini düşünerek bu kelimeleri okuduğunu hatırlıyordu. Üzerindeki bütün o baskılar düşünülürse, kim buna şaşırırdı ki?

Ancak şimdi Vin isimsiz günlük yazarını daha iyi anladığını düşündü. Onun Lord Hükümdar olmadığını biliyor ve onun nasıl biri olabileceğini de görüyordu. Dünyadaki yeri konusunda emin değil ancak önemli olaylara karışmaya zorlanmış. Elinden gelenin en iyisini yapmak için kararlı. Bir açıdan idealist.

Ve sis ruhu onu da takip etmişti. Bu ne anlama geliyordu? Onu görüyor olması Vin'e ne ifade ediyordu?

Diğer bir sayfa yığınına doğru emekledi. Sabahı sis yaratığı hakkında ipuçları arayarak günlüğü taramakla geçirmişti. Ancak bu iki tanıdık pasajın dışında pek bir şey keşfetmekte başarılı olamamıştı.

Garip ya da doğaüstü herhangi bir şeyden bahseden tüm sayfalardan bir yığın yapmıştı. Sis ruhundan bahseden sayfalardan da küçük bir yığın oluşturmuştu. Ayrıca Zifir hakkındaki göndermelerin olduğu özel bir yığını da vardı. İronik bir şekilde, bu en sonuncusu gruptaki hem en büyük, hem de en az aydınlatıcı olandı. Günlük yazarının Zifir'in adını anmak ama hakkında pek bir şey söylememek gibi bir huyu vardı.

Zifir tehlikeliydi, bu kadarı açıktı. Ülkeleri yıkıp geçmiş, binlerce kişiyi öldürmüştü. Canavar nereye gittiyse kargaşa yaratmış, korku ve yıkım getirmişti ama insanoğlunun orduları onu yenmekte başarısız olmuştu. Sadece Terris kehanetleri ve Çağların Kahramanı herhangi bir umut vaat ediyordu.

Keşke biraz daha net konuşsaydı! diye düşündü Vin hüsran içinde kağıtları hızla karıştırırken. Ancak günlüğün tonu aslında bilgilendiriciden çok melankolikti. Bu Kahraman'ın kendisi için yazmış olduğu; delirmemek için, korkularını ve umutlarını kâğıda dökmesine fırsat sağlayan bir şeydi. Elend de benzer sebepler yüzünden yazdığını söylerdi bazen. Bu Vin'e sorunlarla başa çıkmak için aptalca bir yöntem gibi görünüyordu.

Bir iç çekmeyle son kâğıt yığınına, daha incelememiş olduğu sayfaların olduğu yığına doğru döndü. Taş zemine uzanıp işe yarar bilgiler arayarak okumaya başladı.

Bu zaman alıyordu. Sadece yavaş bir okuyucu değildi, aklı da başka yerlere kayıp duruyordu. Günlüğü daha önce de okumuştu ve garip bir şekilde, içindeki ifadeler ve sözler ona o zamanlar nerede olduğunu hatırlatmaktaydı. İki yıl ve bir dünya ötedeki Fellise'de, bir Çelik Sorgucu'nun ellerinde neredeyse öldükten sonra hâlâ iyileşmeye çalışırken, günlerini genç, tecrübesiz bir taşralı leydi olan Valette Renoux rolünü yaparak geçirmek zorunda kalıyordu.

O zamanlar, Vin hâlâ Kelsier'in Son İmparatorluk'u devirme planına inanmış değildi. Çetenin yanında onların hedeflerini kabul etmiş olduğu için değil, ona verdikleri garip şeylere değer verdiği için kalıyordu; arkadaşlık, güven ve Allomansi dersleri. Bunun onu nerelere götüreceğini ise asla tahmin edemezdi. Balolara ve partilere, birazcık da olsa gerçekten de taklit ettiği leydiye dönüşecek şekilde büyümeye.

Ama onlar bir oyundu, birkaç aylık hayâllerdi. Düşüncelerini zorla fırfırlı elbiseler ve danslardan uzağa çevirdi. Vin'in daha pratik meseleler üzerine odaklanması gerekliydi.

Ve... bu mu pratik? diye düşündü sayfayı öylesine yığınlardan bir tanesinin üstüne yerleştirirken. *Daha zar zor anladığım şeyleri araştırmak, başka hiç kimsenin fark etme zahmetine bile girmediği bir tehlikeden korkmak mı?*

İçini çekerek midesinin üzerinde yatarken kollarını çenesinin altında kavuşturdu. Gerçekte endişelenmekte olduğu şey neydi? Zifir'in geri dönmesi mi? Vin'in elindeki tek şey sadece sisin içindeki birkaç hayali görüntüden ibaretti; Elend'in de ima ettiği gibi onun aşırı çalışan zihni tarafından kolaylıkla uydurulmuş olabilecek şeyler. Daha önemli başka bir soru vardı. Eğer Zifir'in gerçek olduğu varsayılırsa, Vin bu konuda ne yapmayı umuyordu? O bir kahraman, general ya da lider değildi.

Ah Kelsier, diye düşündü başka bir sayfayı alarak. *Şu anda bize büyük faydan olurdu.* Kelsier sıradanlığın ötesinde bir adamdı... bir şekilde gerçekliğe meydan okumayı başarabilmiş bir adam. O Lord Hükümdar'ı devirmek için hayatını vererek, skaalar için özgürlük elde etmiş olacağını düşünmüştü. Ama ya onun fedakârlığı daha büyük bir tehlikenin, kıyaslandığı zaman Lord Hükümdar'ın zulmünün bile tercih edilir seçenek olacağı kadar yıkıcı bir şeylerin yolunu açmışsa?

En sonunda sayfayı bitirdi, sonra da hiç işe yarar bilgi bulundurmayanların yığınına koydu. Sonra da durakladı. Demin ne okuduğunu bile hatırlamıyordu. İçini çekerek sayfayı geri aldı ve bir kere daha baktı. Elend bunu nasıl yapıyordu? O aynı kitapları tekrar ve tekrar inceleyebiliyordu. Ama Vin için bunu yapmak çok...

Vin durdu. *Ben deli olmadığımı varsaymak zorundayım*, diyordu kelimeler. *Eğer buna inanmayacak olursam, arayışıma herhangi bir mantıklı özgüven hissi ile devam edemem. Beni takip eden şey de, bu nedenden dolayı, gerçek olmalı.*

Vin doğrulup oturdu. Günlüğün bu kısmını sadece hayal meyal hatırlıyordu. Kitap bir günlük gibi düzenlenmişti, kayıtlar sıralı ama tarihsizdi. Yazılar lafı dolandırmaya meyilli ve Kahraman da kendine güvensizliği hakkında dırdır edip durmaya epey meraklıydı. Bu kısım özellikle sıkıcıydı.

Ama orada, şikâyetlerinin ortasında, bir bilgi kırıntısı vardı.

İnanıyorum ki eğer yapabilseydi beni öldürürdü, diye devam ediyordu yazı.

Gölge ve sisten oluşmuş olan şeyde bir kötülük hissi var ve onun dokunuşu karşısında derim ürperiyor. Ancak yapabilecekleri konusunda sınırlıymış gibi görünüyor, özellikle de bana.

Ama o bu dünyayı etkileyebiliyor. Fedik'in göğsüne sapladığı bıçak bu

kadarını kanıtlıyor. Ben hâlâ onun için hangisinin daha varsıcı olduğundan emin değilim; yaranın kendisi mi, yoksa bunu ona yapan şeyi görmek mi?

Rashek Fedik'i benim bıçakladığımı fısıldıyor, çünkü o gecenin olaylarına tanıklık yapabilecek olan sadece Fedik ve ben varız. Ancak benim bir karar vermem gerekiyor. Deli olmadığım sonucuna varmak zorundayım. Alternatifi o bıçağı tutanın ben olduğunu itiraf etmek.

Her nedense bu konuda Rashek'in görüşünü bilmek, benim için aksine inanmayı çok daha kolay kılıyor.

Sonraki sayfa Rashek hakkında devam ediyordu ve daha sonraki birkaç kayıtta da sis ruhu ile ilgili hiçbir şey yoktu. Ancak Vin bu birkaç paragrafı bile heyecan verici bulmuştu.

O *bir karar vermiş*, diye düşündü. *Benim de aynı kararı vermem gerekiyor.* Vin hiçbir zaman deli olduğundan endişe etmemişti ama Elend'in sözlerinde biraz mantık olduğunu hissetmişti. Şimdi ise onları reddediyordu. Sis ruhu, stres ve günlüğün hatıralarının bir karışımı nedeniyle ortaya çıkmış olan bir yanılsama değildi. Gerçekti.

Bu Zifir'in geri dönmekte olduğu veya Luthadel'in herhangi bir doğaüstü tehlike ile karşı karşıya olduğu anlamına gelmiyordu. Ancak ikisi de birer olasılıktı.

Vin bu sayfayı da sis ruhu hakkında somut bilgi içeren diğer ikisinin yanına koydu, sonra da okuduklarına daha yakından dikkat göstermeye kararlı bir şekilde çalışmasına geri döndü.

Ordular mevzileniyordu.

Elend, planı her ne kadar muğlak olsa da şekillenmeye başlarken duvarın üstünden izliyordu. Straff kuzeyde bir savunma hattı oluşturuyor, nispeten kısa bir mesafe gerisindeki başkenti ve anavatanı olan Urteau'ya doğru giden kanal yolunu tutuyordu. Cett ise şehrin batısında mevzileniyor, Haverfrex'teki konserve fabrikasına doğru giden Luth-Davn Kanalı'nı tutuyordu.

Bir konserve fabrikası. Bu Elend'in de şehrinde olmasını arzu edeceği bir şeydi. Teknoloji daha yeniydi, belki elli yıllıktı, ama Elend bunu okumuştu. Uzmanlar bunun ana kullanım alanının imparatorluğun sınırlarında savaşan askerler için kolaylıkla taşınabilir ikmal malzemeleri sağlamak olacağını düşünmüşlerdi. Kuşatmalar için stoklar oluşturmakta da kullanılabileceğini düşünmemişlerdi, özellikle de Luthadel'de. Ama öte yandan, kim düşünürdü ki?

Elend izlerken, iki ordudan devriyeler çıkarak yayılmaya başladı. Bazıları iki kuvvetin arasındaki sınırları izlemek için ilerliyordu ama diğerleri öbür kanal yollarını, Channerel Nehri'nin üstünden geçen köprüleri ve Luthadel'den çıkan diğer yolları kontrol altına almak için hareket ediyordu. Dikkate değer derecede kısa bir süre içinde, şehir tamamıyla sarılmıştı. Dünyayla ve Elend'in küçük krallığının kalan kısmıyla bağlantısı kesilmişti. Artık gelen ya da giden olmayacaktı. Ordular hastalık, açlık ve diğer zayıflatıcı etmenlerin Elend'i dize getireceğine güveniyordu.

Luthadel kuşatması başlamıştı.

Bu iyi bir şey, dedi kendi kendine. *Bu planın işe yaraması için, benim çaresiz olduğumu düşünmeleri gerek. Kendilerinin tarafına geçmeye gönüllü olduğumdan o kadar emin olmalılar ki, düşmanlarıyla da birlikte çalışıyor olabileceğimi düşünmemeliler.*

Elend izlerken birisinin merdivenlerden duvarın üstüne çıktığını fark etti. Clubs. General topallayarak tek başına duran Elend'in yanına geldi. "Tebrikler," dedi Clubs. "Görünüşe göre artık elinde gerçek bir kuşatma var."

"İyi."

"Bu bize biraz nefes alacak yer bırakacak sanırım," dedi Clubs. Sonra Elend'i o huysuz bakışlarından biriyle süzdü. "Bu işi kıvırabilirsen iyi olur evlat."

"Biliyorum," diye fısıldadı Elend.

"Kendini odak noktası yaptın," dedi Clubs. "Parlamento sen resmi olarak Straff'la görüşene kadar bu kuşatmayı kıramaz ve kralların da çetede senden başka herhangi biriyle görüşmeleri olası değil. Her şey sana bağlı. Bu bir kral için faydalı bir konumdur sanırım. Eğer iyi bir kralsa."

Clubs sessizleşti. Elend iki orduya doğru bakarak duruyordu. Terrisli Tindwyl'in ona söylediği sözler Elend'i hâlâ rahatsız ediyordu. *Siz bir aptalsınız, Elend Venture...*

Şu ana kadar, kralların ikisi de Elend'in görüşme taleplerine bir cevap vermemişlerdi, gerçi çete kısa süre sonra vereceklerinden emindi. Düşmanları Elend'i biraz terletmek için bekleyeceklerdi. Parlamento büyük olasılıkla Elend'i onayladıkları önergeden vazgeçmeye zorlamaya çalışmak amacıyla kısa süre önce bir toplantı daha istemişti. Elend ise toplantıya gitmemek için uygun bir bahane bulmuştu.

Elend Clubs'a baktı. "Peki ben iyi bir kral mıyım Clubs? Senin görüşüne göre?"

General ona bir göz attı ve Elend onun gözlerinde sert bir bilgelik gördü. "Daha kötü liderler gördüm," dedi. "Ama *çok* daha iyilerini de gördüm."

Elend yavaş yavaş başıyla onayladı. "Ben bu işte iyi olmak istiyorum Clubs. Başka hiç kimse skaalarla hak ettikleri şekilde ilgilenmeyecek. Cett, Straff. Onlar sadece halkı tekrar kölelere çevirirlerdi. Ben... ben fikirlerimden daha fazlası olmak da istiyorum. Ben başkalarının güvenebileceği bir adam olmayı istiyorum, olmam *gerekiyor*."

Clubs omzunu silkti. "Tecrübeme göre insanı çoğu zaman durumlar yaratır. Kelsier, Çukurlar onu neredeyse mahvedene kadar bencil züppenin tekiydi." Elend'e bir göz attı. "Bu kuşatma da *senin* Hathsin Çukurları'n mı olacak Elend Venture?"

"Bilmiyorum," dedi Elend dürüst bir şekilde.

"O zaman bekleyip görmemiz gerekecek sanırım. Şu an için, seninle konuşmak isteyen birisi var." Dönerek yaklaşık on iki metre kadar aşağılarında, uzun boylu, renkli Terris cüppeleri içindeki bir şeklin durmakta olduğu sokağa doğru başıyla işaret etti.

"Bana seni aşağı göndermemi söyledi," dedi Clubs. Durakladı, sonra da Elend'e doğru bir baktı. "Bana emir verebileceğini düşünen birisiyle sık sık karşılaşamaz-

sın. Hem de Terrisli bir kadın. Ben o Terrislilerin hepsinin uysal ve nazik olduğunu düşünüyordum."

Elend gülümsedi. "Sanırım Sazed bizi şımarttı."

Clubs homurdandı. "Bin yıllık yetiştirme de buraya kadarmış, hı?"

Elend başıyla onayladı.

"Onun güvenilir olduğundan emin misin?" diye sordu Clubs.

"Evet," dedi Elend. "Hikâyesi sağlam; Vin şehirdeki Terrislilerden birkaç kişiyi getirdi, onlar Tindwyl'i biliyordu ve görünce de tanıdılar. Görünüşe göre o, memleketlerinde nispeten önemli bir kişiymiş."

Dahası o Elend'in önünde Ferusimya kullanmış, ellerini kurtarmak için daha güçlü hâle gelmişti. Bu da kandra değil demekti. Bunların hepsi bir araya gelince onun yeteri kadar güvenilir olduğu anlamına geliyordu; Vin bile hâlâ Terrisliden hoşlanmamaya devam etse de bunu kabul etmişti.

Clubs ona başını salladı ve Elend derin bir nefes aldı. Sonra da bir diğer ders dizisi için Tindwyl'le buluşmak üzere merdivenlerden aşağı yürüdü.

"Bugün sizin kıyafetiniz hakkında bir şeyler yapacağız," dedi Tindwyl Elend'in çalışma odasının kapısını kapatırken. İçeride bekleyen kısa kesimli beyaz saçları olan tombul bir terzi vardı, bir grup genç yardımcıyla birlikte saygılı bir şekilde ayakta duruyorlardı.

Elend başını eğerek kıyafetine bir baktı. Aslında o kadar da kötü değildi. Takım ceketi ve yelek üstüne oldukça iyi oturuyordu. Pantolon imparatorluk aristokrasisinin tercih ettiği kadar katı değildi ama artık Elend kraldı; modayı da onun belirleyebiliyor olması gerekmez miydi?

"Ben kıyafetimde bir sorun görmüyorum," dedi. Tindwyl konuşmaya başlarken bir elini kaldırdı. "Diğer asillerin giymekten hoşlandıkları şeyler kadar resmi olmadığını biliyorum, ama bana uyuyor."

"Bu utanç verici," dedi Tindwyl.

"Şimdi, ben hiç de öyle..."

"Benimle tartışmayın."

"Ama bak, önceki gün sen demiştin ki..."

"Krallar tartışmaz Elend Venture," dedi Tindwyl katı bir şekilde. "Onlar *emreder*. Ve emir verme becerisinin bir kısmı da görünüşünüzden gelir. Hırpani kıyafetler diğer hırpani huylara da davetiye çıkarır; örneğin duruşunuz gibi, ki inanıyorum ben ona daha önce de değinmiştim."

Elend içini çekerek Tindwyl parmaklarını şıklatırken gözlerini devirdi. Terzi ve yardımcıları bir çift büyük sandığın içindekileri çıkarmaya başladılar.

"Bu gerekli değil," dedi Elend. "Benim üstüme daha iyi oturan takımlarım zaten var, resmi durumlarda onları giyiyorum."

"Artık takım elbise giymeyeceksiniz," dedi Tindwyl.

"Pardon?"

Tindwyl ona buyurgan gözlerle ters ters baktı ve Elend içini çekti.

"Açıkla!" dedi sesini buyurgan gibi çıkarmaya çalışarak.

Tindwly başıyla onayladı. "Siz Son İmparator tarafından teyit edilmiş olan asil sınıfının tercih ettiği kıyafet kurallarını uygulamaya devam ettiniz. Bazı açılardan, bu iyi bir fikirdi; önceki hükümet ile aranızda bir bağlantı oluşturdu ve sizin daha az anormalmişsiniz gibi görünmenize neden oldu. Ancak şimdi farklı bir konumdasınız. Halkınız tehlike içinde ve sıradan diplomasinin zamanı geçti. Siz savaştasınız. Kıyafetleriniz de bunu yansıtmalı."

Terzi giysilerden bir tanesini seçti, sonra da yardımcıları bir giyinme paravanı kurarken bunu Elend'e getirdi.

Elend tereddütlü bir şekilde giysiyi kabul etti. Bu katı ve beyazdı, ceketin ön tarafı, sert yakasına kadar düğmeliymiş gibi görünüyordu. Sonuç olarak görünüşü sanki bir...

"Bir üniforma," dedi Elend yüzü asılarak.

"Doğru," dedi Tindwyl. "Halkınızın sizin onları koruyabileceğinize inanmasını istiyor musunuz? Eh, bir kral sadece bir kanun koyucusu değildir, bir generaldir de. Artık unvanınızı hak ediyormuş gibi davranmaya başlamanızın zamanı geldi Elend Venture."

"Ben bir savaşçı değilim," dedi Elend. "Bu üniforma bir yalan."

"İlk noktayı biz kısa süre içinde değiştireceğiz," dedi Tindwyl. "İkincisi ise doğru değil. Siz Merkez Salahiyet'in ordularına komuta ediyorsunuz. Bu da sizi, siz bir kılıcı nasıl sallayacağınızı bilseniz de bilmeseniz de bir asker yapıyor. Şimdi, gidip üstünüzü değiştirin."

Elend bir omuz silkmeyle pes etti. Giyinme paravanının arkasına yürüdü, yer açmak için bir dizi kitabı kenara itti, sonra da üstünü değiştirmeye başladı. Beyaz pantolon üstüne tam oturuyor ve baldırlarından aşağıya dümdüz iniyordu. Gömleği vardı, ancak omuzlarında askeri apoletler olan büyük, katı ceket tarafından tamamıyla örtülmekteydi. Elend'in hepsinin metal değil de tahtadan olduğunu fark ettiği bir sıra düğmenin yanı sıra, ceketin göğsünün sağ tarafında garip, kalkana benzeyen bir desen vardı. Bunun üzerine işlenmiş olan bir tür ok, ya da belki de mızrak şeklinde bir arma bulunuyordu.

Katılığı, kesimi ve tasarımı da göz önüne alındığı zaman, Elend üniformanın üzerine bu kadar iyi oturmasına şaşırmıştı. "Boyutları oldukça iyi," diye belirtti kemerini takar, sonra da ta kalçalarına kadar inen ceketin alt kısmını aşağı çekerken.

"Ölçülerinizi terzinizden aldık," dedi Tindwyl.

Elend giyinme paravanının arkasından çıktı ve birkaç terzi yardımcısı yaklaştı. Bir tanesi kibar bir şekilde ona yerdeki bir çift ışıltılı siyah botu giymesi için işaret etti ve diğeri de omuzlarındaki eklem yerlerine beyaz bir pelerin tutturdu. En son yardımcı da ona cilalı sert tahtadan bir düello değneği ve kın verdi. Elend bunu kemerine taktı, sonra da hemen yan tarafından aşağı sarkacak şekilde değneği ceketteki bir yarığın içinden geçirdi; en azından bu kadarını daha önce de yapmıştı.

"Güzel," dedi Tindwyl onu baştan ayağa inceleyerek. "Bir kere dik durmayı da öğrendiğiniz zaman, bu epey iyi bir gelişme olacak. Şimdi oturun."

Elend itiraz etmek için ağzını açtı, sonra da vazgeçti. Oturdu ve bir yardımcı da onun omuzlarının etrafına bir kumaş yerleştirdi. Sonra da bir makas çıkardı.

"Şimdi dur biraz," dedi Elend. "Ben bu işin nereye gittiğini görüyorum."

"O zaman itirazınızı dile getirin," dedi Tindwyl. "Lafı dolandırmayın!"

"Pekâlâ o zaman," dedi Elend. "Ben saçımı seviyorum."

"Kısa saçla ilgilenmek, uzun saçla ilgilenmekten daha kolaydır," dedi Tindwyl. "Ve siz de kişisel bakım konusunda size güvenilemeyeceğini kanıtlamış durumdasınız."

"Saçımı kesmiyorsun," dedi Elend sert bir şekilde.

Tindwly durakladı, sonra da başıyla onayladı. Çırak geriye çekildi ve Elend ayağa kalkarak kumaşı üstünden çıkardı. Terzi büyük bir ayna çıkardığında Elend kendisini incelemek için öne ilerledi.

Ve donakaldı.

Fark şaşkınlık vericiydi. Bütün hayatı boyunca, Elend kendisini sosyetenin bir üyesi ve bir âlim, ama ayrıca birazcık da olsa sersem olarak görmüştü. O Elend'di; gülünç fikirleri olan o arkadaş canlısı, rahat adam. Umursamaması kolaydı belki, ama nefret etmesi zordu.

Şimdi gördüğü adam ise hiç de sosyete züppesi filan değildi. O ciddi bir adamdı, resmi bir adam. Ciddiye alınması gereken bir adam. Üniforma onun daha dik durmak, bir elini de düello değneğinin üstüne yerleştirmek istemesine neden oluyordu. Hafifçe kıvırcık, üstten ve yanlardan uzun ve şehir duvarının üstündeki rüzgâr yüzünden dağılmış olan saçlar ise uygun değildi.

Elend döndü. "Tamam, kesin," dedi.

Tindwyl gülümsedi, sonra da ona başıyla oturmasını işaret etti. Elend bunu yaparak, terzi yardımcısı çalışırken sessizce bekledi. Tekrar ayağa kalktığı zaman ise başı da kıyafetine uyuyordu. Ham'in saçı gibi aşırı derecede kısa değildi ama temiz ve düzgündü. Yardımcılardan bir tanesi yaklaşarak ona gümüş boyalı tahtadan bir halka verdi. Elend Tindwyl'e doğru dönerek kaşlarını çattı.

"Taç mı?" diye sordu.

"Gösterişçi bir şey değil," dedi Tindwyl. "Bu daha öncekilerin bazılarından daha incelikli bir çağ. Taç zenginliğinizin değil, otoritenizin bir sembolü. Şu andan sonra yalnız da olsanız, toplum içinde de olsanız bunu takacaksınız."

"Lord Hükümdar taç takmazdı."

"Lord Hükümdar'ın insanlara gücün onda olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu," dedi Tindwyl.

Elend durakladı, sonra da tacı başına yerleştirdi. Üstünde herhangi bir mücevher ya da süs yoktu; sadece basit bir halkaydı. Elend'in tahmin edebileceği gibi başına tam gelmişti.

Elend terziye toparlanarak gitmesi için elini sallayan Tindwyl'e doğru döndü. "Odalarınızda bekleyen bunun gibi altı tane daha üniforma bulacaksınız," dedi Tindwyl. "Bu kuşatma bitene kadar, başka hiçbir şey giymeyeceksiniz. Eğer çeşitlilik istiyorsanız, pelerinin rengini değiştirin."

Elend başını sallayarak onayladı. Arkasında terzi ve yardımcıları kapıdan çıkıp gittiler. "Teşekkür ederim," dedi Elend Tindwyl'e. "İlk başta tereddütlüydüm ama sen haklısın. Bu bir fark yaratıyor."

"En azından şimdilik insanları kandırmak için yeteri kadarını," dedi Tindwyl.

"İnsanları kandırmak mı?"

"Elbette. Siz bu kadar olduğunu düşünmediniz, değil mi?"

"Eh..."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Birkaç ders ve siz işinizin bittiğini mi düşünüyorsunuz? Biz daha yeni başladık. Siz hâlâ bir aptalsınız Elend Venture, artık sadece öyleymiş gibi görünmüyorsunuz. Umalım ki bizim bu tiyatromuz, sizin ününüze vermiş olduğunuz zararın bir kısmını geri çevirmeye başlayabilsin. Ancak benim sizin insanlarla kendinizi utandırmaksızın etkileşim kuracağınıza gerçekten güvenmemden önce daha epey bir eğitim gerekecek."

Elend kızardı. "Sen ne..." Durakladı. "Bana ne öğretmeyi planladığını söyle o zaman."

"Eh, bir kere nasıl yürüneceğini öğrenmeniz gerekiyor."

"Yürüyüşümde yanlış olan bir şey mi var?"

"Unutulmuş tanrılar adına, elbette!" dedi Tindwyl sesi eğlenmiş gibi gelerek, gerçi dudaklarını lekeleyen bir gülümseme yoktu. "Ve konuşma biçiminizin hâlâ üzerinde çalışmak gerekiyor. Onun ötesinde ise, elbette ki, sizin silah kullanmadaki acizliğiniz var."

"Benim biraz eğitimim var," dedi Elend. "Vin'e sor; ben Çöküş gecesinde onu Lord Hükümdar'ın sarayından kurtarmıştım!"

"Biliyorum," dedi Tindwyl. "Ve benim duyduğum kadarıyla da sizin sağ kalmış olmanız bir mucize. Neyse ki asıl dövüşme işini yapmak için kız oradaymış. Siz bu tür şeyler için görünüşe göre ona biraz fazla bel bağlıyorsunuz."

"O Sissoylu."

"Bu sizin utanç verici beceri eksikliğiniz için bir mazeret değil," dedi Tindwyl. "Sizi koruması için her zaman kadınınıza güvenemezsiniz. Bu sadece utanç verici değil; halkınız, askerleriniz de sizin onlarla birlikte savaşabilmenizi umacak. Ben sizin hiçbir zaman düşmana karşı saldırıya önderlik edecek türden bir lider olacağınızı sanmıyorum ama en azından konumunuz saldırıya uğrayacak olursa, kendinizi koruyabilir olmanız gerekir."

"Yani sen benim eğitim seansları sırasında Vin ve Ham ile birlikte antrenman yapmamı mı istiyorsun?"

"Elbette ki hayır! Eğer askerler sizin toplum içinde dayak yediğinizi görürse moral açısından ne kadar korkunç olacağını hayal edemiyor musunuz?" Tindwyl başını salladı. "Hayır, sizi bir düello ustası sessiz bir şekilde eğitecek. Birkaç ay içinde sizi değnek ve kılıçta ustalaştırabilmeliyiz. Umalım ki asıl savaş başlamadan önce sizin bu küçük kuşatmanız o kadar uzun sürer."

Elend tekrar kızardı. "Sen beni aşağılayıp duruyorsun. Sanki senin gözünde ben kral bile değilim; sanki beni bir tür yedek gibi görüyorsun."

Tindwyl cevap vermedi ama gözleri tatmin ile ışıldadı. *Sen söyledin, ben değil,* diyor gibiydi yüz ifadesi.

Elend daha da fazla kızardı.

"Siz, belki de, bir kral olmayı öğrenebilirsiniz Elend Venture," dedi Tindwyl. "O zamana kadar ise sadece bunun rolünü yapmayı öğrenmeniz gerekecek."

Elend'in kızgın cevabını kapının çalınması böldü. Elend dişlerini sıkarak döndü. "Gir."

Kapı savrularak açıldı. "Haberler var," dedi Yüzbaşı Demoux, genç yüzü içeri girerken heyecanlıydı. "Ben..." Dondu.

Elend başını yana eğdi. "Evet?"

"Ben...ee..." Demoux devam etmeden önce Elend'i tekrar incelemek için duraklamıştı. "Beni Ham gönderdi Majesteleri. Diyor ki kralların birinden bir haberci gelmiş."

"Gerçekten mi?" dedi Elend. "Lord Cett'ten mi?"

"Hayır Majesteleri. Haberci sizin babanızdan."

Elend kaşlarını çattı. "Peki, Ham'e söyle ben hemen orada olacağım."

"Evet Majesteleri," dedi Demoux geri çekilirken. "Ee, yeni üniformayı beğendim Majesteleri."

"Teşekkür ederim Demoux," dedi Elend. "Bir ihtimal, Leydi Vin'in nerede olduğunu biliyor musun? Onu bütün gün görmedim."

"Sanırım o odalarında Majesteleri."

Odalarında mı? O hiçbir zaman orada kalmaz. Hasta mı olmuş?

"Onu çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Demoux.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Elend. "Onu ben çağırırım. Ham'e haberciyi rahat ettirmesini söyle."

Demoux başını sallayarak onayladı, sonra da çıktı.

Elend kendi kendine bir tatmin ifadesiyle gülümsemekte olan Tindwyl'e doğru döndü. Not defterini kapmak için yürüyerek onun dibinden geçti. "Ben bir kralın 'rolünü oynamaktan' fazlasını yapmayı öğreneceğim Tindwyl."

"Göreceğiz."

Elend cüppeleri ve takılarının içindeki orta yaşlı Terrisliye bir bakış fırlattı.

"Onun gibi yüz ifadelerini çalışın," diye belirtti Tindwyl, "ve belki de başarabilirsiniz."

"Hepsi bu kadar mı o zaman?" diye sordu Elend. "Yüz ifadeleri ve kıyafetler mi? Bunlar mı birisini kral yapıyor?"

"Elbette ki hayır."

Elend kapının yanında durarak geri döndü. "Peki ne? *Sen* bir adamı iyi bir kral yapan şeyin ne olduğunu düşünüyorsun, Terrisli Tindwyl?"

"Güven," dedi Tindwyl doğrudan Elend'in gözlerine bakarak. "İyi bir kral halkının güvendiği ve bu güveni hak eden kişidir."

Elend durakladı, sonra da başıyla onayladı. *İyi cevap,* diye kabul etti, sonra da kapıyı çekip açtı ve Vin'i bulmak için aceleyle dışarı çıktı.

Keşke Terris dini ve Beklenti inancı bizim halkımızın ötesine yayılmamış olsaydı.

17

KÂĞIT YIĞINLARI, VİN GÜNLÜĞÜN İÇİNDE bir kenara ayırmak ve hatırlamak istediği gittikçe daha fazla sayıda fikir buldukça katlanarak artıyormuş gibiydi. Çağların Kahramanı hakkında olan kehanetler neydi? Günlük yazarı nereye gideceğini nasıl biliyordu ve oraya ulaştığı zaman da yapması gerekenin ne olduğunu düşünüyordu?

Nihayet, karışmalarına engel olmak için garip yönlere doğru çevirdiği üst üste binmiş sayfa yığınlarından oluşmuş kargaşanın içinde yatmakta olan Vin, tatsız bir gerçeği kabul etti. Not tutmak zorunda kalacaktı.

Bir iç çekişle kalktı ve birkaç yığının üzerinden dikkatli bir şekilde aşarak odayı geçip masaya doğru yaklaştı. Vin bunu daha önce hiç kullanmamıştı; aslında, Elend'e bundan yakınmıştı da. Onun bir yazı masasına ne ihtiyacı olacaktı ki?

Ya da öyle düşünmüştü. Bir kalem seçti, sonra da Reen'in ona yazmayı öğrettiği günleri hatırlayarak küçük bir mürekkep kavanozu çıkardı. O Vin'in karalamalarından hızla sıkılmış, mürekkep ve kâğıt masrafından şikâyet etmişti. Reen Vin'e okumayı o sözleşmeleri anlayabilsin ve bir leydi rolü yapabilsin diye öğretmişti, ama yazmanın daha az faydalı olduğunu düşünmüştü. Genel olarak Vin de bu görüşü paylaşıyordu.

Ancak görünüşe göre, insan kâtip olmasa bile yazmanın da kullanım alanları oluyordu. Elend her zaman kendine notlar ve hatırlatmalar karalıyordu; Vin sık sık onun bu kadar hızla yazı yazabilmesinden etkilenirdi. O nasıl harfleri bu kadar kolaylıkla kontrol edebiliyordu?

Birkaç sayfa boş kâğıdı kavradı ve dizili yığınlarına doğru geri yürüdü. Bağdaş kurarak yere oturdu ve mürekkep şişesinin tıpasını açtı.

"Hanımım, az önce yere oturmak için yazı masasını arkada bıraktığınızın farkındasınızdır herhâlde," diye belirtti OreSeur hâlâ önüne uzattığı patilerinin üzerinde yatarken.

Vin başını kaldırdı. "Ve?"

"Bir yazı masasının amacı, ee, yazı yazmaktır."

"Ama benim kâğıtlarımın hepsi burada."

"İnanıyorum ki kâğıtlar hareket ettirilebilir. Eğer fazla ağır oldukları ortaya çıkacak olursa, siz her zaman kendinize daha fazla güç vermek için lehim yakabilirsiniz."

Vin kaleminin ucunu mürekkeplerken onun eğlenmiş yüzüne dik dik baktı. *Eh, en azından bana karşı duyduğu hoşnutsuzluktan başka bir şeyler gösteriyor.* "Yer daha rahat."

"Eğer siz öyle diyorsanız Hanımım, ben de bunun doğru olduğuna inanacağım."

Vin onun hâlâ kendisiyle alay edip etmediğini belirlemeye çalışarak durakladı. *Lanet köpek suratı,* diye düşündü. *Okuması fazla zor.*

Bir iç çekişle, öne eğildi ve birinci kelimeyi yazmaya başladı. Mürekkebin bulaşmaması için her satırı titiz bir şekilde yazması gerekliydi ve sık sık da kelimeleri hecelemek ve doğru harfleri bulmak için duraklamak zorunda kalıyordu. Kapısı çalınmadan önce daha ancak bir iki cümle yazmıştı. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Onu kim rahatsız ediyordu?

"Girin," diye seslendi.

Diğer odada bir kapının açıldığını duydu ve Elend'in sesi duyuldu. "Vin?"

"Buradayım," dedi Vin yazısına geri dönerek. "Kapıyı neden çaldın?"

"Ee, sen üstünü değiştiriyor olabilirdin," dedi Elend içeri girerek.

"Ee?" diye sordu Vin.

Elend hafifçe güldü. "İki yıl ve mahremiyet hâlâ senin için yabancı bir kavram."

Vin başını kaldırdı. "Eh, en azından..."

Sadece bir anın kısacık bir parçası için Vin onun başka birisi olduğunu sandı. İçgüdüleri beyninden önce tepki verdi ve Vin refleks olarak kalemi atıp sıçrayarak kalktı ve lehim harladı.

Sonra da durdu.

"O kadar değişmiş miyim?" diye sordu Elend, Vin kıyafetine daha iyi bakabilsin diye kollarını açarak.

Vin bir elini göğsüne koydu, o kadar afallamıştı ki doğrudan kâğıt yığınlarından bir tanesinin üstüne bastı. Bu Elend'di ama değildi de. Keskin çizgileri ve katı şekliyle, göz kamaştırıcı beyaz kıyafet onun normal bol ceket ve pantolonlarından o kadar farklı görünüyordu ki. Elend daha buyurgan gibi görünüyordu. Daha saygın.

"Saçını kesmişsin," dedi Vin kıyafeti inceleyerek onun etrafında yavaşça dönerken.

"Tindwyl'in fikri," dedi Elend. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Dövüş sırasında insanların kavraması için daha az şey," dedi Vin.

Elend gülümsedi. "Senin tek düşündüğün bu mu?"

"Hayır," dedi Vin pelerinini çekmek için uzanırken dalgın dalgın. Pelerin kolaylıkla kurtuldu ve Vin de onaylamayla başını salladı. Sispelerinleri de aynıydı; Elend'in birilerinin bir dövüş sırasında pelerinini yakalamasından endişe etmesine gerek olmayacaktı.

Vin kollarını kavuşturarak geriye çekildi. "Bu benim de saçımı kesebileceğim anlamına mı geliyor?"

Elend sadece birazcık durakladı. "Sen her zaman ne istersen onu yapmakta özgürsün Vin. Ama bence uzun güzel duruyor gibi."

O *zaman kalıyor.*

"Her neyse," dedi Elend. "Sen beğendin mi?"

"Kesinlikle," dedi Vin. "Kral gibi görünüyorsun." Gerçi Vin bir parçasının karışık saçlı, pejmürde Elend'i özleyeceğinden şüphe ediyordu. O samimi beceriklilik ve aklı dağınık dikkatsizlik karışımında... sevimli bir şeyler vardı.

"İyi," dedi Elend. "Çünkü bu avantaja ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. Az önce babamdan bir..." Elend onun kâğıt yığınlarına doğru bakarken sesi kısıldı. "Vin? Sen *araştırma* mı yapıyordun?"

Vin kızardı. "Ben sadece günlüğe göz atarak Zifir'den bahseden bir şeyler bulmaya çalışıyordum."

"Yapıyormuşsun!" Elend heyecanlı bir şekilde öne doğru bir adım attı. Vin'i hüsrana uğratacak bir şekilde, üzerinde onun acemi notlarının bulunduğu kâğıdı çabucak fark etti. Kâğıdı havaya kaldırdı, sonra da Vin'e bir göz attı. "Bunu sen mi yazdın?"

"Evet," dedi Vin.

"El yazın ne güzel," dedi Elend, sesi biraz şaşırmış gibiydi. "Neden bana böyle yazı yazabildiğini söylemedin?"

"Sen baban hakkında bir şey söylemedin mi?"

Elend kâğıdı tekrar yere koydu, garip bir şekilde sanki gururlu bir ebeveyn gibi görünüyordu. "Evet. Babamın ordusundan bir haberci gelmiş. Onu biraz bekletiyorum, fazla hevesli gibi görünmek akıllıca gelmedi. Ama büyük olasılıkla gidip onunla görüşmemiz gerekir."

Vin başıyla onaylayarak OreSeur'a elini salladı. Kandra ayağa kalkıp yanına geldi ve üçlü Vin'in odalarını terk etti.

Kitaplar ve notların iyi tarafı buydu. Her zaman başka bir zaman için bekleyebiliyorlardı.

Haberciyi Venture avlusunun üçüncü katında beklerken buldular. Vin ve Elend içeri girerken Vin anında durdu.

Bu *oydu.* Gözcü.

Elend adamı karşılamak için ileri doğru adım attı ve Vin onun kolunu yakaladı. "Bekle," diye tısladı sessizce.

Elend döndü, şaşırmıştı.

Eğer o adamın atiyumu varsa Elend öldü, diye düşündü Vin içine saplanan bir panik hissederek. *Hepimiz öldük.*

Gözcü sessizce ayakta duruyordu. Pek haberci ya da kurye gibi görünmüyordu. Tamamen siyah giyinmişti, hatta eldivenleri bile siyahtı. Pantolon ve ipek bir gömlek giyiyordu, pelerini ya da kapüşonu yoktu. Vin o yüzü hatırlıyordu. Bu oydu.

Ama... eğer o Elend'i öldürmek isteseydi çoktan yapardı, diye düşündü Vin. Bu düşünce Vin'i korkutuyordu ama doğru olduğunu kabul etmesi gerekliydi.

"Ne var?" diye sordu Elend kapının ağzında onunla birlikte durarak.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Vin. "Bu sıradan bir haberci değil. Bu adam Sissoylu."

Elend duraklayarak kaşlarını çattı. Tekrar sessizce ayakta durmakta olan Gözcü'ye doğru döndü, ellerini arkasında kavuşturmuş, kendinden emin görünüyordu. Evet, o Sissoyluydu; sadece onun gibi bir adam düşmanın sarayına gelip, etrafı tamamen muhafızlarla çevrilmişken birazcık bile rahatsız olmadan kalabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Elend en sonunda odanın içine adım atarak. "Straff'ın adamı. Bana bir haber mi getirdin?"

"Sadece bir haber değil Majesteleri," dedi Gözcü. "Benim adım Zane ve ben bir tür... elçiyim. Babanız sizin ittifak teklifinizi aldığı için çok memnun oldu. En sonunda yola geldiğiniz için mutlu."

Vin Gözcü'yü, bu "Zane"'i inceledi. Ne iş çeviriyordu? Neden kendisi gelmişti? Neden kim olduğunu açığa çıkarmıştı?

Elend başını sallayarak onayladı, Zane ile arasındaki mesafeyi koruyordu. "Kapının önünde kamp kurmuş olan iki ordu var..." dedi Elend. "Eh, bu benim görmezden gelebileceğim bir şey değil. Ben babamla görüşmek ve gelecek için olasılıkları tartışmayı isterim."

"Sanırım o da bundan hoşlanacaktır," dedi Zane. "Sizi son görmesinden beri biraz zaman geçti ve anlaşmazlığınız yüzünden uzun zamandır pişmanlık duyuyor. Siz, ne de olsa, onun tek oğlusunuz."

"Bu ikimiz için de zor oldu," dedi Elend. "Belki de şehrin dışında buluşmamız için bir çadır kurabiliriz?"

"Korkarım ki bu mümkün olmayacak," dedi Zane. "Majesteleri haklı bir şekilde suikastçılardan korkuyor. Eğer siz onunla konuşmak istiyorsanız, sizi Venture kampındaki çadırında ağırlamaktan mutluluk duyacaktır."

Elend kaşlarını çattı. "Şimdi, ben bunun fazla mantıklı olduğunu düşünmüyorum. Eğer o suikastçılardan korkuyorsa, benim de korkmam gerekmez mi?"

"Eminim ki o sizi kendi kampının içinde koruyabilecektir Majesteleri," dedi Zane. "Orada Cett'in suikastçılarından korkacak hiçbir şeyiniz olmaz."

"Anlıyorum..." dedi Elend.

"Korkarım ki Majesteleri bu konuda oldukça katıydı," dedi Zane. "Bir ittifak için hevesli olan sizsiniz; eğer bir görüşme istiyorsanız, sizin ona gelmeniz gerekecek."

Elend Vin'e bir göz attı. O Zane'i izlemeye devam ediyordu. Adam onun gözlerine baktı ve konuştu. "Venture vârisine eşlik eden güzel Sissoylu hakkındaki raporları da duymuştum. Lord Hükümdar'ı öldüren ve Firari'nin kendisi tarafından eğitilmiş olan kişi."

Bir an için odada sessizlik oldu.

Elend en sonunda konuştu. "Babama onun teklifini düşüneceğimi söyle."

Zane en sonunda gözlerini Vin'den ayırdı. "Majesteleri bizim bir tarih ve saat ayarlamamızı umuyordu, Majesteleri."

"Ben kararımı verdiğim zaman bir haber daha göndereceğim," dedi Elend.

"Pekâlâ," dedi Zane hafifçe eğilerek, gerçi bu hareketini tekrar Vin'in gözlerini yakalamak için kullanmıştı. Sonra Elend'e bir kere daha başıyla selam verdi ve muhafızların onu götürmesine izin verdi.

Vin akşamın erken saatlerinin soğuk sisinin içinde Venture Kalesi'nin kısa duvarının üstünde bekliyordu, OreSeur da yanında oturuyordu.

Sisler sessizdi. Onun düşünceleri ise çok daha az huzurluydu.

Başka kimin için çalışacaktı ki? diye düşündü. *Elbette Straff'ın adamlarından biri.*

Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Son karşılaşmalarından bu yana epey zaman geçmişti, Vin Gözcü'yü bir daha görmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Tekrar kapışacaklar mıydı peki? Vin hevesini bastırmaya çalıştı, kendisine bu Gözcü'yü sadece oluşturduğu tehlike yüzünden bulmak istediğini söylemeye çalıştı. Ama sislerin içindeki başka bir kapışmanın heyecanı, yeteneklerini bir Sissoyluya karşı test etmek için başka bir fırsat, Vin'in beklentiyle gerilmesine neden oluyordu.

Vin onu tanımıyordu ve kesinlikle ona güvenmiyordu. Bu ise bir kapışma ihtimalini daha da heyecan verici hâle getiriyordu.

"Neden burada bekliyoruz Hanımım?" diye sordu OreSeur.

"Biz sadece devriye geziyoruz," dedi Vin. "Suikastçılar ya da casuslar için nöbet tutuyoruz. Tıpkı her gece olduğu gibi."

"Bana size inanmamı emrediyor musunuz Hanımım?"

Vin ona dümdüz bir bakış fırlattı. "Neye istiyorsan ona inan kandra."

"Pekâlâ," dedi OreSeur. "Neden krala bu Zane ile daha önce dövüşmüş olduğunuzu söylemediniz?"

Vin tekrar karanlık sislere doğru döndü. "Suikastçılar ve Allomanserler beni ilgilendiriyor, Elend'i değil. Onu endişelendirmek için bir gerek yok, onun şu anda yeteri kadar sorunu var."

OreSeur butlarının üzerine oturdu. "Anlıyorum."

"Benim haklı olduğuma inanmıyor musun?"

"Ben neye istiyorsam ona inanıyorum," dedi OreSeur. "Siz de demin bana bunu emretmediniz mi Hanımım?"

"Her neyse," dedi Vin. Tuncu yanıyordu ve sis ruhu hakkında düşünmemek için de epey bir uğraşması gerekiyordu. Vin onun sağ tarafındaki karanlığın içinde beklemekte olduğunu hissedebiliyordu. Ona doğru bakmadı.

Günlük o ruha ne olduğundan hiç bahsetmedi. Neredeyse Kahraman'ın yoldaşlarından bir tanesini öldürüyordu. Ondan sonra ise neredeyse adı bile geçmiyor.

Başka bir gece için olan sorunlar, diye düşündü diğer bir Allomansi kaynağı tunç hislerinde belirirken. Daha güçlü, daha tanıdık bir kaynak.

Zane.

Vin mazgalların üzerine sıçradı, başını sallayarak OreSeur'a veda etti, sonra da gecenin içine doğru zıpladı.

Sis gökyüzünde kıvranıyordu, farklı meltemler tıpkı havanın içindeki nehirler gibi sessiz beyaz akıntılar oluşturuyordu. Vin bunları sıyırdı, içlerinden geçti ve suların üstüne atılmış sıçrayan bir taş gibi üzerlerinden sekti. Hızla Zane ile son sefer ayrılmış oldukları yer olan yalnız, terk edilmiş sokağa ulaştı.

O ortada bekliyordu, hâlâ siyah giymekteydi. Vin sispelerini püsküllerinden bir sağanak hâlinde onun önündeki kaldırım taşlarının üstüne kondu. Doğrularak kalktı.

Hiç pelerin giymiyor. Neden?

İkili birkaç sessiz dakika boyunca birbirlerinin karşısında durdu. Zane'in onun soruları olduğunu biliyor olması gerekirdi ama herhangi bir giriş, selamlama ya da açıklama önermedi. Neden sonra bir cebinin içine uzandı ve bir sikke çıkardı. Bunu aralarındaki sokağa attı ve sikke de taşların üstünde metalik bir çınlamayla sıçrayıp durdu.

O havaya zıpladı. Vin de aynısını yaptı, ikisi de sikkeyi İtiyordu. Ağırlıkları neredeyse birbirini götürdü ve bir V'nin kolları gibi yukarıya ve arkaya doğru fırladılar.

Zane hızla dönerek arkasına bir sikke attı. Sikke bir binanın yan tarafına bindirdi ve adam İterek kendisini Vin'e doğru fırlattı. Bir anda Vin sikke kesesine onu tekrar yere fırlatmakla tehdit eden bir kuvvetin bindirdiğini hissetti.

Bu geceki oyun ne Zane? diye düşündü Vin kesesindeki ipi çekerek kemerinden kurtarırken. İtti ve Vin'in ağırlığının da üzerine bindiği kese yere doğru fırladı. Kese yere çarptığı zaman Vin'in yukarı yöndeki kuvveti daha iyiydi; Zane sadece yan taraftan iterken, o keseyi doğrudan yukarıdan İtiyordu. Vin yukarıya doğru uçarak serin gece havasının içinde Zane'in yanından geçti, sonra da kendi ağırlığını da Zane'in cebindeki sikkelerin üzerine fırlattı.

Zane düşmeye başladı. Ama o kurtulup gitmelerine engel olarak sikkelerini kavradı ve aşağıdaki Vin'in kesesini İtti. Havanın ortasında donmuştu, kendi İtişi onu yukarı doğru gitmeye zorlarken Vin de onu yukarıdan aşağıya İtiyordu. Ve o durduğu için, bir anda kendi İtişi Vin'i geriye doğru fırlattı.

Vin Zane'i İtmeyi kesti ve kendisini düşmeye bıraktı. Ancak Zane kendisini yere düşmeye bırakmadı. Kendisini tekrar havaya İtti, sonra da sıçrayarak uzaklaşmaya başladı, ayaklarının çatılara ya da sokaklara dokunmasına hiç izin vermiyordu.

Beni yere düşürmeye çalıştı, diye düşündü Vin. *İlk yere düşen kaybedecek, öyle mi?* Hâlâ savrulurken Vin kendisini havada döndürdü. Dikkatli bir Çekmeyle sikke kesesini geri aldı, sonra da onu yere doğru fırlattı ve kendisini yukarı İtti.

Daha yükselmeye başlarken keseyi Çekerek eline geri getirdi, sonra da Zane'in peşinden zıpladı. Gecenin içinde metal cisimleri pervasızca İterek onu yakala-

maya çalışıyordu. Karanlığın içinde Luthadel gündüz olduğundan daha temizmiş gibi görünüyordu. Külle lekelenmiş binaları, karanlık dökümhaneleri, demircilerin dumanlarından kaynaklanan pusu göremiyordu. Etrafındaki eski yüksek asillerin boş kaleleri sessiz anıtlar gibi onu izliyordu. Görkemli binaların bazıları daha düşük seviyeli asillere verilmişti ve diğerleri ise hükümet binaları hâline gelmişlerdi. Kalanları da, Elend'in emriyle yağmalandıktan sonra, boş bir şekilde oturuyordu, vitray camlı pencereleri karanlıktı, kemerleri, heykelleri ve freskleri görmezden geliniyordu.

Vin Zane'in Hasting Kalesi'ne doğru özellikle mi gitmiş, yoksa sadece kendisinin ona orada mı yetişmiş olduğundan emin değildi. Neden olursa olsun, devasa bina Zane onun yakınlığını fark edip, ona bir avuç dolusu sikke fırlatmak için dönerken karşılarında kule gibi yükseliyordu.

Vin bunları hafifçe bir İtti. Beklediği gibi, o sikkelere dokunur dokunmaz Zane çelik harladı ve daha da güçlü İtti. Eğer Vin de güçlü İtiyor olsaydı, Zane'in saldırısının kuvveti Vin'i geriye doğru fırlatırdı. Ama şu hâliyle, Vin sikkeleri yan taraflarına doğru saptırmayı başarmıştı.

Zane anında tekrar onun sikke kesesini İterek kendisini Hasting Kalesi'nin duvarlarından biri boyunca yukarıya doğru fırlattı. Vin de bu hareket için hazırdı. Lehim harlayarak kesesini iki elle kavradı ve yırtarak ikiye ayırdı.

Sikkeler aşağıya doğru savrularak Zane'in İtişinin kuvveti altında yere doğru fırladılar. Vin bir tanesini seçti ve bunu İterek sikke yere çarpar çarpmaz kendisi de yükseklik kazandı. Dönerek yukarıya doğru baktı, kalayla güçlendirilmiş kulakları çok aşağılarındaki taşlara düşen metal sağanağını duyuyordu. Sikkelere hâlâ erişebilirdi ama onları üzerinde taşımasına gerek yoktu.

Kalenin dış kulelerinden bir tanesi sislerin içinde sol tarafından yükselirken yukarıdaki Zane'e doğru fırladı. Hasting Kalesi şehirdekilerin en güzellerinden biriydi. Ortasında, en tepesinde balo salonu bulunan uzun, heybetli, geniş ve büyük bir kulesi vardı. Ayrıca merkezi binadan eşit uzaklıkta yükselen altı tane daha küçük kulesi de vardı, her biri kalın bir duvarla merkeze bağlanıyordu. Zarif, görkemli bir binaydı. Her nedense Vin Zane'in bu nedenden dolayı onu seçmiş olduğundan şüphe ediyordu.

Vin şimdi onu izliyordu, İtişi aşağıdaki sikke desteğinden fazla uzaklaşmış olduğu için gücünü kaybetmekteydi. Vin'in doğrudan yukarısında dönüyordu, kayan sislerden bir gökyüzüne karşı karanlık bir siluetti, hâlâ duvarın tepesinden epey aşağıdaydı. Vin aşağıdaki sikkelerden birkaç tanesine sertçe asılıp, eğer ihtiyacı olursa diye onları Çekerek havaya fırlattı.

Zane ona doğru çakılıyordu. Vin refleks olarak onun cebindeki sikkeleri İtti, sonra da büyük olasılıkla Zane'in de istediği şeyin bu olduğunu fark etti; bu Vin'i aşağı inmeye zorlarken ona da yükseklik kazandıracaktı. Düşerken Zane'i İtmeyi bıraktı ve kısa süre sonra havaya Çekmiş olduğu sikkelerin yanından geçti. Bir tanesini Çekerek eline getirdi, sonra da bir diğerini İterek yan taraftaki duvara doğru gönderdi.

Vin yana doğru fırladı. Zane havada onun yanından vınlayarak geçti, geçişi sisleri girdaplandırmıştı. Kısa süre sonra, büyük olasılıkla aşağıdaki bir sikkeyi kullanarak o da tekrar yukarıya fırladı ve iki avuç dolusu sikkeyi doğrudan Vin'e doğru fırlattı.

Vin dönerek tekrar sikkeleri savuşturdu. Etrafından geçip gittiler ve Vin birkaç tanesinin arkasındaki sislerin içindeki bir şeylere tınlamayla çarptığını duydu. Başka bir duvar. O ve Zane kalenin dış kulelerinden iki tanesinin arasında kapışıyorlardı; iki yanlarında da birer tane açılı duvar vardı ve merkez kule de sadece kısa bir mesafe ileride önlerindeydi. Taştan duvarlardan oluşmuş, alt kenarı açık olan bir üçgenin ucunun yakınında dövüşüyorlardı.

Zane ona doğru fırladı. Vin ağırlığını ona doğru bastırmak için uzandı ve bir irkilmeyle artık üzerinde hiç sikke olmadığını fark etti. Ama arkasındaki bir şeyleri İtiyordu, Vin'in ağırlığıyla duvara yapıştırmış olduğu sikkenin kendisi. Vin kendini yukarı doğru İterek onun önünden çekilmeye çalıştı ama o da açısını yukarı doğru çevirdi.

Zane ona bindirdi ve düşmeye başladılar. Birlikte dönerlerken Zane Vin'i pazılarından kavradı, yüzünü onunkine yaklaştırdı. Kızgın, hatta pek heyecanlı gibi bile görünmüyordu.

Sadece sakin görünüyordu.

"İşte biz buyuz Vin," dedi sessizce. Düşerlerken rüzgâr ve sis etraflarında çalkalanıyor, Vin'in sispelerininin püsküllleri Zane'in etrafındaki havada kıvranıyordu. "Neden onların oyunlarını oynuyorsun? Neden seni kontrol etmelerine izin veriyorsun?"

Vin elini hafifçe Zane'in göğsüne dayadı, sonra da avcunun içindeki sikkeyi İttirdi. İtişin kuvveti Vin'i onun elinden kurtararak Zane'i yukarıya ve geriye doğru gönderdi. Vin kendini yerden sadece bir metre kadar yukarıda toparladı ve düşmüş olan sikkeleri İterek kendini tekrar yukarıya doğru fırlattı.

Gecenin içinde Zane'in yanından geçti ve düşerken onun yüzünde bir gülümseme gördü. Vin aşağı doğru uzanarak çok altlarındaki zemine uzanan mavi çizgilere odaklandı, sonra da demir harlayarak hepsini birden aynı anda Çekti. Mavi çizgiler etrafında savruldu, sikkeler yükselerek şaşkın Zane'in yanından hızla geçip gitmişlerdi.

Vin birkaç seçme sikkeyi eline Çekti. *Bakalım şimdi havada kalabilecek misin,* diye düşündü bir gülümsemeyle kendinden uzağa doğru İtip diğer sikkeleri gecenin içine saçarak gönderirken. Zane düşmeye devam etti.

Vin de düşmeye başlamıştı. İki tarafına doğru birer sikke attı, sonra da İtti. Sikkeler sislerin içine fırlayarak yanlarındaki taş duvarlara doğru uçtu. Taşlara bindirdiklerinde Vin de silkelenerek havanın içinde asılı kaldı.

Kuvvetlice İterek kendisini sabit tuttu, aşağıdan gelecek bir Çekme bekliyordu. *Eğer o Çekerse, ben de Çekerim,* diye düşündü. *İkimiz de düşeriz ve ben sikkeleri aramızda havada tutarım. Yere önce o çarpar.*

Bir sikke havanın içinden uçarak yanından hızla geçti.

Ne! Onu nereden buldu? Vin aşağıdaki sikkelerin her birisini İtip dağıtmış olduğundan emindi.

Sikke sislerin arasından yukarıya doğru bir yay çizdi, arkasında Vin'in Allomanser gözlerine görünen mavi bir çizgi vardı. Sağ tarafındaki duvarın üzerinden aştı. Vin Zane'in yavaşladığını, sonra da şimdi taş parmaklığın yanında sabitlenmiş olan sikkeyi Çekerek yukarıya doğru fırladığını görmek için tam zamanında aşağıya göz atmıştı.

Zane yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle Vin'in yanından geçti.

Gösterişçi.

Vin sağ tarafındakini hâlâ İtmeye devam ederken, sol tarafındaki sikkeyi bıraktı. Sola doğru savruldu, duvara doğru bir diğer sikke daha fırlatmadan önce neredeyse çarpıyordu. Bunu İterek kendisini yukarı ve sağa doğru fırlattı. Bir diğer sikke onu yukarı ve sola doğru gönderdi ve Vin en sonunda duvarın üstünü aşana kadar duvarların arasında ileri geri sıçramaya devam etti.

Havanın içinde dönerken gülümsedi. Duvarın tepesinin üzerinde havada asılı durmakta olan Zane, o yanından geçerken takdirle başını salladı. Vin onun kendi bıraktığı sikkelerin birkaç tanesini kapmış olduğunu fark etti.

Benim de küçük bir saldırı yapmamın zamanı geldi, diye düşündü Vin.

Zane'in elindeki sikkelere bir İtmeyle bindirdi ve onlar da Vin'i yukarı doğru fırlattı. Ancak Zane hâlâ altındaki duvarın üzerinde olan sikkeyi İtiyordu ve o yüzden düşmedi. Aksine, iki kuvvetin arasında havada asılı kaldı; kendi İtişi onu yukarıya, Vin'in İtişi ise aşağıya gitmeye zorluyordu.

Vin onun zorlanmayla homurdandığını duydu ve daha da sertçe İtti. Ama o kadar odaklanmıştı ki, onun diğer elini açarak Vin'e doğru bir sikke İttiğini zar zor gördü. Bunu İtmek için uzandı ama neyse ki Zane hedefini şaşırmıştı ve sikke Vin'i birkaç santim ile ıskaladı.

Ya da belki de ıskalamamıştı. Anında sikke tekrar aşağı doğru fırlayıp Vin'i sırtından vurdu. Zane bunu kuvvetlice Çekti ve metal parçası Vin'in derisini kesti. Vin nefesi kesilerek sikkenin onu deşmesine engel olmak için lehim harladı.

Zane aman vermiyordu. Vin dişlerini sıktı, ama o Vin'den çok daha ağırdı. Karanlığın içinde ona doğru yavaş yavaş alçalıyordu, Vin'in İtişi ikisini uzakta tutmak için zorlanıyor, sikke acı vererek sırtına batıyordu.

Asla doğrudan bir İtişme yarışına girme Vin, diye uyarmıştı Kelsier onu. *Senin yeteri kadar ağırlığın yok, her seferinde kaybedeceksin.*

Zane'in elindeki sikkeyi İtmeyi bıraktı. Anında sırtındaki sikke tarafından Çekilerek düşmeye başladı. Bunu hafifçe İterek kendisine biraz destek aldı, sonra da son sikkesini yan tarafa doğru fırlattı. Sikke en son anda çarptı ve Vin'in İtişi onu Zane ile sikkesinin arasından kurtardı.

Kendi sikkesi Zane'i göğsünden vurduğunda adam inledi, belli ki yine Vin'i kendisiyle çarpıştırmaya çalışmıştı. Vin gülümsedi, sonra da Zane'in elindeki sikkeyi Çekti.

Ona istediği şeyi vereyim o zaman.

Zane tam zamanında dönerek Vin'in ona ayaklarıyla bindirmek üzere olduğunu gördü. Vin, onun ayağının altında çöktüğünü hissederek havada hızla döndü. Yürüyüş yolunun yukarısındaki havanın içinde parende atarken zaferle kendinden geçmişti. Sonra bir şeyi fark etti; birkaç hafif mavi çizgi uzaklara doğru kaybolmaktaydı. Zane sikkelerin hepsini birden İterek uzaklaştırmıştı.

Vin çaresizce sikkelerden bir tanesini kavradı ve geri Çekti. Ancak çok geçti. Telaşla daha yakınlardaki bir metal kaynağı aradı ama her şey taş ya da tahtaydı. Yönünü şaşıran Vin taştan yürüyüş yoluna düşerek, sonunda duvarın taş parmaklığının yanında durana kadar sispelerininin içinde yuvarlandı.

Kalay harlayarak başını salladı, acı ve diğer hislerden oluşan bir patlamayla görüşünü açmıştı. Muhakkak Zane de daha iyi durumda olamazdı. O da Vin gibi...

Zane bir metre kadar ötede havada asılı duruyordu. Vin nasıl olduğunu anlayamadıysa da, bir yerlerden bir sikke bulmuştu ve altındaki sikkeyi İtiyordu. Ancak fırlayıp gitmedi. Duvarın sadece bir metre kadar yukarısında havada sabit duruyordu, hâlâ Vin'in tekmesi yüzünden yarı yarıya devrilmiş hâldeydi.

Vin izlerken Zane havanın içinde yavaş yavaş döndü, ellerini altına uzatmış, bir direğin tepesindeki becerikli bir akrobat gibi kıvrılıyordu. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı ve kasları; kolları, yüzü, göğsü, hepsi birden gerilmişti. En sonunda onunla yüz yüze gelene kadar havanın içinde döndü.

Vin huşu içinde izledi. Bir sikkeyi sadece biraz İterek, kişinin kendisini geriye fırlatacak olan kuvvetin miktarını kontrol edebilmesi mümkündü. Ancak bu inanılmayacak kadar zordu, öyle ki Kelsier bile bunda sorun yaşardı. Çoğu zaman Sissoylular sadece kısa süreli patlamalar kullanırdı. Örneğin Vin, düştüğü zamanlarda kendisini yavaşlatmak için bir sikke atıp, momentumunun etkisini ortadan kaldırmak için bunu kısaca ama kuvvetlice İterdi.

Vin kontrolü Zane kadar fazla olan bir Allomanser hiç görmemişti. Onun sikkeyi hafifçe İtme becerisi bir dövüşte pek bir işe yaramazdı, çok fazla konsantrasyon gerektirdiği belliydi. Ancak bunda bir zarafet, hareketlerinde Vin'in kendisinin de hissetmiş olduğu bir şeyi ima eden bir güzellik vardı.

Allomansi sadece dövüşmek ve öldürmek için değildi. Yetenek ve zarafet ile ilgiliydi. Güzelliği olan bir şeydi.

Zane en sonunda düz bir konuma gelerek, bir centilmenin duruşuna geçene kadar havada döndü. Ondan sonra da yürüyüş yoluna indi, ayakları taşların üzerine sessizce çarpmıştı. Hâlâ taşların üzerinde yatmakta olan Vin'i küçümseme içermeyen bir bakışla inceliyordu.

"Çok yeteneklisin," dedi. "Ve oldukça güçlüsün."

Uzun boyluydu, etkileyiciydi. *Tıpkı... Kelsier gibi.* "Neden bugün saraya geldin?" diye sordu Vin ayağa kalkarak.

"Sana nasıl davrandıklarını görmek için. Söyle bana Vin. Sissoylularda bizi, güçlerimize rağmen başkaları için köle olmaya bu kadar gönüllü yapan şey ne?"

"Köle mi?" dedi Vin. "Ben köle değilim."

Zane başını iki yana salladı. "Seni kullanıyorlar Vin."

"Bazen faydalı olmak iyidir."

"O kelimeler kendine güvensizlikten kaynaklanıyor."

Vin durakladı, sonra da ona dik dik baktı. "En sonunda o sikkeyi nereden buldun? Yakınlarda hiç yoktu."

Zane gülümsedi, sonra da ağzını açıp bir sikke çıkardı. Bunu bir tıkırtıyla taşların üstüne attı. Vin'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. *Bir insanın vücudunun içindeki metal başka bir Allomanser tarafından etkilenemez... Bu kadar basit bir numara! Benim niye aklıma gelmedi?*

Kelsier'in aklına niye gelmedi?

Zane başını iki yana salladı. "Biz onlara ait değiliz Vin. Biz onların *dünyasına* ait değiliz. Bizim ait olduğumuz yer burası, sislerin içi."

"Benim ait olduğum yer beni sevenlerin yanı," dedi Vin.

"Seni sevenler mi?" diye sordu Zane sessizce. "Söyle bana. Onlar seni anlıyor mu Vin? Onlar seni *anlayabilir* mi? Ve bir adam anlamadığı bir şeyi sevebilir mi?"

Bir an için Vin'i izledi. O cevap vermediği zaman hafifçe başını sallayarak veda etti, sonra da birkaç dakika önce yere attığı sikkeyi İterek kendisini sislerin içine doğru fırlattı.

Vin onun gitmesine izin verdi. Sözleri büyük olasılıkla anladığından daha fazla ağırlık taşıyordu. *Biz onların dünyasına ait değiliz...* O Vin'in kendi konumunu sorguladığını, kendisinin bir leydi mi, suikastçı mı yoksa daha başka bir şey mi olduğunu merak ettiğini biliyor olamazdı.

Zane'in sözleri o zaman önemli bir anlama geliyordu. O da kendisinin bir yabancı olduğunu hissediyordu. Biraz Vin gibi. Bu ondaki bir zayıflıktı, kesinlikle. Belki de Vin onu Straff'a karşı döndürebilirdi; onun Vin ile yarışmaya istekli olması, kendisini açığa çıkarmaya istekli olması, en azından o kadarına işaret ediyordu.

Serin, sisli havayı derin derin içine çekti, kalbi hâlâ kapışmaları yüzünden hızla çarpıyordu. Belki kendisinden bile daha iyi olan birisiyle dövüşmüş olduğu için yorgun, ancak canlı hissediyordu. Terk edilmiş bir kalenin duvarının üstündeki sislerin içinde dikilirken, Vin bir karara vardı.

Zane ile kapışmaya devam etmek zorundaydı.

Keşke Zifir de o zamanda ortaya çıkarak insanoğlunu hem inanç, hem de davranışta çaresizliğe sürükleyecek olan bir tehdit yaratmış olmasaydı.

18

"ÖLDÜR ONU," DİYE FISILDADI TANRI.

Zane sislerin içinde sessizce asılı duruyor, Elend Venture'nın açık balkon kapılarından içeriye bakıyordu. Sisler etrafında girdaplanıyor, onu kralın görüşünden gizliyordu.

"Onu öldürmelisin," dedi Tanrı tekrar.

Bir açıdan Zane, her ne kadar bugünden önce Elend'le asla karşılaşmamış olsa da, ondan nefret ediyordu. Elend Zane'in olması gereken her şeydi. Kayırılmış. Ayrıcalıklı. Şımartılmış. O Zane'in düşmanıydı, egemenliğe giden yoldaki bir engel, Straff'ın, ve dolayısıyla da Zane'in, Merkez Salahiyet'i yönetmesine engel olan şeydi.

Ama ayrıca o Zane'in kardeşiydi.

Zane kendini sislerin içinden aşağı bırakarak sessizce Venture Kalesi'nin dışındaki bahçeye düştü. Desteklerini Çekerek eline getirdi, kendini yerinde tutmak için kullanmış olduğu üç küçük çubuk. Vin kısa süre sonra geri dönmüş olacaktı ve Zane o bunu yaptığı zaman kalenin yakınlarında bir yerlerde olmayı istemiyordu. Onun Zane'in nerede olduğunu bilmek gibi garip bir becerisi vardı, Vin'in hisleri Zane'in tanıdığı ya da dövüştüğü tüm Allomanserler'den çok daha keskindi. Elbette Firari'nin kendisi tarafından eğitilmişti.

Onunla tanışmış olmayı isterdim, diye düşündü Zane sessizce avlu boyunca ilerlerken. O, *Sissoylu olmanın gücünü anlayan bir adamdı. Başkalarının kendisini kontrol etmesine izin vermeyen bir adam.*

Yapılması gerekeni yapan bir adam, ne kadar acımasızca görünürse görünsün. Ya da en azından söylentiler böyle diyordu.

Zane dış kale duvarının yanında, bir payandanın altında durakladı. Durup bir kaldırım taşını kaldırdı ve Elend'in sarayındaki casusu tarafından bırakılmış mesajı buldu. Zane mesajı aldı, taşı yerine koydu, sonra da yere bir sikke attı ve kendisini gecenin içine doğru fırlattı.

Zane gizlice ilerlemezdi. Emeklemez, sürünmez veya çömelmezdi. Aslında, o saklanmaktan bile hoşlanmazdı.

O yüzden de, Venture ordu kampına doğru kararlı adımlarla yaklaştı. Ona Sissoylular varlıklarının çok büyük kısmını saklanarak harcıyormuş gibi görünüyordu. Doğru, bilinmezlik kısıtlı olarak biraz özgürlük sağlıyordu. Ancak onun tecrübeleri bunun onları özgürleştirdiğinden çok bağladığı şeklindeydi. Bu onların kontrol edilmelerine ve toplumun da sanki onlar aslında yokmuş gibi davranmasına izin veriyordu.

Zane iki muhafızın büyük bir ateşin yanında oturmakta olduğu bir nöbetçi yerine doğru uzun adımlarla ilerledi. Başını iki yana salladı; bunlar resmen işe yaramazdı, ateşin ışığı yüzünden kör olmuşlardı. Sıradan insanlar sislerden korkardı ve bu da onları daha az değerli yapıyordu. Bu kibir değildi, sadece basit bir gerçekti. Allomanserler sıradan insanlardan daha kullanışlıydı ve o yüzden de daha değerlilerdi. İşte o yüzden Zane'in karanlığın içinde gözcülük yapan Kalaygözler'i de vardı. Bu sıradan askerler daha ziyade bir formaliteydi.

"Öldür onları," diye emretti Tanrı Zane nöbet yerine yaklaşırken. Zane sesi duymazdan geldi, gerçi bunu yapmak gittikçe daha zorlaşıyordu.

"Dur!" dedi muhafızlardan bir tanesi mızrağını indirerek. "Kim var orada?"

Zane umursamazca mızrağı İterek ucuna şöyle bir vurdu. "Başka kim olacak?" diye tersledi yürüyerek ateşin ışığına girerken.

"Lord Zane!" dedi diğer asker.

"Kralı çağırın," dedi Zane nöbet yerinin yanından geçerken. "Ona benimle komuta çadırında buluşmasını söyleyin."

"Ama lordum," dedi muhafız. "Saat geç. Majesteleri büyük olasılıkla..."

Zane dönerek muhafıza düz bir bakış attı. Sisler aralarında çalkalandı. Zane'in askerin üzerinde duygusal Allomansi kullanmasına bile gerek kalmamıştı; adamı sadece selam verdi, sonra da emredildiği gibi yapmak için koşarak gecenin karanlığında uzaklaştı.

Zane kampın içinden yürüyerek geçti. Bir üniforma ya da sispelerini giymiyordu, ama askerler o geçerken durup selam verdiler. İşte olması gereken *buydu*. Onlar onu tanıyor, onun ne olduğunu biliyor, ona saygı göstermeleri gerektiğini biliyorlardı.

Ama yine de, bir parçası eğer Straff gayri meşru oğlunu gizli tutmasaydı, Zane'in bugün olduğu güçlü silah olamayabileceğini kabul ediyordu. O gizlilik, yarı kardeşi Elend kayırılırken Zane'i neredeyse sefalet içinde bir hayat yaşamaya zorlamıştı. Ama bu ayrıca Straff'ın Zane'i hayatının büyük bir kısmı boyunca gizli tutmayı başarabilmiş olduğu anlamına da geliyordu. Şimdi bile, Straff'in Sissoy-

lusunun varlığı hakkındaki söylentiler büyürken, çok az kişi Zane'in Straff'ın oğlu olduğunu fark ediyordu.

Artı, sert bir hayat yaşamak Zane'e kendi başına sağ kalmayı öğretmişti. Onu sert ve güçlü hâle getirmişti. Bunları Elend'in hiçbir zaman anlayamayacağını düşünüyordu. Ne yazık ki, çocukluğunun bir yan etkisi de onu görünüşe göre delirtmiş olmasıydı.

"Öldür onu," diye fısıldadı Tanrı, Zane bir diğer muhafızın yanından geçerken. Ses ne zaman bir insan görse konuşuyordu; Zane'in sessiz, daimi yoldaşıydı. Zane deli olduğunu anlıyordu. Her şey göz önüne alındığı zaman, bunu belirlemesi o kadar da zor olmamıştı. Normal insanlar sesler duymazdı. Zane duyuyordu.

Ancak o deliliğin mantıksız davranmak için bir bahane olduğuna inanmıyordu. Bazı adamlar kördü, başkalarının ise ters mizaçları vardı. Daha başkaları ise sesler duyuyordu. Sonuç olarak bunların hepsi aynı şeydi. Bir adamı tanımlayan şey onun kusurları değil, bunların üstesinden nasıl geldiği idi.

Ve böylece Zane sesi duymazdan geliyordu. O emir verdiği zaman değil, kendisi istediği zaman öldürüyordu. Zane, aslında oldukça şanslı olduğunu düşünüyordu. Başka deliler hayaller görür, ya da sanrılarını gerçeklikten ayıramazlardı. Zane en azından kendisini kontrol edebiliyordu.

Büyük ölçüde.

Komuta çadırının eteklerindeki metal tokaları İtti. Çadır etekler geriye doğru savrularak iki tarafındaki muhafızlar selam verirken onun için açıldı. Zane eğilerek içeri girdi.

"Lordum!" dedi gece nöbetçisi komuta subayı.

"Öldür onu," dedi Tanrı. "O gerçekten de o kadar önemli değil."

"Kâğıt," diye emretti Zane yürüyerek odanın büyük masasına doğru giderken. Subay itaat etmek için fırlayarak bir dizi kâğıt kaptı. Zane bir kalemin ucunu Çekti ve o da döne döne odayı aşarak Zane'in bekleyen eline geldi. Subay mürekkep getirdi.

"Bunlar asker toplulukları ve gece devriyeleri," dedi Zane sayfanın üstüne bazı sayılar ve çizimler karalarken. "Ben bu gece Luthadel'deyken onları gözlemledim."

"Çok güzel lordum," dedi asker. "Yardımınız için müteşekkiriz."

Zane durakladı. Sonra da yavaş yavaş yazmaya devam etti. "Asker, sen benim üstüm değilsin. Sen benim eşitim bile değilsin. Ben sana 'yardım' etmiyorum. Ben ordumun ihtiyaçlarıyla ilgileniyorum. Anladın mı?"

"Elbette lordum."

"İyi," dedi Zane notlarını bitirerek kâğıdı askere verirken. "Şimdi git, yoksa ben bir arkadaşın önerdiği gibi yaparak bu kalemi senin boğazına saplayacağım."

Asker kâğıdı aldı, sonra da aceleyle çekildi. Zane sabırsızca bekledi. Straff gelmedi. En sonunda Zane sessizce küfretti ve çadır eteklerini İterek açıp uzun adımlarla dışarı çıktı. Straff'ın çadırı gecenin içinde alev alev kızıl bir işaret ateşi gibiydi, çok sayıda fenerle iyice aydınlatılıyordu. Zane onu rahatsız etmeyecek kadar aklı olan muhafızların yanından geçti ve kralın çadırına girdi.

Straff geç bir akşam yemeği yemekteydi. Uzun boylu bir adamdı, saçları her iki oğlu gibi kahverengiydi, en azından önemli olan iki oğlunun. Bir asilin güzel ellerine sahipti ve bunları ustalıklı bir şekilde yemek yemekte kullanıyordu. Zane içeri girerken tepki vermedi.

"Geç kaldın," dedi Straff.

"Öldür onu," dedi Tanrı.

Zane yumruklarını sıktı. Sesin verdiği bu emir duymazdan gelmesi en zor olanıydı. "Evet," dedi Zane. "Geç kaldım."

"Bu gece ne oldu?" diye sordu Straff.

Zane hizmetkârlara doğru bir göz attı. "Bunu komuta çadırında yapmamız gerekir."

Straff olduğu yerde kalarak çorbasını yudumlamaya devam etti, Zane'in ona emir vermek için hiçbir gücünün olmadığını ima ediyordu. Bu sinir bozucuydu ama beklenmedik değildi. Kendisi de daha dakikalar önce neredeyse aynı taktiği gece nöbetçisi subayına uygulamıştı. Zane derslerini en iyisinden öğrenmişti.

En sonunda Zane içini çekerek bir sandalyeye oturdu. Kollarını masanın üstüne yasladı, babasının yemek yemesini izlerken bir yemek bıçağını elinde öylesine çeviriyordu. Bir hizmetkâr Zane'e yemek isteyip istemediğini sormak için yaklaştı ama o adamı elini sallayarak kovaladı.

"Straff'ı öldür," diye emretti Tanrı. "Onun yerinde sen olmalısın. Sen ondan daha güçlüsün. Sen daha beceriklisin."

Ama ben o kadar aklı başında değilim, diye düşündü Zane.

"Ee?" diye sordu Straff. "Lord Hükümdar'ın atiyumu onlarda mı, değil mi?"

"Emin değilim," dedi Zane.

"Kız sana güveniyor mu?" diye sordu Straff.

"Güvenmeye başlıyor," dedi Zane. "Onun atiyum kullandığını bir sefer gördüm, Cett'in suikastçılarıyla savaşırken."

Straff düşünceli bir şekilde başını salladı. O gerçekten de becerikliydi; Kuzey Salahiyet onun sayesinde Son İmparatorluk'un kalanında hüküm sürmekte olan kargaşadan kaçınabilmişti. Straff'ın skaaları kontrol altında kalmış, asilleri de bastırılmıştı. Doğru, iktidarın kendisinde olduğunu kanıtlamak için bir dizi insanı idam ettirmek zorunda kalmıştı. Ama o yapılması gerekeni yapıyordu. Bu Zane'in bir adamda diğerlerinin hepsinden daha fazla saygı duyduğu bir özellikti.

Özellikle de kendisi bunu başarmakta sorun yaşadığı için.

"*Öldür onu*!" diye bağırdı Tanrı. "Sen ondan nefret ediyorsun! O seni sefalet içinde bıraktı, çocukken ölmemek için savaşmaya zorladı."

O *beni güçlü kıldı,* diye düşündü Zane

"O zaman o gücü onu öldürmek için kullan!"

Zane masanın üstündeki et bıçağını kaptı. Straff yemeğinden başını kaldırdı, sonra da Zane kendi kolunun etini kesmeye başlarken hafifçe geri çekildi. Zane önkolunun üst tarafında uzun bir yarık açarak kan akıttı. Acı onun sese direnmesine yardım ediyordu.

Straff bir an için izledi, sonra da halıya kan bulaştırmasın diye Zane'e bir havlu getirmesi için bir hizmetkâra elini sallayarak işaret etti.

"Ona tekrar atiyum kullandırman gerek," dedi Straff. "Elend'in bir iki boncuk toparlamış olması mümkün. Gerçeği ancak kızın atiyumu biterse öğrenmiş oluruz." Duraklayarak yemeğine geri döndü. "Aslında senin yapman gereken şey, onun sana zulanın nerede saklanmış olduğunu söylemesini sağlamak, tabii eğer gerçekten ellerindeyse."

Zane oturmuş, kanın önkolundaki kesikten sızmasını izliyordu. "O senin sandığından daha becerikli baba."

Straff bir kaşını kaldırdı. "O hikâyelere inandığını söylemiyorsun, değil mi Zane? O ve Lord Hükümdar hakkındaki yalanlara?"

"Yalan olduklarını nereden biliyorsun?"

"Elend yüzünden," dedi Straff. "O oğlan aptalın teki; Luthadel'i sadece kafasının içinde yarım aklı olan her asil şehirden kaçmış olduğu için kontrol ediyor. Eğer o kız Lord Hükümdar'ı yenebilecek kadar güçlü olsaydı, kardeşinin onun sadakatini kazanabileceğinden şüpheliyim."

Zane koluna bir kesik daha attı. Gerçek bir zarar verecek kadar derin kesmiyordu ve acı da çoğu zaman olduğu gibi işe yaramaktaydı. Straff en sonunda bir rahatsızlık ifadesini maskeleyerek yemeğini bıraktı. Zane'in küçük, çarpık bir parçası babasının gözlerindeki o bakışı görmekten dolayı zevk duyuyordu. Belki bu da onun deliliğinin bir yan etkisiydi.

"Her neyse," dedi Straff. "Elend ile görüştün mü?"

Zane başını sallayarak onayladı. Bir hizmetçi kıza döndü. "Çay," dedi kesilmemiş kolunu sallayarak. "Elend şaşırdı. Seninle görüşmek istiyordu ama kampının içine gelme fikrinden hoşlanmadığı belliydi. Geleceğini hiç sanmıyorum."

"Belki," dedi Straff. "Ama oğlanın aptallığını hafife alma. Ne olursa olsun, belki şimdi bizim ilişkimizin nasıl yürüyeceğini anlıyordur."

Ne kadar rol yapıyor, diye düşündü Zane. Bu mesajı göndererek Straff tutumunu belirliyordu: o emir almayacak, hatta Elend'in hatırına zahmete bile girmeyecekti.

Bir kuşatma yapmaya mecbur bırakılmak seni zahmete soktu ama, diye düşündü Zane bir gülümsemeyle. Straff'ın yapmayı tercih edeceği şey doğrudan saldırmak, pazarlık ya da müzâkere olmadan şehri ele geçirmekti. İkinci ordunun gelişi bunu imkânsız hâle getirmişti. Straff şimdi saldıracak olursa Cett tarafından yenilirdi.

Bu da bir kuşatma yaparak beklemek, Elend yola gelip kendi isteğiyle babasına katılana kadar beklemek anlamına geliyordu. Ama beklemek Straff'ın hoşlanmadığı bir şeydi. Zane o kadar da umursamıyordu. Bu ona kızla yarışmak için daha fazla zaman verecekti. Gülümsedi.

Çay gelirken Zane gözlerini kapattı ve duyularını güçlendirmek için kalay yaktı. Yaraları parlayarak canlandı, hafif acılar büyüyerek onu şok edip uyandırdılar.

Bunların hepsinin Straff'a söylemediği bir parçası vardı. O *bana güvenmeye*

başlıyor, diye düşündü. *Ve onda başka bir şeyler daha var. O da benim gibi. Belki... o beni anlayabilir.*

Belki o beni kurtarabilir.

İçini çekerek gözlerini açtı ve kolunu temizlemek için havluyu kullandı. Deliliği bazen onu korkutuyordu. Ama Vin'in etrafında azalır gibi görünüyordu. Bu, şu anda devam etmek için elinde olan tek şeydi. Uzun saç örgüsü, sıkı göğüsleri, sade yüz hatları olan hizmetçi kızdan çayını kabul etti ve sıcak tarçından bir yudum aldı.

Straff da kendi fincanını kaldırdı, sonra da tereddüt ederek ihtiyatla kokladı. Zane'e dik dik baktı. "Zehirli çay mı, Zane?"

Zane hiçbir şey söylemedi.

"Hem de huşbelası," diye belirtti Straff. "Bu senin için iç karartıcı derecede orijinallikten uzak bir hareket."

Zane hiçbir şey söylemedi.

Straff bir kesme hareketi yaptı. Straff'ın muhafızlarından birisi ona doğru yürürken kız dehşet içinde başını kaldırdı. Bir tür yardım bekleyerek Zane'e bir göz attı ama Zane sadece başka tarafa baktı. Muhafız onu idam edilmek üzere sürükleyerek götürürken kız acınası bir şekilde bağırdı.

Straff'ı öldürmek için fırsat isteyen kendisiydi, diye düşündü Zane. *Bunun büyük olasılıkla işe yaramayacağını söylemiştim.*

Straff sadece başını salladı. Kral, her ne kadar bir Sissoylu olmasa da bir Kalaygöz'dü. Yine de, böylesine bir becerisi olan bir kişi için bile, tarçının arasından huşbelasının kokusunu alabilmek etkileyici bir başarıydı.

"Zane, Zane..." dedi Straff. "Eğer beni gerçekten de öldürmeyi başarabilseydin ne yapacaktın?"

Eğer seni gerçekten de öldürmeyi isteseydim zehir değil, o bıçağı kullanırdım, diye düşündü Zane. Ama Straff'ın ne isterse onu düşünmesine izin veriyordu. Kral suikast girişimlerini bekliyordu. Bu yüzden de Zane bunları sağlıyordu.

Straff yukarı bir şey kaldırdı, küçük bir atiyum boncuğu. "Bunu sana verecektim Zane. Ama görüyorum ki beklememiz gerekecek. Hayatıma karşı olan bu aptalca kasıtları aşman gerekiyor. Eğer başarılı olsaydın, atiyumunu nereden bulacaktın?"

Straff anlamıyordu elbette ki. O atiyumun bir uyuşturucu gibi olduğunu düşünüyor ve Sissoyluların onu kullanmaktan haz duyduğunu varsayıyordu. Bu nedenle Zane'i bununla kontrol edebileceğini sanıyordu. Zane de adamın yanılgısını sürdürmesine izin veriyor, onun kendi kişisel metal stokunun olduğunu asla açıklamıyordu.

Ancak bu, onu hayatına egemen olan gerçek soruyla yüz yüze getiriyordu. Şimdi acı azalmaya başlamış olduğu için Tanrı'nın fısıltıları geri dönüyordu. Ve sesin hakkında fısıldadığı bütün insanların arasında ölmeyi en fazla hak edeni Straff Venture'ydı.

"Neden?" diye sordu Tanrı. "Neden onu öldürmüyorsun?"

Zane başını eğerek ayaklarına baktı. *Çünkü o benim babam*, diye düşündü en sonunda zayıflığını itiraf ederek. Başka adamlar yapmaları gereken şeyi yapıyorlardı. Onlar Zane'den daha güçlüydü.

"Sen delisin Zane," dedi Straff.

Zane başını kaldırdı.

"Sen gerçekten de, eğer beni öldürecek olursan, imparatorluğu kendi başına fethedebileceğini mi düşünüyorsun? Senin bu... hastalığın düşünülecek olursa, tek bir şehri bile yönetebileceğini düşünüyor musun?"

Zane bakışlarını kaçırdı. "Hayır."

Straff başını sallayarak onayladı. "İkimiz de bunu anladığımız için memnun oldum."

"Sen doğrudan saldırmalısın," dedi Zane. "Luthadel'i kontrol altına alınca atiyumu bulabiliriz."

Straff gülümsedi, sonra da çayı yudumladı. *Zehirli* çayı.

Zane kendisine rağmen irkilerek dimdik oturdu.

"Benim ne planladığımı bildiğini düşünmeye kalkma Zane," dedi Straff. "Sen varsaydığının *yarısı* kadar bile bir şey anlamıyorsun."

Zane babasının çayın kalanını da içmesini izleyerek sessizce oturdu.

"Ya casusun?" diye sordu Straff.

Zane notu masanın üstüne koydu. "Kendisinden şüphelenebileceklerinden endişe ediyor. Atiyum hakkında herhangi bir bilgi bulamamış."

Straff boş fincanı geri koyarken başıyla onayladı. "Sen şehre geri dönecek ve kızla arkadaşlık kurmaya devam edeceksin."

Zane yavaşça başını salladı, sonra da döndü ve çadırdan çıktı.

Straff huşbelasını şimdiden hissedebiliyordu, damarlarının içinden sızdığını, onu titrettiğini. Kendisini kontrollü kalmak için zorladı. Birkaç dakika bekleyerek.

Zane'in uzaklaştığından emin olduğunda bir muhafıza seslendi. "Bana Amaranta'yı getirin!" diye emretti Straff. "Çabuk!"

Asker efendisinin emrini yerine getirmek için koşup gitti. Straff sessizce oturdu, çadır akşam meltemiyle hışırdıyor, açık eteğinden içeri girmiş olan bir tutam sis zeminin üstünde duruyordu. Kalay yakarak hislerini güçlendirdi. Evet... içindeki zehri hissedebiliyordu. Sinirlerini donuklaştırıyordu. Ancak zamanı vardı. En azından bir saat belki, o yüzden de rahatladı.

Straff'ı öldürmek istemediğini iddia eden bir adama göre, Zane kesinlikle denemek için çok fazla çaba harcıyordu. Neyse ki Straff'ın, Zane'in bile haberinin olmadığı bir aracı vardı, kadın biçiminde bir araç. Straff kalayla güçlendirilmiş kulakları karanlığın içinde yaklaşan hafif ayak seslerini duyduğu zaman gülümsedi.

Askerler Amaranta'yı hemen içeri gönderdiler. Straff bu geziye metreslerinin hepsini getirmemişti, sadece gözdelerinden on ya da on beş tanesini. Ancak şu anda yatmakta olduklarının arasına karışmış, güzellikleri için değil kullanışlılıkları için tuttuğu kadınlar da vardı. Amaranta iyi bir örnekti. On yıl kadar önce olduk-

ça çekici idi ama artık yirmilerinin sonlarına yaklaşıyordu. Çocuk doğurmaktan göğüsleri sarkmaya başlamıştı ve Straff ona her baktığında, alnında ve gözlerinin etrafında oluşmaya başlamış kırışıkları fark ediyordu. Çoğu kadından bu yaşa gelmelerinden çok daha önce kurtulurdu.

Ancak bunun işe yarar becerileri vardı. Zane Straff'in bu gece bu kadını çağırttığını duyacak olursa, Straff'in sadece kadınla yatmak istediğini varsayacaktı. Yanılmış olacaktı.

"Lordum," dedi Amaranta dizlerinin üstüne çökerek. Elbisesini çıkarmaya başladı.

Eh, en azından iyimser, diye düşündü Straff. İnsan yatağına çağrılmadan geçen dört yıldan sonra onun anlayacağını düşünürdü. Kadınlar çekici olamayacak kadar yaşlandıklarını fark etmiyor muydu?

"Giysilerini üzerinde tut be kadın," diye tersledi.

Amaranta'nın yüzü asıldı ve elbisesini yarı açık bırakarak ellerini kucağına koydu, bir göğsü açıktı; sanki Straff'i yaşlanmış çıplaklığı ile cezbetmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Panzehirine ihtiyacım var," dedi Straff. "Çabuk."

"Hangisi lordum?" diye sordu Amaranta. O Straff'ın elindeki tek otacı değildi; Straff kokuları ve tatları dört farklı kişiden öğrenmişti. Ancak Amaranta onların en iyisiydi.

"Huşbelası," dedi Straff. "Ve... belki başka bir şey daha. Emin değilim."

"O zaman bir diğer genel iksir daha mı lordum?" diye sordu Amaranta.

Straff kısaca başını salladı. Amaranta kalkarak Straff'ın zehir dolabına doğru yürüdü. Yan taraftaki beki yakıp hızla tozlar, otlar ve sıvıları karıştırarak küçük bir kapta su kaynatmaya başladı. Karışım onun özel spesiyalitesiydi, repertuarındaki bütün temel panzehirler, ilaçlar ve ayıraçların bir karışımıydı. Straff, Zane'in huşbelasını başka bir şeyin üstünü örtmek için kullandığından şüpheleniyordu. Ancak bu her ne idiyse, Amaranta'nın karışımı onun icabına bakacak, ya da en azından ne olduğunu belirleyecekti.

Amaranta hâlâ yarı çıplak bir şekilde çalışırken Straff rahatsızca bekledi. Karışımın her seferinde taze hazırlanması gerekiyordu ama beklemeye değerdi. Nihayet kadın ona dumanı tüten bir kupa getirdi. Straff bunu yudumlayarak, sert sıvıyı acılığına rağmen midesine inmeye zorladı. Anında kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Emin olmak için kupanın geri kalanını da içerken içini çekti, bir diğer tuzak daha atlatılmıştı. Amaranta tekrar beklentili bir şekilde diz çöktü.

"Git," diye emretti Straff.

Amaranta sessizce başını salladı. Kolunu tekrar elbisesinin kol yeninden içeri soktu, sonra da çadırdan çekildi.

Straff endişe içinde oturdu, boş kupa elinde soğuyordu. Üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu. O Zane'in önünde güçlü görünmeye devam ettiği sürece, Sissoylu da emredildiği gibi yapmaya devam edecekti.

Büyük olasılıkla.

Keşke ben o kadar yıl önce bir yardımcı ararken Alendi'yi görmezden gelmiş olsaydım.

19

SAZED SON ÇELİKAKLININ DA TOKASINI çözdü. Yukarı kaldırdığı bileziğe benzer metal halkası kızıl güneş ışığında pırıldıyordu. Başka bir adama değerli gibi görünebilirdi. Sazed için ise artık sadece bir diğer boş kabuk, sıradan çelik bir bilezikti. İsterse tekrar doldurabilirdi, ama şu an için ağırlığını taşımaya değer olarak görmüyordu.

Bir iç çekmeyle bileziği attı. Takı, bir tınlama sesiyle düşerek yerden küçük bir kül bulutu kaldırdı. *Beş aylık depolama, her beşinci günün sanki vücudum koyu bir pekmez tarafından engellenirmiş gibi hareket ederek, hızdan yoksun şekilde geçmesi. Ve şimdi hepsi gitti.*

Ancak bu kayıp, değerli bir şey satın almıştı. Sadece altı günlük yolculuğun sonunda, arada bir çelikakılları kullanarak altı haftalık yürüyüşe denk bir mesafeyi aşmıştı. Kartografi bakıraklına göre, Luthadel artık sadece bir haftadan biraz uzaktı. Sazed bu harcama konusunda kendini iyi hissediyordu. Belki de güneydeki küçük köyde bulduğu ölümlere aşırı tepki vermişti. Belki de acele etmesi için bir neden yoktu. Ama Sazed bakıraklı kullanılması için yaratmıştı.

Eskisinden çok daha hafiflemiş olan torbasını kaldırdı. Metalakıllarının pek çoğu küçük olsa da, toplam olarak ağırlardı. Koşarken daha az değerli ya da daha az dolu olanlarının bazılarından kurtulmaya karar vermişti. Tıpkı yoluna devam ederken arkasında küllerin arasında yatar bıraktığı çelik bilezik gibi.

Sazed artık kesinlikle Merkez Salahiyet'teydi. Kuzey Küldağları'nın ikisini, Fadrex ve Tyrian'ı geçmişti. Tyrian hâlâ güneyde zar zor görülebiliyordu; kararmış, kesik bir ucu olan uzun, yalnız bir tepe. Manzara düzleşmiş, ağaçlar da yamalı kahverengi çamlardan Luthadel'in etrafında sık bulunan narin beyaz toz ağaçlarına

dönüşmüştü. Toz ağaçları siyah topraktan kümeler hâlinde kemikler gibi çıkıyordu, kül beyaz kabukları yara izli ve çarpıktı. Onlar...

Sazed durakladı. Luthadel'e giden ana yollardan bir tanesi olan merkez kanalın yakınında duruyordu. Şu anda kanal teknelerden yoksundu; bu günlerde yolcular ender bulunuyordu, Son İmparatorluk günlerinde olduğundan bile daha ender, çünkü haydutlar çok daha yaygındı. Sazed Luthadel'e doğru acil yolculuğu sırasında onlardan birkaç grubu koşarak atlatmıştı.

Hayır, yalnız yolcular enderdi. Ordular ise çok daha sık bulunuyordu ve ilerisinde yükselmekte olan birkaç düzine duman izine bakılacak olursa, Sazed onlardan bir tanesine denk gelmişti. Doğrudan onunla Luthadel'in arasında duruyordu.

Bir an için sessizce düşündü, kül tanecikleri hafifçe etrafına düşmeye başlıyordu. Günün ortasıydı; eğer o ordunun gözcüleri varsa, Sazed onların etrafından dolaşmakta çok sorun yaşardı. Dahası, çelikakılları boştu. Takipçilerden kaçması mümkün olmayacaktı.

Ama yine de, Luthadel'den bir hafta uzakta bir ordu... Bu kimin ordusuydu ve teşkil ettiği tehlike neydi? Merakı, bir âlimin meraklılığı, onu askerleri inceleyebileceği bir gözlem noktası bulması için dürtüklüyordu. Vin ve diğerleri onun topladığı her türlü bilgiden faydalanabilirdi.

Kararını vermiş olan Sazed, özellikle büyük bir toz ağacı grubunun olduğu bir tepe belirledi. Torbasını bir ağacın dibine bıraktı, sonra da bir demirakıl çıkarıp doldurmaya başladı. Azalmış ağırlığın tanıdık hissini duydu ve ince ağacın tepesine kolaylıkla tırmandı; vücudu şimdi kendisini yukarı çekmek için fazla güce ihtiyaç duymayacağı kadar hafifti.

Ağacın en ucundan sarkan Sazed kalayaklına erişti. Görüşünün kenarları her zaman olduğu gibi bulanıklaştı ama arttırılmış görme duyusuyla önündeki bir oyuğun içine yerleşmiş büyük grup hakkındaki ayrıntıları seçebiliyordu.

Bir ordu olduğu konusunda haklıydı. İnsanlardan oluştuğu konusunda ise haksızdı.

"Unutulmuş tanrılar adına..." diye fısıldadı Sazed, o kadar afallamıştı ki neredeyse aşağı düşüyordu. Ordu en basit ve ilkel şekilde organize olmuştu. Hiç çadır, araç ya da at yoktu. Sadece her birinin etrafı şekillerle çevrelenmiş olan yüzlerce yemek ateşi vardı.

Ve bu şekiller koyu maviydi. Boyutları oldukça değişkendi; bazıları sadece bir buçuk metre boyundaydı, diğerleri ise üç metre ya da daha uzun olan hantal devlerdi. Sazed, ikisinin de aynı türden olduğunu biliyordu. Kolosslar. Yaratıklar, her ne kadar temel biçimde insanlara benzeseler de, büyümeyi asla kesmezdi. Yaşlandıkça daha da irileşmeye devam eder, artık sonunda kalpleri onları kaldıramaz hâle gelene kadar büyürlerdi. Sonra da ölürler, kendi vücutlarının büyüme zorunluluğu tarafından öldürülürlerdi.

Ancak ölmelerinden önce çok büyük hâle gelirlerdi. Ve de çok tehlikeli.

Sazed ağaçtan aşağı atladı, vücudunu yere hafifçe çarpacağı kadar hafifletmişti. Aceleyle bakırakıllarını araştırdı. İstediği bakıraklı bulduğu zaman da, bunu sol pazısının etrafına geçirdi, sonra da tekrar ağaca tırmandı.

Çabucak bir indeksi araştırdı. Bir zamanlar, kolosslar hakkındaki bir kitaptan notlar almıştı; kitabı yaratıkların bir dini olup olmadığını anlamaya çalışmak için inceliyordu. Birilerine notlarını bakıraklın içinde depolayabilsin diye kendisine tekrar ettirmişti. Sazed kitabın kendisini de ezberlemişti tabii, elbette ki, ama o kadar bilgiyi doğrudan aklının içine koymak bilgilerini mahveder...

İşte, diye düşündü notlarını bularak. Bakıraklına erişerek bunlara dokundu ve aklını bilgiyle doldurdu.

Çoğu kolossun vücudu yirmi yaşına ulaşmalarından önce pes ederdi. Daha "yaşlı" olan yaratıklar tıknaz, güçlü vücutlarıyla çoğu zaman devasa, üç buçuk metrelik bir boya ulaşırdı. Ancak çok az koloss o kadar uzun yaşardı, sadece kalp yetmezliğinden ötürü de değil. Toplumları, eğer buna öyle denilebilirse, aşırı derecede vahşiydi.

Heyecan bir anda endişesine üstün geldi ve Sazed tekrar görüş için kalayaklına erişerek, okuduğu şeyin görsel kanıtını da bulmaya çalışarak binlerce mavi insansı yaratığı taradı. Dövüşleri bulması zor değildi. Ateşlerin etrafında kavgalar sık gibi görünüyordu ve ilginç bir şekilde, her zaman neredeyse aynı büyüklükte olan kolosların arasındaydı. Sazed bulantıyı alt etmeye çalışarak ağacı sıkı sıkı kavrayıp görüşünü daha da güçlendirdi ve bir kolossa ilk yakından bakışını attı.

Bu daha ufak boyutlu bir yaratıktı, belki bir seksen boyundaydı. İki kol ve bacağıyla insan şeklindeydi, ancak boynunu seçmek zordu. Tamamen kılsızdı. Ancak en acayip özelliği, gevşek ve kırışmış bir şekilde duran mavi derisiydi. Yaratık arkada esnemiş deriyi bırakacak şekilde bütün yağlarının emilmiş olması durumunda şişman bir adamın olabileceği gibi görünüyordu.

Ve... deri pek iyi *bağlantılıymış* gibi de görünmüyordu. Yaratığın kırmızı, kan damlası gibi gözlerinin etrafındaki deri sarkmış, yüz kaslarını açıkta bırakmıştı. Aynısı ağzının etrafı için de geçerliydi; derisi çenesinden birkaç santim aşağılara kadar sarkıyor, alt çenesini ve dişlerini tamamıyla açıkta bırakıyordu.

Bu mide kaldırıcı bir görüntüydü, özellikle de zaten midesi bulanan bir adam için. Yaratığın kulakları aşağıya sarkmış, alt çenesinin hizasına kadar düşüp kalmıştı. Burnu şekilsiz ve gevşekti, destekleyen bir kıkırdağı yoktu. Deri yaratığın kol ve bacaklarından gevşek bir şekilde sarkıyordu ve tek giysisi de kaba bir peştamaldı.

Sazed dönerek incelemek için daha büyük, belki iki buçuk metre boyunda bir yaratığı seçti. Bu yaratığın üzerindeki deri o kadar gevşek değildi, ama hâlâ tam olarak üzerine oturuyormuş gibi görünmüyordu. Burnu yamuk bir açıyla çarpılmıştı, bodur bir boynun üstünde oturmakta olan irileşmiş kafasındaki yüze doğru çekilerek düzleşip yapışmıştı. Yaratık bir yoldaşına kötü kötü bakmak için döndü ve yine ağzın etrafındaki deri tam olarak oturmuyordu; dudaklar tamamıyla kapanmıyordu ve gözlerin etrafındaki delikler de fazla büyüktü, bu yüzden altındaki kasları açıkta bırakıyorlardı.

Sanki... deriden yapılmış bir maske takan bir insan gibi, diye düşündü Sazed tiksintisini bastırmaya çalışarak. *O zaman... vücutları büyümeye devam ediyor ama derileri büyümüyor mu?*

Devasa, üç metre boyunda canavar gibi bir koloss grubun içine dalarken bu düşüncesi doğrulanmıştı. Daha küçük yaratıklar bu yeni gelenin önünde dağıldılar, o da ağır adımlarla üstünde birkaç atın kızarmakta olduğu ateşin yanına geldi.

Bu en büyük yaratığın derisi o kadar sıkıca gerilmişti ki, yırtılmaya başlıyordu. Kılsız mavi deri gözlerin etrafında, ağzın kenarlarında ve devasa göğüs kaslarının etrafında yırtıktı. Sazed yırtıklardan minik kızıl kan izlerinin sızdığını görebiliyordu. Deri, yırtılmadığı yerlerde bile sıkı sıkı gerilmişti, burun ve kulaklar o kadar düzdü ki neredeyse etraflarındaki deriden ayırt edilemiyorlardı.

Aniden, Sazed'in çalışması o kadar da akademik görünmedi. Kolosslar Merkez Salahiyet'e gelmişti. O kadar vahşi ve kontrol edilemez yaratıklardı ki, Lord Hükümdar onları uygarlıktan uzakta tutmak zorunda kalırdı. Sazed kalayaklını bırakarak normal görüşünün geri dönmesini mutlulukla karşıladı. Luthadel'e ulaşması ve diğerlerini uyarması gerekiyordu. Eğer onlar...

Sazed dondu. Görüşünü arttırmaktaki bir sorun, geçici olarak yakını görme becerisini kaybetmesiydi; o yüzden de toz ağaçlarını çevreleyen koloss devriyesini fark etmemiş olması o kadar da garip değildi.

Unutulmuş tanrılar adına! Ağacın tepesine sıkıca tutunarak hızla düşündü. Birkaç koloss şimdiden ağaç grubunun arasında yollarını açmaktaydı. Eğer yere atlayacak olursa, kaçmakta çok yavaş kalmış olacaktı. Her zaman olduğu gibi bir lehimakıl takmaktaydı; kolaylıkla on adam kadar güçlü bir hâle gelebilir ve bunu iyi bir süre boyunca da koruyabilirdi. Dövüşebilirdi, belki...

Fakat kolosslar ilkel görünüşlü ancak devasa kılıçlar taşıyordu. Sazed'in notları, hafızası ve efsanelerin hepsi aynı görüşteydi: kolosslar çok tehlikeli savaşçılardı. On adam gücünde olsun ya da olmasın, Sazed'in onları yenecek becerisi olmazdı.

"Aşağı in," diye seslendi aşağıdan kelimeleri yuvarlayan bir ses. "Aşağı in hemen."

Sazed aşağı baktı. Derisi daha yeni gerilmeye başlamış olan iri bir koloss ağacın dibinde duruyordu. Toz ağacını silkeledi.

"Aşağı in hemen," diye tekrar etti yaratık.

Dudaklar çok iyi çalışmıyor, diye düşündü Sazed. *Sesi dudaklarını oynatmadan konuşmaya çalışan bir adam gibi geliyor*. Yaratığın konuşabiliyor olmasına şaşırmamıştı, notları bundan bahsediyordu. Ancak Sazed sesinin ne kadar sakin olduğuna şaşırmıştı.

Kaçabilirim, diye düşündü. Ağaçların tepelerinde kalabilir, belki de toz ağacı gruplarının arasındaki mesafeleri metalakıllarını atıp rüzgârın esintisiyle savrulmaya çalışarak aşabilirdi. Ama bu çok zor ve de çok güvenilmez olurdu.

Ve bakırakıllarını, bin yıllık tarihi de geride bırakmak zorunda kalırdı.

O yüzden de, eğer güce ihtiyacı olursa diye lehimaklını hazırlayarak, Sazed ağacı bıraktı. Koloss lideri, ya da en azından Sazed onun lider olduğunu varsaymıştı, Sazed'in yere düşüşünü kızıl gözlü bir bakışla izledi. Yaratık gözlerini kırpmıyordu. Sazed, derisi bu kadar gerilmiş yaratığın gözlerini kırpmayı *başarabileceğinden* bile emin değildi.

Sazed ağacın yanında yere düştü, sonra da torbasına doğru uzandı.

"Hayır," diye tersledi koloss torbayı kolunun insanüstü hızlı bir savrulmasıyla kaparken. Bunu başka bir kolossa fırlattı.

"Benim ona ihtiyacım var," dedi Sazed. "Eğer torbam bende kalacak olursa işbirliği yapmaya çok daha meyilli..."

Koloss o kadar ani bir hiddetle "*Sus!*" diye bağırdı ki, Sazed geriye doğru bir adım attı. Terrisliler uzun boylu olurdu, özellikle de Terrisli hadımlar, ve bu boyu iki buçuk metrenin çok üzerinde, derisi siyahımsı bir mavi, gözleri de gün batımındaki güneşin renginde olan canavar gibi yaratığın yanında cüce gibi kalmak son derece endişe vericiydi. Sazed'in üzerinde kule gibi yükseliyordu ve Sazed elinde olmadan sindi.

Görünüşe göre bu uygun bir tepkiydi, çünkü lider koloss başını sallayarak onayladı ve arkasını döndü. "Gel," diye geveledi küçük toz ağacı ormanın içinden hantal adımlarla ilerlerken. Diğer kolosslar, yedi tanesi, onu takip etti.

Sazed emre uymazsa ne olacağını öğrenmeyi istemiyordu. Bir tanrı seçti; Duis, bir zamanlar yorgun yolculara göz kulak olduğu söylenilen bir tanrı, ve hızlı, sessiz bir dua etti. Sonra da aceleyle ilerleyerek kampa doğru yürürlerken koloss sürüsüyle birlikte kaldı.

En azından beni hemen öldürmediler, diye düşündü Sazed. Okuduğu şeyler göz önüne alınacak olursa, yarı yarıya bunu beklemişti. Elbette kitaplar bile pek fazla şey bilmiyordu. Kolosslar yüzyıllar boyunca insanoğlundan ayrı tutulmuştu; Lord Hükümdar onları sadece çok büyük askeri ihtiyaç durumlarında çağırırdı, ayaklanmaları bastırmak ya da iç adalarda keşfedilen yeni toplumları fethetmek için. O zamanlarda ise kolosslar mutlak yıkım ve katliama neden olmuştu, ya da en azından tarihçeler bunu iddia ediyordu.

Bunların hepsi propaganda olabilir mi? diye merak etti Sazed. *Belki de kolosslar bizim varsaydığımız kadar vahşi değildir.*

Sazed'in yanındaki kolosslardan bir tanesi ani bir öfkeyle uludu. Koloss yoldaşlarından bir tanesinin üzerine atlarken Sazed hızla döndü. Yaratık sırtındaki kılıca aldırmaksızın düşmanının kafasına tıknaz eliyle yumruk attı. Diğerleri durakladı rak dövüşü izlemek için döndüler, ama hiçbirisi telaşlanmış gibi görünmüyordu.

Sazed, saldırganın düşmanına tekrar tekrar vurmaya devam etmesini artan bir dehşetle izledi. Diğeri kendisini korumaya çalışarak bir hançer çıkardı ve saldırganın koluna bir kesik atmayı başardı. Saldırgan, ellerini düşmanın iri kafasının etrafına dolayıp çevirirken mavi deri yırtılarak parlak kırmızı kan sızdırdı.

Bir çatırtı oldu. Saldırıya uğrayan koloss hareket etmeyi bıraktı. Saldırgan kurbanının sırtındaki kılıcı aldı ve bunu kendi silahının yanına taktı, sonra da kılıcın yanına bağlanmış duran küçük bir keseyi aldı. Ondan sonra kolundaki yarayı görmezden gelerek ayağa kalktı ve grup tekrar yürümeye başladı.

"Neden?" diye sordu Sazed şok ile. "O nedendi?"

Yaralı koloss ona döndü. "Ondan nefret ederdim," dedi.

"Yürü!" diye tersledi lider koloss Sazed'i.

Sazed yürümeye başlamak için kendisini zorladı. Cesedi yolun kenarında yatar hâlde bıraktılar. *Keseler*, diye düşündü odaklanacak vahşetin dışında bir şeyler bulmaya çalışarak. *Hepsi o keselerden taşıyor.* Kolosslar bunları kılıçlarına bağlanmış olarak tutuyordu. Silahları kınlar içinde taşımıyorlardı, basitçe deri kayışlarla sırtlarına bağlamışlardı. Ve keseler de o kayışlara bağlanmıştı. Bazen sadece bir tane vardı, ancak gruptaki en büyük iki yaratığın ikisinde de birkaç tane vardı.

Sikke keselerine benziyorlar, diye düşündü Sazed. *Ama kolossların bir ekonomisi yok. Belki de içlerinde kişisel eşyalarını taşıyorlardır. Ama bu yaratıklar neye değer verir ki?*

Kampa girdiler. Sınırlarda nöbetçiler varmış gibi görünmüyordu, ama öte yandan, muhafızlara neden gerek olacaktı ki? Bir insanın bu kampın içine gizlice sızması çok zor olurdu.

Bir buçuk metre boyundaki daha küçük kolosslardan oluşan bir grup, onların grubu gelir gelmez hemen öne fırladı. Katil fazladan kılıcı onlardan bir tanesine attı, sonra da geriye doğru işaret etti ve daha küçük olanlar da yolu takip ederek cesedin yönünde hızla gittiler. Keseyi kendisine saklamıştı.

Defin görevlileri mi? diye merak etti Sazed.

Sazed onlar kampın içlerine doğru ilerlerken, onu yakalayan kolossların arkasında rahatsız bir şekilde yürüdü. Her türden hayvan ateş çukurlarının üzerinde kızartılmaktaydı, gerçi Sazed bunlardan herhangi birisinin bir zamanlar insan olduğunu düşünmüyordu. Dahası kampın etrafındaki zemin bitkilerden tamamıyla arındırılmıştı, sanki özellikle saldırgan bir keçi grubu otlamış gibiydi.

Bakıraklına göre bu, gerçeklikten çok da uzak değildi. Kolosslar görünüşe göre pratikte hemen her şeyle yaşayabiliyordu. Eti tercih ediyorlardı ama her türlü bitkiyi de yerlerdi, hatta çimenleri bile yemek için kökünden sökecek kadar ileri gidebiliyorlardı. Hatta bazı raporlar onların toprak ve kül yediğinden bahsediyordu, gerçi Sazed buna inanmayı biraz zor buluyordu.

Yürümeye devam etti. Kampta duman, kir ve Sazed'in koloss vücut kokusu olduğunu varsaydığı garip bir misk kokusu vardı. Yaratıkların bazıları o geçerken dönüp, ifadesiz kızıl gözlerle onu izledi.

Sanki onların sadece iki duygusu var, diye düşündü Sazed, ateşlerin yanındaki bir koloss bir anda çığlık atarak bir yoldaşına saldırırken sıçrayarak. *Ya kayıtsızlar ya da öfkeli.*

Onların hepsini birden aynı anda patlatmak için ne gerekirdi? Ve... bu olursa ne türden bir felaket ortaya çıkardı? Endişeli bir şekilde daha önceki düşüncelerini tekrar gözden geçirdi. Hayır, kolosslar iftiraya uğramış değildi. Duymuş olduğu hikâyeler, Irak Salahiyet'te başıboş gezinen, her yerde yıkım ve ölüme neden olan kolossların hikâyeleri belli ki doğruydu.

Ama bir şeyler bu grubu nispeten dizginlenmiş hâlde tutuyordu. Lord Hükümdar kolossları kontrol altında tutmayı başarabilmişti ama hiçbir kitap nasıl olduğunu açıklamıyordu. Çoğu yazar bu becerinin de sadece Lord Hükümdar'ı Tanrı

yapan şeyin bir parçası olduğunu kabul ediyordu. Ne de olsa adam ölümsüzdü; onunla kıyaslandığı zaman, diğer güçler sıradan görünüyordu.

Ancak onun ölümsüzlüğü bir numaraydı, diye düşündü Sazed. *Sadece Ferusimyasal ve Allomantik güçlerin kurnazca bir karışımı.* Lord Hükümdar, olağandışı bir beceri ve fırsatlar kombinasyonuna sahip olmuş olsa da, aslında sadece sıradan bir adamdı.

Hâl böyleyken, kolossları nasıl kontrol etmişti? *Lord Hükümdar'da farklı olan bir şeyler vardı. Onun güçlerinden daha fazlası olan bir şey. Miraç Kuyusu'nda bir şeyler yaptı, dünyayı sonsuza kadar değiştirecek bir şeyler. Belki de onun kolossları kontrol etme becerisi de bundan kaynaklanıyordu.*

Sazed'i tutsak alanlar arada bir ateş çukurlarının etrafında çıkan kavgaları görmezden geliyordu. Kampta herhangi bir dişi koloss varmış gibi görünmüyordu; ya da eğer vardıysa bile, erkeklerden ayırt edilmeleri mümkün değildi. Ancak Sazed ateşlerden birinin yakınında unutulmuş yatmakta olan bir koloss cesedini fark etti. Derisi yüzülmüş, mavi teni yırtılarak götürülmüştü.

Böyle bir toplum nasıl var olabilir? diye düşündü dehşetle. Kitapları kolossların hızla üreдiğini ve yaşlandığını söylüyordu; Sazed'in şimdiye kadar görmüş olduğu ölümlerin sayısı düşünülecek olursa, bu onlar için şanslı bir durumdu. Yine de, Sazed'e bu ırk soyunu devam ettiremeyecek kadar çok sayıda üyesini öldürüyormuş gibi geliyordu.

Ama yine de devam ediyorlardı. Ne yazık ki. İçindeki Sırdaş hiçbir şeyin kaybedilmemesi gerektiğine, her toplumun hatırlanmaya değer olduğuna güçlü bir şekilde inanıyordu. Ancak koloss kampının vahşiliği; derilerindeki yarıkları umursamadan oturan yaralı yaratıklar, yol boyunca yatan derisi yüzülmüş cesetler, ani öfke kükremeleri ve ardından gelen cinayetler, bu inancını sınıyordu.

Sazed'i yakalayan kolosslar onu yerdeki küçük bir tepenin etrafından dolaştırdılar ve Sazed kesinlikle beklenmedik bir şey gördüğünde durakladı.

Bir çadır.

"Git," dedi lider koloss işaret ederek.

Sazed kaşlarını çattı. Çadırın dışında imparatorluk muhafızları gibi giyinmiş ve mızrak taşıyan birkaç düzine insan vardı. Çadır büyüktü ve arkasında da bir dizi kutuya benzer araba vardı.

"Git!" diye bağırdı koloss.

Sazed söylendiği gibi yaptı. Arkasında, kolosslardan bir tanesi umursamaz bir şekilde Sazed'in torbasını insan muhafızlara doğru fırlattı. Küllü zemine çarparlarken içindeki metalakıllar tınlayarak Sazed'in büzülmesine neden oldu. Askerler kolossların çekilmesini temkinli gözlerle izlediler, sonra bir tanesi torbayı aldı. Bir diğeri mızrağını Sazed'e uzattı.

Sazed ellerini kaldırdı. "Ben Sazed, Terrisli bir Sırdaş; bir zamanlar vekilharçtım, şimdi ise bir öğretmenim. Sizin düşmanınız değilim."

"Evet, ee," dedi muhafız hâlâ geri çekilmekte olan kolossları izlerken. "Yine de benimle gelmen gerekecek."

"Eşyalarımı geri alabilir miyim?" diye sordu Sazed. Bu oyuk kolosslardan arınmış gibi görünüyordu, görünüşe göre insan askerler mesafelerini korumak istiyordu.

Birinci muhafız Sazed'in torbasını incelemekte olan yoldaşına doğru döndü. İkinci muhafız başını kaldırdı ve omzunu silkti. "Silah yok. Bazı bilezikler ve yüzükler, belki bir değerleri vardır."

"Hiçbirisi kıymetli metallerden imal edilmiş değil," dedi Sazed. "Onlar bir Sırdaş'ın araçlarıdır ve benden başka kimse için fazla bir değerleri yoktur."

İkinci muhafız omzunu silkerek torbayı birinci adama verdi. İkisi de standart Merkez Salâhiyet renklerindeydi; koyu renkli saçlara, açık derilere ve çocukken düzgün beslenmiş olanların boyuna ve yapısına sahiplerdi. Birinci muhafız daha yaşlıydı ve belli ki komuta ondaydı. Torbayı yoldaşından aldı. "Bakalım, Majesteleri ne diyecek."

Ah, diye düşündü Sazed. "O zaman onunla konuşalım."

Muhafız dönerek çadırın kapısını itip açtı ve Sazed'e girmesi için işaret etti. Sazed kızıl güneş ışığından, kullanışlı ancak seyrek döşenmiş çadır odasına girdi. Bu ana oda genişti ve birkaç muhafız daha vardı. Sazed şu ana kadar belki iki düzine görmüştü.

Öncü muhafız öne yürüdü ve arkadaki bir odanın içine başını uzattı. Birkaç dakika sonra Sazed'e ilerlemesi için elini salladı ve çadır kapısını çekip açtı.

Sazed ikinci odaya girdi. İçerideki adam bir Luthadel asilinin pantolonu ve takım ceketini giymekteydi. Gençliğine rağmen kelleşmekteydi, saçlarından geriye sadece birkaç ufak tutam kalmıştı. Ayakta durmuş, endişeli bir elle bacağına hafif hafif vuruyordu ve Sazed içeri girdiği zaman hafifçe sıçradı.

Sazed adamı tanıdı. "Jastes Lekal."

"*Kral* Lekal," diye tersledi Jastes. "Seni tanıyor muyum Terrisli?"

"Biz tanışmadık Majesteleri," dedi Sazed. "Ama benim sizin bir arkadaşınızla bazı ilişkilerim oldu, diye düşünüyorum ben. Luthadel kralı Elend Venture?"

Jastes aklı başka yerlerde başını salladı. "Adamlarım seni kolosslarının getirdiğini söylüyor. Seni kampın etrafında bakınırken mi yakaladılar?"

"Evet Majesteleri," dedi Sazed dikkatli bir şekilde, Jastes'ın volta atmaya başlamasını izlerken. *Bu adam da görünüşe göre önderlik ettiği ordudan çok daha aklı başında değil*, diye düşündü Sazed hoşnutsuzlukla. "Yaratıkları size hizmet etmeleri için ikna etmeyi nasıl başardınız?"

"Sen bir esirsin Terrisli," diye tersledi Jastes. "Soru sormak yok. Seni casusluk etmen için Elend mi gönderdi?"

"Beni hiç kimse göndermedi," dedi Sazed. "Siz tesadüf eseri benim yolumun üstündeydiniz Majesteleri. Benim gözlemlerimle herhangi bir zarar vermek gibi bir niyetim yoktu."

Jastes duraklayarak tekrar volta atmaya başlamadan önce Sazed'e dik dik baktı. "Eh, boş ver. Bir süredir benim doğru düzgün bir vekilharcım olmadı. Artık sen bana hizmet edeceksin."

"Özür dilerim Majesteleri," dedi Sazed hafifçe eğilerek. "Ancak bu mümkün olmayacak."

Jastes kaşlarını çattı. "Sen bir vekilharçsın; bunu cüppelerinden görebiliyorum. Elend o kadar iyi bir efendi mi ki sen beni reddediyorsun?"

"Elend Venture benim efendim değil Majesteleri," dedi Sazed genç kralın gözlerinin içine bakarak. "Artık bizler özgür olduğumuza göre, Terrisliler hiçbir insana efendi demiyor. Ben sizin hizmetkârınız olamam, çünkü hiçbir insanın hizmetkârı olamam. Eğer ille gerekliyse beni esir tutun. Ancak size hizmet etmeyeceğim. Özür dilerim."

Jastes tekrar durakladı. Ancak öfkeli olmak yerine sadece... utanmış gibi görünüyordu. "Anlıyorum."

"Majesteleri," dedi Sazed sakince. "Bana soru sormamamı emretmiş olduğunuzun farkındayım, o nedenle bunun yerine gözlemlerde bulunacağım. Kendinizi çok olumsuz bir duruma getirmiş gibi görünüyorsunuz. Bu kolossları nasıl idare ettiğinizi bilmiyorum ama kontrolünüzün zayıf olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tehlike içindesiniz ve bu tehlikeyi başkalarıyla da paylaşmakta kararlı gibi görünüyorsunuz."

Jastes kızardı. "Senin 'gözlemlerin' hatalı Terrisli. Ben bu orduyu kontrol *ediyorum*. Onlar bana tam olarak itaat ediyor. Sen başka kaç tane asilin koloss orduları toplamış olduğunu gördün? Hiç; sadece ben başarılı oldum."

"Onlar pek de sizin kontrolünüz altındaymış gibi görünmüyorlar Majesteleri."

"Öyle mi?" diye sordu Jastes. "Peki ya seni buldukları zaman parçaladılar mı? Spor olsun diye seni yumruklayarak öldürdüler mi? Seni bir sopaya geçirip ateşlerinden birinin üzerinde kızarttılar mı? Hayır. Onlar bu şeyleri yapmıyorlar çünkü *ben* onlara aksini emrettim. Bu fazla bir şeymiş gibi görünmüyor olabilir Terrisli, ama güven bana; bu kolosslar için çok büyük itaatkârlık ve kontrol işareti."

"Uygarlık büyük bir başarı değildir Majesteleri."

"Sabrımı taşırma Terrisli!" diye tersledi Jastes, bir elini saçından geride kalanların arasından geçirerek. "Biz burada kolosslardan bahsediyoruz, onlardan çok fazla bir şey bekleyemeyiz."

"Ve siz de onları Luthadel'e mi getiriyorsunuz?" diye sordu Sazed. "Lord Hükümdar bile bu yaratıklardan korkardı Majesteleri. Onları şehirlerden uzak tutardı. Siz ise onları bütün Son İmparatorluk'taki en yoğun nüfuslu yere getirdiniz!"

"Anlamıyorsun," dedi Jastes. "Ben barış önerilerini denedim ama kimse bir ordun ya da paran olmazsa dinlemiyor. Eh, bende biri var ve kısa süre sonra öbürü de olacak. Elend'in o atiyum zulasının üstünde oturduğunu biliyorum ve ben sadece onunla... bir ittifak yapmak için geldim."

"Şehrin kontrolünü sizin alacağınız bir ittifak mı?"

"Hah!" dedi Jastes elini sallayarak. "Elend Luthadel'i kontrol etmiyor; o sadece daha güçlü birilerinin gelmesini bekleyen bir vekil. O iyi bir adam, ama saf bir idealist. Tahtını orduların birine ya da öbürüne kaptıracak ve ben de ona Cett ya da Straff'ın yapacaklarından çok daha iyi bir anlaşma önereceğim, orası kesin."

Cett? Straff? Genç Venture başını ne tür bir belaya sokmuş? Sazed başını olumsuzca salladı. "Her nedense ben 'daha iyi bir anlaşmanın' kolossların kullanımını içerebileceğinden şüphe ediyorum Majesteleri."

Jastes'ın yüzü asıldı. "Sen epey ukalasın Terrisli. Sen, bütün halkın, dünyadaki aksaklıkların bir işaretisiniz. Ben eskiden Terris halkına saygı duyardım. İyi bir hizmetkâr olmakta utanılacak bir şey yok."

"Çoğu zaman gurur duyulacak bir şey de yoktur," dedi Sazed. "Ama tavrımdan dolayı özür dilerim Majesteleri. Bu Terris bağımsızlığının bir göstergesi değil. Ben yorumlarımda her zaman fazla özgür olmuşumdur, diye düşünüyorum ben. Ben hiçbir zaman vekilharçların en iyilerinden olmadım." *Ya da Sırdaşlar'ın en iyilerinden*, diye ekledi kendi kendine.

"Hah!" dedi Jastes tekrar volta atmaya geri dönerken.

"Majesteleri," dedi Sazed. "Luthadel'e doğru yoluma devam etmeliyim. İlgilenmem gereken... olaylar var. Benim halkım hakkında ne düşünürseniz düşünün ama dürüst olduğumuzu biliyor olmalısınız. Benim yaptığım iş politikanın ve savaşların, tahtların ve orduların ötesinde. Bu tüm insanoğlu için önemli."

"Âlimler her zaman öyle şeyler söyler," dedi Jastes. Durakladı. "Elend de her zaman öyle şeyler söylerdi."

"Ne olursa olsun, benim ayrılmama izin verilmesi gerekiyor," diye devam etti Sazed. "Özgürlüğümün karşılığında eğer isterseniz sizin için Majesteleri Kral Elend Venture'ya bir haber iletebilirim."

"Ben kendim de ne zaman istersem bir haberci gönderebilirim!"

"Ve sizi kolosslardan koruyacak adam sayısını bir azaltır mısınız?" dedi Sazed.

Jastes sadece biraz durakladı.

Ah, o zaman onlardan biraz da olsun korkuyor. İyi. En azından tamamen delirmemiş.

"Ben yoluma devam *edeceğim* Majesteleri," dedi Sazed. "Kibirli olmak niyetinde değilim ama sizin esir tutacak kaynaklara sahip olmadığınızı görebiliyorum. Benim gitmeme izin verebilir, ya da beni kolosslara verebilirsiniz. Ancak ben olsam, onların insan öldürme huyu edinmelerine izin vermekte temkinli davranırdım."

Jastes ona dik dik baktı. "İyi," dedi. "O zaman şu haberi ilet. Elend'e de ki, onun benim geldiğimi bilip bilmemesi umurumda değil, ona bizim sayımızı vermen bile umurumda değil. Ama doğru bildiğinden emin ol! Benim bu orduda yirmi binden fazla kolossum var. O benimle savaşamaz. O diğerleriyle de savaşamaz. Ama eğer o şehir duvarları benim olsaydı... eh, onun için diğer iki orduya da engel olabilirdim. Ona mantıklı olmasını söyle. Eğer atiyumu teslim ederse, Luthadel'i elinde tutmasına bile izin vereceğim. Biz komşu olabiliriz. Müttefik."

Bir tanesi paradan, diğeri de sağduyudan yoksun müttefikler, diye düşündü Sazed. "Pekâlâ Majesteleri. Elend ile konuşacağım. Ancak eşyalarımın geri verilmesi gerek."

Kral kızgınlık içinde bir elini salladı ve Sazed de çekildi, öncü muhafız tekrar kralın odasına girerek emirlerini alırken sessizce bekledi. Askerlerin hazırlanma-

sını beklerken, neyse ki torbası ona geri verilmişti, Sazed Jastes'ın söylediklerini düşündü. *Cett ya da Straff*. Şehrini elinden almak için Elend'in üzerine üşüşmekte olan kaç tane kuvvet vardı?

Sazed çalışmak için sessiz bir yer istiyorduysa, görünüşe göre gitmek için yanlış yönü seçmişti.

Ben işaretleri fark etmeye başlamadan önce birkaç yıl geçmişti. Kehanetleri biliyordum, ne de olsa Terrisli bir Cihanelçisiyim. Ama öte yandan, hepimiz dindar insanlar değiliz. Bazılarımız, örneğin benim gibi, başka konularla daha ilgiliyiz. Ancak Alendi ile geçen zamanım boyunca, Beklenti'ye daha fazla merak salmaktan kendimi alamamıştım. İşaretlere o kadar iyi uyuyormuş gibi görünüyordu ki.

20

"BU TEHLİKELİ OLACAK MAJESTELERİ," DEDİ Dockson.

"Bu bizim tek seçeneğimiz," dedi Elend. Masasının arkasında ayakta duruyordu, masa çoğu zaman olduğu gibi kitaplarla tıklım tıklımdı. Çalışma odasının penceresi Elend'i arkadan aydınlatıyor ve renkleri beyaz üniformasının sırtına düşerek onu ışıltılı bir bordoya boyuyordu.

O *kıyafetin içinde kesinlikle daha saygın görünüyor*, diye düşündü Vin, Elend'in yumuşak okuma koltuğunda oturmuş, OreSeur da yanında yerde sabırlı bir şekilde yatarken. Vin hâlâ Elend'deki değişimler konusunda ne düşüneceğinden emin değildi. Değişikliklerin büyük ölçüde görsel olduğunu biliyordu, yeni elbiseler, yeni saç tıraşı; ama değişen başka şeyler de varmış gibi görünüyordu. Konuştuğu zaman daha dik duruyordu ve daha otoriterdi. Hatta kılıç ve değnek eğitimi bile alıyordu.

Vin Tindwyl'e bir göz attı. Ağırbaşlı Terrisli odanın arka tarafındaki sert bir sandalyede oturmuş, toplantıyı izliyordu. Kusursuz bir duruşu vardı ve renkli eteği ve bluzunun içinde leydilere yakışır şekilde oturuyordu. Vin'in şu anda yapmakta olduğu gibi bacaklarını altında toplamış olarak oturmuyordu ve hiçbir zaman pantolon giymezdi.

Onun ne özelliği var? diye düşündü Vin. *Ben Elend'i kılıç çalışması yapması için ikna etmeye çalışarak bir yıl harcadım. Tindwyl geleli bir ay bile olmadı ve daha şimdiden ona antrenman yaptırmaya başladı.*

Vin neden kendini gücenik hissediyordu? Elend o kadar da fazla değişmezdi, değil mi? Vin içindeki bu yeni kendine güvenli, iyi giyimli, savaşçı kral hakkında endişe eden, onun Vin'in âşık olduğu adamdan farklılaşacağından korkan küçük parçanın sesini kesmeye çalıştı.

Ya artık onun Vin'e ihtiyacı kalmazsa?

Elend; Ham, Dox, Clubs ve Breeze ile konuşmaya devam ederken, Vin koltuğunun içinde biraz daha büzüldü.

"El, eğer düşman kampının içine girecek olursan seni korumayı başaramayacağımızı sen de biliyorsun," dedi Ham.

"Beni burada da koruyabileceğinizden emin değilim Ham," dedi Elend. "Neredeyse duvarların dibine kamp kurmuş iki ordu varken değil."

"Doğru," dedi Dockson. "Ama o kampa girerseniz tekrar çıkamayacağınızdan endişe ediyorum."

"Sadece eğer başarısız olursam," dedi Elend. "Eğer plana uyar, babamı onun müttefikleri olduğumuza ikna edebilirsem, benim geri dönmeme izin verir. Gençliğimde sosyetede politika yapmakla çok fazla zaman harcamamıştım. Ancak, yapmayı öğrenmiş *olduğum* bir şey varsa, babamı manipüle etmekti. Ben Straff Venture'yi tanıyorum ve onu yenebileceğimi de biliyorum. Dahası, o benim ölmemi istemiyor."

"Bundan emin olabilir miyiz?" diye sordu Ham çenesini ovuşturarak.

"Evet," dedi Elend. "Ne de olsa, Cett'in aksine o benim peşimden suikastçılar göndermedi. Bu mantıklı. Straff'ın Luthadel'in kontrolünü bırakabileceği kendi oğlundan daha iyi kim var? O beni kontrol edebileceğini düşünüyor, beni Luthadel'i ona vermeye zorlayabileceğini varsayacaktır. Buna oynarsam, onu Cett'e saldırtmayı başarabilirim."

"Haksız sayılmaz..." dedi Ham.

"Evet," dedi Dockson. "Ama Straff'ın sizi esir alarak Luthadel'e zorla girmeye çalışmasını ne engelleyecek?"

"Hâlâ arkasında Cett olacak," dedi Elend. "Eğer Straff bizimle savaşırsa adam kaybeder, çok fazla adam, ve arkasını saldırıya açık bırakır."

"Ama elinde sen olacaksın güzel kardeşim," dedi Breeze. "Luthadel'e saldırması gerekmez, bizi teslim olmaya zorlayabilir."

"Bunun olmasındansa beni ölüme terk edeceksiniz, emirleriniz böyle," dedi Elend. "Ben Parlamento'yu işte bu yüzden kurdum. Onun yeni bir kral seçme yetkisi var."

"Ama neden?" diye sordu Ham. "Bu riske neden giriyorsun El? Biraz daha bekleyelim ve Straff'ı seninle daha tarafsız bir yerde buluşmaya ikna edip edemeyeceğimize bakalım."

Elend içini çekti. "Beni dinlemeniz *gerek* Ham. Kuşatma olsun ya da olmasın, biz burada öylece oturamayız. Beklersek ya aç kalacağız, ya da o ordulardan bir tanesi duvarlarımızı ele geçirdikten sonra hemen geri dönüp düşmanlarına karşı kendini savunma umuduyla kuşatmayı kaldırarak bize saldıracak. Bu o kadar kolay

olmayacak, ama olabilir. Ve *olacak* da, *eğer* kralları birbirlerine karşı kışkırtmaya başlamazsak."

Odaya sessizlik çöktü. Diğerleri yavaşça Clubs'a doğru döndü, o da başıyla onayladı. O katılıyordu.

İyi iş çıkardın Elend, diye düşündü Vin.

"Birisinin gidip babamla görüşmesi gerek," dedi Elend. "Ve o kişi de ben olmalıyım. Straff benim bir aptal olduğumu düşünüyor, o yüzden de onu bir tehdit oluşturmadığıma ikna edebilirim. Sonra da gidip Cett'i onun tarafında olduğuma ikna edeceğim. En sonunda onlar, ikisi de kendi tarafında olduğumuzu düşünerek, birbirlerine saldırdıkları zaman, biz geri çekilecek ve onları sonuna kadar savaşmaya zorlayacağız. Kazananın şehri bizim elimizden almaya yetecek kadar kuvveti kalmayacak!"

Ham ve Breeze başlarını sallayarak onayladılar. Ancak Dockson kendi başını olumsuzca salladı. "Plan teoride iyi ama düşman kampının içine korunmasız olarak gitmek? Bu aptalca görünüyor."

"Bak şimdi," dedi Elend. "Ben bunun bizim avantajımıza olduğunu düşünüyorum. Babam kontrol ve egemenliğe güçlü bir şekilde inanır. Eğer onun kampının içine kendi ayağımla girersem, ona gerçekte üzerimde otoritesinin olduğunu kabul ettiğimi söylüyor olacağım. Zayıf görüneceğim ve o da beni ne zaman isterse ortadan kaldırabileceğini varsayacak. Bu bir risk, ama eğer ben bunu yapmazsam *öleceğiz*."

Adamlar bakıştı.

Elend biraz daha dik durdu ve yanlarındaki ellerini yumruk yaptı. Gergin olduğu zaman bunu hep yapardı.

"Korkarım ki bu bir tartışma değil," dedi Elend. "Ben kararımı verdim."

Böyle bir ilanı kabul etmezler, diye düşündü Vin. Çete bağımsız bir gruptu.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, hiçbirisi itiraz etmedi.

Dockson en sonunda başıyla onayladı. "Pekâlâ Majesteleri," dedi. "Tehlikeli bir çizginin üzerinde yürümeniz; Straff'ın bizim desteğimize güvenebileceğine inanmasını sağlamanız ama ayrıca onu bize canı istediği zaman ihanet edebileceğine de ikna etmeniz gerekecek. Onun bizim askeri gücümüzü isterken, irade gücümüzü ise görmezden gelmesini sağlamanız lâzım."

"Ve bunu, bizim iki tarafı da oyaladığımızı fark etmesine izin vermeden yapman gerekecek," diye ekledi Breeze.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu Ham. "Gerçekten, Elend?"

Elend başını sallayarak onayladı. "Yapabilirim Ham. Bu son yıl boyunca politikada çok daha geliştim." Sözleri kendine güvenli bir şekilde söylüyordu, gerçi Vin yumruklarının hâlâ sıkılı olduğunu fark etmişti. *Bunu yapmamayı öğrenmesi gerekecek.*

"Sen, politikadan anlıyor olabilirsin," dedi Breeze. "Ama *bu* dolandırıcılık. Kabul et dostum, sen berbat bir şekilde dürüstsün; her zaman skaaların haklarını nasıl savunacağın hakkında falan konuşuyorsun."

"Bak şimdi, sen adil davranmıyorsun," dedi Elend. "Dürüstlük ve iyi niyetlilik tamamıyla farklı şeylerdir. Yahu, ben de herhangi bir adam kadar üçkâğıtçı..." Durakladı. "Neden bu konuyu tartışıyorum? Yapılması gereken şeyi kabul ettik ve bunu yapanın da ben olmam gerektiğini biliyoruz. Dox, babama bir mektup yazdırabilir misin? Onu ziyaret etmekten mutluluk duyacağıma işaret et. Aslında..."

Elend duraklayarak Vin'e bir göz attı. Sonra da devam etti. "Aslında, ona Luthadel'in geleceğini tartışmak ve de onu çok özel bir kişiyle tanıştırmak istediğimi söyle."

Ham kıs kıs güldü. "Ah, hiçbir şey babayla tanıştırmak için bir kızı evine getirmeye benzemez."

"Özellikle de o kız, hasbelkader Merkez Salahiyet'teki en tehlikeli Allomanser ise," diye ekledi Breeze.

"Straff'ın onun gelmesine izin vereceğini düşünüyor musunuz?" dedi Dockson.

"Eğer vermezse anlaşma yok," dedi Elend. "Onun bunu anlayacağından emin ol. Ne olursa olsun, ben onun gerçekten kabul edeceğini düşünüyorum. Straff'ın beni hafife almak gibi bir alışkanlığı var, büyük olasılıkla da boşuna değil. Ancak bahse girerim ki aynı görüşü Vin'i de kapsayacaktır. O Vin'in de herkesin söylediği kadar iyi olmadığını varsayacaktır."

"Straff'ın kendi Sissoylusu var," diye ekledi Vin. "Onu korumak için. Elend'in de beni getirebilmesi adil olacaktır. Ve eğer ben orada olursam, bir şeyler yanlış giderse Elend'i oradan çıkarabilirim."

Ham tekrar kıs kıs güldü. "Vin'in omzunun üstüne atılmış olarak geri getirilmek; bu büyük olasılıkla pek de saygıdeğer bir dönüş olmayacaktır."

"Ölmekten iyidir," dedi Elend, belli ki iyi huylu davranmaya çalışıyordu ama aynı anda hafifçe kızarmıştı da.

Beni seviyor ama o hâlâ bir erkek, diye düşündü Vin. O *sadece normal bir insanken ben bir Sissoylu olmakla onun gururunu kaç kere incittim? Daha az önemli bir adam asla bana âşık olmazdı.*

Ama o koruyabileceğini hissettiği bir kadını hak etmez mi? Bir... kadına daha fazla benzeyen bir kadını?

Vin tekrar koltuğunda büzülerek, koltuğun yumuşaklığının içinde sıcaklık aradı. Ancak bu Elend'in çalışma koltuğuydu, o burada okurdu. Elend ayrıca onun ilgi alanlarını da paylaşan birini, okumayı bir angarya olarak görmeyen bir kadını hak etmez miydi? Zekice politik teorileri hakkında konuşabileceği bir kadını?

Neden son zamanlarda ilişkimiz hakkında bu kadar çok düşünüyorum? diye düşündü Vin.

Biz onların dünyasına ait değiliz, demişti Zane. *Bizim ait olduğumuz yer burası, sislerin içi.*

Sen onlara ait değilsin...

"Benim değinmek istediğim başka bir şey vardı Majesteleri," dedi Dockson. "Parlamento ile görüşmelisiniz. Sizinle konuşabilmek için sabırsızlanıyorlar, Luthadel'de dolaşan sahte sikkeler ile ilgili bir şeyler vardı."

"Şu anda gerçekten de şehir işleri için zamanım yok," dedi Elend. "Parlamento'yu oluşturmuş olmamın birincil nedeni de onların bu türden meselelerle ilgilenebilmeleriydi. Onlara bir haber gönder, de ki ben onların yargısına güveniyorum. Benim adıma özür dile ve şehrin savunmasıyla ilgilenmekte olduğumu açıkla. Gelecek haftaki Parlamento toplantısına yetişmeye çalışacağım."

Dockson başıyla onaylayarak kendisine bir not karaladı. "Gerçi bu da göz önüne alınması gereken bir şey," diye belirtti. "Straff ile buluşarak, Parlamento'nun üzerindeki kontrolünüzden vazgeçmiş olacaksınız."

"Bu resmi bir müzakere değil," dedi Elend. "Sadece gayrı resmi bir görüşme. Benim önceki önergem hâlâ geçerli olacak."

"Dürüst olmak gerekirse Majesteleri," dedi Dockson. "Ben *onların* bunu bu şekilde göreceklerini hiç zannetmiyorum. Siz müzakereyi yapmaya karar verene kadar, ellerinden hiçbir şey gelmeyecek olması yüzünden ne kadar kızgın olduklarını siz de biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi Elend. "Ama risk almaya değer. Straff ile görüşmek *zorundayız*. Bunu yaptıktan sonra da ben, umuyorum ki iyi haberler ile Parlamento'ya geri dönebilirim. O noktada, koşulun yerine getirilmemiş olduğu konusunda tartışabilirim. Şu an için ise buluşmayı gerçekleştireceğiz."

Gerçekten de daha kararlı, diye düşündü Vin. *O değişiyor...*

Böyle şeyler düşünmeyi kesmek zorundaydı. Bunun yerine başka bir şeyin üstüne odaklandı. Konuşma Elend'in Straff'ı oyuna getirmesinin ayrıntılarına doğru döndü, çete üyelerinin her biri Elend'e başarılı bir şekilde dolandırıcılık yapma konusunda tüyolar veriyordu. Ancak Vin kendisini onları izler, kişiliklerinde çelişkiler arar, herhangi bir tanesinin casus kandra olup olmadığına karar vermeye çalışırken buldu.

Clubs normalden bile daha mı sessiz duruyordu? Dikiz'in konuşma tarzındaki değişiklik giderek olgunlaşması yüzünden miydi, yoksa kandranın onun şivesini taklit etmekte zorlanmasından mı? Ham biraz fazla mı neşeliydi? Ayrıca o küçük felsefi bulmacalarına da eskisi kadar fazla odaklanmıyormuş gibi görünüyordu. Bu artık daha ciddi olduğu için miydi, yoksa kandra onu düzgün bir şekilde nasıl taklit edeceğini bilmediği için mi?

Bir faydası yoktu. Eğer fazla düşünecek olursa, Vin herkeste görünüşte çelişkiler olduğunu fark edebiliyordu. Öte yandan, aynı zamanda hepsi de kendileriymiş gibi görünüyorlardı. İnsanlar kolaylıkla basit kişilik özelliklerine indirgenemeyecek kadar karmaşıktı. Ayrıca, kandra iyi olacaktı, çok iyi. Başkalarını taklit etme sanatında bir ömürlük tecrübesi olacaktı ve büyük olasılıkla da buraya sızmayı uzun bir süredir planlamıştı.

O zaman iş Allomansi'ye dayanıyordu. Ancak kuşatmayla ilgili bütün etkinlikleri ve Zifir hakkındaki araştırmaları arasında, Vin arkadaşlarını test etmek için bir fırsat bulamamıştı. Bunu düşünürken, zaman darlığının zayıf bir bahane olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. İşin doğrusu Vin büyük olasılıkla çeteden bir kişinin, Vin'in ilk arkadaşlarından birinin, bir hain olması düşüncesi fazlasıyla üzücü olduğu için kendisini bu kadar fazla oyalamıştı.

Bunu aşması gerekiyordu. Eğer grubun içinde gerçekten de bir casus varsa, bu onların sonu olurdu. Eğer düşman krallar Elend'in planladığı numaraları öğrenecek olursa...

Bunu aklında tutarak tereddütlü bir şekilde tunç yaktı. Anında Breeze'den gelmekte olan bir Allomantik titreşim hissetti; sevgili, iflah olmaz Breeze. Allomansi'de o kadar iyiydi ki, Vin bile zamanın çoğunda onun dokunuşunu fark edemezdi; ama Breeze gücünü kullanma konusunda saplantılıydı da.

Ancak şu anda bunu Vin'in üzerinde kullanmıyordu. Vin gözlerini kapatarak odaklandı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, Marsh onu incelikli bir sanat olan, Allomantik titreşimleri okumak için tunç kullanma konusunda eğitmeye çalışmıştı. Vin onun başlattığı görevin ne kadar büyük bir şey olduğunun farkına o zaman varmamıştı.

Bir Allomanser metal yaktığı zaman, sadece tunç yakmakta olan başka bir Allomanser tarafından hissedilebilecek görünmez, davul gibi bir ritim yayardı. Bu titreşimlerin ritmi, vuruşların hızı, "çıkardıkları ses" tam olarak hangi metalin yakılmakta olduğunu söylerdi.

Pratik gerektirirdi ve zordu, ama Vin titreşimleri okuma konusunda gittikçe iyileşiyordu. Odaklandı. Breeze pirinç yakıyordu, içsel zihinsel İtici metal. Ve...

Vin daha da fazla odaklandı. Üzerinden akan, her titreşiminin içinde ikili *güm-güm* temposu bulunduran bir deseni hissedebiliyordu. Bunlar Vin'in sağ tarafına doğru yönelmiş gibi geliyordu. Titreşimler başka bir şeyin de üzerinden akıyordu, onları içine emmekte olan bir şeyin.

Elend. Breeze Elend'in üzerine odaklanmıştı. Şu anki tartışma göz önüne alındığı zaman şaşırtıcı değildi. Breeze her zaman etkileştiği insanları İtiyordu.

Tatmin olan Vin arkasına yaslandı. Ama sonra durakladı. *Marsh tunçta çoğu kişinin düşündüğünden çok daha fazlasının olduğunu ima etmişti. Acaba...*

Ona baktıklarında hareketlerini garip bulacakları gerçeğini görmezden gelerek, gözlerini sıkı sıkı kapattı ve tekrar Allomantik titreşimlere odaklandı. Tuncu harlayarak o kadar fazla konsantre oldu ki, başı ağrıyacakmış gibi hissediyordu. Vuruşlarda bir... titreşim vardı. Ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Odaklan! dedi kendi kendisine. Ancak titreşimler daha fazla bilgi vermeyi reddettiler.

Peki, diye düşündü. *Ben de hile yaparım.* Neredeyse her zaman azıcık bir miktarını yanık tuttuğu kalayını söndürdü, sonra da içine uzanarak on dördüncü metali yaktı. Duralümin.

Allomantik titreşimler o kadar yüksek... o kadar güçlü bir hâle geldi ki, Vin titreşimlerin onu sarstığını hissettiğine yemin edebilirdi. Hemen yanına yerleştirilmiş olan devasa bir davuldan gelen bir tempo gibi gümbürdüyorlardı. Ama Vin onlardan bir şeyi seçebilmişti.

Kaygı, gerginlik, endişe, güvensizlik, kaygı, gerginlik, endişe...

Sonra gitmişti, tuncu tek bir devasa güç patlaması ile tükenmişti. Vin gözlerini açtı, odada OreSeur'un dışında hiç kimse ona bakmıyordu.

Kendisini tükenmiş hissediyordu. Az önce tahmin ettiği baş ağrısı şimdi bütün gücüyle geldi, artık kurtulmuş olduğu davulun küçük kardeşi gibi kafasının içinde zonkluyordu. Ancak titreşimlerden elde etmiş olduğu bilgiye tutundu. Bu kelimeler hâlinde değil, duygular hâlinde gelmişti; kaygı, gerginlik, endişe. Vin'in ilk korkusu Breeze'in bu duyguları yarattığıydı. Ancak Vin anında Breeze'in bir Teskinci olduğunu hatırladı. Eğer o duyguların üzerine odaklanıyorsa, bunlar onun *köreltmekte* olduğu duygular olurdu. Güçlerini Teskin ederek ortadan kaldırmakta kullandığı duygular.

Vin ona ve Elend'e baktı. *Ya... o Elend'i daha kendine güvenli yapıyor!* Eğer Elend biraz daha dik duruyorsa, bu Breeze sessizce yardım ediyor, kaygı ve endişeyi Teskin edip alıyor olduğu içindi. Ve Breeze bunu tartışır ve her zamanki alaylı yorumlarını yaparken bile sürdürüyordu.

Vin baş ağrısını görmezden gelerek yepyeni bir takdir hissiyle toplu adamı inceledi. O her zaman Breeze'in çetedeki konumunu biraz merak etmişti. Diğer üyelerin hepsi, bir yere kadar, idealistlerdi. Clubs bile, huysuz dış görünüşünün altında, Vin'e her zaman tamamıyla iyi bir adam gibi gelmişti.

Breeze farklıydı. Manipülatif, biraz da bencil; Breeze çeteye gerçekten de skaalara yardım etmek istediği için değil, işin zorluğu için katılmış gibi görünürdü. Ama Kelsier her zaman çetesini dikkatli bir şekilde seçmiş olduğunu, adamlarını sadece yetenekleri yüzünden değil, ahlâkları yüzünden topladığını iddia etmişti.

Belki aslında Breeze de bir istisna değildi. Vin onun uçarı bir şeyler söylerken değneğini Ham'e uzatışını izledi. Ama öte yandan, içten içe Breeze tamamen farklıydı.

Sen iyi bir adamsın Breeze, diye düşündü Vin kendi kendine gülümserken. *Sadece bunu gizlemek için elinden geleni yapıyorsun.*

Ve o taklitçi de değildi. Vin elbette bunu daha önceden de biliyordu; Breeze kandra vücudunu değiştirdiği zaman şehirde değildi. Ama elinde ikinci bir doğrulamanın olması, Vin'in sırtındaki yükün ufacık bir parçasını kaldırmıştı.

Keşke diğerlerinin bazılarını da eleyebilseydi.

Elend toplantıdan sonra çeteye iyi geceler diledi. Dockson onun istediği mektupları yazmaya, Ham güvenliği gözden geçirmeye gitti, Clubs askerleri eğitmeye geri döndü ve Breeze de Elend'in ilgisizliği konusunda Parlamento'yu yatıştırmak için gitti.

Vin de ona bir bakış atıp, sonra Tindwyl'e ters ters bakarak çalışma odasından dışarı süzüldü. *Hâlâ ondan şüpheleniyorsun, hı?* diye düşündü Elend eğlenerek. Ona rahatlatıcı bir başını salladı ve Vin birazcık kızgın gibi görünerek yüzünü astı. Elend onun kalmasına izin verirdi ama... eh, Tindwyl'le yüzleşmek tek başınayken de yeteri kadar utanç vericiydi.

Vin odadan çıktı, kandra kurt köpeği de yanındaydı. *Görünüşe göre yaratığı gittikçe daha da bağlanıyor*, diye düşündü Elend tatmin ile. Birilerinin Vin'e göz kulak olduğunu bilmek iyiydi.

Vin arkasından kapıyı kapattığında Elend omzunu ovuşturarak içini çekti. Kılıç

ve değnek eğitimi yaparak geçen birkaç hafta onu epey bir hırpalamıştı ve vücudu bereliydi. Acısını belli etmemeye çalışıyordu, ya da daha doğrusu Tindwyl'in onun acısını belli ettiğini görmesine engel olmaya çalışıyordu. *En azından ben öğrenmekte olduğumu kanıtladım*, diye düşündü Elend. *Bugün ne kadar iyi iş çıkardığımı görmüş olması gerek.*

"Ee?" diye sordu.

"Siz bir utanç kaynağısınız," dedi Tindwyl sandalyesinin önünde dikilerek.

"Hep öyle diyorsun," dedi Elend bir kitap yığınını toplamak için giderken. Tindwyl onun hizmetkârların çalışma odasını temiz tutmalarına izin vermesi gerektiğini söylemişti, bu Elend'in her zaman direnç göstermiş olduğu bir şeydi. Kâğıt ve kitaplar karmaşası ona doğru geliyordu ve kesinlikle başka birisinin onları oynatmasını istemezdi.

Ancak Tindwyl orada dikilmiş ona bakarken, dağınıklık konusunda kendini utanmış hissetmemek zordu. Yığının üzerine bir kitap daha koydu.

"Muhakkak ne kadar iyi iş çıkardığımı görmüşsündür," dedi Elend. "Onların Straff'ın kampına gitmeme izin vermelerini sağladım."

"Siz kralsınız Elend Venture," dedi Tindwyl kollarını kavuşturarak. "Kimse sizin herhangi bir şeyi yapmanıza 'izin vermez'. Davranış konusunda ilk değişikliğin kendinizde olması gerekiyor;, sizi takip edenlerin müsaadesine ya da onayına ihtiyacınız olduğunu düşünmeyi bırakmalısınız."

"Bir kralın vatandaşlarının rızası ile önderlik etmesi gerekir," dedi Elend. "Ben bir diğer Lord Hükümdar olmayacağım."

"Bir kralın güçlü olması gerekir," dedi Tindwyl kesinlikle. "Verilen tavsiyeleri dinler ama sadece kendisi onları istediği zaman. Son kararın danışmanlarına değil, kendisine ait olduğunu açıkça ortaya koyar. Danışmanlarınızın üzerinde daha fazla kontrolünüz olmalı. Eğer onlar size saygı göstermiyorsa, o zaman düşmanlarınız da göstermez; ve kitleler de asla göstermeyecek."

"Ham ve diğerleri bana saygı gösteriyor."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

"Gösteriyor!"

"Size nasıl hitap ediyorlar?"

Elend omzunu silkti. "Onlar benim arkadaşlarım. Benim adımı kullanıyorlar."

"Ya da yakın bir benzerini. Değil mi, *'El'*?"

Elend yığının üzerine son bir kitap daha koyarken kızardı. "Arkadaşlarımı bana unvanımla hitap etmeye zorlamamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi Tindwyl. "Özellikle de toplum içinde. Size 'Majesteleri' ya da en azından 'lordum' diye hitap etmeliler."

"Ham'in bundan çok memnun kalacağından şüpheliyim," dedi Elend. "Onun otorite ile ilgili bazı sorunları var."

"Atlatacak," dedi Tindwyl bir parmağını bir kitaplık boyunca gezdirirken. Elend'in ucunda toz olduğunu bilmesi için Tindwyl'in parmağını kaldırıp göstermesi gerekmiyordu.

"Peki ya sen?" diye meydan okudu Elend.

"Ben mi?"

"Sen bana 'Elend Venture' diyorsun, 'Majesteleri' değil."

"Ben farklıyım," dedi Tindwyl.

"Eh, bunun için bir sebep görmüyorum. Bundan sonra sen de bana 'Majesteleri' diyeceksin."

Tindwyl sinsice gülümsedi. "Pekâlâ Majesteleri. Artık yumruklarınızı açabilirsiniz. Onun üzerinde çalışmanız lâzım, bir devlet adamının gerginliğine işaret eden görsel ipuçları vermemesi gereklidir."

Elend aşağıya bir göz atarak ellerini gevşetti. "Pekâlâ."

"Ayrıca, hâlâ konuşmanızı çok fazla dolandırıyorsunuz," diye devam etti Tindwyl. "Bu sizin ürkek ve çekingen görünmenize neden oluyor."

"Onun da üzerinde çalışıyorum."

"Gerçekten de bunu demek istemiyorsanız özür dilemeyin," dedi Tindwyl. "Ve bahane de bulmayın. Sizin onlara ihtiyacınız yok. Bir lider çoğu zaman sorumluluğu ne kadar iyi taşıdığı ile değerlendirilir. Kral olarak, krallığınızda gerçekleşen her şey, eylemi kim yapmış olursa olsun, sizin suçunuzdur. Depremler ya da fırtınalar gibi kaçınılmaz olaylar için bile sorumlusunuz."

"Ya da ordular," dedi Elend.

Tindwyl başıyla onayladı. "Ya da ordular. Bu gibi şeylerle başa çıkmak sizin sorumluluğunuz ve, eğer bir şeyler yanlış gidecek olursa, sizin suçunuzdur. Bunu kabul etmek zorundasınız."

Elend bir kitabı kaldırırken başıyla onayladı.

"Şimdi, suçluluk hakkında konuşalım," dedi Tindwyl geri oturarak. "Temizlik yapmayı kesin. Bu bir kral için uygun bir iş değil."

Elend içini çekerek kitabı geri bıraktı.

"Suçluluk bir krala yakışmaz," dedi Tindwyl. "Kendinize acımayı bırakmak zorundasınız."

"Sen daha demin bana krallıkta olan her şeyin benim suçum olduğunu söyledin!"

"Öyle."

"O zaman nasıl suçlu *hissetmem*?"

"Hareketlerinizin en iyisi olduğu konusunda kendinize güvenmeniz gerekiyor," diye açıklama yaptı Tindwyl. "İşler ne kadar kötü olursa olsun, siz olmasaydınız daha da kötü olacaklarını bilmeniz gerek. Bir felaket olduğunda, sorumluluğu üzerinize alırsınız ama üzülmez ya da bunalmazsınız. Siz bu lükse sahip değilsiniz, suçluluk daha düşük seviyeli adamlar içindir. Sizin sadece beklenilen şeyi yapmanız gerekir."

"Yani?"

"Her şeyi daha iyi hâle getirmek."

"Harika," dedi Elend düz bir şekilde. "Ya başarısız olursam?"

"O zaman sorumluluğu kabul eder ve her şeyi ikinci denemede daha iyi hâle getirirsiniz."

Elend gözlerini devirdi. "Peki, ya hiçbir zaman işleri daha iyi hâle getiremezsem? Ya ben gerçekten de kral olmak için en iyi adam değilsem?"

"O zaman kendinizi konumdan uzaklaştırırsınız," dedi Tindwyl. "Tercih edilen yöntem intihardır; elbette bir varisiniz olduğunu varsayarsak. İyi bir kral halef konusunda karışıklık çıkarmaması gerektiğini bilir."

"Elbette," dedi Elend. "Yâni sen diyorsun ki, ben direkt kendimi öldürmeliyim."

"Hayır. Ben size kendinizle gurur duymanızı söylüyorum Majesteleri."

"Kulağa öyle gelmiyor. Her gün bana ne kadar kötü bir kral olduğumu ve halkımın da bu yüzden acı çekeceğini söylüyorsun! Tindwyl, ben bu konum için en iyi adam *değilim*. O kendisini Lord Hükümdar'a öldürttü."

"Bu kadarı yeter!" diye azarladı Tindwyl. "İnanın ya da inanmayın Majesteleri, bu konum için en iyi insan *sizsiniz*."

Elend homurdandı.

"Siz en iyisisiniz, çünkü taht şimdi sizin elinizde," dedi Tindwyl. "Vasat bir kraldan daha kötü bir şey varsa, o da kaostur; ki tahtı *siz* almış olmasaydınız, bu krallıkta kaos yaşanacaktı. Her iki taraf da, asiller ve skaalar, sizi kabul ediyor. Size inanmıyor olabilirler ama sizi kabul ediyorlar. Şimdi tahttan çekilir, ya da hatta kazara ölürseniz kargaşa, çöküş ve yıkım olacak. Kötü eğitilmiş olun ya da olmayın, zayıf karakterli olun ya da olmayın, alay konusu olun ya da olmayın, bu ülkenin sahip olduğu tek şey sizsiniz. Siz *Kralsınız* Elend Venture."

Elend durakladı. "Ben... kendimi daha iyi hissetmemi sağlayıp sağlamadığından emin değilim Tindwyl."

"Bu..."

Elend bir elini kaldırdı. "Evet biliyorum. Konu benim nasıl hissettiğim değil."

"Sizin suçluluk duyacak zamanınız yok. Kral olduğunuzu kabul edin, bunu değiştirmek için yapıcı olan hiçbir şey yapamayacağınızı kabul edin ve sorumluluğu kabul edin. Ne yaparsanız yapın, kendinize güvenin; çünkü eğer burada olmasaydınız, kaos olurdu."

Elend başını sallayarak onayladı.

"Kibir, Majesteleri," dedi Tindwyl. "Başarılı liderlerin hepsinin ortak bir özelliği vardır; onlar alternatiflerinden daha iyi iş çıkaracaklarına inanırlar. Alçakgönüllülük sorumluluğunuzu ve görevinizi düşünürken iyidir ama iş karar vermeye geldiği zaman, kendinizi sorgulamamak zorundasınız."

"Denerim."

"Güzel," dedi Tindwyl. "Şimdi, belki de başka bir konuya geçebiliriz. Söyleyin bana, neden o kızla evlenmediniz?"

Elend kaşlarını çattı. *Bunu beklemiyordum...* "Bu çok kişisel bir soru Tindwyl."

"Güzel."

Elend'in kaş çatışı daha da derinleşti ama Tindwyl beklentili bir şekilde oturmuş, onu o aman vermez bakışlarından biriyle izliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Elend en sonunda koltuğuna geri oturarak içini çekerken. "Vin... diğer kadınlara benzemiyor."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı, sesi hafifçe yumuşamıştı. "Daha fazla kadın tanıdıkça, Majesteleri, bu ifadenin hepsi için geçerli olduğunu daha fazla göreceksiniz, diye düşünüyorum ben."

Elend kederli bir şekilde başıyla onayladı.

"Ne olursa olsun, işler şu anki hâliyle iyi değil," dedi Tindwyl. "İlişkinizi daha fazla kurcalamayacağım ama, tartışmış olduğumuz gibi, görünüş bir kral için çok önemlidir. Bir metresiniz varmış gibi görünmeniz uygun değil. Bu tür şeylerin imparatorluk aristokrasisi için yaygın olduğunu biliyorum. Ancak skaalar sizde daha iyi bir şeyler görmek istiyor. Belki de çok sayıda asil cinsel hayatları konusunda uçarı olduğundan, skaalar her zaman tek eşliliği değerli görmüşlerdir. Onlar sizin de onların değerlerine saygı göstermenizi istiyor."

"Onların da sabretmesi gerekecek," dedi Elend. "Aslında ben Vin'le evlenmeyi istiyorum ama o kabul etmiyor."

"Nedenini biliyor musunuz?"

Elend olumsuzca başını salladı. "O... çoğu zaman pek mantıklı görünmüyor."

"Belki de o sizin konumuzdaki bir adam için uygun değildir."

Elend sertçe ona baktı. "O da ne demek?"

"Belki de sizin biraz daha görgülü birine ihtiyacınız vardır," dedi Tindwyl. "Eminim ki o iyi bir korumadır ama bir leydi olarak o..."

"Kes," diye azarladı Elend. "Vin olduğu gibi iyi."

Tindwyl gülümsedi.

"Ne var?" diye hesap sordu Elend.

"Size bütün ikindi boyunca hakaret ettim ve siz yüzünüzü biraz bile asmadınız, Majesteleri. Sissoylunuzdan hafifçe kötüleyici bir şekilde bahsettim ve şimdi siz beni dışarı atmaya hazırsınız."

"Ee?"

"E'si, onu seviyor musunuz?"

"Tabii ki," dedi Elend. "Onu anlamıyorum ama evet, onu seviyorum."

Tindwyl başıyla onayladı. "Özür dilerim o zaman Majesteleri. Emin olmam gerekiyordu."

Elend kaşlarını çatarak koltuğunda hafifçe rahatladı. "O zaman, bu bir tür test miydi? Benim Vin hakkındaki sözlerine nasıl tepki vereceğimi mi görmek istedin?"

"Siz her zaman karşılaştıklarınız tarafından test edileceksiniz Majesteleri. Buna alışsanız iyi olur."

"Ama neden benim Vin ile ilişkim senin umurunda?"

"Aşk krallar için kolay değildir Majesteleri," dedi Tindwyl sesinde karakterine aykırı bir şefkatle. "Bu kıza olan sevginizin tartıştığımız diğer her şeyden daha fazla soruna neden olabileceğini göreceksiniz."

"Ve bu da ondan vazgeçmek için bir sebep mi?" diye sordu Elend sertçe.

"Hayır," dedi Tindwyl. "Hayır, sanmıyorum."

Elend duraklayarak köşeli yüz hatları ve katı duruşuyla heybetli Terrisliyi inceledi. "Senden gelince bu... garip görünüyor. Ya krallık görevi ve görüntüsü?"

"Bazı istisnalar için hoşgörü göstermemiz gerekir," dedi Tindwyl.

İlginç, diye düşündü Elend. O Tindwyl'in hiçbir türden "istisna" için hoşgörü gösterecek bir tip olacağını tahmin etmemişti. *Belki de onun benim sandığımdan biraz daha fazla derinliği vardır.*

"Peki, antrenmanlarınız nasıl gidiyor?" diye sordu Tindwyl.

Elend ağrıyan kolunu ovuşturdu. "Fena değil sanırım. Ama..."

Kapıdan gelen bir tıklamayla lafı kesildi. Bir an sonra Yüzbaşı Demoux içeri girdi. "Majesteleri, Lord Cett'in ordusundan bir ziyaretçi geldi."

"Bir haberci mi?" dedi Elend ayağa kalkarak.

Demoux durakladı, biraz utanmış gibi görünüyordu. "Ee... sayılır. Diyor ki Lord Cett'in kızıymış ve Breeze'i aramak için gelmiş."

O mütevazı bir ailede doğmuştu, ancak bir kralın kızıyla evlendi.

21

GENÇ KADININ DANTELLİ KOL YENLERİ ve bir şalı olan açık kırmızı ipekten pahalı elbisesi, ona bir saygınlık havası kazandırıyor olabilirdi; eğer Breeze odaya girer girmez koşarak öne atılmış olmasaydı. Bir mutluluk ciyaklamasıyla kollarını Breeze'in boynuna dolarken açık renkli Batılı tarzındaki saçları hopluyordu.

Kız, muhtemelen on sekiz yaşındaydı.

Elend afallamış bir şekilde kalakalmış Ham'e bir göz attı.

"Eh, görünüşe göre Breeze'le Cett'in kızı hakkında haklıymışsın," diye fısıldadı Elend.

Ham başını salladı. "Ben hiç onu... Yani espri yapmıştım, çünkü bu Breeze, ama *haklı* olmayı beklemiyordum!"

Breeze'e gelince, en azından onun genç kadının kollarında korkunç derecede rahatsız görünecek kadar edebi vardı. Sarayın atriyumunda, Elend'in babasının habercisiyle görüşmüş olduğu aynı yerde duruyorlardı. Yerden tavana uzanan pencereler ikindi ışığının içeri girmesine izin veriyordu ve bir grup hizmetkâr odanın bir tarafında durmuş, Elend'in emirlerini bekliyordu.

Breeze'in gözleri Elend'le buluştuğunda yüzü kıpkırmızı oldu. *Daha önce onun kızardığını gördüğümü hiç sanmıyorum*, diye düşündü Elend.

"Yavrum," dedi Breeze boğazını temizleyerek. "Belki de kendini krala tanıtmalısın?"

Kız en sonunda Breeze'i bıraktı. Geriye çekilerek Elend'e bir leydinin zarafetiyle reverans yaptı. Birazcık topluydu, saçı Çöküş öncesi modaya uygun şekilde uzundu ve yanakları da heyecanla kırmızıydı. Sevimli bir şeydi, sosyete için iyi eğitilmiş olduğu belliydi; tam olarak Elend'in gençliğini kaçınmaya çalışarak geçirdiği türden bir kızdı.

"Elend," dedi Breeze. "Seni Batı Salahiyet'in kralı Lord Ashweather Cett'in kızı Allrianne Cett ile tanıştırabilir miyim?"

"Majesteleri," dedi Allrianne.

Elend başıyla selam verdi. "Leydi Cett." Durakladı, sonra da umutlu bir sesle devam etti. "Babanız sizi elçi olarak mı gönderdi?"

Allrianne durakladı. "I... beni tam olarak o göndermedi Majesteleri."

"Ah, eyvah," dedi Breeze alnını silmek için bir mendil çıkararak.

Elend Ham'e, sonra da tekrar kıza göz attı. "Belki de açıklamalısınız," dedi atriyumun koltuklarına doğru işaret ederek. Allrianne hevesli bir şekilde başını sallayarak onayladı, ama otururlarken Breeze'in yakınında kalmıştı. Elend birkaç hizmetkâra soğutulmuş şarap getirmeleri için elini salladı.

İçinde, içecek bir şeyler isteyeceğine dair bir his vardı.

"Ben sığınma istiyorum Majesteleri," dedi Allrianne hızlı hızlı konuşarak. "Benim gitmem gerekiyordu. Yani, Breezy size babamın nasıl olduğunu mutlaka anlatmıştır!"

Breeze rahatsız bir şekilde oturuyordu ve Allrianne bir elini sevgiyle onun dizinin üstüne yerleştirdi.

"Babanızın nasıl olduğu mu?" diye sordu Elend.

"O kadar çıkarcı ki," dedi Allrianne. "O kadar *talepkâr*. O Breezy'yi kovaladı ve ben de mutlaka takip etmek zorundaydım. O kampta bir an daha geçirecek değildim. Bir savaş kampı! O beni, genç bir leydiyi, yanında savaşa getirdi! Yani, sizler her geçen asker tarafından pis pis bakılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Bir çadırın içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musunuz?"

"Ben..."

"Bizim çok ender temiz suyumuz oluyordu," diye devam etti Allrianne. "Ve ben gözleyen askerlerin korkusu olmadan doğru düzgün bir banyo bile yapamıyordum! Seyahatlerimiz sırasında, bütün gün at arabasının içinde oturup zıp zıp zıplamak dışında yapılacak hiçbir şey yoktu. Var ya, Breezy gelene kadar, ben haftalardır düzgün bir konuşma bile yapmış değildim. Ve sonra, babam onu kovaladı..."

"Çünkü?" diye sordu Ham hevesle.

Breeze öksürdü.

"Benim kaçmam gerekiyordu Majesteleri," dedi Allrianne. "Bana sığınma vermeniz gerek! Ben size yardımcı olabilecek şeyler biliyorum. Mesela, ben babamın kampını görmüştüm. Bahse girerim onun yiyeceklerini Haverfrex'teki konserve fabrikasından getirttiğini bilmiyorsunuzdur! Buna ne dersiniz?"

"I... etkileyici," dedi Elend tereddütlü bir şekilde.

Allrianne kısaca başını salladı.

"Ve siz Breeze'i bulmak için mi geldiniz?" diye sordu Elend.

Allrianne yan tarafına bir göz atarak hafifçe kızardı. Ancak konuştuğu zaman çok az incelik gösterdi. "Ben onu tekrar görmek zorundaydım Majesteleri. O kadar hoş, o kadar... harika ki. Ben babamın onun gibi bir adamı anlamasını beklemezdim."

"Anlıyorum," dedi Elend.

"Lütfen Majesteleri," dedi Allrianne. "Siz beni kabul etmek zorundasınız. Babamı terk ettiğim için gidecek başka hiçbir yerim yok!"

"Kalabilirsiniz, en azından bir süre için," dedi Elend atriyumun kapılarından girmiş olan Dockson'a başını sallayarak selam verirken. "Ama zor bir yolculuk yapmış olduğunuz belli. Belki de dinlenmek için bir fırsat isterdiniz...?"

"Ah, bundan çok memnun olurdum Majesteleri!"

Elend odanın arka tarafında diğer hizmetkârlarla birlikte ayakta duran saray vekilharcı Cadon'a baktı. O da başını salladı, odalar hazırlanmıştı. "O zaman," dedi Elend ayağa kalkarak. "Cadon sizi odalarınıza götürecek. Bu akşam saat yedide yemek yiyeceğiz ve o zaman tekrar konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim Majesteleri!" dedi Allrianne koltuğundan zıplayarak kalkarken. Breeze'e bir kere daha sarıldı, sonra da sanki aynısını Elend'e de yapacakmış gibi öne doğru adım attı. Neyse ki tekrar düşündü ve bunun yerine hizmetkârların ona yol göstermelerine izin verdi.

Elend oturdu. Breeze derin derin içini çekti ve Dockson gelerek kızın koltuğuna otururken yorgun bir tavırla arkasına yaslandı.

"Bu... beklenmedik oldu," diye belirtti Breeze.

Garip bir sessizlik oldu, balkondan gelen meltem yüzünden atriyumun ağaçları hafifçe sallanıyordu. Sonra, keskin bir haykırışla Ham gülmeye başladı. Ses Elend'i de tahrik etti ve tehlikeye rağmen, sorunun ciddiliğine rağmen, o da kendisini gülerken buldu.

"Aman, yani," dedi Breeze gücenerek, ki bu sadece onları daha da fazla kışkırtmıştı. Belki durumun saf abesliği yüzündendi, belki de üzerindeki gerilimi atması gerektiği için, ama Elend kendisini o kadar fazla gülerken buldu ki, neredeyse koltuktan düşecekti. Ham de çok daha iyi bir durumda değildi ve Dockson bile hafifçe bir gülümsedi.

"Ben bu durumda bir eğlence görmeyi başaramıyorum," dedi Breeze. "Şu anda evimizi kuşatma altında tutmakta olan bir adamın, Lord Cett'in kızı az önce şehre sığınma talebinde bulundu. Eğer Cett daha önce bizi öldürmeye kararlı değildiyse, şimdi kesinlikle olacaktır!"

"Biliyorum," dedi Elend derin nefesler alarak. "Biliyorum. Bu sadece..."

"Sorun senin," dedi Ham, "o sosyetik dantel yumağı tarafından sarmalanmış görüntün. Ben senin karşına dikilmiş mantıksız genç bir kadından daha münasebetsiz bir şeyi düşünemiyorum!"

"Bu, işlerin içinde bir pürüz daha çıkarıyor," diye belirtti Dockson. "Gerçi, ben bize bu tür bir sorunu getiren kişinin *sen* olmasına alışkın değilim Breeze. Dürüst olmak gerekirse, ben artık Kell olmadığı için planlanmadık dişi eklentilerden kaçınmayı başarabileceğimizi düşünmüştüm."

"Bu benim suçum değil," dedi Breeze üstüne basa basa. "Kızın düşkünlüğü tamamıyla yanlış yönlenmiş."

"Orası kesin," diye mırıldandı Ham.

"Pekâlâ, demin koridorda yanımdan geçen o pembe şey neydi?" dedi yeni bir ses.

Elend döndüğünde, Vin'i atriyumun kapısında kollarını kavuşturmuş olarak dikilir hâlde buldu. *Ne kadar da sessiz. Neden sarayın içinde bile gizlice hareket ediyor?* Vin hiçbir zaman ses çıkaran ayakkabılar giymiyordu, hiçbir zaman hışırdayabilecek etekler de giymiyordu ve hiçbir zaman giysilerinde tınlayacak ya da Allomanserler tarafından İtilebilecek metaller olmazdı.

"O pembe değildi yavrum," dedi Breeze. "Kırmızı o."

"Yeteri kadar yakın," dedi Vin yürüyerek gelirken. "Hizmetkârlara banyosunun sıcaklığının ne kadar olması gerektiğine dair dırdır ediyor ve en sevdiği yemekleri not ettiklerinden emin oluyordu."

Breeze içini çekti. "O Allrianne. Büyük olasılıkla onun için yeni bir pasta ustası bulmamız gerekecek; ya o, ya da tatlıları dışarıdan söyleteceğiz. O hamur işleri konusunda epey bir titizdir."

"Allrianne Cett, Lord Cett'in kızı," diye açıklama yaptı Elend, Vin koltukları görmezden gelip Elend'in koltuğunun yanındaki bir fidan saksısının kenarına oturarak bir elini onun koluna koyarken. "Görünüşe göre, o ve Breeze bir çift olmuş gibi."

"Pardon?" dedi Breeze gücenmeyle.

Ancak Vin burnunu kırıştırdı. "Bu iğrenç Breeze. Sen yaşlısın. O genç."

"İlişki filan yoktu," diye tersledi Breeze. "Dahası, ben *o kadar da* yaşlı değilim; ne de o, *o kadar* genç."

"Kulağa yaklaşık on iki yaşındaymış gibi geliyordu," dedi Vin.

Breeze gözlerini devirdi. "Allrianne bir taşra şehrinin çocuğu; biraz masum, biraz şımarık, ama hiç de bu şekilde tarif edilmeyi hak etmiyor. O aslında oldukça nüktedandır, doğru koşullar altındayken."

"Peki, aranızda bir şey var mıydı?" diye bastırdı Vin.

"Elbette ki hayır," dedi Breeze. "Eh, gerçekten değil. Gerçek olan hiçbir şey değil, gerçi yanlış bir şekilde yorumlanması mümkün olabilirdi. Yanlış bir şekilde *yorumlandı* da, babası fark ettiği zaman... Her neyse, sen kim oluyorsun da konuşuyorsun Vin? Ben belli bir *genç* kızın birkaç yıl önce *yaşlı* bir Kelsier için yanıp tutuştuğunu hatırlıyor gibiyim."

Elend'in bununla birlikte kulakları dikildi.

Vin kızardı. "Ben hiçbir zaman Kelsier için yanıp tutuşmadım."

"En başında bile mi?" diye sordu Breeze. "Haydi ama, onun gibi havalı bir adam? O seni eski çetebaşının elinde dayak yemekten kurtardı, seni himâyesi altına aldı..."

"Sen hasta bir adamsın," diye ilan etti Vin kollarını kavuşturarak. "Kelsier benim için bir baba gibiydi."

"Eninde sonunda belki," dedi Breeze. "Ama..."

Elend bir elini kaldırdı. "Yeter. Bu tartışmanın kimseye faydası yok," dedi.

Breeze homurdandı ama sessizleşti. *Tindwyl haklı*, diye düşündü Elend. *Eğer ben onların bunu yapmasını bekliyormuş gibi davranırsam, beni dinleyecekler.*

"Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi Elend.

"Bizi tehdit etmekte olan adamın kızı çok güçlü bir pazarlık kozu olabilir," dedi Dockson.

"Onu rehin almayı mı kastediyorsun?" dedi Vin gözleri kısılarak.

Dockson omzunu silkti. "Birilerinin aşikâr olanı dile getirmesi gerek Vin."

"Tam olarak bir rehine değil," dedi Ham. "Ne de olsa o bize kendisi geldi. Sadece onun kalmasına izin vermek de onu rehin almak ile aynı etkiyi yaratabilir."

"Bunun Cett'i düşman etme riski var," dedi Elend. "Bizim asıl planımız, bizim onunla müttefik olduğumuzu düşünmesini sağlamaktı."

"O zaman onu geri verebiliriz," dedi Dockson. "Bu bize müzakerelerde epey bir yol kat ettirebilir."

"Ya onun talebi?" diye sordu Breeze. "Kız babasının kampında mutlu değildi. Bizim de onun arzularını en azından göz önünde bulundurmamız gerekmez mi?"

Bütün gözler Elend'e doğru döndü. Elend durakladı. Sadece birkaç hafta önce olsa, tartışmaya devam ederlerdi. Karar vermesi için bu kadar hızlı bir şekilde ona bakmaya başlamış olmaları garip görünüyordu.

O kimdi ki? Şans eseri tahta çıkmış olan bir adam mıydı? Onların dâhi liderlerinin zayıf bir yedeği? Görüşlerinin getirecek olduğu tehlikeleri düşünmemiş bir idealist? Bir aptal? Bir çocuk? Bir taklitçi?

Ellerindekinin en iyisiydi.

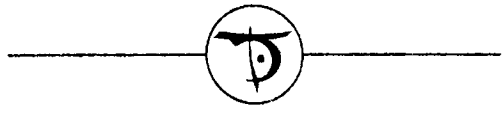
"Kız kalıyor," dedi Elend. "Şu an için. Belki eninde sonunda onu geri göndermek zorunda kalırız, ama bu Cett'in ordusu için iyi bir oyalama olacak. Bırakalım biraz ter döksünler. Bu sadece bize daha fazla zaman kazandırmış olur."

Çete üyeleri başlarını sallayarak onayladılar ve Breeze de rahatlamış gibi göründü.

Ben elimden geleni yapacak, kararları gördüğüm kadarıyla verilmesi gerektiği şekilde vereceğim, diye düşündü Elend.

Sonra da sonuçlara katlanacağım.

O filozofların en iyileriyle laf yarıştırabiliyordu ve etkileyici bir hafızası vardı. Hatta neredeyse benim kendi hafızam kadar iyiydi. Ancak o tartışmacı değildi.

22

KARGAŞA VE İSTİKRAR, SİS HER ikisiydi. Dünyada bir imparatorluk vardı, bu imparatorluğun içinde bir düzine parçalanmış krallık, o krallıkların içinde şehirler, kasabalar, köyler, plantasyonlar vardı. Ve onların hepsinin üzerinde, hepsinin içlerinde, hepsinin etraflarında sis vardı. Sis güneşten daha sabitti çünkü bulutlar tarafından gizlenemezdi. Fırtınalardan daha güçlüydü çünkü havanın her öfkesinden uzun dayanırdı. Her zaman oradaydı. Değişken, ama ebedi.

Gündüz, geceyi bekleyen sabırsız bir iç çekişti. Ancak karanlık geldiği zaman ise, Vin sislerin ruhunu eskisi gibi sakinleştirmediğini gördü.

Artık hiçbir şey kesin görünmüyordu. Bir zamanlar gece onun sığınağı olmuştu, şimdi ise kendisini arkasına göz atar, hayalet siluetlere karşı nöbet tutarken buluyordu. Bir zamanlar Elend onun huzuru olmuştu ama şimdi o değişiyordu. Bir zamanlar Vin sevdiği şeyleri korumayı başarabilmişti, ama Luthadel'e karşı hareket eden güçlerin onun durdurma yeteneğinin ötesinde olabileceğinden gittikçe daha çok korkuyordu.

Hiçbir şey onu kendi güçsüzlüğü kadar korkutmuyordu. Çocukken Vin kendisinin hiçbir şeyi değiştiremeyeceğine kesin gözüyle bakıyordu, ama Kelsier ona kendisiyle gurur duymayı öğretmişti.

Eğer Elend'i de koruyamayacaksa, o ne işe yarardı ki?

Benim hâlâ yapabileceğim şeyler var, diye düşündü sertçe. Bir çıkıntının üzerinde sessizce çömelmişti, rüzgârda hafifçe dalgalanan sispelerininin püsküllleri aşağı sarkıyordu. Hemen aşağısında, Venture Kalesi'nin önündeki meşaleler titreşerek yanıyor, Ham'in muhafızlarından iki tanesini aydınlatıyordu. Girdaplanan sislerin içinde tetikte duruyor, etkileyici bir dikkat gösteriyorlardı.

Muhafızlar onun hemen tepelerinde oturduğunu görmeyi başaramazlardı, kalın sislerin içinde altı metre ötesini zar zor görebiliyorlardı. Onlar Allomanser değildi. Ana takımlarının dışında, Elend'in elinde yarım düzine Siskan ancak vardı; bu ise onu Son İmparatorluk'taki diğer yeni krallarla kıyaslandığı zaman, Allomantik açıdan zayıf kılıyordu. Aradaki farkı kapatanın Vin olması lâzımdı.

Kapılar açılırken meşaleler göz kırptı ve bir şekil sarayı terk etti. Ham'in sesi muhafızlarını selamlarken sislerin içinde sessizce yankılandı. Muhafızların bu kadar dikkatli olmasının bir sebebi, belki de ana sebebi, Ham'di. O içten içe bir parça anarşist olabilirdi ama eğer küçük bir takım verilirse Ham çok iyi bir lider olabiliyordu. Onun muhafızları Vin'in gördüğü en disiplinli, en gösterişli askerler olmasa da, ona şiddetle sadıklardı.

Ham bir süre adamlarıyla konuştu, sonra da onlara el sallayarak veda edip yürüyerek sislerin içinde uzaklaştı. Kale ile duvarının arasındaki küçük avluda birkaç tane nöbetçi kulübesi ve muhafız devriyesi vardı ve Ham bunların her birini ziyaret edecekti. Karanlığın içinde cesurca yürüyor, bir meşale ile kendisini körleştirmek yerine görmek için sislerin içine nüfuz etmiş olan yıldız ışığına güveniyordu. Bir hırsızın huyu.

Vin gülümsedi, sessizce yere atladı ve sonra da Ham'in arkasından aceleyle ilerledi. O, Vin'in varlığından habersizce yürümeye devam etti. *Sadece tek bir Allomantik güce sahip olmak nasıl bir şey olurdu?* diye düşündü Vin. *Kendini güçlendirebildiğin hâlde kulaklarının herhangi bir normal insan kadar zayıf olması?* Sadece iki yıl olmuştu ama Vin şimdiden becerilerine son derece fazla bağımlı hâle gelmişti.

Vin tedbirli bir şekilde takip ederken Ham yoluna devam etti, sonunda pusu yerine ulaşmışlardı. Vin gerginleşerek tuncunu harladı.

OreSeur bir anda uluyarak bir kutu yığınının içinden sıçradı. Kandra gecenin içinde karanlık bir siluetti, insanlık dışı haykırışı Vin için bile rahatsız ediciydi. Ham sessizce küfrederek hızla döndü.

Ve içgüdüsel olarak lehim yaktı. Tuncuna odaklanmış olan Vin titreşimlerin kesinlikle ondan gelmekte olduğunu teyit etmişti. OreSeur yere inerken Ham etrafına bakınarak gecenin karanlığını taradı. Ancak Vin sadece gülümsedi. Allomansi'si Ham'in taklitçi olmadığı anlamına geliyordu. Vin bir diğer ismi daha listesinden çıkarabilirdi.

"Sorun yok Ham," dedi Vin ileri doğru yürüyerek.

Ham duraklayarak düello değneğini indirdi. "Vin?" diye sordu sisin içinde gözlerini kısarken.

"Benim," dedi Vin. "Üzgünüm, köpeğimi korkuttun. O geceleri gergin olabiliyor."

Ham rahatladı. "Hepimiz olabiliriz sanırım. Bu gece bir şeyler oluyor mu?"

"Benim görebildiğim kadarıyla yok," dedi Vin. "Olursa sana haber veririm."

Ham başını sallayarak onayladı. "Memnun olurum, gerçi senin bana ihtiyacın olacağından şüpheliyim. Ben muhafız komutanı olabilirim ama işin hepsini yapan sensin."

"Sen düşündüğünden daha değerlisin Ham," dedi Vin. "Elend sana itimat edi-

yor. Jastes ve diğerleri onu terk ettiğinden beri onun bir arkadaşa ihtiyacı vardı."

Ham başıyla onayladı. Vin dönerek sislerin içinde OreSeur'un butlarının üzerinde oturmuş, beklediği yere bir göz attı. O, köpek vücudunun içinde gittikçe daha da rahat hâle geliyormuş gibi görünüyordu.

Artık Ham'in bir taklitçi olmadığını bildiğine göre, Vin'in onunla tartışması gereken bir şey vardı. "Ham, senin Elend'i koruyuşun düşündüğünden de daha önemli," dedi Vin.

"Taklitçiden bahsediyorsun," dedi Ham sessizce. "El o gün kimlerin birkaç saat için ortadan kaybolmuş olabileceğini bulmak için bana saray personelini araştırtıyor. Gerçi bu zor bir iş."

Vin başıyla onayladı. "Başka bir şey daha var Ham. Benim atiyumum bitti."

Ham bir an için sessizce sislerin içinde durdu, sonra da Vin onun bir lanet mırıldandığını duydu.

"Bir Sissoylu ile bir sonraki dövüşümde öleceğim," dedi Vin.

"Eğer onun atiyumu varsa tabii," dedi Ham.

"Birilerinin benimle dövüşmesi için atiyumu olmayan bir Sissoylu gönderme ihtimali ne?"

Ham tereddüt etti.

"Ham, atiyum yakmakta olan birisine karşı savaşabilmek için bir yol bulmam gerek," dedi Vin. "Bana bir yol bildiğini söyle."

Ham karanlıkta omzunu silkti. "Pek çok teori var Vin. Bir keresinde Breeze'le bunun hakkında uzun bir konuşma yapmıştım, gerçi o bunun büyük bir kısmını kendisinin canını sıktığımdan şikâyet ederek geçirmişti."

"Ee?" diye sordu Vin. "Ne yapabilirim?"

Ham çenesini ovuşturdu. "Çoğu insan atiyumu olan bir Sissoyluyu öldürmenin en iyi yolunun onu şaşırtmak olduğunda hemfikir."

"Bana önce onlar saldırırsa bunun pek faydası olmaz," dedi Vin.

"Eh, şaşırtma dışında pek bir şey yok," dedi Ham. "Bazıları atiyum kullanan bir Sissoyluyu kaçınamayacağı bir durumda yakalarsan öldürmenin *belki* mümkün olabileceğini düşünüyor. Bu bir fets oyunu gibi; bazen bir taşı almanın tek yolu, onu ne şekilde hareket ederse etsin öleceği bir şekilde köşeye sıkıştırmaktır.

"Bunu bir Sissoyluya yapması epey zor gerçi. Sorun şu ki, atiyum Sissoylunun geleceği görmesini sağlıyor, o yüzden de ne zaman bir hareketin onu tuzağa düşüreceğini biliyor ve bu yüzden de o durumdan kaçınabiliyor. Metalin bir şekilde onun aklını da güçlendirdiğini söylüyorlar."

"Öyle. Atiyum yaktığım zaman, ben çoğu zaman gelmekte olan saldırıları fark bile etmeden önce kaçınıyorum."

Ham başını salladı.

"Ee, başka ne var?" dedi Vin.

"O kadar Vin," dedi Ham. "Haydutlar bu konu hakkında bol bol konuşur, hepimiz bir Sissoylunun karşısına çıkmaktan korkarız. Senin iki seçeneğin var: ya onu şaşırtırsın ya da çıkmaza sokarsın. Üzgünüm."

Vin'in yüzü asıldı. İki seçeneğin de, eğer pusuya düşürülürse ona pek bir faydası olmazdı. "Her neyse, benim devam etmem gerek. Yarattığım herhangi bir ceset olursa, sana haber vermeye söz veriyorum."

Ham güldü. "Peki cesetler yaratmanı gerektirecek durumlardan kaçınmaya çalışsan olmaz mı, hı? Eğer seni kaybedecek olursak bu krallığa ne olacağını ancak Hükümdar bilir..."

Vin başıyla onayladı, gerçi karanlığın içinde Ham'in onu ne kadar iyi görebildiğinden emin değildi. OreSeur'a elini salladı ve Ham'i taş döşeli patikada bırakarak kalenin dış duvarına doğru gitti.

"Hanımım," dedi OreSeur duvarın tepesine ulaşırlarken. "Üstat Hammond'ı bu şekilde şaşırtmanın amacını öğrenebilir miyim? Siz arkadaşlarınızı korkutmayı o kadar çok mu seviyorsunuz?"

"Bu bir testti," dedi Vin mazgal dişlerinin arasındaki bir boşluğun yanında durarak şehrin kendisine doğru bakarken.

"Ne testi Hanımım?"

"Allomansi kullanıp kullanmayacağını görmek için. O sayede onun taklitçi olup olmadığını öğrenebilirdim."

"Ah, akıllıca Hanımım," dedi kandra.

Vin gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. Bir muhafız devriyesi onlara doğru ilerliyordu. Onlarla uğraşmak zorunda kalmak istemeyen Vin, duvarın üstündeki taştan muhafız kulübesine doğru başıyla işaret etti. Bir sikkeyi İterek sıçrayıp bunun tepesine indi. OreSeur da yukarıya zıplayarak onun yanına geldi, üç metre yükseğe zıplamak için garip kandra kas sistemini kullanmıştı.

Vin düşünmek için bağdaş kurarak oturdu ve OreSeur da çatının yan tarafına doğru yürüyüp patileri kenardan aşağı sarkacak şekilde yere yattı. Onlar otururken Vin'in aklına bir şey geldi. *OreSeur bana bir kandranın eğer bir Allomanser'i yerse Allomantik güçler kazanmayacağını söylemişti... ama, bir kandra bizzat bir Allomanser olabilir mi? Ben o konuşmayı hiç bitirmemiştim.*

"Bu bana bir kişinin kandra olup olmadığını söyleyecek, değil mi?" diye sordu Vin OreSeur'a doğru dönerek. "Senin halkının Allomantik güçleri yok, değil mi?"

OreSeur cevap vermedi.

"OreSeur?" dedi Vin.

"Bu soruya cevap vermem zorunlu değil Hanımım."

Evet, diye düşündü Vin bir iç çekişle. *Kontrat. Eğer OreSeur benim sorularımdan hiçbirisine cevap vermeyecekse, bu diğer kandrayı nasıl yakalayacağım?* Hüsran içinde arkasına yaslanarak, sispelerinini başına yastık yapıp gözlerini yukarıdaki sonsuz sislere dikti.

"Sizin planınız işe yarayacak Hanımım," dedi OreSeur sessizce.

Vin duraklayarak ona bakmak için başını çevirdi. Başını ön patilerinin üstüne koymuş yatıyordu, gözlerini şehre çevirmişti. "Eğer birisinden Allomansi geldiğini hissederseniz, o zaman o bir kandra değildir."

Vin OreSeur'un kelimelerinde tereddütlü bir gönülsüzlük hissetti, Vin'e de bakmıyordu. Sanki istemeye istemeye konuşuyor, kendisine saklamayı tercih edecek olduğu bilgileri veriyordu.

Ne kadar da ağzı sıkı, diye düşündü Vin. "Teşekkür ederim," dedi.

OreSeur köpek omuzlarını silkti.

"Benimle muhatap olmak zorunda kalmamayı tercih edeceğini biliyorum," dedi Vin. "İkimiz de birbirimizden uzak durmayı tercih ederdik. Ama işleri bu şekilde yürütmek zorunda kalacağız."

OreSeur tekrar başını salladı, sonra da başını hafifçe çevirdi ve Vin'e baktı. "Neden benden nefret ediyorsunuz?"

"Ben senden nefret etmiyorum," dedi Vin.

OreSeur bir köpek kaşını kaldırdı. O gözlerde bir bilgelik, Vin'in gördüğü için şaşırdığı bir anlayış vardı. Daha önce asla onda böyle şeyler görmemişti.

"Ben..." Vin'in sesi kesilerek başka tarafa baktı. "Ben sadece senin Kelsier'in vücudunu yediğin gerçeğini kabullenemedim."

"Ondan değil," dedi OreSeur tekrar şehre bakmak için dönerken. "Siz bundan rahatsız olmayacak kadar akıllısınız."

Vin alınganlıkla kaşlarını çattı ama kandra ona doğru bakmıyordu. Vin de dönerek tekrar gözlerini yukarıdaki sislere dikti. *Neden bunu açtı ki?* diye düşündü. *Tam da iyi geçinmeye başlıyorduk.* Vin tam da unutmayı kabul etmişti.

Gerçekten bilmek mi istiyorsun? diye düşündü. *İyi.*

"Çünkü sen biliyordun," diye fısıldadı.

"Pardon Hanımım?"

"Sen biliyordun," dedi Vin hâlâ sislere bakarken. "Çetede Kelsier'in öleceğini bilen tek sen vardın. O sana öldürülmesine izin vereceğini ve senin de onun kemiklerini alman söyledi."

"Ah," dedi OreSeur sessizce.

Vin suçlayan gözlerle yaratığa doğru döndü. "Niye bir şey söylemedin? Sen bizim Kelsier'i ne kadar sevdiğimizi biliyordun. Bize o budalanın kendisini öldürtmeyi planladığını söylemeyi hiç *düşündün* mü? Bizim onu durdurmayı başarabileceğimiz, başka bir yol bulmayı başarabileceğimiz hiç aklına gelmedi mi?"

"Fazlasıyla katı davranıyorsunuz Hanımım."

"Eh, bilmeyi sen istedin," dedi Vin. "En kötüsü onun ölmesinden hemen sonraydı. Sen onun emriyle benim hizmetkârım olmak için geldiğin zaman. Ne yaptığından bile bahsetmemiştin."

"Kontrat yüzünden Hanımım," dedi OreSeur. "Siz bunu duymak istemiyor olabilirsiniz belki, ama beni bağlıyordu. Kelsier onun planlarını bilmenizi istemiyordu, o yüzden de ben size söyleyemezdim. Eğer istiyorsanız benden nefret edin ama ben hareketlerim için pişmanlık duymuyorum."

"Ben senden nefret etmiyorum." ***Bunu kabullendim.*** "Ama gerçekten de, sen Kontrat'ı onun kendi iyiliği için bile mi çiğneyemezdin? Kelsier'e iki yıl hizmet ettin. Onun öleceğini bilmek seni hiç mi üzmüyordu?"

"O veya bu efendinin ölmesi benim neden umurumda olsun?" dedi OreSeur. "Her zaman onların yerini almak için başka birisi var."

"Kelsier öyle bir efendi değildi," dedi Vin.

"Değil miydi?"

"Hayır."

"Özür dilerim Hanımım," dedi OreSeur. "Ben de emredildiği şekilde inanacağım o zaman."

Vin cevap vermek için ağzını açtı, sonra da hemen kapattı. Eğer o bir aptal gibi düşünmeye kararlıysa, o zaman bunu yapmak onun hakkıydı. O da efendilerinden nefret etmeye devam edebilirdi. Tıpkı...

Tıpkı kendisinin ondan nefret ettiği gibi. Sözünü tutmuş olduğu, Kontrat'ına sadık kaldığı için.

Onunla tanıştığımdan beri, ona kötü davranmak dışında hiçbir şey yapmadım, diye düşündü Vin. *İlk önce, o Renoux'yken onun kibirli tavrına tepki verdim; ama o tavır onun kendisinin değildi, oynamak zorunda olduğu rolün bir parçasıydı. Sonra, OreSeur olduğunda ondan kaçındım. Hatta Kelsier'in ölmesine izin verdiği için ondan nefret ettim. Şimdi de onu bir hayvanın vücuduna bürünmeye zorladım.*

Ve onu tanıdığım iki yıl boyunca, ona geçmişi hakkında soru sorduğum tek sefer, bunu taklitçiyi bulabileyim diye halkı hakkında daha fazla bilgi koparabilmek için yaptım.

Vin sisleri izledi. Çetedeki bütün herkesin arasında, sadece OreSeur bir yabancıydı. Onların toplantılarına davet edilmemişti. Hükümette bir konum edinmemişti. O da onların hepsi kadar faydalı olmuş, hayati bir rol oynamıştı; Kelsier'in mezardan geri dönen "ruhu" olmuş, skaaları en son ayaklanmaları için teşvik etmişti. Ancak diğerleri unvanlar, arkadaşlar ve görevler elde etmişken, OreSeur'un Son İmparatorluk'u devirmekten kazandığı tek şey yeni bir efendi olmuştu.

Kendisinden nefret eden bir efendi.

Bu şekilde tepki vermesinde şaşılacak bir şey yok, diye düşündü Vin. Kelsier'in ona söylediği son sözler aklına geri döndü: *Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğreneceğin şeyler var Vin...* Kell ve diğerleri onu aralarına davet etmiş, ona saygı ve arkadaşlıkla davranmışlardı, hatta bunu hak etmediği zaman bile.

"OreSeur, Kelsier için çalışmaya başlamadan önceki hayatın nasıldı?" dedi.

"Ben bunun taklitçiyi bulmak ile ne ilgisi olduğunu görmüyorum Hanımım," dedi OreSeur.

"Onunla bir ilgisinin olması gerekmiyor," dedi Vin. "Sadece belki de seni daha iyi tanımam gerektiğini düşünmüştüm."

"Özür diliyorum Hanımım ama, ben sizin beni tanımanızı istemiyorum."

Vin içini çekti. O *da buraya kadarmış*.

Ama... eh, Kelsier ve diğerleri o onlara ters davrandığı zaman Vin'e sırt çevirmemişti. OreSeur'un sözlerinde tanıdık bir ton vardı. Vin onların içindeki bir şeyi tanımıştı.

"Bilinmezlik," dedi Vin sessizce.

"Hanımım?"

"Bilinmezlik. Saklanmak, başkalarının yanında olduğum zaman bile. Sessiz olmak, dikkat çekmemek. Kendini uzak kalmak için zorlamak, en azından duygusal açıdan. Bu bir yaşam tarzı. Bir savunma."

OreSeur cevap vermedi.

"Sen efendilere hizmet ediyorsun," dedi Vin. "Senin yeteneğinden korkan haşin adamlar. Senden nefret etmelerini engellemenin tek yolu sana dikkat etmediklerinden emin olmak. O yüzden kendini küçük ve zayıf gösteriyorsun. Bir tehdit değil gibi. Ama bazı zamanlar yanlış şeyi söylüyor ya da isyankârlığını belli ediyorsun."

OreSeur'a doğru döndü. O Vin'i izliyordu. "Evet," dedi en sonunda tekrar şehre bakmak için dönerek.

"Senden nefret ediyorlar," dedi Vin sessizce. "Güçlerin yüzünden senden nefret ediyorlar, seni sözünden döndürememeleri yüzünden ya da senin kontrol edilemeyecek kadar güçlü olduğundan endişe etmeleri yüzünden."

"Senden korkuyorlar," dedi OreSeur. "Paranoyaklaşıyor, seni kullanırken bile onların yerini alacağından dehşete kapılıyorlar. Kontrat'a rağmen, hiçbir kandranın kutsal yemininden dönmeyeceğini bilmelerine rağmen senden korkuyorlar. Ve insanoğlu korktuğu şeyden nefret eder."

"Ve böylece seni dövmek için bahaneler buluyorlar," dedi Vin. "Bazen zararsız kalma çabaların bile onları kışkırtıyor. Senin becerikliliğinden nefret ediyorlar, seni dövmek için daha fazla sebeplerinin olmadığı gerçeğinden nefret ediyorlar, o yüzden de seni dövüyorlar."

OreSeur tekrar ona doğru döndü. "Siz böyle şeyleri nasıl biliyorsunuz?" diye hesap sordu.

Vin omzunu silkti. "Bu sadece kandralara davranma şekilleri değil OreSeur. Çetebaşlarının küçük bir kıza, erkeklerle dolu hırsızların yeraltı dünyasındaki bir aykırılığa, davranma şekilleri de aynı. İşlerin yürümesini sağlayan garip bir yeteneği olan bir çocuk, insanları etkileyebilen, duyamaması gereken şeyleri duyan, diğerlerinden daha hızla ve sessizce hareket eden. Bir araç ama aynı zamanda da bir tehdit."

"Benim... haberim yoktu Hanımım..."

Vin kaşlarını çattı. *Nasıl benim geçmişimi bilmiyor olabilir? O benim bir sokak çocuğu olduğumu biliyordu.* Yoksa... bilmiyor muydu? İlk kez olarak, Vin iki yıl önce ilk karşılaştıkları zaman OreSeur'un onu nasıl görmüş olması gerektiğinin farkına vardı. O bölgeye Vin'in çeteye katılmasından sonra gelmişti, büyük olasılıkla o Vin'in de tıpkı diğerleri gibi yıllardır Kelsier'in ekibinin bir üyesi olduğunu varsaymıştı.

"Kelsier beni seninle tanışmamdan sadece birkaç gün önce çeteye aldı," dedi Vin. "Ee, aslında, o beni *işe almaktan* çok *kurtarmıştı*. Ben çocukluğumu üst üste farklı hırsız çetelerinde hizmet ederek geçirmiştim, her zaman en az saygın ve en

tehlikeli adamlar için çalıştık; çünkü onlar ağabeyim ve benim gibi bir çift gezgini çetelerine kabul edecek olan tek adamlardı. Akıllı çetebaşları benim iyi bir araç olduğumu öğrenirdi. Benim bir Allomanser olduğumu fark edip etmediklerinden emin değilim, bazıları büyük olasılıkla etmiştir, diğerleri de sadece benim 'şans' getirdiğimi düşünmüştür. Ne olursa olsun, bana ihtiyaçları vardı. Ve bu da onların benden nefret etmesine yol açıyordu."

"O yüzden de sizi dövdüler."

Vin başını sallayarak onayladı. "Özellikle de sonuncusu. Bu benim Allomansi'yi nasıl kullanacağımı gerçekten öğrenmeye başladığım zamandı, ne olduğunu bilmesem bile. Camon biliyordu gerçi. Ve beni kullanırken bile benden nefret ediyordu. Sanırım, güçlerimi nasıl tam olarak kullanacağımı keşfedeceğimden korkuyordu. Ve o gün geldiğinde de onu öldüreceğimden endişe ediyordu..." Vin başını çevirerek OreSeur'a baktı. "Onu öldürüp çetebaşı olarak yerini alacağımdan."

OreSeur şimdi sessizce butlarının üzerinde oturmuş, ona bakıyordu.

"İnsanlar sadece kandralara kötü davranmaz," dedi Vin sessizce. "Biz birbirimizi ezmekte de epey iyiyiz."

OreSeur homurdandı. "Sizde, en azından öldüreceklerinden korktukları için kendilerini tutmak zorunda kaldılar. Sizi hiç o ne kadar sert vurursa vursun ölmeyeceğinizi bilen bir efendi dövdü mü? Tek yapması gereken size yeni bir dizi kemik bulmak ve ertesi gün tekrar hizmet etmeye hazırsınız. Bizler hizmetkârlıkta son noktayız; sabah bizi döverek öldürebilir, sonra o akşam da yemeği servis ettirebilirsiniz. Tam sadistlik, sıfır masraf."

Vin gözlerini kapattı. "Anlıyorum. Ben bir kandra değildim ama benim lehimim vardı. Sanırım Camon beni normalde mümkün olmadığı kadar sertçe dövebileceğini biliyordu."

"Neden kaçmadınız?" diye sordu OreSeur. "Sizi ona bağlayan bir Kontrat'ınız yoktu."

"Ben... bilmiyorum," dedi Vin. "İnsanlar gariptir OreSeur ve sadakat de çoğu zaman çarpık olur. Ben Camon'la kaldım çünkü o tanıdıktı ve ben de gitmekten, kalmaktan daha çok korkuyordum. O çete benim sahip olduğum tek şeydi. Ağabeyim gitmişti ve yalnız başıma kalmak beni dehşete düşürüyordu. Şimdi geri dönüp baktığım zaman biraz acayip görünüyor."

"Bazen kötü bir durum yine de alternatifinden iyidir. Siz sağ kalmak için ne gerekiyorsa onu yaptınız."

"Belki," dedi Vin. "Ama daha iyi bir yol var OreSeur. Kelsier beni bulana kadar bunu bilmiyordum ama hayat öyle olmak zorunda değil. Yıllarını güvensizlik içinde, gölgelerin içinde kalarak ve kendini uzakta tutarak geçirmek zorunda değilsin."

"Eğer bir insansanız belki. Ben kandrayım."

"Yine de güven duyabilirsin," dedi Vin. "Bütün efendilerinden nefret etmek *zorunda* değilsin."

"Onların hepsinden nefret etmiyorum Hanımım."

"Ama onlara güvenmiyorsun."

"Bu kişisel bir şey değil Hanımım."

"Evet öyle," dedi Vin. "Güvenmiyorsun çünkü bizim seni inciteceğimizden korkuyorsun. Ben bunu anlıyorum, ben Kelsier'in yanında ne zaman tekrar inciteceğini merak ederek aylarca bekledim."

Vin durakladı. "Ama OreSeur, hiç kimse bize ihanet etmedi. Kelsier *haklıydı*. Bu bana şimdi bile inanılmaz geliyor ama bu çetedeki adamlar, Ham, Dockson, Breeze, onlar iyi insanlar. Ve eğer onlardan bir tanesi bana ihanet edecek olsaydı bile, ben yine de onlara güvenmiş olmayı tercih ederdim. Ben geceleri uyuyabiliyorum OreSeur. Ben huzur duyabiliyor, gülebiliyorum. Hayat farklı. Daha iyi."

"Siz insansınız," dedi OreSeur inatçı bir şekilde. "Sizin arkadaşlarınız olabilir, çünkü onlar sizin onları yiyeceğinizden ya da öyle başka bir saçmalıktan korkmuyorlar."

"Ben senin için o şekilde düşünmüyorum."

"Öyle mi? Hanımım, siz daha demin bana Kelsier'i yediğim için kızgın olduğunuzu itiraf ettiniz. Onun da ötesinde, siz benim Kontrat'ıma uymuş olduğum gerçeğinden nefret ediyorsunuz. Siz en azından dürüst davrandınız.

"İnsanlar bizi rahatsızlık verici buluyorlar. Onlar bizim onların türünü yiyor olmamızdan nefret ediyor, biz sadece zaten ölmüş olanların vücutlarını alıyor olsak bile. Sizin halkınız onların şeklini alabiliyor olmamızı huzursuz edici buluyor. Bana halkım hakkındaki efsaneleri duymamış olduğunuzu söylemeyin. Sishortlakları diyorlar bize, sislerin içine çıkan insanların suretlerini çalan yaratıklar. Siz çocukları korkutmak için kullanılan bir efsanenin, bunun gibi bir canavarın toplumunuzun içinde bir gün kabul göreceğine mi inanıyorsunuz?"

Vin'in yüzü asıldı.

"Kontrat'ın sebebi işte bu Hanımım," dedi OreSeur, köpeğin dudaklarıyla konuşurken boğuk sesi sertti. "Bizim neden öylece sizden kaçıp gitmediğimizi merak ediyor musunuz? Toplumunuzun içine karışıp görünmez hâle gelmediğimizi? Biz bunu denedik. Uzun süre önce, Son İmparatorluk'un yeni olduğu zamanlarda. Sizin halkınız bizi buldu ve bizi yok etmeye başladılar. Bizi avlamak için Sissoylular kullandılar, çünkü o zamanlar çok daha fazla Allomanser vardı. Sizin halkınız bizden nefret ediyordu çünkü bizim onların yerini alacağımızdan korkuyorlardı. Bizler neredeyse tamamen yok olmuştuk ve o zaman Kontrat'ı yaptık."

"Ama bu ne fark ediyor?" diye sordu Vin. "Siz hâlâ aynı şeyleri yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama artık bunu *sizin* emrinizle yapıyoruz," dedi OreSeur. "İnsan gücü sever ve güçlü olan bir şeyi kontrol etmeye de bayılır. Bizim halkımız hizmet etmeyi önerdi ve bağlayıcı bir kontrat tasarladık, her kandranın uymaya yemin ettiği bir kontrat. Biz insanları öldürmeyeceğiz. Biz kemikleri sadece emir verildiği zaman alacağız. Biz efendilerimize mutlak sadakat ile hizmet edeceğiz. Biz bu şeyleri yapmaya başladık, insanlar da bizi öldürmeyi kesti. Bizden hâlâ nefret ediyor ve korkuyorlardı, ama ayrıca bize komuta edebileceklerini de biliyorlardı.

"Bizler sizin aletleriniz olduk. İtaatkâr olduğumuz sürece, Hanımım, biz sağ

kalıyoruz. Ve ben de bu yüzden itaat ediyorum. Kontrat'ı ihlâl etmek, halkıma ihanet etmek olurdu. Biz sizlerle savaşmanayız, Sissoylılarınız olduğu sürece olmaz, o yüzden de size hizmet etmek zorundayız."

Sissoylular. Neden Sissoylular bu kadar önemli? OreSeur onların kandraları bulabileceğini ima ediyordu...

Vin bu ayrıntıyı kendisine sakladı; hissediyordu ki eğer bunu belirtecek olursa OreSeur tekrar içine kapanacaktı. O yüzden bunun yerine doğrulup oturdu ve karanlıkta onun gözlerinin içine baktı. "İstersen seni Kontrat'ından azat ederim."

"Ve bu neyi değiştirecek?" diye sordu OreSeur. "Sadece başka bir Kontrat alırdım. Bizim kanunlarımıza göre, özgürlük zamanımın gelmesi için daha bir on yıl beklemem zorunlu; o zaman da sadece iki yıl için, ki bu süre zarfında da kandra Anayurdu'nu terk etmem mümkün olmayacak. Başka türlüsünü yapmak açığa çıkma riskine neden olurdu."

"O zaman en azından özrümü kabul et," diye rica etti Vin. "Kontrat'ına uyduğun için sana kızmam aptallıktı."

OreSeur durakladı. "Bu hâlâ sorunları çözmüyor Hanımım. Ben hâlâ bu lanet köpeğin vücudunu giymek zorundayım, taklit edecek bir kişiliğim ya da kemiklerim yok!"

"Ben senin sadece kendin olabilme fırsatı için memnun olacağını düşünürdüm."

"Kendimi çıplak hissediyorum," dedi OreSeur. Bir an için sessizce oturdu, sonra da başını eğdi. "Ama... itiraf etmem gerekir ki bu kemiklerin avantajları da var. Onların beni bu kadar silikleştireceğini fark etmemiştim."

Vin başını sallayarak onayladı. "Hayatımda bir köpeğin şeklini alabilme ve ömrümü görmezden gelinerek geçirebilme becerisine sahip olmak için her şeyi vereceğim zamanlar olmuştu."

"Ama şimdi değil mi?"

Vin başını iki yana salladı. "Hayır. Zamanın büyük bir kısmı için en azından. Ben de eskiden herkesin senin söylediğin gibi nefret dolu, incitici olduğuna inanırdım. Ama dünyada iyi insanlar da var OreSeur. Keşke bunu sana da kanıtlayabilsem."

"Siz bu kralınızdan bahsediyorsunuz," dedi OreSeur kaleye doğru bir göz atarak.

"Evet," dedi Vin. "Ve diğerlerinden."

"Ya siz?"

Vin başıyla reddetti. "Hayır, ben değil. Ben iyi bir insan ya da kötü bir insan değilim. Ben sadece düşmanları öldürmek için buradayım."

OreSeur bir an için onu izledi, sonra da tekrar yere yerleşti. "Ne olursa olsun, siz benim en kötü efendim değilsiniz," dedi. "Bu, belki de, bizim halkımızın arasında bir iltifat sayılır."

Vin gülümsedi ama kendi sözleri onun biraz kafasına takılmıştı. *Sadece düşmanları öldürmek için buradayım...*

Şehrin dışındaki orduların ışığına doğru bir göz attı. Bir parçası; Reen tarafından eğitilmiş olan parçası, hâlâ arada bir zihninin arka arkasında onun sesini kullanan parçası, bu ordularla savaşmak için başka bir yol olduğunu fısıldıyordu. Politika ve müzâkerelere güvenmek yerine, çete Vin'i kullanabilirdi. Onu geceleyin sessiz bir ziyarete göndererek, kralları ve orduların generallerini ortadan kaldırabilirlerdi.

Ama Vin Elend'in böyle bir şeyi uygun bulmayacağını biliyordu. O motive etmek için korku kullanmaya karşı çıkardı, kendi düşmanlarına karşı bile. Vin Straff ya da Cett'i öldürürse onların yerine sadece başka adamların, şehre karşı daha da düşman olan adamların geçeceğine dikkat çekerdi.

Yine de bu o kadar mantıklı, acımasız bir çözümdü ki. Vin'in bir parçası bunu yapmaya can atıyordu, sadece beklemek ve konuşmaktan daha başka bir şey yapıyor olmak için bile olsa. Kuşatma altında beklemek Vin'e uyan bir şey değildi.

Hayır, diye düşündü. *Benim yolum bu değil. Ben Kelsier gibi olmak zorunda değilim. Katı. Acımasız. Ben daha iyi bir şey olabilirim. Elend'in yoluna güvenen bir şey.*

Sadece gidip Cett ve Straff'ın ikisine birden suikast düzenlemeyi isteyen parçasını bir kenara itti, sonra da dikkatini başka şeylere doğru çevirdi. Tuncuna odaklanarak Allomansi işaretlerine karşı nöbet tutmaya başladı. Her ne kadar o hoplayıp zıplayarak bölgede "devriye gezmekten" hoşlansa da, işin doğrusu sadece tek bir yerde dururken de aynı derecede etkili olduğuydu. Suikastçıların ön kapıları izlemeleri olası olurdu, çünkü devriyelerin başladığı ve en büyük asker yoğunluğunun beklediği yer orasıydı.

Vin hâlâ aklının başka yerlerde olduğunu hissediyordu. Dünyada hareket hâlinde olan güçler vardı ve o bunların bir parçası olmayı isteyip istemediğinden emin değildi.

Benim yerim neresi? diye düşündü. Hiçbir zaman bunu keşfetmiş olduğunu hissetmemişti; Valette Renoux rolünü oynarken de olmamıştı ve şimdi sevdiği adamın koruması olarak hizmet ederken de olmuyordu. Hiçbir şey tam olarak uymuyordu.

Gözlerini kapatarak kalay ve tunç yaktı, rüzgârın taşıdığı sisin derisi üzerindeki dokunuşunu hissediyordu. Ve garip bir şekilde, başka bir şeyi hissetti, çok hafif olan bir şey. Uzaklarda Allomantik titreşimler hissediyordu. O kadar soluklardı ki Vin neredeyse onları kaçıracaktı.

Bunlar biraz sisruhunun yaydığı titreşimlere benziyordu. Vin onu da duyabiliyordu, çok daha yakındaydı. Şehirde bir binanın tepesinde. Vin artık onun varlığına alışmaya başlıyordu, pek fazla seçeneği de yoktu ya. Yine de, o sadece izlemekle kaldığı sürece...

O *Kahraman'ın yoldaşlarından bir tanesini öldürmeye çalışmış*, diye düşündü Vin. *Bir şekilde onu bıçaklamış*. Ya da günlük bunu iddia ediyordu.

Ama... o çok uzaklardaki titreşimler neydi? Yumuşaktı... ancak güçlüydü. Uzaklardaki bir davul gibi. Odaklanarak gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Hanımım?" dedi OreSeur bir anda kulakları dikilerek.

Vin'in gözleri hemen açıldı. "Ne?"

"Onu duymadınız mı?"

Vin doğrulup oturdu. "Ne..." Sonra o da seçti. Duvarın dışında kısa bir mesafe ötede ayak sesleri vardı. Vin daha öne eğilerek sokaktan kaleye doğru yürümekte olan karanlık bir şekli fark etti. Tuncunun üzerine o kadar odaklanmıştı ki, gerçek sesleri tamamen duymazdan geliyordu.

"İyi iş yaptın," dedi muhafız kulübesinin çatısının kenarına doğru yaklaşarak. Ancak ondan sonra önemli bir şeyin farkına vardı. OreSeur inisiyatif kullanmış, Vin'i özellikle dinlemesi emredilmiş olmadığı hâlde tehlikeye karşı uyarmıştı.

Bu küçük bir şeydi ama önemliymiş gibi görünüyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce şeklin yaklaşmasını izleyerek. Bir meşale taşımıyordu ve sislerin içinde son derece rahatmış gibi görünüyordu.

"Allomanser mi?" diye sordu OreSeur onun yanında çömelerek.

Vin başını sallayarak reddetti. "Allomantik titreşimi yok."

"O zaman eğer Allomanser'se Sissoyludur," dedi OreSeur. O hâlâ Vin'in bakırbulutlarını delebildiğini bilmiyordu. "Dostunuz Zane olmak için fazla uzun boylu. Dikkatli olun Hanımım."

Vin başıyla onaylayarak bir sikke bıraktı, sonra da kendisini sislerin içine fırlattı. Arkasında OreSeur muhafız kulübesinden aşağı atladı, sonra duvardan da aşağı sıçrayarak yaklaşık altı metre aşağıdaki yere indi.

O *kemiklerin sınırlarını zorlamaktan hoşlandığı kesin*, diye düşündü. Elbette ki eğer yüksekten düşmek onu zaten öldüremeyecekse, o zaman Vin belki onun cesaretini anlayabilirdi.

Tahta bir çatıdaki çivileri Çekerek kendini ayarladı ve karanlık şekilden sadece kısa bir mesafe ötede yere kondu. Bıçaklarını çekti ve duralümininin de olduğundan emin olarak metallerini hazırladı. Sonra da sessizce sokak boyunca ilerledi.

Sürpriz, diye düşündü. Ham'in önerisinden dolayı hâlen gergindi. Her zaman sürprize güvenemezdi. Adamı inceleyerek takip etti. Uzun boyluydu, çok uzun boylu. Ve cüppe giyiyordu. Hatta o cüppeler...

Vin durdu. "Sazed?" diye seslendi şaşkınlık içinde.

Terrisli döndü, yüzü şimdi Vin'in kalayla güçlendirilmiş olan gözlerinde netti. Gülümsedi. "Ah, Leydi Vin," dedi tanıdık, bilge sesiyle. "Ben de beni bulmanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Siz..."

Vin heyecanlı bir kucaklayışla ona sarılırken sesi kesildi. "Bu kadar kısa süre sonra geri döneceğini düşünmemiştim!"

"Ben de geri dönmeyi planlamıyordum Leydi Vin," dedi Sazed. "Ancak olaylar o hâlde ki, benim de buradan uzakta kalmam mümkün değildi, diye düşünüyorum ben. Gelin, Majesteleri ile konuşmam gerekli. Benim nispeten kaygı verici bir doğası olan haberlerim var."

Vin onu bırakarak başını kaldırıp nazik yüzüne baktı, gözlerindeki yorgunluğu fark etmişti. Tükenmişliği. Cüppeleri kirliydi ve kül ve ter kokuyordu. Sazed çoğu zaman son derece titizdi, seyahat ettiği zamanlarda bile. "Ne var?" diye sordu Vin.

"Sorunlar Leydi Vin," dedi Sazed sessizce. "Sorunlar ve dertler."

Terrisliler onu reddetti, ancak o sonunda onların önderi oldu.

23

"KRAL LEKAL, ORDUSUNDA YARATIKLARDAN YİRMİ bin tane olduğunu iddia etti," dedi Sazed sessizce.

Yirmi bin mi! diye düşündü Elend şok içinde. Bu kolaylıkla Straff'ın elli bin adamı kadar tehlikeliydi. Büyük olasılıkla daha bile fazla.

Masaya sessizlik çöktü ve Elend diğerlerine göz attı. Sarayın mutfağında oturmuşlardı, bir çift aşçı Sazed için aceleyle geç bir akşam yemeği hazırlıyordu. Beyaz odanın yan tarafındaki bir girintide hizmetkârların yemeleri için mütevazı bir masa vardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Elend hiçbir zaman bu odada yemek yememişti ama Sazed, her ne kadar görünüşe göre bütün gün yemek yememiş olsa da, ana yemek salonunu hazırlayacak hizmetkârları uyandırmamaları için ısrar etmişti.

O yüzden onlar da alçak tahta banklara oturmuşlar, aşçılar çalışırken bekliyorlardı; girintinin içindeki alçak sesli konuşmayı duyamayacak kadar uzaktalardı. Vin Elend'in yanında oturuyordu, kolunu beline dolamıştı, kurt köpeği kandrası da yanında yerde duruyordu. Breeze Elend'in öbür tarafında oturuyordu, üstü başı dağınık görünüyordu; onu uyandırmış oldukları için biraz sıkılmıştı. Ham gibi, Elend'in kendisi de zaten ayaktaydı. Bir diğer önergenin üzerinde çalışılması gerekiyordu; Parlamento'ya göndereceği; Straff ile resmi müzâkere için değil, gayrı resmi olarak görüştüğünü açıklayan bir mektup.

Dockson bir tabure çekerek çoğu zaman olduğu gibi Elend'den uzak bir yer seçti. Clubs bankın kendi tarafında kambur bir şekilde oturuyordu, gerçi Elend onun duruşunun yorgunluktan mı, yoksa genel Clubs huysuzluğundan mı kaynaklandığından emin olamıyordu. Bu da geride sadece biraz ilerideki servis masalarından birinin üstünde bacaklarını yan taraftan aşağı sallandırarak oturmuş, sinir olan aşçılardan arada bir birkaç parça yiyecek araklayan Dikiz'i bırakıyordu.

Elend, onun uykulu bir mutfak hizmetçisine oldukça başarısız bir şekilde asılmaya çalıştığını eğlenerek fark etti.

Bir de Sazed vardı. Terrisli Elend'in doğrudan karşısında, sadece Sazed'in başarabileceği dingin sükûnet hissi ile oturuyordu. Cüppeleri tozluydu ve küpeleri olmadan garip görünüyordu, Elend'in tahmini hırsızları cezbetmemek için ortadan kaldırılmış olduklarıydı, ama yüzü ve elleri temizdi. Seyahatin kiriyle bile, Sazed hâlâ bir titizlik hissi yayıyordu.

"Özür diliyorum Majesteleri, ama ben Lord Lekal'ın güvenilir olduğunu düşünmüyorum," dedi Sazed. "Sizin Çöküş'ten önce onunla arkadaş olduğunuzun farkındayım ama onun şu anki durumu biraz... dengesiz gibi görünüyor."

Elend başını salladı. "Onları nasıl kontrol ediyor sence?"

Sazed başını olumsuzca salladı. "Tahmin edemiyorum Majesteleri."

Ham de başını salladı. "Muhafızların arasında Çöküş'ten sonra Güney'den yukarı gelmiş olan adamlarım var. Onlar askerdi, bir koloss kampının yakınındaki bir garnizonda hizmet ediyorlarmış. Lord Hükümdar öleli bir gün bile geçmeden yaratıklar delirmiş. Bölgedeki her şeye saldırmışlar; köylere, garnizonlara, şehirlere."

"Aynısı Kuzeybatı'da da oldu," dedi Breeze. "Lord Cett'in topraklarını başıboş kolosslardan kaçan mülteciler dolduruyordu. Cett kendi topraklarının yakınındaki koloss garnizonunu ordusuna katmaya çalıştı ve onlar da bir süre için onu takip ettiler. Ama sonra bir şeyler onları ateşledi ve onlar da Cett'in ordusuna saldırdı. Cett kolossların hepsini birden katletmek zorunda kaldı ve beş yüz kolossluk küçük bir garnizonu öldürürken neredeyse iki bin adam kaybetti."

Grup tekrar sessizleşti, mutfak personelinin tıkırtıları ve konuşmaları kısa bir mesafe öteden geliyordu. *Beş yüz koloss iki bin adamı öldürmüş*, diye düşündü Elend. *Ve Jastes'ın kuvveti de yaratıklardan yirmi bin tanesini içeriyor. Lord Hükümdar...*

"Gelmesi ne kadar sürer?" dedi Clubs. "Ne kadar uzaktalar?"

"Buraya gelmek benim bir haftadan biraz uzun zamanımı aldı," dedi Sazed. "Gerçi Kral Lekal bir süredir orada kamp kurmuş gibi görünüyordu. Bu yöne doğru gelmekte olduğu belli ama ne kadar hızla yol almaya niyetinin olduğunu bilmiyorum."

"Büyük olasılıkla diğer iki ordunun şehre ondan önce vardığını görmeyi beklemiyordu," diye belirtti Ham.

Elend başını sallayarak onayladı. "O zaman ne yapacağız?"

"Ben *yapabileceğimiz* bir şey görmüyorum Majesteleri," dedi Dockson başını sallayarak. "Sazed'in raporu bana Jastes'la anlaşmaya varabileceğimize dair fazla bir umut vermiyor. Ve zaten altında olduğumuz kuşatma da düşünülecek olursa, yapabileceğimiz çok az şey var."

"Belki geri dönüp gidebilir," dedi Ham. "İki ordu zaten buradayken..."

Sazed tereddütlü görünüyordu. "Onun ordulardan haberi vardı Lord Hammond. O insan ordularına karşı kolosslarına güvenirmiş gibi görünüyordu."

"Yirmi bin taneyle Lekal büyük olasılıkla o diğer orduların birini yenebilirdi," dedi Clubs.

"Ama ikisiyle *birden* olursa sorun yaşar," dedi Ham. "Onun yerinde olsaydım, *bu* beni duraklatırdı. Bir yığın patlamaya hazır kolossla ortaya çıktığı zaman, kolaylıkla Cett ve Straff'ı ona karşı güçlerini birleştirecekleri kadar endişelendirebilir."

"Bu da bize gayet uyar," dedi Clubs. "*Diğer* insanlar ne kadar fazla dövüşürse, bizim için de o kadar iyi."

Elend arkasına yaslandı. Tepesinde yükselen bir kaygı hissediyordu ve fazla bir şey söylemese bile Vin'in yanında, kolunun da belinin etrafına sarılmış olması iyiydi. Bazı zamanlarda sırf onun varlığı yüzünden bile Elend daha güçlü hissediyordu. *Yirmi bin koloss*. Bu tek tehdit onu diğer orduların ikisinden de daha fazla korkutuyordu.

"Bu iyi bir şey olabilir," dedi Ham. "Eğer Jastes Luthadel'in yakınlarında o yaratıkların kontrolünü kaybedecek *olursa*, onların o diğer ordulardan bir tanesine saldırma ihtimalleri yüksek."

"Katılıyorum," dedi Breeze yorgun bir şekilde. "Bizim daha fazla oyalama yapmamız, koloss ordusu gelene kadar bu kuşatmayı uzatmamız gerektiğini düşünüyorum. Araya bir ordunun daha karışması sadece bizim için daha fazla avantaj demek."

"Ben bölgede koloss olması fikrinden hoşlanmıyorum," dedi Elend hafifçe titreyerek. "Bize ne avantaj sağlayacak olurlarsa olsunlar. Eğer onlar şehre saldırırsa..."

"Bu konuda, geldikleri zaman ya da gelirlerse endişe edelim derim," dedi Dockson. "Şu an için, bizim planımıza tasarladığımız şekilde devam etmemiz gerek. Majesteleri Straff'la buluşacak, onu bizimle gizli bir ittifak kurması için oyuna getirmeye çalışacak. Şanslıysak, kolossların an meselesi olan varlığı onu anlaşma yapmaya daha da meyilli yapar."

Elend başını sallayarak onayladı. Straff görüşmeyi kabul etmişti ve birkaç gün sonrası için bir tarih kararlaştırmışlardı. Parlamento yer ve zaman konusunda onlara danışmamış olduğu için kızgındı ama bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

"Her neyse," dedi Elend en sonunda içini çekerek. "Başka haberlerin de olduğunu mu söylemiştin Saze? Daha iyidirler umarım?"

Sazed durakladı. Bir aşçı en sonunda gelip önüne bir tabak yemek koydu; biftek dilimleri ve biraz baharatlı laget ile arpa buğulama. Kokular Elend'i de biraz acıktırmak için yeterliydi. Geç saate rağmen yemeği kendisi hazırlamakta ısrar etmiş olan saray aşçıbaşısına teşekkürle başını salladı ve o da hizmetçilerine elini sallayıp çekilmeye başladı.

Sazed sessizce oturdu, konuşmak için personel tekrar duyma mesafesinin dışına çıkana kadar bekliyordu. "Bundan bahsetmekte tereddüt ediyorum Majesteleri, çünkü sizin yükleriniz zaten büyük görünüyor."

"Madem başladın söyle," dedi Elend.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Korkarım ki Lord Hükümdar'ı öldürdüğümüz zaman dünyayı bir şeylere maruz bırakmış olabiliriz Majesteleri. Beklenmedik bir şeylere."

Breeze yorgun bir kaşını kaldırdı. "Beklenmedik mi? Yâni başıboş kolosslar, güç hırsına kapılmış despotlar ve haydutların dışında mı?"

Sazed durakladı. "Ee, evet. Korkarım ki ben biraz daha şüpheli olan konulardan bahsediyorum. Sislerde yanlış olan bir şey var."

Elend'in yanındaki Vin'in kulakları biraz dikildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir olay dizisini takip ediyordum," diye açıklama yaptı Sazed. Konuşurken başını eğdi, sanki utanmış gibiydi. "Bir araştırma yapıyordum da diyebilirsiniz. Anlayacağınız, ben sislerin gündüz vakti geliyor olduğuna dair çok sayıda haber duydum."

Ham omzunu silkti. "Bu bazen olur. Puslu günler oluyor, özellikle de sonbaharda."

"Demek istediğim bu değil Lord Hammond," dedi Sazed. "Sis ile sıradan pus arasında bir fark var. Bunu fark etmesi zor, belki, ama dikkatli bir göz için belirgindir. Sis daha koyudur ve... ee..."

"Daha büyük desenler hâlinde hareket eder," dedi Vin sessizce. "Gökyüzündeki nehirler gibi. Hiçbir zaman tek bir yerde asılı durmaz; meltemle sürüklenir, sanki meltemi kendisi yaratır gibidir."

"Ve binalara giremez," dedi Clubs. "Ya da çadırlara. Girdikten kısa süre sonra buharlaşıp gider."

"Evet," dedi Sazed. "Gündüz sisi hakkındaki raporları ilk duyduğum zaman, insanların sadece bâtıl inançlarının kontrolden çıkmasına izin verdiklerini varsaymıştım. Puslu bir sabahta dışarıya çıkmayı reddeden pek çok skaa tanıdım. Ancak raporlar hakkında meraklanmıştım, o yüzden de onları Güney'deki bir köye kadar takip ettim. Orada bir süre ders verdim ve hiçbir zaman hikâyelerin bir teyidiyle karşılaşmadım. O yüzden de, oradan yoluma devam ettim."

Duraklayarak hafifçe kaşlarını çattı. "Majesteleri lütfen benim deli olduğumu düşünmeyin. Bu seyahatlerim sırasında tenha bir vadiden geçiyordum ve pus değil de sis olduğuna yemin edebileceğim bir şey gördüm. Arazi boyunca ilerliyor, bana doğru süzülüyordu. Gün ışığının ortasında."

Elend Ham'e bir göz attı. O ise omzunu silkti. "Bana bakma."

Breeze küçümsemeyle burun kıvırdı. "O senin görüşünü soruyordu güzel kardeşim."

"Eh, bir görüşüm yok."

"Sen de ne filozofsun ama."

"Ben bir filozof değilim," dedi Ham. "Ben sadece düşünmeyi severim."

"Eh, *bunun* hakkında düşün o zaman," dedi Breeze.

Elend Sazed'e bir göz attı. "Bu ikisi her zaman böyle miydi?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim Majesteleri," dedi Sazed hafifçe gülümseyerek. "Ben onları sizden sadece biraz daha uzun süredir tanıyorum."

"Evet, onlar her zaman böyleydi," dedi Dockson hafifçe içini çekerek. "Hatta yıllar geçtikçe daha da beter oldular."

"Aç değil misin?" diye sordu Elend Sazed'in tabağına doğru işaret ederek.

"Tartışmamız bittiği zaman yiyebilirim," dedi Sazed.

"Sazed, sen artık bir hizmetkâr değilsin," dedi Vin. "Böyle şeyler hakkında endişe etmen gerekmiyor."

"Bu hizmet etmek ya da etmemek ile ilgili değil Leydi Vin," dedi Sazed. "Kibar olmakla ilgili."

"Sazed," dedi Elend.

"Evet Majesteleri?"

Tabağa işaret etti. "Ye. Başka bir zaman kibar olabilirsin. Şu anda açlıktan ölmek üzere gibi görünüyorsun ve dostlar arasındasın."

Sazed duraklayarak Elend'e garip bir bakış attı. "Evet, Majesteleri," dedi bir bıçak ve kaşık alarak.

"Şimdi," diye başladı Elend. "Sisi gündüz görmüş olmanın ne önemi var? Skaaların söylediği şeylerin doğru olmadığını biliyoruz. Sisten korkmak için bir sebep yok."

"Skaalar bizim tahmin ettiğimizden daha bilge olabilirler Majesteleri," dedi Sazed yemeğinden küçük, ölçülü lokmalar alarak. "Görünüşe göre sisler insanları öldürmeye başlamış."

"Ne?" dedi Vin öne doğru eğilerek.

"Ben hiç bizzat görmedim Leydi Vin," dedi Sazed. "Ama etkilerini gördüm ve birkaç farklı rapor topladım. Hepsi sisin insanları öldürdüğünde hemfikir."

"Bu saçmalık," dedi Breeze. "Sis zararsızdır."

"Ben de böyle düşünmüştüm Lord Ladrian," dedi Sazed. "Ancak raporların birkaç tanesi son derece ayrıntılı. Olaylar her zaman gündüz vakti olmuş ve her biri sisin daha sonra ölen şanssız bir kişinin etrafında döndüğünden bahsediyor, çoğunlukla da bir nöbet geçirerek. Tanıklarla görüşmeleri bizzat yaptım."

Elend kaşlarını çattı. Başka bir adamdan gelse, bu haberleri ciddiye almazdı. Ama Sazed... o insanın ciddiye almayacağı birisi değildi. Elend'in yanında oturmakta olan Vin konuşmayı ilgiyle izliyor, hafifçe alt dudağını çiğniyordu. Garip bir şekilde o Sazed'in sözlerine itiraz etmemişti, diğerlerinin Breeze gibi tepki vermesine karşın.

"Bu mantıklı değil Saze," dedi Ham. "Hırsızlar, asiller ve Allomanserler yüzlerce yıldır sislerin içine çıkıyorlar."

"Gerçekten de öyle Lord Hammond," dedi Sazed bir baş sallamayla. "Benim düşünebildiğim tek açıklama Lord Hükümdar'ı içeriyor. Çöküş öncesinde sis ölümleriyle ilgili elle tutulur hiçbir rapor duymamıştım ama o zamandan beri onları bulmakta fazla güçlük çekmiyorum. Raporlar Dış Salahiyetler'de yoğunlaşmış durumda ama olaylar içeriye doğru hareket ediyormuş gibi görünüyor. Ben birkaç hafta güneyde... bütün bir köyün görünüşe göre sisler yüzünden ağıllarında kısılı kalmış olduğu çok rahatsız edici bir olayla karşılaştım."

"Ama neden Lord Hükümdar'ın ölümünün sislerle herhangi bir ilgisi olsun?" diye sordu Breeze.

"Emin değilim Lord Ladrian," dedi Sazed. "Ama bu kurabildiğim tek bağlantı."

Breeze kaşlarını çattı. "Keşke bana öyle demesen."

"Özür dilerim Lord Breeze," dedi Sazed. "Ben hâlâ insanlara tam adlarıyla hitap etmeye alışkınım."

"Senin adın Ladrian mı?" diye sordu Vin.

"Ne yazık ki," dedi Breeze. "Hiçbir zaman ona pek düşkün olmamışımdır ve sevgili Sazed de onun önüne 'Lord' koyduğu için... eh, aliterasyon onu daha da felâket hâle getiriyor."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bu gece biz her zamankinden daha fazla mı konudan sapıyoruz?" dedi Elend.

"Yorgunken böyle oluruz," dedi Breeze bir esnemeyle. "Ne olursa olsun, bizim sayın Terrislimizin raporları hatalı olmalı. Sis öldürmez."

"Ben sadece keşfetmiş olduğum şeyleri bildirebilirim," dedi Sazed. "Biraz daha fazla araştırma yapmam gerekecek."

"O zaman kalacak mısın?" diye sordu Vin, belli ki umutluydu.

Sazed başını sallayarak onayladı.

"Peki ya ders vermek?" diye sordu Breeze elini sallayarak. "Hatırlıyorum ki giderken hayatının kalan kısmını seyahat ederek geçirmek, ya da ona benzer bir tür saçmalık hakkında bir şeyler söylemiştin."

Sazed hafifçe kızararak tekrar başını eğdi. "O görev beklemek zorunda kalacak korkarım."

"Burada istediğin kadar uzun süre kalabilirsin Sazed," dedi Elend Breeze'e ters ters bakarak. "Eğer söylediğin şey doğruysa, o zaman araştırmaların sayesinde seyahat etmekten daha büyük bir iyilik yapıyor olacaksın."

"Belki," dedi Sazed.

"Gerçi," diye belirtti Ham kıs kıs gülerek, "büyük olasılıkla sen dükkân açmak için daha güvenli bir yer seçebilirdin; iki ordu ve yirmi bin koloss tarafından itilip kakılmakta olmayan bir yer."

Sazed gülümsedi ve Elend de nezâket icabı hafifçe güldü. *Sisle ilgili olayların içeriye, imparatorluğun merkezine doğru hareket ettiğini söyledi. Bize doğru.*

Endişe edilecek bir şey daha.

"Neler oluyor?" diye sordu bir ses aniden. Elend mutfağın kapı ağzına doğru döndü, burada üstü başı dağınık görünen bir Allrianne durmaktaydı. "Sesler duydum. Parti mi var?"

"Biz sadece devletle ilgili meseleleri tartışıyorduk yavrum," dedi Breeze çabucak.

"Öbür kız burada," dedi Allrianne, Vin'e işaret ederek. "Beni neden davet etmediniz?"

Elend kaşlarını çattı. *Sesler mi duymuş? Misafir odaları mutfakların yakınında bile değil.* Ve Allrianne giyinikti, sıradan bir leydi elbisesi giyiyordu. Uyku kıyafetlerini değiştirmek için zaman harcamış ama saçlarını dağınık bırakmıştı. Kendisini daha masum göstermek için mi? *Ben de Vin gibi düşünmeye başlıyorum,* dedi Elend kendi kendine, iç çekerek. Sanki düşüncelerini desteklemek istermiş gibi, Vin'in de yeni kıza gözlerini kısmakta olduğunu fark etti.

"Odalarına geri dön yavrum," dedi Breeze teskin edici bir şekilde. "Majestelerini rahatsız etme."

Allrianne dramatik bir şekilde içini çekti ama döndü ve Breeze'in istediği gibi yaparak koridordan yürüyüp gitti. Elend, kızı meraklı bir yüz ifadesiyle izleyen Sazed'e döndü. Elend ona bir "sonra sorarsın" bakışı attı ve Terrisli de yemeğine geri döndü. Birkaç dakika sonra, grup dağılmaya başladı. Vin diğerleri ayrılırken Elend'in yanında geride kaldı.

"Ben o kıza güvenmiyorum," dedi Vin bir çift hizmetkâr Sazed'in torbasını alıp ona yol göstererek giderken.

Elend Vin'e bakmak için dönerek gülümsedi. "Söylemem gerekir mi?"

Vin gözlerini devirdi. "Biliyorum. 'Sen hiç kimseye güvenmiyorsun Vin.' Bu sefer ben haklıyım. Giyinmişti, ama saçları dağınıktı. Onu kasıtlı yapmış olmalı."

"Fark ettim."

"Ettin mi?" Vin'in sesi etkilenmiş gibiydi.

Elend başıyla onayladı. "Hizmetkârların Breeze ve Clubs'ı uyandırdığını duymuş olmalı, o yüzden de kalkmış. O da en az bir yarım saatini kulak misafiri olarak geçirmiş olduğu anlamına gelir. Onun daha yeni aşağı inmiş olduğunu varsayalım diye saçlarını dağınık bırakmış olmalı."

Vin ağzını hafifçe açtı, sonra da onu inceleyerek kaşlarını çattı. "Giderek iyileşiyorsun," dedi en sonunda.

"Ya öyle, ya da Allrianne Hanım pek de iyi değil."

Vin gülümsedi.

"Ben hâlâ senin onu neden duymadığını çözmeye çalışıyorum," diye belirtti Elend.

"Aşçılar," dedi Vin. "Çok fazla gürültü vardı. Dahası, Sazed'in söyledikleri benim biraz dikkatimi dağıtıyordu."

"Peki bu konuda ne düşünüyorsun?"

Vin durakladı. "Sana sonra söylerim."

"Pekâlâ," dedi Elend. Vin'in yan tarafında kandra doğruldu ve kurt köpeği vücuduyla gerindi. *Neden OreSeur'u da toplantıya getirmek için ısrar etti?* diye merak etti Elend. *Daha birkaç hafta önce Vin bu şeye katlanamıyor değil miydi?*

Kurt köpeği dönerek mutfak pencerelerine doğru göz attı. Vin de onun bakışını takip etti.

"Yine dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Elend.

Vin başını sallayarak onayladı. "Ben bu geceye güvenmiyorum. Eğer sorun olursa diye senin balkonunun yakınında kalacağım."

Vin onu öptü, sonra da uzaklaştı. Elend onun Sazed'in hikâyelerine neden bu kadar ilgi gösterdiğini merak ederek gitmesini izledi, Elend'e söylemediği şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Kes şunu, dedi kendi kendine. Belki de Elend derslerini biraz fazla iyi öğreniyordu; saraydaki bütün insanların içinde, onun paranoya yapmasına en az gerek

olan kişi Vin'di. Ancak ne zaman Vin'i anlamaya başladığını hissetse, onu tam olarak ne kadar az anlıyor olduğunun farkına varıyordu.

Ve bu da diğer her şeyin biraz daha iç karartıcı görünmesine neden oluyordu. Bir iç çekişle odalarına gitmek için döndü, Parlamento'ya yazdığı yarı tamamlanmış mektup bitirilmek için bekliyordu.

Belki de sislerden bahsetmemiş olmam gerekirdi, diye düşündü Sazed bir hizmetkârı merdivenlerden yukarıya doğru takip ederken. *Şimdi kralı sadece benim bir kurıntum olabilecek olan bir şeyler yüzünden tedirgin ettim.*

Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve hizmetkâr Sazed'e bir banyo hazırlanmasını isteyip istemediğini sordu. Sazed başını sallayarak reddetti. Çoğu farklı koşul altında, temizlenme fırsatını hoş karşılardı. Ancak Merkez Salahiyet'e kadar tüm yolu koşmak, kolosslar tarafından yakalanmak, sonra da Luthadel'e kadar olan yolun kalan kısmını yürümek onu tükenmişliğin en uzak uçlarına kadar itmişti. Yemek yiyecek kadar gücü ancak vardı. Şimdi ise sadece uyumak istiyordu.

Hizmetkâr başıyla onayladı ve Sazed'e bir yan koridor boyunca yol gösterdi.

Ya o var olmayan bağlantıları hayal ediyorduysa? Her âlim araştırmadaki en büyük tehlikelerden birinin belli bir cevabı bulma arzusu olduğunu bilirdi. Sazed topladığı ifadeleri hayal etmiş değildi ama önemlerini abartmış olabilir miydi? Elinde gerçekte ne vardı? Arkadaşının bir nöbet geçirerek öldüğünü gören korkmuş bir adamın sözleri mi? Bir çılgının, yamyamlık noktasına kadar delirmiş olan bir adamın ifadesi mi? Sazed'in kendisinin sislerin öldürdüğünü hiç görmemiş olduğu gerçeği sabitti.

Hizmetkâr onu bir misafir odasına getirdi ve Sazed de müteşekkir bir şekilde adama iyi geceler diledi. Adamın elinde sadece bir mumla uzaklaşmasını izledi, lambasını kullanması için Sazed'e bırakmıştı. Sazed hayatının büyük bir kısmı boyunca, titiz bir terbiye ve görev duygularından ötürü değerli olan bir hizmetkâr sınıfına ait olmuştu. Evlerin ve köşklerin sorumluluğunu üstlenmiş, onu odalarına getiren adam gibi hizmetkârları idare etmişti.

Başka bir hayat, diye düşündü. Her zaman bir vekilharç olarak görevlerinin kendisine araştırma için az zaman bırakması yüzünden biraz hüsran hissetmişti. Onun Son İmparatorluk'un devrilmesine yardım edip, sonra da kendisini daha bile az boş zaman sahibi olarak bulmuş olması ne kadar da ironikti.

Kapıyı itip açmak için uzandı ve neredeyse anında dondu. Odanın içinde zaten bir ışık vardı.

Benim için bir lamba mı bırakmışlar? diye merak etti. Kapıyı yavaşça iterek açtı. Birisi onu bekliyordu.

"Tindwyl," dedi Sazed sessizce. Odanın yazı masasının yanında oturmuştu, her zaman olduğu gibi sakin ve düzgün giyimli görünüyordu.

"Sazed," diye karşılık verdi, adam içeri girerek kapıyı kapatırken. Sazed bir anda, kirli cüppelerinin daha da keskin bir şekilde farkına vardı.

"Benim ricama karşılık vermişsiniz," dedi Sazed.

"Ve siz de benimkini görmezden gelmişsiniz."

Sazed onun gözlerinin içine bakmadı. İlerleyerek lambasını oda masasının üstüne koydu. "Kralın yeni kıyafetlerini fark ettim ve onlara uyan bir duruş da kazanmış gibi görünüyor. İyi bir iş çıkarmışsınız, diye düşünüyorum ben."

"Biz daha yeni başladık," dedi Tindwyl umursamazca. "Onun hakkında haklıymışsınız."

"Kral Venture çok iyi bir adamdır," dedi Sazed yüzünü silmek için lavaboya doğru yürüyerek. Soğuk suyu memnunlukla karşılamıştı, Tindwyl ile uğraşmanın onu daha da fazla yoracağı kesindi.

"İyi adamlar berbat bir kral olabilir," diye belirtti Tindwyl.

"Ama kötü adamlar iyi bir kral olamaz," dedi Sazed. "İyi bir adamla başlayıp sonra geri kalanın üzerinde çalışmak daha iyidir, diye düşünüyorum ben."

"Belki," dedi Tindwyl. Sazed'i normal sert yüz ifadesiyle izliyordu. Başkaları onun soğuk, hatta ters olduğunu düşünürdü. Ama Sazed onu asla böyle görmemişti. Başına gelenler düşünüldüğü zaman, Sazed onun bu kadar kendinden emin olmasını dikkate değer, hatta inanılmaz buluyordu. Bunu nasıl elde etmişti?

"Sazed, Sazed..." dedi. "Neden Merkez Salahiyet'e geri döndünüz? Sinod'un size verdiği talimatları biliyorsunuz. Sizin Doğu Salahiyet'te, alevdiyar sınırlarındaki insanlara ders veriyor olmanız gerekli."

"Benim olduğum yer orasıydı," dedi Sazed. "Ve şimdi ise buradayım. Güney toprakları bir süre için bensiz idare etmek zorunda kalacak, diye düşünüyorum ben."

"Ya?" diye sordu Tindwyl. "Peki ya onlara soğuk aylarda sağ kalabilmeleri için yeteri kadar yiyecek üretebilmelerini sağlayacak sulama tekniklerini kim öğretecek? Onlara kendi kendilerini yönetebilmeleri için temel kanun koyma prensiplerini kim açıklayacak? Onlara kayıp dinlerini ve inançlarını nasıl geri kazanacaklarını kim gösterecek? Siz o konuda her zaman ne kadar tutkuluydunuz."

Sazed ıslak kumaşı geri koydu. "Yapmamın gerekli olduğu daha büyük bir iş olmadığından emin olduğum zaman onlara öğretmek için geri döneceğim."

"Daha büyük ne iş olabilir?" diye hesap sordu Tindwyl. "Bu bizim hayatımızın görevi Sazed. Bu bizim bütün *halkımızın* işi. Luthadel'in sizin için önemli olduğunu biliyorum ama burada sizin için hiçbir şey yok. Sizin kralınızla ben ilgileneceğim. Sizin gitmeniz gerekli."

"Kral Venture ile olan işinizi takdir ediyorum," dedi Sazed. "Ancak benim rotamın onunla pek bir ilgisi yok. Benim yapmam gereken başka araştırmalar var."

Tindwyl kaşlarını çatarak soğuk bir bakışla gözlerini ona dikti. "Hâlâ sizin bu hayali bağlantınızı arıyorsunuz. Bu sislerle ilgili aptallığı."

"Yanlış bir şeyler *var* Tindwyl," dedi Sazed.

"Hayır," dedi Tindwyl içini çekerek. "Göremiyor musunuz, Sazed? Siz Son İmparatorluk'u devirmek için çalışarak on yıl harcadınız. Şimdi de kendinizi sıradan işlerle tatmin edemiyorsunuz, o yüzden tüm dünyaya karşı bir tür büyük tehdit icat ettiniz. Siz önemsiz olmaktan korkuyorsunuz."

Sazed başını eğdi. "Belki. Eğer siz haklıysanız, o zaman ben de Sinod'un affını isteyeceğim. Büyük olasılıkla bunu zaten istemem gerekir, diye düşünüyorum ben."

"Ah Sazed," dedi Tindwyl hafifçe başını sallayarak. "Sizi anlayamıyorum. Vedzan ve Rindel gibi genç delifişeklerin Sinod'un öğütlerine karşı çıkmaları anlaşılır. Ama siz? Siz bir Terrisli olmanın anlamını bizzat temsil ediyorsunuz; bu kadar sakin, bu kadar alçakgönüllü, bu kadar saygılı. Bu kadar bilge. Neden sürekli olarak liderlerimize kafa tutan kişi siz oluyorsunuz? Bu mantıklı değil."

"Ben hiç sizin düşündüğünüz kadar bilge değilim Tindwyl," dedi Sazed sessizce. "Ben sadece inandığı şekilde davranmak zorunda olan bir adamım. Şu anda, ben sislerde bir tehlike olduğuna inanıyorum ve izlenimlerimi incelemem gerekiyor. Belki de bu sadece kibir ve aptallıktır. Ama ben bu dünyanın halkının tehlikeye düşmesi riskine girmektense, kibirli ve aptal olarak bilinmeyi tercih ederim."

"Hiçbir şey bulamayacaksınız."

"O zaman haksız çıkmış olacağım," dedi Sazed. Dönerek Tindwyl'in gözlerine baktı. "Ama lütfen benim Sinod'a itaatsizlik ettiğim son seferde, sonucun Son İmparatorluk'un çöküşü ve halkımız için özgürlük olduğunu hatırlayın."

Tindwyl dudaklarını sıkarak somurttu. O bu gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu, Sırdaşlar'ın hiçbirisi hoşlanmıyordu. Onlar Sazed'in itaatsizlik etmekle yanlış yapmış olduğunda ısrar ediyorlardı ama onu başarılı olduğu için cezalandıracak hâlleri de yoktu.

"Sizi anlamıyorum," diye tekrar etti Tindwyl sessizce. "Halkımızın arasında bir lider olmanız gerekir Sazed. En büyük asimiz ve muhalifimiz değil. Size saygı duymayı herkes istiyor ama yapamıyorlar. Size verilen her emire karşı gelmek zorunda mısınız?"

Sazed solgunca gülümsedi ama cevap vermedi.

Tindwyl içini çekerek kalktı. Kapıya doğru yürüdü ama durakladı, geçerken Sazed'in elini tuttu. Bir an için gözlerinin içine baktı, sonra adam elini çekti.

Kadın başını salladı ve gitti.

O, krallara komuta etti, ve her ne kadar kendisi bir imparatorluk arzu etmemiş olsa da, kendinden önceden gelmiş olanların hepsinden daha yüce oldu.

24

BİR ŞEYLER OLUYOR, DİYE DÜŞÜNDÜ Vin, Venture Kalesi'nin tepesinde sislerin içinde otururken.

Sazed abartmaya eğilimli değildi. O titizdi, bu onun tavırlarında, temizliğinde ve hatta konuşma şeklinde bile belli oluyordu. Konu araştırmalarına geldiği zaman daha bile titiz olurdu. Vin onun keşiflerine inanmaya meyilliydi.

Ve o da kesinlikle sislerin içinde bir şeyler görmüştü. Tehlikeli şeyler. Sazed'in karşılaşmış olduğu ölümleri sis ruhu açıklayabilir miydi? *Ama eğer durum buysa, Sazed neden sisin içindeki siluetlerden bahsetmedi?*

İçini çekerek gözlerini kapattı ve tunç yaktı. Yakınlardan kendisini izlemekte olan ruhu duyabiliyordu. Ve ayrıca *onu* da yine duyabiliyordu, o uzaklardaki garip gümlemeyi. Tuncunu yakmaya devam ederken gözlerini açtı ve sessizce cebinden bir şey çıkardı, günlükten bir sayfa. Aşağıdaki Elend'in balkonundan gelen ışık ve kalay ile Vin kelimeleri kolaylıkla okuyabiliyordu.

Her gece sadece birkaç saat uyuyorum. Yolumuza devam etmek zorundayız, her gün gidebildiğimiz kadar uzun mesafeler gitmeliyiz ama en sonunda yattığım zaman uykuyu yakalamakta zorlanıyorum. Gün boyunca yakamı bırakmayan aynı düşünceler gecenin sessizliğinde sadece daha da şiddetleniyorlar.

Ve hepsinin ötesinde, yukarılardan gelen gümleme seslerini duyuyorum, dağlardan gelen titreşimleri. Her vuruşuyla beni daha da yakınına çekiyor.

Vin titredi. Elend'in Arayıcılar'ının bir tanesinden tunç yakmasını istemiş ve o da kuzeyden gelen hiçbir şey duymadığını iddia etmişti. Ya kandra oydu, tunç yakma becerisi konusunda Vin'e yalan söylemişti, ya da Vin başka hiç kimsenin duyamadığı bir tempoyu duyabiliyordu. Bin yıldır ölü olan bir adam dışında hiç kimsenin.

Herkesin Çağların Kahramanı olduğunu varsaydığı bir adam.

Salaklık ediyorsun, dedi kendi kendisine sayfayı tekrar katlayarak. *Düşünmeden sonuca varıyorsun.* Yan tarafında sessizce yatarak gözlerini şehre doğru dikmiş olan OreSeur kımıldandı.

Ama yine de, Sazed'in sözlerini düşünüp duruyordu. Sislere bir şeyler oluyordu. Bir şeyler yanlıştı.

Zane onu Hasting Kalesi'nin tepesinde bulamadı.

Sislerin içinde sessizce dikilerek durdu. Onu beklerken bulmayı umut etmişti çünkü en son dövüştükleri yer burasıydı. O olayı düşünmek bile Zane'in beklentiyle gerginleşmesine neden oluyordu.

Kapıştıkları aylar boyunca her zaman Zane'in en sonunda onu atlattığı yerde tekrar buluşmuşlardı. Ama Zane birkaç gecedir bu noktaya geri dönüyordu ve onu hiç bulamamıştı. Kaşlarını çatarak Straff'ın emirleri ve gereklilik hakkında düşündü.

Eninde sonunda Zane'e büyük olasılıkla bu kızı öldürmesi emredilecekti. Onu neyin daha fazla rahatsız ettiğinden ise emin değildi; kendisinin bu eylemi düşünmeye karşı gittikçe artan gönülsüzlüğü mü, yoksa onu aslında yenmeyi başaramayabilecek olduğu yönündeki gittikçe artan endişesi mi?

O *olabilir*, diye düşündü. *Benim en sonunda direnmemi sağlayacak olan şey. Beni sadece... gitmeye ikna eden şey.*

Neden bir sebebe ihtiyacı olduğunu açıklayamıyordu. Bir parçası bunu düpedüz deliliğine atfederken, aklı başında olan parçası bunun zayıf bir bahane olduğunu hissediyordu. İçten içe, Zane şimdiye kadar tek bildiği şeyin Straff olduğunu itiraf etti. Zane güvenebileceği başka birisine sahip olduğunu bilmediği sürece gidemeyecekti.

Hasting Kalesi'ne arkasını döndü. Yeteri kadar beklemişti, artık onu aramanın zamanıydı. Zane bir sikke atıp bir süre için şehir boyunca zıplayarak ilerledi. Ve tahmin edilebileceği gibi, işte oradaydı: Venture Kalesi'nin tepesinde oturmuş, Zane'in sersem kardeşine göz kulak oluyordu.

Zane kalayla güçlendirilmiş gözlerin bile onu göremeyeceği kadar uzakta kalarak kalenin etrafından dolaştı. Kalenin çatısının arka tarafına indi, sonra da sessizce ilerledi. Onun çatının kenarında oturmasını izleyerek yaklaştı. Hava sessizdi.

En sonunda o hafifçe sıçrayarak döndü. Zane onu hissetmesinin imkânsız olması gereken zamanlarda bile bir şekilde kendisini hissettiğine yemin edebilirdi.

Ne olursa olsun, fark edilmişti.

"Zane," dedi Vin donuk bir şekilde, silueti kolaylıkla tanıyarak. Her zamanki gibi siyah üstüne siyah giyinmişti, sispelerini de yoktu.

"Bekliyordum," dedi Zane sessizce. "Hasting Kalesi'nin üstünde. Senin gelmeni umarak."

Vin bir gözünü dikkatli bir şekilde onun üstünde tutarak içini çekti ama hafifçe rahatlamıştı. "Şu anda pek de kapışma havasında değilim."

Zane onu izledi. "Yazık," dedi en sonunda. Yaklaşarak Vin'in ihtiyatlı bir şekilde ayağa kalkmasına neden oldu. Çatının kıyısında durarak aşağıdaki Elend'in aydınlık balkonuna baktı.

Vin OreSeur'a bir göz attı. O gergindi, dönüşümlü olarak onu ve Zane'i izliyordu.

"Onun için çok fazla endişe ediyorsun," dedi Zane sessizce.

"Elend mi?" diye sordu Vin.

Zane başını sallayarak onayladı. "Seni kullanıyor olmasına rağmen."

"Biz bu tartışmayı yaptık Zane. O beni kullanmıyor."

Zane başını kaldırarak ona döndü, gözlerine baktı, karanlığın içinde sırtı dik ve kendine güvenle ayakta duruyordu.

O *ne kadar güçlü*, diye düşündü Vin. *Kendinden ne kadar emin. Elend'den ne kadar da...*

Kendisini durdurdu.

Zane arkasını döndü. "Söyle bana Vin," dedi. "Küçükken, hiç güç arzu etmiş miydin?"

Vin garip soruya kaşlarını çatarak başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen sokaklarda büyümüştün," dedi Zane. "Küçükken güç arzu ettin mi? Kendini özgür kılma becerisine sahip olmayı, sana acımasızca davrananları öldürmeyi hayal ettin mi?"

"Elbette ki ettim," dedi Vin.

"Ve şimdi bu güce sahipsin," dedi Zane. "Eğer o seni görebilseydi, çocuk Vin ne derdi? Başka birinin iradesinin ağırlığı altında eğilen ve diz çöken bir Sissoylu? Güçlü ama her nedense hâlâ boyun eğen?"

"Ben artık farklı bir insanım Zane," dedi Vin. "Bir çocuk olduğum zamanlardan bu yana birkaç şey öğrenmiş olduğumu düşünmek isterim."

"Ben bir çocuğun içgüdülerinin çoğu zaman en dürüst olanlar olduğunu gördüm," dedi Zane. "En doğalı."

Vin cevap vermedi.

Zane sessizce dönerek şehre doğru baktı, görünüşte Vin'e arkasını dönmüş olduğu için endişe duymuyormuş gibiydi. Vin ona dik dik baktı, sonra da yere bir sikke attı. Sikke metal çatının üstünde tıngırdadı ve o da anında tekrar Vin'e doğru göz attı.

Hayır, diye düşündü Vin. *O bana güvenmiyor.*

Zane tekrar arkasını döndü ve Vin de onu izledi. Onun ne demek istediğini gerçekten de anlıyordu, çünkü bir zamanlar kendisi de onun gibi düşünmüştü.

Aylakça, eğer güçlerini aynı anda Kelsier'in çetesinden dostluğu ve güveni de öğrenmeden kazanmış olsaydı nasıl bir insana dönüşmüş olacağını merak etti.

"Ne yapardın Vin?" diye sordu Zane tekrar ona doğru dönerek. "Seni kısıtlayan hiçbir şey olmadığını varsayarsak, hareketlerinin hiçbir olumsuz sonucu olmayacağını varsayarsak?"

Kuzeye giderim. Düşünce derhâl gelmişti. *O gümlemeye neyin sebep olduğunu bulurum.* Ancak bunu söylemedi. "Bilmiyorum," dedi bunun yerine.

Zane dönerek ona dik dik baktı. "Görüyorum ki sen beni ciddiye almıyorsun. Zamanını boşa harcadığım için özür diliyorum."

Zane gitmek için döndü, doğrudan OreSeur'la Vin'in arasından yürümüştü. Vin onu izledi ve içinde ani bir endişe sızısı hissetti. O Vin'e gelmiş, sadece dövüşmek yerine konuşmaya gönüllü olmuştu ve Vin ise fırsatı boşa harcamıştı. Eğer Vin onunla konuşmazsa, onu asla kendi tarafına geçiremezdi.

"Ne yapacağımı mı bilmek istiyorsun?" diye sordu Vin sesi sessiz sislerin içinde çınlayarak.

Zane durakladı.

"Eğer güçlerimi istediğim gibi kullanabilseydim? Hiçbir olumsuz sonuç olmayacak olsaydı?" diye sordu Vin. "Onu korurdum."

"Kralını mı?" diye sordu Zane dönerek.

Vin sertçe başıyla onayladı. "Ona karşı ordular getirmiş olan bu adamları, senin efendini, bu Cett denilen adamı; onları öldürürdüm. Gücümü hiç kimsenin Elend'i tehdit edemeyeceğinden emin olmak için kullanırdım."

Zane sessizce başını salladı ve Vin gözlerinde saygı gördü. "Ve niye yapmıyorsun?"

"Çünkü..."

"Gözlerindeki çelişkiyi görüyorum," dedi Zane. "O adamları öldürme içgüdülerinin doğru olduğunu biliyorsun ama kendini tutuyorsun. Onun yüzünden."

"Bir karşılığı *olurdu* Zane," dedi Vin. "Eğer ben o adamları öldürseydim, onların orduları hemen saldırabilirdi. Şu anda, diplomasi hâlâ işe yarayabilir."

"Belki," dedi Zane. "O senden gidip onun için birisini öldürmeni *isteyene* kadar."

Vin burun kıvırdı. "Elend öyle birisi değil. O bana emir vermiyor ve benim öldürdüğüm insanlar da sadece önce onu öldürmeye çalışanlar."

"Ya? Onun emirleri doğrultusunda hareket etmiyor olabilirsin Vin, ama kesinlikle uygulamaktan da kaçınıyorsun," dedi Zane. "Sen onun oyuncağısın. Bunu sana hakaret etmek için söylemiyorum; gördüğün gibi, ben de senin kadar oyuncağım. İkimiz de kaçıp kurtulamıyoruz. Tek başına olmuyor."

Bir anda Vin'in atmış olduğu sikke havaya fırlayarak Zane'e doğru uçtu. Vin gerildi ama sikke sadece Zane'in beklemekte olan eline doğru gitti.

"Bu enteresan," dedi sikkeyi parmaklarının arasında çevirerek. "Pek çok Sissoylu sikkelerdeki değeri görmeyi bırakır. Bizim için, sadece zıplamakta kullanılacak bir şey olur. Bir şeyi bu kadar sık kullandığın zaman, değerini unutmak kolaydır.

Senin için sıradan ve kolay olduğu zaman. Sadece... bir araç hâline geldiği zaman."

Sikkeyi havaya attı, sonra da karanlığın içine doğru İtip gönderdi. "Gitmem gerek," dedi arkasını dönerek.

Vin bir elini kaldırdı. Onun Allomansi kullanmasını görmek Vin'e onunla konuşmayı istemek için başka bir sebebinin daha olduğunu hatırlatmıştı. Başka bir Sissoyluyla, onun güçlerini anlayan başka birisiyle konuşmasından beri o kadar uzun zaman geçmişti ki. Kendisi gibi olan birisiyle.

Ama Vin'e onun yanında kalmasını çok fazla arzu ediyormuş gibi geliyordu. O yüzden de Zane'in gitmesine izin verdi ve nöbetine geri döndü.

Hiç çocuğu olmadı ancak tüm diyarlar onun evladı hâline geldi.

25

VİN ÇOK HAFİF UYURDU, KÜÇÜKLÜĞÜNDEN bir miras. Hırsız çeteleri gereklilik yüzünden birlikte çalışırdı ve kendi eşyalarını koruyamayan bir adamın onları hak etmediği kabul edilirdi. Vin elbette ki hiyerarşinin en dibindeydi ve her ne kadar korunması gereken pek fazla eşyası olmasa da, ağırlıklı olarak erkeklerden oluşan bir ortamda genç bir kız olmak, ona uykusunun hafif olması için başka sebepler vermişti.

O nedenle de hafif bir uyarı havlamasıyla uyandığı zaman düşünmeden tepki verdi. Örtülerini fırlatıp atarak anında komodinin üstündeki şişeciğe uzandı. Vin midesinde metallerle uyumazdı; Allomantik metallerin pek çoğu küçük bir derecede olsa da zehirliydi. Bu tehlikeyle kısmen de olsa baş etmek zorunda olması kaçınılmazdı ama her günün sonunda artan metallerini yakıp bitirmesi için uyarılmıştı.

Daha yastığının altındaki gizli obsidiyen hançerlere uzanırken bile bu şişeciği başına dikmişti. Yatak odasının kapısı savrularak açıldı ve Tindwyl içeri girdi. Bir metre kadar uzağındaki Vin'in vücudu gergin, elindeki ikiz hançerler ışıldayarak yatağın ayak ucundaki tahtanın üstüne tünemiş olduğunu gördüğü zaman Terrisli adımının ortasında dondu.

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Uyanmışsınız."

"Yeni."

Terrisli gülümsedi.

"Odamda ne yapıyorsun?" diye hesap sordu Vin.

"Sizi uyandırmak için geldim. Alışverişe gidebileceğimizi düşünmüştüm."

"Alışveriş mi?"

"Evet canım," dedi Tindwyl perdeleri çekip açmak için ilerleyerek. Vin'in

çoğu zaman kalktığı saatten çok daha erkendi. "Duyduğum kadarıyla, siz yarın Majesteleri'nin babasıyla görüşecekmişsiniz. Duruma uygun bir elbise isteyeceksiniz, diye varsayıyorum?"

"Ben artık elbise giymiyorum." *Ne iş çeviriyorsun?*

Tindwyl dönerek Vin'e dik dik baktı. "Giysilerinizle mi uyuyorsunuz?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Hiç nedime bulundurmuyor musunuz?"

Vin başıyla reddetti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Tindwyl yürüyerek odadan çıkmak için dönerken. "Banyo yapın ve üstünüzü değiştirin. Siz hazır olduğunuz zaman yola çıkacağız."

"Ben senden emir almıyorum."

Tindwyl kapının yanında duraklayarak döndü. Sonra yüzü yumuşadı. "Almadığınızı biliyorum çocuğum. Eğer isterseniz benimle gelebilirsiniz, seçim size ait. Ancak, siz gerçekten de Straff Venture ile üzerinizde pantolon ve gömlekle mi görüşmek istiyorsunuz?"

Vin tereddüt etti.

"En azından gelip bir bakın," dedi Tindwyl. "Bu sizin aklınızı başka şeylerden uzak tutmaya yardım edecektir."

En sonunda Vin başını sallayarak onayladı. Tindwyl tekrar gülümsedi, sonra da gitti.

Vin yatağının yanında oturmuş olan OreSeur'a doğru bir göz attı. "Uyardığın için sağ ol."

Kandra omzunu silkti.

Bir zamanlar, Vin Venture Kalesi gibi bir yerde yaşamayı hayal bile edemezdi. Genç Vin gizli sığınaklara, skaa ağıllarına ve arada bir de ara sokaklara alışkındı. Şimdi ise vitraylı camlarla beneklenmiş, güçlü duvarlar ve muhteşem kemerlerle çevrelenmiş bir binada yaşıyordu.

Elbette, benim beklemediğim pek çok şey gerçek oldu, diye düşündü Vin merdiven boşluğunu terk ederken. *Neden şimdi onlar hakkında düşünüyorum?*

Hırsız çetelerinde geçen gençliği son zamanlarda epey bir aklına geliyor ve Zane'in yorumları, ne kadar saçma olsalar da, zihnini meşgul ediyordu. Vin bu kale gibi bir yere ait miydi? Çok fazla sayıda beceriye sahipti ama bunların pek azı güzel koridor türünde becerilerdi. Onlar daha çok... kül lekeli ara sokaklar türünde becerilerdi.

İçini çekti, Tindwyl'in bekleyeceğini söylemiş olduğu güney giriş kapısına doğru yol alırken OreSeur da yanındaydı. Burada koridor geniş ve heybetli hâle geliyor ve doğrudan avluya açılıyordu. Çoğu zaman at arabaları yolcularını almak için giriş kapısından içeriye kadar girerlerdi, böylece asiller de hava koşullarına maruz kalmıyordu.

Kalayı, yaklaşırken Vin'in sesler duymasını sağladı. Bir tanesi Tindwyl'di, diğeri de...

"Yanında pek fazla getirmedim," diyordu Allrianne. "Birkaç yüz boxing. Ama giyecek bir şeylere o kadar ihtiyacım *var* ki. Sonsuza kadar ödünç tuvaletler ile yaşayamam!"

Vin koridorun son köşesini dönerken durakladı.

"Kralın hediyesi muhakkak bir elbisenin parasını ödemeye yeterli olacaktır canım," dedi Tindwyl Vin'i fark ederek. "Hah, işte o da burada."

Somurtkan bir Dikiz de iki kadının yanında ayakta duruyordu. Üzerinde saray muhafızı üniforması vardı, gerçi ceketi iliklenmemişti ve pantolonu da bol geliyordu. Vin yavaş yavaş ileri doğru yürüdü. "Ben başkalarının da gelmesini beklemiyordum."

"Genç Allrianne bir sosyete leydisi olarak eğitilmiştir," dedi Tindwyl. "O güncel modaları biliyor olacaktır ve size alışveriş tavsiyelerinde bulunabilir."

"Ya Dikiz?"

Tindwyl dönüp oğlana dik dik baktı. "Hamal."

Eh, bu onun mutsuzluğunu açıklıyor, diye düşündü Vin.

"Gelin," dedi Tindwyl avluya doğru yürüyerek. Allrianne hızla takip etti, hafif, zarif adımlarla yürüyordu. Vin Dikiz'e bir göz attı, o da omzunu silkti ve onlar da peşlerinden gitti.

"Sen bu işe nasıl bulaştın?" diye fısıldadı Vin Dikiz'e.

"Fazla erken kalkmıştım, yemek aralıyordum," diye şikâyet etti Dikiz. "Şuradaki Çençen Teyze beni fark etti, kurt gibi gülümsedi ve 'Öğleden sonra hizmetlerinize ihtiyacımız olacak genç adam,' dedi."

Vin başını sallayarak onayladı. "Uyanık ol ve kalayını da yanar tut. Unutma, biz savaştayız."

Dikiz itaatkâr bir şekilde dediğini yaptı. Vin onun bu kadar yakınında durduğu için kolaylıkla onun kalayının Allomantik titreşimlerini fark etti ve tanıdı, bunun anlamı onun da casus olmadığıydı.

Bir diğerini daha listeden çıkardık, diye düşündü Vin. *En azından bu yolculuk tamamıyla bir zaman kaybı olmayacak.*

Bir at arabası kalenin ön kapılarında onlar için bekliyordu. Dikiz arabacının yanına tırmandı ve kadınlar da arka tarafa doluştu. Vin oturduğunda OreSeur da tırmanarak koltukta yanına geçti. Allrianne ve Tindwyl karşısına oturdular ve Allrianne yüzünü asıp burnunu kırıştırarak OreSeur'a dik dik baktı. "Bu hayvanın da bizimle birlikte koltuklarda oturması gerekli mi?"

"Evet," dedi Vin at arabası hareket etmeye başlarken.

Allrianne belli ki daha fazla bir açıklama bekliyordu ama Vin ona istediğini vermedi. En sonunda Allrianne pencereden dışarı bakmak için döndü. "Sadece tek bir uşakla seyahat ederken güvende olacağımızdan emin misin Tindwyl?"

Tindwyl Vin'e bir göz attı. "Eh, ben bize bir şey olacağını sanmıyorum."

"Aa, doğru," dedi Allrianne tekrar Vin'e bakarak. "Sen bir Allomanser'sin! Senin hakkında söyledikleri şeyler doğru mu?"

"Hangi şeyler?" diye sordu Vin sessizce.

"Ee, bir kere diyorlar ki sen Lord Hükümdar'ı öldürmüşsün. Ve sen biraz da... n... ee." Allrianne dudağını ısırdı. "Eh, biraz da çelimsizmişsin."

"Çelimsiz?

"Ve tehlikeli," dedi Allrianne. "Ama, eh, bu doğru olamaz. Yâni, sen bizimle alışveriş yapmaya geliyorsun, değil mi?"

Bu beni kasıtlı olarak mı kışkırtmaya çalışıyor?

"Sen her zaman öyle kıyafetler mi giyiyorsun?" diye sordu Allrianne.

Vin her zamanki standart gri pantolon ve tunç renkli gömleğini giyiyordu. "Böyle dövüşmesi kolay."

"Evet ama... ee." Allrianne gülümsedi. "Sanırım biz de onun için bugün buradayız, değil mi Tindwyl?"

"Evet canım," dedi Tindwyl. Bütün konuşma boyunca Vin'i incelemişti.

Gördüğünü beğendin mi? diye düşündü Vin. *Ne istiyorsun sen?*

"Sen benim tanıştığım en garip leydi olmalısın," diye ilan etti Allrianne. "Sen sosyeteden çok mu uzakta büyüdün? Ben öyleydim ama annem beni iyi eğittiğinden emin olmuştu. Elbette o sadece beni iyi bir av yapmak istiyordu, babamın bir ittifak kurmak üzere beni ihaleye çıkarabilmesi için."

Allrianne gülümsedi. Vin uzun zamandır onun gibi kadınlarla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Gülümseyerek, Valette Renoux rolü yaparak sosyetede geçen saatleri hatırladı. Vin, o günleri düşündüğü çoğu zaman kötü şeyleri hatırlardı. Aristokrasinin üyelerinden gördüğü garezi, kendisinin rol yaparkenki rahatsızlığını.

Ama iyi şeyler de olmuştu. Elend bunlardan biriydi. Leydi rolü yapıyor olmasaydı Vin onunla hiçbir zaman karşılaşmayacaktı. Ve balolar, renkleri, müzikleri ve tuvaletleri ile büyüleyici bir cazibeye sahipti. Zarif danslar, dikkatli konuşmalar, kusursuzca dekore edilmiş odalar...

Artık o şeyler yok, dedi Vin kendi kendisine. *Bizim şimdi salahiyet yıkılmanın eşiğine gelmişken aptal balolar ve toplantılar için vaktimiz yok.*

Tindwyl hâlâ onu izliyordu.

"Ee?" diye sordu Allrianne.

"Ne?" diye sordu Vin.

"Sen sosyeteden uzakta mı büyüdün?"

"Ben asil değilim Allrianne. Skaayım."

Allrianne'in rengi soldu, sonra kızardı, sonra da parmaklarını dudaklarına koydu. "Aa! Vah zavallı şey!" Vin'in güçlendirilmiş kulakları yanından gelen bir şey duydu; OreSeur'dan gelen hafif bir kıkırdama, sadece bir Allomanser'in duyabileceği kadar yumuşaktı.

Kandraya ters ters bakma dürtüsünü bastırdı. "O kadar da kötü değildi," dedi.

"Ama, ee, senin nasıl giyinileceğini bilmemende şaşılacak bir şey yok!" dedi Allrianne.

"Ben nasıl giyinileceğini biliyorum," dedi Vin. "Hatta benim birkaç tuvaletim bile var." *Aylardır bir tanesini giymiş olduğumdan değil ya...*

Allrianne başını salladı, gerçi Vin'in lafına inanmamış olduğu belliydi. "Breezy

de skaa," dedi hafifçe. "Ya da yarı skaa. Bana söyledi. Babama söylememesi iyi bir şey. Babam hiçbir zaman skaalara fazla iyi davranmamıştır."

Vin cevap vermedi.

Nihayet Kenton Sokağı'na ulaştılar ve kalabalıklar at arabasını bir yük hâline getirdi. İlk önce Vin aşağı indi, OreSeur da atlayarak onun yanındaki kaldırım taşlarına indi. Pazar meydanı doluydu, ama Vin'in son ziyaretindeki kadar tıklım tıklım değildi. Vin, diğerleri de arabadan inerlerken yakınlardaki bazı dükkânların fiyatlarına göz gezdirdi.

Bir sepet bayat elma beş boxing, diye düşündü Vin hoşnutsuzluk içinde. *Yiyecek şimdiden aşırı fiyattan gidiyor.* Neyse ki Elend'in stokları vardı. Ama kuşatmanın karşısında ne kadar dayanacaktı? Kesinlikle yaklaşmakta olan kışı geçirecek kadar değildi, salahiyetin tarım ürünlerinin o kadar fazlası hâlâ dış plantasyonlarda hasat edilmemiş olarak yatarken değil.

Zaman şimdi bizim dostumuz olabilir, ama eninde sonunda bize karşı dönecek, diye düşündü Vin. O orduların birbirleriyle savaşmalarını sağlamak zorundaydılar. Yoksa şehir halkının, daha askerler duvarları almaya bile çalışmadan önce açlıktan ölmeleri mümkündü.

Tindwyl sokağı gözden geçirirken Dikiz arabadan aşağı atlayarak onlara katıldı. Vin telaşlı kalabalıklara dik dik baktı. İnsanların dışardaki tehlikeye rağmen günlük yaşamlarına devam etmeye çalışmakta olduğu belliydi. Başka ne yapabilirlerdi ki? Kuşatma şimdiden haftalar sürmüştü bile. Hayat devam etmek zorundaydı.

"Şurası," dedi Tindwyl bir terzi dükkânına doğru işaret ederek.

Allrianne aceleyle öne atıldı. Tindwyl ağırbaşlı bir nezaketle yürüyerek arkasından takip etti. "Hevesli bir şey, değil mi?" diye sordu Terrisli.

Vin omzunu silkti. Sarışın leydi şimdiden Dikiz'in dikkatini çekmişti bile; Dikiz onu canlı adımlarla takip etmekteydi. Elbette Dikiz'in dikkatini çekmek pek zor değildi. Sadece göğüslerinin olması ve pis kokmaman yeterli ve ikincisi ise her zaman şart değildi.

Tindwyl gülümsedi. "Büyük olasılıkla haftalar önce babasının ordusuyla birlikte yola çıktığından beri alışverişe gitmek için fırsat bulamamıştır."

"Sanki sırf alışverişe gidememiş diye onun bir tür korkunç çile çekmiş olduğunu düşünürmüş gibi konuşuyorsun," dedi Vin.

"Belli ki o bundan hoşlanıyor," dedi Tindwyl. "Muhakkak siz de sevdiğiniz bir şeyden mahrum kalmanın nasıl olduğunu anlayabilirsiniz."

Vin dükkâna ulaştıkları sırada omzunu silkti. "Ben trajik bir şekilde tuvaletlerinden koparılmış olan bir sosyete baloncuğuna sempati duymakta zorluk çekiyorum."

Dükkâna girerlerken Tindwyl hafifçe kaşlarını çattı, OreSeur ise dışarıda beklemek için yerleşiyordu. "Çocuğa karşı bu kadar sert olmayın. O da yetiştirilmesinin bir ürünü, tıpkı sizin gibi. Eğer onun değerini havailiklerine göre yargılarsanız, o zaman sizi sıradan giysilerinize göre yargılayanlarla aynı şeyi yapmış olursunuz."

"Ben insanların beni sıradan giysilerime göre yargılamalarından hoşlanırım," dedi Vin. "O zaman çok fazla bir şey beklemezler."

"Anlıyorum," dedi Tindwyl. "O zaman, siz bunları hiç mi özlemediniz?" Başıyla dükkânın iç odasına doğru işaret etti.

Vin durakladı. Oda renkler ve kumaşlar, danteller ve kadifeler, korseler ve eteklerle dolup taşıyordu. Hepsine hafif bir parfüm serpilmişti. Parlak tonlar içindeki mankenlerin önünde dururken Vin, sadece bir an için, balolara geri dönmüştü. Valette olduğu zamanlara. Valette olmak için bir *bahanesinin* olduğu zamanlara.

"Sizin asil sosyetesinden hoşlanmış olduğunuzu söylüyorlar," dedi Tindwyl öne doğru yürürken hafifçe. Allrianne şimdiden odanın ön tarafında durmuş, parmaklarını bir kumaş topunun üzerinde gezdirirken kararlı bir sesle terziyle konuşuyordu.

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordu Vin.

Tindwyl arkasına döndü. "Tabii ki arkadaşlarınız, canım. Bu oldukça tuhaf, diyorlar ki siz Çöküş'ten birkaç ay sonra elbise giymeyi bırakmışsınız. Hepsi nedenini merak ediyor. Diyorlar ki bir kadın gibi giyinmekten hoşlanıyormuşsunuz ama demek ki yanılmışlar."

"Hayır," dedi Vin hafifçe. "Onlar haklıydı."

Tindwyl bir kaşını kaldırarak üzerinde kenarları dantellerle bezeli, alt tarafı da birkaç jüponla kabararak genişleyen parlak yeşil bir tuvalet olan bir terzi mankeninin yanında durakladı.

Vin muhteşem kıyafete bakarak yaklaştı. "Bu şekilde giyinmekten hoşlanmaya başlıyordum. Sorun buydu."

"Ben bunda bir sorun görmüyorum, canım."

Vin tuvalete arkasını döndü. "Bu ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım, o sadece bir roldü. Öyle bir elbise giyerken gerçekte kim olduğunu unutmak fazlasıyla kolay."

"Ve bu elbiseler de sizin gerçekte kim olduğunuzun bir parçası olamazlar mı?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Elbiseler ve tuvaletler *onun* kim olduğunun bir parçası." Allrianne'e doğru başıyla işaret etti. "Benim başka bir şey olmam gerekiyor. Daha sert bir şey." *Buraya gelmemem gerekirdi.*

Tindwyl bir elini Vin'in omzuna koydu. "Neden onunla evlenmedin çocuğum?"

Vin sertçe başını kaldırıp baktı. "Bu nasıl bir soru?"

"Dürüst bir soru," dedi Tindwyl. Vin'in onunla karşılaştığı diğer zamanlardan çok daha az sertmiş gibi görünüyordu. Elbette ki, Tindwyl o zamanlar sırasında çoğunlukla Elend'e hitap ediyor oluyordu.

"O konu seni ilgilendirmez," dedi Vin.

"Kral benden imajını düzeltmesine yardım etmemi istedi," dedi Tindwyl. "Ve ben de bundan daha fazlasını yapmayı kendime görev edindim; eğer yapabilirsem ondan gerçek bir kral çıkaracağım. Onda epey büyük bir potansiyel var, diye düşünüyorum ben. Ancak o, bu potansiyeline hayatındaki bazı şeyler konusunda daha emin olana kadar ulaşamayacak. Özellikle de sizin."

"Ben..." Vin gözlerini kapatarak Elend'in evlenme teklifini hatırladı. O gece, balkonda, karanlığın içinde küller hafif hafif yağıyordu. Vin delişetini hatırladı.

Elbette o da ilişkinin nereye gitmekte olduğunun farkındaydı. Neden o kadar korkmuştu ki?

Elbise giymeyi bıraktığı gün oydu.

"Bana teklif etmemesi gerekirdi," dedi Vin gözlerini açarak sessizce. "O benimle evlenemez."

"O seni seviyor çocuğum," dedi Tindwyl. "Bir açıdan bu bir talihsizlik; eğer o başka türlü hissedebiliyor olsaydı, bütün bunlar çok daha kolay olurdu. Ancak bu durumda..."

Vin başını sallayarak reddetti. "Ben onun için yanlış kişiyim."

"Ah, anladım," dedi Tindwyl.

"Onun başka bir şeye ihtiyacı var," dedi Vin. "Daha iyi bir şeye. Sadece bir koruma değil, bir kraliçe olabilecek bir kadına. Daha çok..." Vin'in içi burkuldu. "... onun gibi birine."

Tindwyl yaşlı terzinin ölçü alırken yaptığı bir yoruma gülmekte olan Allrianne'e bir göz attı.

"Onun âşık olduğu kişi sensin çocuğum," dedi Tindwyl.

"Onun gibi göründüğüm sırada."

Tindwyl gülümsedi. "Her nedense, ne kadar sıkı çalışırsanız çalışın Allrianne gibi olabileceğinizi hiç sanmıyorum."

"Belki," dedi Vin. "Ne olursa olsun, onun sevdiği benim sosyetik rolümdü. Benim gerçekte ne olduğumu bilmiyordu."

"Ve şimdi bunu öğrenmiş olduğuna göre, sizi terk etti mi?"

"Ee, hayır. Ama..."

"Bütün insanlar ilk başta göründüklerinden daha karmaşıktır," dedi Tindwyl. "Allrianne, örneğin, genç ve hevesli; belki de biraz fazla açık sözlü. Ama o sosyete hakkında pek çok kişinin beklemeyeceği kadar çok şey biliyor ve bir insanın içindeki iyiliği nasıl fark edeceğini de biliyormuş gibi görünüyor. Bu pek çok kişide olmayan bir yetenek.

"Sizin kralınız mütevazı bir âlim ve düşünür ama bir savaşçının iradesine sahip. Mücadele edecek cesarete sahip olan bir adam ve belki de siz onun en iyi hâlini henüz görmemişsinizdir, diye düşünüyorum ben. Teskinci Breeze kötümser, alaycı bir adam; genç Allrianne'e bakana kadar. O zaman yumuşuyor ve insan onun sert umursamazlığının ne kadarının numara olduğunu merak ediyor."

Tindwyl duraklayarak Vin'e baktı. "Ve siz. Siz de kabullenmek istediğinizden çok daha fazlasısınız, çocuğum. Neden Elend'iniz çok daha fazlasını gördüğü hâlde, siz kendinizin sadece tek bir yönüne bakıyorsunuz?"

"Bunların hepsi o yüzden mi?" dedi Vin. "Sen beni Elend için bir kraliçeye dönüştürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır çocuğum," dedi Tindwyl. "Ben size her kim iseniz ona dönüşmeniz için yardım etmeyi arzu ediyorum. Şimdi gidip adamın ölçülerinizi almasına izin verin ki, stoktaki elbiselerden bazılarını deneyebilesiniz."

Ben her kim isem mi? diye düşündü Vin kaşlarını çatarak. Ancak uzun boylu

Terrislinin kendisini öne doğru itmesine ve yaşlı terzinin de mezurasını alarak ölçmeye başlamasına izin verdi.

Giyinme kabininde geçen birkaç dakikadan sonra, Vin üzerine bir hatıra giymiş olarak odaya geri döndü. Beyaz dantelli, ipeksi mavi tuvalet, göğüs ve bel boyunca dardı ama alt kısmı geniş ve dökümlüydü. Çok sayıdaki etekleri, tuvaletin genişlemesine neden olarak üçgen şeklinde aşağı doğru iniyordu, ayakları tamamıyla örtülmüş, eteğin ucu da yere sürtünüyordu.

Bu korkunç derecede kullanışsızdı. Hareket ettiği zaman hışırdıyordu ve bir yere takılmasını ya da kirli bir yüzeye sürtünmesini engellemek için de adımlarına dikkat etmesini gerektiriyordu. Ama güzeldi ve Vin'in de güzelmiş gibi hissetmesini sağlıyordu. Neredeyse bir orkestranın çalmaya başlamasını bekliyordu, Sazed'in koruyucu bir nöbetçi gibi omzunun arkasında durmasını ve Elend'in uzaklarda belirerek yayılmış bir kitabın sayfalarını karıştırırken dans eden çiftleri izlemesini.

Vin terzinin kıyafetin nerelerde sıktığını ve nerelerde toplandığını görebilmesi için öne doğru yürüdü ve Allrianne'in de ağzından Vin'i gördüğü zaman bir "Ooo" kaçtı. Yaşlı terzi değneğine yaslanmış, genç bir yardımcıya not tutturuyordu. "Biraz daha fazla hareket edin leydim," diye rica etti. "Sadece düz bir çizgi boyunca yürümekten daha fazlasını yaptığınızda ne kadar oturduğunu da görebileceğim."

Vin bir ayağının üzerinde biraz döndü, Sazed'in ona öğretmiş olduğu dans hareketlerini hatırlamaya çalışıyordu.

Ben Elend'le hiç dans edemedim, diye farkına vardı yan tarafa doğru adımını atarken, sanki tam hatırlayamadığı bir müzik çalıyormuş gibi. *Her zaman kıvırmak için bir bahane bulmuştu.*

Tuvalete alışmaya başlayarak kendi etrafında döndü. İçgüdülerinin zayıflamış olacağını düşünürdü. Ancak şimdi üzerinde bir kez daha bir tuvalet varken, Vin o alışkanlıklara tekrar bürünmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırdı; adımlarını hafif atıyor, tuvaletin alt tarafının sadece birazcık savrulacağı şekilde dönüyor...

Durakladı. Terzi artık not tutturmuyordu. Gülümseyerek sessizce Vin'i izliyordu.

"Ne var?" diye sordu Vin kızararak.

"Affedersiniz leydim," dedi terzi yardımcısının not defterine dokunmak için dönüp, oğlanı parmağının bir işaretiyle göndererek. "Ama ben daha önce birisinin bu kadar zarif bir şekilde hareket ettiğini gördüğümü hiç düşünmüyorum. Sanki... esen bir meltem gibi."

"İltifat ediyorsunuz," dedi Vin.

"Hayır çocuğum," dedi yan tarafta durmakta olan Tindwyl. "O haklı. Siz çoğu kadının sadece imrenebileceği bir zarafet ile hareket ediyorsunuz."

Terzi tekrar gülümseyip, yardımcısı bir grup renkli kare kumaş örneği ile yaklaşırken döndü. Yaşlı adam kırışmış bir elle bunları seçmeye başladı ve Vin de ellerini yan taraflarına bastırıp, hain elbisenin kontrolü tekrar ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak Tindwyl'e doğru gitti.

"Neden bana karşı bu kadar iyisin?" diye hesap sordu sessizce.

"Neden olmayayım ki?" diye sordu Tindwyl.

"Çünkü Elend'e kötü davranıyorsun," dedi Vin. "İnkâr etme, sizin derslerinizi dinledim. Sen sürekli olarak ona hakaret ediyor ve küçük düşürüyorsun. Ama şimdi bana karşı iyi rolü yapıyorsun."

Tindwyl gülümsedi. "Ben rol yapmıyorum çocuğum."

"O zaman Elend'e niye o kadar kötü davranıyorsun?"

"Oğlan büyük bir lordun şımartılmış çocuğu olarak büyümüş," dedi Tindwyl. "Şimdi bir kral olduğuna göre, hayatında bir parça sert gerçeğe ihtiyacı var diye düşünüyorum ben." Duraklayarak başını eğip Vin'e bir göz attı. "Sizin hayatınızda ise ondan yeteri kadarının olduğunu hissediyorum."

Terzi kumaş örnekleriyle yaklaşarak bunları alçak bir masanın üzerine yaydı. "Şimdi leydim," dedi bir gruba kıvırdığı parmağıyla vurarak. "Ben sizin ten renginizin koyu kumaşla özellikle iyi gideceğini düşünüyorum. Şöyle güzel bir bordo belki?"

"Siyah olmaz mı?" diye sordu Vin.

"Hayatta olmaz," dedi Tindwyl. "Artık sizin için kesinlikle siyah ya da gri yok çocuğum."

"Ya bu?" diye sordu Vin kraliyet mavisi bir kumaş örneğini çekip çıkararak. Çok uzun zaman önce, Elend'le ilk tanışmış olduğu gece üzerinde olan tonun neredeyse aynısıydı.

"Ah, evet," dedi terzi. "Bu o açık ten ve koyu renk saçın yanında muhteşem görünür. Hım, evet. Şimdi de bir tarz seçmemiz gerekiyor. Terrisli sizin bunu yarın akşama kadar istediğinizi söylemişti?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Eh, peki o zaman. Stoktaki tuvaletlerden bir tanesinin üzerinde düzeltme yapmamız gerekecek ama sanırım elimizde bu renkte bir tane var. Onu epey bir elden geçirmek gerekecek ama sizin gibi bir güzellik için gece boyunca çalışabiliriz, değil mi evlat? Şimdi, tarza gelince de..."

"Bu iyidir sanırım," dedi Vin başını eğerek. Tuvalet daha önceki balolarda giydikleriyle aynı standart kesimdeydi.

"Eh, bizim aradığımız şey 'iyi' değil ama, değil mi?" dedi terzi bir gülümsemeyle.

"İç eteklerin bazılarını çıkarsak olur mu?" dedi Tindwyl Vin'in tuvaletinin yanlarını çekiştirerek. "Ve belki de daha serbest bir şekilde hareket edebilsin diye etek uçlarını birazcık yükseltsek?"

Vin durakladı. "Bunu yapabilir misin?"

"Elbette," dedi terzi. "Oğlan daha ince eteklerin güneyde daha popüler olduğunu söylüyor, gerçi onlar modada Luthadel'in bir parça gerisinde kalmaya meyilli olurlar." Durakladı. "Gerçi artık Luthadel'de bir modanın *olup olmadığından* bile emin değilim ya..."

"Kol yenlerinin ağızlarını geniş yapın," dedi Tindwyl. "Ve bazı kişisel eşyalar için içlerine bir iki cep dikin."

Yaşlı adam başını sallayarak onaylarken sessiz yardımcısı öneriyi not aldı.

"Göğüs ve bel dar olabilir ama kısıtlayıcı olmasın," diye devam etti Tindwyl. "Leydi Vin'in serbestçe hareket edebiliyor olması lâzım."

Yaşlı adam durakladı. "Leydi Vin mi?" diye sordu. Vin'e gözlerini kısarak biraz daha yakından baktı, sonra da yardımcısına doğru döndü. Oğlan sessizce başını salladı.

"Anlıyorum..." dedi adam, benzi atar ve eli biraz daha fazla titremeye başlarken. Elini kendisine biraz daha destek alabilmek istercesine değneğinin üstüne yerleştirdi. "Ben... eğer sizi gücendirdiysem özür diliyorum leydim. Bilmiyordum."

Vin'in tekrar yüzü kızardı. *Neden benim alışverişe çıkmamam gerektiğini gösteren bir diğer sebep.* "Hayır," dedi adamı sakinleştirerek. "Sorun değil. Beni gücendirmediniz."

Terzi hafifçe rahatladı ve Vin Dikiz'in ağır ağır yürüyerek gelmekte olduğunu fark etti.

"Görünüşe göre keşfedildik," dedi Dikiz ön pencerelere doğru başıyla işaret ederek.

Vin elbise mankenleri ve kumaş balyalarının ötesine doğru bir göz atarak dışarıda toplanmakta olan bir kalabalığı gördü. Tindwyl merakla Vin'i izliyordu.

Dikiz başını iki yana salladı. "Neden bu kadar popüler olan sen oluyorsun?"

"Ben onların tanrısını öldürdüm," dedi sessizce Vin, bir elbise mankeninin arkasına kaçarak düzinelerce izleyen gözden saklanırken.

"Ben de yardım ettim," dedi Dikiz. "Hatta ben lakabımı bile bizzat Kelsier'den aldım! Ama zavallı küçük Dikiz'i kimse umursamıyor."

Vin pencereler için odayı gözleriyle taradı. *Bir arka kapı olması gerekir. Elbette, ara sokakta da insanlar olması mümkün.*

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Tindwyl.

"Gitmem gerek," dedi Vin. "Onlardan uzaklaşmalıyım."

"Neden dışarı çıkıp onlarla konuşmuyorsunuz?" diye sordu Tindwyl. "Belli ki sizi görmek için çok hevesliler."

Sarı ve mavi renkte bir elbise giyen Allrianne bir giyinme kabininden dışarı çıktı ve dramatik bir şekilde döndü. Dikiz'in bile dikkatini çekemediği zaman ise belirgin bir şekilde gücenmişti.

"Ben oraya çıkmıyorum," dedi Vin. "Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim?"

"Onların umuda ihtiyacı var," dedi Tindwyl. "Onlara sizin verebileceğiniz bir umut."

"Sahte bir umut," dedi Vin. "Onları sadece beni bir tür tapınma nesnesi olarak görmeleri için teşvik etmiş olurum."

"Bu doğru değil," dedi Allrianne bir anda, ileri doğru yürüyüp en ufak bir utanma hissetmeksizin pencerelerden dışarıya bakarken. "Köşelerde saklanmak, garip giysiler giymek ve gizemli olmak; sana bu inanılmaz ünü *onlar* sağladı. Eğer insanlar senin ne kadar sıradan olduğunu bilselerdi, seni şöyle bir görebilmek için

bu kadar çıldırmazlardı." Durakladı, sonra da geriye doğru baktı. "Ben... ıı, onu kulağa öyle gelecek şekilde söylemek istememiştim."

Vin kızardı. "Ben Kelsier değilim Tindwyl. Ben insanların bana tapınmasını istemiyorum. Ben sadece rahat bırakılmak istiyorum."

"Bazı insanların bu seçeneği yoktur çocuğum," dedi Tindwyl. "Siz Lord Hükümdar'ı devirdiniz. Sizi Firari eğitti ve kralın eşisiniz."

"Ben onun eşi değilim," dedi Vin daha da kızararak. "Biz sadece..." *Hükümdar adına, daha ben bile ilişkimizi anlamıyorum. Açıklamasını nasıl yapayım ki?*

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi Vin içini çekerek ilerlemeye başlarken.

"Ben de seninle geleyim," dedi Allrianne sanki çocukluktan beri arkadaşlarmış gibi Vin'in kolunu kavrayarak. Vin direndi ama olay çıkarmadan kolunu ondan kurtarmanın bir yolunu bulamamıştı.

Dükkândan dışarıya çıktılar. Kalabalık şimdiden büyüktü ve gittikçe daha fazla insan ne olduğunu görmek için gelirken çevresi de doluyordu. Pek çoğu kahverengi, kül lekeli iş ceketleri ya da basit gri elbiseleri olan skaalardı. Vin dışarıya adımını atarken öndekiler geriye çekilerek ona daire şeklinde küçük bir boşluk bıraktı ve kalabalığın arasından huşu dolu bir heyecan mırıldanması geçti.

"Vay," dedi Allrianne sessizce. "Epey fazla varmış yahu..."

Vin başını sallayarak onayladı. OreSeur kapının yanında, eski yerinde oturuyor ve Vin'i köpek yüzünde garip bir ifadeyle izliyordu.

Allrianne kalabalığa gülümseyerek ani bir tereddütle el salladı. "Sen eğer işler karışacak olursa onları yenebilirsin filan yani, değil mi?"

"O gerekli olmayacak," dedi Vin, en sonunda kolunu Allrianne'in kavrayışından kurtarıp kalabalığı sakinleştirmek için onları bir parça Teskin ederek. Ondan sonra içindeki gerginlik hissini bastırmaya çalışarak öne adım attı. Artık toplum içine çıktığı zamanlarda saklanma ihtiyacı hissetmeyecek kadar ilerleme kaydetmişti ama bunun gibi bir kalabalığın önünde durmak... eh, neredeyse dönüp terzi dükkânının içine geri sıvışacaktı.

Ancak bir ses onu durdurdu. Konuşan kül lekeli bir sakalı ve ellerinde gergin bir şekilde tutmakta olduğu kirli siyah bir şapka olan orta yaşlı bir adamdı. Güçlü bir adamdı, büyük ihtimalle bir fabrika işçisiydi. Alçak sesi güçlü yapısıyla tezat oluştururmuş gibi görünüyordu. "Leydi Vâris. Bize ne olacak?"

İri adamın sesindeki kararsızlık, dehşet, o kadar acıklıydı ki, Vin tereddüt etti. O da diğerlerinin pek çoğu gibi Vin'i umutlu gözlerle süzüyordu.

Ne kadar da çoklar, diye düşündü Vin. *Ben Firari Kilisesi'nin küçük olduğunu sanıyordum.* Şapkasını elinde kıvırarak dikilmekte olan adama doğru baktı. Vin ağzını açtı ama... yapamamıştı. Ona ne olacağını bilmediğini söyleyemedi; o gözlere ihtiyaç duyduğu kurtarıcının kendisi olmadığını açıklayamadı.

"Her şey yoluna girecek," derken buldu kendisini Vin, Teskin'ini arttırarak onların korkusunun birazını ortadan kaldırmaya çalıştı.

"Ama ordular, Leydi Vâris!" dedi kadınlardan bir tanesi.

"Onlar bizim gözümüzü korkutmaya çalışıyor," dedi Vin. "Ama kral onlara izin vermeyecek. Bizim duvarlarımız güçlü, askerlerimiz de öyle. Biz bu kuşatmaya dayanabiliriz."

Kalabalık sessizdi.

"O ordulardan bir tanesi Elend'in babası Straff Venture tarafından yönetiliyor," dedi Vin. "Elend ve ben yarın Straff'la görüşmeye gideceğiz. Onu bizim müttefikimiz olması için ikna edeceğiz."

"Kral teslim olacak!" dedi bir ses. "Ben duydum. O hayatına karşı şehri takas edecek."

"Hayır," dedi Vin. "O bunu asla yapmaz!"

"O bizim için savaşmayacak!" diye seslendi birisi. "O bir asker değil. O bir politikacı!"

Başka sesler de ona katılarak yükselmeye başladı. İnsanlar endişelerini bağırarak söylemeye, diğerleri ise yardım talep etmeye başlarken hürmet kayboldu. Muhalifler Elend'e atıp tutmaya devam etti, Elend'in onları korumasının hiç yolu olmadığını bağırıyorlardı.

Vin ellerini kulaklarına kaldırdı. Kalabalığı, kargaşayı uzaklaştırmaya çalışıyordu. "*Susun*!" diye bağırdı çelik ve pirinç ile her şeyi İterek. Birkaç kişi tökezleyerek ondan uzaklaştı ve Vin kalabalığın içinde düğmeler, sikkeler ve kemer tokaları bir anda geriye doğru bastırılırken yayılan bir dalgayı görebiliyordu.

İnsanlar bir anda sessizleşti.

"Kralımız hakkında kötü sözler söylenmesine katlanmayacağım!" dedi Vin, pirincini harlayarak Teskin'ini arttırırken. "O iyi bir adam ve iyi bir lider. Sizler için çok şeyi feda etti; kanunlar hazırlayarak harcadığı uzun saatlerin sonucunda siz özgürlüğe sahipsiniz ve ticaret yollarını güvenceye alma çalışmaları ve tüccarlarla yaptığı anlaşmalar sonucunda siz geçiminizi sağlayabiliyorsunuz."

Kalabalığın pek çok üyesi başlarını eğip yere baktı. Ancak ön taraftaki sakallı adam şapkasını kıvırarak Vin'e bakmaya devam ediyordu. "Onlar sadece korkuyorlar Leydi Vâris. Harbiden de korkuyorlar."

"Biz sizi koruyacağız," dedi Vin. *Ne diyorum ben?* "Elend ve ben, biz bir yolunu bulacağız. Biz Lord Hükümdar'ı durdurduk. Bu orduları da durdurabiliriz..." Sesi azalıp kendini aptal gibi hissederek kesildi.

Ancak kalabalık karşılık verdi. Bazılarının hâlâ tatmin olmadığı belliydi ama pek çoğu sakinleşmiş gibi görünüyordu. Kalabalık dağılmaya başlasa da üyelerinden bazıları öne çıkmaktaydı, küçük çocuklarını ellerinden tutuyor ya da kucaklarında taşıyorlardı. Vin gergin bir şekilde durakladı. Kelsier sık sık skaalarla görüşür ve onların çocuklarına dokunurdu, sanki onlara kutsamasını verirmiş gibi. Vin gruba aceleci bir şekilde veda etti ve Allrianne'i de arkasından çekerek dükkânın içine geri daldı.

Başını tatminle sallamakta olan Tindwyl içeride bekliyordu.

"Yalan söyledim," dedi Vin kapıyı itip kapatarak.

"Hayır söylemediniz," dedi Tindwyl. "Siz iyimserlik ettiniz. Dediğiniz şeylerin gerçek ya da yalan olduğu henüz kanıtlanmış değil."

"Bu olmayacak," dedi Vin. "Elend üç orduyu da yenemez, benim yardımımla bile."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "O zaman gitmelisiniz. Kaçın, insanları ordularla kendi başlarına ilgilenmeye terk edin."

"Ben onu demek istemedim," dedi Vin.

"Eh, bir karar verin o zaman," dedi Tindwyl. "Ya şehirden umudunuzu kesin ya da ona güvenin. Gerçekten de, siz ikiniz var ya..." Başını salladı.

"Ben senin bana karşı sert olmayacağını sanıyordum," diye belirtti Vin.

"Bazen o konuda zorluk yaşıyorum," dedi Tindwyl. "Gelin Allrianne. Haydi sizin provanızı tamamlayalım."

Bunu yapmak için uzaklaştılar. Ancak o anda, sanki Vin'in güvenlik teminatlarını yalancı çıkarmak istermiş gibi, şehir duvarının üzerindeki birkaç uyarı davulu ötmeye başladı.

Vin donakalarak pencereden dışarıya, gergin kalabalığın ötesine doğru bir göz attı.

Ordulardan bir tanesi saldırıyordu. Vin gecikmeye lanet ederek hantal tuvaleti değiştirmek için tekrar dükkânın arka tarafına doğru fırladı.

Elend şehir duvarına çıkan merdivenlerden yukarı hızla tırmandı, neredeyse acelesinden düello değneğine takılıp düşecekti. Tökezleyerek merdiven boşluğundan çıkıp duvarın tepesine geçerken, küfrederek yan tarafında asılı duran değneği düzeltti.

Duvarın tepesi kargaşa içindeydi. Adamlar etrafta koşturarak birbirlerine sesleniyorlardı. Bazıları zırhlarını, diğerleri de yaylarını unutmuştu. Elend'den sonra pek çoğu yukarı çıkmaya çalışmış olduğu için merdivenin ağzı tıkanmıştı ve aşağıdaki girişlerin etrafına toplanan adamların avluda daha da büyük bir sıkışıklık yaratmasını umutsuzluk içinde izledi.

Elend hızla dönerek Straff'ın adamlarından büyük bir grubun, binlercesinin duvara doğru hızla gelmesini izledi. Elend şehrin kuzey duvarında, Straff'ın ordusuna en yakın olan Kalay Kapı'nın yakınlarında duruyordu,. Ayrı bir asker grubunun biraz doğudaki Lehim Kapı'ya doğru gitmekte olduğunu da görebiliyordu.

"Okçular!" diye bağırdı Elend. "Askerler, yaylarınız nerede?"

Ancak onun sesi de bağrışmanın arasında kaybolup gitmişti. Yüzbaşılar etrafta gezinerek adamları organize etmeye çalışıyordu ama görünüşe göre duvara çok fazla piyade gelmiş, okçuların pek çoğunun aşağıdaki avluda kısılı kalmalarına neden olmuşlardı.

Neden? diye düşündü Elend çaresiz bir şekilde tekrar saldırmakta olan orduya doğru dönerek. *Neden saldırıyor? Görüşmek için anlaşmaya varmıştık!*

Yoksa Elend'in çatışmanın iki tarafını da oyalama planının kokusunu mu almıştı? Belki de çetenin içinde gerçekten de bir casus *vardı*.

Ne olursa olsun, Elend'in tek yapabildiği, duvarına yaklaşırken orduyu izlemekti. Yüzbaşılardan bir tanesi acınası bir ok salvosu göndertmeyi başarabildi ama bu pek bir işe yaramamıştı. Ordu yaklaşırken uçan sikkelere karışmış olan oklar duvara doğru fırlamaya başladı. Grubun içinde Straff'ın Allomanserler'i vardı.

Sikkeler taşlardan sekerken Elend küfrederek bir mazgal dişinin arkasında çömeldi. Birkaç asker düştü. Elend'in askerleri. O şehri teslim etmeyecek kadar gururlu olduğu için ölmüşlerdi.

Dikkatli bir şekilde duvarın üzerinden göz attı. Şahmerdan taşıyan bir grup adam yaklaşıyordu, vücutları kalkanlı adamlar tarafından özenli bir şekilde korunmaktaydı. Bu özen büyük ihtimalle şahmerdancıların Haydut olduğu anlamına geliyordu, bu şüphesi şahmerdan kapıya bindirdiği zaman çıkan ses tarafından da doğrulanmıştı. Bu sıradan adamların elinden çıkmış bir darbe değildi.

Arkasından kancalar geldi. Aşağıdaki Sikkeciler tarafından duvarın üstüne doğru İtilen kancalar, fırlatılmış olsalar olacağından çok daha isabetli bir şekilde düşüyorlardı. Askerler bunları sökmek için hareket ettiler ama sikkeler de yukarı atılarak askerleri neredeyse onlar harekete geçer geçmez devirdi. Altındaki kapı gümlemeye devam ediyordu ve Elend fazla uzun dayanacağını hiç sanmıyordu.

Ve böylece düşüyoruz, diye düşündü Elend. *Bir direnç izini bile gösteremeden.*

Yapabileceği hiçbir şey de yoktu. Elend kendini aciz hissetti, beyaz üniforması onu bir hedef olarak göstermesin diye eğilip kalmak zorundaydı. Bütün politik numaraları, bütün hazırlıkları, bütün hayalleri ve planları. Gitmişti.

Ve sonra Vin belirdi. Duvarın üstüne, bir grup yaralı adamın arasına indi, nefes nefeseydi. Onun yakınına gelen sikkeler ve oklar tekrar havaya savrularak saptırılıyordu. Adamlar onun etrafında bir araya toplandılar, kancaları sökmek ve yaralıları güvenliğe çekmek için harekete geçtiler. Vin'in bıçakları ipleri keserek onları tekrar aşağı düşürdü. Kararlı görünerek Elend'in gözlerinin içine baktı, sonra da sanki Haydutlar ve onların şahmerdanlarıyla yüzleşmek için duvarın kenarından aşağı atlayacakmış gibi harekete geçti.

Elend bir elini kaldırdı ama başka birisi konuştu.

"Vin, bekle!" diye kükredi merdiven boşluğundan fırlayan Clubs.

Vin durakladı. Elend huysuz generalden bu kadar kuvvetli bir emri hiç duymamıştı.

Oklar uçmayı kesti. Gümleme sakinleşti. Elend tereddütlü bir şekilde ayağa kalkarak ordunun kül kaplı kırlar boyunca kampa doğru geri çekilmesini izlerken kaşlarını çattı. Arkalarında bir iki ceset bırakmışlardı; Elend'in adamları birkaç tanesini oklarıyla vurmayı başarmışlardı demek. Kendi ordusu ise çok daha ağır kayıplar almıştı: iki düzine kadar adam yaralı görünüyordu.

"Ne...?" diye sordu Elend Clubs'a doğru dönerek.

"Tırmanma merdivenleri koymuyorlardı," dedi Clubs geri çekilmekte olan kuvvete doğru dik dik bakarak. "Bu gerçek bir saldırı değildi."

"Neydi o zaman?" diye sordu Vin kaşlarını çatarak.

"Bir deneme," dedi Clubs. "Savaşta olağandır; düşmanın nasıl tepki vereceğini görmek için, taktiklerini ve hazırlıklarını kontrol etmek için hızlı bir çatışma."

Elend dönerek düzensiz askerlerin yaralılarla ilgilenmek için gelen hekimlere yol verişini izledi. "Bir deneme," dedi Clubs'a bir göz atarak. "Tahminimce pek iyi iş çıkaramadık."

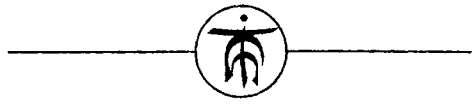
Clubs omzunu silkti. "Olması gerekenden çok daha kötü. Belki de bu, oğlanları eğitim sırasında daha dikkat etmelerine yetecek kadar korkutur." Clubs durakladı ve Elend onun ifade etmediği şeyi gördü. Endişe.

Elend duvarın üzerinden bakarak geri çekilmekte olan orduyu izledi. Aniden anladı. Bu tam olarak onun babasının yapmayı seveceği türden bir hareketti.

Straff ile olan buluşma planlandığı gibi gerçekleşecekti. Ancak bundan önce, Straff Elend'in bir şeyi bilmesini istiyordu.

Ben bu şehri ne zaman istersem alabilirim, diyor gibiydi saldırı. *O benim, sen ne yaparsan yap. Bunu unutma.*

O, bir yanlış anlaşılma nedeniyle savaşa girmek zorunda kaldı ve daima savaşçı olmadığını iddia etti, ancak herhangi bir adam kadar iyi savaşır oldu.

26

"BU İYİ BİR FİKİR DEĞİL Hanımım." OreSeur butlarının üzerine oturmuş, Vin'in büyük, düz bir kutunun ambalajını açmasını izliyordu.

"Elend bunun tek yol olduğunu düşünüyor," dedi Vin kutunun kapağını açarken. Lüks mavi tuvalet, içinde paketlenmiş olarak yatıyordu. Çıkarırken nispeten hafif olduğunu fark etti. Giyinme paravanının arkasına geçti ve soyunmaya başladı.

"Ya dün duvarlara yapılan saldırı?" diye sordu OreSeur.

"O bir uyarıydı," dedi Vin gömleğinin düğmelerini çözmeye devam ederek. "Ciddi bir saldırı değildi." Gerçi, görünüşe göre bu Parlamentoyu gerçekten de rahatsız etmişti. Belki amaç da buydu. Clubs strateji ve duvarları deneme konusunda ne isterse söyleyebilirdi ama Vin'in açısından, Straff'ın en büyük kazancı Luthadel'in içinde daha fazla korku ve kargaşaydı.

Kuşatma altında sadece birkaç hafta geçmişken, şehir şimdiden neredeyse kopacak kadar gerilmişti. Yiyecek korkunç derecede pahalıydı ve Elend de şehrin stoklarını açmak zorunda kalmıştı. Halk diken üzerindeydi. Bazıları saldırının Luthadel için bir zafer olduğunu düşünüyor, ordunun "püskürtülmüş" olmasını iyi bir işaret olarak kabul ediyorlardı. Ancak pek çoğu, sadece daha öncekinden bile daha fazla korkmuştu.

Ama Vin yine bir bilmece ile karşı karşıyaydı. Böylesine ezici bir güç karşısında nasıl tepki vermeliydi? Korkuyla sinmeli mi yoksa hayata devam etmeye mi çalışmalıydı? Doğru, Straff duvarları denemişti, ama ordusunun daha büyük olan kısmını Cett'in o anda fırsattan yararlanarak bir saldırı yapma ihtimaline karşı geride, ateşe hazır tutmuştu. Şehri korkutmak ve bilgi toplamak istemişti.

"Ben hâlâ bu görüşmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi OreSeur.

"Saldırı bir yana, Straff güvenilecek bir adam değil. Kelsier, Lord Renoux olmaya hazırlanırken bana şehirdeki bütün yüksek seviyeli asilleri inceletmişti. Straff hilekâr ve acımasız, bir insan için bile."

Vin içini çekerek pantolonunu çıkardı, sonra da tuvaletin kombinezonunu üstüne geçirdi. Bazıları kadar dar değildi ve baldırları ile bacaklarının etrafında hareket edecek epey bir yer bırakıyordu. *Şu ana kadar iyi.*

OreSeur'un itirazı mantıklıydı. Vin'in sokaklarda öğrendiği ilk şeylerden biri, kaçmanın zor olacağı durumlardan kaçınmaktı. Her içgüdüsü Straff'ın kampına kendi ayağıyla gitme fikrine isyan ediyordu.

Ancak Elend kararını vermişti. Ve Vin onu desteklemesi gerektiğini anlıyordu. Aslında Vin de bu hareketi onaylamaya başlamıştı. Straff bütün şehrin gözünü korkutmak istiyordu ama gerçekte, düşündüğü kadar tehditkâr değildi. Cett hakkında endişe etmek zorunda olduğu sürece olamazdı.

Vin hayatında yeteri kadar tehdit edilmişti. Bir açıdan, Straff'ın duvarlardaki saldırısı Vin'i onu kendi amaçları doğrultusunda manipüle etmek için daha bile kararlı hâle getirmişti. İlk bakışta onun kampına gitmek biraz çılgınca görünmüştü ama Vin bu konuda ne kadar düşünürse, Straff'ı yenmelerinin tek yolunun bu olduğunun o kadar fazla farkına varıyordu. Straff'ın onları zayıf görmesi, tehdit taktiğinin işe yaradığını düşünmesi şarttı. Kazanmalarının tek yolu buydu.

Bu ise Vin'in hoşlanmadığı bir şeyi yapması anlamına geliyordu. Çevresinin sarılması, düşmanın inine girmesi anlamına geliyordu. Ancak eğer Elend gerçekten de kamptan güvenli bir şekilde çıkabilirse, bu şehir için büyük bir moral kaynağı olurdu. Onun da ötesinde, Ham ve çetedeki diğerlerinin Elend'e daha fazla güvenmesini sağlardı. Hiç kimse Kelsier'in müzakere için düşmanın kampına gitmesi fikrini sorgulamazdı bile; hatta büyük olasılıkla onun bir şekilde müzakereden Straff'i teslim olmaya ikna etmiş bir şekilde geri dönmesini bekliyor olurlardı.

Benim sadece onun güvenli bir şekilde dönmesini sağlamam gerek, diye düşündü Vin tuvaleti giyerken. *Straff istediği kadar güç gösterisi yapabilir, eğer onun saldırılarını yönlendirenler biz olursak bunların hiçbirinin önemi olmaz.*

Kendi kendine başını sallayarak tuvaleti düzeltti. Sonra da giyinme paravanının arkasından çıkarak aynasında kendini inceledi. Her ne kadar terzi geleneksel biçimini koruyacak şekilde dikmiş olsa da, etek tam olarak üçgen çan şeklinde değildi ve baldırları boyunca biraz daha düz olarak aşağı iniyordu. Omuzların yakınından kesilerek açılmış olmakla birlikte kol yenleri dar ve kol ağızları da açıktı. Bel kısmı da onunla birlikte bükülerek Vin'e iyi bir hareket alanı bırakıyordu.

Vin biraz gerinerek sıçrayıp kıvrıldı. Tuvaletin bu kadar hafif gelmesine ve içinde bu kadar iyi hareket edebilmesine şaşırmıştı. Elbette hiçbir etek dövüşmek için ideal olamazdı ama bu tuvalet bir yıl önce partilerde giydiği hantal şeylerle kıyaslandığında devasa bir gelişmeydi.

"Ee?" diye sordu olduğu yerde dönerek.

OreSeur bir köpek kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

OreSeur başını bir yana eğdi. "Neden bana soruyorsunuz?"

"Çünkü ben senin ne düşündüğünü umursuyorum."

"Tuvalet çok güzel Hanımım. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ben her zaman giysilerin biraz saçma olduğunu düşünmüşümdür. Bütün o kumaşlar ve renkler, pek pratikmiş gibi görünmüyor."

"Evet, biliyorum," dedi Vin bir çift safir toka kullanarak saçlarının yan taraflarını yüzünden biraz geride tuttururken. "Ama... eh, ben bu şeyleri giymenin ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuştum."

"Ben bundaki eğlenceyi göremiyorum Hanımım."

"Çünkü sen erkeksin."

"Aslında, ben kandrayım."

"Ama erkek bir kandrasın."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu OreSeur. "Şekillerimiz akışkan olduğu için benim halkımın cinsiyetini belirlemek kolay değildir."

Vin bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Ben anlarım." Sonra tekrar mücevher dolabına döndü. Pek fazla bir şeyi yoktu; çete ona Valette olarak geçen günleri sırasında epey iyi bir mücevher koleksiyonu ayarlamış olsa da, Vin onların çoğunu çeşitli projelerine kaynak sağlamak için Elend'e vermişti. Ancak sanki bir gün tekrar bir tuvalet giyeceğini biliyormuş gibi, en sevdiklerinden birkaç tanesini saklamıştı.

Bunu sadece bir seferlik giyiyorum, diye düşündü. *Bu hâlâ ben değilim.*

Bir safir bilezik taktı. Tokaları gibi onda da hiç metal yoktu; mücevherler tahta bir kopça ile kapanan kalın bir ahşabın üstüne yerleştirilmişti. Sonuç olarak üzerindeki metaller sadece sikkeleri, metal şişeciği ve tek küpesi olacaktı. Onu Kelsier'in önerisi ile acil bir durumda İtebileceği bir parça metal olarak bulunduruyordu.

"Hanımım," dedi OreSeur patisiyle yatağının altından bir şeyi çekip çıkarırken. Bir kâğıt sayfasıydı. "Siz açarken kutudan düştü." Şaşırtıcı bir şekilde becerikli olan pençe parmaklarının iki tanesi arasında tuttu ve Vin için yukarı kaldırdı.

Vin kâğıdı aldı. *Leydi Vâris*, diye yazıyordu.

Destek sağlamaları için göğüs ve korseyi fazladan dar yaptım ve etekleri de savrulmamaları için kestim, zıplamanız gerekirse diye. Kol ağızlarının ikisinde de metal şişecikleri için aralıklar ile kumaşın kesiminde iki önkolun etrafına sarılmış birer hançeri saklayacak şekilde bir dalgalanma var. Umuyorum ki değişiklikleri uygun bulursunuz.

Feldeu, Terzi.

Vin aşağı bakarak kol ağızlarını fark etti. Kalın ve genişlerdi ve yanlardan çıkıntı yapma şekilleri kusursuz gizleme yerleri sağlıyordu. Kol yenleri pazıların etrafında dar olsa da, önkollar daha gevşekti ve hançerlerin de nereye takılabileceğini görüyordu.

"Görünüşe göre daha önce de Sissoylular için elbise yapmış," diye belirtti OreSeur.

"Büyük olasılıkla," dedi Vin. Biraz makyaj yapmak için aynasına doğru gitti ve makyaj malzemelerinin bazılarının kurumuş olduğunu gördü. *Sanırım bunu da bir süredir yapmamışım...*

"Ne zaman gideceğiz Hanımım?" diye sordu OreSeur.

Vin durakladı. "Aslında, OreSeur, ben seni getirmeyi planlamıyordum. Ben hâlâ senin varlığını saraydaki diğer insanlardan saklamaya niyetliyim ve benim bu akşamki geziye yanımda köpeğimi götürmem son derece şüphe verici olur diye düşünüyorum."

OreSeur bir an için sessiz kaldı "Ha," dedi. "Elbette. İyi şanslar o zaman Hanımım."

Vin içinde sadece minik bir hayal kırıklığı hissetti, OreSeur'un daha fazla itiraz etmesini beklemişti. Bu duyguyu bir kenara itti. Neden Vin onda kusur bulacaktı ki? Kampa gitmenin tehlikelerine doğru bir şekilde işaret etmiş olan oydu.

OreSeur sakince yere yatarak başını patilerinin üzerine yasladı ve Vin'in makyaj yapmaya devam etmesini izledi.

"Ama El, bizim en azından seni kendi at arabamızda göndermemize izin vermen gerekir," dedi Ham.

Elend aynaya bakarak ceketini düzeltirken başını olumsuzca salladı. "Bu bir arabacı da göndermemizi gerektirir Ham."

"Doğru," dedi Ham. "O da ben olacağım."

"Tek bir adam bizim o kamptan sağ çıkmamız konusunda bir fark yaratmaz. Ve ben yanımda ne kadar az insan götürürsem, Vin ile ben o kadar az insan için endişe ederiz."

Ham başını salladı. "El, ben..."

Elend bir elini Ham'in omzuna koydu. "İlgin için müteşekkirim Ham. Ama bunu yapabilirim. Bu dünyada benim manipüle edebileceğim bir adam varsa, o da babamdır. Onunla işim bittiği zaman o, şehrin çoktan eline düşmüş olduğundan tamamen emin olacak."

Ham içini çekti. "Pekâlâ."

"Ha, bir şey daha var," dedi Elend tereddütlü bir şekilde.

"Evet?"

"Bana 'El' yerine 'Elend' desen olur mu?"

Ham hafifçe güldü. "Sanırım bunu yapmak kolay."

Elend minnettar bir şekilde gülümsedi. *Tindwyl'in istediği bu değildi ama bu da bir başlangıç. "Majesteleri" hakkında daha sonra endişe ederiz.*

Kapı açıldı ve Dockson içeri girdi. "Elend," dedi. "Bu az önce sana geldi." Bir kâğıt kaldırdı.

"Parlamento'dan mı?" diye sordu Elend.

Dockson başını sallayarak onayladı. "Bu akşamki toplantıyı kaçırıyor olmandan memnun değiller."

"Eh, sırf onlar bir gün daha erken görüşmek istiyorlar diye Straff'la olan ran-

devuyu değiştiremem," dedi Elend. "Onlara geri döndüğüm zaman uğramaya çalışacağımı söyle."

Dockson başını sallayarak onayladı, sonra da arkasından bir hışırtı sesi gelirken döndü. Yüzünde garip bir ifadeyle kenara çekildi, Vin kapı ağzına yaklaşıyordu.

Ve bir tuvalet giymişti; sıradan sosyete tarzından çok daha zarif, güzel mavi bir elbise. Siyah saçı bir çift safir tokayla ışıldıyordu ve sanki... farklı gibi görünüyordu. Daha dişil; ya da daha doğrusu, dişiliği konusunda daha güvenli.

Onunla ilk tanıştığımdan beri ne kadar da değişti, diye düşündü Elend gülümseyerek. Neredeyse iki yıl geçmişti. O zamanlar Vin bir çocuk, ama çok daha yaşlı olan birinin hayat tecrübelerine sahip olan bir çocuktu. Şimdi ise bir kadın olmuştu, çok tehlikeli bir kadın, ama yine de hâlâ başını kaldırarak Elend'e bakarken gözlerinde sadece birazcık kendine güvensizlik, birazcık şüphecilik bulunduruyordu.

"Ne güzel," diye fısıldadı Elend. Vin gülümsedi.

"Vin!" dedi Ham dönerek. "Elbise giymişsin!"

Vin kızardı. "Sen ne bekliyordun Ham? Kuzey Salahiyet'in kralıyla görüşmeye giderken pantolon giymemi mi?"

"Ee..." dedi Ham. "Aslında evet."

Elend kıs kıs güldü. "Sadece *sen* her yere gündelik kıyafetlerle gitmek için ısrar ediyorsun diye, herkesin de öyle istediği anlamına gelmez Ham. Gerçekten, sen o yeleklerden bıkmıyor musun?"

Ham omzunu silkti. "Onlar rahat. Ve zahmetsiz."

"Ve de üşütücü," dedi Vin kollarını ovuşturarak. "Uzun kollu bir şeyler istediğim için memnunum."

"Havaya şükret," dedi Ham. "Senin her ürpermen, o ordulardakilere çok daha beter görünecek."

Elend başını sallayarak onayladı. Kış teknik olarak başlamıştı. Havalar büyük olasılıkla hafif bir rahatsızlıktan daha fazlasını vermeyecekti; Merkez Salahiyet'te nadiren kar görürlerdi, ama soğuk geceler kesinlikle moralleri yükseltmezdi.

"Eh, hadi gidelim," dedi Vin. "Şu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

Elend gülümseyerek öne çıkıp Vin'in ellerini tuttu. "Buna minnettarım Vin," dedi sessizce. "Ve sen gerçekten de muhteşem görünüyorsun. Eğer neredeyse kesin olan felaketimize doğru gidiyor olmasaydık, sırf seni millete göstererek hava atma fırsatı için bu gece bir balo yapılmasını emretmeye karar verebilirdim."

Vin gülümsedi. "Neredeyse kesin olan felaket o kadar mı cezbedici?"

"Sanırım ben çeteyle birlikte çok fazla zaman geçirmişim." Elend onu öpmek için öne doğru eğildi ama o ciyakladı ve geriye doğru sıçradı.

"Bu makyajı düzgün yapmak benim neredeyse bir saatimi aldı," diye çıkıştı. "Öpmek yok!"

Elend gülerken Yüzbaşı Demoux başını kapıdan içeri uzattı. "Majesteleri, at arabası geldi."

Elend Vin'e baktı. O da başını sallayarak onayladı.

"Hadi gidelim," dedi Elend.

Straff'ın onlar için gönderdiği at arabasının içinde otururken, Elend duvarın üstünde durmuş onların uzaklaşmasını izlemekte olan ciddi bir grubu görebiliyordu. Güneş batmaya yakındı.

Bize akşamleyin gelmemizi emrediyor; sisler çıktığı zaman geri dönmek zorunda kalacağız, diye düşündü Elend. *Bizim üzerimizde ne kadar fazla güç sahibi olduğuna işaret etmenin kurnazca bir yolu.*

Babasının yöntemi buydu; bir açıdan önceki gün duvarlara yapılan saldırıya benzer bir hareket. Straff'a göre her şey rol yapmak üzerine kuruluydu. Elend babasını sarayda izlemiş ve onun obligatörleri bile manipüle ettiğini görmüştü. Lord Hükümdar'ın atiyum madeninin denetim sözleşmesini elinde tutmakla, Straff Venture akranı diğer asillerden bile daha tehlikeli bir oyun oynardı. Ve o oyunu da çok iyi oynardı. Kelsier'in ortalığı karıştırmasını hesaba katmamıştı, ama kim katmıştı ki?

Çöküş'ten beri Son İmparatorluk'taki en istikrarlı ve en kuvvetli krallığı Straff ele geçirmişti. O, istediği şeyi elde etmek için nasıl yıllarca plan yapacağını bilen kurnaz, dikkatli bir adamdı. Ve Elend'in oyuna getirmek zorunda olduğu adam da buydu.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Vin. Arabada Elend'in karşısında, resmi, leydilere yakışır bir duruşla oturuyordu. Sanki üzerine bir tuvalet giymek her nasılsa ona yeni alışkanlıklar ve tavırlar kazandırmıştı. Ya da sadece eski alışkanlıklara bir geri dönüştü; Vin bir leydiyi bir zamanlar Elend'i kandırmaya yetecek kadar iyi oynamayı başarabilmişti.

"Bir şey olmayacak," dedi Vin. "Straff sana zarar vermeyecek; işler kötü giderse bile seni bir şehide dönüştürmeye cesaret edemeyecektir."

"Yok, ben kendi güvenliğim hakkında endişeli değilim," dedi Elend.

Vin bir kaşını kaldırdı. "Çünkü?"

"Çünkü sen varsın," dedi Elend gülümseyerek. "Sen bir orduya değersin Vin."

Ancak bu, onu memnun etmişe benzemiyordu.

"Buraya gel," dedi Elend kenara çekilip yanındaki koltuğa oturması için elini sallayarak.

Vin kalkıp arabada ilerledi, ama duraklayarak Elend'e dik dik baktı. "Makyaj."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi Elend.

Vin başıyla onayladı ve oturarak onun bir kolunu kendisine sarmasına izin verdi. "Saçlara da dikkat et," dedi. "Ve takım ceketine de, üstüne bir şey bulaşmasın."

"Sen ne zaman modaya bu kadar dikkat eder oldun?" diye sordu Elend.

"Tuvalet yüzünden," dedi Vin iç çekerek. "Onu üstüme giyer giymez, Sazed'in bütün dersleri bana geri dönmeye başladı."

"Elbise sana gerçekten yakışıyor," dedi Elend.

Vin başını sallayarak reddetti.

"Ne?" diye sordu Elend araba sarsılarak Vin'i kendisine doğru biraz daha iterken. *Yeni bir parfüm daha,* diye düşündü Elend. *En azından bu alışkanlığından vazgeçmedi.*

"Bu ben değilim Elend," dedi Vin sessizce. "Bu tuvalet, bu tavırlar. Bunlar yalan."

Elend bir an için sessizce oturdu.

"İtirazın yok mu?" dedi Vin. "Diğer herkes benim saçma sapan konuştuğumu düşünüyor."

"Bilmiyorum," dedi Elend dürüst bir şekilde. "Yeni kıyafetlerimi giymek *benim* kendimi farklı hissetmeme neden olmuştu, o yüzden seni anlıyorum. Eğer elbise giymek sana yanlış geliyorsa, giymek zorunda değilsin. Ben senin mutlu olmanı istiyorum Vin."

Vin başını kaldırıp ona bakarak gülümsedi. Sonra öne uzandı ve Elend'i öptü.

"Sen böyle şeyler yok dememiş miydin?" dedi Elend.

"Senden yok," dedi Vin. "Ben Sissoylu'yum; bizler daha becerikliyiz."

Elend gülümsedi, gerçi kendisini pek de neşeli hissetmiyordu. Ancak konuşmak onu endişelenmekten alıkoyuyordu. "Ben de bazen bu kıyafetlerin içinde rahatsız hissediyorum. Onları giydiğim zaman herkes benden çok daha fazla şey bekliyor. Bir kral bekliyorlar."

"Ben elbise giydiğim zaman bir leydi bekliyorlar," dedi Vin. "Sonra da onun yerine beni buldukları için hayal kırıklığına uğruyorlar."

"*Seni* bulduğu için hayal kırıklığına uğrayacak olan her kimse, önemsenmeyecek kadar kalın kafalı demektir," dedi Elend. "Ben senin de onlar gibi olmanı istemiyorum Vin. Onlar dürüst değil. Onlar umursamıyor. Ben seni olduğun gibi seviyorum."

"Tindwyl benim ikisi birden olabileceğimi düşünüyor," dedi Vin. "Hem kadın, hem de Sissoylu."

"Tindwyl bilge," dedi Elend. "Biraz acımasız ama bilge. Onu dinlemelisin."

"Daha demin bana beni olduğum gibi sevdiğini söyledin sen."

"Seviyorum," dedi Elend. "Ama ben seni *her hâlinle* severdim Vin. Ben seni seviyorum. Soru senin kendini nasıl sevdiğin."

Bu Vin'i duraklattı.

"Kıyafetler gerçekte insanı değiştirmiyor," dedi Elend. "Ama başkalarının ona verdiği tepkileri değiştiriyor. Tindwyl'in sözleri. Bence... bence işin sırrı aldığın tepkileri *hak ediyor* olduğuna kendini ikna etmek. Sosyetenin elbiselerini giyebilirsin Vin, ama onları senin kıl. İnsanlara onların istedikleri şeyi vermediğinden endişe etme. Onlara olduğun şeyi ver ve o da yeterli olsun." Duraklayarak gülümsedi. "Benim için yeterliydi."

Vin gülümsemesine karşılık verdi, sonra da dikkatli bir şekilde ona yaslandı. "Pekâlâ," dedi. "Şu an için bu kadar mızmızlanmak yeter. Haydi, planı gözden geçirelim. Babanın mizacından biraz daha bahset."

"O kusursuz bir imparatorluk asilidir. Acımasız, akıllı ve güce deliler gibi âşık. Benim on üç yaşındaki... tecrübemi hatırlıyor musun?"

Vin başıyla onayladı.

"Eh, babam skaa genelevlerine pek düşkündü. Bence kendisinin ihtirası yüzünden öldürülecek olduğunu bilerek bir kızı almanın verdiği güç hissinden hoşlanıyordu. Birkaç düzine metresi var ve eğer onu memnun edemezlerse ortadan kaldırılırlar."

Vin buna karşılık olarak sessizce bir şeyler mırıldandı.

"Politik müttefikleriyle de aynı şey. İnsan Venture Evi ile müttefik olmaz, Venture Evi tarafından hükmedilmeyi kabul eder. Eğer bizim kölemiz olmaya gönüllü değilsen, bizimle sözleşme filan yapamazsın."

Vin başını salladı. "Ben de öyle çetebaşları tanımıştım."

"Gözlerini sana çevirdikleri zaman nasıl sağ kaldın peki?"

"Önemsizmiş gibi davranarak," dedi Vin. "Onlar geçerken yerde sürünerek ve hiçbir zaman bana hesap sormaları için bir sebep vermeyerek. Tam olarak senin de bu gece yapmayı planladığın şey."

Elend başıyla onayladı.

"Dikkatli ol," dedi Vin. "Straff'ın onunla alay ettiğini düşünmesine izin verme."

"Pekâlâ."

"Ve çok fazla söz de verme," dedi Vin. "Sanki sert görünmeye çalışıyormuşsun gibi davran. İstediği şeyi sana kabadayılıkla yaptırmakta olduğunu düşünmesini sağla, bundan hoşlanacaktır."

"Belli ki sen bu konuda tecrübe sahibisin."

"Hem de fazlasıyla," dedi Vin. "Ama sen bunları daha önce de duydun."

Elend başını salladı. Bu görüşmeyi tekrar tekrar planlamışlardı. Şimdi tek yapması gereken şey, çetenin öğrettiklerini yapmaktı. *Straff'ın zayıf olduğumuzu düşünmesini sağla, şehri ona teslim edeceğimizi ima et; ama sadece önce Cett'e karşı bize yardım ederse.*

Elend, pencereden Straff'ın ordusuna yaklaşmakta olduklarını görebiliyordu. *Ne kadar da büyük*! diye düşündü. *Babam böylesine bir kuvveti idare etmeyi nereden öğrenmiş*?

Elend, belki de babasının askeri tecrübe eksikliğinin kötü yönetilen bir ordu anlamına geleceğini ummuştu. Ancak çadırlar dikkatli bir düzenle yerleştirilmişti ve askerler de düzgün üniformalar giyiyordu. Vin de kendi penceresine doğru kayarak hevesli gözlerle dışarı baktı, bir imparatorluk leydisinin cesaret edemeyeceği kadar fazla ilgi gösteriyordu. "Bak," dedi işaret ederek.

"Ne var?" diye sordu Elend ona doğru eğilip.

"Obligatör," dedi Vin.

Elend onun omzunun üzerinden bakarak bir çadırın dışında bir asker sırasını yönlendirmekte olan eski imparatorluk rahibini seçti, gözlerinin etrafındaki deri geniş bir desen hâlinde dövmeliydi. "Demek buymuş. O, idari işler için obligatörleri kullanıyor."

Vin omzunu silkti. "Mantıklı. Büyük insan topluluklarının nasıl idare edileceğini onlar bilir."

"Ve de nasıl ikmal edileceklerini," dedi Elend. "Evet, bu iyi bir fikir, ama yine de şaşırtıcı. Bu onun hâlâ obligatörlere ihtiyacı olduğunu ve hâlâ Lord Hükümdar'ın otoritesine bağlı olduğunu ima ediyor. Diğer kralların çoğu yapabildikleri kadar hızla obligatörleri topraklarından attı."

Vin kaşlarını çattı. "Babanın güç sahibi olmayı sevdiğini söylediğini sanmıştım."

"Sever," dedi Elend. "Ama tehlikeli araçları da sever. Her zaman bir kandra bulundurur ve geçmişte tehlikeli Allomanserler'le ilişki kurmuştu. Onları kontrol edebileceğine inanıyor, büyük olasılıkla obligatörler konusunda da aynı şeye inanıyordur."

Araba yavaşladı, sonra da büyük bir çadırın yanında durdu. Bir an sonra ise Straff Venture dışarı çıktı.

Elend'in babası her zaman iri bir adam olmuştu, sağlam bir yapısı ve otoriter bir duruşu vardı. Yeni sakalı da sadece bu etkiyi arttırıyordu. Elend'e çocukken giydirmeye çalışmış olduğu takımlar gibi kaliteli, iyi kesimli bir takım giyiyordu. Elend o zaman pejmürde giyinmeye başlamıştı; fazla büyük ceketler, iliklenmemiş düğmeler. Onu babasından ayırt etmek için ne gerekirse.

Ancak Elend'in meydan okumaları hiçbir zaman anlamlı olmamıştı. Straff'ın sinirini bozmuş, ufak numaralar çekmiş ve yanına kalacağını bildiği zamanlarda da aptalı oynamıştı. Hiçbirisinin bir önemi olmamıştı.

O son geceye kadar. Luthadel'in alevler içinde kaldığı, skaa ayaklanmasının kontrolden çıktığı, bütün şehri yerle bir etmekle tehdit ettiği o gece. Bir yıkım ve kargaşa gecesiydi, Vin de dışarıda bir yerlerde kısılıp kalmıştı.

O zaman Elend Straff Venture'ya kafa tutmuştu.

Ben senin itip kaktığın aynı oğlan değilim baba. Vin kolunu sıktı ve Elend de arabacı kapıyı açarken arabadan aşağı indi. Straff sessizce bekliyordu, Elend Vin'in aşağı inmesine yardım etmek için bir elini kaldırırken yüzünde garip bir bakış vardı.

"Geldin," dedi Straff.

"Şaşırmış gibi görünüyorsun baba."

Straff başını salladı. "Görüyorum ki sen her zamanki gibi büyük bir salaksın velet. Şimdi avcumun içindesin, elimin tek bir hareketiyle seni öldürtebilirim." Sanki tam olarak da bunu yapacakmış gibi kolunu kaldırdı.

Tam zamanı, diye düşündü Elend kalbi küt küt atarak. "Ben *her zaman* senin avcunun içindeydim baba," dedi. "Sen beni aylar önce öldürtebilir, şehrimi en ufak bir arzunla elimden alabilirdin. Buraya gelmemin bir şey değiştireceğini sanmıyorum."

Straff tereddüt etti.

"Biz akşam yemeği için geldik," dedi Elend. "Sana Vin ile tanışma fırsatı vermeyi ve senin için özellikle önemi olan bazı... meseleler hakkında konuşabileceğimizi umut etmiştim."

Straff kaşlarını çattı.

İşte böyle, diye düşündü Elend. *Benim sunacak bir önerim olup olmadığını merak et. Elini ilk açık eden adamın çoğu zaman kaybettiğini sen de biliyorsun.*

Straff kazanç fırsatını geri çevirmezdi; Elend'in temsil etmekte olduğu gibi zayıf bir tanesini bile. Büyük olasılıkla Elend'in söyleyebileceği, gerçekten önemli hiçbir şey olmadığına karar vermişti. Ama emin olabilir miydi? Kaybedecek neyi vardı ki?

"Git aşçıbaşına akşam yemeği için üç kişi olacağını haber ver," dedi Straff bir hizmetkâra.

Elend hafifçe tuttuğu nefesini bıraktı.

"Sissoylun bu kız mı?" diye sordu Straff.

Elend başını sallayarak onayladı.

"Sevimli bücür," dedi Straff. "Duygularımı Teskin etmeyi kesmesini söyle."

Vin kızardı.

Straff başıyla çadıra doğru işaret etti. Elend'in içeri yönlendirdiği Vin, omzunun üzerinden arkasına bir bakış attı, belli ki sırtını Straff'a dönme fikrinden hoşlanmamıştı.

Bunun için biraz geç oldu... diye düşündü Elend.

Çadır odası Elend'in babasından bekleyeceği gibiydi: Straff'ın çok azını gerçekten de kullanacağı yastıklar ve ağır mobilyalarla doldurulmuştu. Straff odaları gücünü belirtecek şekilde döşerdi. Luthadel'in devasa kaleleri gibi, bir asilin eşyaları da onun ne kadar önemli olduğunun bir dışa vurumuydu.

Vin odanın ortasında Elend'in yanında sessizce, gergin bir şekilde bekliyordu. "O iyi," diye fısıldadı. "Ben başarabildiğim kadar incelikliydim ama o yine de dokunuşumu fark etti."

Elend başını sallayarak onayladı. "O ayrıca bir Kalaygöz," dedi normal bir sesle. "O yüzden de büyük olasılıkla tam şu anda bizi dinliyor."

Elend kapıya doğru baktı. Birkaç dakika sonra Straff içeri girdi, Vin'i duyup duymadığına dair hiçbir işaret vermiyordu. Bir süre sonra büyük bir yemek masasını taşımakta olan bir grup hizmetkâr geldi.

Vin sertçe nefesini çekti. Hizmetkârlar skaaydı, eski âdetlere uygun imparatorluk skaaları. Perişanlardı, giysileri yırtık önlüklerden yapılmıştı ve yakın zamanlardaki bir dayağın bereleri görünüyordu. Yüklerini gözleri yere çevirmiş olarak taşıyorlardı.

"Niye tepki veriyorsun kız?" diye sordu Straff. "Ha, doğru. Sen skaasın, değil mi, güzel giysiler sayılmazsa? Elend çok iyi kalpli; ben olsam senin böyle şeyleri giymene izin vermezdim." *Ya da herhangi bir şeyleri*, diye ima ediyordu ses tonu.

Vin Straff'a bir bakış attıysa da, Elend'e biraz daha yaklaşarak kolunu kavradı. Straff'ın sözleri yine sadece rol yapmak içindi; Straff zalimdi ama sadece kendisine faydası olacağı sürece. O Vin'i rahatsız etmeye çalışıyordu.

Ki bunu da başarıyormuş gibi görünmekteydi. Elend kaşlarını çatarak kıza doğru bir göz attı ve dudaklarında sinsi bir gülümsemenin izini yakaladı.

Breeze bana Vin'in Allomansi'sinde çoğu Teskinci'den daha incelikli olduğunu söylemişti, diye hatırladı. *Babam iyidir ama onun Vin'in dokunuşunu fark edebilmesi için...*

Vin ona izin vermiş elbette.

Elend tekrar dışarı çıkarlarken skaa hizmetkârlardan bir tanesine vuran Straff'a baktı. "Umarım hiçbirisi senin akrabaların değildir," dedi Straff Vin'e. "Son zamanlarda pek çalışkan değiller. Birkaç tanesini idam ettirmek zorunda kalabilirim."

"Ben artık skaa değilim," dedi Vin sessizce. "Asilim ben."

Straff sadece güldü. Vin'in bir tehlike olmadığına çoktan karar vermişti. Onun Sissoylu olduğunu biliyordu, tehlikeli olduğunu da mutlaka duymuştu, ancak şimdi onun zayıf ve önemsiz olduğunu varsayıyordu.

O *bu işlerde iyi*, diye düşündü Elend hayranlık içinde. Hizmetkârlar bu koşullar altında etkileyici bir ziyafet hazırlamaya başladılar. Onlar beklerken Straff bir yaverine döndü. "Hoselle'i gönder," diye emir verdi. "Ve söyle çabuk olsun."

Hatırladığımdan daha az mesafeli görünüyor, diye düşündü Elend. Lord İmparator'un zamanında, iyi bir asil toplum içindeyken katı ve kontrollü olurdu, gerçi pek çoğu gizlice abartılı tutkulara yönelmişti. Balolarda dans eder ve sessiz yemek sohbetleri yaparlardı örneğin, ama gecenin geç saatlerinde sarhoşluğun ve orospuların tadını çıkarırlardı.

"Sakal neden baba?" diye sordu Elend. "Bildiğim kadarıyla bu moda değildi."

"Artık modayı ben belirliyorum velet," dedi Straff. "Otur." Elend, Vin'in kendisi oturana kadar yerini almadan saygılı bir şekilde beklediğini fark etti. Yarı ürkek bir hava yansıtmayı başarabiliyordu: Straff'ın gözlerinin içine bakıyordu, ama her zaman bir parçası başka tarafa bakmak istiyormuş gibi refleks olarak gözleri seğiriyordu.

"Şimdi, bana neden burada olduğunu söyle," dedi Straff.

"Bunun açık olduğunu düşünmüştüm baba," dedi Elend. "İttifakımız hakkında konuşmak için buradayım."

Straff bir kaşını kaldırdı. "İttifak mı? İkimiz de az önce hayatının benim elimde olduğunu kabul ettik. Ben seninle ittifak kurma ihtiyacı duymuyorum."

"Belki," dedi Elend. "Ama burada başka etmenler de var. Cett'in gelişini beklemediğini varsayıyorum?"

"Cett önemsiz," dedi Straff dikkatini yemeğe çevirirken: neredeyse pişirilmemiş sayılacak büyük biftek dilimleri. Vin burnunu kırıştırdı, gerçi Elend bunun onun rolünün bir parçası olup olmadığından emin olamamıştı.

Elend bifteğini kesti. "Neredeyse seninki kadar büyük bir ordusu olan bir adam hiç de 'önemsiz' olamaz baba."

Straff omzunu silkti. "Şehir duvarları benim elimde olduğunda, bana hiç sorun yaratmayacak. Sen de bunları ittifakımızın bir parçası olarak bana teslim edeceksin, diye varsayıyorum?"

"Ve Cett'i de şehre saldırması için davet mi edeyim?" dedi Elend. "Evet, sen ve ben birlikte ona karşı dayanabiliriz ama neden savunmaya çekilelim? Neden onun bizim tahkimatlarımızı zayıflatmasına ve bir ihtimal ikimizin de orduları açlık çekmeye başlayana kadar bu kuşatmayı sürdürmesine izin verelim? Bizim ona *saldırmamız* gerek baba."

Straff homurdandı. "Bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer onu kesin bir başarı ile yenmeyi istiyorsan var," dedi Elend. "Birlikte onun işini kolayca bitirebiliriz, ama asla tek başımıza değil. Birbirimize ihtiyacımız var. Gel saldıralım, sen kendi ordularının başında, ben de kendiminkinin."

"Neden bu kadar heveslisin?" diye sordu Straff gözlerini kısarak.

"Çünkü bir şey kanıtlamak istiyorum," dedi Elend. "Bak, ikimiz de senin Luthadel'i benim elimden alacağını biliyoruz. Ama, eğer önce biz Cett'e karşı birlikte at sürersek, bu en başından beri seninle ittifak kurmayı ben *istemişim* gibi görünecek. Şehri sana tam bir soytarı gibi görünmeden vermeyi başarabileceğim. Sanki gelmekte olduğunu bildiğim orduya karşı yardım etmesi için babamı çağırmışım gibi gösterebilirim. Şehri senin eline teslim eder ve sonra da tekrar senin vârisin olurum. İkimiz de istediğimiz şeyi elde ederiz. Ama *ancak* Cett öldükten sonra."

Straff durakladı, Elend sözlerinin bir etkisi olduğunu görebiliyordu. *Evet*, diye düşündü. *Benim sadece senin geride bıraktığın aynı havai, saçma sebepler yüzünden sana kafa tutmaya hevesli oğlan olduğumu düşün. Ve itibarını kurtarmak son derece Venturevari bir davranış.*

"Hayır," dedi Straff.

Elend irkildi.

"Hayır," diye tekrarladı Straff yemeğine geri dönerken. "Bu işi o şekilde yapmayacağız velet. Cett'e ne zaman saldıracağıma, hatta saldırıp saldırmayacağıma *ben* karar vereceğim."

Bunun işe yaraması gerekirdi! diye düşündü Elend. Sorunu anlamaya çalışarak Straff'ı inceledi. Babasında hafif bir tereddüt havası vardı.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, diye düşündü. Elindeki bir şeyi hafifçe döndürmekte olan Vin'in oturduğu yan tarafına bir göz attı. Çatalı. Vin onun gözlerine baktı, sonra da çatala parmağıyla hafifçe vurdu.

Metal, diye düşündü Elend. *İyi fikir*. Straff'a baktı. "Sen atiyum için geldin," dedi. "Onu almak için şehrimi fethetmene gerek yok."

Straff öne doğru eğildi. "Neden atiyumu harcamadın?"

"Hiçbir şey köpekbalıklarını taze kandan daha hızlı çekmez baba," dedi Elend. "Büyük miktarlarda atiyum harcamak sadece onun kesin olarak bende olduğuna işaret ederdi; o söylentileri bastırmak için ne kadar uğraştığımız düşünülecek olursa kötü bir fikir."

Çadırın önünde ani bir hareketlilik oldu ve kısa süre sonra telaş içinde genç bir kız içeri girdi. Kırmızı bir balo tuvaleti giyiyordu ve siyah saçları da uzun, akışkan bir kuyruk hâlinde arkadan toplanmıştı. On beş yaşında vardı.

"Hoselle," dedi Straff yanındaki sandalyeye işaret ederek.

Kız itaatkâr bir şekilde başını sallayarak Straff'ın yanına oturmak için aceleyle fırladı. Makyajlıydı ve tuvaleti de alçak kesimliydi. Elend'in, onun Straff'la ilişkisi konusunda çok az şüphesi vardı.

Straff sakince ve centilmenlere yakışır bir şekilde gülümsedi ve yemeğini çiğnedi. Kız biraz Vin'e benziyordu, aynı badem yüz, benzer koyu saç, aynı narin yüz hatları ve ince yapı. Bu bir beyanattı. *Ben de aynen seninkisi gibi, ama daha genç ve daha güzel birini getirebilirim.* Yine rol yapıyor.

Elend'e babasından neden nefret ettiğini hiçbir zaman olmadığı kadar çok hatırlatan şey işte tam bu an, Straff'ın gözlerinin içindeki o sırıtış olmuştu

"Belki de bir anlaşma *yapabiliriz* velet," dedi Straff. "Atiyumu bana ver ve ben de Cett'le ilgileneyim."

"Onu sana ulaştırmak zaman alacak," dedi Elend.

"Neden?" diye sordu Straff. "Atiyum hafif."

"Epey çok var."

"Hepsini bir arabaya doldurtup dışarı gönderemeyeceğin kadar çok değil," dedi Straff.

"O kadar basit değil," dedi Elend.

"Bence öyle," dedi Straff gülümseyerek. "Sen sadece atiyumu bana vermek istemiyorsun."

Elend kaşlarını çattı.

"Bizde değil," diye fısıldadı Vin.

Straff döndü.

"Onu hiç bulamadık," dedi kız. "Kelsier sırf o atiyumu alabilmek için Lord Hükümdar'ı devirmişti. Ama metalin nerede olduğunu hiçbir zaman keşfedemedik. Büyük ihtimalle hiçbir zaman şehrin içinde bile değildi."

Bunu beklemiyordum... diye düşündü Elend. Elbette Vin tıpkı, söylenenlere göre Kelsier gibi, işleri içgüdüsel olarak yapmaya meyilliydi. Vin etraftayken dünyanın bütün planları pencereden uçup gidebilirdi ama onun yaptığı şey çoğu zaman daha iyisi olurdu.

Straff bir an için oturdu. Vin'e inanıyormuş gibi görünüyordu. "O zaman senin gerçekten de bana önerebilecek hiçbir şeyin yok."

Benim zayıf davranmam gerek, diye hatırladı Elend. *Onun şehri ne zaman isterse alabileceğini, aynı zamanda da şu anda almaya değer olmadığını düşünmesini sağlamam gerek.* Gergin gibi görünmeye çalışarak işaret parmağıyla sessizce masaya vurmaya başladı. *Eğer Straff atiyumun bizde olmadığını düşünürse... o zaman şehre saldırma riskine girmeye çok daha az meyilli olur. Kazanacağı daha az şey var. İşte o yüzden Vin de öyle dedi.*

"Vin neden bahsettiğini bilmiyor," dedi Elend. "Ben atiyumu saklı tuttum, ondan bile. Eminim ki bir şeyler ayarlayabiliriz baba."

"Hayır," dedi Straff, şimdi sesi eğleniyor gibiydi. "Sizin gerçekten de atiyumunuz *yok*. Eh, Zane de demişti... ama ben inanmamıştım..."

Straff yemeğine geri dönerken başını salladı. Yanındaki kız yemiyordu; olması beklenilen süs eşyası gibi sessizce duruyordu. Straff şarabından uzun bir yudum aldı, sonra da tatmin olmuş bir şekilde içini çekti. Çocuk metresine baktı. "Çık dışarı," dedi.

Kız anında emredildiği gibi yaptı.

"Sen de," dedi Straff Vin'e.

Vin hafifçe katılaştı. Elend'e doğru baktı.

"Sorun değil," dedi Elend ağır ağır.

Vin durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. Straff'ın kendisi Elend'e karşı çok az tehlike teşkil ediyordu ve o da bir Sissoyluydu. Eğer işler yolunda gitmezse Elend'e hızla ulaşabilirdi. Ve dışarı çıkarsa bu onların istediği şeyi yapar; Elend'in daha az güçlü görünmesine neden olurdu. Straff'la anlaşmak için daha iyi olan bir konumda.

Teorik olarak.

"Hemen dışarıda bekleyeceğim," dedi Vin çekilirken sessizce.

O hiç de sıradan bir asker değildi. O bir liderlik abidesiydi, kaderin kendisi tarafından destekleniyormuş gibi görünen bir adamdı.

27

"PEKÂLÂ," DEDİ STRAFF ÇATALINI MASAYA bırakarak. "Hadi dürüst olalım velet. Seni öylece öldürtmeme şu kadarcık kaldı."

"Tek oğlunu idam mı ettireceksin?" diye sordu Elend.

Straff omzunu silkti.

"Bana ihtiyacın var," dedi Elend. "Cett ile savaşmana yardım etmek için. Beni öldürebilirsin ama hiçbir şey kazanmış olmayacaksın. Hâlâ Luthadel'i zorla ele geçirmek zorunda kalacaksın ve Cett de senin zayıflamış hâlinde hâlâ saldırabilir ve seni yenebilir durumda olacak."

Straff gülümseyerek kollarını kavuşturdu ve eğilerek masanın üzerinde öne doğru uzandı. "İki konuda da yanılıyorsun velet. Birincisi, eğer seni öldürürsem, Luthadel'in sonraki liderinin daha uysal olacağını düşünüyorum. Şehrin içinde bunun doğru olduğuna işaret eden belli kaynaklarım var. İkincisi, Cett'le savaşmak için senin yardımına ihtiyacım yok. O ve ben zaten bir anlaşmaya vardık."

Elend durakladı. "Ne?"

"Bu son birkaç hafta boyunca ne yaptığımı düşünüyorsun? Oturup senin kaprislerini mi bekleyecektim? Cett ve ben üç beş laf ettik. O şehirle ilgilenmiyor, sadece atiyumu istiyor. Luthadel'de ne keşfedersek paylaşmayı, sonra da Son İmparatorluk'un kalan kısmını ele geçirmek için birlikte çalışmayı kabul ettik. O batıyı ve kuzeyi fethediyor, ben de doğuya ve güneye gidiyorum. Epey anlayışlı adam şu Cett."

Blöf yapıyor, diye düşündü Elend nispeten emin bir şekilde. Bu Straff'ın yöntemi değildi; gücü kendisine bu kadar yakın olan birileriyle bir ittifak kurmazdı. Straff ihanetten fazlasıyla korkardı.

"Buna inanacağımı mı düşünüyorsun?" dedi Elend.

"Neye istersen inan," dedi Straff.

"Ya, bu tarafa gelmekte olan koloss ordusu?" diye sordu Elend kozlarından bir tanesini oynayarak.

Bu Straff'ı duraklattı.

"Eğer Luthadel'i o kolosslar buraya gelmeden önce almak istiyorsan baba, sana istediğin her şeyi önererek gelmiş olan adama karşı biraz daha anlayışlı olmak isteyebilirsin," dedi Elend. "Ben senden tek bir şey istiyorum; benim bir zafer kazanmama izin ver. Cett'le savaşmama, adımı sağlama almama izin ver. *Ondan sonra* şehri alabilirsin."

Straff bunu düşündü, Elend'in belki de az önce kazanmış olabileceğini umut etmesine yetecek kadar uzun bir süre bunu düşündü. Ancak sonra Straff başını olumsuzca salladı. "Hayır, sanmıyorum. Ben şansımı Cett ile deneyeceğim. Onun neden Luthadel'i almama izin vermeye gönüllü olduğunu bilmiyorum ama, şehri çok umursuyormuş gibi görünmüyor."

"Sen mi umursuyorsun?" dedi Elend. "Bizde atiyum olmadığını biliyorsun. Şehrin şimdi senin için ne önemi var ki?"

Straff öne doğru biraz daha eğildi. Elend onun yemekteki baharatların kokusunun sinmiş olduğu nefesini koklayabiliyordu. "İşte benim hakkımda yanıldığın yer burası velet. İşte bu yüzden, o atiyumu bana vaat edebilecek durumda olsaydın bile, asla bu gece bu kampı terk edemeyecektin. Bir yıl önce bir hata yaptım. Eğer Luthadel'de ben kalmış olsaydım, o tahtın üstünde ben olurdum. Ama o sen oldun. Bunun nedenini hayal bile edemiyorum, sanırım zayıf bir Venture bile hâlâ diğer seçeneklerden daha iyiydi."

Straff Elend'in eski imparatorlukta nefret ettiği her şeydi. Küstah. Zalim. Kibirli.

Zayıflık, diye düşündü Elend kendi kendini sakinleştirerek. *Tehditkâr olmamalıyım*. Omzunu silkti. "Bu alt tarafı bir şehir baba. Benim konumumda, senin ordunun yarısı kadar bile önemi yok."

"Sadece bir şehirden daha fazlası," dedi Straff. "Burası Lord Hükümdar'ın şehri; ve içinde de benim evim var. Benim kalem. Anladığım kadarıyla sen onu sarayın olarak kullanıyorsun."

"Gerçekten gidecek başka bir yerim yoktu."

Straff yemeğine geri döndü. "Pekâlâ," dedi biftek parçalarını keserken arada. "İlk başta, bu gece geldiğin için bir aptal olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar da emin değilim. Kaçınılmazı sen de görmüş olmalısın."

"Sen daha güçlüsün," dedi Elend. "Ben sana direnemem."

Straff başını sallayarak onayladı. "Beni etkiledin velet. Düzgün kıyafetler giymiş, kendine bir Sissoylu metres bulmuş, şehrin kontrolünü elinde tutmuşsun. Ben de senin yaşamana izin vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Elend.

"Ve karşılık olarak, sen de bana Luthadel'i vereceksin."

"Cett ortadan kalkar kalkmaz."

Straff güldü. "Hayır, bu işler o şekilde yürümüyor velet. Biz pazarlık etmiyoruz. Sen benim emirlerimi dinliyorsun. Yarın birlikte şehre at süreceğiz ve kapıların açılmasını emredeceksin. Ben ordumu içeri sürecek ve kontrolü ele alacağım ve Luthadel de benim krallığımın yeni başkenti olacak. Eğer sen de hizaya gelir ve dediklerime uyarsan, seni tekrar vâris ilan edeceğim."

"Bunu yapamayız," dedi Elend. "Kapıların ne olursa olsun sana açılmamasına dair emirler bıraktım."

Straff durakladı.

"Danışmanlarım senin Vin'i rehine olarak kullanarak beni şehri teslim etmeye zorlamaya çalışabileceğini düşünüyordu," dedi Elend. "Eğer birlikte gidersek, beni tehdit ediyor olduğunu varsayacaklar."

Straff'in yüzü karardı. "Yapmamalarını umut etsen iyi olur."

"Yapacaklar," dedi Elend. "Ben bu adamları tanıyorum baba. Şehri elimden almak için bahane arayacaklardır."

"O zaman buraya neden geldin?"

"Dediğim gibi yapmak için," dedi Elend. "Cett'e karşı bir ittifak için müzakere etmeye. Luthadel'i sana teslim edebilirim ama benim hâlâ zamana ihtiyacım var. Gel önce Cett'i devirelim."

Straff yemek bıçağını sapından kavradı ve masanın üstüne sapladı. "Bunun bir pazarlık olmadığını söyledim! Sen taleplerde bulunmayacaksın velet. Ben seni öldürtebilirim!"

"Ben sadece gerçekleri belirtiyorum baba," dedi Elend çabucak. "Benim istediğim şey..."

"Kurnazlaşmışsın," dedi Straff gözleri kısılarak. "Bu oyunla ne elde etmeyi umuyordun? Kampıma gelerek? Önerecek hiçbir şeyin olmadan..." Durakladı, sonra devam etti. "Önerecek o kızın dışında hiçbir şeyin olmadan. Sevimli bücür, evet."

Elend kızardı. "O da seni şehrin içine sokmaz. Unutma, danışmanlarım senin onu tehdit etmeyi deneyebileceğini düşündü."

"İyi," dedi Straff, tepesi atarak. "Sen ölüyorsun, ben de şehri zorla ele geçiriyorum."

"Ve Cett de sana arkadan saldırıyor," dedi Elend. "Seni bizim duvarımıza sıkıştırıyor ve etrafın çevrilmiş bir hâlde savaşmaya zorluyor."

"Ağır kayıplar alır," dedi Straff. "Ondan sonra şehri ele geçirip tutmayı başaramayacaktır."

"Azalmış olan güçleriyle bile şehri bizden alma şansı, bekleyip de daha sonra senden almaya çalışacak olursa sahip olacağından daha fazla olurdu."

Straff ayağa kalktı. "Bu riski almam gerekecek. Daha önce seni arkada bıraktım. Tekrar kurtulup gitmene izin vermeyeceğim velet. O lanet skaaların seni öldürmeleri ve beni de senden kurtarmaları gerekiyordu."

Elend de ayağa kalktı. Ancak Straff'ın gözlerinin içindeki kararlılığı görebiliyordu.

İşe yaramıyor, diye düşündü Elend paniğe kapılmaya başlayarak. Bu plan bir kumardı, ama Elend gerçekten de başarısız olacağını düşünmemişti. Aslında kartlarını iyi oynamıştı. Ama bir şeyler yanlıştı; onun öngörmediği ve hâlâ anlamadığı bir şeyler. Straff neden bu kadar fazla direnç gösteriyordu?

Ben bu işte fazla yeniyim, diye düşündü. İronik bir şekilde, eğer çocukken babasının onu daha iyi eğitmesine izin vermiş olsaydı, neyi yanlış yaptığını fark edebilecekti. Şu hâliyle, Elend aniden durumunun tehlikesinin farkına vardı. Düşman bir orduyla çevresi kuşatılmıştı. Vin'den ayrıydı.

Ölecekti.

"Bekle!" dedi Elend çaresiz bir şekilde.

"Hah," dedi Straff gülümseyerek. "En sonunda başını soktuğun belanın farkına vardın mı?" Straff'ın gülümsemesinde bir zevk vardı. Heves. Straff'ın içinde her zaman başkalarına zarar vermekten hoşlanan bir şeyler olmuştu, gerçi Elend bunun kendisine uygulandığını nadiren görmüştü. Görgü kuralları her zaman Straff'ı durdurmuştu.

Lord Hükümdar tarafından kabul ettirilmiş olan görgü kuralları. O anda Elend babasının gözlerinde cinayet görüyordu.

"Senin hiçbir zaman benim yaşamama izin vermeye niyetin olmadı," dedi Elend. "Atiyumu sana verseydim bile, seninle birlikte şehre gitseydim bile."

"Ben buraya gelmeye karar verdiğim anda ölmüştün," dedi Straff. "Salak velet. Gerçi bana o kızı getirdiğin için sana teşekkür ediyorum. Bu gece onu alacağım. Görelim bakalım senin adını mı, benimkini mi bağıracak..."

Elend güldü.

Bu çaresiz bir gülüştü, kendini içine sokmuş olduğu saçma duruma karşı bir gülüş, ani endişesi ve korkusuna karşı bir gülüş; ama en çok da Straff'ın Vin'e tecavüz etmeye çalışması fikrine karşı bir gülüştü. "Ne kadar salakça konuştuğundan haberin bile yok," dedi Elend.

Straff'in yüzü kızardı. "Buna karşılık, velet, kıza fazladan sert davranacağım."

"Sen bir domuzsun baba," dedi Elend. "Pis, tiksindirici bir herifsin. Parlak bir lider olduğunu zannediyordun ama zar zor yeterliydin. Sen neredeyse bizim evimizi yok ettirecektin, seni kurtaran şey sadece Lord Hükümdar'ın kendisinin ölmesi oldu!"

Straff muhafızlarına seslendi.

"Sen Luthadel'i alabilirsin ama onu kaybedeceksin!" dedi Elend. "Ben kötü bir kral olmuş olabilirim, ama sen boktan bir kral olacaksın. Lord Hükümdar bir despottu ama aynı zamanda bir dâhiydi. Sen ikisi de değilsin. Sen sadece kaynaklarını tüketip bitirecek, sonra da sırtında bir bıçakla geberip gidecek olan bencil bir adamsın."

Askerleri içeri dalarken Straff Elend'e işaret etti. Elend sinmedi. O bu adamın yanında büyümüş, onun tarafından yetiştirilmiş, onun tarafından işkence edilmişti. Ve, her şeye rağmen, Elend asla düşüncelerini söylememişti. Ergen bir oğlanın zayıf korkaklığıyla isyan etmişti ama hiçbir zaman gerçeği söylememişti.

Bu iyi gelmişti. Bu doğru gelmişti.

Belki de Straff'a karşı zayıf eli oynamak bir hataydı. O her zaman bir şeyleri ezmeye düşkün olmuştur.

Ve bir anda Elend ne yapması gerektiğini anladı. Straff'ın gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Beni öldür baba," dedi, "ve sen de öleceksin."

"Beni öldür baba," dedi Elend, "ve sen de öleceksin."

Vin durakladı. Çadırın dışında, gecenin erken saatlerinin karanlığında duruyordu. Straff'ın askerlerinin yanında bekliyordu, ama onlar onun emriyle içeri dalmışlardı. Vin de karanlığın içine girmişti ve şimdi de çadırın kuzey tarafında duruyor, içerideki gölgeli şekillerin hareket etmelerini izliyordu.

Vin tam da içeri dalmak üzereydi. Elend iyi gitmiyordu, kötü bir pazarlıkçı olduğundan da değil. O sadece doğası gereği fazlasıyla dürüsttü. Ne zaman blöf yaptığını fark etmek zor değildi, özellikle de eğer onu iyi tanıyorsan.

Ama bu yeni iddiası farklıydı. Bu Elend'in kurnaz olmaya çalışmasının bir işareti değildi, ne de birkaç dakika önce yaptığı gibi öfkeli bir patlamaydı. Elend bir anda sakin ve otoriter bir hâle bürünmüştü.

Vin, parlayan çadırın önündeki sislerin içinde gergin, hançerleri çekili, sessizce bekledi. Bir şeyler ona Elend'e sadece birkaç dakika daha vermesi gerektiğini söylüyordu.

Straff Elend'in tehdidine güldü.

"Sen bir aptalsın baba," dedi Elend. "Buraya pazarlık etmeye mi geldiğimi sandın? Senin gibi birisiyle anlaşmaya gönüllü olacağımı mı sandın? Hayır. Beni bundan daha iyi tanıyorsun. Benim asla sana boyun eğmeyeceğimi biliyorsun."

"Niye o zaman?" diye sordu Straff.

Vin neredeyse Elend'in gülümsemesini duyabilecekti. "Sana yaklaşabilmek için geldim baba... ve Sissoylumu kampının ta kalbine kadar getirmek için."

Sessizlik.

En sonunda Straff güldü. "Beni o çöp gibi kızla mı tehdit ediyorsun? Eğer sürekli duyduğum Luthadel'in meşhur Sissoylusu oysa, o zaman fazlasıyla hayal kırıklığına uğradım."

"O, bu şekilde hissetmeni istediği için," dedi Elend. "Bir düşün baba. Şüphe içindeydin ve kız da o şüphelerini doğruladı. Ama eğer o söylentilerin dediği kadar iyiyse, ve ben senin söylentileri duymuş olduğunu biliyorum, o zaman duygularının üzerindeki dokunuşunu nasıl fark edebildin?

"Onu seni Teskin ederken yakaladın ve azarladın. Ondan sonra ise artık dokunuşunu hissetmedin, o yüzden de onu yıldırdığını zannettin. Ama ondan sonra kendini güvenli hissetmeye başladın. Rahat. Vin'in bir tehlike olmadığına karar verdin; ama hangi mantıklı adam bir Sissoylunun, ne kadar ufak ya da sessiz olursa olsun, tehlikeli olmadığını düşünür? Aslında insan ufak, sessiz olanlarının en *fazla* dikkat edilecek suikastçılar olacağını düşünür."

Vin gülümsedi. *Akıllıca*, diye düşündü. Uzanarak Straff'ın duygularını Körükledi, metallerini harlayarak onun kızgınlık duygusunu kabarttı. Straff'ın ani şokla nefesi kesildi. *İpucunu yakala Elend.*

"Korku," dedi Elend.

Vin Straff'in kızgınlığını Teskin edip yerine korkuyu koydu.

"Arzu."

Vin onun dediğini yaptı.

"Sakinlik."

Vin Straff'ın her şeyini Teskin ederek ezdi. Çadırın içinde Straff'ın gölgesinin katı bir şekilde ayakta durmakta olduğunu gördü. Bir Allomanser bir insanı herhangi bir şeyi yapmaya zorlayamazdı, çoğu zaman da bir duygunun üzerindeki güçlü İtme ve Çekmeler hedefi bir şeylerin yanlış olduğuna dair uyardığı için daha az etkili olurdu. Ancak şu durumda Vin, onu izlemekte olduğunu Straff'ın kesin olarak bilmesini istiyordu.

Gülümseyerek kalayını söndürdü. Sonra da duralümin yaktı ve Straff'ın duygularını patlayıcı bir basınçla Teskin edip, içindeki her türlü hissetme becerisini silip attı. Straff'in gölgesi saldırının altında sendeledi.

Bir an sonra pirinci bitti ve Vin tekrar kalayını yakarak kumaşın üzerindeki siyah desenleri izlemeye başladı.

"O güçlü baba," dedi Elend. "Tanıdığın bütün Allomanserler'den daha güçlü. O Lord Hükümdar'ı öldürdü. Onu Hathsin Firarisi eğitti. Ve eğer sen beni öldürürsen, *o da seni öldürecek.*"

Straff doğruldu ve çadır tekrar sessizleşti.

Bir ayak sesi geldi. Vin hızla dönerek çömelip hançerini kaldırdı.

Gece sislerinin içinde tanıdık bir şekil duruyordu. "Neden hiçbir zaman sana fark ettirmeden yaklaşamıyorum?" diye sordu Zane sessizce.

Vin omzunu silkti ve tekrar çadıra geri döndü, ama bir gözünü de Zane'in üzerinde tutabileceği bir şekilde yerini değiştirmişti. O da geldi ve gölgeleri izleyerek Vin'in yanında çömeldi.

"Bu hiç de faydalı bir tehdit değil," dedi Straff en sonunda içeriden. "Senin Sissoylun bana gerçekten de ulaşabilse bile sen ölmüş olacaksın."

"Ah baba," dedi Elend, "ben senin Luthadel'e karşı ilgin konusunda yanılmışım. Ama sen de benim hakkımda yanılıyorsun, benim hakkımda *her zaman* yanıldın. Halkıma güvenlik getirecekse, ölmek umurumda olmaz."

"Eğer ben olmazsam şehri Cett alır," dedi Straff.

"Ben halkımın ona karşı dayanmayı başarabileceğini düşünüyorum," dedi Elend. "Ne de olsa, onun ordusu daha küçük."

"Bu salaklık!" diye tersledi Straff. Ancak askerlerine de daha fazla ilerlemelerini emretmedi.

"Beni öldürdüğünde sen de öleceksin," dedi Elend. "Ve sadece sen de değil. Senin generallerin. Senin yüzbaşıların. Hatta obligatörlerin bile. Hepinizi katletme emri aldı."

Zane Vin'e doğru bir adım daha yaklaştı, ayakları kampın zeminini oluşturan ezilmiş otların üstünde hafifçe çıtırdıyordu. "Hah, akıllıca," diye fısıldadı. "Rakibin ne kadar güçlü olursa olsun, eğer sen onun boğazına bir bıçak dayamışsan sana saldıramaz."

Zane daha da yakınına doğru eğildi ve Vin de başını kaldırarak ona baktı, yüzleri birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Zane hafif sislerin içinde başını salladı. "Ama söylesene, neden her zaman sen ve ben gibi insanlar bıçak oluyor?"

Çadırın içinde Straff endişelenmeye başlıyordu. "Hiç kimse o kadar güçlü değildir velet, bir Sissoylu bile," dedi. "Generallerimden bazılarını öldürmeyi başarabilir ama bana asla ulaşamaz. Benim kendi Sissoylum var."

"Ya?" dedi Elend. "Peki neden Vin'i öldürmüyor? Saldırmaya korktuğu için olabilir mi? Eğer beni öldürürsen baba; eğer benim şehrime doğru bir *adım* bile atacak olursan, o zaman o da katliama başlayacak. Adamların bir idam gününde fıskiyelerin önündeki esirler gibi ölecekler."

"Onun böyle şeylerin üzerinde olduğunu söylediğini sanmıştım," diye fısıldadı Zane. "Onun aleti olmadığını iddia etmiştin. Onun seni bir suikastçı olarak kullanmayacağını söylemiştin..."

Vin rahatsız bir şekilde kımıldandı. "Blöf yapıyor Zane," dedi. "Hiçbir zaman böyle bir şeyi gerçekten yapmaz."

"O senin benzerini asla göremeyeceğin bir Allomanser baba," dedi sesi çadır tarafından boğulmakta olan Elend. "Onun başka Allomanserler'le savaştığını gördüm, hiçbiri ona dokunamadı bile."

"Bu doğru mu?" diye sordu Zane.

Vin durakladı. Elend aslında hiçbir zaman onun başka Allomanserler'e saldırdığını görmemişti. "Bir keresinde benim bazı askerlere saldırdığımı görmüştü ve ona başka Allomanserler'le olan dövüşlerimden de bahsettim."

"Ah," dedi Zane yumuşakça. "O zaman bu sadece küçük bir yalan. Kralsan bunlar sorun değil. Pek çok şey gibi. Bütün bir krallığı kurtarmak için tek bir insanı sömürmek? Hangi lider böylesine ucuz bir fiyatı ödemez? Onun zaferi karşılığında senin özgürlüğün."

"O beni kullanmıyor," dedi Vin.

Zane ayağa kalktı. Sislerin içine, çadırlardan, meşalelerden ve askerlerden uzağa doğru yürürken, Vin hafifçe dönerek dikkatlice izledi. Zane az ötede durup yukarıya baktı. Çadırların ve ateşlerin ışığına rağmen, sis bu kampı ele geçirmişti. Hepsinin etrafında dönüyordu. Onun içinde, meşale ışıkları ve kamp ateşleri önemsizmiş gibi görünüyorlardı. Geçmekte olan kömürler gibi.

"Bunlar *onun* için ne ki," dedi Zane sessizce, bir eliyle etrafını süpürerek. "O hiç sisleri anlayabilir mi? O hiç seni anlayabilir mi?"

"O beni seviyor," dedi Vin tekrar gölgeli şekillere doğru göz atarak. Bir an için sessizleşmişlerdi, Straff belli ki Elend'in tehditlerini değerlendiriyordu.

"*Seni* mi seviyor?" diye sordu Zane. "Yoksa sana *sahip* olmayı mı?"

"Elend öyle değil," dedi Vin. "O iyi bir adam."

"İyi ya da değil, sen onun gibi değilsin," dedi Zane, gecenin içindeki sesi Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulaklarında yankılanıyordu. "O bizden birisi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilir mi? Bizim bildiğimiz şeyleri bilebilir mi, bizim sevdiğimiz şeyleri umursayabilir mi? Şunları hiç gördü mü?" Zane yukarı, gökyüzüne doğru işaret etti. Sislerin çok ötelerinde, gökyüzünde minik çiller gibi ışıklar parlıyordu. Sıradan gözlere görünmez yıldızlar. Sadece kalay yakan bir insanın görüşü sisleri aşarak onların ışıldamasını görebilirdi.

Vin Kelsier'in onları kendisine ilk gösterdiği zamanı hatırladı. Yıldızların her zaman orada, sislerin ötesinde görünmez bir şekilde ışıldadığını anladığı zaman nasıl da afallamış olduğunu hatırladı...

Zane yukarıya doğru işaret etmeye devam ediyordu. "Lord Hükümdar!" diye fısıldadı Vin çadırdan ufak bir adım atarak uzaklaşırken. Girdaplanan sislerin arasından, çadırın yansıyan ışığında Zane'in kolunda bir şey görmüştü.

Deri ince beyaz çizgilerle kaplıydı. Yara izleriyle.

Zane anında kolunu indirerek yara izleriyle lekeli derisini kol yenine sakladı.

"Sen de Hathsin Çukurları'ndaydın," dedi Vin sessizce. "Kelsier gibi."

Zane başını çevirdi.

"Üzgünüm," dedi Vin.

Zane geri dönerek karanlığın içinde gülümsedi. Bu güçlü, kendinden emin bir gülümsemeydi. Öne doğru bir adım attı. "Seni anlıyorum Vin."

Sonra da hafifçe eğilerek ona veda etti ve zıplayıp giderek sislerin içinde kayboldu. Odanın içinde Straff Elend'le konuştu.

"Çık. Gidin buradan."

Araba uzaklaştı. Straff sisleri umursamaksızın çadırının dışında ayakta duruyor, hâlâ kendisini biraz afallamış hissediyordu.

Gitmesine izin verdim. Gitmesine niye izin verdim?

Ancak, şu anda bile, Straff kızın dokunuşunun kendine çarptığını hissedebiliyordu. Tıpkı içindeki hain bir girdap gibi birbiri ardına gelen duygular ve sonra da... hiçlik. Ruhunu kavrayarak acıyla teslim olana kadar sıkıştıran devasa bir el gibi. Straff'a, ölümün olabileceğini düşündüğü gibi hissettirmişti.

Hiçbir Allomanser bu kadar güçlü olamazdı.

Zane ona saygı duyuyor, diye düşündü Straff. *Ve herkes de onun Lord Hükümdar'ı öldürdüğünü söylüyor. O ufacık şey. Olamaz.*

Bu imkânsızmış gibi görünüyordu. Ve görünüşe göre bu da tam olarak onun görünmesini istediği şeydi.

Her şey ne kadar da iyi gidiyordu. Zane'in kandra casusunun sağladığı bilgiler isabetli çıkmıştı: Elend *gerçekten* de bir ittifak kurmaya çalışmıştı. Bunun korkutucu olan tarafı ise, eğer casus uyarı göndermiş olmasa, Straff'ın Elend'in hiçbir önemi olmadığını varsayarak bunu kabul etmiş olabileceğiydi.

Buna rağmen Elend onu alt etmişti. Straff onların zayıflık numarasına karşı *hazırlanmıştı* bile, ve yine de yenilmişti.

Kız çok güçlü...

Siyahlar içindeki bir şekil sislerin arasından çıktı ve Straff'a doğru yürüdü. "Hayalet görmüşe benziyorsun baba," dedi Zane bir gülümsemeyle. "Kendininki olabilir mi?"

"Dışarıda başka birileri var mıydı Zane?" diye sordu Straff, şu anda onunla laf yarıştıramayacak kadar sarsılmış hâldeydi. "Belki ona yardım eden başka bir çift Sissoylu?"

Zane başını sallayarak reddetti. "Hayır. O gerçekten de bu kadar güçlü." Dönüp tekrar sislerin arasına girmek için yürümeye başladı.

"Zane!" diye haykırdı Straff, adamın duraklamasına neden olarak. "Planları değiştireceğiz. Senin o kızı öldürmeni istiyorum."

Zane döndü. "Ama..."

"O fazla tehlikeli. Ayrıca, şimdi ondan elde etmek istediğimiz bilgiye de sahibiz. Atiyum onlarda değil."

"Onlara inanıyor musun?" diye sordu Zane.

Straff durakladı. Bu akşam enikonu oyuna getirilmiş olmasından sonra, öğrenmiş olduğunu düşündüğü hiçbir şeye güvenecek değildi. "Hayır," diye karar verdi. "Ama atiyumu başka bir şekilde buluruz. Ben o kızın *ölmesini* istiyorum Zane."

"O zaman şehre gerçekten saldıracak mıyız?"

Straff neredeyse oracıkta emri verecek, ordularına sabah saldırısı için hazırlanmalarını buyuracaktı. Öncül saldırı iyi gitmiş, savunmaların hiç de etkileyici olmadığını göstermişti. Straff o duvarı alabilir, sonra da onu Cett'e karşı kullanabilirdi.

Ancak Elend'in bu akşam gitmeden önceki son sözleri onu durdurdu. *Ordularını benim şehrimin üzerine gönder, baba,* demişti velet, *ve öl. Onun gücünü hissettin, ne yapabileceğini biliyorsun. Saklanmaya çalışabilirsin, hatta şehrimi ele de geçirebilirsin.*

Ama o seni bulacak. Ve seni öldürecek.

Senin tek seçeneğin beklemek. Ben kendi ordularım Cett'e saldırmak için hazır olduğu zaman seninle temas kuracağım. Birlikte saldıracağız, aynen daha önce de söylediğim gibi.

Straff buna bel bağlayamazdı. Oğlan değişmişti; her nasılsa güçlü hâle gelmişti. Eğer Straff ve Elend birlikte saldıracak olurlarsa, Straff'ın ne kadar hızla ihanete uğrayacağı konusunda hiçbir yanılsaması yoktu. Ama Straff o kız hayatta olduğu sürece Luthadel'e saldıramazdı. Onun gücünü bilirken, duyguları üzerindeki dokunuşunu hissetmişken olmazdı.

"Hayır," dedi en sonunda Zane'in sorusuna. "Saldırmayacağız. Sen onu öldürene kadar değil."

"Bu senin söylediğin kadar kolay olmayabilir baba," dedi Zane. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak."

"Ne tür bir yardım?"

"Bir vurucu ekip. İzi bulunamayacak olan Allomanserler."

Zane belli bir gruptan bahsediyordu. Asil kökenleri yüzünden, Allomanserler'in

pek çoğunun kimliğini belirlemek kolaylıkla mümkündü. Ancak Straff'ın bazı özel kaynaklara erişimi vardı. Bu kadar çok sayıda, düzineler ve düzinelerce metresi olmasının bir sebebi vardı. Bazıları bunu sadece şehvet düşkünü olmasına bağlıyordu.

Ama hiç de öyle değildi. Daha fazla metres, daha fazla çocuk demekti. Ve onunkisi gibi yüksek asil bir soydan gelmiş olan daha fazla çocuk da daha fazla Allomanser demekti. Straff sadece tek bir Sissoylu yaratmıştı, ama pek çok Siskan vardı.

"Halledilecek," dedi Straff.

"Bu karşılaşmadan sağ çıkamayabilirler baba," diye uyardı Zane hâlâ sislerin içinde durduğu yerden.

O berbat his geri döndü. Hiçlik hissi, başka birisinin onun duyguları üzerinde tam ve eksiksiz kontrol sahibi olduğunun korkunç bilgisi. Hiç kimsenin onun üzerinde bu kadar fazla gücü olmamalıydı. Özellikle de Elend'in.

Onun ölmüş olması gerekir. Benim ayağıma kadar geldi. Ve ben de onun gitmesine izin verdim.

"Ondan kurtul," dedi Straff. "Ne yapman gerekiyorsa yap Zane. Ne gerekirse."

Zane başını sallayarak onayladı, sonra da kendinden memnun adımlarla uzaklaştı.

Straff çadırına geri dönerek tekrar Hoselle'i çağırttı. Elend'in kızına yeteri kadar benziyordu. Zamanın büyük çoğunluğunda kontrolün gerçekten de kendisinde olduğunu hatırlamak Straff'a iyi gelecekti.

Elend at arabasında biraz afallamış hâlde arkasına yaslandı. *Hâlâ hayattayım!* diye düşündü artmakta olan bir heyecanla. *Başardım! Straff'ı şehri rahat bırakmaya ikna ettim.*

En azından bir süre için. Luthadel'in güvenliği Straff'ın Vin'den korkmaya devam etmesine bağlıydı. Ama... eh, her zafer Elend için devasa bir zaferdi. O halkını yüzüstü bırakmamıştı. Onların kralıydı ve planı, çılgınca görünmüş olsa bile, işe yaramıştı. Başının üzerindeki küçük taç bir anda daha önceki kadar ağır gelmemeye başladı.

Vin Elend'in karşısında oturuyordu. Ancak hiç de beklenebileceği kadar memnun görünmüyordu.

"Başardık Vin!" dedi Elend. "Bu bizim planladığımız şey değildi ama işe yaradı. Straff şimdi şehre saldırmaya cesaret edemeyecek."

Vin sessizce başını sallayarak onayladı.

Elend'in yüzü asıldı. "Iı, şehrin güvende olmasının sebebi sensin. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer sen orada olmasaydın... ee, elbette, eğer sen olmasaydın bütün Son İmparatorluk hâlâ köle olacaktı."

"Çünkü ben Lord Hükümdar'ı öldürdüm," dedi Vin sessizce.

Elend başıyla onayladı.

"Ama bu *Kelsier'in* planıydı; imparatorluğu özgür bırakan çetenin yetenekleri, halkın iradesi oldu. Ben sadece bıçağı tuttum."

"Sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi söylüyorsun Vin," dedi Elend. "Değil! Sen muhteşem bir Allomanser'sin. Ham diyor ki artık seni adil *olmayan* bir dövüşte bile yenemiyormuş ve sen sarayı da suikastçılara karşı güvende tutuyorsun. Bütün Son İmparatorluk'ta senin gibi kimse yok!"

Garip bir şekilde, Elend'in sözleri onun birazcık daha köşeye doğru sinmesine neden oldu. Dönerek pencereden dışarıyı izlemeye başladı, gözlerini sislerin içine dikmişti. "Teşekkür ederim," dedi yumuşakça.

Elend'in alnı kırıştı. *Kafasının içinde neler olup bittiğini anlamaya başladığımı düşündüğüm her seferinde...* Onun yanına geçerek bir kolunu omzuna sardı. "Vin, sorun ne?"

Vin sessizdi, en sonunda da başını sallayarak kendisini gülümsemeye zorladı. "Bir şey yok Elend. Heyecanlı olmakta haklısın. Orada harikaydın; Kelsier'in bile Straff'ı o kadar kusursuzca manipüle edebileceğini sanmıyorum."

Elend gülümsedi, sonra da onu yakınına çekti, araba karanlık şehre doğru ilerlerken sabırsızlanıyordu. Kalay Kapı'nın kanatları tereddütlü bir şekilde açıldı ve Elend avlunun hemen içinde durmakta olan bir grup adam gördü. Ham sislerin içinde bir feneri yukarıda tutuyordu.

Elend arabanın kendi kendisine durmasını beklemedi. Kapıyı açtı ve daha araba durmak için yavaşlarken aşağı atladı. Arkadaşları hevesli bir şekilde gülümsemeye başladılar. Kapılar gümlemeyle kapandı.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Ham tereddütlü bir şekilde, Elend yaklaşırken. "Başardın mı?"

"Sayılır," dedi Elend bir gülümsemeyle Ham, Breeze, Dockson ve en sonunda Dikiz'in ellerini kavrarken. Hatta kandra OreSeur bile oradaydı. Arabaya doğru yürüyerek Vin'i bekledi. "İlk aldatmaca o kadar da iyi gitmedi, babam ittifak numarasını yutmadı. Ama sonra ben ona onu öldüreceğimi söyledim!"

"Dur. O nasıl iyi bir fikir oluyor?" diye sordu Ham.

"Biz en büyük kaynaklarımızdan bir tanesini gözden kaçırmışız dostlarım," dedi Elend, Vin arabadan aşağıya inerken. Elend dönerek elini ona doğru salladı. "Bizim onlarda eşi olmayan bir silahımız var! Straff benim gelip yalvarmamı bekliyordu ve o durumu da kontrol etmek için hazırdı. Ancak ben ona eğer Vin'in öfkesi uyandırılacak olursa ona ve ordusuna ne olacağını hatırlattığım zaman..."

"Güzel kardeşim," dedi Breeze. "Sen Son İmparatorluk'taki en güçlü kralın kampına gittin ve onu *tehdit* mi ettin?"

"Evet, ettim!"

"Dâhiyane!"

"Biliyorum!" dedi Elend. "Babama kampını terk etmeme izin *vermesini* ve Luthadel'i de rahat *bırakmasını*, yoksa Vin'e onu ve ordusundaki her generali öldürteceğimi söyledim." Kolunu Vin'in etrafına sardı. O da gruba gülümsedi ama Elend hâlâ onu rahatsız eden bir şeylerin olduğunu görebiliyordu.

O *benim iyi bir iş çıkardığımı düşünmüyor*, diye fark etti Elend. *Straff'ı manipüle etmek için daha iyi bir yol görmüştü, ama benim hevesimi kırmak istemiyor.*

"Eh, sanırım yeni bir krala ihtiyacımız olmayacak," dedi Dikiz bir gülümsemeyle. "Ben de tam o işi devralmayı iple çekiyordum..."

Elend güldü. "Daha epey bir süre o konumu boşaltmaya niyetim yok. Halka Straff'ın geçici bir süre için de olsa sindirilmiş olduğunun haberini vereceğiz. Bunun moralleri biraz yükseltmesi gerekir. Ondan sonra da Parlamentoyla ilgileneceğiz. Umuyorum ki, benim tıpkı demin Straff'la yaptığım gibi Cett'le görüşmemi bekleme önergesini de geçirirler."

"Saraya döndüğümüzde bir kutlama yapacak mıyız?" diye sordu Breeze. "Her ne kadar ben sislere çok düşkün olsam da, avlunun bu konuları tartışmak için uygun bir yer olduğunu pek sanmıyorum."

Elend onun sırtını sıvazladı ve başını sallayarak onayladı. Diğerleri kendi geldikleri arabaya binerlerken, Ham ile Dockson ona ve Vin'e katıldı. Elend, arabanın içine tırmanırken Dockson'a garip bir şekilde baktı. Normalde adam öbür arabayı, Elend'in içinde olmadığı arabayı seçmiş olurdu.

"Dürüst olmak gerekirse Elend," dedi Ham koltuğuna yerleşirken. "Etkilendim. Kısmen, seni geri alabilmek için o kampa baskın düzenlemek zorunda kalacağımızı düşünmüştüm."

Elend gülümseyerek gözlerini araba hareket etmeye başlarken oturan Dockson'a dikti. El çantasını çekip açtı ve mühürlenmiş bir zarf çıkardı. Başını kaldırıp Elend'in gözlerine baktı. "Bu, kısa bir süre önce Parlamento üyelerinden sizin için geldi Majesteleri."

Elend durakladı. Sonra da mektubu alıp mührü kırdı. "Ne bu?"

"Emin değilim," dedi Dockson. "Ama... ben şimdiden söylentileri duymaya başladım bile."

Vin öne eğilerek zarfın içindeki kâğıdı gözleriyle tararken Elend'in kolunun üzerinden okudu. *Majesteleri*, diye yazıyordu.

Bu not Parlamento'nun kanundaki güvensizlik oyu maddesini yürürlüğe koymaya oy birliğiyle karar vermiş olduğunu size bildirmek içindir. Bizler sizin şehir adına çabalarınızı takdir ediyoruz, ama şu anki durum Majesteleri'nin sağlayabileceğinden daha farklı türdeki bir liderliği gerektiriyor. Bu adımı herhangi bir düşmanlıkla değil, sadece teslimiyetle atıyoruz. Başka hiçbir alternatif göremiyoruz ve Luthadel'in iyiliği için harekete geçmek zorundayız.

Bunu size bu mektup aracılığıyla üzüntüyle bildiririz.

Mektup Parlamento'nun yirmi üç üyesinin hepsi tarafından imzalanmıştı.

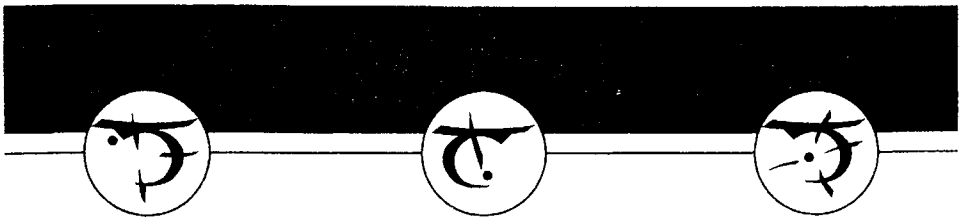
Elend şok içinde kâğıdı indirdi.

"Ne var?" diye sordu Ham.

"Az önce tahttan indirildim," dedi Elend sessizce.

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KRAL

Arkasında harabeler bıraktı ama bunlar unutuldu. O, krallıkları yarattı ve sonra da dünyayı yeniden yaratırken bunları yok etti.

28

"BAKALIM BUNU DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM?" dedi Tindwyl sakin ve kibar, ancak yine de bir şekilde katı ve onaylamaz bir şekilde. "Krallığın kanunlarının içinde Parlamento'nun krallarını iktidardan devirmesine izin veren bir madde mi var?"

Elend hafifçe soldu. "Evet."

"*Ve bu kanunu kendiniz mi yazdınız?*" diye hesap sordu Tindwyl.

"Büyük çoğunluğunu," diye itiraf etti Elend.

"Kendi kanunlarınızın içine iktidardan devrilmenizi sağlayacak bir yol mu koydunuz?" diye tekrar etti Tindwyl. Grupları kapıda karşılaştıklarının üstüne Clubs, Tindwyl ve Yüzbaşı Demoux'yu da içerecek şekilde genişlemişti ve Elend'in çalışma odasında oturuyorlardı. Grup öyle büyüktü ki, koltuklar tükenmişti ve bir gömlek ve pantolonla hızla üstünü değiştirmiş olan Vin, Elend'in bir kenardaki kitap yığınının üzerinde sessizce oturuyordu. Tindwyl ve Elend ayaktaydı ama geri kalanları oturmuştu; Breeze fazla resmi, Ham ise rahat duruyordu ve Dikiz ise iki ayağının üzerinde geriye yatırmış olduğu sandalyesini dengede tutmaya çalışıyordu.

"Ben o maddeyi kasıtlı olarak koydum," dedi Elend. Odanın ön tarafında ayakta durmuş, bir kolu devasa vitraylı penceresine dayalı, yukarıdaki karanlık parçalara bakıyordu. "Bu dünya bin yıl boyunca baskıcı bir hükümdarın elinin altında ezildi. Bu süre boyunca, filozoflar ve düşünürler kötü bir hükümdarın kan dökülmeden yerinden edilebileceği bir hükümetin hayalini kurdular. Ben bu tahtı önceden tahmin edilemez ve eşsiz bir dizi olayın sonucunda aldım ve benim ya da ardıllarımın iradelerini tek taraflı bir şekilde halka dayatmanın doğru olmadığını

düşünüyorum. Hükümdarların tebaalarına karşı sorumlu olacağı bir hükümet başlatmak istedim."

Bazen o okuduğu kitaplar gibi konuşuyor, diye düşündü Vin. *Hiç de normal bir adam gibi değil... bir sayfanın üzerindeki kelimeler gibi.*

Zane'in sözleri ona geri geldi, sanki zihninin içinde fısıldıyormuş gibiydi. *Sen onun gibi değilsin.* Bu düşünceyi kovaladı.

"Kusura bakmayın Majesteleri, ancak bu bir liderin yaptığını gördüğüm en aptalca şeylerden bir tanesi olmalı," dedi Tindwyl.

"Bu krallığın iyiliği içindi," dedi Elend.

"Bu tamamen ahmaklıktı," diye tersledi Tindwyl. "Bir kral kendisini başka bir yönetici kurumun kaprislerine tâbi tutmaz. O halkı için mutlak bir otorite olması yüzünden değerlidir!"

Vin Elend'in bu kadar kederli olduğunu çok ender görmüştü ve gözlerinin içindeki üzüntü yüzünden biraz içi burkuldu. Ancak başka bir parçası isyankâr bir şekilde mutluydu. O artık kral değildi. Belki şimdi insanlar onu öldürmek için bu kadar çok uğraşmazdı. Belki de o tekrar sadece Elend olabilir ve beraber gidebilirlerdi. Bir yerlere. İşlerin bu kadar karmaşık olmadığı bir yere.

"Her neyse," dedi Dockson sessiz odaya. "Bir şeyler yapılması gerek. Zaten geçmişte kalmış olan kararların sağduyusunu tartışmanın şu an ile çok az ilgisi var."

"Katılıyorum," dedi Ham. "Yani Parlamento seni kapı dışarı etmeye çalıştı. Biz bu konuda ne yapacağız?"

"Elbette ki biz onların istediklerini yapmalarına izin veremeyiz," dedi Breeze. "Yahu, insanlar daha geçen yıl bir hükümeti devirdiler! Bu alışkanlık hâline getirmesi kötü bir şeydir gibime geliyor benim."

"Bir cevap hazırlamamız gerekiyor Majesteleri," dedi Dockson. "Siz bizzat şehrin güvenliği için müzakere yapmakla meşgulken düzenlenmiş olan bu hilekâr manevrayı lanetleyen bir şeyler. Şimdi geri dönüp baktığım zaman, onların bu toplantıyı sizin kendinizi savunmak için orada *olamayacağınız* bir şekilde ayarlamış oldukları açık."

Elend başını sallayarak onayladı, hâlâ yukarıdaki karanlık cama bakıyordu. "Artık büyük ihtimalle bana Majesteleri diye hitap etmenin gereği yok Dox."

"Saçmalık," dedi Tindwyl, kollarını kavuşturmuş, bir kitaplığın yanında ayakta duruyordu. "Siz hâlâ kralsınız."

"Ben halkın onayını kaybettim," dedi Elend.

"Evet, ama hâlâ benim ordularımın onayına sahipsin," dedi Clubs. "Bu da seni kral yapıyor, Parlamento ne derse desin."

"Aynen öyle," dedi Tindwyl. "Aptalca kanunlar bir yana, siz hâlâ güçlü bir konumdasınız. Sıkıyönetim ilan etmemiz, şehrin içinde hareketi sınırlandırmamız gerek. Anahtar noktaların kontrolünü ele geçirmemiz ve düşmanlarınızın size karşı bir direniş örgütleyememesi için Parlamento üyelerini tecrit etmemiz gerek."

"Ortalık aydınlanmadan adamlarımı sokaklara çıkarmış olurum," dedi Clubs.

"Hayır," dedi Elend sessizce.

Bir duraklama oldu.

"Majesteleri?" diye sordu Dockson. "Bu gerçekten de en iyi hareket. Aleyhinizdeki hizbin hız kazanmasına izin veremeyiz."

"Bu bir hizip değil Dox," dedi Elend. "Bu Parlamentonun seçimle gelmiş olan temsilcileri."

"Senin kendi elinle oluşturduğun bir Parlamento güzel kardeşim," dedi Breeze. "Onların elinde *sen* onlara vermiş olduğun için güç var."

"Onlara güçlerini kanun veriyor Breeze," dedi Elend. "Ve biz hepimiz de ona tâbiyiz."

"Saçmalık," dedi Tindwyl. "Kral olarak, kanun sizsiniz. Bir kere biz şehri güvenceye aldıktan sonra Parlamentoyu toplayıp üyelere onların desteğine ihtiyacınız olduğunu açıklayabilirsiniz. Kabul etmeyenler kriz sona erene kadar tutulabilir."

"Hayır," dedi Elend biraz daha kararlı bir şekilde. "Bunların hiçbirisini yapmayacağız."

"Bu kadar mı yani? Vaz mı geçiyorsun?" diye sordu Ham.

"Vazgeçmiyorum Ham," dedi Elend en sonunda gruba bakmak için dönerek. "Ama ben Parlamento'ya baskı uygulamak için şehrin ordularını kullanacak değilim."

"Tahtını kaybedeceksin," dedi Breeze.

"Mantıklı ol Elend," dedi Ham başıyla onaylayarak.

"Kendi kanunlarımın bir istisnası *olmayacağım*!" dedi Elend.

"Aptal olmayın," dedi Tindwyl. "Sizin yapmanız gereken..."

"Tindwyl," dedi Elend, "fikirlerime istediğin şekilde cevap ver ama bir kere daha bana aptal demeyeceksin. Fikrimi ifade ettiğim için aşağılanmayacağım!"

Tindwyl ağzı yarı açık olarak durakladı. Sonra da dudaklarını birbirine bastırdı ve yerine oturdu. Vin içinde kabaran sessiz bir tatmin dalgası hissetti. *Onu sen eğittin Tindwyl*, diye düşündü bir gülümsemeyle. *Sana karşı koyduğu için gerçekten de şikâyet edebilir misin?*

Elend öne doğru yürüyüp gruba bakarak ellerini masanın üstüne dayadı. "Evet, cevap vereceğiz. Dox, sen Parlamentoya bizim hayal kırıklığımızı ve ihanete uğramışlık hislerimizi aktaran bir mektup yaz; onlara Straff'a karşı başarımızın haberini ver ve suçluluk duygularını da iyice bir kabart.

"Geri kalanlarımız da plan yapmaya başlayacağız. Tahtı geri alacağız. Belirtilmiş olduğu gibi, ben kanunu biliyorum. Onu ben yazdım. Bununla başa çıkmanın yolları var. Ancak o yollar şehri kontrol altına almak için ordularımızı göndermeyi *içermiyor*. Ben Luthadel'i elimizden almak isteyen zorbalar gibi olmayacağım! Ben, bunun onlar için en iyisi olacağını bilsem de, halkı kendi irademe uymaları için zorlamayacağım."

"Majesteleri, bir kargaşa zamanında gücünüzü sağlama almakta ahlâksızca bir şey yok," dedi Tindwyl dikkatli bir şekilde. "İnsanlar böyle zamanlarda mantıksızca davranırlar. Güçlü liderliğe ihtiyaçlarının olmasının sebeplerinden biri de budur. Size ihtiyaçları var."

"Sadece eğer beni istiyorlarsa Tindwyl," dedi Elend.

"Kusura bakmayın Majesteleri ama bu ifade bana biraz naifçe geliyor," dedi Tindwyl.

Elend gülümsedi. "Belki de öyledir. Kıyafetlerimi ve tavırlarımı değiştirebilirsin, ama kimliğimin ruhunu değiştiremezsin. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım; bu eğer onların seçimi buysa Parlamentonun beni azletmesine izin vermeyi de içeriyor."

Tindwyl'in yüzü asıldı. "Peki tahtınızı kanuna uygun yollar ile geri alamazsanız?"

"O zaman ben de bu gerçeği kabul ederim," dedi Elend. "Ve yine de krallığa yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yaparım."

Kaçmak da buraya kadarmış, diye düşündü Vin. Ancak gülümsemekten kendisini alamıyordu. Elend'de sevdiği şeyin bir parçası da onun içtenliğiydi. Luthadel halkı için olan basit sevgisi, onlar için doğru olan neyse onu yapmaktaki kararlılığı; onu Kelsier'den ayıran şey buydu. Şehit olurken bile, Kelsier'de bir kibir izi vardı. O, yaşamış çok az insan gibi tarihe geçeceğinden emin olmuştu.

Ama Elend; Merkez Salahiyet'i yönetmek onun için şan ya da şöhretle ilgili değildi. İlk kez olarak Vin tam ve dürüst bir şekilde bir karar verdi. Elend Kelsier'in hiçbir zaman olamayacağı kadar iyi bir kraldı.

"Ben... bu tecrübe konusunda ne düşüneceğimden emin değilim Hanımım," diye fısıldadı yan tarafından bir ses. Vin duraklayarak başını eğdiğinde, boş boş OreSeur'un kulaklarını kaşımaya başlamış olduğunu fark etti.

Bir irkilmeyle elini geri çekti. "Affedersin," dedi.

OreSeur omzunu silkerek başını patilerinin üzerine yasladı.

"Pekâlâ, sen tahtı geri almanın yasal bir yolu olduğunu söylemiştin," dedi Ham. "Onu nasıl yapacağız?"

"Parlamentonun yeni bir kral seçmek için bir ayı var," dedi Elend. "Kanundaki hiçbir şey yeni kralın da eskisiyle aynı olamayacağını söylemiyor. Ve o zamana kadar bir çoğunluk kararına varamazlarsa taht en azından bir yıl için bana geri dönüyor."

"Karışık," dedi Ham çenesini ovuşturarak.

"Ne bekliyordun? Kanun bu," dedi Breeze.

"Kanunun kendisini demek istemedim," dedi Ham. "Parlamentonun ya Elend'i seçmesini, ya da hiç kimseyi seçmemesini sağlamayı kastettim. Akıllarında taht için başka birisi olmasa zaten en başında onu tahttan indirmezlerdi."

"İlle de öyle olması gerekmez," dedi Dockson. "Belki de bunun sadece bir uyarı olmasını istemişlerdir."

"Belki," dedi Elend. "Beyler, ben bunun bir işaret olduğunu düşünüyorum. Ben Parlamentoyu görmezden geliyordum; bana müzakere hakkını veren o önergeyi imzalamalarını sağladığım için, onların hesabının görülmüş olduğunu düşünmüştük. Ama bu önergenin etrafından dolaşmalarının kolay bir yolunun yeni bir kral seçmek, sonra da *onun* ne isterlerse onu yapmasını sağlamak olacağını hiç fark etmedik."

Elend başını sallayarak içini çekti. "İtiraf etmem gerek, ben hiçbir zaman Parlamentoyu idare etmekte çok iyi olamadım. Onlar beni bir kral olarak değil, bir çalışma arkadaşı olarak görüyorlar ve bu yüzden kolaylıkla yerimi alabileceklerini düşünüyorlar. Bahse girerim ki Parlamento üyelerinden bir tanesi diğerlerini kendisini tahta çıkartmaya ikna etmiştir."

"O zaman biz de onu ortadan kaybediveririz," dedi Ham. "Eminim ki Vin..."

Elend'in kaşları çatıldı.

"Şaka yapıyorum El," dedi Ham.

"Biliyor musun Ham, senin şakaların hakkında komik olan tek şey sıklıkla içlerinde hiçbir komiklik içermiyor olmayışları," diye belirtti Breeze.

"Sadece çoğu zaman hedeflerinde sen olduğun için öyle diyorsun."

Breeze gözlerini devirdi.

"Biliyorsunuz," diye mırıldandı OreSeur sessizce, belli ki kalayın Vin'in onu duymasını sağlayacağına güveniyordu, "bu toplantılar eğer birileri o ikisini davet etmeyi unutsa sanki daha verimli geçerdi."

Vin gülümsedi. "O *kadar da* kötü değiller," diye fısıldadı.

OreSeur bir kaşını kaldırdı.

"Tamam," dedi Vin. "Birazcık dikkatimizi dağıtıyorlar."

"Her zaman onlardan bir tanesini yiyebilirim, eğer isterseniz," dedi OreSeur. "Bu işleri hızlandırabilir."

Vin durdu.

Ancak OreSeur'un dudaklarında garip, küçük bir gülümseme vardı. "Kandra mizahı Hanımım. Özür diliyorum. Biraz gaddar olabiliyoruz."

Vin gülümsedi. "Zaten büyük ihtimalle tatları da pek güzel olmaz. Ham fazlasıyla lifli ve Breeze'in zamanını neler yiyerek geçirdiğini bilmek istemezsin..."

"Belli olmaz," dedi OreSeur. "Ne de olsa, bir tanesinin adı 'Ham'*. Öbürüne gelince ise..." Breeze'in elindeki şarap kupasına başıyla işaret etti. "O da kendisini salamuraya yatırmayı epey seviyor gibi."

Elend kitap yığınlarını karıştırıyor, kanun hakkındaki ciltleri çıkarıyordu, içlerinde bizzat kendisinin yazmış olduğu Luthadel kanunları kitabı da vardı.

"Majesteleri," dedi Tindwyl terimin üstüne bastırarak. "Kapınızın eşiğinde iki tane ordu var ve bir grup koloss da Merkez Salahiyet'e doğru yol alıyor. Siz gerçekten de şu anda uzatmalı bir hukuk mücadelesi için vaktiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Elend kitaplarını bırakıp sandalyesini masaya çekti. "Tindwyl, kapımın eşiğinde iki tane ordu var, kolosslar onların üzerine baskı yapmaya geliyor ve bizzat ben bu şehrin liderlerinin krallığı işgalcilerden bir tanesine teslim etmelerinin önündeki ana engelim," dedi Elend. "Sen gerçekten de benim tahttan *şu anda* düşürülmemin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çete üyelerinin birkaç tanesinin bunun üzerine kulakları dikildi ve Vin de başını bir yana yatırdı.

* Jambon (çn)

"Bunun arkasında işgalcilerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ham çenesini ovuşturarak.

"Onların yerinde olsan sen ne yapardın?" dedi Elend bir kitabı açarken. "Şehre saldıramazsın çünkü bu sana çok fazla askere mâl olacak. Kuşatma daha şimdiden haftalar sürdü bile, askerlerin üşüyor ve Dockson'ın kiraladığı adamlar senin kanal ikmal teknelerine saldırıyor, yiyecek kaynağını tehdit ediyorlar. Onların da üstüne büyük bir koloss gücünün bu tarafa doğru gelmekte olduğunu bildiğini ekle... ve, eh, bu mantıklı. Eğer Straff ve Cett'in casusları biraz bile işe yarıyorlarsa, onlar da Parlamentonun o ordu ilk geldiği zaman neredeyse hemen teslim olup şehri onlara verdiğini biliyor olacaktır. Suikastçılar beni öldürmeyi başaramadı ama beni ortadan kaldırmanın başka bir yolu olsaydı..."

"Evet," dedi Breeze. "Bu gerçekten de kulağa Cett'in yapacağı türden bir şeymiş gibi geliyor. Parlamentoyu sana karşı çevirir, tahta bir sempatizan yerleştirir sonra da kapıları ona açtırırdı."

Elend başını sallayarak onayladı. "Ve babam da bu akşam benimle birlik olmaya tereddütlüymüş gibi görünüyordu, sanki şehri almasının başka bir yolu olduğunu hissediyormuş gibiydi. Bu hareketin arkasında iki kraldan birinin olduğundan emin olamam Tindwyl, ama kesinlikle bu olasılığı görmezden gelemeyiz. Bu bir dikkat dağıtma değil, bu gayet de ordular geldiğinden beri savaşmakta olduğumuz aynı kuşatma taktiklerinin bir parçası. Kendimi tekrar tahta çıkarabilirsem, Straff ve Cett de görecekler ki beraber çalışabilecekleri tek kişi benim. Ve bu da, umalım ki onların, özellikle de o kolosslar daha da fazla yaklaştıkça çaresizlikten benimle birlik olmalarını daha olası hâle getirecek."

Ardından, Elend bir kitap yığınını karıştırmaya başladı. Bu yeni akademik problem karşısında bunalımı hafifliyormuş gibi görünüyordu. "Kanunlarda konuyla ilgili birkaç başka madde de olabilir," dedi yarı mırıldanmayla. "Biraz araştırma yapmam gerekiyor. Dikiz, sen Sazed'i de bu toplantıya davet ettin mi?"

Dikiz omzunu silkti. "Uyandıramadım."

"Buraya olan yolculuğundan sonra istirahat ediyor," dedi Tindwyl, Elend'i ve kitaplarını incelemeye ara vererek. "Bu Sırdaşlar'la ilgili bir mesele."

"Metalakıllarından birini mi doldurması lâzım?" diye sordu Ham.

Tindwyl yüz ifadesi kararsız durakladı. "Size anlattı mı yani?"

Ham ve Breeze başlarını sallayarak onayladılar.

"Anlıyorum," dedi Tindwyl. "Her neyse, o size bu sorun konusunda yardımcı olamazdı Majesteleri. Ben size idare alanında bazı küçük yardımlar sağlıyorum çünkü liderleri geçmişin bilgileri konusunda eğitmek benim görevim. Ancak Sazed gibi gezgin Sırdaşlar politik konularda taraf tutmazlar."

"Politik konular mı? Yani, Son İmparatorluk'u devirmek gibi mi?" diye sordu Breeze önemsemezce.

Tindwyl'in ağzı kapanarak dudakları inceldi. "Sizlerin onu yeminlerini bozması için cesaretlendiriyor olmamanız gerekir," dedi en sonunda. "Eğer onun dostu olsaydınız, bunun doğru olduğunu görürdünüz, diye düşünüyorum ben."

"Ya?" diye sordu Breeze şarap kupasıyla ona doğru işaret ederek. "Kişisel olarak, ben sizin sadece onun sizlerin hepinize itaatsizlik edip de, ondan sonra gerçekten halkınızın özgür kalmasını sağlamış olduğu için utanç duyduğunuzu düşünüyorum."

Tindwyl Breeze'e düz bir bakış attı, gözleri kısık, duruşu katıydı. Uzun bir an boyunca o şekilde oturdular. "Duygularımı istediğiniz kadar İttirin, Teskinci," dedi Tindwyl. "Duygularım sadece bana aittir. Burada herhangi bir başarı elde edemeyeceksiniz."

Breeze en sonunda "lanet Terrisliler" hakkında bir şeyler mırıldanarak içkisine geri döndü.

Ancak Elend tartışmaya dikkat etmiyordu. Onun önündeki masada daha şimdiden açık duran dört tane kitap vardı ve bir beşincisinin de sayfalarını karıştırıyordu. Vin gülümseyerek o kadar da uzun olmayan bir zaman önce, onun kendisine kur yapma şeklinin sık sık Vin'in yakınlardaki bir sandalyeye çökerek cebinden bir kitap çıkarmayı içerdiği zamanları hatırladı.

O *aynı adam*, diye düşündü Vin. *Ve benim Sissoylu olduğumu öğrenmeden önce de beni sevmiş olan bu adam, bu ruhtu. O benim bir hırsız olduğumu keşfettikten sonra ve onu soymaya çalıştığımı düşünürken bile beni sevmişti. Hatırlamam gereken şey bu.*

"Hadi gel," diye fısıldadı OreSeur'a, Ham ve Breeze bir diğer tartışmaya daha başlarken. Vin'in düşünecek zamana ihtiyacı vardı ve sisler de hâlâ tazeydi.

Bu kadar becerikli olmasaydım bu iş çok daha kolay olacaktı, diye düşündü Elend kitaplarını karıştırırken eğlenerek. *Kanunları fazlasıyla iyi düzenlemişim.*

Parmağıyla belli bir pasajı takip etti, çetenin üyeleri yavaş yavaş dışarı çıkarken yazıyı bir kez daha okuyordu. Onlara gidebileceklerini söyleyip söylemediğini hatırlamıyordu. Büyük olasılıkla Tindwyl bunun için ona fırça atacaktı.

İşte, diye düşündü parmağıyla sayfaya vurarak. *Eğer Parlamento üyelerinden herhangi bir tanesi toplantıya geç gelmişse ya da gıyabında oy kullanılmışsa, oylamanın tekrarlanması için tartışabilecek dayanağım olabilir.* Tahttan indirme kararının tüm üyelerin oy birliği ile alınmış olması zorunluydu; elbette ki indirilmekte olan kralın kendisi dışında.

Odada bir hareket fark ederek durakladı. Odada hâlâ onunla birlikte sadece Tindwyl kalmıştı. Elend teslimiyetle kitaplarından başını kaldırdı. *Büyük olasılıkla bunu hak etmişimdir de...*

"Size saygısız bir şekilde davranmış olduğum için özür diliyorum Majesteleri," dedi.

Elend'in kaşları çatıldı. *Bunu beklemiyordum.*

"Benim insanlara çocuk gibi muamele etmek yönünde bir alışkanlığım var," dedi Tindwyl. "Bu benim gurur duyuyor olmam gereken bir şey değil, diye düşünüyorum ben."

"Önemi..." Elend durakladı. Tindwyl ona insanların kusurlarını hiçbir zaman

mazur görmemeyi öğretmişti. Kusurları olan insanları kabul edebilirdi, hatta onları affedebilirdi de, ama eğer sorunları göz ardı edecek olursa, o zaman asla değişmezlerdi. "Özrünü kabul ediyorum," dedi Elend.

"Hızlı öğrendiniz Majesteleri."

"Fazla bir seçeneğim olmadı," dedi Elend bir gülümsemeyle. "Elbette Parlamento için yeteri kadar hızlı değişmemişim."

"Bunun olmasına nasıl izin verebildiniz?" diye sordu Tindwyl sessizce. "Bir hükümetin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda görüş ayrılıklarımız göz önüne alındığı zaman bile, ben bu Parlamento üyelerinin sizin taraftarınız olacağını düşünürdüm. Onlara gücü siz verdiniz."

"Onları görmezden geldim Tindwyl. Güçlü adamlar, arkadaş olsun ya da olmasın, hiçbir zaman görmezden gelinmeyi sevmezler."

Tindwyl başıyla onayladı. "Gerçi, belki de bizim sadece başarısızlıklarınızın üzerine odaklanmak yerine, başarılarınıza da dikkat etmemiz gerekir. Vin bana babanızla görüşmenin iyi gittiğini söyledi."

Elend gülümsedi. "Biz onu boyun eğecek kadar korkuttuk. Straff'a böyle bir şey yapmak çok iyi geldi. Ama her nedense Vin'i gücendirmiş olabileceğimi düşünüyorum."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

Elend kitabını geri koyarak kolları masanın üzerinde, öne doğru eğildi. "Geri dönerken garip bir ruh hâlindeydi. Benimle konuşmasını bile zar zor sağlayabiliyordum. Ne olduğundan emin değilim."

"Belki de sadece yorgundur."

"Ben Vin'in *yorulabildiğine* ikna olmuş değilim," dedi Elend. "O her zaman hareket ediyor, her zaman bir şeyler yapıyor. Bazı zamanlarda benim tembel olduğumu düşündüğünden endişe ediyorum. Belki de o yüzden o..." Sesi azalarak kesildi, sonra da başını salladı.

"O sizin tembel olduğunuzu düşünmüyor Majesteleri," dedi Tindwyl. "Sizinle evlenmeyi reddetti çünkü size lâyık olduğunu düşünmüyor."

"Saçmalık," dedi Elend. "Vin bir Sissoylu, Tindwyl. Benim gibi on adama bedel olduğunu biliyor."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Siz kadınları çok az anlıyorsunuz Elend Venture, özellikle de genç kadınları. Onlar için, becerilerinin kendilerini nasıl gördükleri ile ilişkisi şaşırtıcı derecede azdır. Vin'in kendisine güveni yok. O sizinle birlikte olmayı hak ettiğine inanmıyor; kişisel olarak sizi hak ettiğini düşünmediğinden değil de, daha ziyade kendisinin mutlu olmayı hiç hak etmiş olmadığına inandığından dolayı. O çok zor, çok karmaşık bir hayat yaşamış."

"Bu konuda ne kadar eminsin?"

"Ben bir dizi kız yetiştirdim Majesteleri," dedi Tindwyl. "Neden bahsettiğimi biliyorum."

"Kız mı? Senin çocukların mı var?" diye sordu Elend.

"Elbette."

"Ben sadece..." Elend'in tanıdığı Terrisliler Sazed gibi hadımlardı. Tabii ki aynısı Tindwyl gibi bir kadın için doğru olamazdı ama Elend, Lord Hükümdar'ın üreme programlarının onu da bir şekilde etkilemiş olacağını varsaymıştı.

"Her neyse, sizin bazı kararlar vermeniz gerekli Majesteleri," dedi Tindwyl kısa keserek. "Vin ile ilişkiniz zor olacak. Onun daha geleneksel bir kadında karşınıza çıkacak olanlardan daha fazla soruna sebep olacak olan özellikleri var."

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Elend. "Ben daha 'geleneksel' bir kadın aramıyorum. Ben Vin'i seviyorum."

"Ben de sevmemeniz gerektiğini ima ediyor değilim," dedi Tindwyl sakince. "Ben sadece size, benden istenmiş olduğu gibi, eğitim veriyorum. Sizin, kız ve onunla olan ilişkinizin dikkatinizi dağıtmasına ne kadar izin vereceğinize karar vermeniz gerek."

"Sana benim dikkatimin dağınık olduğunu düşündüren şey ne?"

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "Size Lord Venture ile olan bu akşamki başarınızı sordum, ama sizin tek konuşmak istediğiniz konu geri dönüş yolunda Vin'in neler hissettiğiydi."

Elend tereddüt etti.

"Sizin için hangisi daha önemli Majesteleri?" diye sordu Tindwyl. "Bu kızın aşkı mı, yoksa halkınızın iyiliği mi?"

"Böyle bir soruya cevap verecek değilim," dedi Elend.

"Eninde sonunda bir seçim şansınız kalmayabilir," dedi Tindwyl. "Korkarım ki bu eninde sonunda çoğu kralın yüzleştiği bir soru."

"Hayır," dedi Elend. "Benim hem Vin'i sevip, hem de halkımı koruyamamam için hiçbir sebep yok. Bunun gibi bir tuzağa yakalanmayacak kadar çok sayıda varsayımsal çıkmazı inceledim."

Tindwyl omzunu silkerek ayağa kalktı. "Nasıl isterseniz ona inanın Majesteleri. Ancak ben bir çıkmazı şimdiden görüyorum ve bunu hiç de varsayımsal bulmuyorum." Saygıyla hafifçe başını eğdi, sonra da Elend'i kitaplarıyla baş başa bırakarak odadan çıktı.

Alendi'yi Çağların Kahramanı ile ilişkilendirecek olan başka kanıtlar da vardı. Daha küçük şeyler, sadece Beklenti'nin irfanında eğitilmiş birisinin farkına varabileceği şeyler. Kolundaki doğum lekesi. Daha sadece yirmi beş yaşında olduğu hâlde saçının griye dönmesi. Konuşma şekli, insanlara muamele etme şekli, hükmetme şekli.

Kısacası o uygunmuş gibi görünüyordu.

29

"HANIMIM, BEN EPEY BİR YIL boyunca insanların etrafında bulundum," dedi OreSeur başı patilerinin üzerinde tembelce yatarken. "Onların düzenli olarak uykuya ihtiyaçları olduğunu zannediyordum. Sanıyorum yanılmışım."

Vin taş bir duvarın üstünde oturuyordu, bir bacağını çekip göğsüne dayamıştı, diğeri de duvarın kenarından aşağı sarkıyordu. Sağında ve solunda Hasting Kalesi'nin kuleleri sislerin içindeki karanlık gölgeler hâlinde uzanıyordu. "Ben de uyuyorum," dedi Vin.

"Ara sıra." OreSeur dilini dışarı sarkıtarak derince bir esnedi. Köpek davranışlarını gittikçe daha fazla mı benimsemeye başlamıştı?

Vin başını kandradan öteye çevirip doğuya, uyumakta olan Luthadel şehrine doğru baktı. Uzaklarda bir ateş vardı, insan elinden çıkmış olmak için fazlasıyla büyük ve gittikçe artmakta olan bir ışık. Şafak söküyordu. Bir diğer gece daha geçmişti, Vin ve Elend'in Straff'ı ordu kampında ziyaret etmeye gitmelerinden beri neredeyse bir hafta olmuştu. Zane daha hâlâ ortaya çıkmamıştı.

"Uyanık kalmak için lehim yakıyorsunuz, değil mi?" diye sordu OreSeur.

Vin başını sallayarak onayladı. Hafif bir lehim ateşinin altında Vin'in yorgunluğu sadece ufak bir sıkıntıydı. Vin eğer iyice dikkat ederse onu içinde hissedebiliyordu ama yorgunluğun Vin'in üzerinde bir gücü yoktu. Duyuları keskin, vücudu güçlüydü. Gecenin soğuğu bile o kadar da rahatsız edici değildi. Ancak lehimini söndürdüğü anda Vin tükenmişliği bütün şiddetiyle hissedecekti.

"Bu sağlıklı olamaz Hanımım," dedi OreSeur. "Günde ancak üç ya da dört saat uyuyorsunuz. Hiç kimse; Sissoylu, insan ya da kandra, böyle bir tempoya uzun süre boyunca dayanamaz."

Vin başını eğdi. Garip uykusuzluğunu nasıl açıklayabilirdi? Artık etrafındaki diğer çete üyelerinden korkmak zorunda değildi, bunu aşmış olması gerekirdi. Ama yine de kendini ne kadar yorarsa yorsun, uykuya dalmak gittikçe daha da zor geliyordu. O uzaklardaki sessiz gümleme varken nasıl uyuyabilirdi ki?

Her nedense sanki gittikçe daha da yakına geliyormuş gibiydi. Ya da belki sadece daha fazla güçleniyordu? *Yukarılardan gelen gümleme seslerini duyuyorum, dağlardan gelen titreşimleri...* Günlükteki kelimeler.

Meşum ve nefret dolu ruhun sislerin içinden onu izlediğini bilirken nasıl uyuyabilirdi? Ordular onun arkadaşlarını katletmekle tehdit ederken, Elend'in krallığı elinden alınmışken, bildiğini ve sevdiğini düşündüğü her şey karışır ve belirsizleşirken nasıl uyuyabilirdi?

...en sonunda yattığım zaman uykuyu yakalamakta zorlanıyorum. Gün boyunca yakamı bırakmayan aynı düşünceler gecenin sessizliğinde sadece daha da şiddetleniyor...

OreSeur tekrar esnedi. "Gelmeyecek Hanımım."

Vin kaşlarını çatarak döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Burası Zane ile kapıştığınız son yer," dedi OreSeur. "Onun gelmesini bekliyorsunuz."

Vin durakladı. "Biraz antrenman bana iyi gelirdi," dedi en sonunda.

Doğuda ışık artmaya devam ediyor, yavaş yavaş sislerin parlamasına neden oluyordu. Ancak sisler inat etmişti, güneşe boyun eğmeye hevesli değillerdi.

"O adamın sizi bu kadar etkilemesine izin vermemeniz gerekir Hanımım," dedi OreSeur. "Ben onun sizin olduğuna inandığınız kişi olduğunu düşünmüyorum."

Vin'in yüzü asıldı. "O benim düşmanım. Başka neye inanayım ki?"

"Ona bir düşmanmış gibi muamele etmiyorsunuz Hanımım."

"Eh, o Elend'e saldırmadı," dedi Vin. "Belki de Zane tam olarak Straff'ın kontrolü altında değildir."

OreSeur başı patilerinin üzerinde sessizce oturuyordu. Sonra başını başka tarafa çevirdi.

"Ne var?" diye sordu Vin.

"Bir şey yok Hanımım. Ben bana emredildiği şekilde düşüneceğim."

"Hayır, efendim," dedi Vin ona bakmak için çıkıntının üzerinde dönerek. "Tekrar o mazerete geri dönmeyeceksin. Ne düşünüyordun?"

OreSeur içini çekti. "Ben düşünüyordum ki Hanımım, sizin Zane'e karşı olan takıntınız kaygı verici."

"Takıntı mı?" dedi Vin. "Ben sadece bir gözümü onun üzerinde tutuyorum. Ben, düşman ya da değil, şehrimde gezinen başka bir Sissoylu olmasından hoşlanmıyorum. Onun ne işler çevirdiğini kim bilebilir?"

OreSeur'un yüzü asıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"OreSeur, eğer söyleyeceğin bir şeyler varsa konuş!" dedi Vin.

"Özür diliyorum Hanımım," dedi OreSeur. "Ben efendilerimle sohbet etmeye alışkın değilim, özellikle de dobra bir şekilde."

"Sorun değil. Sadece aklında ne varsa onu söyle."

"Pekâlâ Hanımım," dedi OreSeur başını patilerinin üzerinden kaldırarak. "Ben bu Zane'den hoşlanmadım."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sizden daha fazlasını değil," diye itiraf etti OreSeur. "Ancak kandraların çoğu çok iyi insan sarrafıdır. Benim yapmış olduğum kadar uzun bir süre boyunca insanları taklit ederseniz, onların kalplerinin içini görmeyi de öğrenirsiniz. Ben gördüğüm kadarıyla Zane'den hiç hoşlanmadım. O kendisinden çok fazla memnunmuş gibi görünüyor. Sizinle arkadaşlık kurma şekli fazlasıyla kasıtlı gibiydi. Beni rahatsız ediyor."

Vin ellerini avuçları serin taşa gelecek şekilde önüne koymuş, bacakları açık oturuyordu. O *haklı olabilir.*

Ama OreSeur Zane ile birlikte uçmamış, sislerin içinde onunla kapışmamıştı. Kendisinin hiçbir kabahati olmasa da, OreSeur de Elend gibiydi. Bir Allomanser değildi. İkisi de çeliğin İtmesi ile havada süzülmenin, kalay harlayarak yükseltilmiş beş duyunun ani şokunu tecrübe etmenin ne olduğunu algılayamazlardı. Onlar bilemezdi. Anlayamazlardı.

Vin arkasına yaslandı. Sonra artan ışıkta kurt köpeğini inceledi. Bir süredir bahsetmeye niyetli olduğu bir şey vardı ve şu an da herhangi bir zaman kadar iyi gibi görünüyordu. "OreSeur, vücudunu değiştirebilirsin, eğer istersen."

Kurt köpeği bir kaşını kaldırdı.

"Elimizde sarayda bulduğumuz o kemikler var," dedi Vin. "Eğer köpek olmaktan sıkıldıysan onları kullanabilirsin."

"Onları kullanamam," dedi OreSeur. "O kemiklerin vücudunu ben sindirmedim, insanın doğru görünmesini sağlamak için kas ve organların nasıl düzenlenmesi gerektiğini bilmiyorum."

"Peki öyleyse," dedi Vin. "Sana bir suçlu bulabiliriz."

"Benim bu kemikleri giymemden memnun olduğunuzu düşünmüştüm," dedi OreSeur.

"Memnunum," dedi Vin. "Ama seni mutsuz eden bir vücudun içinde kalmanı istemiyorum."

OreSeur homurdandı. "Benim mutluluğum mesele değil."

"Benim için öyle," dedi Vin. "Biz sana..."

"Hanımım," diye sözünü kesti OreSeur.

"Evet?"

"Ben bu kemiklerle devam edeceğim. Onlara alıştım. Sık sık şekil değiştirmek son derece rahatsızlık vericidir."

Vin tereddüt etti. "Pekâlâ," dedi en sonunda.

OreSeur başını sallayarak onayladı. "Gerçi vücutlardan bahsetmişken Hanı-

num, saraya dönmek gibi bir planımız var mı?" diye devam etti. "Hepimiz bir Sissoylunun bünyesine sahip değiliz; bazı kişilerin arada bir uykuya ve de yemeğe ihtiyacı oluyor."

Kesinlikle çok daha fazla şikâyet ediyor, diye düşündü Vin. Ancak bu tavrın iyiye işaret olduğunu düşünüyordu; bu, OreSeur onun etrafındayken kendisini daha rahat hissetmeye başlıyor demekti. Vin'in salaklık ettiğini düşündüğünü söyleyecek kadar rahat.

Ben Zane ile uğraşmaya bile niye zahmet ediyorum ki? diye düşündü ayağa kalkarak gözlerini kuzeye doğru çevirirken. Sis hâlâ nispeten güçlüydü ve Vin Straff'ın hâlâ kuzey kanalını tutarak kuşatmayı sürdürmekte olan ordusunu zar zor seçebiliyordu. Bir örümcek gibi oturmuş, ileri atılmak için doğru zamanı bekliyordu.

Elend, diye düşündü Vin. *Elend'e daha fazla odaklanmam gerek.* Elend'in Parlamentonun kararını yürürlükten kaldırtmak ya da onları yeniden oylama yapmaya zorlamak için bütün hamleleri boşa çıkmıştı. Ve her zaman olduğu gibi inatla kanunlara uyan Elend başarısızlıklarını kabul etmeye devam ediyordu. O hâlâ Parlamentoyu kendisini kral olarak seçmeleri için ikna etme şansı olduğunu düşünüyordu, ya da en azından onun yerine bir başkasını seçmemeleri için.

Böylece konuşmalar üzerinde çalışıyor ve Breeze ve Dockson ile planlar yapıyordu. Bu da ona Vin için çok az zaman bırakıyordu, ki doğrusu da buydu. İhtiyacı olan son şey Vin'in onun dikkatini dağıtmasıydı. Bu Vin'in ona yardım edemeyeceği bir şeydi; Vin bununla dövüşemez ya da korkutup kaçıramazdı.

Onun dünyası kâğıtlar, kitaplar, kanunlar ve felsefelerden oluşuyor, diye düşündü Vin. *O da teorilerinin sözcükleri arasında benim sislerin içinde süzüldüğüm gibi süzülüyor. Ben hep onun beni anlayamayacağından endişe edip duruyorum da... aslında ben onu hiç anlayabilecek miyim?*

OreSeur ayağa kalktı, gerindi ve ön ayaklarını duvarın parmaklığına yerleştirerek Vin gibi kuzeye bakmak için kendisini yukarı çekti.

Vin başını iki yana salladı. "Bazı zamanlarda diliyorum ki, keşke Elend bu kadar da... eh, asil olmasaydı. Şehrin şu anda böyle belirsizliğe ihtiyacı yok."

"O doğru olan şeyi yaptı Hanımım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi OreSeur. "O bir kontrat yapmıştı. Kontrata uymak onun görevi, ne olursa olsun. Efendisine, onun durumunda bu şehrin kendisi oluyor, hizmet etmek zorunda; o efendi onu çok tatsız bir şey yapmaya zorlasa bile."

"Bu olaylara son derece kandravârî bir bakış," dedi Vin.

OreSeur başını Vin'e doğru çevirerek bir köpek kaşını kaldırdı, *Ya ne olacaktı?* diye sorarmış gibiydi. Vin gülümsedi, bu ifadeyi onun köpek yüzünde gördüğü her seferinde bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kalıyordu.

"Haydi gel," dedi Vin. "Saraya geri dönelim."

"Güzel," dedi OreSeur dört ayağının üzerine inerek. "Ayırdığım o et şimdiye kadar kıvamına gelmiş olmalı."

"Eğer yine hizmetçiler bulmadıysa," dedi Vin bir gülümsemeyle.

OreSeur'un yüz ifadesi kararırdı. "Onları uyaracağınızı sanıyordum."

"Ne diyecektim ki?" diye sordu Vin eğlenmeyle. "Lütfen bu kokuşmuş eti çöpe atmayın, benim köpeğim öyle yemeyi seviyor mu diyeyim?"

"Neden olmasın?" diye sordu OreSeur. "Bir insanı taklit ettiğim zamanlarda neredeyse asla düzgün bir yemek yiyemiyorum ama köpekler arada bir dinlenmiş et yiyor, değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Vin.

"Dinlenmiş et lezzetli olur."

" 'Çürümüş' et demek istiyorsun."

"Dinlenmiş," dedi OreSeur ısrarla, Vin onu duvardan aşağı indirmeye hazırlanarak yerden alırken. Hasting Kalesi'nin tepesi en azından bir otuz metre yükseklikteydi, OreSeur'un atlaması için fazlasıyla yukarıdaydı ve aşağı inebileceği tek yol da terk edilmiş kalenin içinden geçiyordu. Onu taşımak daha iyiydi.

"Dinlenmiş et de yıllanmış şarap ya da eski kaşar gibidir," diye devam etti OreSeur. "Birkaç hafta geçtiği zaman tadı daha güzel olur."

Bu da leş yiyicilerle akraba olmanın yan etkilerinden biri olsa gerek, diye düşündü Vin. Duvarın üstüne sıçrayarak aşağı birkaç sikke attı. Ama kollarında büyük bir kütle olan OreSeur ile atlamaya hazırlanırken Vin tereddüt etti. Son bir kez daha dönerek Straff'ın ordusuna doğru baktı. Artık ordu tamamen görünür olmuştu, güneş ufkun tamamen üzerine çıkmıştı. Ama yine de birkaç ısrarcı sis girdabı havada titreşiyor; sanki güneşe meydan okumaya, şehri örtmeyi sürdürmeye, gündüzün ışığına kafa tutmaya çalışıyorlardı...

Lord Hükümdar! diye düşündü Vin ani bir kavrayışla. O kadar uzun bir süre bu sorunu düşünmüştü ki, bu onu yıldırmaya başlamıştı. Ve şimdi, Vin onu görmezden gelirken cevap Vin'e gelmişti. Sanki bilinçaltı sürekli onunla uğraşmıştı.

"Hanımım, her şey yolunda mı?" diye sordu OreSeur.

Vin başını bir yana eğerek ağzını hafifçe açtı. "Sanırım ben demin Zifir'in ne olduğunu anladım."

Ama en kıt ayrıntılarla devam etmek zorundayım. Yer sınırlı. Diğer Cihanelçileri bana geldikleri zaman, hatalı olduklarını itiraf ederlerken mütevazı olduklarını düşünmüşlerdir. Daha o zaman bile ben ilk ilanımdan şüphe duymaya başlamıştım.

Ama ben gururluydum.

30

BU KAYDI ŞİMDİ YAZIYOR, METAL bir levhanın üstüne kakıyorum çünkü korkuyorum, diye okudu Sazed. *Kendim için korkuyorum, evet; insan olduğumu itiraf ediyorum. Eğer Alendi Miraç Kuyusu'ndan geri dönecek olursa, eminim ki benim ölümüm onun ilk hedeflerinden birisi olacak. O kötü bir adam değil ama acımasız bir adam. Bu, sanıyorum ki, onun yaşadığı şeylerin bir ürünü.*

Ancak ayrıca bildiğim her şeyin, benim hikâyemin, unutulmasından da korkuyorum. Gelecek olan dünya için korkuyorum. Alendi'nin başarısız olmasından korkuyorum. Zifir'in getirecek olduğu kaderden korkuyorum.

Her şey tekrar zavallı Alendi'ye gelip dayanıyor. Ben onun için üzülüyorum, ve onun katlanmaya zorlanmış olduğu her şey için. Dönüşmek zorunda kaldığı şey için.

Ama en başından başlayayım. Alendi ile ilk kez Khlennium'da karşılaşmıştım; o zamanlar o genç bir oğlandı ve daha orduları yöneterek geçen on yıl tarafından çarpıtılmamıştı.

Onu ilk gördüğüm zaman beni etkileyen Alendi'nin boyu olmuştu. Kısa boylu olduğu hâlde diğerlerinin üzerinde kule gibi yükseliyormuş gibi duran bir adamdı, saygı talep eden bir adam.

Garip bir şekilde, benim Alendi'yle ilk başta arkadaşlık kurmama sebep olan şey onun pratik zekâsı olmuştu. Onu muhteşem şehirdeki ilk aylarında bir yardımcı olarak işe almıştım.

Ben Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğuna ancak yıllar sonra ikna olacaktım. Çağların Kahramanı: Khlennium'da Rabzeen denilen kişi, Anamnesor. Kurtarıcı.

En sonunda farkına vardığım zaman, en sonunda Beklenti'nin bütün işaretlerini Alendi ile ilişkilendirdiğim zaman ne kadar da heyecanlanmıştım. Ancak keşfimi diğer Cihanelçileri'ne ilan ettiğim zaman küçümsemeyle karşılandım. Ah, onları dinlemiş olsam ne iyi olurdu.

Ama yine de, beni tanıyanlar bu kadar kolaylıkla vazgeçme ihtimalimin olmadığını anlayacaktır. Bir kere kendime araştıracak bir şey bulduğum zaman, takibimde kararlı hâle gelirim. Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu sonucuna varmıştım ve bunu da kanıtlamaya niyetliydim. Diğerlerinin iradesi karşısında boyun eğmiş olmam gerekirdi, Alendi'nin yolculuklarına şahit olmak için onun yanında seyahat etmek için ısrar etmemiş olmam gerekirdi. Alendi'nin kendisinin de onun olduğuna inandığım şeyi keşfetmesi kaçınılmazdı.

Evet, bundan sonra söylentileri alevlendiren kendisiydi. Ben onun kendi yaptığı şeyi asla yapamaz, dünyayı onun gerçekten de Kahraman olduğuna inandıramaz ve ikna edemezdim. Buna kendisi de inanıyor muydu bilmiyorum, ama başkalarının Kahraman'ın o olduğunu düşünmesine neden oldu.

Keşke Terris dini ve Beklenti hakkında olan inanışlar bizim halkımızın ötesine yayılmamış olsaydı. Keşke Zifir bu zamanda ortaya çıkarak insanoğlunu hem inanç, hem de davranışta çaresizliğe sürükleyecek olan bir tehdit yaratmış olmasaydı. Keşke ben o kadar yıl önce bir yardımcı ararken Alendi'yi görmezden gelmiş olsaydım.

Sazed baskıyı kopyalama işine ara vererek arkasına yaslandı. Hâlâ yapılacak büyük miktarda iş vardı, bu Kwaan'ın nispeten küçük olan çelik plakaya o kadar yazıyı sıkıştırabilmiş olması inanılmazdı.

Sazed işine bir göz attı. Kuzeye doğru yolculuğu boyunca en sonunda baskı üzerinde çalışmaya başlayabileceği zamanın gelmesini iple çekmişti. Bir parçası endişeliydi. Ölü adamın kelimeleri, iyi aydınlatılmış bir odada otururken de Seran Kabinesi'nin zindanlarındaki kadar önemliymiş gibi görünecek miydi?

Belgenin başka bir kısmını gözleriyle tarayarak birkaç seçme paragrafı okudu. Onun için özellikle önem taşıyanları.

Ancak Alendi'yi bulan kişi olarak, ben önemli birisi hâline geldim. Cihanelçileri'nin arasında en önde gelen.

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı; ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Müjdeci olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.

O yüzden de etmedim.

Ama şimdi ediyorum. Bilinsin ki ben, Terrisli Cihanelçisi Kwaan, bir sahtekârım.

Sazed gözlerini kapattı. *Cihanelçisi*. Sazed terimi biliyordu; Sırdaşlar tarikatı, Terris efsanelerinden gelen hatıralar ve umutların üzerine inşa edilmişti. Cihanelçileri öğretmenler, bilgi taşıyarak dünyayı dolaşan Ferusimyacılardı. Gizli Sırdaşlar tarikatı için birincil ilham kaynağı onlardı.

Ve şimdi Sazed'de bizzat bir Cihanelçisi'nin elinden çıkmış bir belge vardı.

Tindwyl bana çok kızacak, diye düşündü Sazed gözlerini açarak. Baskının hepsini okumuştu ama üzerinde çalışarak da zaman geçirmesi gerekiyordu. Ezberleyecekti. Başka belgelerle karşılaştıracaktı. Toplamda belki yirmi sayfa olan bu yazı onu kolaylıkla aylar, hatta yıllar boyunca meşgul edebilirdi.

Penceresinin kepenkleri tıkırdadı. Sazed başını kaldırdı. Sarayda ona tahsis edilmiş olan yerdeydi, burası hayatını bir hizmetkâr olarak geçirmiş bir kişi için fazlasıyla lüks, zevkli bir şekilde döşenmiş bir dizi odadan oluşuyordu. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, mandalı kaldırdı ve kepenkleri çekerek açtı. Dışarıdaki pervaza çömelmiş duran Vin'i bulduğu zaman gülümsedi.

"I... selam," dedi Vin. Gri gömlek ve siyah pantolon üzerine sispelerinini giymişti. Sabah olmuştu, ama belli ki geceki nöbetinden sonra daha yatağına gitmemişti. "Pencerenin mandalını açık bırakmalısın. Eğer kilitliyse içeri giremem. Elend bana çok fazla mandal kırdığım için kızdı."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım Leydi Vin," dedi Sazed ona içeri girmesi için eliyle işaret ederek.

Vin sispelerini hışırdayarak çevik bir şekilde pencereden içeri sıçradı. "Hatırlamaya *çalışacak* mısın? Sen hiçbir şeyi asla unutmuyorsun ki. Bir metalaklın içine tıkmış olmadığın şeyleri bile," dedi Vin.

Görmeyeli daha da cüretkâr hâle gelmiş, diye düşündü Sazed, Vin yazı masasına doğru yürüyerek çalışmalarına göz gezdirirken. *Benim burada olmadığım aylar içinde bile.*

"Bu ne?" diye sordu Vin hâlâ masaya bakarken.

"Bunu Seran Kabinesi'nde buldum Leydi Vin," dedi Sazed, ilerleyerek. Tekrar temiz cüppeler giymek, çalışmak için sessiz ve rahat bir yere sahip olmak ne kadar da iyi geliyordu. Bunu seyahat etmeye tercih ettiği için kötü bir adam mıydı?

Bir ay, diye düşündü. *Kendime çalışmak için bir ay vereceğim. Ondan sonra ise projeyi başka birisine devredeceğim.*

"Peki bu ne?" diye sordu Vin baskıyı alıp kaldırarak.

"Müsaade ederseniz Leydi Vin," dedi Sazed kaygılı bir şekilde. "O oldukça narin. Baskı lekelenebilir..."

Vin başıyla onaylayarak baskıyı yerine koydu ve Sazed'in kopyasını gözleriyle taradı. Bir zamanlar sıkıcı yazılarla yakından uzaktan ilgisi olan her şeyden kaçınırdı, ama şimdi ilgilenmiş gibi görünüyordu. "Bu Zifir'den bahsediyor!" dedi heyecanlı bir şekilde.

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Sazed masada ona katılırken. Oturdu ve Vin de odanın alçak sırtlı, lüks koltuklarından birine doğru gitti. Ancak Vin sıradan bir insanın yapacağı gibi oturmadı, üstüne sıçrayıp koltuğun sırtlığına oturarak ayaklarını koltuk minderinin üstüne koydu.

"Ne var?" diye sordu, belli ki Sazed'in gülümsemesini fark ederek.

"Sadece bir Sissoylunun huylarını eğlendirici buluyorum Leydi Vin," dedi. "Sizin türünüzdekiler öylece oturmak konusunda sorun yaşıyor, görünüşe göre her zaman tünemek istiyorsunuz. Bu sizin o kadar inanılmaz bir denge hissine sahip olmanızdan kaynaklanıyordur, diye düşünüyorum ben."

Vin kaşlarını çattıysa da yorumuna tepki vermedi. "Sazed, Zifir neydi?" diye sordu.

Sazed masanın üstünde parmaklarını kavuşturup düşünmeye başlarken genç kadını inceledi. "Zifir mi, Leydi Vin? Bu epey bir tartışmanın konusu olmuştur, diye düşünüyorum ben. İddialara göre bu büyük ve güçlü bir şeydi, gerçi bazı âlimler efsanenin tamamını Lord Hükümdar tarafından tezgâhlanmış bir uydurma olarak kabul edip görmezden gelmiştir. Bu teoriye inanmak için sebepler var, diye düşünüyorum ben, çünkü o zamanlardan geriye kalmış olan tek gerçek kayıtlar, Çelik Nezaret tarafından müsaade edilmiş olanlar."

"Ama günlük de Zifir'den bahsediyordu," dedi Vin. "Ve senin şu anda tercüme etmekte olduğun şey de öyle."

"Gerçekten de öyle Leydi Vin," dedi Sazed. "Ama Zifir'in gerçek olduğunu düşünenlerin arasında bile hayli tartışma vardır. Bazıları Lord Hükümdar'ın, Zifir'in korkunç doğaüstü bir canavar, tabiri caizse bir karanlık tanrı olduğunu iddia eden resmi hikâyesini kabul ediyor. Diğerleri ise bu aşırı yoruma itiraz ediyor. Onlar Zifir'in daha sıradan bir şey, bir tür ordu, belki de başka bir diyardan gelen işgalciler olduğunu düşünüyor. Deniliyor ki Irak Salahiyet'te Miraç Öncesi zamanlarda oldukça ilkel ve savaşçı olan çeşitli insan ırkları yaşarmış."

Vin gülümsüyordu. Sazed ona sorgularcasına baktı ve o da sadece omzunu silkti. "Elend'e de aynı soruyu sordum ama cevap olarak bir cümle zar zor alabildim," diye açıklama yaptı.

"Majesteleri'nin farklı bilim alanları var; Miraç Öncesi tarih onun için bile fazlasıyla sıkıcı bir konu olabilir. Dahası her kim bir Sırdaş'a geçmiş hakkında soru sorarsa, uzatmalı bir konuşma için hazırlıklı olmalıdır, diye düşünüyorum ben."

"Şikâyetçi değilim," dedi Vin. "Devam et."

"Söylenebilecek daha fazla bir şey yok, daha doğrusu söylenebilecek daha fazla çok şey var ama büyük bir kısmının konuyla ilgili olacağından şüpheliyim. Zifir bir ordu muydu? Ya da belki de bazılarının farz ettiği gibi ilk koloss saldırısı mıydı? Bu pek çok şeyi açıklardı; çoğu hikâye Lord Hükümdar'ın Miraç Kuyusu'nda Zifir'i yenmek için bir tür güç kazanmış olduğu konusunda hemfikir. Belki de orada kolossların desteğini kazandı ve sonra da onları ordu olarak kullandı."

"Sazed," dedi Vin. "Ben Zifir'in kolosslar olduğunu düşünmüyorum."

"Ya?"

"Bence o sisti."

"O teori de iddia edilmişti," dedi Sazed bir baş sallamayla.

"Edilmiş miydi?" diye sordu Vin, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Elbette Leydi Vin. Son İmparatorluk'un bin yıllık hükümdarlığı sırasında tartışılmış *olmayan* pek az olasılık kalmıştır, diye düşünüyorum ben. Sis teorisi de daha önceden ortaya sürülmüştü ama onunla ilgili birkaç büyük sorun var."

"Meselâ?"

"Eh, başlangıç olarak, Lord Hükümdar'ın Zifir'i yenmiş olduğu söylenir," dedi Sazed. "Ama sis bariz bir şekilde hâlâ burada. Ayrıca, eğer Zifir sadece sis ise, neden onu böylesine üstü kapalı bir isimle ansınlar ki? Elbette, daha başkaları ise Zifir hakkında bildiğimiz ya da duyduğumuz çoğu şeyin sözlü bilgilere dayanıyor olduğunu ve çok sıradan olan bir şeyin sözel olarak nesilden nesle aktarıldığı zaman mistik özellikler edinebileceğine işaret ediyor. Bu nedenle de, 'Zifir' sadece sisin kendisini değil, ama değişim geçirmesini ya da ilk kez ortaya çıkmasını ifade ediyor olabilir.

"Ancak sis teorisindeki daha büyük sorun, kötücüllük konusunda. Eğer söylentilere güvenecek olursak, ve elimizde devam etmek için pek başka bir şey de yok, Zifir korkunç ve yok ediciydi. Sisler hiç böyle bir tehlike göstermiyor."

"Ama sis artık insanları öldürüyor."

Sazed durakladı. "Evet Leydi Vin. Görünüşe göre öyle."

"Peki ya eskiden de öyle yapıyorduysa ama bir şekilde Lord Hükümdar bunu durdurmuşsa? Sen kendin Lord Hükümdar'ı öldürdüğümüz zaman bir şeyler yapmış olduğumuzu düşündüğünü söyledin, sisleri değiştiren bir şeyler."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Benim incelemekte olduğum sorunlar oldukça korkunç, orası kesin. Ancak ben bunların Zifir ile aynı düzeyde bir tehdit olacağını düşünmüyorum. Bazı kişiler sisler tarafından öldürüldü ama pek çoğu yaşlı ya da başka nedenlerle sağlığı iyi olmayanlardı. Pek çok kişiye zarar gelmiyor."

Başparmaklarını birbirlerine vurarak durakladı. "Ama eğer önerinizde biraz doğruluk olduğunu itiraf etmezsem ihmalkâr davranmış olurdum Leydi Vin. Belki sadece birkaç tane ölüm bile bir panik yaratmak için yeterli olurdu. Tehlike tekrarlanan anlatımlarla birlikte abartılmış olabilir ve belki de ölümler o zamanlar daha bile yaygındı. Ben henüz herhangi bir şeyden emin olabilmek için yeterli miktarda bilgi toplamayı başarabilmiş değilim."

Vin cevap vermedi. *Ah, eyvah,* diye düşündü Sazed kendi kendine içini çekerek. *Onu sıktım. Gerçekten de daha dikkatli olmam, kullandığım kelimelere ve konuşma tarzıma dikkat etmem gerekiyor. İnsan skaalar arasındaki bütün o seyahatlerimden sonra biraz olsun onları sıkmayacak bir şekilde konuşmayı...*

"Sazed, ya biz buna yanlış açıdan bakıyorsak?" dedi Vin düşünceli bir şekilde. "Ya sorun hiç de bu sislerin içindeki rasgele ölümler filan değilse?"

"Ne demek istiyorsunuz Leydi Vin?"

Bir an için Vin sessizce oturdu, bir ayağıyla öylesine koltuğun arka minderinde tempo tutuyordu. En sonunda başını kaldırarak Sazed'in gözlerine baktı. "Eğer sisler gündüz boyunca da kalıcı olarak gelse ne olurdu?"

Sazed bir an bunun üzerine düşündü.

"Işık olmazdı," diye devam etti Vin. "Bitkiler ölürdü, insanlar aç kalırdı. Ölümler olurdu... kargaşa çıkardı."

"Sanırım," dedi Sazed. "Belki de bu teoride doğruluk payı vardır."

"Bu bir teori değil," dedi Vin sıçrayarak koltuktan aşağı inerken. "O zamanlar olan buydu."

"Şimdiden bu kadar emin misiniz?" diye sordu Sazed eğlenerek.

Vin masada ona katılırken kısaca başını sallayarak onayladı. "Ben haklıyım," dedi karakteristik dobralığıyla. "Biliyorum." Pantolonunun cebinden bir şeyler çıkardı, sonra da Sazed'in yanında oturmak için bir tabure çekti. Kırışmış kâğıdı açtı ve masanın üstünde düzleştirdi.

"Bunlar günlükten alıntılar," dedi Vin. Bir paragrafa işaret etti. "Burada Lord Hükümdar nasıl ordularının Zifir'e karşı işe yaramaz olduğundan bahsediyor. İlk başta, bunun orduların onu yenmeyi başaramadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama kelimelere bak. Diyor ki 'Ordularımın kılıçları işe yaramıyor.' Sise kılıç sallamaya çalışmaktan daha işe yaramaz ne olabilir?"

Başka bir paragrafı işaret etti. "Arkasında yıkım bıraktı, değil mi? Onun yüzünden kaç binlerce insan öldü. Ama hiçbir zaman Zifir'in insanlara saldırdığını söylemiyor. Diyor ki 'onun yüzünden öldüler'. Belki de en başından beri biz buna yanlış açıdan bakıyorduk. O insanlar öldürülmüş ya da yenilmiş değildi. Onlar açlıktan öldüler çünkü toprakları yavaş yavaş sisler tarafından yutuluyordu."

Sazed kâğıdı inceledi. Vin kendinden o kadar emin görünüyordu ki. Hiç mi düzgün araştırma tekniklerinden haberi yoktu? Sorgulamayı, inceleme yapmayı, varsayımlarda bulunmayı ve onlara cevap oluşturmayı hiç mi bilmiyordu?

Elbette ki bilmiyor, diye kendi kendini azarladı Sazed. O *sokaklarda büyüdü, araştırma teknikleri kullanacak değil.*

Sadece içgüdülerini kullanıyor. Ve çoğu zaman da haklı çıkıyor.

Sazed kâğıdı bir kere daha düzelterek yazıları okudu. "Leydi Vin? Bunu siz kendiniz mi yazdınız?"

Vin kızardı. "Neden herkes buna o kadar şaşırıyor?"

"Bu sizin doğanızda varmış gibi görünmüyor Leydi Vin."

"Beni hep siz bozdunuz," dedi Vin. "Bak, bu sayfanın üzerinde Zifir'in sis olduğu fikriyle ters düşen tek bir cümle bile yok."

"Bir noktaya ters düşmemek ile onu kanıtlamak farklı şeylerdir Leydi Vin."

Vin umursamazca elini salladı. "Ben haklıyım Sazed. Haklı olduğumu *biliyorum.*"

"Peki, o zaman ya şu nokta?" diye sordu Sazed bir satıra işaret ederek. "Kahraman Zifir'de bir bilinç olduğunu hissedebildiğini ima ediyor. Sis canlı değildir."

"Ee, Allomansi kullanan birisinin etrafında gerçekten de girdaplanıyor."

"Bu aynı şey değil, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Diyor ki Zifir deliymiş... yıkıcı bir şekilde çılgın. Kötücül."

Vin durakladı. "Bir şey daha var Sazed," diye itiraf etti.

Sazed kaşlarını çattı.

Vin notların başka bir kesimine doğru işaret etti. "Bu paragrafları tanıdın mı?" *Bu bir gölge değil*, diye yazıyordu.

Beni takip eden bu karanlık şey, sadece benim görebildiğim şey; bu gerçekten de bir gölge değil. Siyahımsı ve şeffaf ama bir gölgeye benzeyen katı sınırları yok. Hafif bir şey, ince ve şekilsiz. Sanki koyu bir pustan oluşuyormuş gibi.

Ya da sisten, belki de.

"Evet, Leydi Vin," dedi Sazed. "Kahraman onu takip eden bir yaratık görmüş. Yoldaşlarından bir tanesine saldırmıştı, diye düşünüyorum ben."

Vin onun gözlerinin içine baktı. "Ben onu gördüm Sazed."

Sazed bir ürperti hissetti.

"O dışarıda bir yerlerde," dedi Vin. "Her gece, sislerin içinde. Beni izliyor. Ben onu *hissedebiliyorum*, Allomansi'yle. Ve eğer yeteri kadar yakınına yaklaşırsam görebiliyorum. Sanki sisin kendisinden oluşuyormuş gibi. Hafif ama yine de bir şekilde gerçek."

Sazed bir an için ne düşüneceğinden emin olamadan sessizce oturdu.

"Benim deli olduğumu düşünüyorsun," diyerek suçladı onu Vin.

"Hayır Leydi Vin," diye cevap verdi Sazed sessizce. "Ben, olanlar göz önüne alınacak olursa, hiçbirimizin böyle şeylere delilik diyebilecek bir konumda olduğumuzu düşünmüyorum. Ama... emin misiniz?"

Vin başıyla kesin bir şekilde onayladı.

"Ama eğer bu doğruysa bile, benim soruma cevap vermiyor," dedi Sazed. "Günlüğün yazarı da o aynı yaratığı görmüş ama ondan Zifir olarak bahsetmiyor. O hâlde Zifir o yaratık değildi. Zifir başka bir şeydi; tehlikeli olan, Kahraman'ın kötücül olduğunu hissedebildiği bir şeydi."

"İşte sır bu o zaman," dedi Vin. "Bizim onun neden sislerden bu şekilde bahsettiğini çözmemiz gerekiyor. O zaman öğreniriz..."

"Neyi öğreniriz Leydi Vin?" diye sordu Sazed.

Vin durakladı, sonra gözlerini kaçırdı. Cevap vermek yerine başka bir konuya döndü. "Sazed, Kahraman yapması gereken şeyi hiç yapamadı. Rashek onu öldürdü. Ve Rashek Kuyu'daki gücü aldığı zaman da yapması gerektiği şekilde ondan vazgeçmedi, gücü kendisine sakladı."

"Doğru," dedi Sazed.

Vin tekrar durakladı. "Ve sisler insanları öldürmeye başladı. Gündüz de gelmeye başladılar. Bu sanki... olaylar kendilerini tekrar ediyor gibi. Yani... belki bunun anlamı Çağların Kahramanı'nın da geri gelmek zorunda olduğudur."

Vin ona tekrar bir göz attı, sanki biraz... utanmış gibi görünüyordu. *Ah...* diye düşündü Sazed onun imasını hissederek. Vin sislerin içinde bir şeyler görüyordu. Önceki Kahraman da aynı şeyleri görmüştü. "Ben onun geçerli bir ifade olduğundan emin değilim Leydi Vin."

Vin homurdandı. "Neden sen de sıradan insanlar gibi kalkıp 'sen haksızsın' demiyorsun?"

"Özür diliyorum Leydi Vin. Ben bir hizmetkâr olarak epey bir eğitim aldım ve bizlere çatışmacı olmamak öğretilirdi. Yine de, ben sizin haksız olduğunuzu düşünmüyorum. Ancak ayrıca sizin belki de konumunuzu tam olarak değerlendirmiş olmayabileceğinizi düşünüyorum."

Vin omzunu silkti.

"Size Çağların Kahramanı'nın geri döneceğini düşündüren şey nedir?"

"Bilmiyorum. Olan şeyler, hissettiğim şeyler. Sisler tekrar geliyor ve birilerinin onları durdurması gerek."

Sazed parmaklarını baskının tercüme ettiği kısımlarının üzerinde gezdirerek kelimelere göz attı.

"Bana inanmıyorsun," dedi Vin.

"Ondan değil Leydi Vin," dedi Sazed. "Sadece ben kararlara aceleyle ulaşmaya meyilli değilim."

"Ama sen de Çağların Kahramanı hakkında düşündün, değil mi?" dedi Vin. "O sizin dininizin bir parçasıydı; Terris'in kayıp dini, siz Sırdaşlar'ın arayıp bulmak için kurulmuş olduğu şeyin ta kendisi."

"Bu doğru," diye itiraf etti Sazed. "Ancak biz atalarımızın Kahraman'larını bulmak için kullanmış oldukları kehanetler hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Dahası benim son zamanlarda yaptığım okumalar, onların yorumlarında da yanlış bir şeyler olduğuna işaret ediyor. Eğer Miraç Öncesi Terris'in en büyük ilahiyatçıları bile Kahraman'larını doğru bir şekilde teşhis etmeyi başaramadılarsa, biz bunu nasıl başaracağız?"

Vin sessizlik içinde oturuyordu. "Bu konuyu açmamalıydım," dedi en sonunda.

"Hayır Leydi Vin, lütfen öyle düşünmeyin. Özür diliyorum, sizin teorilerinizin büyük değeri var. Ben sadece bir âlimin zihnine sahibim ve bilgiyi bana verildiği zaman sorgulamalı ve de incelemeliyim. Ben tartışmaya fazlasıyla meraklıyım, diye düşünüyorum ben."

Vin başını kaldırarak hafifçe gülümsedi. "Hiçbir zaman iyi bir Terrisli vekilharç olamamanın bir diğer sebebi mi?"

"Şüphesiz ki öyle," dedi Sazed bir iç çekmeyle. "Benim tavrım, tarikatımın içindeki başkalarıyla da çatışmalara neden olmaya meyilli."

"Tindwyl gibi mi?" diye sordu Vin. "Senin bize Ferusimyadan bahsetmiş olduğunu duyduğu zaman pek mutlu gibi görünmemişti."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Kendilerini bilgiye adamış bir grup için, Sırdaşlar kendi güçleri hakkındaki bilgiler konusunda oldukça cimri olabiliyorlar. Lord Hükümdar'ın hâlâ hayatta olduğu zamanlar, Sırdaşlar avlanırken bu ihtiyat doğruydu, diye düşünüyorum ben. Ama şimdi bizler bundan kurtulmuş olmamıza rağmen, tarikatımdaki kardeşlerim sır tutma huyunu bir kenara bırakmayı zor buluyormuş gibi görünüyorlar."

Vin başıyla onayladı. "Tindwyl senden pek hoşlanıyormuş gibi görünmüyor. O senin önerin üzerine gelmiş olduğunu söylüyor ama ne zaman birisi senden bahsetse o... soğuk bir hâle geliyormuş gibi."

Sazed içini çekti. Tindwyl ondan hoşlanmıyor muydu? Sazed sorunun büyük bir parçasının belki de onun bunu yapamıyor olması olduğunu düşünüyordu. "O sadece bana karşı hayal kırıklığı hissediyor Leydi Vin. Geçmişimi ne kadar bildiğinizden emin değilim, ama ben Kelsier beni çetesine almadan önce yaklaşık bir on yıldır Lord Hükümdar'a karşı çalışmaktaydım. Diğer Sırdaşlar benim bakırakıllarımı ve tarikatın ta kendisini tehlikeye attığımı düşünüyordu. Onlar Sırdaşlar'ın sessiz kalması, Lord Hükümdar'ın yıkılacağı günün gelmesini beklemeleri ama bunun gerçekleşmesi için uğraşmamaları gerektiğine inanıyordu."

"Bana biraz korkakça geliyor," dedi Vin.

"Ah, ama bu çok sağduyulu bir yoldu. Anlayacağınız, Leydi Vin, yakalanmış olsaydım açığa vurabileceğim pek çok şey vardı. Diğer Sırdaşlar'ın isimleri, sığınaklarımızın yerleri, kendimizi Terris kültürünün içinde gizlemeyi başarabilme yöntemlerimiz. Kardeşlerim Lord Hükümdar'ın en sonunda Ferusimyanın kökünün kazındığını düşünmesini sağlamak için onlarca yıl boyunca çalışmıştı. Kendimi açığa çıkararak, bütün bunların boşa gitmesine neden olabilirdim."

"Bu sadece eğer başarısız olsaydık kötü olurdu," dedi Vin. "Başarısız olmadık."

"Ama olabilirdik."

"Olmadık."

Sazed durakladı, sonra da gülümsedi. Bazen tartışmalar, sorular ve şüphelerin dünyasında, Vin'in sade dobralığı ferahlatıcıydı. "Ne olursa olsun, Tindwyl tarikatımıza kılavuzluk eden kıdemli Sırdaşlar grubu Sinod'un bir üyesi," diyerek devam etti Sazed. "Ben geçmişte çeşitli seferlerde Sinod'a karşı isyankârlıkta bulundum. Ve Luthadel'e geri dönerek bir kere daha onlara meydan okumuş oluyorum. Onun benden memnun olmamak için iyi sebepleri var."

"Eh, *ben* senin doğru şeyi yaptığını düşünüyorum," dedi Vin. "Sana ihtiyacımız var."

"Teşekkür ediyorum Leydi Vin."

"Bence sen Tindwyl'i dinlemek zorunda değilsin," dedi Vin. "O aslında olduğundan çok daha fazlasını bilirmiş gibi davranmayı seven türden biri."

"O çok bilgedir."

"Elend'e sert davranıyor."

"O zaman büyük olasılıkla onun için en iyisi olduğu için yapıyordur," dedi Sazed. "Onu sert yargılamayın, çocuğum. İtici görünüyorsa, bu sadece çok zor bir hayat yaşamış olduğu içindir."

"Zor hayat mı?" diye sordu Vin notlarını tekrar cebine tıkıştırırken.

"Evet Leydi Vin," dedi Sazed. "Tindwyl hayatının büyük bir kısmını bir Terris annesi olarak geçirdi."

Vin eli cebinde, şaşırmış görünerek durakladı. "Yâni... o Besici miydi?"

Sazed başıyla onayladı. Lord Hükümdar'ın, hedefi Terris halkının arasında Ferusimyayı ortadan kaldırmak olan üreme programı, yeni çocuklar doğuracak olan az sayıda özel kişinin seçilmesini içerirdi.

"Son sayıma göre Tindwyl, hepsinin babası farklı olan yirmiden fazla çocuk doğurmuştu," dedi Sazed. "Tindwyl ilk çocuğunu on dört yaşındayken doğurdu ve hayatının tamamını hamile kalana kadar tekrar tekrar tanımadığı adamlara verilerek geçirdi. Ve çoğu zaman da Besicibaşıların onu almaya zorladığı doğurganlık ilaçları yüzünden ikiz ya da üçüz doğururdu."

"Anlıyorum..." dedi Vin hafifçe.

"Korkunç bir çocukluğun ne olduğunu bilen tek kişi siz değilsiniz Leydi Vin. Tindwyl belki de benim tanıdığım en güçlü kadın."

"Buna nasıl katlandı?" diye sordu Vin sessizce. "Ben... ben olsam büyük ihtimalle kendimi öldürmüş olurdum."

"O bir Sırdaş," dedi Sazed. "O aşağılamaya dayandı çünkü halkı için çok büyük bir hizmette bulunduğunu biliyordu. Bildiğiniz gibi, Ferusimya irsidir. Tindwyl'in bir anne olarak konumu, halkımızın arasında gelecek Ferusimyacı nesillerini garanti altına aldı. İronik bir şekilde, o tam olarak da Besicibaşıların çocuğu olmasını engelliyor olmaları gereken türden bir kişi."

"Ama böyle bir şey nasıl oldu?"

"Besiciler zaten toplumun içinden Ferusimyayı yok etmiş olduklarını varsayıyordu," dedi Sazed. "Terris halkı içinde başka özellikler de yaratmaya niyetlendiler. Uysallık, sakinlik. Onlar bizi at soyları gibi üretirlerdi ve Sinod'un onların programına Tindwyl'i seçtirmeyi başarması büyük bir darbe oldu.

"Elbette, Tindwyl'in Ferusimyada çok az eğitimi var. Neyse ki, biz Sırdaşlar'ın taşıdığı bakırakılların bir kısmı ulaştırılmıştı. Böylece kilit altında olduğu uzun yıllar boyunca Tindwyl biyografileri okuyabiliyor ve araştırma yapabiliyordu. Sadece çocuk doğurma yaşı geçtikten sonra, son on yıl içinde diğer Sırdaşlar'ın arasına katılabildi."

Sazed durakladı, sonra da başını salladı. "Ona kıyasla, kalanlarımız hür bir hayat yaşamış sayılırız, diye düşünüyorum ben."

"Harika," diye mırıldandı Vin ayağa kalkıp esneyerek. "Kendini suçlu hissedebilmen için bir neden daha."

"Uyumalısınız Leydi Vin," diye belirtti Sazed.

"Birkaç saat için," dedi Vin kapıya doğru yürüyerek, onu tekrar çalışmalarıyla baş başa bırakırken.

Sonuç olarak, benim gururum hepimizin sonunu hazırlamış olabilir.

31

PHİLEN FRANDEU BİR SKAA DEĞİLDİ. O *hiçbir zaman* skaa olmamıştı. Skaalar bir şeyleri yapar ya da bir şeyleri yetiştirirdi. Philen ise bu şeyleri satardı. İkisinin arasında muazzam bir fark vardı.

Ha, bazı insanlar ona skaa derdi. Şimdi bile o kelimeyi bazı diğer Parlamento üyelerinin gözlerinin içinde görebiliyordu. Onlar Philen ve onun akranı olan tüccarlara da Parlamento'daki sekiz skaa işçiye gösterdikleri aynı küçümsemeyle bakıyorlardı. İki grubun tamamıyla farklı olduğunu göremiyorlar mıydı?

Philen sıranın üstünde biraz kımıldandı. Parlamento salonunda en azından oturacak yerlerin rahat olması gerekmez miydi? Sadece birkaç üye için bekliyorlardı; köşedeki uzun saat toplantının başlamasına hâlâ on beş dakika olduğunu söylüyordu. Garip bir şekilde, daha gelmemiş olanlardan bir tanesi de Venture'nın kendisiydi. Kral Elend çoğu zaman erken gelirdi.

Artık kral değil, diye düşündü Philen bir gülümsemeyle. *Sadece sıradan Elend Venture*. Bu güzel bir isim değildi, Philen'in kendi ismi kadar iyi değildi. Elbette kendisi bir buçuk yıl öncesine kadar sadece "Lin"di. Philen Frandeu onun Çöküş'ten sonra kendisine vermiş olduğu isimdi. Başkalarının da hiç tereddüt etmeden ona bu isimle hitap etmeye başlamış olmaları onu zevkten dört köşe ediyordu. Ama neden onun da muhteşem bir ismi olmasındı ki? Bir lord ismi? Philen de kendi yerlerinde kibirli bir şekilde oturmakta olan "asillerden" herhangi birisi kadar iyi değil miydi?

O da onlar kadar iyiydi yahu. Daha bile iyiydi hatta. Evet, onlar ona skaa demişlerdi ama tüm o yıllar boyunca da ihtiyaçları için onun ayağına gelmişlerdi ve bu yüzden o kendini beğenmiş sırıtmalarında hiç güç yoktu. Philen onların güvensizliklerini görmüştü. Asiller ona ihtiyaç duymuşlardı. Skaa dedikleri bir adama.

Ama o ayrıca bir tüccardı da. Asil olmayan bir tüccar. Lord Hükümdar'ın kusursuz küçük imparatorluğunda var olmamış olması gereken bir şeydi.

Ama asil tüccarlar obligatörlerle birlikte çalışmak zorundaydılar. Ve obligatörlerin olduğu yerde, yasadışı işler olamazdı. İşte orada Philen devreye giriyordu. O bir tür... aracıydı. Çeşitli sebeplerden ötürü Lord Hükümdar'ın obligatörlerinin dikkatli gözlerinden sakınmak isteyen grupların arasında anlaşmalar ayarlamayı başarabilen bir adamdı. Philen bir hırsız çetesinin parçası değildi; hayır, bu fazlasıyla tehlikeliydi. Ve de fazlasıyla sıradan.

Onun gözleri ticarete ve ekonomiye karşı doğuştan keskindi. Ona iki kaya verdiğinizde hafta bitmeden onun bir taş ocağı olurdu. Ona bir tane tekerlek verdiğinizde bunu kaliteli bir at arabasına dönüştürürdü. İki parça mısır ve eninde sonunda onun elinde Irak Salahiyet pazarlarına gitmekte olan devasa bir tahıl kervanı olurdu. Alışverişleri gerçek asiller yapıyordu elbette ki, ama hepsinin arkasında Philen olurdu. Kendine ait geniş bir imparatorluğu vardı.

Ve onlar yine de bunu göremiyorlardı. O da onlarınkiler kadar kaliteli bir takım elbise giymişti; şimdi açık açık ticaret yapabildiği için, Philen Luthadel'deki en zengin adamlardan bir tanesi hâline gelmişti. Ancak asiller onu görmezden geliyorlardı, sırf namlı bir sülalesi olmadığı için.

Eh, göreceklerdi. Bugünkü toplantıdan sonra... evet, göreceklerdi. Philen kalabalığa doğru bakarak endişeli bir şekilde oraya gizlemiş olduğu kişiyi aradı. Rahatlayarak, az ötede oturmuş muhabbet etmekte olan Parlamento'daki asillere doğru baktı. Onların son üyelerinden bir tanesi olan Lord Ferson Penrod daha yeni gelmişti. Yaşlı adam Parlamento kürsüsüne doğru yürüdü, üyelerin yanından geçerken her birisine selam veriyordu.

"Philen," dedi Penrod onu fark ederek. "Görüyorum ki yeni bir takım giymişsin. Kırmızı yelek sana yakışıyor."

"Lord Penrod! Siz de iyi görünüyorsunuz yahu. Önceki gecenin rahatsızlığını atlattınız mı bari?"

"Evet, çabucak geçti," dedi lord gümüş saçlı başını sallayarak onaylarken. "Sadece hafif bir mide rahatsızlığı."

Ne yazık, diye düşündü Philen gülümseyerek. "Eh, en iyisi yerlerimize geçelim. Gerçi görüyorum ki genç Venture burada değil..."

"Evet," dedi Penrod yüzü asılarak. Venture'ya karşı oy vermeye en zor ikna edilen o olmuştu; oğlana karşı bir çeşit yakınlık duyuyormuş gibiydi. Sonunda yola gelmişti ama. Hepsi gelmişlerdi.

Penrod yoluna devam ederek diğer asillere katıldı. Yaşlı aptal büyük olasılıkla sonunda kendisinin kral olacağını düşünüyordu. Eh, Philen'in o taht için başka planları vardı. Orada oturacak olan kıç Philen'inki olmayacaktı elbette, bir ülke yönetmek onun hiç ilgisini çekmiyordu. Bu para kazanmak için berbat bir yol gibi görünüyordu. Bir şeyler satmak. Bu çok daha iyi bir yoldu. İstikrarı daha çok, kelleyi kaybetme ihtimali daha azdı.

Ah, ama Philen'in planları vardı. Onun her zaman planları olmuştu. Tekrar izleyicilere doğru göz atmamak için kendisini zor tutuyordu.

Bunun yerine Philen dönerek Parlamentoyu inceledi. Venture dışında hepsi gelmişlerdi. Yedi asil, sekiz tüccar ve sekiz skaa işçi; Venture ile birlikte yirmi dört adam. Üç parçalı ayrımın en çok gücü halka veriyor olması gerekliydi, ne de olsa onlar göstermelik olarak asillerden daha fazla sayıdalardı. Venture bile tüccarların skaa olmadıklarını anlayamamıştı.

Philen burnunu kırıştırdı. Her ne kadar skaa Parlamento üyeleri çoğu zaman toplantılara gelmeden önce temizlenseler de, Philen onların üzerine sinmiş olan demirhane, değirmen ve fabrika kokusunu alabiliyordu. Bir şeyler yapan adamlar. Bu iş bittiği zaman, Philen onların bir daha hadlerini aşmayacaklarından emin olacaktı. Bir Parlamento enteresan bir fikirdi ama sadece bu konumu hak edenler tarafından doldurulmuş olması gerekirdi. Philen gibi adamlar tarafından.

Lord Philen, diye düşündü. *Artık pek bir şey kalmadı.*

Umuyordu ki Elend geç kalırdı. Belki o zaman onun konuşmasından kurtulabilirlerdi. Philen zaten nasıl gideceğini hayal edebiliyordu.

I... bakın şimdi, bu adil değildi. Kral ben olmalıyım. İşte, size bunun nedeni konusunda bir kitap okuyayım. Şimdi, ı, siz skaalara biraz daha fazla para verebilir misiniz lütfen?

Philen gülümsedi.

Yanındaki adam, Getrue onu dürtükledi. "Sence gelecek mi?" diye fısıldadı.

"Büyük ihtimalle hayır. Onu istemediğimizi anlamış olmalı. Biz onu kovduk, değil mi?"

Getrue omzunu silkti. O Çöküş'ten beri kilo almıştı, epey de fazlaca. "Bilmiyorum Lin. Yani... biz öyle demek istememiştik. O sadece... ordular... Bizim güçlü bir krala sahip olmamız gerekir, haksız mıyım? Şehrin düşmesine engel olabilecek birisi?"

"Elbette," dedi Philen. "Ve benim adım Lin değil."

Getrue kızardı. "Pardon."

"Biz doğru şeyi yaptık," diye devam etti Philen. "Venture zayıf bir adam. Bir aptal."

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Getrue. "Onun güzel fikirleri var..." Getrue rahatsız bir şekilde gözlerini yere indirdi.

Philen burun kıvırarak saate göz attı. Kalabalığın yüzünden çan seslerini duyamıyor olsa da, zaman gelmişti. Venture'nın düşüşünden beri Parlamento toplantıları hareketlenmişti. Banklar sahnenin önünde uzanıp gidiyordu, çoğunluğu skaa olan insanlarla dolu banklar. Philen onların da katılmasına neden izin verildiğinden emin değildi. Zaten oy filan da veremiyorlardı ki.

Başka bir Venture aptallığı, diye düşündü başını sallayarak. Salonun öbür ucunda, kalabalığın arkasında ve sahnenin karşısında kızıl güneş ışığının içeri girmesine izin veren iki büyük, geniş kapı duruyordu. Philen bazı adamlara doğru başıyla işaret etti ve onlar da kapıları iterek kapattılar. Kalabalık sessizleşti.

Philen Parlamentoya hitap etmek için ayağa kalktı. "Eh, madem..."

Parlamento salonunun kapıları çarpılarak geri açıldı. Kapıda kızıl güneş ışığı tarafından çerçevelenmekte olan beyazlar içinde bir adam duruyordu, arkasında da küçük bir insan kalabalığı vardı. Elend Venture. Philen kaşlarını çatarak başını bir yana eğdi.

Eski kral arkasında dalgalanan beyaz peleriniyle uzun adımlar atarak ilerledi. Çoğu zaman olduğu gibi Sissoylusu da yanındaydı ama bu defa bir tuvalet giymişti. Onunla konuşmuş olduğu birkaç sefer düşünülürse, Philen kızın bir leydi elbisesi içinde uygunsuz görünmesini beklerdi. Ancak giysiyi oldukça iyi taşıyormuş gibi görünüyor, zarif bir şekilde yürüyordu. Hatta epey bir alımlı bile sayılırdı.

Ya da en azından Philen onun gözlerinin içine bakana kadar. Parlamento üyelerine bakışında bir sıcaklık yoktu ve Philen gözlerini kaçırdı. Venture bütün Allomanserler'ini yanında getirmişti, Firari'nin çetesinin eski haydutları. Elend görünüşe göre herkese kimlerle arkadaş olduğunu hatırlatmak istiyordu. Güçlü kişilerle. Korkutucu kişilerle.

Tanrıları öldüren kişilerle.

Ve Elend'in yanında bir değil, iki tane Terrisli vardı. Bir tanesi sadece kadındı ama yine de etkileyiciydi, Philen daha önce hiç Terrisli bir kadın görmemişti. Herkes Terrislilerin Çöküş'ten sonra efendilerini terk etmiş olduklarını duymuştu, artık hizmetkâr olarak çalışmayı reddediyorlardı. Venture ona hizmet etmeleri için renkli cüppeli vekilharçlardan bir de değil, iki tanesini nereden bulmuştu?

Kalabalık sessizlik içinde oturmuş, Venture'yı izliyordu. Bazıları rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bu adama nasıl muamele edeceklerdi? Başkaları ise... huşu içinde gibi mi görünüyorlardı? Huşu muydu o? Elend Venture'nın karşısında kim huşu duyardı ki? Her ne kadar sözü geçen bu Elend Venture temiz traşlı, saçlarını düzelttirmiş, yeni giysiler giyen ve...? Philen'in yüzü asıldı. Şu kralın belindeki bir düello değneği miydi? Yanında da bir kurt köpeği mi vardı?

O *artık kral değil*! diye hatırlattı Philen kendisine tekrar.

Venture uzun adımlarla Parlamento sahnesine çıktı. Dönerek yanındakilerin sekizine birden muhafızlarla birlikte oturmaları için el salladı. Venture ondan sonra döndü ve Philen'e bir göz attı. "Philen, bir şey mi söylemek istiyordun?"

Philen hâlâ ayakta durmakta olduğunu fark etti. "Ben... sadece toplantıyı..."

"Parlamento şansölyesi sen misin?" diye sordu Elend.

Philen durakladı. "Şansölye?"

"Parlamento toplantılarına kral başkanlık eder," dedi Elend. "Artık bizim bir kralımız yok ve o yüzden de, kanuna göre, Parlamento'nun konuşmacılara söz vermek, konuşma sürelerini belirlemek ve berabere kalınan oylamalarda eşitliği kırmak için bir şansölye seçmiş olması gerekirdi." Duraklayarak Philen'e dik dik baktı. "Birilerinin liderlik etmesi gerek. Yoksa kargaşa olur."

Philen kendisine rağmen endişelendi. Venture ona karşı olan oylamayı Philen'in organize etmiş olduğunu biliyor muydu? Hayır, hayır bilmiyordu, bilemezdi. O sadece her Parlamento üyesini sırayla tek tek süzüyor, gözlerinin içine bakıyordu.

Bu toplantılara daha önce katılan o neşeli, önem verilmeyen oğlandan hiç iz yoktu. Tereddüt içinde değil de kararlı bir şekilde, askeri takımı içinde dururken... neredeyse farklı bir kişiymiş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre bir antrenör bulmuşsun, diye düşündü Philen. *Biraz fazla geç kaldın. Sen bekle...*

Philen oturdu. "Aslında daha bir şansölye seçme fırsatı bulamadık," dedi. "Tam da ona geliyorduk."

Elend başını sallayarak onayladı, kafasının içinde bir düzine farklı talimat yankılanıyordu. Göz temasını sürdür. İncelikli ama kesin ifadeler kullan. Hiçbir zaman acelen varmış gibi görünme ama tereddütlü gibi de durma. Kımıldanmadan otur, yürürken ayaklarını sürüme, dik bir duruşta kal, endişeli olduğun zaman ellerini yumruk yapma...

Tindwyl'e hızlı bir bakış attı. O da Elend'e başını salladı.

Kendine gel El, dedi Elend kendisine. *Bırak sendeki değişiklikleri onlar hissetsin.*

Parlamentodaki diğer yedi asile başıyla selam vererek yerine oturmak için ilerledi. "Pekâlâ," dedi komutayı eline alarak. "O zaman ben bir şansölye adayı gösterebilir miyim?"

"Kendini mi?" diye sordu asillerden biri olan Dridel, Elend'in bildiği kadarıyla suratındaki küçümseyici sırıtış sabitti. Onun gibi sivri suratlı ve koyu saçlı biri için idare eder derecede uygun olan bir yüz ifadeydi.

"Hayır," dedi Elend. "Ben bugünkü müzakerelerde hiç de tarafsız olan bir şahıs değilim. O nedenle Lord Penrod'yu aday gösteriyorum. O bizim bulabileceğimiz en onurlu adamlardan birisidir ve tartışmalarımızda yöneticilik yapma konusunda ona güvenebileceğimize inanıyorum."

Grup bir an için sessiz kaldı.

"Bu mantıklı gibi görünüyor," dedi en sonunda bir demirhane işçisi olan Hettel.

"Kabul edenler kimler?" dedi Elend elini kaldırarak. Şöyle bir on sekiz kadar el kaldırtabilmişti; skaaların tamamı, asillerin büyük bir kısmı, tüccarlardan ise sadece bir tanesi. Ancak yine de çoğunluğu elde etmişti.

Elend Lord Penrod'ya doğru döndü. "Sanırım bu, idare sende demek Ferson."

Yaşlı asil müteşekkir bir şekilde başını salladı, sonra da toplantıyı resmi olarak açmak için ayağa kalktı, bu bir zamanlar Elend'in yapmış olduğu bir şeydi. Penrod'nun hareketleri nazik, iyi kesimli takım elbisesinin içinde ayakta dururken duruşu güçlüydü. Elend Penrod'nun kendisinin öğrenmek için uğraştığı şeylerde bu kadar doğal davranmasını izlerken biraz kıskançlık hissetmekten kendini alamıyordu.

Belki de o benden daha iyi bir kral olurdu, diye düşündü Elend. *Belki...*

Hayır, diye düşündü sert bir şekilde. *Kendime güvenmem gerek. Penrod düzgün bir adam ve kusursuz bir asil ama böyle şeyler adamı bir lider yapmaz. Benim okuduklarımı okumadı ve kanunun teorisini benim kadar iyi anlamıyor. O iyi bir*

adam, ama yine de toplumunun bir ürünü; skaaları hayvan olarak görmüyor ama hiçbir zaman onları kendisiyle eşit olarak düşünmeyi başaramayacak.

Penrod girizgâhını bitirdi, sonra da Elend'e döndü. "Lord Venture, bu toplantıyı siz istemiştiniz. İnanıyorum ki kanun, Parlamento'ya hitap etme fırsatını ilk önce size tanıyor."

Elend teşekkür etmek üzere başını sallayarak ayağa kalktı.

"Yirmi dakika yeterli bir süre olacak mı?" diye sordu Penrod.

"Olması gerekir," dedi Elend yer değiştirirlerken Penrod'nun yanından geçerek. Elend kürsüye geldi. Sağ tarafında, salonun zemini kımıldanan, öksüren, fısıldayan insanlarla tıklım tıklım doluydu. Odada bir gerilim vardı, bu Elend'in ona ihanet etmiş olan grupla ilk yüzleşmesiydi.

"Pek çoğunuzun da bildiği gibi, yakın zamanda ne yazık ki benim babam olan savaş beyi Straff Venture ile bir görüşmeden döndüm," dedi Elend yirmi üç Parlamento üyesine. "Bu görüşmenin bir raporunu sunmak istiyorum. Bu açık bir toplantı olduğu için, ben de raporumu ulusal güvenlik açısından hassas olan konulardan bahsetmekten kaçınacak şekilde düzenlenmiş olarak vereceğim."

Sadece birazcık durakladı ve beklediği şaşkınlık bakışlarını gördü. En sonunda tüccar Philen boğazını temizledi.

"Evet Philen?" diye sordu Elend.

"Bunların hepsi iyi, güzel, Elend," dedi Philen. "Ama bizi buraya getirmiş olan konudan bahsetmeyecek misin?"

"Bizim bir araya geliyor olmamızın sebebi, Philen, Luthadel'i nasıl güvenli ve müreffeh tutmaya devam edeceğimizi tartışabilmektir," dedi Elend. "Ben insanların en çok ordular konusunda endişe duyduğunu düşünüyorum ve bizim de, birincil olarak, onların endişelerini göz önüne almamız gereklidir. Parlamento'daki liderlik konuları bekleyebilir."

"Anlıyorum..." dedi Philen, belli ki kafası karışmıştı.

"Zaman sizin Lord Venture," dedi Penrod. "İstediğiniz şekilde devam edin."

"Teşekkür ederim sayın Şansölye," dedi Elend. "Ben şunun son derece net bir şekilde anlaşılmasını istiyorum ki, babam bu şehre *saldırmayacak*. İnsanların neden endişeli olabileceklerini anlıyorum, özellikle de geçen hafta duvarlarımıza yapılan öncü saldırısı yüzünden. Ancak o sadece bir denemeydi, Straff saldırmaktan kaynaklarının tamamını buna adayamayacağı kadar çok korkuyor.

"Görüşmemiz sırasında, Straff bana Cett ile bir ittifak kurmuş olduklarını söyledi. Ben bunun bir blöf olduğuna inanıyorum, ancak ne yazık ki boş olmayan bir blöf. Ben onun gerçekten de Cett'in varlığına rağmen bize saldırma riskine girmeyi planlamış olduğundan şüphe ediyorum. O saldırı durduruldu."

"Niye?" diye sordu işçi temsilcilerinden bir tanesi. "Sen oğlu olduğun için mi?"

"Hayır aslında," dedi Elend. "Straff aile ilişkilerinin onun kararlılığını engellemesine izin verecek birisi değil." Elend duraklayarak Vin'e bir göz attı. Onun bıçağı Straff'ın boğazında tutan kişi olmaktan hoşlanmadığını fark etmeye başlıyordu ama konuşmasında kendisinden bahsetmesi için Elend'e izin vermişti.

Yine de...

O *önemli değil dedi*, dedi Elend kendi kendisine. *Görevimi ona tercih ediyor değilim!*

"Hadi ama Elend," dedi Philen. "Tiyatro yapmayı bırak. Straff'a ordularını şehrimizin dışında tutması için ne söz verdin?"

"Ben onu tehdit ettim," dedi Elend. "Sayın Parlamento üyeleri, ben babamla müzâkere masasında yüzleşirken, fark ettim ki bizler bir grup olarak genelde en büyük kaynaklarımızdan bir tanesini görmezden gelmişiz. Bizler kendimizi halkın iradesi doğrultusunda yaratılmış onurlu bir kurum olarak düşünüyoruz. Ancak biz kendi yapmış olduğumuz herhangi bir şeyden dolayı burada değiliz. Bizim sahibi olduğumuz konumlarda bulunuyor olmamızın tek bir sebebi var, ve bu sebep de Hathsin Firarisi."

Elend devam ederken Parlamento üyelerinin gözlerinin içine baktı. "Ben de, bazı zamanlarda pek çoğunuzun da hissettiğinden şüphelendiğim şekilde hissediyorum. Firari şimdiden bir efsane, bizim taklit etmeyi umut bile edemeyeceğimiz bir efsane. Onun bu halkın üzerinde bir gücü var, kendisi ölmüş olsa bile bizimkinden daha büyük olan bir güç. Bizler onu kıskanıyoruz. Hatta güvensiz hissediyoruz. Bunlar doğal, insani duygular. Liderler de bunları tıpkı diğer insanlar kadar keskin olarak hissederler, hatta belki daha bile fazla.

"Beyler, bizler bu şekilde düşünmeye devam edemeyiz. Firari'nin mirası tek bir gruba ya da hatta sadece bu şehre ait değil. O bizim atamız, o bu dünyada özgür olan her insanın babası. Onun dinsel otoritesini kabul ediyor olsanız da olmasanız da, onun cesareti ve fedakârlığı olmasa bizim şu andaki özgürlüğümüzün tadını çıkaramıyor olacağımızı itiraf etmelisiniz."

"Bunun Straff'la ne ilgisi var?" diye tersledi Philen.

"Her ilgisi var," dedi Elend. "Çünkü her ne kadar Firari'nin kendisi artık olmasa da, onun mirası, mirasçısının zatında hâlâ bizimle birlikte." Elend başıyla Vin'e doğru işaret etti. "O hayatta olan en güçlü Sissoylu, şimdi Straff'ın kendisinin de öğrenmiş olduğu gibi. Beyler, ben babamın mizacını biliyorum. O durduramayacak olduğu bir kaynaktan gelecek olan misillemeden korktuğu sürece, bu şehre saldırmayacaktır. O şimdi anlıyor ki, eğer saldıracak olursa Firari'nin varisinin öfkesini üzerine çekecek; bizzat Lord Hükümdar'ın bile karşısında duramamış olduğu bir öfke."

Elend sessizleşerek kalabalığın arasında yayılmakta olan fısıltılı konuşmaları dinledi. Az önce söylediklerinin haberi halka ulaşacak ve onlara güç verecekti. Hatta belki haberler Elend'in izleyicilerin arasında olduklarını adı gibi bildiği casuslar sayesinde Straff'ın ordusuna bile ulaşırdı. Kalabalığın arasında oturan babasının Allomanser'ini de fark etmişti, Zane adlı adamı.

Ve haberler Straff'ın ordusuna ulaştığı zaman, oradaki adamlar da belki saldırı emrine uymadan önce iki kere düşünürlerdi. Lord Hükümdar'ı yok etmiş olan gücün bizzat kendisiyle karşı karşıya kalmayı kim isterdi ki? Bu zayıf bir umuttu, Straff'ın ordusundaki adamlar büyük ihtimalle Luthadel'den yayılan hikâyelerin hepsine inanmıyordu ama en ufak bir moral zayıflamasının bile faydası olurdu.

Ayrıca Elend'in de kendisini Firari ile biraz daha güçlü bir şekilde ilişkilendirmesinden zarar gelmezdi. Kendine güvensizliğinin üstesinden gelmesi gerekiyordu; Kelsier büyük bir adamdı ama o artık yoktu. Elend'in de sadece Firari'nin mirasının varlığını sürdüreceğinden emin olmak için elinden geleni yapması gerekecekti.

Çünkü halkı için en iyisi buydu.

Vin içinde bir buruklukla oturmuş, Elend'in konuşmasını dinliyordu.

"Sen buna razı mısın?" diye fısıldadı Ham, Elend Straff'a yaptığı ziyareti daha ayrıntılı olarak anlatırken Vin'e doğru eğilerek.

Vin omzunu silkti. "Krallığa neyin faydası olacaksa."

"Sen hiç Kell'in kendisini skaaların gözünde yüceltme şeklinden memnun olmamıştın, hiçbirimiz olmamıştık."

"Elend'in ihtiyaç duyduğu şey bu," dedi Vin.

Hemen önlerinde oturmakta olan Tindwyl döndü ve ona düz bir bakış fırlattı. Vin Parlamento toplantısı sırasında fısıldaştıkları için bir azarlama bekliyordu ama görünüşe göre Terrisli'nin aklında farklı türde bir kınama vardı.

"Kralın..." O hâlâ Elend'den bu şekilde bahsediyordu. "...Firari ile arasında bu bağlantıya ihtiyacı var. Elend'in bel bağlayabileceği kendisine ait çok az otoritesi var ve şu anda Kelsier, Merkez Salahiyet'te en çok sevilen, en büyük şöhrete sahip adam. Hükümetin Firari tarafından kurulmuş olduğunu ima ederek, kral insanların hükümet işlerine burunlarını sokmadan önce iki kere düşünmelerini sağlamış olacak."

Ham düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. Ancak Vin gözlerini yere indirdi. *Sorun ne? Ben daha bu sabah Çağların Kahramanı olup olmadığını merak etmeye başlıyordum ama şimdi Elend'in bana kazandırmakta olduğu şöhret hakkında mı endişe ediyorum?*

Vin tunç yakarak rahatsız bir şekilde oturdu, çok uzaklardan gelen titreşimleri hissediyordu. Daha bile güçlenmeye başlamışlardı...

Kes şunu! dedi kendi kendisine. *Sazed Kahraman'ın geri döneceğini düşünmüyor ve o tarihçeleri herkesten daha iyi bilir. Zaten salaklıktı o. Benim burada olup bitenlerin üzerine odaklanmam gerekiyor.*

Ne de olsa, izleyicilerin arasında Zane vardı.

Vin odanın arka taraflarında onun yüzünü aradı, kendisini kör etmeye yetmeyecek kadar hafifçe yaktığı kalay onun yüz hatlarını incelemesine izin veriyordu. O ise Vin'e bakmıyor, Parlamento'yu izliyordu. Straff'ın emri üzerine mi gelmişti, yoksa bu onun kendi başına yaptığı bir ziyaret miydi? Straff ile Cett'in ikisinin de izleyicilerin arasında casuslarının olduğuna şüphe yoktu. Ve elbette ki, halkın arasına karışmış olan Ham'in muhafızları da vardı. Ancak Zane Vin'i huzursuz ediyordu. Neden ona bakmamıştı? Yoksa onu...

Zane onun gözlerinin içine baktı. Hafifçe gülümsedi, sonra tekrar Elend'i incelemeye geri döndü.

Vin elinde olmadan ürperdiğini hissetti. Yani bu onun Vin'den kaçınıyor olmadığı anlamına mı geliyordu? *Odaklan!* dedi kendi kendisine. *Senin dikkatinin Elend'in söylediği şeylerin üzerinde olması gerekiyor.*

Ama Elend'in sözü neredeyse bitmişti. Straff'ı nasıl diken üstünde tutmaya devam edebilecekleri konusunda bir iki yorumda daha bulunarak konuşmasını toparladı. Sırlarını açığa vurmamak için yine fazla bir ayrıntı veremiyordu. Elend köşedeki saate bir göz attı; üç dakika erken bitirmişti. Kürsüden ayrılmak için harekete geçti.

Lord Penrod boğazını temizledi. "Elend, bir şeyi unutmuyor musun?"

Elend durakladı, sonra da tekrar Parlamentoya doğru baktı. "Hepinizin benden söylememi istediği şey nedir?"

"Bir tepkin yok mu?" dedi skaa işçilerden bir tanesi. "Son toplantıda... olanlar konusunda?"

"Sizler benim cevap mektubumu aldınız," dedi Elend. "Bu konuda neler düşündüğümü biliyorsunuz. Ancak bu halka açık oturum suçlamaların ve kınamaların yeri değil. Parlamento böyle şeyler için fazlasıyla asil olan bir kurum. Parlamentonun endişelerini dile getirmek için böylesine bir kriz zamanını seçmemiş olmasını dilerdim ama geçmişte olanları değiştiremeyiz."

Tekrar oturmak için harekete geçti.

"Bu kadar mı?" diye sordu skaalardan bir tanesi. "Sen kendin için tartışmayacak, bizi seni tekrar tahta çıkarmamız için ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

Elend tekrar durakladı. "Hayır," dedi. "Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum. Sizler görüşlerinizi bana bildirdiniz ve ben de hayal kırıklığına uğradım. Ancak sizler halkın kendisi tarafından seçilmiş olan temsilcilerisiniz. Ben size teslim edilmiş olan güce inanıyorum.

"Eğer sorularınız ya da iddialarınız varsa, kendimi savunmaktan mutluluk duyarım. Ama kalkıp da kendi erdemlerimi sayıp dökecek değilim. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Benim bu şehir ve yakınlarında yaşayan halk için neler yapabileceğimi, ve neler yapmaya niyetim olduğunu biliyorsunuz. Bırakalım da benim savunmam o olsun."

Elend yerine geri döndü. Vin Tindwyl'in yüzünde bir somurtmanın izlerini görebiliyordu. Elend onunla beraber hazırlamış oldukları konuşmayı yapmamıştı, bu tam da Parlamentonun beklemekte olduğu belli olan argümanları sayan bir konuşmaydı.

Değişiklik neden? diye merak etti Vin. Belli ki Tindwyl bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ama yine de, Vin garip bir şekilde kendisini Elend'in içgüdülerine Tindwyl'inkilerden daha fazla güvenirken bulmuştu.

"Pekâlâ," dedi Lord Penrod tekrar kürsüye doğru yaklaşarak. "Rapor için size teşekkür ediyoruz Lord Venture. Gündemimizde başka bir maddenin olup olmadığından emin değilim..."

"Lord Penrod?" diye sordu Elend.

"Evet?"

"Belki de aday göstermeleri başlatman gerekiyordur?"

Lord Penrod kaşlarını çattı.

"Kral adayları Penrod," dedi Philen tersçe.

Vin duraklayarak tüccara dik dik baktı. *Konuyu epey bir hâkimmiş gibi görünüyor bu*, diye dikkat etti.

"Evet," dedi Elend, o da Philen'i süzüyordu. "Parlamento'nun yeni bir kral seçebilmesi için adayların oylamanın kendisinden en az üç gün önce belirlenmesi zorunlu. Ben adayları şimdi göstermemizi öneriyorum ki, mümkün olduğu kadar kısa süre içinde oylamayı yapabilelim. Şehir bir liderinin olmadığı her gün acı çekiyor."

Elend durakladı, sonra da gülümsedi. "Tabii, elbette niyetiniz yeni bir kral seçmeden bir ayın geçmesine izin vermekse..."

Tacı hâlâ istediğini de belli etmesi iyi, diye düşündü Vin.

"Teşekkür ederim Lord Venture," dedi Penrod. "O zaman biz de şimdi bunu yapacağız... Ve, bunu tam olarak nasıl yapıyoruz?"

"Parlamento'nun her üyesi, eğer istiyorsa bir tane aday gösterebilir," dedi Elend. "Fazla sayıda seçenek arasında boğulmamamız için hepimizin sağduyu göstermesini öneriyorum; sadece dürüstçe ve içten bir şekilde en iyi kral olacağını düşündüğünüz bir kişiyi seçin. Eğer göstermek istediğiniz bir aday varsa, ayağa kalkabilir ve bunu Parlamentonun diğer üyelerine ilan edebilirsiniz."

Penrod başını sallayarak onayladı ve yerine geri döndü. Ancak neredeyse o oturur oturmaz, skaalardan bir tanesi ayağa kalktı. "Ben Lord Penrod'yu aday gösteriyorum."

Kendisinin Penrod'yu şansölyelik için aday göstermesinden sonra, Elend'in bunu bekliyor olması gerekirdi, diye düşündü Vin. *Neden taht için en büyük rakibi olacak adama böylesine bir otoriteyi verdi ki?*

Cevap basitti. Çünkü Elend, Lord Penrod'nun şansölyelik için en iyi seçim olduğunu biliyordu. *Bazen o biraz* fazla *onurlu oluyor*, diye düşündü Vin ilk kez olmamak üzere. Penrod'yu aday göstermiş olan skaa Parlamento üyesini incelemek üzere döndü. Neden skaalar bir asilin arkasında birlik olmakta bu kadar hızlı davranıyorlardı?

Vin hâlâ çok erken olduğundan şüphe ediyordu. Skaalar, asiller tarafından yönetilmeye alışmışlardı ve özgürlüklerine rağmen gelenekçi tiplerdi; hatta asillerden bile daha fazla gelenekçiydiler. Penrod gibi soğukkanlı, otoriter bir lord onlara kraliyet konumu için doğal olarak bir skaadan daha fazla uygunmuş görünüyordu.

Eninde sonunda bunun üstesinden gelmeleri gerekecek, diye düşündü Vin. *En azından eğer bir gün Elend'in olmalarını istediği halka dönüşeceklerse.*

Salon sessiz kalmaya devam etti, başka herhangi bir aday gösterilmiyordu. İzleyicilerin arasında birkaç kişi öksürdü, artık fısıltılar bile kesilmişti. En sonunda Lord Penrod'nun kendisi ayağa kalktı.

"Ben Elend Venture'yı aday gösteriyorum," dedi.

"Hah..." diye fısıldadı Vin'in arkasında biri.

Vin dönerek Breeze'e bir göz attı. "Ne var?" diye fısıldadı.

"Dâhice," dedi Breeze. "Görmüyor musun? Penrod onurlu bir adam. Ya da en azından asillerin olabileceği kadar onurlu; bunun anlamı ise onun onurlu olarak *görünmekte* ısrar ediyor olması. Elend şansölye olarak Penrod'yu aday gösterdi..."

Karşılığında da Penrod'nun kendisini Elend'i kral olarak aday göstermek zorunda hissedeceğini umdu, diye farkına vardı Vin. Elend'e bir göz atarak dudaklarında hafif bir gülümseme olduğuna dikkat etti. Bu manevrayı gerçekten de Elend mi planlamıştı? Bu Breeze'in standartları için bile incelikli bir hareketmiş gibi görünüyordu.

Breeze takdirle başını sallayarak onayladı. "Elend sadece kendi kendisini aday göstermek zorunda kalmaktan kurtulmadı, ki bu onun çaresizmiş gibi görünmesine neden olurdu, ama şimdi Parlamento'daki herkes saygı duydukları, büyük olasılıkla da kral olarak seçecekleri adamın bizzat kendisinin tahtın Elend'de kalmasını tercih ettiğini düşünüyor. Dâhice."

Penrod oturdu ve salon sessiz kalmaya devam etti. Vin onun ayrıca tahta rakipsiz bir şekilde tahta çıkmak istemediği için Elend'i aday gösterdiğinden de şüphe ediyordu. Parlamentonun tamamı büyük olasılıkla Elend'in makamını geri kazanmak için bir şansı hak ettiğini düşünüyordu, içlerinde bu hissi dile getirecek kadar onurlu olan tek kişi ise Penrod'ydu.

Ama ya tüccarlar? diye düşündü Vin. *Onların da mutlaka kendi planları vardır.* Elend kendisine karşı güvensizlik oylamasını organize edenin büyük ihtimalle Philen olduğunu düşünüyordu. Tüccarlar kendi içlerinden bir tanesini tahta çıkarmak isteyecekti, şehir kapılarını krallardan hangisi onları manipüle ediyorsa, ya da hangisi daha çok para veriyorsa, ona açacak olan bir kişiyi.

Vin takım elbiseleri her nasılsa asillerinkilerden bile daha kaliteliymiş gibi görünen sekiz adamdan oluşan grubu inceledi. Hepsi de tek bir adamın kaprisini bekliyormuş gibi görünüyorlardı. Philen ne planlıyordu?

Tüccarlardan bir tanesi sanki ayağa kalkacakmış gibi hareket etti ama Philen ona sert bir bakış fırlattı. Tüccar ayağa kalkmadı. Philen sessizce oturmuştu, kucağında bir asilin düello değneği vardı. En sonunda salondakilerin büyük bir kısmı tüccarların odağında onun olduğunu fark ettiği zaman yavaş yavaş ayağa kalktı.

"Benim de gösterecek bir adayım var," dedi.

Skaa kesiminden bir homurdanma geldi. "Şimdi kim tiyatro yapıyor Philen?" dedi oradaki Parlamento üyelerinden bir tanesi. "Haydi çekinme, kendini aday göster."

Philen bir kaşını kaldırdı. "Aslında ben kendimi aday *göstermeyeceğim*."

Vin kaşlarını çattı ve Elend'in gözlerinde de şaşkınlık olduğunu gördü.

"Her ne kadar bu fikriniz için müteşekkir olsam da, ben sadece basit bir tüccarım," diye devam etti Philen. "Hayır, ben kral unvanının becerileri biraz daha özelleşmiş olan bir kişiye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Söyleyin bana Lord Venture, adaylarımızın Parlamento üyesi olması zorunlu mu?"

"Hayır," dedi Elend. "Kralın bir Parlamento üyesi olması gerekli değil, ben bu konumu kral olduktan sonra kabul ettim. Kralın birincil görevi kanunları yaratmak

ve sonra da uygulamaktır. Parlamento sadece bir nebze karşı dengeleyici gücü olan bir danışmanlar kuruludur. Kralın kendisi herhangi birisi olabilir; aslında, unvanın kalıtsal olması hedeflenmişti. Ben sadece... bazı maddelere bu kadar hızlı bir şekilde başvurulmasını beklemiyordum."

"Ah, evet," dedi Philen. "Pekâlâ o zaman. Ben unvanın onunla biraz pratiği olan bir kişiye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Liderlik konusunda yeteneklerini göstermiş olan bir kişiye. Bu nedenle de, ben kralımız olması için Lord Ashweather Cett'i aday gösteriyorum!"

Ne? diye düşündü Vin şokla, Philen dönüp izleyicilere doğru eliyle işaret ederken. Orada oturan bir adam kapüşonunu indirerek skaa pelerinini çıkardı ve bir ceket ile çalı gibi sakalları olan bir yüz ortaya çıktı.

"Ah, eyvah..." dedi Breeze.

"Bu gerçekten de o mu?" diye sordu Vin seyircilerin arasında fısıltılar başlarken inanamayarak.

Breeze başını sallayarak onayladı. "Ah, evet bu o. Lord Cett'in kendisi." Durakladı, sonra da gözlerini Vin'e dikti. "Sanırım başımız belada olabilir."

Kardeşlerimden hiçbir zaman fazla bir ilgi görmemiştim; onlar benim çalışmalarımın ve ilgi alanlarımın bir Cihanelçisi için uygunsuz olduğunu düşünürdü. Onlar benim çalışmalarımın, din yerine doğayı incelemenin, on dört diyarın halklarına nasıl fayda sağladığını göremiyordu.

32

VİN SESSİZCE, GERGİNLİK İÇİNDE OTURARAK kalabalığı gözleriyle taradı. *Cett yalnız başına gelmez*, diye düşündü.

Ve sonra, şimdi ne aradığının farkında olduğu için onları gördü. Kalabalığın içinde skaa gibi giyinmiş askerler, Cett'in oturduğu yerin etrafında küçük bir koruyucu hat oluşturuyorlardı. Kral ayağa kalkmadı, gerçi yanında oturan genç bir adam kalkmıştı.

Belki otuz tane muhafız, diye düşündü Vin. *Yalnız başına gelecek kadar aptal olmayabilir... ama kuşatma altına almış olduğu şehre bizzat girmek mi?* Bu cesurca bir hareketti, aptallığın kıyısına kadar gelen bir hareket. Elbette, pek çok kişi Elend'in Straff'ın ordusunu ziyaret etmesi konusunda da aynı şeyi söylemişti.

Ama Cett Elend ile aynı durumda değildi. O çaresizlik içinde ya da her şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Ancak... onun ordusu Straff'ınkinden daha küçüktü ve kolosslar da geliyordu. Ve eğer Straff sözde atiyum kaynağını da eline geçirecek olursa, Cett'in Batı'daki liderlik günleri kesinlikle sayılı hâle gelirdi. Luthadel'e gelmek bir çaresizlik hareketi olmayabilirdi ama eli daha üstün olan bir adamın hareketi de değildi. Cett kumar oynuyordu.

Ve görünüşe göre de bundan zevk alıyordu.

Salon sessizlik içinde beklerken Cett gülümsedi; Parlamento üyeleri de, izleyiciler de konuşamayacak kadar afallamışlardı. En sonunda Cett kılık değiştirmiş askerlerinden birkaç tanesine elini salladı ve adamları da Cett'in sandalyesini kaldırıp sahneye taşıdılar. Parlamento üyeleri fısıldaşıyor ve konuşuyor, yardımcılarına

ya da eşlikçilerine doğru dönerek Cett'in kimliğini teyit ettirmeye çalışıyorlardı. Asillerin büyük bir kısmı sessizlik içinde oturmuşlardı, Vin'in düşüncesine göre gerekli olan tek teyit de buydu.

"O benim beklediğim gibi değil," diye fısıldadı Vin Breeze'e, askerler kürsünün üstüne çıkarlarken.

"Sana onun sakat olduğunu söylemediler mi?" diye sordu Breeze.

"Sadece ondan değil," dedi Vin. "Takım elbise giymemiş." Cett'in üzerinde bir pantolon ve gömlek vardı ama bir asilin takım ceketinin yerine yıpranmış siyah bir ceket giymekteydi. "Artı o sakal. Öyle bir canavarı bir yıl içinde uzatmış olamaz, Çöküş'ten önce de sakallı olduğu kesin."

"Sen sadece Luthadel'deki asilleri tanırdın Vin," dedi Ham. "Son İmparatorluk pek çok farklı toplumun olduğu büyük bir yerdi. Herkes burada olduğu gibi giyinmez."

Breeze başını sallayarak onayladı. "Cett kendi bölgesindeki en güçlü asildi, o yüzden de gelenek ve görgü konusunda endişe etmesine gerek yoktu. O canı ne isterse onu yapardı ve yerel sosyete de ona yaltaklık ederdi. İmparatorlukta yüz tane farklı saray ve onların da yüz tane farklı küçük Lord Hükümdar'cıkları vardı, her bölgenin kendi politik dinamiği olurdu."

Vin tekrar sahnenin önüne döndü. Cett sandalyesinde oturuyordu, daha konuşmuş değildi. En sonunda Lord Penrod ayağa kalktı. "Bu son derecede beklenmedik oldu Lord Cett."

"İyi," dedi Cett. "Ne de olsa amaç da buydu!"

"Parlamento'ya hitap etmek istiyor musunuz?"

"Ben zaten öyle yapmakta olduğumu düşünmüştüm."

Penrod boğazını temizledi ve Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulakları da asillerin kesiminden "Batı asilleri" ile ilgili aşağılayıcı bir mırıltı duydu.

"On dakikanız var Lord Cett," dedi Penrod otururken.

"İyi," dedi Cett. "Çünkü oradaki oğlanın aksine benim niyetim size beni kral yapmanızın tam olarak *neden* gerekli olduğunu söylemek."

"Ve bu da?" diye sordu tüccar Parlamento üyelerinden bir tanesi.

"Çünkü benim sizin lanet kapı eşiğinizde bir ordum var!" dedi Cett bir kahkahayla.

Parlamento şaşırmış gibi görünüyordu.

"Tehdit mi Cett?" diye sordu Elend sakin bir şekilde.

"Hayır Venture, sadece dürüstlük," diye yanıt verdi Cett. "Siz Merkez asillerinin kaçınmak için elinden gelen her şeyi yaparmış gibi göründüğünüz bir şey. Bir tehdit sadece baş aşağı çevrilmiş bir vaattir. Senin bu insanlara söylediğin şey neydi? Metresinin Straff'ın gırtlağına bıçağını dayamış olduğu mu? Yani sen, eğer seni *seçmeyecek* olurlarsa, Sissoylunu geri çekerek şehrin yok edilmesine izin vereceğini mi ima ediyordun?"

Elend'in yüzü kızardı. "Elbette ki hayır."

"Elbette ki hayır," diye tekrar etti Cett. Yüksek bir sesi vardı; şiddetli, kaba.

"Eh, ben numara yapmam ve ben saklanmam. Benim ordum burada ve benim niyetim de bu şehri almak. Ancak ben sizin basitçe onu bana teslim etmenizi tercih ederdim."

"Siz, lordum, bir despotsunuz," dedi Penrod düz bir şekilde.

"Ee?" diye sordu Cett. "Ben kırk bin askeri olan bir despotum. Bu sizin şu duvarları korumak için sahip olduklarınızın *iki kat* fazlası."

"Bizi seni öylece esir almaktan ne alıkoyacak?" diye sordu diğer bir asil. "Kendini bizim elimize epey düzgün bir şekilde teslim etmiş gibi görünüyorsun."

Cett kükreyerek kahkaha attı. "Eğer ben bu akşam kampıma dönmezsem, ordumun anında saldırıp bu şehri yakmak yönünde emirleri var, ne olursa olsun! Büyük olasılıkla arkasından onlar da Venture tarafından yok edilirler ama o noktadan sonra bunun benim, ya da sizin için bir önemi olmayacak! Hepimiz ölmüş olacağız."

Salon sessizleşti.

"Gördün mü Venture?" diye sordu Cett. "Tehditler çok iyi işliyor."

"Sen gerçekten de bizim seni kral yapmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Elend.

"Aslını istersen bekliyorum," dedi Cett. "Bak, sizin yirmi bininiz de benim kırk binime eklenecek olursa, bu duvarları Straff'a karşı kolaylıkla tutabiliriz; hatta o koloss ordusunu bile durdurmamız mümkün."

Fısıltılar anında başladı ve Cett çalı gibi bir kaşını kaldırarak Elend'e doğru döndü. "Sen onlara kolosslardan bahsetmemiştin, değil mi?"

Elend cevap vermedi.

"Eh, yeteri kadar kısa süre içinde öğrenecekler," dedi Cett. "Her neyse, ben sizin için beni seçmek dışında bir seçenek görmüyorum."

"Sen onurlu bir adam değilsin," dedi Elend kısaca. "İnsanlar liderlerinden daha fazlasını bekliyor."

"Onurlu bir adam değil miyim?" diye sordu Cett eğlenerek. "Ama *sen* öyle misin? Hadi sana doğrudan bir soru sorayım Venture. Bu toplantının akışı sırasında, şuradaki Allomanserler'inden herhangi bir tanesi Parlamento'nun üyelerini Teskin etmiş midir?"

Elend durakladı. Gözleri yan tarafa kayarak Breeze'i buldu. Vin gözlerini kapattı. *Hayır Elend, yapma...*

"Evet etmiştir," diye itiraf etti Elend.

Vin Tindwyl'in sessizce inlediğini duydu.

"Ve," diye devam etti Cett, "sen dürüst olarak hiçbir zaman kendinden şüphe etmediğini söyleyebilir misin? İyi bir kral olup olmadığını hiç merak etmediğini?"

"Bence her lider böyle şeyleri düşünüyordur," dedi Elend.

"Eh, ben değil," dedi Cett. "Ben her zaman iş başında olmam gerektiğini biliyordum ve her zaman da iktidarda kalmayı garanti altına almak için en iyi işi çıkardım. Ben kendimi nasıl güçlü yapacağımı biliyorum ve bunun anlamı da benimle ilişki kuranları da nasıl güçlü yapacağımı bildiğim.

"Yapacağımız şey şu. Siz tacı bana vereceksiniz, ben de burada kontrolü ele alacağım. Hepiniz unvanlarınızı koruyacaksınız; unvanı olmayan Parlamento üyelerinin ise unvanları *olacak*. Dahası, kellelerinizi de koruyabileceksiniz; ki bu da sizi temin ederim ki Straff'ın önereceği bir anlaşmadan çok daha adil.

"Halk çalışmaya devam edebilecek ve ben de bu kış onların karınlarının doyacağını garanti altına alacağım. Her şey normale dönecek, bu deliliğin bir yıl önce başlamasından önceki gibi. Skaalar çalışacak, asiller de idare edecek."

"Sen onların buna geri döneceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elend. "Bütün mücadelelerimizden sonra, sen benim kolayca halkı tekrar kölelik yapmaya zorlamana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Cett gür sakalının altından gülümsedi. "Ben kararın sana ait olduğunu sanmıyorum Elend Venture."

Elend sessizleşti.

"Her birinizle buluşmak istiyorum," dedi Cett Parlamento üyelerine. "Eğer izin verirseniz, adamlarımdan bir kısmıyla birlikte Luthadel'in içine yerleşmek isterim. Diyelim ki, beş bin askerlik bir kuvvet; kendimi güvende hissetmeme yetecek kadar çok ama sizler için gerçek bir tehlike olamayacak kadar az. Terk edilmiş kalelerden bir tanesine yerleşecek ve sizin gelecek haftaki kararınızı bekleyeceğim. Bu süre zarfında da, sırayla her birinizle görüşecek ve beni kral seçmenizle elde edeceğiniz... faydaları açıklayacağım."

"Rüşvetler," dedi Elend öfkeyle.

"Elbette," dedi Cett. "Bu şehrin bütün insanları için rüşvetler; en birincisi de barış! Sen isim takmayı pek bir seviyorsun Venture. 'Kölelik', 'tehdit', 'onurlu'. 'Rüşvet' sadece bir kelime. Başka bir açıdan bakıldığı zaman, bir rüşvet de sadece *bir kere daha* baş aşağı çevrilmiş olan bir vaattir." Cett gülümsedi.

Parlamento üyelerinden oluşan grup sessizdi. "Peki o zaman, onun şehre girmesine izin verip vermeme konusunda oylama yapalım mı?" diye sordu Penrod.

"Beş binle hayatta olmaz!" dedi skaa Parlamento üyelerinden bir tanesi.

"Katılıyorum," dedi Elend. "O kadar çok sayıda yabancı askerin Luthadel'e girmesine izin vermemizin hiçbir yolu yok."

"Ben bu işi hiç beğenmedim," dedi bir diğeri.

"Ne?" dedi Philen. "Şehrimizin içindeki bir kral, dışındaki bir kraldan daha az tehlikeli olacaktır; sizce de öyle değil mi? Ve dahası Cett hepimize unvan sözü verdi."

Bu gruba düşünecek bir şeyler vermişti.

"Neden hemen şimdi bana tacı vermiyorsunuz?" dedi Cett. "Kapılarınızı orduma açın."

"Yapamazsınız," dedi Elend anında. "Bir kral seçilene kadar ya da en azından hemen şimdi oybirliği sağlanmadıkça olmaz."

Vin gülümsedi. Elend Parlamentoda olduğu sürece oybirliği diye bir şey olmayacaktı.

"Hah," dedi Cett ama belli ki yasama kurumuna daha fazla hakaret etmeyecek kadar da diplomatikti. "O zaman şehirde bir kaleye yerleşmeme izin verin."

Penrod başını sallayarak onayladı. "Lord Cett'in yanında... ee... diyelim ki bin asker ile şehrin içine yerleşmesini kabul edenler?"

Parlamento üyelerinin on dokuzu birden ellerini kaldırdı. Elend onlardan bir tanesi değildi.

"Karar verildi o zaman," dedi Penrod. "İki hafta için oturuma ara veriyoruz."

Bu gerçek olamaz, diye düşündü Elend. *Ben belki Penrod'nun bir rakip olacağını, Philen'in de belki daha zayıf bir tanesi çıkacağını düşünmüştüm. Ama... şehri tehdit eden despotlardan bizzat bir tanesi? Bunu nasıl yaparlar? Onun önerisini değerlendirmeye almayı bile nasıl düşünebilirler?*

Elend ayağa kalkarak kürsüden inmek için dönmüş, yürümekte olan Penrod'nun kolunu yakaladı. "Ferson," dedi Elend sessizce. "Bu delilik."

"Bu seçeneği düşünmeliyiz Elend."

"Bu şehrin halkını bir despota satmayı mı düşüneceğiz?"

Penrod'nun yüzü karardı ve kolunu silkerek Elend'den kurtardı. "Dinle evlat," dedi sessizce. "Sen iyi bir adamsın ama her zaman bir idealist oldun. Sen zamanını kitaplar ve felsefe ile geçirdin, ben ise hayatımı saray üyeleriyle politik savaş vererek geçirdim. Sen teorileri tanıyorsun, ben insanları."

Dönerek başıyla izleyicilere doğru işaret etti. "Onlara bak evlat. *Dehşet* içindeler. Açlıktan ölürlerken senin hayallerinin onlara ne faydası olacak? İki tane ordu onların ailelerini katletmek için hazırlanırken sen onlara özgürlükten ve adaletten bahsediyorsun."

Penrod Elend'e geri dönerek gözlerinin içine baktı. "Lord Hükümdar'ın sistemi mükemmel değildi, ama bu insanları güvende tutuyordu. Artık elimizde o bile yok. Senin ideallerin ordularla yüzleşemez. Cett bir despot olabilir ama onunla Straff arasında seçim yapmam gerekirse, ben de Cett'i seçmek zorunda kalırım. Eğer sen bizi durdurmuş olmasaydın büyük olasılıkla haftalar önce şehri ona vermiş olurduk."

Penrod Elend'e başını sallayarak veda etti, sonra da dönerek ayrılmakta olan birkaç asile katıldı. Elend bir an için sessizce durdu.

Son İmparatorluk'tan ayrılarak özerklik elde etmek isteyen isyancı gruplarıyla ilişkili olarak ilginç bir fenomeni gözlemledik, diye düşündü Ytves'in *Devrim Üzerine Çalışmalar* adlı kitabından bir pasajı hatırlayarak. *Neredeyse hiçbir durumda, Lord Hükümdar isyancıları tekrar fethetmek için ordularını göndermeye ihtiyaç duymamıştır. Onun temsilcileri oraya ulaşana kadar, gruplar kendi kendilerini devirmiş oluyordu.*

Görünüşe göre isyancılar geçiş döneminin kargaşasını kabul etmeyi, daha önceden tanıdıkları zulümden daha zor buluyorlar. Herhangi bir otoriteyi, hatta baskıcı otoriteyi bile mutluluk içinde karşılıyorlar çünkü bu onlar için belirsizlikten daha az acı verici oluyor.

Vin ve diğerleri Elend'e sahnede katıldılar ve o da kolunu Vin'in omzuna dolayarak sessizce dikildi, insanların yavaş yavaş binadan dışarı çıkmasını izliyorlardı.

Cett etrafı bir grup Parlamento üyesiyle çevrili olarak oturmuş, onlarla yapacağı buluşmaları ayarlıyordu.

"Eh, *onun* Sissoylu olduğunu öğrenmiş olduk," dedi Vin sessizce.

Elend ona doğru döndü. "Ondan Allomansi mi hissettin?"

Vin başını olumsuzca salladı. "Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?" diye sordu Elend.

"E, baksana ona," dedi Vin elini sallayarak. "Yürüyemezmiş gibi davranıyor, bunun bir şeyleri gizlediği *garanti*. Bir sakattan daha masum ne olabilir? Sissoylu olduğunu gizlemek için bundan daha iyi bir yol düşünebilir misin?"

"Vin, yavrum," dedi Breeze, "Cett, çocukluğunda bir hastalık bacaklarını kullanılmaz hâle getirdiğinden beri sakat. O Sissoylu değil."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Bu benim hayatımda duyduğum en sağlam hikâyelerden biri olsa gerek."

Breeze gözlerini devirdi ama Elend gülümsedi.

"Şimdi ne olacak Elend?" diye sordu Ham. "Cett de şehre girmiş olduğuna göre, işleri aynı şekilde yürütmeye devam edemeyiz."

Elend başını sallayarak onayladı. "Plan yapmamız gerek. Hadi..." Genç bir adam Cett'in grubundan ayrılarak Elend'e doğru yürümeye başlarken sesi kesildi. Bu izleyicilerin arasındayken Cett'in yanında oturan adamdı.

"Cett'in oğlu," diye fısıldadı Breeze. "Gneorndin."

"Lord Venture," dedi Gneorndin hafifçe eğilerek. Belki yaklaşık Dikiz'in yaşındaydı. "Babam sizin onunla ne zaman görüşmek istediğinizi öğrenmek istiyor."

Elend bir kaşını kaldırdı. "Benim Cett'in rüşvetleri için sıraya giren Parlamento üyelerine katılmaya hiç niyetim yok evlat. Babana de ki, onun ve benim tartışacak hiçbir şeyimiz yok."

"Yok mu? Ya kız kardeşim? Hani sizin kaçırmış olduğunuz?" diye sordu Gneorndin.

Elend kaşlarını çattı. "Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Babam yine de bu olayı tartışmak istiyor," dedi Gneorndin, Breeze'e düşmanca bir bakış fırlatarak. "Dahası, o ikinizin arasında bir konuşmanın şehir için en büyük yararı sağlayacağını düşünüyor. Siz Straff ile onun kampında görüştünüz, bana aynısını Cett için kendi şehrinizin içinde yapmaya gönüllü olmayacağınızı söylemeyin."

Elend durakladı. *Önyargılarını unut*, dedi kendi kendisine. *Senin bu adamla konuşman lâzım, sadece bu görüşmenin sağlayacak olduğu bilgi için bile olsa.*

"Pekâlâ," dedi Elend. "Onunla görüşeceğim."

"Akşam yemeği, bir hafta sonra olur mu?" diye sordu Gneorndin.

Elend başını kısaca sallayarak onayladı.

Ancak Alendi'yi bulan kişi olarak, ben önemli birisi hâline geldim. Cihanelçileri'nin arasında en önde gelen.

33

VİN KARNININ ÜSTÜNE YATMIŞ, KOLLARINI kavuşturmuş, başını da onların üzerine dayamış olarak önündeki bir sayfayı inceliyordu. Son birkaç günün kargaşası göz önüne alındığı zaman, çalışmalarına geri dönmeyi rahatlatıcı bulmuş olması Vin için şaşırtıcıydı.

Ancak bu küçük bir rahatlıktı, çünkü çalışmalarının da kendi sorunları vardı. *Zifir geri* döndü, diye düşündü Vin. *Sisler sadece seyrek olarak öldürüyor olsalar da, tekrar düşmanca hareket etmeye başladılar. Bunun anlamı ise Çağların Kahramanı'nın da tekrar geri gelmesi gerektiği, değil mi?*

Vin gerçekten de bunun kendisi olabileceğini mi düşünüyordu? Bunu düşündüğü zaman kulağa son derece saçma geliyordu. Ama o da kafasının içinde gümlemeleri duyuyor, sislerin içindeki ruhu görüyordu...

Ya o bir yıl önceki, Lord Hükümdar ile yüzleştiği gece? O gece her nasılsa sisleri içine çekmemiş, sisleri metal gibi yakmamış mıydı?

O yeterli değil, dedi kendi kendisine. *Tek bir acayip olay, benim hiçbir zaman tekrarlamayı başaramamış olduğum bir olay, bir tür mitolojik kurtarıcı olduğum anlamına gelmiyor.* Vin Kahraman hakkındaki kehanetlerin çoğunu bilmiyordu bile. Günlük onun mütevazı bir kökeni olduğundan bahsediyordu ama bu aşağı yukarı Son İmparatorluk'taki her skaayı tarif ederdi. Onun gizli kraliyet kanı taşıyor olması gerekiyordu, ama bu da şehirdeki her melezi bir aday yapardı. Hatta Vin skaaların büyük çoğunluğunun şu veya bu şekilde gizli bir asil atası olduğuna dair bahse girmeye hazırdı.

Vin içini çekerek başını salladı.

"Hanımım?" diye sordu OreSeur ona dönerek. Bir sandalyenin üstüne çıkmıştı, dışarıdaki şehre bakarken ön patileri pencereye dayalıydı.

"Kehanetler, efsaneler, rivayetler," dedi Vin elini yerdeki not kâğıtlarına vurarak. "Ne gereği var? Terrisliler neden böyle şeylere inanmışlar ki zaten? Bir dinin pratik bir şeyler öğretiyor olması gerekmez m?"

OreSeur sandalyede butlarının üzerine oturdu. "Geleceğe dair bilgi edinmekten daha pratik ne olabilir ki?"

"Gerçekten de işe yarar bir şeyler söylüyor olsalardı buna katılırdım. Ama günlük bile Terris kehanetlerinin çok sayıda farklı şekilde anlaşılabileceğini itiraf ediyor. Bu kadar geniş bir şekilde yorumlanabilecek olan vaatler ne işe yarar ki?"

"Sadece siz onları anlamıyorsunuz diye başkalarının inançlarını küçümsemeyin Hanımım."

Vin homurdandı. "Sazed gibi konuşuyorsun. Bir parçam bütün bu kehanet ve efsanelerin hayatını kazanmaktan başka bir şey istemeyen rahipler tarafından icat edilmiş olduğundan şüphe ediyor."

"Sadece bir parçanız mı?" diye sordu OreSeur, sesi eğlenmiş gibiydi.

Vin durakladı, sonra da başını sallayarak onayladı. "Sokaklarda büyümüş olan, her zaman bir dümen bekleyen parçam." O parça Vin'in hissettiği diğer şeyleri kabul etmeyi istemiyordu.

Gümlemeler gittikçe daha da güçlü hâle gelmekteydi.

"Kehanetler bir dümen olmayabilir Hanımım," dedi OreSeur. "Ya da hatta gelecek için bir vaat. Onlar sadece bir umut ifadesi de olabilir."

"Sen böyle şeylerden ne anlarsın?" dedi Vin umursamazca kâğıdı bir kenara koyarak.

Bir an için sessizlik oldu. "Elbette ki hiçbir şey Hanımım," dedi OreSeur en sonunda.

Vin köpeğe doğru döndü. "Affedersin OreSeur. Öyle demek istemedim... Ee, benim sadece son zamanlarda aklım başımda değil."

Güm. Güm. Güm...

"Benden özür dilemeniz gerekli değil Hanımım," dedi OreSeur. "Ben sadece kandrayım."

"Yine de bir bireysin," dedi Vin. "Köpek nefesli de olsan."

OreSeur gülümsedi. "Bu kemikleri benim için siz seçtiniz Hanımım. Sonuçlarına da siz katlanmalısınız."

"Kemiklerin bununla ilgisi olabilir," dedi Vin ayağa kalkarak. "Ama ben yediğin o leşlerin de faydalı olduğunu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sana çiğneyecek birkaç nane yaprağı bulmamız gerekecek."

OreSeur bir köpek kaşını kaldırdı. "Peki sizce nefesi nane kokulu bir köpek dikkat çekmez mi?"

"Sadece yakın gelecekte herhangi birilerini öpecek olursan," dedi Vin kâğıt destelerini masasına geri götürürken.

OreSeur köpek tarzında kıs kıs gülerek şehri incelemeye geri döndü.

"Yerleşmeleri bitti mi?" diye sordu Vin.

"Evet, Hanımım," dedi OreSeur. "Görmesi zor, yüksekten bile. Ama Lord Cett gerçekten de taşınmasını bitirmiş gibi görünüyor. Kesinlikle birçok yük arabası getirmiş."

"O Allrianne'in babası," dedi Vin. "O kız ordu kampındaki şartlardan ne kadar yakınırsa yakınsın, bahse girerim ki Cett lüks içinde seyahat etmeyi seviyordur."

OreSeur başını salladı. Vin dönerek masaya yaslandı ve onu izleyerek az önce söylediği şey üzerine düşünmeye başladı. *Bir umut ifadesi...*

"Kandraların bir dini var, değil mi?" diye tahminde bulundu Vin.

OreSeur hızla döndü. Bu yeterli bir onaylamaydı.

"Sırdaşlar'ın bundan haberi var mı?" diye sordu Vin.

OreSeur arka ayaklarının üzerinde kalkmıştı, patileri pencere pervazının üzerindeydi. "Konuşmamış olmam gerekirdi."

"Korkmana gerek yok," dedi Vin. "Sırrınızı ele vermeyeceğim. Ama neden hâlâ bir sır olarak kalması gerektiğini anlamıyorum."

"Bu bir kandra meselesi Hanımım," dedi OreSeur. "Başka hiç kimse için ilgi çekici olmazdı."

"Elbette ki olurdu," dedi Vin. "Anlamıyor musun OreSeur? Sırdaşlar son bağımsız dinin de yüzyıllar önce Lord Hükümdar tarafından yok edildiğine inanıyor. Eğer kandralar bir tanesini saklamayı başarabildilerse, bu Lord Hükümdar'ın Son İmparatorluk üzerindeki teolojik kontrolünün mutlak *olmadığına* işaret eder. Bunun bir anlamı olması gerek."

OreSeur duraklayarak başını bir yana yatırdı, sanki böyle şeyler hakkında düşünmemiş gibiydi.

Teolojik kontrolünün mutlak olmaması mı? diye düşündü Vin biraz kelimelere şaşırarak. *Lord Hükümdar adına, ben de Sazed ve Elend gibi konuşmaya başlıyorum. Son zamanlarda çok fazla araştırma yaptım.*

"Her neyse Hanımım, ben sizin bundan Sırdaş arkadaşlarınıza bahsetmemenizi tercih ederim. Büyük olasılıkla rahatsız edici sorular sormaya başlarlar," dedi OreSeur.

"Onlar öyleler," dedi Vin bir baş sallamasıyla onaylayarak. "Senin halkının neler hakkında kehanetleri var ki?"

"Sizin bilmek isteyeceğinizi sanmıyorum Hanımım."

Vin gülümsedi. "Onlar bizi devirmekten bahsediyorlar, değil mi?"

OreSeur oturdu, Vin neredeyse onun köpek yüzünde bir kızarma görebiliyordu. "Benim... halkım çok uzun zamandan beri Kontrat ile yaşamak zorunda kaldı Hanımım. Neden bu yükün altında yaşamayı kabul ettiğimizi anlamanızın zor olduğunu biliyorum ama biz bunun gerekli olduğunu görmüştük. Ancak bunun gerekli olmayacağı bir günün hayalini de kurmuyor değiliz."

"Bütün insanlar sizin hâkimiyetiniz altına girdiği zaman mı?" diye sordu Vin.

OreSeur başka tarafa baktı. "Aslında hepsi öldüğü zaman."

"Vay."

"Kehanetler gerçek anlamında değildir Hanımım," dedi OreSeur. "Onlar mecazlardır, umut ifadeleridir. Ya da en azından ben onları her zaman öyle gördüm. Belki de sizin Terris kehanetleriniz de aynen öyledir? Eğer halk tehlike içindeyse, tanrılarının onları korumak için bir Kahraman gönderecek olduğuna dair bir inancın ifadesi? O durumda belirsizlik kasıtlı ve de mantıklı olurdu. Kehanetlerin hiçbir zaman belli bir kişiye işaret etmesi amaçlanmamış, daha ziyade genel bir histen bahsedilmek istenmiş olurdu. Genel bir umuttan."

Eğer kehanetler belli bir kişiye işaret etmiyorduysa, neden sadece Vin gümleyen titreşimleri duyabiliyordu?

Kes şunu, dedi kendi kendine. *Fazla aceleyle sonuca varıyorsun.* "Bütün insanlar ölüyor," dedi Vin. "Nasıl ölüyoruz? Bizi kandralar mı öldürüyor?"

"Elbette ki hayır," dedi OreSeur. Bizler Kontrat'ımıza sadık kalırız, dinde bile. Hikâyeler sizlerin kendi kendinizi öldüre öldüre bitireceğinizi söylüyor. Ne de olsa sizler Harap'tansınız ama kandralar Muhafaza'dan. Sizler... aslında dünyayı yok edeceksiniz, diye düşünüyorum ben. Kolossları piyonlarınız olarak kullanarak."

"Sen aslında onlar için üzgünmüş gibi konuştun," diye belirtti Vin eğlenerek.

"Kandralar aslında kolosslar hakkında iyi düşünmeye meyillidir Hanımım," dedi OreSeur. "Onlarla bizim aramızda bir bağ var; ikimiz de köle olmanın ne olduğunu biliriz, ikimiz de Son İmparatorluk'un kültürüne yabancıyız, ikimiz de..."

Durakladı.

"Ne?" diye sordu Vin.

"Daha fazla konuşmayabilir miyim Hanımım?" diye sordu OreSeur. "Daha şimdiden çok fazlasını söyledim. Siz benim dengemi bozuyorsunuz Hanımım."

Vin omzunu silkti. "Hepimizin sırlara ihtiyacı vardır." Kapıya doğru bir göz attı. "Gerçi benim hâlâ keşfetmem gereken bir tane var."

OreSeur sandalyesinden aşağı sıçrayarak, Vin uzun adımlarla kapıdan dışarıya çıkarken ona katıldı.

Hâlâ sarayda bir yerlerde bir casus vardı. Vin bu gerçeği fazlasıyla uzun bir zamandır görmezden gelmek zorunda kalmıştı.

Elend kuyunun derinliklerine baktı. Çok sayıdaki skaanın gelip gitmesi için geniş ağızlı olan karanlık çukur, taştan dudakları onu yutmak için hazırlanarak açılmakta olan büyük bir ağızmış gibi görünüyordu. Elend yan tarafında Ham'in bir grup hekimle konuşmakta olduğu yere doğru bir göz attı.

"İlk olarak çok sayıda kişi bize ishal ve karın ağrısı şikâyetleriyle geldiği zaman fark ettik," dedi hekim. "Belirtiler olağandışı derecede güçlüydü lordum. Biz... şimdiden hastalık nedeniyle birkaç kişiyi kaybettik."

Ham yüzü asılarak Elend'e doğru baktı.

"Hasta olan herkes bu bölgede yaşıyordu," diyerek devam etti hekim. "Ve sularını ya bu kuyudan, ya da sonraki meydandaki diğer kuyudan çekiyorlardı."

"Bu konuya Lord Penrod ve Parlamentonun da dikkatini çektiniz mi?" diye sordu Elend.

"I, hayır lordum. Biz düşündük ki siz..."

Ben artık kral değilim, diye düşündü Elend. Ancak kelimeleri söyleyemezdi. Yardım arayan bu adama değil.

"Ben bununla ilgilenirim," dedi Elend içini çekerek. "Sen hastalarına geri dönebilirsin."

"Muayenehanemiz doldu lordum," dedi hekim.

"O zaman boş asil malikânelerinden bir tanesine el koyun," dedi Elend. "Onlardan bol bol var. Ham, hastaları taşımak ve binayı hazırlamak için muhafızlarımdan bir kısmını onunla birlikte gönder."

Ham başını sallayarak onayladı, bir askeri elini sallayarak çağırıp, ona hekimle buluşmak için saraydan görev başında olan yirmi adam alarak gelmesini emretti. Hekim rahatlamış gibi görünerek gülümsedi ve giderken Elend'in önünde eğildi.

Ham gelip kuyunun yanında Elend'e katıldı. "Tesadüf mü?"

"Hiç de değil," dedi Elend kuyunun kenarını hüsran dolu parmaklarla kavrayarak. "Soru, zehirleyenin hangisi olduğu."

"Cett şehre daha yeni girdi," dedi Ham çenesini ovuşturarak. "Birkaç askeri zehir attırmak için gizlice göndermesi kolay olurdu."

"Daha çok babamın yapacağı türden bir şeye benziyor," dedi Elend. "Bizim gerilimimizi arttırmak, onu kendi kampında aptal durumuna düşürdüğümüz için bizden intikam almak amaçlı bir şey. Artı, onun zehri kolaylıkla kullanmış olabilecek olan o Sissoylu'su var."

Elbette Cett'in de başına aynı şey gelmiş, Breeze de Cett şehre ulaşmadan önce onun su kaynaklarını zehirlemişti. Elend dişlerini gıcırdattı. Gerçekten de saldırının arkasında hangisinin olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

İki durumda da, zehirlenmiş kuyular sorun anlamına geliyordu. Elbette şehirde başka kuyular da vardı ama onlar da en az bunlar kadar savunmasızdı. Halkın su için nehre bel bağlamak zorunda kalması mümkündü ve o çok daha fazla sağlıksızdı; nehrin suları çamurlu ve hem ordu kamplarından, hem de şehrin kendisinden gelen atıklar yüzünden kirliydi.

"Bu kuyuların etrafına muhafızlar yerleştir," dedi Elend bir elini sallayarak. "Üzerlerini tahtayla kapattır, uyarı işaretleri astır, sonra da hekimlere başka salgınlara karşı da özellikle dikkat etmelerini söyle."

Gittikçe daha fazla gerilip duruyoruz, diye düşündü, Ham başını sallayarak onaylarken. *Bu gidişle kış bitmeden çok önce yıkılacağız.*

Geç bir akşam yemeği için mutfağa bir uğradıktan sonra, Vin gitti ve az önce Ham ile şehri dolaşmaktan dönmüş olan Elend'i kontrol etti. Hizmetkârların hasta olduklarına dair bazı konuşmalar onu rahatsız etmişti. Ondan sonra ise Vin ve OreSeur asıl arayışları olan Dockson'ı bulmaya geri döndüler.

Onu sarayın kütüphanesinde buldular. Burası bir zamanlar Straff'ın kişisel çalışma odasıydı, Elend her nedense odanın yeni amacını eğlendirici buluyormuş gibi görünüyordu.

Kişisel olarak, Vin kütüphanenin konumunu hiç de içerdikleri kadar eğlendirici bulmuyordu. Ya da daha doğrusu içermedikleri kadar. Her ne kadar odanın duvarları kitap raflarıyla doldurulmuş olsa da, neredeyse hepsi birden Elend'in yağmalarının izlerini taşıyorlardı. Kitap sıraları ıssız boşluklarla beneklenmiş bir şekilde yatıyordu, yoldaşları birer birer alınmıştı; Elend bir sürüyü yavaş yavaş tüketmekte olan bir avcıymışçasına.

Vin gülümsedi. Elend'in küçük kütüphanedeki kitapların her birini yukarıdaki çalışma odasına götürüp, sonra da sözde geri getirmek üzere unutkan bir şekilde yığınlarından bir tanesinin içine yerleştirerek ortadan kaldırmasına büyük olasılıkla fazla zaman kalmamıştı. Gerçi hâlâ çok sayıda cilt duruyordu; hesap defterleri, verilerle dolu kitaplar ve ekonomi üzerine not defterleri; Elend'in çoğu zaman çok az ilgisini çeken şeyler.

Şu anda Dockson kütüphanenin masasında oturmuş, bir hesap defterine yazı yazıyordu. Vin'in gelişini fark edip ona doğru gülümseyerek bir göz attı, ama sonra hesaplamalarına geri döndü, görünüşe göre yerini kaybetmek istemiyordu. Vin yanında OreSeur ile onun işini bitirmesini bekledi.

Çetenin bütün üyeleri arasında, son yıl içinde en fazla Dockson değişmiş gibiydi. Vin Dockson'ın, Camon'un inindeyken kendisinde bırakmış olduğu ilk izlenimi hatırladı. Dockson Kelsier'in sağ kolu ve ikilinin de daha "gerçekçi" olanıydı. Ama yine de her zaman Dockson'da bir mizah eşiği vardı, ciddi adam rolünden hoşlandığına dair bir his. Kelsier'e engel olmaktan çok onu tamamlar gibiydi.

Kelsier ölmüştü. Bu Dockson'ı nerede bırakıyordu? Her zamanki gibi bir asil giysisi giyiyordu ve bütün çete üyeleri arasında, takımlar en çok ona uyuyordu. Kısa sakalını kesecek olsa bir asil olduğu düşünülebilirdi; yüksek sosyetenin zengin bir üyesi değil ama orta yaşlarının başında, bütün hayatını bir büyük evin efendisinin emri altında mal alıp satarak geçirmiş olan bir lord.

Hesap defterlerini tutuyordu ama o bunu her zaman yapmıştı. Hâlâ çetede sorumluluk sahibi kişi sıfatını taşıyordu. O zaman değişen neydi ki? O aynı insandı ve aynı şeyleri yapıyordu. Sadece farklıymış gibi *geliyordu*. Kahkaha gitmişti, etrafındakilerin acayipliklerine karşı sessiz eğlenti yoktu. Kelsier'siz, Dockson her nasılsa ihtiyatlıdan... sıkıcıya dönüşmüştü.

Ve Vin'i de şüphelendiren şey buydu.

Bunun yapılması gerekiyor, diye düşündü Vin, Dockson kalemini masaya koyup ona oturması için ellini sallarken gülümseyerek.

Vin oturdu, OreSeur da gelip sandalyesinin yanında durdu. Dockson başını hafifçe sallayarak gözlerini köpeğe dikti. "Bu ne kadar da iyi eğitimli bir hayvan Vin," dedi. "Daha önce hiç bunun gibi gördüğümü sanmıyorum..."

Biliyor mu? diye düşündü Vin telaşla. *Bir kandranın, bir diğerini köpek vücudundayken tanıması mümkün mü?* Hayır, mümkün değildi. Yoksa OreSeur da onun için taklitçiyi bulabilirdi. O yüzden de Vin tekrar gülümseyerek OreSeur'un kafasını okşadı. "Pazarda bir eğitici var. O kurt köpeklerini küçük çocukların yanında kalıp, onları tehlikeden uzak tutarak koruyuculuk yapmak üzere eğitiyor."

Dockson başını salladı. "Ee, bu ziyaretinin bir amacı var mı?"

Vin omzunu silkti. "Artık hiç sohbet etmiyoruz Dox."

Dockson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu, sohbet etmek için iyi bir zaman olmayabilir. Oylama Elend'e karşı dönecek olursa, başka birileri tarafından devralınabilir hâle getirmek için kraliyetin hesaplarını hazırlamalıyım."

Bir kandra hesap defterlerini düzenlemeyi başarabilir mi ki? diye merak etti Vin. *Evet. Önceden bilirlerdi, hazırlıklı olurlardı.*

"Affedersin," dedi Vin. "Ben seni rahatsız etmek istememiştim, ama Elend son zamanlarda çok fazla meşgul ve Sazed'in de kendi projesi var..."

"Sorun değil," dedi Dockson. "Birkaç dakika ayırabilirim. Aklında ne vardı?"

"Ee, Çöküş'ten önce yapmış olduğumuz o konuşmayı hatırlıyor musun?"

Dockson kaşlarını çattı. "Hangisi?"

"Biliyorsun... Hani şu çocukluğunla ilgili olan."

"Ha," dedi Dockson başını sallayarak onaylarken. "Evet, ne olmuş ona?"

"Ee, hâlâ aynı şekilde mi düşünüyorsun?"

Dockson düşünceli bir şekilde durakladı, parmakları hafifçe masanın üstüne vuruyordu. Vin gerginliğini göstermemeye çalışarak bekledi. Bahsettiği konuşma ikisi arasında geçmişti ve bu konuşma sırasında Dockson ona asillerden ne kadar çok nefret ettiğini ilk kez söylemişti.

"Sanırım hayır," dedi Dockson. "Artık değil. Kell her zaman senin asillere çok fazla güvendiğini söylerdi, Vin. Ama sen sonlara doğru onu bile değiştirmeye başlamıştın. Hayır, ben asil toplumunun tamamıyla yok edilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Eskiden düşündüğümün aksine, hepsi de birer canavar değil."

Vin rahatladı. Dockson sadece konuşmayı hatırlamakla kalmamıştı, tartışmış oldukları diğer konuların ayrıntılarını da biliyordu. O gün orada Dockson'ın yanında olan tek kişi kendisiydi. Bu da Dockson'ın kandra olmadığı anlamına gelirdi, değil mi?

"Bu Elend'le ilgili, değil mi?" diye sordu Dockson.

Vin omzunu silkti. "Sanırım öyle."

"Onunla benim daha iyi geçinmemizi istediğini biliyorum Vin. Ama her şey göz önüne alınacak olursa, bence epey iyi gidiyoruz. O düzgün bir adam, bunu kabul ediyorum. Bir lider olarak kusurları var; gözü pekliği eksik, havası eksik."

Kelsier gibi değil.

"Ama," diye devam etti Dockson, "onun tahtını kaybettiğini görmeyi istemiyorum. O skaalara iyi muamele etti, bir asile göre."

"O iyi bir insan Dox," dedi Vin sessizce.

Dockson bakışlarını kaçırdı. "Bunu biliyorum. Ama... eh, onunla ne zaman konuşsam, omzunun arkasında ayakta durmuş, bana başını sallayan Kelsier'i görüyorum. Kell ve benim Lord Hükümdar'ı devirmeyi ne kadar zaman hayal ettiğimizi biliyor musun? Diğer çete üyeleri, Kelsier'in planının yeni bulmuş olduğu bir tutku olduğunu, Çukurlar'da ortaya çıkmış bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama ondan daha eskiydi Vin. Çok çok daha eski.

"Kell ve ben, her zaman asillerden nefret etmiştik. Gençliğimizde, ilk işlerimizi planlarken zengin olmak istiyorduk, ama ayrıca onların da canını yakmak istemiştik. Hiç hakları olmayan şeyleri bizim elimizden aldıkları için. Benim aşkım... Kelsier'in annesi... Çaldığımız her sikke, bir ara sokakta cesedini bıraktığımız her asil, bizim savaşma yolumuz buydu. Onları cezalandırma yolumuz."

Vin sessizlik içinde oturuyordu. Onun her zaman Kelsier'den (ve onun kendisini dönüşmesi için eğitmekte olduğu kişiden) sadece birazcık da olsa rahatsızlık duymuş olmasının sebebi işte bu türdeki hikâyeler, geçmişin yakalarını bırakmayan bu anılarıydı. İçgüdüleri ona gecenin karanlığında gidip Cett ve Straff'tan intikamını bıçaklarla alması gerektiğini fısıldadığı hâlde Vin'i duraklatan da işte bu rahatsızlık hissiydi.

Dockson da o aynı sertliğin bir kısmını taşıyordu. Kell ve Dox kötü adamlar değildi, ama onlarda bir kindarlık eşiği vardı. Zulüm onları hiçbir barış, reform ya da tazminatın karşılayamayacağı şekillerde değiştirmişti.

Dockson başını iki yana salladı. "Ve biz de onlardan birini tahta çıkardık. Ne kadar iyi bir adam olursa olsun, Kell'in ben Elend'in yönetimi ele almasına izin verdiğim için bana kızgın olacağını düşünmeden edemiyorum."

"Kelsier sonunda değişmişti," dedi Vin sessizce. "Sen kendin de söyledin Dox. O Elend'in hayatını kurtardı, biliyor musun?"

Dockson kaşlarını çatarak döndü. "Ne zaman?"

"O son günde," dedi Vin. "Sorgucu'yla savaş sırasında. Kell beni aramak için gelen Elend'i korudu."

"Esirlerden bir tanesi olduğunu düşünmüş olmalı."

Vin başını sallayarak reddetti. "O Elend'in kim olduğunu biliyordu, onu sevdiğimi biliyordu. En sonunda, Kelsier de iyi bir adamın korunmaya değer olduğunu kabule hazırdı, ebeveynleri kim olursa olsun."

"Ben bunu kabul etmeyi zor buluyorum Vin."

"Neden?"

Dockson Vin'in gözlerinin içine baktı. "Çünkü halkının benimkine yaptıklarında Elend'in bir suçu olmadığını kabul edecek olursam, onlara yaptığım şeyler yüzünden bir canavar olduğumu itiraf etmem gerekir."

Vin ürperdi. O gözlerin içinde Dockson'ın değişiminin arkasındaki gerçeği gördü. Kahkahasının ölümünü gördü. Suçluluğu gördü. Cinayetleri.

Bu adam taklitçi filan değil.

"Ben bu hükümette çok az mutluluk bulabiliyorum Vin," dedi Dockson sessizce. "Çünkü onu yaratmak için neler yaptığımızı biliyorum. Olay şu ki, bunu yine yapardım. Kendime bunun skaaların özgürlüğüne inandığım için olduğunu söylüyorum. Ancak hâlâ geceleri uzandığımda, eski yöneticilerimize yaptıklarımızdan dolayı sessizce memnunluk hissediyorum. Toplumlarının temeli sarsıldı, tanrıları öldü. Artık onların da canı yandı."

Vin başını salladı. Dockson bakışlarını yere indirdi, sanki utanmış gibiydi. Vin'in onda nadiren görmüş olduğu bir duyguydu bu. Söylenecek başka bir şey

kalmamış gibiydi. Vin çıkarken Dockson sessizlik içinde oturmuştu, kalemi ve hesap defteri masanın üstünde unutulmuş yatıyordu.

"O değil," dedi sarayın boş bir koridorundan aşağı yürümekte olan Vin, Dockson'ın aklından çıkmayan sesini kafasından atmaya çalışırken.

"Emin misiniz Hanımım?" diye sordu OreSeur.

Vin başını sallayarak onayladı. "O, Dockson ile Çöküş'ten önce yapmış olduğumuz özel bir konuşmayı bildi."

OreSeur bir an için sessiz kaldı. "Hanımım," dedi en sonunda. "Benim kardeşlerim *çok* eksiksiz olabilir."

"Evet, ama böyle bir olayı nereden biliyor olabilirdi?"

"Biz kemiklerini almadan önce sık sık insanlarla görüşürüz Hanımım," diye açıklama yaptı OreSeur. "Onlarla birkaç sefer, farklı koşullar altında karşılaşırız ve hayatları hakkında konuşmak için yollar buluruz. Ayrıca onların arkadaşları ve tanıdıklarıyla da konuşuruz. Siz Dockson ile olan bu konuşmanızdan kimseye bahsetmiş miydiniz?"

Vin taş koridorun yan tarafına yaslanmak için durdu. "Belki Elend'e," diye kabul etti. "Sanırım bundan Sazed'e de bahsetmiştim, hemen konuşmanın sonrasında. Bu neredeyse iki yıl önceydi."

"O kadarı yeterli olmuş olabilir Hanımım," dedi OreSeur. "Biz bir kişi hakkındaki her şeyi öğrenemeyiz ama böyle özel konuşmalar, sırlar, gizli bilgiler gibi noktaları öğrenmek için elimizden geleni yaparız ki, uygun zamanlarda bunlara değinerek illüzyonumuzu daha da güçlendirebilelim."

Vin'in yüzü asıldı.

"Ayrıca... başka şeyler de var Hanımım," dedi OreSeur. "Duraksıyorum çünkü arkadaşlarınızı acı içinde hayal etmenizi istemiyorum. Ancak efendimizin, öldürme işini bizzat yapan kişinin, bilgi için kurbanına işkence yapması da olağandır."

Vin gözlerini kapattı. Dockson o kadar gerçek gibi gelmişti ki... suçluluk duygusu, tepkileri... bunlar taklit edilemezdi, değil mi?

"Sokayım," diye fısıldadı Vin sessizce gözlerini açarken. Döndü ve bir koridor penceresinin kepenklerini iterek açarken içini çekti. Dışarısı karanlıktı ve o taştan pencere pervazına yaslanarak iki kat aşağıdaki avluya bakarken, sisler önünde girdaplanıyordu.

"Dox bir Allomanser değil," dedi Vin. "Taklitçinin o olup olmadığını kesin olarak nasıl belirleyebilirim?"

"Bilmiyorum Hanımım," dedi OreSeur. "Bu hiçbir zaman kolay bir iş değildir."

Vin sessizce dikildi. Dalgın dalgın tunç küpesini, annesinin küpesini, çekip çıkardı ve parmaklarının arasında oynatarak ışığı yansıtmasını izlemeye başladı. Bir zamanlar gümüş kaplıydı, ama artık çoğu yeri aşınıp gitmişti.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı en sonunda.

"Neden, Hanımım?"

"Bu... şüphecilikten," dedi Vin. "Arkadaşlarımdan şüphe duymaktan nefret ediyorum. Ben etrafımdaki insanlara güvenememeyi aştığımı düşünmüştüm. İçimde kıvrılan bir bıçak varmış gibi hissediyorum ve çeteden bir kişiyle her yüzleştiğim zaman daha da derinden kesiyor."

OreSeur yanında butlarının üstünde oturup başını bir yana eğdi. "Ama Hanımım, siz birkaç tanesinin taklitçi olmadığını belirlediniz."

"Evet," dedi Vin. "Ama bu sadece listeyi kısaltıyor, beni hangisinin ölmüş olduğunu bilmeye bir adım daha yaklaştırıyor."

"Ve bu bilgi iyi bir şey değil mi?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Onlardan biri olmasını istemiyorum OreSeur. Onlara güvenmemek istemiyorum, haklı olduğumuzu keşfetmek istemiyorum..."

OreSeur ilk başta sisler etrafındaki zeminde yavaş yavaş akarak yayılırken Vin'i pencereden dışarıya gözlerini dikmiş bir hâlde bırakarak cevap vermedi.

"Siz samimisiniz," dedi OreSeur en sonunda.

Vin döndü. "Elbette ki samimiyim."

"Affedersiniz Hanımım," dedi OreSeur. "Amacım hakaret etmek değildi. Ben sadece... Ee, ben pek çok efendiye hizmet ettim. O kadar çoğu etraflarındaki herkese karşı şüphe ve nefretle doluydu ki, ben sizin türünüzün güvenme becerisine hiç sahip olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Bu aptalca," dedi Vin tekrar pencereye doğru dönerek.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi OreSeur. "Ama eğer yeteri kadar kanıt gösterilecek olursa insanlar sık sık aptalca şeylere inanır. Her durumda, özür diliyorum. Arkadaşlarınızın hangisinin ölmüş olduğunu bilmiyorum ama türümden bir tanesi size bu acıyı yaşatmış olduğu için üzgünüm."

"O her kim ise, sadece kendi Kontrat'ını uyguluyor."

"Evet, Hanımım," dedi OreSeur. "Kontrat."

Vin kaşlarını çattı. "Hangi kandranın Luthadel'de bir Kontrat'ı olduğunu bulabilmen için bir yol var mı?"

"Üzgünüm Hanımım," dedi OreSeur. "Bu mümkün değil."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Vin. "Senin her kim ise onu tanıyor olma olasılığın var mı?"

"Kandralar birbirlerine sıkıca bağlı bir topluluktur Hanımım," dedi OreSeur. "Ve sayımız da azdır. Benim onu epey iyi tanıyor olmam yüksek bir ihtimal."

Vin bu bilginin faydalı olup olmadığına karar vermeye çalışırken kaşlarını çatarak parmaklarıyla pencere pervazının üzerine hafif hafif vurdu.

"Ben hâlâ onun Dockson olduğunu düşünmüyorum," dedi Vin en sonunda küpesini yerine takarken. "Şu an için onu bir kenara bırakacağız. Eğer başka herhangi bir ipucu bulamayacak olursam, geri geleceğiz..." Bir şey dikkatini çekerken Vin'in sesi kesildi. Avluda yürüyen bir şekil vardı, ışık taşımıyordu.

Ham, diye düşündü Vin, ama yürüyüşü doğru değildi.

Az ileride duvarda asılı duran bir lambanın koruyucusunu itti. Lamba tıkırtıyla sarsılarak kapanırken koridor karanlığa gömüldü.

"Hanımım?" diye sordu OreSeur, kalayını harlayan Vin pencerenin üzerine tırmanıp gözlerini kısarak gecenin içine doğru bakarken.

Kesinlikle Ham değil, diye düşündü Vin.

İlk düşüncesi Elend oldu, o Dockson'la konuşurken suikastçıların gelmiş olduğuna dair ani bir dehşet. Ama daha gecenin erken saatleriydi ve Elend de hâlâ danışmanlarıyla konuşuyor olacaktı. Bir suikast için pek olası bir zaman değildi.

Ve sadece tek bir adam mı gönderirlerdi? Boyuna bakılacak olursa Zane de değildi.

Büyük olasılıkla sadece bir muhafızdır, diye düşündü Vin. *Neden her zaman bu kadar paranoyak olmak zorundayım ki?*

Ama yine de... o avluda ilerlemekte olan şekle baktıkça içgüdüleri harekete geçiyordu. Adam şüphe çekici bir şekilde hareket ediyormuş gibiydi, sanki kendini rahatsız hissediyor, görülmeyi istemiyor gibi.

"Kucağıma gel," dedi Vin OreSeur'a, pencereden dışarıya kumaşa sarılmış bir sikke fırlatırken.

OreSeur itaatkâr bir şekilde kollarına sıçradı ve Vin de pencereden dışarı atladı, sekiz metre aşağı düştü ve sikkeyi kullanarak yere kondu. OreSeur'u bırakıp başıyla sislerin içine doğru işaret etti. O karanlığın içinde kamburunu çıkarıp saklanarak ilerler, yalnız şekle iyi bir bakış atmaya çalışırken, OreSeur da onu yakından takip etti. Adam canlı bir şekilde yürüyor, sarayın hizmetkâr girişlerinin olduğu yan tarafına doğru ilerliyordu. O yanından geçerken Vin en sonunda adamın yüzünü gördü.

Yüzbaşı Demoux? diye düşündü.

Arkasına yaslandı, OreSeur'la küçük bir tahta malzeme kutusu yığınının yanında çömelmişlerdi. Vin, Demoux hakkında gerçekte ne biliyordu? O Kelsier'in neredeyse iki yıl önce ordusuna aldığı skaa isyancılardan bir tanesiydi. Komutanlıkta beceri göstermiş ve hızla terfi ettirilmişti. Demoux, ordunun kalan kısmı Yeden'i takip ederek ölümlerine giderlerken geride kalan sadık adamlardan bir tanesiydi.

Çöküş'ten sonra da çete ile birlikte kalmış, en sonunda da Ham'in yardımcısı olmuştu. Ham'den almış olduğu eğitim hiç de az değildi, ki bu da onun geceleyin bir meşale ya da fener olmadan dışarı çıkmasını açıklıyor olabilirdi. Ama yine de...

Eğer çeteden bir kişiyi taklitçisiyle değiştirecek olsaydım, bir Allomanser seçmezdim, diye düşündü Vin. *Bu onu fark etmeyi fazlasıyla kolay kılardı. Ben sıradan bir kişiyi seçerdim, karar vermesi ya da dikkati üzerine çekmesi gerekecek olmayan bir kişiyi.*

Çeteye yakın olan, ama ille de bir parçası olması gerekmeyen birisini. Önemli toplantıların her zaman yakınında olan, ama diğerlerinin gerçekten de o kadar iyi tanımadığı birisini...

Vin hafif bir heyecan hissetti. Eğer taklitçi Demoux idiyse, bu onun iyi arkadaşlarından bir tanesinin öldürülmüş *olmadığı* anlamına gelirdi. Ve kandranın efendisinin Vin'in tahmin ettiğinden çok daha kurnaz olduğu anlamına.

Demoux kalenin köşesini döndü ve Vin de sessizce takip etti. Ancak o bu

gece her ne yapıyorduysa, bunu zaten tamamlamış olmalıydı; çünkü binanın yan tarafındaki girişlerden bir tanesinden geçerek oraya nöbetçi olarak koyulmuş muhafızlarla selamlaştı.

Vin gölgelerin içinde arkasına yaslandı. Demoux muhafızlarla konuşmuştu, yani saraydan dışarıya gizlice çıkmış değildi. Ama yine de... Vin onun kambur duruşunu, gergin hareketlerini fark etmişti. Demoux bir şeyler yüzünden gergindi.

Casus, diye düşündü Vin. *Bu o.*

Ama şimdi Vin'in bu konuda ne yapması gerekiyordu?

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı; ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Müjdeci olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.

O yüzden de etmedim.

34

"BU İŞE YARAMAZ," DEDİ ELEND, başını olumsuzca sallayarak. " Parlamento'nun bir üyesini görevden alabilmek için oybirliğine ihtiyacımız var, elbette ki azledilecek olan kişi haricinde. Asla tüccarların sekizini birden oylama ile görevden almayı başaramayız."

Ham'in biraz morali bozulmuş gibiydi. Elend Ham'in kendisini bir filozof olarak görmekten hoşlandığını biliyordu; gerçekten de aklı soyut düşünceler konusunda iyi çalışırdı. Ancak o bir âlim değildi. Kafasında sorular ve cevaplar üretmeyi severdi, ama bir metni ayrıntılı bir şekilde inceleyerek anlamını ve olası sonuçlarını araştırma konusunda tecrübesi yoktu.

Elend, önündeki masada açık bir kitapla oturmakta olan Sazed'e bir göz attı. Sırdaş'ın etrafında yığılı en az bir düzine kitap vardı; gerçi Elend'e eğlendirici gelen bir şekilde onun kitap yığınları düzgün bir şekilde sıralanmıştı, kitapların sırtları aynı yöne bakıyordu, cilt kapakları da aynı hizadaydı. Elend'in kendi kitap yığınları ise her zaman olduğu gibi gelişigüzel duruyor, not kâğıtları aralarından garip açılarda çıkıntı yapıyordu.

Kişi etrafta pek hareket etmeye niyetli değilse, bir odaya kaç tane kitap sığdırmayı başarabildiği inanılmazdı. Ham yerde oturmuştu, yanında küçük bir kitap yığını vardı, gerçi o zamanının büyük bir kısmını şu ya da bu rasgele fikri dile getirmekle harcıyordu. Tindwyl sandalyeye oturmuştu ve araştırma yapmıyordu. Terrisli kadın Elend'i bir kral olarak eğitmeyi tamamıyla uygun buluyordu, ancak onun tahtını elinde tutmaya devam etmesi konusunda önerilerde bulunmayı ya da

araştırma yapmayı reddediyordu. Bu onun gözünde bir eğitici olmak ile politik bir figür olmak arasındaki bir tür görünmez çizgiyi aşıyormuş gibiydi.

Sazed'in de öyle olmaması iyi bir şey, diye düşündü Elend. *Aksi hâlde, Lord Hükümdar hâlâ iktidarda olabilirdi. Hatta Vin ve ben de büyük olasılıkla ölmüş olurduk, Vin'i Sorgucular tarafından esir alındığı zaman gerçekten kurtaran kişi Sazed'di. Ben değildim.*

Elend o olayı düşünmekten hoşlanmıyordu. Yüzüne gözüne bulaştırdığı o Vin'i kurtarma denemesi, ona hayatında yaptığı bütün yanlışların bir özetiymiş gibi görünüyordu. Elend her zaman iyi niyetli olmuş, ama nadiren bir şeyleri başarabilmişti. Bu değişecekti.

"Peki ya bu Majesteleri?" Konuşan adam odadaki son kişi olan Noorden adındaki bir âlimdi. Elend adamın gözlerinin etrafındaki karmaşık dövmeleri, Noorden'in bir obligatör olarak geçen eski hayatının belirtilerini görmezden gelmeye çalıştı. Dövmelerini gizlemeye çalışmak için büyük bir gözlük takıyordu ama bir zamanlar Çelik Nezaret'te nispeten iyi bir konumdaydı. İnançlarını terk etmiş olabilirdi ama dövmeler daima kalacaktı.

"Ne buldun?" diye sordu Elend.

"Lord Cett hakkında bazı bilgiler Majesteleri," dedi Noorden. "Bunu Lord Hükümdar'ın sarayından aldığınız hesap defterlerinden bir tanesinin içinde buldum. Görünüşe göre Cett, Luthadel'in politik durumuna karşı bizim düşünmemizi istediği kadar kayıtsız değilmiş." Noorden bu düşünceyle kendi kendine güldü.

Elend daha önce hiç neşeli bir obligatörle karşılaşmamıştı. Belki Noorden'in de türünün büyük bir kısmı gibi şehri terk etmemiş olmasının sebebi buydu; kesinlikle onların saflarına uygun görünmüyordu. Elend'in yeni krallığında kâtip ve bürokrat olmaları için bulabildiği çok az sayıdaki birkaç adamdan biriydi.

Elend Noorden'in sayfasını gözleriyle taradı. Sayfa kelimelerden ziyade sayılarla doldurulmuş olsa da, Elend'in âlim zihni bilgiyi kolaylıkla ayrıştırabiliyordu. Cett Luthadel'le epey bir ticaret yapmıştı. İşlerinin büyük bir kısmı daha düşük düzeyde evleri paravan olarak kullanarak yapılmıştı. Bu asilleri kandırmış olabilirdi, ama tüm anlaşmaların koşullarından haberdar olması gereken obligatörleri değil.

Noorden hesap defterini Sazed'e iletti, o da sayıları gözleriyle taradı.

"O zaman," dedi Noorden, "Lord Cett Luthadel ile bağlantılı değilmiş gibi görünmek istiyordu; sakalı ve tavrı da bu izlenimi sadece daha da güçlendirmeye yarıyordu. Ama her zaman buradaki işlerde gizli bir parmağı vardı."

Elend başını sallayarak onayladı. "Belki o da bir parçası değilmiş gibi davranarak politikadan kaçınamayacağının farkına varmıştır. Bu kadar fazla gücü bazı sağlam politik bağlantıları olmadan elde etmeyi başarabilmiş olmasının hiçbir yolu yok."

"Peki, bunun anlamı ne?" diye sordu Sazed.

"Cett'in oyunda insanların düşünmelerini istediğinden çok daha fazla becerikli olduğu," diyen Elend, ayağa kalkıp koltuğuna geri giderken bir kitap yığınının üzerinden atladı. "Ama ben o kadarının dün beni ve Parlamento'yu manipüle etme şeklinden zaten belli olduğunu düşünüyorum."

Noorden hafifçe güldü. "Hepinizin nasıl göründüğünüzü bir görmeliydiniz Majesteleri. Cett kendisini gösterdiği zaman Parlamento'nun asil üyelerinden birkaç tanesi oturdukları yerde sıçradı! Sanırım kalanlarınız da tepki verebilmek için fazlasıyla..."

"Noorden?" dedi Elend.

"Evet Majesteleri?"

"Lütfen önümüzdeki işe odaklan."

"I, evet Majesteleri."

"Sazed? Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

Sazed kitabından başını kaldırdı, bu şehrin kanunlarının Elend'in kendisi tarafından yazılmış olan derlenmiş ve açıklamalı bir nüshasıydı. Terrisli başını olumsuzca salladı. "Siz burada çok iyi bir iş çıkarmışsınız, diye düşünüyorum ben. Eğer Parlamento onu seçecek olursa, Lord Cett'in atanmasını engellemek için pek bir yol göremiyorum."

"Kendi iyiliğiniz için fazla mı yetenekliymişsiniz?" dedi Noorden.

"Maalesef nadiren sahip olduğum bir sorun," dedi Elend oturarak gözlerini ovuştururken.

Vin'in her zaman hissettiği şey de bu mu acaba? diye merak etti. Vin kendisinden daha az uyuyor ve her zaman etrafta dolanıyor, koşuyor, dövüşüyor, casusluk yapıyordu. Fakat o her zaman dinçti. Elend'in ise sadece bir iki günlük ağır çalışmanın ardından göz kapakları düşmeye başlıyordu.

Odaklan, dedi kendi kendisine. *Senin düşmanlarını tanıman gerekiyor ki onlarla savaşabilesin. Bu işin içinden çıkmanın bir yolu olmalı.*

Dockson hâlâ diğer Parlamento üyelerine gidecek olan mektupları yazıyordu. Elend onlardan gönüllü olanlarıyla görüşmeyi istiyordu. Ne yazık ki, içinde sayılarının az olacağına dair bir his vardı. Onlar Elend'in gitmesi yönünde oy kullanmışlardı ve şimdi ise karşılarına sorunları için kolay bir çözüm yoluymuş gibi görünen bir seçenek konulmuştu.

"Majesteleri..." dedi Noorden ağır ağır. "Sizce belki de Cett'in tahtı almasına izin vermeli miyiz? Yâni, o ne kadar kötü olabilir ki?"

Elend durdu. Eski obligatörü işe almış olmasının sebeplerinden bir tanesi de Noorden'in farklı bakış açısıydı. O ne bir skaaydı, ne de bir yüksek asil. Hırsız da değildi. Sadece kendisine bir tüccar olmanın dışında bir seçenek önerdiği için Nezaret'e katılmış olan âlimin tekiydi.

Ona göre, Lord Hükümdar'ın ölümü kendisinin yaşam tarzını tamamıyla yok etmiş olan bir felaketti. Kötü bir adam değildi, ama skaaların zor durumu konusunda gerçek bir anlayışa sahip de değildi.

"Yaptığım kanunlar konusunda ne düşünüyorsun Noorden?" diye sordu Elend.

"Onlar dâhice Majesteleri," dedi Noorden. "Güçlü bir modern realizm etmenini de içerecek şekilde, eski filozoflar tarafından anlatılmış olan idealleri zekice temsil ediyorlar."

"Cett bu kanunlara saygı gösterecek mi?" diye sordu Elend.

"Bilmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadım."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Noorden tereddüt etti. "Hayır," dedi en sonunda. "O kanun ile yöneten türde bir adam değil. Sadece canı ne isterse onu yapıyor."

"Sadece kargaşa getirecektir," dedi Elend. "Onun kendi anavatanı ve fethetmiş olduğu yerlerden elimize geçen bilgilere bak. Hepsi karışıklık içinde. Arkasında yarı ittifaklar ve sözlerden oluşmuş bir enkaz bırakmış, hepsini birden bir arada zar zor tutan tek iplik olarak da istila tehdidi var. Luthadel'in yönetimini ona vermek sadece bizi bir diğer çöküşe mahkûm edecektir."

Noorden yanağını kaşıdı, sonra da düşünceli bir şekilde başıyla onaylayarak okumasına geri döndü.

Ben onu ikna edebiliyorum, diye düşündü Elend. *Keşke aynısını Parlamento üyelerine de yapabilseydim.*

Ama Noorden bir âlimdi, o da Elend ile aynı şekilde düşünüyordu. Onun için mantıklı gerçekler yeterliydi ve istikrar vaadi, zenginlik vaadinden çok daha güçlüydü. Parlamento ise tamamen farklı bir yaratıktı. Asiller daha önceden bildikleri şeylere geri dönüş istiyorlardı, tüccarlar her zaman gıpta ettikleri unvanlara kavuşmak için bir fırsat görüyordu ve skaalar ise sadece vahşi bir katliamdan endişe ediyordu.

Ancak öte yandan bunlar bile genellemeydi. Lord Penrod kendisini şehrin büyüğü olarak görüyordu; en rütbeli asil, sorunlarına karşı bir miktar muhafazakâr ılımlılığı getirmesi gerekli olan kişi. Çelik işçilerinden birisi olan Kinaler, Merkez Salahiyet'in etrafındaki krallıklarla bir yakınlık kurmasının zorunlu olacağından endişe ediyordu ve Cett ile olan bir ittifakı uzun vadede Luthadel'i korumak için en iyi yol olarak görüyordu.

Yirmi üç Parlamento üyesinin her birinin de kendilerine ait düşünceleri, hedefleri ve sorunları vardı. Elend'in hedeflemiş olduğu şey de buydu, fikirler böyle bir ortamda tomurcuklanırdı. Elend sadece onların fikirlerinden bu kadar fazlasının kendininkilerle ters düşmesini beklememişti.

"Haklıydın Ham," dedi Elend ona dönerek.

Ham tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Daha en başta, sen ve diğerleri benim ordulardan bir tanesiyle ittifak kurmamı, şehri diğer ordulardan güvende tutmalarının karşılığında onlara vermemi istiyordunuz."

"Hatırlıyorum," dedi Ham.

"Eh, halkın istediği şey de bu," dedi Elend. "Benim rızam olsun ya da olmasın, görünüşe göre onlar şehri Cett'e verecekler. Biz de en başından sizin planınızı uygulamalıydık."

"Majesteleri?" diye sordu Sazed sessizce.

"Evet?"

"Özür diliyorum ama sizin göreviniz halkın istediği şeyi yapmak değil."

Elend gözlerini kırptı. "Tindwyl gibi konuşuyorsun."

"Ben onun kadar bilge olan çok az insan tanıdım Majesteleri," dedi Sazed ona gözünün ucuyla bakarken.

"Eh, ben ikinize de katılmıyorum," dedi Elend. "Bir hükümdar sadece hükmettiği halkın rızası ile liderlik etmelidir."

"Buna itirazım yok Majesteleri," dedi Sazed. "Ya da en azından bunun teorisine inanıyorum. Ne olursa olsun, ben hâlâ sizin görevinizin halkın istediği şekilde davranmak olduğuna inanmıyorum. Sizin göreviniz, vicdanınızın emrettiği doğrultuda giderek, yapabildiğiniz en iyi şekilde liderlik etmek. Sizin dönüşmeyi istediğiniz kişiye de sadık kalmanız gerekir Majesteleri. Eğer o kişi insanların kendilerini yönetmesini istedikleri kişi değilse, o zaman onlar da başka birisini seçeceklerdir."

Elend durakladı. *E, hâliyle. Eğer ben kendi kanunlarım için bir istisna olmayacaksam, kendi ahlâkım için de bir istisna olmamalıyım.* Sazed'in sözleri aslında sadece Tindwyl'in kendisine güvenmek hakkında söylediklerinin farklı bir şekilde tekrar ifade edilişiydi ama Sazed'in açıklaması daha iyi görünüyordu. Daha dürüst bir açıklama.

"İnsanların sizden ne istediğini tahmin etmeye çalışmak sadece kargaşaya yol açacaktır, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Herkesi birden memnun edemezsiniz Elend Venture."

Çalışma odasının küçük havalandırma penceresi bir toslamayla açıldı ve arkasından bir sis bulutçuğunu sürükleyen Vin sıkışarak içeri girdi. Pencereyi kapattı, sonra da odayı inceledi.

"Daha fazlası mı?" diye sordu inanmaz bir şekilde. "Daha fazla kitap mı buldun?"

"Elbette," dedi Elend.

"İnsanlar bu şeylerden kaç tane yazmış?" diye sordu Vin kızgınlıkla.

Elend ağzını açtı, sonra da gözündeki ışıltıyı görerek durakladı. En sonunda içini çekmekle yetindi. "Umutsuz vakasın," dedi mektuplarına geri dönerken.

Arkasından gelen hışırtıyı duydu ve bir an sonra Vin onun kitap yığınlarından bir tanesinin üzerine kondu, bir şekilde tepesinde dengede durmayı başarabilmişti. Sispelerininin püsküllleri etrafından dökülerek iniyordu ve Elend'in mektubunun mürekkebini bulaştırdılar.

Elend içini çekti.

"Ay," dedi Vin sispelerinini geriye doğru çekerek. "Pardon."

"Sürekli böyle etrafta hoplayıp zıplaman gerçekten de gerekli mi Vin?" diye sordu Elend.

Vin sıçrayarak aşağı indi. "Pardon," diye tekrar etti dudağını ısırarak. "Sazed diyor ki bu, Sissoylular yükseklerde olmayı sevdiği içinmiş, olup biten her şeyi görebilmek için."

Elend mektubuna devam ederken başını salladı. Mektuplarının kendi elinden çıkmış olmasını tercih ediyordu ama bunu bir kâtibin yeniden yazması gerekecekti. Başını iki yana salladı. *Yapacak ne çok iş var...*

Vin Elend'in karalamasını izledi. Sazed oturmuş okuyordu, Elend'in kâtiplerinden bir tanesi de öyle, şu obligatör. Vin adama dik dik baktı ve o da oturduğu yerde biraz büzüştü. O Vin'in kendisine hiçbir zaman güvenmemiş olduğunu biliyordu. Rahiplerin neşeli olmaması gerekirdi.

Elend'e Demoux hakkında keşfettiği şeyleri anlatmak için sabırsızlanıyordu ama tereddüt etti. Etrafta çok fazla insan vardı ve Vin'in de aslında herhangi bir kanıtı yoktu, içgüdülerinden başka. O yüzden de kendisini tutarak kitap yığınlarının üzerinden etrafa bakındığıyla kaldı.

Odada sıkıcı bir sessizlik vardı. Tindwyl gözleri hafifçe cansızlaşmış olarak oturmuştu, büyük olasılıkla zihninin içinde antik bir biyografiyi filan inceliyordu. Ham bile okuyordu, gerçi o kitaptan kitaba geçiyor, konudan konuya atlıyordu. Vin sanki kendisinin de bir şeyleri okuyor olması gerektiği hissine kapıldı. Zifir ve Çağların Kahramanı hakkında tutmakta olduğu notları düşündü ama onları ortaya çıkarmak içinden gelmiyordu.

Elend'e daha Demoux'dan bahsedemezdi ama keşfetmiş olduğu başka bir şey *vardı*.

"Elend," dedi sessizce. "Sana söyleyeceğim bir şey var."

"Hmm?"

"Daha önce OreSeur ve ben akşam yemeği yerken hizmetkârların konuştuğunu duydum," dedi Vin. "Son zamanlarda tanıdıkları bazı kişiler hastalanmış, çok sayıda hem de. Ben birilerinin bizim stoklarımızı kurcalıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Evet," dedi Elend, hâlâ yazmaya devam ediyordu. "Biliyorum. Şehirdeki birkaç kuyu zehirlenmiş."

"Zehirlenmiş mi?"

Elend başıyla onayladı. "Daha önce beni kontrol etmeye geldiğin zaman sana söylemedim mi? Ham ve ben işte oradaydık."

"Söylemedin."

"Söylediğimi sanıyordum," dedi Elend yüzü asılarak.

Vin başını sallayarak reddetti.

"Özür dilerim," dedi Elend yukarı uzanıp onu öperek, sonra da tekrar karalamasına geri döndü.

Ve bir öpücük her şeyi düzeltecek mi? diye düşündü Vin somurtkan bir şekilde bir kitap yığınının üzerine otururken.

Bu aptalca bir şeydi; gerçekten de Elend'in ona bu kadar çabucak söylemiş olmasını *gerektiren* bir sebep yoktu. Yine de bu konuşma Vin'in kendisini garip hissetmesine neden olmuştu. Daha önce, Elend ondan sorunla ilgili bir şeyler yapmasını isterdi. Şimdi ise, görünüşe göre kendi kendine halletmişti.

Sazed içini çekerek kitabını kapattı. "Majesteleri, ben hiçbir boşluk bulamıyorum. Şimdiye kadar kanunlarınızı altı kereden fazla okudum."

Elend başını sallayarak onayladı. "Ben de öyle olacağından korkuyordum. Kanundan elde edebilecek olduğumuz tek kazanç onu bilerek yanlış yorumlamakla olabilir, ki bunu da ben yapmayacağım."

"Siz iyi bir adamsınız Majesteleri," dedi Sazed. "Eğer kanunlarda bir boşluk görmüş olsaydınız, bunu düzeltirdiniz. Hatta kusurları kaçırmış olsaydınız bile, bize görüşlerimizi sorduğunuz zaman içimizden birisi görürdü."

Ona "Majesteleri" demelerine izin veriyor, diye düşündü Vin. *Onların bunu yapmasına engel olmaya çalışmıştı. Buna şimdi neden izin veriyor?*

Garipti, Elend ancak taht elinden alındıktan sonra nihayet kendisini kral olarak düşünmeye başlamıştı.

"Bir dakika," dedi Tindwyl gözleri canlanarak. "Siz bu kanunu onaylanmadan önce okumuş muydunuz Sazed?"

Sazed kızardı.

"Okudu," dedi Elend. "Hatta Sazed'in önerileri ve fikirlerinin şu anki kanunları oluşturmamda çok büyük yardımı oldu."

"Anlıyorum," dedi Tindwyl sıkılmış dudaklarla.

Elend kaşlarını çattı. "Tindwyl, sen bu toplantıya çağırılmış değilsin. Sana burada tahammül ediliyor. Senin öğütlerini epeyce takdir ediyorum ama hanemdeki bir misafire ve bir dostuma hakaret etmene izin vermeyeceğim, bu hakaretler dolaylı yoldan olsalar bile."

"Özür diliyorum Majesteleri."

"Benden özür dilemeyeceksin," dedi Elend. " Sazed'den özür dileyeceksin, ya da bu toplantıyı terk edeceksin."

Tindwyl bir an için oturdu, sonra da ayağa kalktı ve odayı terk etti. Elend gücenmiş gibi görünmüyordu. Sadece mektuplarını yazmaya geri döndü.

"Bunu yapmanıza gerek yoktu Majesteleri," dedi Sazed. "Tindwyl'in benim hakkımdaki görüşleri iyi bir temele dayanıyor, diye düşünüyorum ben."

"Ben nasıl uygun görüyorsam öyle yapacağım Sazed," dedi Elend hâlâ yazmaya devam ederken. "Kusura bakma dostum, ama senin insanların sana kötü muamele etmesine izin verme gibi bir huyun var. Ben evimde bunu kabul etmeyeceğim; benim kanunlarıma yardımına hakaret etmekle, bana da hakaret etmiş oldu."

Sazed başını salladı, sonra da yeni bir kitap almak için uzandı.

Vin sessizlik içinde oturuyordu. *Ne kadar da hızla değişiyor. Tindwyl buraya geleli ne kadar oldu? İki ay mı?* Elend'in söylediği şeylerin hiçbirisi daha önceden olsa söyleyeceği şeylerden farklı değildi, ama bunları söyleyiş tarzı tamamıyla farklıydı. Katıydı, saygı beklediğini ima eder bir şekilde talepkârdı.

Tahtından devrilmesinin, orduların tehlikesinin yüzünden, diye düşündü Vin. *Baskılar onu değişmeye, öne çıkıp liderlik etmeye ya da ezilip gitmeye zorluyor.* Kuyulardan haberi vardı. Başka neleri keşfetmişti de Vin'e haber vermemişti?

"Elend?" diye sordu Vin. "Ben Zifir konusunda biraz daha düşündüm."

"Bu harika Vin," dedi Elend ona gülümseyerek. "Ama şu anda gerçekten de zamanım yok..."

Vin başını sallayarak onayladı ve ona gülümsedi. Ancak düşünceleri daha sıkıntılıydı. *Bir zamanlar olduğu gibi kararsız değil. Destek için insanlara o kadar fazla bel bağlamak zorunda değil.*

Artık bana ihtiyacı yok.

Bu aptalca bir düşünceydi. Elend onu seviyordu, Vin bunu biliyordu. Elend'in yetenekliliği Vin'i onun için daha az değerli yapmazdı. Ama yine de endişelerini bastıramıyordu. Elend onu daha önce bir kere, evinin ihtiyaçları ile ona karşı sevgisini dengelemeye çalışırken bırakmıştı ve bu hareketi Vin'i neredeyse yok etmişti.

Eğer onu şimdi terk ederse ne olurdu?

Etmeyecek, dedi Vin kendi kendisine. *O bundan daha iyi bir adam.*

Ama iyi adamların da başarısız ilişkileri olurdu, değil mi? İnsanlar birbirlerinden uzaklaşırdı, özellikle de en başından beri birbirlerinden bu kadar farklı olanlar. Kendi kendine verdiği teminatlara rağmen, zihninin arka tarafında küçük bir sesin belirdiğini duydu.

Bu onun yok ettiğini sandığı, bir daha asla duymayı beklemediği bir sesti.

Önce sen onu bırak, diye fısıldıyormuş gibiydi kafasının içinde ağabeyi Reen. *O daha az acıtır.*

Vin dışarıdan bir hışırtı duydu. Hafifçe kulaklarını dikti ama diğerlerinin duyamayacağı kadar alçaktı. Ayağa kalkarak havalandırma penceresine doğru yürüdü.

"Tekrar devriye gezmeye mi çıkıyorsun?" diye sordu Elend.

Vin ona döndü, sonra da başını sallayarak onayladı.

"Cett'in Hasting Kalesi'ndeki savunmalarına da bir göz atmak isteyebilirsin," dedi Elend.

Vin tekrar başıyla onayladı. Elend ona gülümsedi, sonra da mektuplarına geri döndü. Vin pencereyi çekerek açtı ve gecenin içine çıktı. Zane sislerin içinde duruyordu, ayakları pencerenin altından geçen taş çıkıntıya zar zor değiyordu. Eğri bir açıyla ayakta durmuştu, ayakları duvara dayalıydı, vücudu ise karanlığın içine doğru uzanıyordu.

Vin yan tarafına bir göz atarak Zane'in kendisini sabit tutmak için Çekmekte olduğu metal parçasını buldu. Bir diğer marifet gösterisi. Zane karanlığın içinden ona gülümsedi.

"Zane?" diye fısıldadı Vin.

Zane yukarıya doğru gözüyle işaret etti ve Vin de başıyla onayladı. Bir saniye sonra, ikisi de Venture Kalesi'nin metal çatısının üstüne kondular.

Vin Zane'e döndü. "Nerelerdeydin?"

Zane saldırdı.

Vin şaşkınlıkla geriye sıçradı; Zane bıçakları ışıldayan, döne döne gelen siyah bir siluet olarak ileri atılıyordu. Vin ayaklarının yarısı havada kalacak şekilde çatının kenarına tekrar indi, gergindi. *Kapışıyor muyuz o zaman?* diye düşündü.

Zane bıçağını indirdi, Vin kenara doğru kaçarken boynunun tehlikeli derecede yakınından geçmişti. Zane'in saldırılarında bu sefer farklı olan bir şey vardı. Daha tehlikeli bir şey.

Vin bir diğer saldırıdan daha geriye sıçrayarak kaçarken küfrederek kendi hançerlerini çekti. O hareket ederken, Zane'in bıçağı havayı yararak Vin'in sispelerinin püsküllerinden bir tanesinin ucunu kesmişti.

Vin onunla yüzleşmek için döndü. Zane ilerliyordu, ama bir savaş duruşunda değildi. Dövüşe giriyor değil de, eski bir arkadaşın yanına geliyormuş gibi kendine güvenli ve endişesizdi.

Pekâlâ o zaman, diye düşündü Vin, hançerlerini savurarak ileriye doğru sıçrarken.

Zane rahat rahat yürüyerek geliyordu, sadece hafifçe yan tarafa doğru dönerek bir bıçaktan kolaylıkla kaçındı. Uzanıp Vin'in öbür elini zahmetsiz bir hareketle yakalayarak darbesini durdurdu.

Vin dondu. Hiç kimse o kadar iyi değildi. Zane başını eğerek ona baktı, gözleri karanlıktı. Kaygısız. Endişesiz.

Atiyum yakıyordu.

Vin geriye sıçrayıp elini çekerek kendisini onun tutuşundan kurtardı. Zane onun gitmesine izin verdi, Vin alnında ter damlacıkları birikerek yere inip çömelirken o izliyordu. Vin ani, keskin bir dehşetin içine saplandığını hissetti; içgüdüsel, ilkel bir his. Atiyumu öğrendiği andan beri bu günün geleceğinden korkmuştu. Bu, tüm yetenekleri ve becerilerine rağmen aciz olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Ölecek olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Zıplayarak kaçmak için döndü ama Zane o daha hareket etmeye bile başlamadan önce ileri atlamıştı. Ne yapacağını daha Vin'in kendisinden önce biliyordu. Arkadan Vin'in omzunu kavrayarak onu geri çekip, çatının üzerine fırlattı.

Vin acıdan nefesi kesilerek metal çatı kaplamasının üstüne çarptı. Zane tepesinde dikilmiş, bekler gibi aşağı bakıyordu.

Bu şekilde yenilmeyeceğim! diye düşündü Vin çaresizlikle. *Kapana kısılmış bir fare gibi öldürülmeyeceğim*!

Uzanarak Zane'in bacağına doğru bir bıçak savurdu, ama boşunaydı. O bacağını azıcık, yeteri kadar geriye çekti ve Vin'in bıçağı pantolonunun kumaşını bile çizmedi. Vin çok daha büyük, daha güçlü bir düşman tarafından uzakta tutulan bir çocuk gibiydi. Normal bir insanın kendisiyle savaşmaya çalışması da bunun gibi bir şey olmalıydı.

Zane karanlığın içinde ayakta duruyordu.

"Ne?" diye hesap sordu Vin en sonunda.

"Lord Hükümdar'ın atiyum zulası gerçekten de sizde değil," dedi Zane sessizce.

"Değil," dedi Vin.

"Sizin elinizde hiç atiyum yok," dedi Zane düz bir şekilde.

"Son boncuğu Cett'in suikastçılarıyla savaştığım gün kullandım."

Zane bir an için durdu, sonra da dönüp yürüyerek Vin'den uzaklaştı. Vin doğruldu, kalbi küt küt atıyor, elleri de sadece birazcık titriyordu. Kendisini ayaklarının üstünde doğrulmaya zorladı, sonra da eğilip yere düşen hançerlerini aldı. Bir tanesi çatının bakır kaplamasından çatlamıştı.

Zane tekrar ona doğru döndü, sislerin içinde sessizdi.

Zane karanlığın içinde onu izledi, korkusunu gördü; ama ayrıca kararlılığını da görmüştü.

"Babam seni öldürmemi istiyor," dedi Zane.

Vin ayakta, Zane'i izliyordu, gözleri hâlâ korkuluydu. Güçlüydü ve korkuyu da iyi bastırıyordu. Saraydaki casuslarının gönderdiği haberler, Vin'in Straff'ın çadırını ziyaret ettikleri sırada söylemiş olduğu sözler, hepsi doğruydu. Bu şehirden elde edilecek atiyum filan yoktu.

"O yüzden mi uzak durdun?" diye sordu Vin.

Zane başını sallayarak onaylayıp ona arkasını döndü.

"Ee?" diye sordu. "Neden benim yaşamama izin verdin?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Zane. "Ben hâlâ seni öldürebilirim. Ama... öldürmek zorunda da değilim. Onun emrini yerine getirmek için değil. Ben seni sadece alıp uzaklara götürebilirim, bunun da etkisi aynı olurdu."

Zane tekrar ona doğru döndü. Vin'in kaşları çatılmıştı, sislerin içinde sessiz bir siluetti.

"Benimle gel," dedi Zane. "İkimiz de gidebiliriz; Straff Sissoylusunu kaybetmiş olur, Elend de kendisininkini. Biz onların *ikisinin* de araçlarını ellerinden alabiliriz. Ve özgür oluruz."

Vin hemen cevap vermedi. En sonunda başını olumsuzca salladı. "Bu... aramızdaki şey Zane. Bu senin düşündüğün şey değil."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Zane ileri doğru adım atarak.

Vin başını kaldırarak ona baktı. "Ben Elend'i seviyorum Zane. Gerçekten seviyorum."

Ve bunun benim için herhangi bir şey hissedemeyeceğin anlamına geldiğini mi düşünüyorsun? diye düşündü Zane. *Ya o gözlerinin içinde gördüğüm bakış, o özlem? Hayır, bu hiç de senin ima ettiğin kadar kolay değil, değil mi?*

Hiçbir zaman değildir.

Ama yine de, Zane başka ne bekliyordu ki? Arkasını döndü. "Bu mantıklı. Zaten her zaman böyle olmuştur."

"Bu da ne demek oluyor?" diye hesap sordu Vin.

Elend...

"Onu öldür," diye fısıldadı Tanrı.

Zane gözlerini sıkı sıkı kapattı. O aptal değildi; sokaklarda büyümüş bir kadın, hırsızlarla ve dolandırıcılarla arkadaşlık etmiş bir kadındı. Zor kısım burasıydı. Onun Zane'i dehşete düşüren şeyleri görmesi gerekecekti.

Ona gerçek lâzımdı.

"Zane?" diye sordu Vin. Hâlâ Zane'in saldırısı yüzünden biraz sarsılmış gibi görünüyordu ama o kolay toparlanan türdendi.

"Benzerliği görmüyor musun?" diye sordu Zane dönerek. "Aynı burun, aynı çekik yüz? Ben saçımı daha kısa kesiyorum ama saçın da kıvırcıklığı aynı. Görmesi o kadar mı zor?"

Vin'in nefesi boğazında düğümlendi.

"Straff Venture Sissoylusu olarak başka kime güvenirdi?" diye sordu Zane. "Başka nasıl onun bu kadar yakınına yaklaşmama izin verir, neden planlarını bana da açıklamakta bu kadar rahat davranabilirdi?"

"Onun oğlusun," diye fısıldadı Vin. "Elend'in kardeşisin."

Zane başını salladı.

"Elend..."

"Benden haberi yok," dedi Zane. "Ona bir ara babamızın cinsel âdetlerini sor."

"Bana anlattı," dedi Vin. "Straff metresleri severmiş."

"Birden fazla sebep için hem de," dedi Zane. "Daha çok kadın, daha çok çocuk demek. Daha çok çocuk, daha çok Allomanser demek. Daha çok Allomanser, Sissoylu bir suikastçı oğlun olması için daha çok fırsat demek."

Meltemle sürüklenen sisler üzerlerinden aştı. Uzaklarda devriye gezen bir askerin zırhı tıngırdadı.

"Lord Hükümdar hayatta olduğu sürece ben asla mirasçı olamazdım," dedi Zane. "Obligatörlerinin ne kadar amansız olduğunu biliyorsun. Ben gölgelerin içinde, görmezden gelinerek büyüdüm. Sen sokaklarda yaşadın, sanırım berbat bir durumdu. Ama kendi evinde bir hiç olmanın, kendi baban tarafından görmezden gelinmenin, bir dilenci gibi muamele görmenin nasıl bir şey olacağını bir düşün. Kardeşinin, seninle aynı yaştaki bir oğlanın, el bebek gül bebek büyütülmesini izlemeyi bir düşün. Onun senin sahip olmaya hasret çektiğin şeyleri küçümsemesini izlemeyi bir düşün. Rahatlık, tembellik, sevgi..."

"Ondan nefret ediyor olmalısın," diye fısıldadı Vin.

"Nefret mi?" diye sordu Zane. "Hayır. Neden bir adamdan olduğu şey için nefret edeyim ki? Elend bana hiçbir şey yapmadı, doğrudan değil. Dahası, Straff ben Koptuğum ve o da son yirmi yıldır elde etmek için kumar oynamakta olduğu şeye en sonunda sahip olduğu zaman, bana ihtiyaç duymak için bir sebep buldu. Hayır, ben Elend'den nefret etmiyorum. Ama bazen onu kıskanmıyor değilim. Onun her şeyi var. Ama yine de... bana sanki bunun kıymetini bilmiyormuş gibi geliyor."

Vin sessizlik içinde duruyordu. "Üzgünüm."

Zane sertçe başını salladı. "Bana acıma, kadın. Eğer ben Elend olsaydım, Sissoylu olmazdım. Sisleri anlamazdım veya yalnız başına ve nefret edilerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim." Zane dönerek onun gözlerine baktı. "Sen de bir adamın çok uzun bir süre o olmaksızın yaşamak zorunda kaldıktan sonra sevginin değerini daha iyi bileceğini düşünmüyor musun?"

"Ben..."

Zane başka tarafa döndü. "Her neyse, bu gece buraya çocukluğumun yasını tutmak için gelmedim," dedi. "Uyarıda bulunmak için geldim."

Vin gerildi.

"Kısa bir süre önce babam şehre yaklaşmaları için birkaç yüz mültecinin barikatının arasından geçmesine izin verdi," dedi Zane. "Koloss ordusundan haberin var mı?"

Vin başını sallayarak onayladı.

"Bir süre önce Suisna şehrine saldırıp yağmaladılar."

Vin korkuyla irkildi. Suisna Luthadel'den sadece bir gün uzaktaydı. Kolosslar yakındaydı.

"Mülteciler babama yardım istemek için geldiler," dedi Zane. "O da onları size gönderdi."

"Şehirdeki insanları daha da korkutmak için," dedi Vin. "Ve bizim kaynaklarımızı daha da fazla kurutacak bir şey olması için."

Zane başını sallayarak onayladı. "Ben seni uyarmak istedim. Hem mülteciler, hem de emirlerim hakkında. Teklifimi düşün Vin. Seni sevdiğini iddia eden bu adamı düşün. Onun seni anlamadığını sen de biliyorsun. Eğer gidersen, ikiniz için de daha iyi olur."

Vin'in yüzü asıldı. Zane ona hafifçe başını eğdi, sonra da çatının metal kaplamasını İterek zıplayıp gecenin içine daldı. O hâlâ Elend konusunda Zane'e inanmıyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Eh, kanıtı yoldaydı. Yakında görecekti. Yakında Elend Venture'nın kendisi hakkında gerçekte ne düşündüğünü anlayacaktı.

Ama şimdi ediyorum. Bilinsin ki ben, Terrisli Cihanelçisi Kwaan, bir sahtekârım.

35

SANKİ YİNE BİR BALOYA GİDİYORMUŞ gibi geliyordu.

Kestane renkli güzel tuvaleti, Çöküş'ten önceki aylarda katılmış olduğu partilerden birine kusursuz olarak uyardı. Elbisesi gelenekselin dışındaydı ama modaya aykırı değildi. Farklılıklar sadece giysinin daha belirgin durmasını sağlıyordu.

Değişiklikler Vin'in daha özgürce hareket edebilmesine, daha zarif bir şekilde yürüyebilmesine, daha doğal bir şekilde dönebilmesine izin veriyordu. Bu da kendisini daha da güzel hissetmesini sağlıyordu. Aynasının önünde dururken, Vin tuvaleti gerçek bir baloda giymenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Kendisi olmayı; rahatsız taşralı leydi Valette değil. Hatta skaa hırsız Vin bile değil. Kendisi olmayı.

Ya da en azından kendisini hayal edebildiği şekilde olmayı. Bir Sissoylu olarak konumunu kabul etmiş olduğu için kendine güvenli. Lord Hükümdar'ı deviren kişi olarak konumunu kabul etmiş olduğu için kendine güvenli. Kralın onu sevdiğini bildiği için kendine güvenli.

Belki ikisi birden de olabilirim, diye düşündü Vin yumuşak sateni hissederek ellerini tuvaletin yanlarından aşağıya doğru gezdirirken.

"Güzel görünüyorsunuz çocuğum," dedi Tindwyl.

Vin dönerek tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Hiç mücevherim yok. Sonuncusunu da mültecileri doyurmasına yardımcı olmak için Elend'e verdim. Zaten bu tuvalet için yanlış renkteydiler."

"Pek çok kadın kendi sıradanlıklarını gizlemeye çalışmak için mücevher kullanır," dedi Tindwyl. "Sizin böyle bir ihtiyacınız yok."

Terrisli her zamanki duruşunu takınmıştı, ellerini önünde kavuşturmuştu, yüzükleri ve küpeleri ışıldıyordu. Ancak onun mücevherlerinin hiçbirisinde taş yok-

tu; aslında büyük bir kısmı basit maddelerden yapılmıştı. Demir, bakır, lehim. Ferusimyasal metaller.

"Son zamanlarda Elend'i görmek için gelmiyorsun," dedi Vin tekrar aynaya doğru dönerek saçlarını geriye toplamak için birkaç tahta toka kullanırken.

"Kral artık benim eğitimime ihtiyacının olmayacağı noktaya hızla yaklaşıyor."

"Yaklaştı mı yani?" diye sordu Vin. "Senin biyografilerindeki adamlar gibi olmaya yani?"

Tindwyl güldü. "Elbette ki hayır çocuğum. Buna daha çok zaman var."

"Ama..."

"Ben artık onun benim eğitimime ihtiyacının olmayacağını söyledim," dedi Tindwyl. "Başkalarının sözlerine ancak bir yere kadar bel bağlayabileceğini öğreniyor ve daha fazlasını kendi kendine öğrenmek zorunda kalacağı noktaya ulaştı. İyi bir lider olmanın ne kadar büyük bir kısmının sadece tecrübeden geldiğini bilseniz şaşırırdınız çocuğum."

"O bana çok değişmiş gibi görünüyor," dedi Vin sessizce.

"Öyle," dedi Tindwyl, öne doğru yürüyüp bir elini Vin'in omzuna koyarak. "O her zaman dönüşmek zorunda kalacağını bildiği adam hâline geliyor, sadece yolunu bilmiyordu. Her ne kadar ben ona karşı sert olsam da, ben gelmemiş olsaydım bile onun sonunda yolunu bulacak olduğunu düşünüyorum ben. Bir adam yere düşmeden, ya da dik bir şekilde ayakta durmayı öğrenmeden önce ancak bir yere kadar tökezleyerek gidebilir."

Vin aynadaki kestane renkli elbiselerinin içinde güzel güzel durmakta olan yansımasına baktı. "*Benim* de dönüşmek zorunda olduğum şey bu. Onun için."

"Onun için," diyerek katıldı Tindwyl. "Ve de kendiniz için. Bu da *sizin* gitmekte olduğunuz yöndü, dikkatinizin dağılmasından önce."

Vin döndü. "Sen de bu gece bizimle birlikte gelecek misin?"

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Benim yerim orası değil. Şimdi gidin ve kralınızla buluşun."

Bu sefer Elend'in düşmanının inine düzgün bir koruma alayı olmadan girmeye niyeti yoktu. İki yüz asker avluda durmuş, Cett'in yemeğine giderken ona eşlik etmek için bekliyorlardı ve Ham de tamamen silahlanmış olarak kişisel korumalığını yapıyordu. Dikiz Elend'in araba sürücüsü olacaktı. Bu da geriye sadece Breeze'i bırakıyordu ki, o da anlaşılabilir şekilde yemeğe gitme fikri konusunda biraz endişeliydi.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Elend toplu adama Venture avlusunda toplanırlarken.

"Değil miyim?" dedi Breeze. "Eh, pekâlâ o zaman, ben de burada kalacağım. Yemeğin tadını çıkarın!"

Elend kaşlarını çatarak durakladı.

Ham Elend'in omzuna bir şaplak attı. "Ona manevra yapacak hiç alan bırakmaman gerektiğini sen de biliyorsun Elend!"

"Eh, ben sözlerimde samimiydim," dedi Elend. "Bir Teskinci bizim gerçekten de işimize yarayabilirdi ama eğer o istemiyorsa gelmek zorunda değil."

Breeze rahatlamış gibi görünüyordu.

"Sen kendini birazcık bile suçlu hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu Ham.

"Suçlu mu?" diye sordu Breeze, eli değneğinin üzerinde. "Kardeşim Hammond, sen benim *hiç* öylesine can sıkıcı ve hayal gücünden yoksun bir duyguyu ifade ettiğimi duydun mu? Dahası, içimde Cett'in ben etrafta olmadığım zaman daha yumuşak başlı olacağına dair bir his var."

Büyük olasılıkla o haklı, diye düşündü Elend at arabası yanlarına yaklaşırken.

"Elend," dedi Ham. "Sence yanımızda iki yüz tane asker getirmemiz biraz... ee, bariz değil mi?"

"Tehditlerimiz konusunda dürüst olmamız gerektiğini söyleyen Cett'in kendisiydi," dedi Elend. "Eh, bence iki yüz asker o adama ne kadar güvendiğimi göstermek konusunda hafif bile kalıyor. O hâlâ sayıca bizden beşe bir üstün olacak."

"Ama senin ondan birkaç sandalye ötede oturacak olan bir Sissoylun var," dedi yumuşak bir ses arkasından.

Elend dönerek Vin'e gülümsedi. "Öyle bir tuvaletin içinde nasıl bu kadar sessizce hareket ediyor olabilirsin?"

"Pratik yaptım," dedi Vin Elend'in koluna girerken.

Büyük olasılıkla gerçekten de yapmıştır, diye düşünen Elend, Vin'in parfümünün kokusunu içine çekerken Vin'in devasa bir balo tuvaleti içinde sarayın koridorlarında sinsi sinsi yürümesini hayal ediyordu.

"Eh, yola çıkmamız gerek," dedi Ham. Vin ve Elend'e arabaya binmeleri için eliyle işaret etti ve Breeze'i arkalarındaki saray merdivenlerinde bıraktılar.

Geceleri Hasting Kalesi'nin karanlık pencerelerinin yanından geçtiği bir yılın ardından, onların tekrar ışıl ışıl olduğunu görmek Vin'e doğruymuş gibi geliyordu.

"Biliyor musun," dedi Elend yanında. "Biz hiç bir baloya beraber gidemedik."

Vin yaklaşmakta olan kaleyi düşünmeyi bir kenara bırakarak döndü. At arabası birkaç yüz ayağın sert adım sesleriyle birlikte sarsıla sarsıla gidiyordu, hava daha yeni kararmaya başlamıştı.

"Balolarda birkaç kere buluşmuştuk," diye devam etti Elend. "Ama hiç bir tanesine resmi olarak birlikte gitmedik. Ben hiç seni arabamla alma şansını bulamadım."

"Bu gerçekten de o kadar önemli mi?" diye sordu Vin.

Elend omzunu silkti. "Bunların hepsi tecrübenin bir parçası. Ya da parçasıydı. Her şeyde rahatlatıcı bir formalite havası vardı, centilmen leydiye eşlik etmek için gelirdi, sonra da herkes içeriye girmenizi izler ve birlikte nasıl göründüğünüzü tartardı. Bunu düzinelerce kadınla düzinelerce kere yaptım ama tecrübeyi özel kılacak olanıyla hiç yapmadım."

Vin gülümsedi. "Sence tekrar balolar olacak mı?"

"Bilmiyorum Vin. Eğer bütün bunlardan sağ çıkarsak bile... eh, sen o kadar çok kişi açlıktan ölürken dans edebilir miydin?" Elend büyük olasılıkla yolculukların-

dan yorgun düşmüş, bütün yiyecekleri ve eşyaları Straff'ın askerleri tarafından ellerinden alınmış yüzlerce mültecinin, Elend'in onlar için bulduğu depodaki birbirlerine sokulmuş hâllerini düşünüyordu.

Eskiden dans ediyordun, diye düşündü Vin. *O zaman da insanlar açlıktan ölüyordu.* Ama o farklı bir zamandı; o zamanlar Elend kral değildi. Hatta, Vin bunu düşünürken Elend'in aslında o balolarda hiç dans etmediğini de fark etti. Çalışmış, arkadaşlarıyla buluşmuş, Son İmparatorluk'tan nasıl daha iyi bir yer çıkarabileceğinin planını yapmıştı.

"İkisini birlikte götürmenin bir yolu olması gerek," dedi Vin. "Belki parti verebilir ve gelen asillerden de insanları doyurmaya yardım etmeleri için para bağışında bulunmalarını isteriz."

Elend gülümsedi. "Büyük olasılıkla elde edeceğimiz bağışlardan iki kat fazlasını partiye harcarız."

"Ve bizim harcadığımız para da skaa tüccarlara gider."

Elend düşünceli bir şekilde durakladı ve Vin kendi kendine sırıttı. *Bula bula şehirdeki tek tutumlu asili bulmam ne acayip.* Ne çifttiler ama; zıplamak için sikkeleri boşa harcadığından dolayı kendisini suçlu hisseden bir Sissoylu ve baloların fazla pahalı olduğunu düşünen bir asil. Dockson'ın ikisinden şehri yönetmeye yetecek kadar parayı koparabiliyor olması bile bir mucizeydi.

"Bunu daha sonra düşünürüz," dedi Elend, Hasting kapıları açılarak hazır olda bekleyen askerlerden oluşmuş bir avluyu göz önüne sererken.

Sen istersen kendi askerlerini getirebilirsin, diyormuş gibiydi görüntü. *Bende daha çok var.* Gerçekte, Luthadel'in kendisinin garip bir benzetmesinin içine giriyorlardı. Elend'in iki yüz askerinin çevresi şimdi Cett'in bin askeri tarafından sarılmıştı, ki onların ise etrafları Luthadel'in yirmi bin askeri tarafından çevreleniyordu. Şehir de elbette ki dışarıda neredeyse yüz bin asker tarafından kuşatılmıştı. Katman katman askerlerin hepsi de gerginlik içinde bir savaş bekliyorlardı. Balolar ve partilerle ilgili düşünceler aklından kaçıp gitti.

Cett onları kapıda karşılamadı. Bu görev basit bir üniforma giymekte olan bir asker tarafından yerine getiriliyordu.

"Askerleriniz burada kalabilir," dedi adam, onlar ana giriş koridoruna gelirken. Bir zamanlar büyük, sütunlu oda kaliteli halılar ve duvar kumaşlarıyla kaplıydı ama Elend onları hükümetine para kaynağı olmaları için almıştı. Cett de belli ki yerlerine koyulacak bir şeyler getirmemişti ve bu kalenin iç kısmının haşin görünmesine neden oluyordu. Bir malikâneden ziyade savaş cephesindeki bir hisar gibi.

Elend dönerek Demoux'ya elini salladı ve yüzbaşı adamlarına kalenin içinde beklemelerini emretti. Vin bir an için ayakta dikildi, Demoux'ya ters ters bakmamak için kendisini zorluyordu. Eğer onun içgüdülerinin uyardığı gibi Demoux *gerçekten* de kandraysa, o zaman onun fazla yakınlarında olması tehlikeliydi. Vin'in bir parçası basitçe onu bir zindana atmak için yanıp tutuşuyordu.

Ancak yine de bir kandra insanlara zarar veremezdi, o yüzden de Demoux doğrudan bir tehlike değildi. O sadece bilgi aktarmak için oradaydı. Artı, o zaten

onların en hassas sırlarını biliyordu, şu anda saldırarak elini açık etmekte çok az anlam vardı. Eğer Vin bekler, onun şehirden çıktığı zaman nereye gittiğini görürse; o zaman belki onun hangi orduya, ya da belki de şehrin içindeki hangi hizbe rapor verdiğini keşfedebilirdi. Hangi bilgileri ele vermiş olduğunu öğrenebilirdi.

O yüzden de Vin sabır göstererek bekliyordu. Saldırmanın da zamanı gelecekti.

Ham ve Demoux adamlarını düzene soktular ve sonra da Vin ve Elend ile birlikte kalmak için Ham, Dikiz ve Demoux'nun da içinde bulunduğu daha küçük bir onur muhafızı grubu toplandı. Elend Cett'in adamına başını salladı ve asker de onlara bir yan koridora doğru yol gösterdi.

Platformlara doğru gitmiyoruz, diye düşündü Vin. Hasting balo salonu kalenin merkezi kulesinin en tepesinde bulunuyordu; daha önceden bu binadaki balolara geldiği seferlerde, Vin'i tepeye dört tane insan gücüyle çalışan makaralı platformlardan bir tanesi çıkarmıştı. Ya Hasting işçi gücünü boşa harcamayı istemiyordu, ya da...

O şehirdeki en yüksek kaleyi seçmiş, diye düşündü Vin. *Hem en az sayıda penceresi olan da bu.* Eğer Cett bütün platformları yukarıya çekecek olursa, işgalci bir kuvvetin kaleyi ele geçirmesi çok zor olurdu.

Neyse ki, bu akşam en tepeye kadar tırmanmak zorunda kalacaklarmış gibi görünmüyordu. Vin'i tuvaletinin yan taraflarını taşlara sürtünmemeleri için yukarı çekmek zorunda bırakacak şekilde kıvrımlı bir taş merdivenden iki kat çıkmalarından sonra, kılavuzları onları bütün çevresi boyunca giden vitray pencereleri sadece tavanı taşıyan sütunlar tarafından bölünen büyük, daire şeklinde bir odaya getirdi. Bu tek odanın çevresi neredeyse kulenin kendisi kadar genişti.

İkinci bir balo salonu mu acaba? diye merak etti Vin odanın güzelliğine bakarken. Camlar aydınlatılmamıştı ama Vin dış tarafta kireç lambaları için oyuklar olduğunu tahmin ediyordu. Cett böyle şeyleri umursarmış gibi görünmüyordu. Odanın tam ortasına büyük bir masa yerleştirtmişti ve başköşesinde oturuyordu. Yemeğe başlamıştı bile.

"Geç kaldınız," diye seslendi Elend'e. "O yüzden ben de sizsiz başladım."

Elend kaşlarını çattı. Cett buna kükreyen kahkahalar atarak gülerken bir tavuk budunu kaldırdı. "Bu görgü kuralı ihlâlimin karşısında, seni fethetmek için bir ordu getirmiş olduğum gerçeğinden daha fazla dehşete düşmüş gibi görünüyorsun be oğlum! Ama sanırım Luthadel böyle işte. Ben bunların hepsini kendi başıma yemeden önce oturun."

Elend Vin için bir kolunu uzatarak, ona masaya doğru eşlik etti. Dikiz merdiven boşluğunun yanında yerini aldı, Kalaygöz kulakları tehlikeye karşı dinlemedeydi. Ham on adamını odanın tek girişleri olan merdiven boşluğu ile sofra hizmetkârlarının kullandığı kapıyı izleyebilecekleri bir şekilde konuşlandırdı.

Cett askerleri görmezden geldi. Onun da odanın diğer tarafındaki duvarın önünde durmakta olan kendi korumalar grubu vardı ama Ham'in askerlerinin onlardan sayıca biraz üstün olmasından dolayı endişeleniyormuş gibi görünmüyordu. Oğlu, ona Parlamento toplantısında eşlik etmiş olan genç adam da Cett'in yanında ayakta durmuş, sessizlik içinde bekliyordu.

İkisinden birinin Sissoylu olması gerek, diye düşündü Vin. *Ve ben hâlâ Cett olduğunu düşünüyorum.*

Elend Vin'in oturmasına yardım etti, sonra da yanındaki sandalyeye oturdu, ikisi de Cett'in doğrudan karşısına oturmuşlardı. O, hizmetkârları Vin ve Elend'in yemeklerini getirirken yemesine neredeyse hiç ara vermedi.

Butlar ve salçalı sebzeler, diye düşündü Vin. *Cett bunun pis bir yemek olmasını istiyor, Elend'in rahatsız olmasını istiyor.*

Elend yemeğine hemen başlamadı. Cett'i izleyerek oturdu, yüz ifadesi düşünceliydi.

"Ulan," dedi Cett. "Bu iyi bir yemek. Seyahat sırasında düzgün yemek bulmak ne kadar zor bir şey, bilemezsin!"

"Benimle neden konuşmak istedin?" diye sordu Elend. "Sana oy vermek için ikna olmayacağımı sen de biliyorsun."

Cett omzunu silkti. "İlginç olabileceğini düşünmüştüm."

"Bu senin kızınla ilgili bir şey mi?" diye sordu Elend.

"Lord Hükümdar adına, hayır!" dedi Cett bir kahkahayla. "İstiyorsan salak şey sende kalsın. Onun kaçıp gittiği gün, benim bu son ay boyunca duyabildiğim çok az sayıdaki sevinçten bir tanesiydi."

"Ya ona zarar vermekle tehdit edersem?" diye sordu Elend.

"Etmezsin," dedi Cett.

"Emin misin?"

Cett kalın sakalının arasından gülümseyerek Elend'e doğru eğildi. "Seni tanıyorum Venture. Aylardır seni izliyor, inceliyordum. Ve sonra, sen de arkadaşlarından bir tanesini casusluk yapması için benim yanıma gönderecek kadar kibarlık gösterdin. Ben ondan senin hakkında çok şey öğrendim!"

Elend'in canı sıkılmış gibi görünüyordu.

Cett güldü. "Gerçekten de, benim Firari'nin kendi çete üyelerinden bir tanesini tanımayacağımı mı zannettin? Siz Luthadel asilleri şehrin dışındaki herkesin lanet olası aptallar olduklarını varsayıyor olmalısınız!"

"Ama yine de Breeze'i dinledin," dedi Elend. "Sana katılmasına izin verdin, öğütlerini dinledin. Ve sonra, sadece kızınla samimiyet kurduğunu öğrendiğin için kovaladın; hiçbir sevgi duymadığını iddia ettiğin o kız."

"Size kampı *o yüzden* mi terk ettiğini söyledi?" diye sordu Cett gülerek. "Ben onu Allrianne ile bastığım için mi? Oho, kız onu baştan çıkardıysa bana ne?"

"Sen Breeze'i *onun* mu baştan çıkardığını düşünüyorsun?" diye sordu Vin.

"Tabii ki," dedi Cett. "Doğrusu onunla birlikte sadece birkaç hafta geçirdim ve *ben* bile onun kadınlar konusunda ne kadar işe yaramaz olduğunu biliyorum."

Elend bunların hepsini olağan karşılıyormuş gibi görünüyordu. Cett'i kısılmış, sezgili gözlerle süzmekteydi. "O zaman *neden* onu kovaladın?"

Cett arkasına yaslandı. "Onu kendi yanıma çekmeye çalıştım. O kabul etmedi. Ben de onu öldürmenin yanınıza geri dönmesine izin vermekten daha tercih edilir olacağını tahmin ettim. Ama o göbeğinden beklenmeyecek kadar atik çıktı."

Eğer Cett gerçekten de Sissoylu ise, Breeze'in o izin vermeden kaçabilmiş olmasının hiçbir yolu yok, diye düşündü Vin.

"Yani görüyorsun ki Venture, ben seni tanıyorum," dedi Cett. "Belki seni senden daha iyi tanıyorum; çünkü arkadaşlarının senin hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Breeze gibi bir çakalın sadakatini kazanmak için epey sıra dışı bir adam olmak gerekir."

"O zaman kızına zarar vermeyeceğimi düşünüyorsun," dedi Elend.

"Vermeyeceğini *biliyorum*," dedi Cett. "Sen dürüstsün, sende sevdiğim şey bu. Ne yazık ki, dürüstlükten faydalanması çok kolaydır; örneğin ben biliyordum ki, sen Breeze'in o kalabalığı Teskin ettiğini itiraf edecektin." Cett başını iki yana salladı. "Dürüst adamların kral olmamaları gerekir oğlum. Bu çok yazık olabilir ama doğru. İşte bu yüzden benim tahtı elinden almam gerekiyor."

Elend bir an için sessiz kaldı. En sonunda Vin'e baktı. Vin onun tabağını alarak bir Allomanser'in duyularıyla kokladı.

Cett güldü. "Seni zehirleyeceğimi mi sandın?"

"Aslında hayır," dedi Elend, Vin tabağı masaya geri koyarken. Vin bazıları kadar iyi değildi ama bariz kokuları öğrenmişti.

"Sen zehir kullanmazdın," dedi Elend. "Senin tarzın bu değil. Sen de nispeten dürüst bir adam gibi görünüyorsun."

"Ben sadece dobrayım," dedi Cett. "Arada fark var."

"Daha senin bir yalan söylediğini duymadım."

"Çünkü sen daha beni yalanları fark edecek kadar iyi tanımıyorsun," dedi Cett. Yağ lekeli birkaç parmağını kaldırdı. "Ben sana bu akşam şimdiden üç tane yalan söyledim oğlum. Hangileri olduğunu bulmakta sana iyi şanslar."

Elend duraklayarak Cett'i inceledi. "Benimle oyun oynuyorsun."

"Elbette ki oynuyorum!" dedi Cett. "Görmüyor musun oğlum? İşte bu yüzden senin kral olmaman gerekiyor. İşi kendi yozlaşmışlıklarını anlayan adamlara bırak, seni yok etmesine izin verme."

"Senin neden umurunda ki?" diye sordu Elend.

"Çünkü ben seni öldürmemeyi tercih ederim," dedi Cett.

"O zaman öldürme."

Cett başını olumsuzca salladı. "Bu işler böyle yürümüyor oğlum. Eğer gücünü sağlamlaştırmak, ya da daha fazla güç elde etmek için bir fırsat varsa, bu lanet fırsatı kullanmazsan olmaz. Ve ben de öyle yapacağım."

Masa tekrar sessizliğe büründü. Cett Vin'e dik dik baktı. "Sissoyludan yorum yok mu?"

"Senin ağzın fazlasıyla bozuk," dedi Vin. "Leydilerin önünde bunu yapmamalısın."

Cett güldü. "Luthadel'in komik tarafı işte bu kızım. İnsanların kendilerini görebildiği zamanlarda 'uygun' davranmak için o kadar dikkat ederler ama aynı zamanda, parti bittikten sonra gidip birkaç skaa kadına tecavüz etmekte hiçbir yanlış taraf görmezler. En azından *benim* bozuk olan sadece ağzım."

Elend hâlâ yemeğine dokunmamıştı. "Taht oylamasını sen kazanırsan ne olacak?"

Cett omzunu silkti. "Dürüst cevap mı?"

"Her zaman."

"İlk iş seni öldürtürüm," dedi Cett. "Eski kralların etrafta gezinmelerini kabul edemeyiz."

"Ya tahttan inersem?" dedi Elend. "Oylamadan çekilirsem?"

"Tahttan in, bana oy ver ve sonra da şehri terk et, ben de senin yaşamana izin vereyim," dedi Cett.

"Peki ya Parlamento?" diye sordu Elend.

"Feshedilecek," dedi Cett. "Onlar başa bela. Ne zaman bir heyete güç verirsen, sonunda sadece ortalık karışır."

"Parlamento halka güç veriyor," dedi Elend. "Bir hükümetin de yapması gereken bu."

Şaşırtıcı bir şekilde Cett bu yoruma gülmedi. Bunun yerine tekrar öne doğru eğilip bir kolunu masaya dayayarak yarı yenilmiş bir budu bir kenara bıraktı. "İşte mesele de bu oğlum. Halkın kendi kendisini yönetmesine izin vermek, her şeyin parlak ve rahat olduğu zamanlarda iyi ama, karşında iki tane ordu olduğu zaman ne olacak? Ya sınırlarındaki köyleri yok eden bir deli koloss sürüsü olduğu zaman ne olacak? Bunlar seni tahttan devirecek bir Parlamentonun varlığına katlanma lüksüne sahip olabileceğin zamanlar değil." Cett başını olumsuzca salladı. "Bedeli çok ağır. Özgürlük ve güvenliğin ikisini birden elde edemediğin zaman hangisini seçeceksin oğlum?"

Elend sessizdi. "Ben kendi seçimimi yaparım," dedi en sonunda. "Ve diğerlerini de kendi seçimlerini yapmaları için serbest bırakırım."

Cett gülümsedi, sanki böyle bir cevabı o da bekliyormuş gibiydi. Başka bir buda girişti.

"Diyelim ki ben gittim," dedi Elend. "Ve diyelim ki sen gerçekten de tahtı aldın, şehri korudun ve Parlamentoyu da feshettin. Ondan sonra ne olacak? Halka ne olacak?"

"Senin neden umurunda?"

"Sormana gerek var mı?" dedi Elend. "Beni 'anladığını' sanıyordum."

Cett gülümsedi. "Ben skaaları tekrar işe koşacağım, Lord Hükümdar'ın yaptığı şekilde. Ödeme yok, özgürleştirilmiş köylü sınıfı yok."

"Ben bunu kabul edemem," dedi Elend.

"Neden olmasın?" dedi Cett. "Onların istediği şey bu. Sen onlara bir seçim sundun, onlar da seni kapı dışarı etmeyi seçti. Şimdi de tahta beni oturtmayı seçecekler. Onlar da Lord Hükümdar'ın yönteminin en iyisi olduğunu biliyorlar. Bir grubun hükmetmesi ve diğerinin de hizmet etmesi lâzım. Birilerinin ekinleri yetiştirmesi ve demirhanelerde çalışması gerekiyor oğlum."

"Belki," dedi Elend. "Ama bir konuda yanılıyorsun."

"Peki nedir o?"

"Onlar sana oy vermeyecekler," dedi Elend ayağa kalkarak. "Onlar beni seçecekler. Özgürlük ile kölelik arasında seçim yapmaları gerektiği zaman, özgürlüğü seçecekler. Parlamentodaki adamlar bu şehrin en iyi insanları ve onlar şehir halkı için en iyi olan seçimi yapacaklar."

Cett durakladı, sonra da güldü. "Senin en iyi tarafın oğlum, şunu ciddiymiş gibi söyleyebilmen!"

"Ben gidiyorum Cett," dedi Elend Vin'e başıyla işaret ederek.

"Öf, otur Venture," dedi Cett elini Elend'in sandalyesine doğru sallayarak. "Ben sana karşı dürüst davranıyorum diye mızıkçılık etme. Hâlâ tartışacağınız şeyler var."

"Ne gibi?" diye sordu Elend.

"Atiyum," dedi Cett.

Elend bir an için kızgınlığını bastırmaya çalışırcasına ayakta durdu. Cett hemen konuşmayınca da Elend en sonunda oturdu ve yemek yemeğe başladı. Vin sadece sessizce yemeğiyle oynuyordu. Ancak bunu yaparken Cett'in askerlerinin ve hizmetkârlarının yüzlerini inceledi. Aralarına karışmış olan Allomanserler olması gerekirdi, kaç kişi olduklarını keşfetmek Elend'e bir avantaj sağlayabilirdi.

"Halkın aç," dedi Cett. "Ve eğer benim casuslarım aldıkları parayı hak ediyorlarsa, sana bir süre önce bir posta daha aç ağız geldi. Bu kuşatmanın altında uzun süre dayanamazsın."

"Ve?" diye sordu Elend.

"Benim yiyeceğim var," dedi Cett. "Bol bol var, ordumun ihtiyacı olandan daha fazla. Konserve gıdalar, Lord Hükümdar'ın geliştirdiği yeni yöntemle paketlenmiş. Uzun süre dayanır, bozulmaz. Gerçekten de bir teknoloji harikası. Sana onların bir kısmını vermeyi kabul ederdim..."

Elend çatalı ağzına giderken yarı yolda durakladı. Sonra da çatalını indirerek güldü. "Sen hâlâ Lord Hükümdar'ın atiyumunun bende olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette ki sende," dedi Cett kaşları çatılarak. "Başka nerede olacaktı ki?"

Elend başını iki yana sallayarak sosa bulanmış patatesten bir ısırık aldı. "Burada değil, orası kesin."

"Ama... söylentiler..." dedi Cett.

"Breeze yaydı o söylentileri," dedi Elend. "Grubuna neden katıldığını anladığını düşünmüştüm. O senin Straff'ın şehri almasına engel olmak için Luthadel'e gelmeni istiyordu."

"Ama Breeze benim buraya gelmemi *engellemek* için elinden gelen her şeyi yaptı," dedi Cett. "O söylentileri önemsiz göstermeye çalıştı, dikkatimi dağıtmaya çalıştı, o..." Cett'in sesi hafifledi, sonra da kükreyerek kahkaha attı. "Ben onun sadece casusluk yapmak için orada olduğunu sanmıştım! Görünüşe göre ikimiz de birbirimizi hafife almışız."

"O yiyecekler benim halkım için yine de faydalı olur," dedi Elend.

"Ve onları alacaklar da, kral ben olursam."

"Onlar şu anda aç," dedi Elend.

"Ve onların acıları senin yükün olacak," dedi Cett yüzü sertleşerek. "Beni değerlendirmiş olduğunu görebiliyorum Elend Venture. Benim iyi bir adam olduğumu düşünüyorsun. Yanılıyorsun. Dürüstlük bir adamı daha az despot yapmaz. Ben iktidarımı sağlama almak için binlerce kişiyi katlettim. Skaaların üstüne Lord Hükümdar'ın elini bile hafif gösterecek yükler bindirdim. İktidarda kalmamı garanti altına alacak her şeyi yaptım. Burada da aynı şeyi yapacağım."

Sessizleştiler. Elend yemek yiyordu ama Vin sadece kendininkini karıştırıp duruyordu. Eğer bir zehri gözden kaçırmışsa, ikisinden birinin tetikte kalmasını istiyordu. Hâlâ o Allomanserler'i bulmayı istiyordu ve emin olmanın tek bir yolu vardı. Bakırını söndürdü, sonra da tunç yaktı.

Yanan bir bakırbulutu yoktu; görünüşe göre Cett birilerinin adamlarının Allomanser olduğunu fark etmesini umursamıyordu. Adamlarından iki tanesi lehim yakıyordu. Ancak ikisi de asker değildi; ikisi de yemek getiren hizmetkâr grubunun üyeleriymiş numarası yapıyorlardı. Öbür odadan da dinlemede olan bir Kalaygöz'ün titreşimleri geliyordu.

Neden Haydutlar'ı hizmetkârların arasına saklayıp da, sonra titreşimlerini gizlemek için bakır kullanmamışlardı? Dahası, hiç Teskinci ya da Körükçü de yoktu. Kimse Elend'in duygularını etkilemeye çalışmıyordu. Ne Cett, ne de genç eşlikçisi herhangi bir metal yakıyordu. Ya gerçekte Allomanser değillerdi, ya da kendilerini açığa çıkarmaktan korkuyorlardı. Sırf emin olmak için, Vin tuncunu harlayarak yakınlarda olabilecek herhangi bir bakırbulutunu delmeye çalıştı. Vin Cett'in dikkat dağıtıcı olarak ortaya birkaç bariz Allomanser koyup, sonra da diğerlerini bir bulutun içerisine saklamış olabileceğini düşündü.

Hiçbir şey bulamadı. En sonunda tatmin olmuş bir şekilde yemeğini dürtüklemeye geri döndü. *Bu bakırbulutlarını delebilme yeteneğim kaç sefer faydalı oldu?* Allomantik titreşimleri hissetmesine engel olunmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Bu tek minik yeteneği, her ne kadar basit gibi görünse de, devasa bir avantaj sağlıyordu. Ve Lord Hükümdar ile onun Sorgucular'ı büyük olasılıkla ta en başından beri bunu yapabiliyordu. Vin başka hangi numaraların farkında değildi, başka hangi sırlar Lord Hükümdar ile birlikte ölmüştü?

O *Zifir hakkındaki gerçeği biliyordu*, diye düşündü Vin. *Biliyor olması gerekir. Bizi uyarmaya çalışmıştı, en sonunda...*

Elend ve Cett tekrar konuşuyorlardı. Neden Vin şehrin sorunlarının üzerine odaklanamıyordu ki?

"Yani hiç mi atiyumunuz yok?" dedi Cett.

"Satmayı kabul edebileceğimiz hiç yok," dedi Elend.

"Şehri aradınız mı?" diye sordu Cett.

"Bir düzine kere."

"Heykeller," dedi Cett. "Belki de Lord Hükümdar metali eritip bir şeyler inşa ettirerek gizlemiştir."

Elend başını iki yana salladı. "Biz onu da düşündük. Heykeller atıyumdan değil ve içleri de boş değil, bu metali Allomanserler'in gözlerinden saklamak için iyi bir yer olurdu. Belki sarayın içinde bir yerlerde gizli olabileceğini de düşündük ama kuleler bile basit demirden."

"Mağaralar, tüneller..."

"Bulabildiğimiz kadarıyla hiç yok," dedi Elend. "Büyük metal kaynakları arayarak Allomanserler'e devriye gezdirdik. Düşünebildiğimiz her şeyi yaptık Cett, toprağı rasgele kazmanın dışında. Bana güven. Biz bir süredir bu sorunun üzerinde çalışıyoruz."

Cett başıyla onaylayarak içini çekti. "O zaman, sanırım fidye için seni rehin almak da anlamsız olur?"

Elend gülümsedi. "Ben kral bile değilim Cett. Elde edeceğin tek şey Parlamento'yu sana oy vermeye daha da az meyilli yapmak olur."

Cett güldü. "O zaman sanırım senin gitmene izin vermek zorunda kalacağım."

Alendi hiçbir zaman Çağların Kahramanı değildi. En iyi ihtimalle, ben onun erdemlerini büyüterek olmadık yerde bir Kahraman yarattım. En kötü ihtimalle, korkarım ki bizim inandığımız her şey çarpıtılmış.

36

BİR ZAMANLAR BU DEPODA KILIÇLAR ve zırhlar vardı, efsanevi bir hazine gibi yığınlar hâlinde yerlere yayılmış duruyorlardı. Sazed Kelsier'in çete üyelerinin hiçbirisine fark ettirmeden yapmış olduğu hazırlıklara hayret ederek bunların arasında yürüyüşünü hatırladı. O kılıçlar isyanı Firari'nin ölümünün gecesinde silahlandırmış, şehri ele geçirmelerini sağlamıştı.

O silahlar şimdi cephaneliklerde ve kilitli dolaplarda saklanıyordu. Onların yerinde ise battaniye namına ne bulabilmişlerse altında titreyerek duran çaresiz, yenik insanlar vardı. Aralarında çok az erkek vardı ve hiçbiri de savaşabilecek bir durumda değildi; Straff onları zorla ordusuna katmıştı. Bu diğerlerinin, zayıfların, hastaların, yaralıların Luthadel'e gelmelerine ise Elend'in onları geri çevirmeyeceğini bildiği için izin vermişti.

Sazed onların arasında dolaşıyor, yapabildiği kadarıyla onları rahatlatmaya çalışıyordu. Herhangi bir eşyaları yoktu ve şehirde üstünü değiştirmek için giysi bile zor bulunur hâle gelmeye başlamıştı. Tüccarlar yaklaşmakta olan kışta ısınmanın bir ayrıcalık olacağını fark ettiklerinden sadece yiyeceklerin değil, tüm mallarının fiyatlarını arttırmaya başlamışlardı.

Sazed ağlayan bir kadının yanında diz çöktü. "Merhaba Genedere," dedi bakıraklı ona kadının ismini hatırlatırken.

Kadın başını salladı. Koloss saldırısında üç çocuğunu, Luthadel'e kaçarken de iki tanesini daha kaybetmişti. Şimdi de en sonuncusu, bütün yol boyunca taşımış olduğu bebek hastaydı. Sazed çocuğu onun kollarından alarak belirtileri dikkatli bir şekilde inceledi. Önceki günden beri çok az değişiklik olmuştu.

"Umut var mı Üstat Terrisli?" diye sordu Genedere.

Sazed cılız, gözleri cam gibi olmuş bebeğe bir göz attı. İhtimaller iyi değildi. Kadına böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi?

"Nefes aldığı sürece umut vardır kadıncağızım," dedi Sazed. "Kraldan sizin yiyecek payınızı arttırmasını isteyeceğim, süt verebilmek için güce ihtiyacınız var. Onu sıcak tutmanız *şart*. Ateşlerin yakınında kalın ve emzirmediğiniz zamanlarda bile ağzından içeri su damlatmak için ıslak bir bez kullanın. Onun büyük miktarda sıvıya ihtiyacı var."

Genedere bebeği geri alırken duygusuz bir şekilde başını sallayarak onayladı. Sazed ona bundan daha fazla bir şeyler verebilmeyi ne kadar da istiyordu. Bir düzine farklı din aklından geçti. Sazed bütün hayatını insanları Lord Hükümdar'dan başka bir şeylere inanmaya teşvik etmek için çalışarak harcamıştı. Ama her nedense şu anda Genedere'ye herhangi bir dini vaaz etmeyi zor buluyordu.

Çöküş'ten önce daha farklıydı. Ne zaman bir din hakkında konuşsa, Sazed hafiften bir başkaldırı duygusu hissederdi. İnsanlar öğrettiği şeyleri kabul etmeseler bile, ki nadiren etmişlerdi, Sazed'in sözleri onlara bir zamanlar Çelik Nezaret'in öğretilerinden başka dinler de olduğunu hatırlatırdı.

Şimdi ise başkaldırılacak bir şey kalmamıştı. Genedere'in gözlerinin içinde gördüğü korkunç kederin karşısında, uzun zaman önce ölmüş dinlerden, uzun zaman önce unutulmuş olan tanrılardan bahsetmek zor geliyordu. Mecazi laflar bu kadının acısını hafifletmezdi.

Sazed ayağa kalkarak sonraki insan grubuna doğru ilerledi.

"Sazed?"

Sazed döndü. Tindwyl'in depoya girdiğini fark etmemişti. Büyük binanın kapıları yaklaşmakta olan geceye karşı kapatılmıştı ve ateş çukurları düzensiz bir aydınlatma sağlıyordu. Dumanın dışarı çıkması için çatıya delikler açılmıştı; yukarıya doğru bakacak olurlarsa sis iplikçiklerinin binanın içine sızmakta olduğunu görebilirlerdi, gerçi daha zemine kadar mesafenin yarısına ulaşmadan önce eriyip gidiyorlardı.

Mülteciler yukarıya doğru sık sık bakmıyordu.

"Neredeyse bütün günü burada geçirdiniz," dedi Tindwyl. Depo, doluluğu göz önüne alınacak olursa dikkat çekici derecede sessizdi. Ateşler çıtırdıyordu ve insanlar da acılarının ya da hissizliklerinin içinde sessizce yatıyorlardı.

"Burada çok sayıda yaralı var," dedi Sazed. "Onlarla ilgilenmek için en iyi seçim benim, diye düşünüyorum ben. Yalnız da değilim, kral başkalarını da gönderdi ve Lord Breeze de burada, insanların umutsuzluğunu Teskin ediyor."

Sazed görünüşe göre kitap okumakta olan Breeze'in bir sandalyede oturmakta olduğu yan tarafa doğru başıyla işaret etti. O, üzerindeki üç parçalı takım elbisesiyle bu depoda korkunç bir şekilde yersiz duruyordu. Ancak Breeze'in sırf buradaki varlığı bile dikkate değer bir şeyler söylüyordu, Sazed'in tahminine göre.

Bu zavallı insanlar, diye düşündü Sazed. *Onların Lord Hükümdar'ın iktidarı altındaki hayatları da korkunçtu. Şimdi ise sahip oldukları azıcık şeyler bile elle-*

rinden alındı. Ve onlar, dört yüz kişi, hâlâ Luthadel'de yaşamakta olan yüzbinlerle kıyaslandıkları zaman sadece minik bir sayıydı.

En son yiyecek stokları da tükendiği zaman ne olacaktı? Zehirlenmiş kuyular hakkındaki söylentiler şimdiden yayılıyordu ve Sazed az önce depolanmış yiyeceklerinin bir kısmının da sabote edilmiş olduğunu duymuştu. Bu insanlara ne olacaktı? Kuşatma ne kadar uzun süre devam edebilirdi?

Esas, kuşatma sona erdiği zaman ne olacaktı? Ordular en sonunda saldırmaya ve yağmalamaya başladıkları zaman ne olacaktı? Gizli atiyumu arayan askerler ne yıkımlara, ne acılara sebep olacaklardı?

"Siz onları gerçekten de umursuyorsunuz," dedi Tindwyl yanına gelerek sessizce.

Sazed ona doğru döndü. Sonra da başını eğdi. "Gerektiği kadar fazla değil belki."

"Hayır," dedi Tindwyl. "Ben bunu görebiliyorum. Beni şaşırtıyorsunuz Sazed."

"O alanda yeteneğim varmış gibi görünüyor."

"Yorgun görünüyorsunuz. Tunçaklınız nerede?"

Sazed bir anda yorgunluğu hissetti. Onu görmezden gelmekteydi ama Tindwyl'in sözleri üzerine yorgunluk bir dalga gibi gelerek Sazed'in üzerini kapladı.

Sazed içini çekti. "Uyanıklığımın büyük bir kısmını Luthadel'e doğru koşarken kullandım. Buraya gelmek için o kadar hevesliydim ki..." Sazed'in araştırmaları son zamanlarda bir kenara itilmişti. Şehirdeki sorunlar ve mültecilerin gelişiyle birlikte, Sazed fazla zaman bulamıyordu. Dahası o baskının kopyasını zaten çıkarmıştı. Bundan sonraki çalışmaları ipuçları arayarak başka eserlerle detaylı kıyaslamaları gerektirecekti. Büyük olasılıkla Sazed'in bundan sonra da zaman bulması...

Tindwyl'in gözlerindeki garip bakışın farkına vararak kaşlarını çattı.

"Pekâlâ. Bana da gösterin," dedi Tindwyl içini çekerek.

"Neyi?"

"Bulduğunuz şey her neyse onu," dedi Tindwyl. "Sizi iki salahiyeti koşa koşa geçmeye iten keşfinizi. Onu gösterin bana."

Bir anda her şey hafiflemiş gibi geldi. Yorgunluğu, endişesi hatta üzüntüsü bile. "Memnunluk duyarım," dedi Sazed sessizce.

Bir diğer iş daha başarıyla tamamlandı, diye düşündü Breeze iki Terrislinin depodan ayrılmasını izlerken kendi kendisini kutlayarak.

Çoğu kişi, hatta asiller bile, Teskin'i yanlış anlardı. Bunun bir tür zihinsel kontrol olduğunu düşünürlerdi, hatta daha doğrusunu bilenler bile Teskin'in mütecaviz, korkunç bir şey olduğunu varsayardı.

Breeze onu asla bu şekilde görmemişti. Teskin mütecaviz bir şey değildi. Öyleyse bile, insanların arasında gerçekleşen sıradan etkileşimler de benzer derecede mütecavizdi. Teskin, doğru yapıldığında, bir başka insana emredici bir ses tonuyla konuşmaktan ya da bir kadının dekolte giymesinden daha fazla saldırgan değildi. Üçü de insanlarda ortak, anlaşılır ve de en önemlisi doğal tepkiler yaratırdı.

Sazed, örneğin. Adamı daha iyi bir şekilde hizmet etmesini sağlayacak şekilde daha az yorgun hâle getirmek "saldırganlık" mıydı? Onun acısını (sadece birazcık) Teskin ederek insanların ıstıraplarını karşısında daha dik durabilmesini sağlamak yanlış mıydı?

Tindwyl daha da iyi bir örnekti. Belki bazıları, Sazed'i gördüğü zaman sorumluluk duygusunu ve hayal kırıklığını Teskin ettiği için Breeze'in işgüzarlık ettiğini söylerdi. Ama hayal kırıklığının gölgelediği duyguları Breeze yaratmamıştı ki. Merak gibi duyguları. Saygı. Sevgi.

Hayır, eğer Teskin basit "zihin kontrolü" olsaydı, ikili Breeze'in etki alanının dışına çıktıkları anda Tindwyl Sazed'e sırtını dönerdi. Ama Breeze onun böyle yapmayacağını biliyordu. Hayati bir karar verilmişti ve bu kararı onun yerine Breeze vermemişti. Bu an haftalardır adım adım inşa ediliyordu; Breeze olsa da, olmasa da gerçekleşecekti.

O sadece bunun daha çabuk gerçekleşmesi için yardım etmişti.

Breeze kendi kendine gülümseyerek köstekli saatini kontrol etti. Hâlâ birkaç dakikası daha vardı, o yüzden de tekrar sandalyesine yerleşip genel bir Teskin dalgası göndererek insanların acı ve kederlerini azalttı. Bu kadar çok kişinin üzerine odaklanırken fazla incelikli olamazdı; bazıları Breeze onları fazla güçlü şekilde İttiği için kendilerini duygusal açıdan biraz donuk buluyor olabilirlerdi. Ama grubun geneli için iyi bir şey olacaktı.

Kitabını okumuyordu; gerçekte Elend ve diğerlerinin kitaplarla nasıl bu kadar çok zaman geçirebildiğini de anlayamıyordu. Fazlasıyla sıkıcı şeylerdi. Breeze kendisini sadece eğer etrafında hiç insan yoksa kitap okurken düşünebiliyordu. Bunun yerine, Sazed dikkatini çekmeden önce yapmakta olduğu şeye geri döndü. Mültecileri inceliyor, her birisinin ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu.

Teskin hakkındaki diğer büyük yanlış anlama da buydu. Allomansi gözlem yeteneği kadar önemli sayılmazdı. Doğru, incelikli bir dokunuşun kesinlikle yardımı oluyordu. Ancak Teskin, Allomanser'e bir kişinin duygularını bilme becerisini vermiyordu. Onları Breeze kendi başına tahmin etmek zorundaydı.

Her şeyin gelip dayandığı nokta doğal olanın ne olduğuydu. En tecrübesiz skaa bile içinde beklenmedik duygular yankılanmaya başladığı zaman Teskin edilmekte olduğunun farkına varırdı. Teskinde gerçek ustalık doğal duyguların teşvik edilmesiydi, diğer doğru duyguları dikkatli biçimde daha az güçlü hâle getirerek yapılırdı. İnsanlar duygulardan örülmüş bir halıydı; çoğu zaman "hissettiklerini" sandıkları şeyler, sadece o anda hangi duyguların baskın olduğuyla ilgiliydi.

Dikkatli Teskinci yüzeyin altını da görürdü. O, bir insanın *gerçekten* ne hissettiğini anlardı, insanın kendisi o duyguları anlamadığı (ya da kabul etmediği) zamanlarda bile. Sazed ve Tindwyl'in durumunda olduğu gibi.

Garip bir çift, diye düşündü Breeze kendi kendisine, skaalardan bir tanesini uyumaya çalışırken daha rahat olması için öylesine Teskin ediyordu. *Çetenin geri kalanı bu ikisinin düşman olduğundan emin. Ama nefret nadiren bu derecede bir tatsızlık ve hüsran yaratabilir. Hayır, bu iki duygu tamamıyla farklı bir sorun dizisinden kaynaklanıyor.*

Gerçi Sazed'in hadım edilmiş olması lâzım değil miydi? İşler nasıl bu hâle geldi acaba...

Deponun kapıları açılarak Elend içeriye girerken Breeze'in düşünceleri kesintiye uğradı; Ham de, ne yazık ki, ona eşlik etmekteydi. Elend beyaz üniformalarından bir tanesini giyiyordu, beyaz eldivenleri ve kılıcı da vardı. Beyaz önemli bir semboldü; şehirdeki bütün kül ve is göz önüne alındığı zaman, beyaz giysili bir adam oldukça çarpıcıydı. Elend'in üniformaları küle dayanıklı olmaları için tasarlanmış özel kumaşlardan dikilmişti, yine de her gün temizlenmeleri gerekiyordu. Etkisi ise çabalara değerdi.

Breeze anında Elend'in duygularına elini atarak onu daha az yorgun, daha az kararsız yaptı, gerçi ikincisi artık neredeyse gereksiz hâle gelmekteydi. Bu kısmen Terrislinin işiydi; Breeze onun, Allomansi'sinin de olmadığı göz önüne alınırsa, insanların duygusal yapılarını değiştirebilme becerisinden oldukça etkilenmişti.

Breeze Elend'in tiksinti ve acıma duygularına dokunmadı, ortam düşünüldüğü zaman ikisi de uygundu. Ancak Ham'i daha az tartışmacı yapmak için birazcık itekledi, Breeze şu anda adamın gevezelikleriyle uğraşacak bir ruh hâlinde değildi.

İki adam yaklaşırken Breeze ayağa kalktı. İnsanlar Elend'i gördükleri zaman canlandılar, onun varlığı her nasılsa insanlara Breeze'in Allomansi'yle taklit edemeyeceği bir umut getiriyordu. Elend'e kral diyerek kendi aralarında fısıldaştılar.

"Breeze," dedi Elend başıyla selam vererek. "Sazed burada mı?"

"Korkarım ki az önce ayrıldı," dedi Breeze.

Elend'in dikkati dağınıkmış gibi görünüyordu. "Eh, neyse," dedi. "Onu daha sonra bulurum." Odada etrafına bakındı, dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı. "Ham, yarın Kenton Sokağı'ndaki giysi tüccarlarını toparlayıp bunu görmeleri için buraya getirmeni istiyorum."

"Bundan hoşlanmayabilir Elend," dedi Ham.

"Hoşlanmasınlar zaten," dedi Elend. "Ama bu odayı ziyaret ettikten sonra fiyatları konusunda ne düşünecekler, görelim. Kıtlık dolayısıyla yiyeceklerin pahalı olmasını anlayabilirim. Ama halkı giysiden de mahrum bırakmak sadece açgözlülük."

Ham başını sallayarak onayladı ama Breeze onun duruşundan mutsuzluğunu görebiliyordu. Diğerleri Ham'in ne kadar garip bir şekilde çatışma karşıtı olduğunu fark ediyorlar mıydı? Arkadaşlarıyla tartışmayı severdi ama filozofluğunda herhangi bir gerçek sonuca nadiren ulaşırdı. Ayrıca, yabancılarla kavga etmekten mutlak derecede nefret ederdi; Breeze her zaman bunun esas olarak insanlara vurması için kiralanan bir kişi için garip bir özellik olduğunu düşünmüştü. Ham'i tüccarlarla yüzleşme konusunda daha az endişe duyması için bir parça Teskin etti.

"Sen bütün gece burada kalmayacaksın, değil mi Breeze?" diye sordu Elend.

"Hükümdar adına, hayır!" dedi Breeze. "Güzel kardeşim, benim gelmemi sağlayabildiğin için bile şanslısın. Gerçekten de, burası bir centilmen için hiç de uygun bir yer değil. Bunaltıcı atmosfer, pislik. Ve kokudan ise bahsetmeye bile gerek yok!"

Ham kaşlarını çattı. "Breeze, bir gün sen başka insanları da düşünmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Onları belli bir uzaklıktan düşünebileceğim sürece, Hammond, o işle meşgul olmaktan memnunluk duyacağını."

Ham başını olumsuzca salladı. "Umutsuz vakasın."

"O zaman saraya geri mi dönüyorsun?" diye sordu Elend.

"Aslında evet," dedi Breeze köstekli saatini kontrol ederek.

"Seni götürelim mi?"

"Ben kendi arabamı getirdim," dedi Breeze.

Elend başını sallayarak onayladı, sonra Ham'e doğru döndü ve ikili Elend'in diğer Parlamento üyelerinden biriyle olan sonraki görüşmesi hakkında konuşarak geldikleri gibi gittiler.

Breeze kısa bir süre sonra saraya girdi. Zihinsel yorgunluklarını Teskin ederken kapı muhafızlarını başını sallayarak selamladı. Onlar da karşılık olarak canlandılar ve sisleri yenilenmiş bir dikkatle izlemeye başladılar. Bu uzun sürmeyecekti, ama bunun gibi küçük dokunuşlar Breeze için nefes almak gibiydi.

Saat geç oluyordu ve koridorlarda az sayıda insan vardı. Mutfaklardan geçerek yoluna devam etti, bulaşıkhane hizmetçilerini daha konuşkan olmaları için Dürtüklemişti. Çalışırlarken zamanlarının daha hızlı geçmesini sağlardı. Mutfakların ardında ufak bir masa yerleştirilmiş, bir çift sıradan lambayla aydınlatılan küçük taştan bir oda buldu. Burası sarayın kulübeye benzer tek kişilik yemek odalarından birisiydi.

Clubs odanın bir köşesinde oturuyordu, sakat bacağı bankın üzerine uzatılmıştı. Breeze'e bir kaş çatmayla dik dik baktı. "Geç kaldın."

"Sen erken gelmişsin," dedi Breeze, Clubs'ın karşısındaki banka yerleşirken.

"Aynı şey," diye homurdandı Clubs.

Masanın üstünde bir şarap şişesiyle birlikte ikinci bir kupa daha vardı. Breeze yeleğinin düğmelerini çözdü, sessizce içini çekti ve arkasına yaslanıp bacaklarını bankının üzerine uzatırken kendisine de bir kupa doldurdu.

Clubs şarabını yudumladı.

"Bulutun açık mı?" diye sordu Breeze.

"Senin yanındayken mi? Her zaman," dedi Clubs.

Breeze gülümseyerek bir yudum aldı ve rahatladı. Her ne kadar artık güçlerini kullanmak için nadiren fırsat bulabiliyor olsa da, Clubs bir Dumancı'ydı. O bakır yaktığı zaman bütün Allomanser becerileri tunç yakanlara görünmez olurdu. Ama daha önemlisi, en azından Breeze için, bakır yakmak Clubs'a bütün duygusal Allomansi türlerine karşı bağışıklık sağlıyordu.

"Bu niye seni bu kadar mutlu ediyor bilmem," dedi Clubs. "Senin duygularla oynamaktan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum," dedi Breeze.

"O zaman niye her gece gelip benimle içiyorsun?" diye sordu Clubs.

"İtirazın mı var?"

Clubs cevap vermedi. Bu aşağı yukarı onun itirazı olmadığını söyleme yöntemiydi. Breeze huysuz generale dik dik baktı. Diğer çete üyelerinin çoğu Clubs'dan uzak dururdu; Kelsier onu normalde kullandıkları Bakırbulut ölmüş olduğu için son anda getirmişti.

"Teskinci olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun Clubs?" diye sordu Breeze.

"Hayır."

"Sana dikkate değer bir kontrol veriyor. Etrafındakilere tesir edebiliyor olmak, her zaman insanların tepkilerine hâkim olduğunu hissetmek. Bu muhteşem bir his."

"Kulağa harika geliyor," dedi Clubs düz bir sesle.

"Ama öte yandan, bu sana da bir şeyler yapıyor. Ben zamanımın büyük bir kısmını insanları izleyerek, değiştirerek, Dürtükleyerek, Teskin ederek harcıyorum. Bu beni değiştirdi. Ben insanlara... aynı şekilde bakamıyorum. Birisiyle, onu değiştirilecek ve tesir edilecek bir nesne olarak gördüğün zaman, sadece arkadaşlık edebilmek zor."

Clubs homurdandı. "Demek biz o yüzden senin hiç kadınlarla birlikte olduğunu görmedik."

Breeze başını sallayarak onayladı. "Artık benim elimde değil. Her zaman etrafımdaki herkesin duygularına dokunuyorum. Ve böylece de... bir kadın beni sevecek olduğu zaman..." Breeze mütecaviz olmadığını düşünmeyi tercih ediyordu. Ama onu sevdiğini söyleyen herhangi bir kişiye nasıl güvenebilirdi ki? Onların karşılık verdiği şey kendisi miydi, yoksa Allomansi'si mi?

Clubs kupasını doldurdu. "Sen göründüğünden çok daha sersemmişsin."

Breeze gülümsedi. Clubs onun dokunuşuna tamamen bağışık olan çok az sayıdaki kişiden birisiydi. Duygusal Allomansi onun üzerinde işe yaramazdı ve Clubs duyguları konusunda da her zaman tamamıyla açıktı: her şey onu huysuzlandırıyordu. Onu Allomantik olmayan yöntemler kullanarak manipüle etmeye çalışmanın da sonuçsuz bir zaman kaybı olduğu ortaya çıkmıştı.

Breeze gözlerini şarabına dikti. "Komik olan şey, sen neredeyse benim yüzümden çeteye katılmıyordun."

"Lanet Teskinciler," diye mırıldandı Clubs.

"Ama senin bize karşı bağışıklığın var."

"Allomansi'nize karşı belki," dedi Clubs. "Ama bu senin gibilerin kullandığı tek yöntem değil. Teskinciler'in etrafındayken bir adam kendisine her zaman dikkat etmek zorunda."

"O zaman neden her akşam benim şarap içmeye gelmeme izin veriyorsun?"

Clubs bir an için sessiz kaldı ve Breeze neredeyse onun cevap vermeyeceğini düşündü. En sonunda Clubs mırıldandı, "Sen çoğu kadar kötü değilsin."

Breeze şaraptan bir yudum aldı. "Bu benim hayatımda aldığım en dürüst iltifatlardan biri olsa gerek."

"Bunun seni bozmasına izin verme," dedi Clubs.

"Oh, bozulmak için geç kaldım," dedi Breeze kupasını tekrar doldururken. "Bu çete... Kell'in planı... onlar zaten bunu eksiksiz olarak başardı."

Clubs onaylamayla başını salladı.

"Bize ne oldu Clubs?" diye sordu Breeze. "Ben Kell'e işin zorluğu çekici geldiği için katıldım. Senin niye katıldığını ise hiç bilmiyorum."

"Para."

Breeze başını salladı. "Onun planı çöktü, ordusu yok edildi ama biz yanında kaldık. Sonra o öldü ama biz *yine de* kaldık. Elend'in bu kahrolası krallığının sonu geldi, sen de biliyorsun."

"Bir ay daha dayanmayacağız," dedi Clubs. Bu boş karamsarlık değildi, Breeze insanları ne zaman ciddi olduklarını anlayacak kadar iyi tanırdı.

"Ama yine de buradayız," dedi Breeze. "Ben bütün günümü bir grup skaanın ailelerinin katledilmiş olduğu gerçeğine rağmen kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayarak geçirdim. Sen bütün gününü, senin yardımın olsun ya da olmasın, kararlı bir düşmanın karşısında sadece birkaç kalp atışı kadar süre dayanabilecek askerleri eğiterek geçirdin. Biz hâlinin ne kadar kötü olduğunun farkında olmanın yanından bile geçmiyormuş gibi görünen, oğlandan bozma bir kralı takip ediyoruz. Neden?"

Clubs başını iki yana salladı. "Kelsier. Bize bir şehir verdi, bizim onu korumakla sorumlu olduğumuzu düşünmemizi sağladı."

"Ama biz o türden insanlar değiliz," dedi Breeze. "Bizler hırsız ve dolandırıcıyız. Bizim umurumuzda olmaması gerekir. Yâni... ben o kadar düşmüşüm ki, çalışırlarken zamanları daha mutlu geçsin diye bulaşıkhane hizmetçilerini Teskin eder oldum! Pembeler giyip çiçekler taşımaya başlasam yeridir. Düğünlerde epey para kırabilirim."

Clubs homurdandı. Sonra da kupasını kaldırdı. "Firari'ye," dedi. "Bizi kendimizden daha iyi tanıdığı için ona lanet olsun."

Breeze de kendi kupasını kaldırdı. "Lanet olsun ona," diye katıldı sessizce.

İkili sessizleşti. Clubs'la konuşmanın... ee, konuşmamaya dönüşmek gibi bir eğilimi vardı. Ancak Breeze sade bir hoşnutluk hissediyordu. Teskin muhteşem bir şeydi, onu Breeze yapan şey Teskincilik'ti. Ama ayrıca işti de. Kuşlar bile sürekli olarak uçamazlardı.

"*İşte* buradasın."

Breeze gözlerini anında açtı. Allrianne odanın girişinde, hemen masanın kenarında duruyordu. Açık mavi giyinmişti, bu kadar çok elbiseyi nereden buluyordu? Makyajı elbette ki kusursuzdu ve saçında da bir kurdele vardı. Batı'da sık bulunan ama Merkez Salahiyet'te neredeyse hiç duyulmamış o uzun sarı saçları ve o canlı, davetkâr silueti.

Arzu anında içinde alevlendi. *Hayır*! diye düşündü Breeze. O *senin yarı yaşında. Sen rezil yaşlı bir adamsın. Rezil*! "Allrianne," dedi rahatsız bir şekilde. "Senin yatmış olman filan gerekmiyor mu?"

Allrianne gözlerini devirerek, bankta yanına oturabilmek için Breeze'in bacaklarını kenara kışkışladı. "Saat daha dokuz Breeze. Ben on sekizimdeyim, on değil."

Olabilirdin de, diye düşündü Breeze, odaklanacak başka bir şeyler arayarak gözlerini Allrianne'den uzağa çevirirken. Daha güçlü olması gerektiğini, kızın kendisine yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama kız kayarak onun yanına sokulup, kupasından bir yudum alırken bir şey yapmadı.

Breeze içini çekerek kolunu onun omuzlarına sardı. Clubs sadece başını iki yana salladı, dudağında ufak bir tebessüm vardı.

"Hah, bu bir soruyu cevaplıyor," dedi Vin sessizce.

"Hanımım?" dedi karanlık odada karşısındaki masanın üstünde oturan OreSeur. Allomanser kulaklarıyla Vin, barakaya benzer komşu odada tam olarak neler olup bittiğini duyabiliyordu.

"Allrianne de Allomanser'miş," dedi Vin.

"Öyle mi?"

Vin başını sallayarak onayladı. "Geldiğinden beri Breeze'in duygularını Körüklüyor, kendisini ona daha çok arzulatıyor."

"Güya Breeze'in bunu fark etmesi gerek," dedi OreSeur.

"Değil mi ya," dedi Vin. Büyük olasılıkla Vin'in bu kadar da neşelenmiş olması gerekirdi. Kız bir Sissoylu olabilirdi; gerçi o pofuduğun sislerin içinde uçması fikri gülünç görünüyordu.

Bu da herhâlde tam olarak onun düşünmemi istediği şeydir, diye düşündü Vin. *Kliss ve Shan ı hatırlamam gerek, ikisi de olduklarını düşündüğüm kişi çıkmamıştı.*

"Breeze büyük ihtimalle sadece duygularının doğal olmadığını düşünmüyor," dedi Vin. "Allrianne'i zaten çekici buluyor olmalı."

OreSeur ağzını kapatarak başını yana doğru eğdi, bu kaş çatmanın köpek versiyonuydu.

"Biliyorum," dedi Vin ona hak vererek. "Ama en azından Allomansi kullanarak baştan çıkaranın *o* olmadığını biliyoruz. Her neyse, bunun bir önemi yok. Clubs kandra değil."

"Bunu nasıl biliyor olabilirsiniz Hanımım?"

Vin durakladı. Clubs Breeze'in yakınlarındayken her zaman bakırını yakardı, bu onun bakır kullandığı birkaç zamandan birisiydi. Ama birilerinin bakır yakıp yakmadığını söylemek zordu. Ne de olsa, metallerini yaktıkları zaman kendilerini ister istemez gizlemiş olurlardı.

Ama Vin bakırbulutlarını delebiliyordu. Allrianne'in Körüklemesini hissedebiliyordu; hatta Clubs'ın kendisinden gelen hafif bir gümlemeyi, bakırın kendi Allomantik titreşimini bile hissedebiliyordu. Bu Vin'in kendisi ve Lord Hükümdar dışında çok az kişinin duyduğundan şüphe ettiği bir şeydi.

"Biliyorum işte," dedi Vin.

"Öyle diyorsanız öyledir Hanımım," dedi OreSeur. "Ama... siz zaten casusun Demoux olduğuna karar vermemiş miydiniz?"

"Ben yine de Clubs'ı kontrol etmek istiyordum," dedi Vin. "Aşırı bir şeyler yapmadan önce."

"Aşırı?"

Vin bir an sessizlik içinde oturdu. Pek fazla kanıtı yoktu ama içgüdüleri vardı, ve o içgüdüler de ona casusun Demoux olduğunu söylüyordu. Onun o geçen gece gizli gizli dışarı çıkma şekli... casus olarak onu seçmenin bariz mantığı... her şey örtüşüyordu.

Ayağa kalktı. İşler fazla tehlikeli, fazla hassas hâle geliyordu. Artık bunu daha fazla görmezden gelemezdi. "Gel hadi," dedi Vin odadan dışarı çıkarak. "Demoux'yu hapse atmanın zamanı geldi."

"Ne demek onu *kaybettin*?" diye sordu Vin, Demoux'nun odasının kapısı önünde.

Hizmetkârın yüzü kızardı. "Leydim, özür diliyorum. Söylediğiniz gibi onu izledim, ama o devriye gezmek için dışarı çıktı. Onu takip mi etmem gerekirdi? Yani, siz de bunun şüpheli görüneceğini düşünmez miydiniz?"

Vin sessizce kendi kendine küfretti. Ancak kızmaya hakkı olmadığını biliyordu. *Doğrudan Ham'e söylemiş olmam gerekirdi*, diye düşündü hüsran içinde.

"Leydim, o sadece birkaç dakika önce gitti," dedi hizmetkâr.

Vin OreSeur'a bir bakış attı, sonra da koridordan aşağı doğru hızla fırladı. Bir pencereye ulaşır ulaşmaz Vin dışarıdaki karanlık gecenin içine sıçrayıp avluya kadar kısa mesafeyi indi, OreSeur arkasından onu takip ediyordu.

Geçen sefer onun saray bahçelerine açılan kapılardan geri döndüğünü görmüştüm, diye düşündü sislerin içinde koşarken. Orada nöbet tutmakta olan bir çift muhafız buldu.

"Yüzbaşı Demoux buradan geçti mi?" diye muhafızları sorguladı meşale ışığından halkalarından içeriye dalarken.

Önce şok, sonra da şaşkınlıkla canlandılar.

"Leydi Vâris?" dedi bir tanesi. "Evet, o az önce dışarı çıktı. Bir ya da iki dakika önce, devriye için."

"Kendi başına mı?" diye sordu Vin.

Başlarını sallayarak onayladılar.

"Bu biraz garip değil mi?"

Omuzlarını silktiler. "O bazen kendi başına gider," dedi bir tanesi. "Biz soru sormayız. O bizim üstümüz sonuçta."

"Ne taraftan?" diye sordu Vin.

Bir tanesi eliyle işaret etti ve Vin yanında OreSeur'la birlikte fırladı. *Onu daha iyi izlemem gerekirdi. Gözlerini onun üzerinde tutmaları için gerçek casuslar kiralamalıydım. Daha çok...*

Vin durdu. İlerisinde, sisler içindeki sessiz bir sokaktan aşağı yürümekte olan bir siluet vardı, şehre doğru gidiyordu. Demoux.

Vin yere bir sikke attı ve kendisini havaya fırlattı, Demoux'nun başının çok üzerinden geçerek bir binanın çatısına indi. Demoux habersizce yoluna devam etti. Demoux ya da kandra, ikisinin de Allomantik güçleri olmazdı.

Vin durakladı, hançerlerini çekmiş, atılmaya hazırdı. Ama... Vin'in hâlâ hiçbir gerçek kanıtı yoktu. Kelsier'in değiştirmiş olduğu parçası, güven duymaya başlamış olan parçası, kendi tanıdığı Demoux'yu hatırladı.

Ben gerçekten de onun kandra olduğuna inanıyor muyum? diye düşündü. *Yoksa sadece gerçek arkadaşlarımdan şüphe etmek zorunda kalmamak için onun kandra* olmasını *mı istiyorum?*

Aşağıda Demoux yürümeye devam ediyordu, Vin'in kalayla güçlendirilmiş kulakları ayak seslerini kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Arkasında OreSeur zorlukla çatının üstüne tırmandı, sonra da gelip yanında yere oturdu.

Öylece saldıramam, diye düşündü Vin. *En azından izlemem, nereye gittiğini görmem gerekir. Kanıt bulmalıyım.* Belki bu arada bir şeyler de öğrenirdi.

OreSeur'a elini salladı ve sessizce çatıların üstünde ilerleyerek Demoux'yu takip ettiler. Kısa süre sonra Vin garip bir şey fark etti; birkaç sokak ötede sisleri aydınlatan, binaları tekinsiz gölgelere dönüştüren titrek bir ateş yanıyordu. Vin Demoux'ya bir bakış atıp, gözleriyle onu takip etti. Bir ara sokaktan aşağı doğru yürüyerek aydınlığa doğru hareket ediyordu.

Ne...?

Vin kendisini çatıdan attı. Işığın kaynağına varmak onun için sadece üç sıçrama sürmüştü. Küçük bir meydanın merkezinde mütevazı bir ateş yanıyordu. Etrafına ısınmak için toplanmış olan skaalar vardı, sislerin içinde biraz korkmuş görünüyorlardı. Vin onları gördüğü için şaşırmıştı. Çöküş gecesinden beri skaaların sislerin içine çıktıklarını görmemişti.

Demoux bir yan sokaktan geliyordu, bazılarını selamlayarak yaklaştı. Ateş ışığında Vin bunun kesinlikle o olduğunu görüyordu; ya da en azından onun yüzünü taşıyan bir kandra.

Meydanda belki iki yüz kişi vardı. Demoux kaldırım taşlarına oturacakmış gibi ilerledi ama birisi hızla sandalye getirerek yaklaştı.

Genç bir kadın da Demoux'ya minnetle kabul ettiği dumanı tüten bir kupa getirdi.

Vin bir çatının üstüne zıpladı, ateş ışığı onu ortaya çıkarmasın diye çömelmişti. Çoğu gruplar hâlinde daha çok skaa geliyordu ama bazı cesur kişiler tek başlarına gelmişti.

Arkasından bir ses geldi ve Vin döndüğünde OreSeur'un çatının kenarından zorlukla tırmanmakta olduğunu gördü, görünüşe göre sıçrayarak zar zor da olsa çatıya erişebilmişti. OreSeur aşağıdaki sokağa bir göz attı, başını salladı, sonra da Vin'e katılmak için geldi. Vin bir parmağını dudaklarına kaldırarak başıyla aşağıdaki çoğalmakta olan insan grubuna işaret etti. OreSeur karşısındaki sahneye bakarken başını yana yatırdı ama bir şey söylemedi.

En sonunda Demoux ayağa kalktı, dumanı tüten kupayı hâlâ ellerinde tutuyor

du. İnsanlar etrafına toplanarak soğuk kaldırım taşlarının üzerine oturdu, battaniyeler ya da pelerinlerin altında büzüşmüşlerdi.

"Sislerden korkmamalıyız dostlarım," dedi Demoux. Onunki güçlü bir liderin, ya da buyurgan bir savaş komutanının sesi değildi; sertleşmiş bir gencin sesiydi, biraz tereddütlü ama yine de etkili.

"Firari bize bunu öğretti," diye devam etti Demoux. "Sishortlakları veya diğer dehşetlerin hikâyelerini hatırlamadan sisleri düşünmenin çok zor olduğunu biliyorum. Ama Firari sisleri bize verdi. Biz de sisler sayesinde onu hatırlamaya çalışmalıyız."

Lord Hükümdar adına... diye düşündü Vin şok içinde. *Onlardan biri, Firari Kilisesi'nin bir üyesi!* Vin bocaladı, ne düşüneceğinden emin değildi. Kandra mıydı, değil miydi? Kandra neden bunlar gibi bir grup insanla görüşürdü ki? Ama... Demoux'nun kendisi olsa bunu neden yapardı?

"Firari olmadan zor olduğunu biliyorum," dedi Demoux aşağıda. "Sizin ordulardan korktuğunuzu biliyorum. Bana güvenin, biliyorum. Onları ben de görüyorum. Sizlerin bu kuşatmanın altında azap çektiğinizi biliyorum. Ben... sizlere endişe etmemeniz gerektiğini söyleyebileceğimden de emin değilim. Firari'nin kendisi de büyük zorluklar gördü; karısının ölümü, Hathsin Çukurları'na hapsedilişi. Ama o sağ kaldı. Önemli olan da bu, değil mi? Bizim yaşamaya devam etmemiz gerek, işler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın. Sonunda biz kazanacağız. Tıpkı onun kazandığı gibi."

Demoux elindeki kupayla ayakta duruyordu, Vin'in görmüş olduğu skaa vaizlere hiç de benzemiyordu. Vin onları görmüştü. Kelsier dinini kurması için tutkulu bir adam seçmişti; ya da daha doğrusu, dini ortaya çıkaracak devrimi kurması için. Kelsier'in destekçilerini ateşleyebilecek, onları yıkıcı bir ayaklanma için tahrik edecek liderlere ihtiyacı vardı.

Demoux daha farklı bir şeydi. O bağırmıyor, sakince konuşuyordu. Ama insanlar ona dikkat ediyordu. Onun etrafındaki taşlara oturuyor, başlarını kaldırarak umut, hatta huşu dolu gözlerle ona bakıyorlardı.

"Leydi Vâris," diye fısıldadı bir tanesi. "Peki ya o?"

"Leydi Vin muazzam bir sorumluluk taşıyor," dedi Demoux. "Ağırlığın onun omuzlarını çökerttiğini ve şehirdeki sorunlar yüzünden ne kadar hüsran duyduğunu görebiliyorsunuz. O dürüst bir kadın ve ben onun Parlamento'nun politika oyunlarından hoşlandığını düşünmüyorum."

"Ama o bizi koruyacak, değil mi?" diye sordu birisi.

"Evet," dedi Demoux. "Evet, ben buna inanıyorum. Bazen ben onun Firari'den bile daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Firari'nin bir Sissoylu olarak sadece iki yıllık tecrübesi vardı, biliyor musunuz? Leydi Vin'in de ancak o kadar zamanı oldu."

Vin arkasını döndü. *Her şey gelip buna dayanıyor,* diye düşündü. *Laf bana gelinceye kadar mantıklı konuşuyorlar, ama sonra...*

"O bize barış getirecek, bir gün," dedi Demoux. "Vâris güneşi geri getirecek, küllerin yağmasını durduracak. Ama bizim de o zamana kadar sağ kalmamız gere-

kiyor. Ve savaşmak zorundayız. Firari'nin bütün amacı Lord Hükümdar'ı yok etmek ve bizleri özgür bırakmaktı. Eğer şimdi ordular geldi diye biz kaçacak olursak, ona ne minnet göstermiş oluruz?

"Gidin ve Parlamento üyelerinize Lord Cett'i ya da hatta Lord Penrod'yu kralınız olarak istemediğinizi söyleyin. Oylama bir gün içinde yapılacak ve bizim doğru adamın kral yapıldığından emin olmamız *şart*. Firari Elend Venture'yı seçti ve bizim takip etmemiz gereken kişi de o."

Bak bu yeni, diye düşündü Vin.

"Lord Elend zayıf," dedi kalabalıktan birisi. "O bizi savunmaz."

"Leydi Vin onu seviyor," dedi Demoux. "O zayıf bir adamı sevmezdi. Penrod ve Cett sizlere skaalara *eskiden* yapıldığı gibi muamele ediyorlar ve siz de o yüzden onları güçlü zannediyorsunuz. Ama bu güç değil, bu zulüm. Bizim daha iyisini istememiz gerek! Bizim Firari'nin yargısına güvenmemiz gerek!"

Vin çatının kenarına yaslandı, gerginliği biraz olsun azalmıştı. Demoux gerçekten casus olsa bile, bu gece Vin'e herhangi bir kanıt vermeyecekti. O yüzden Vin bıçaklarını ortadan kaldırdı, sonra da kollarını kavuşturup çatının kenarına yaslanarak dinlendi. Serin kış akşamında ateş çıtırdayarak yanıyor, sislere karışan duman bulutları çıkarıyordu ve Demoux da sessiz, güven verici sesiyle konuşmaya devam ediyor, insanlara Kelsier'i anlatıyordu.

Bu gerçekte bir din bile değil, diye düşündü Vin dinlerken. *Teoloji ne kadar da basit, hiç de Sazed'in bahsettiği karmaşık inanışlar gibi değil.*

Demoux basit kavramları anlatıyordu. Kelsier'i bir örnek olarak gösteriyor, sağ kalmaktan ve zorluklara katlanmaktan bahsediyordu. Vin dolaysız sözlerin neden skaalara çekici geleceğini görebiliyordu. Gerçekten de insanların sadece iki seçeneği vardı: mücadele ya da vazgeçme. Demoux'nun öğretileri onlara yaşamaya devam etmek için bir bahane veriyordu.

Skaaların ayinlere, dualara ya da kurallara ihtiyacı yoktu. Henüz yoktu. Din konusunda böyle şeylere ihtiyaç duymak için genel olarak fazlasıyla tecrübesizlerdi, fazlasıyla korkuyorlardı. Ama Vin dinledikçe, Firari Kilisesi'ni daha iyi anladı. Bu onların ihtiyaç duydukları şeydi; skaaların zaten bildiği şeyi, zorluklarla dolu bir hayatı alıyor, daha üstün, daha iyimser bir boyuta taşıyordu.

Ve öğretiler de hâlâ gelişmekteydi. Kelsier'in tanrılaştırılması Vin'in tahmin etmiş olduğu bir şeydi, hatta kendisi için olan hürmet de anlaşılabilirdi. Ama Demoux Vin'in külleri durduracağı ve güneşi geri getireceği vaatlerini nereden bulmuştu? O sadece dünyadaki en gizli metinlerin bazılarında tasvir edilen eski dünyayı anlatmayı, yeşil otlar ve mavi gökleri vaaz etmeyi nereden biliyordu?

Renkler ve güzellikten oluşmuş garip bir dünyayı tarif ediyordu, yabancı ve hayal etmesi zor ama bir şekilde yine de muhteşem olan bir yer. Bu insanlar için çiçekler ve yeşil bitkiler yabancı, garip şeylerdi; Vin bile onları gözünde canlandırmakta zorlanıyordu ve o Sazed'in tariflerini dinlemişti.

Demoux skaalara bir cennet vaat ediyordu. Bunun olağan tecrübelerden tama-

mıyla uzak olması zorunluydu çünkü sıradan dünyada umuda yer yoktu. Yiyeceksiz bir kış yaklaşır, ordular hepsini tehdit eder ve hükümetleri karışıklık içindeyken olamazdı.

Demoux en sonunda toplantıyı bitirirken Vin geriye çekildi. Bir an için ne hissettiğine karar vermeye çalışarak yattı. Demoux hakkında neredeyse emindi, ama şimdi şüpheleri temelsizmiş gibi görünüyordu. Demoux geceleri dışarı çıkmıştı, doğru, ama Vin şimdi onun neler yaptığını görmüştü. Artı, gizli gizli dışarıya çıkarken davranışları da çok şüpheliydi. Şimdi tekrar düşününce Vin'e öyle geliyordu ki, bir kandra işini yaparken nasıl daha doğal davranacağını bilirdi.

O *değil*, diye düşündü Vin. *Ya da eğer oysa bile, maskesini düşürmek sandığım kadar kolay olmayacak.* Sıkıntıyla kaşlarını çattı. En sonunda içini çekerek ayağa kalktı ve çatının öbür tarafına doğru gitti. OreSeur ardından geliyordu, Vin ona bir göz attı. "Kelsier sana vücudunu almanı söylediği zaman, bu insanlara ne vaaz etmeni istemişti?"

"Hanımım?" dedi OreSeur.

"Sen sanki Kelsier ölümden geri dönmüş gibi onlara göründün."

"Evet."

"Ee, ne söylemiştin?"

OreSeur omzunu silkti. "Çok basit şeyler Hanımım. Onlara isyan zamanının geldiğini söyledim. Onlara zafer umudu vermek için geri geldiğimi, Kelsier'in geri geldiğini, anlattım."

Ben senin ne kadar uğraşırsan uğraş, öldürmeyi asla başaramadığın şeyim. Bunlar Kelsier'in son sözleriydi, Lord Hükümdar'la yüz yüzeyken söylenmişlerdi. *Ben umudum.*

Ben umudum.

Bu kavramın onun etrafında ortaya çıkmış olan kilisenin temeli olmasında şaşacak bir şey var mıydı? "Onlara Demoux'nun demin söylediğini duyduğumuz gibi şeyleri de anlatmanı söyledi mi?" diye sordu Vin. "Küllerin artık yağmaması ve güneşin sarıya dönmesi hakkında?"

"Hayır Hanımım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Vin aşağıdaki taşların üstünden gelen ayak sesleri duyarken. Binanın kenarından aşağıya göz attı ve Demoux'nun saraya geri dönmekte olduğunu gördü.

Vin ara sokakta onun arkasına indi. Takdire şayan bir şekilde adam onu duydu ve bir eli düello değneğinin üzerinde hızla döndü.

"Merhaba Yüzbaşı," dedi Vin doğrularak.

"Leydi Vin?" diye sordu Demoux şaşkınlık içinde.

Vin başını sallayarak, Demoux karanlıkta onu daha iyi görebilsin diye yaklaştı. Azalmakta olan meşale ışığı hâlâ arkalarındaki havayı aydınlatıyor, sis girdapları gölgelerle oynuyordu.

"Senin de Firari Kilisesi'nin bir üyesi olduğunu bilmiyordum," dedi Vin hafifçe.

Demoux başını yere eğdi. Her ne kadar Vin'den en azından iki karış uzun olsa da, karşısında biraz küçülmüş gibi görünüyordu. "Ben... ben bunun sizi rahatsız ettiğini biliyorum. Üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Vin. "Sen insanlar için iyi bir şey yapıyorsun. Elend senin sadakatini duymaktan memnun olacak."

Demoux başını kaldırdı. "Ona söylemek zorunda mısınız?"

"Onun halkın neye inandığını bilmesi gerek Yüzbaşı. Neden bunu gizli tutmamı istiyorsun?"

Demoux içini çekti. "Ben sadece... çetenin benim buraya insanların gözünü boyamak için çıkmış olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ham Firari hakkında vaaz vermenin saçma olduğunu düşünüyor ve Lord Breeze de kiliseyi cesaretlendirmenin tek sebebinin insanları daha kolay etki altına almak olduğunu söylüyor."

Vin karanlığın içinde ona gözlerini dikti. "Sen gerçekten de inanıyorsun, değil mi?"

"Evet leydim."

"Ama sen Kelsier'i tanıyordun," dedi Vin. "Neredeyse en başından beri bizimle birlikteydin. Onun bir tanrı olmadığını biliyorsun."

Demoux, gözlerinde bir parça meydan okuma ile başını kaldırdı. "O Lord Hükümdar'ı devirmek için öldü."

"Bu onu ilahi yapmaz."

"O bizlere sağ kalmayı, umut etmeyi öğretti."

"Siz daha önce de sağ kalıyordunuz," dedi Vin. "İnsanların Kelsier o çukurlara atılmadan önce de umudu vardı."

"Şimdi olduğu gibi değil," dedi Demoux. "Dahası... onun gücü vardı leydim. Ben bunu hissettim."

Vin durakladı. Hikâyeyi o da biliyordu; Kelsier ordunun kalanına örnek teşkil etmesi için Demoux'yu bir şüpheciyle dövüştürmekte kullanmış, Allomansi ile onun hareketlerini yönlendirmiş, sanki Demoux'nun doğaüstü güçleri varmış gibi görünmesine neden olmuştu.

"Ha, Allomansi'yi şimdi biliyorum," dedi Demoux. "Ama... ben o gün onun benim kılıcımı İttiğini hissettim. Onun beni kullanmasını, beni olduğumdan daha fazlası yapmasını hissettim. Bazen onu hâlâ hissedebildiğimi düşünüyorum. Kolumu güçlendirdiğini, kılıcımı yönlendirdiğini..."

Vin kaşlarını çattı. "Seninle ilk karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Demoux başını sallayarak onayladı. "Evet. Siz ordunun yok edildiği gün bizim saklanmakta olduğumuz mağaralara gelmiştiniz. Ben nöbet tutuyordum. Biliyor musunuz leydim, o zaman bile ben Kelsier'in bizim için geleceğini biliyordum. Onun geleceğini ve içimizden sadık kalmış olanları alacağını ve bizlere Luthadel'e geri dönerken kılavuzluk edeceğini biliyordum."

O mağaralara gelmişti çünkü onu buna ben zorlamıştım. Onun istediği kendi başına bir orduyla savaşarak öldürülmekti.

"Ordunun yok edilmesi bir sınavdı," dedi Demoux başını kaldırıp sislere baka-

rak. "Bu ordular... kuşatma... bunlar sadece sınav. Bizim sağ kalıp kalmayacağımızı görmek için."

"Peki ya küller?" diye sordu Vin. "Küllerin yağmayı keseceğini nereden duydun?"

Demoux tekrar ona doğru döndü. "Bunu Firari anlattı, değil mi?"

Vin başını olumsuzca salladı.

"Birçok kişi bunu söylüyor," dedi Demoux. "Doğru olması gerek. Diğer her şeyle de uyumlu, sarı güneş, mavi gökyüzü, bitkiler..."

"Evet, ama bu şeyleri ilk olarak nereden duydun?"

"Emin değilim leydim."

Bunları yapacak olanın ben olduğunu nereden duydun? diye düşündü ama her nedense kendisini bu soruyu dile getirmeye zorlayamamıştı. Ne olursa olsun, Vin cevabını biliyordu: Demoux bilemezdi. Söylentiler yayılıyordu. Artık onları takip ederek kaynağına ulaşmak gerçekten de zor olurdu.

"Saraya geri dön," dedi Vin. "Benim Elend'e gördüğüm şeyi söylemem gerek ama ondan çetenin geri kalanına söylememesini isteyeceğim."

"Teşekkür ederim leydim," dedi Demoux eğilerek. Döndü ve aceleyle uzaklaştı. Bir saniye sonra Vin arkasından bir gümleme duydu; OreSeur atlayarak sokağa inmişti.

Vin ona doğru döndü. "Ben o olduğundan emindim."

"Hanımım?"

"Kandra," dedi Vin kaybolmakta olan Demoux'ya dönerek. "Ben onu keşfettiğimi düşünmüştüm."

"Ve?"

Vin başını iki yana salladı. "Bu da Dockson gibi. Ben Demoux'nun numara yapamayacak kadar fazla şey bildiğini düşünüyorum. O bana... gerçekmiş gibi geliyor."

"Kardeşlerim..."

"...oldukça beceriklidir," dedi Vin bir iç çekmeyle. "Evet biliyorum. Ama onu tutuklamayacağız. Bu gece değil en azından. Bir gözümüzü onun üzerinde tutacağız ama artık o olduğunu düşünmüyorum."

OreSeur başıyla onayladı.

"Gel," dedi Vin. "Elend'i kontrol etmek istiyorum."

Ve böylece, iddiamın odağına geliyorum. Özür dilerim. Kelimelerimi çeliğe dökmek için zorlanır, bu donmuş mağarada oturmuş karalarken bile, boş yere gevezelik etmeye meyilliyim.

37

SAZED ARALIKLARDAN SIZMAYA BAŞLAMIŞ OLAN tereddütlü ışık huzmelerini fark ederek pencere kepenklerine bir göz attı. *Sabah oldu mu?* diye düşündü. *Bütün gece çalıştık mı?* Bu pek de olasıymış gibi görünmüyordu. Hiç uyanıklık çekmemişti ama kendisini günlerdir olduğundan daha dikkatli, daha canlı hissediyordu.

Yanındaki sandalyede Tindwyl oturuyordu. Sazed'in masasının üstü kullanılmayı bekleyen kâğıtlar, ikişer mürekkep hokkası ve kalemle doluydu. Hiç kitap yoktu, Sırdaşlar'ın öyle şeylere ihtiyacı olmazdı.

"Hah!" dedi Tindwyl bir kalemi kaparak yazmaya başlarken. O da yorgun görünmüyordu ama büyük olasılıkla o tunçaklına uzanmış, içerisine depolanmış olan uyanıklığa erişiyordu.

Sazed onun yazmasını izledi. Neredeyse tekrar gençmiş gibi görünüyordu, Sazed yaklaşık on yıl önce Besiciler tarafından serbest bırakılmasından beri onda bu kadar açık bir heyecan görmemişti. O gün, büyük işi bitmiş olan Tindwyl en sonunda akranı olan diğer Sırdaşlar'a katılmıştı. Tindwyl'e, çocuk doğurarak inzivada geçirdiği otuz yıl süresinde keşfedilerek toparlanmış olan bilgileri aktaran kişi Sazed olmuştu.

Tindwyl'in Sinod'da bir yer edinmesi uzun sürmemişti. Ancak o zamana kadar Sazed onların arasından ihraç edilmişti bile.

Tindwyl yazmayı bitirdi. "Pasaj Kral Wednegon'un bir biyografisinden," dedi. "O Lord Hükümdar'a karşı herhangi bir anlamlı askeri direniş gösterebilen son liderlerden birisiydi."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Sazed gülümseyerek.

Tindwyl durakladı. "Elbette." Belli ki Tindwyl kendisi kadar fazla bilgiye erişimi olan birisiyle birlikte çalışmaya alışkın değildi. Yazılı sayfayı Sazed'e doğru itti; Sazed'in zihinsel indeksleri ve kişisel notlarıyla bile, Tindwyl'in pasajı onun için yazması, Sazed'in bunu kendi bakırakıllarının içinden arayıp bulmasından daha hızlıydı.

Son haftaları boyunca kral ile birlikte epey zaman geçirdim, diye yazıyordu metinde.

Tahmin edilebileceği gibi, hayal kırıklığı içindeymiş gibi görünüyordu. Askerleri Fatih'in kolosslarına karşı duramıyorlardı ve adamları FellSpire'den beri tekrar tekrar yenilerek geri sürülmüşlerdi. Ancak kral askerlerini suçlamıyordu. O sorunlarının başka bir kaynaktan geldiğini düşünüyordu: yiyecek.

Son günlerde bu fikrini birkaç sefer dile getirmişti. Eğer elinde daha fazla yiyecek olsaydı dayanabileceğini düşünüyordu. Bu konuda ise Wednegon, Zifir'i suçluyordu. Çünkü Zifir, her ne kadar yenilmiş, ya da en azından zayıflatılmış olsa da, dokunuşu Darrelnai'nin yiyecek stoklarını tüketmişti.

Halkı hem yiyecek yetiştirip, hem de Fatih'in iblis ordularına direniş gösteremezdi. En sonunda yenik düşmelerinin sebebi de bu olmuştu.

Sazed yavaş yavaş başını sallayarak onayladı. "Elimizde bu metnin ne kadarı var?"

"Fazla değil," dedi Tindwyl. "Altı ya da yedi sayfa. Zifir'den bahseden tek kesim de burası."

Sazed pasajı bir kere daha okurken bir an için sessizlik içinde oturdu. En sonunda başını kaldırarak Tindwyl'e baktı. "Siz de Leydi Vin'in haklı olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Zifir'in sis olduğunu düşünüyorsunuz."

Tindwyl başıyla onayladı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Sazed. "En azından, bizim şu anda 'Zifir' olarak adlandırdığımız şey, siste ortaya çıkan bir çeşit değişimdi."

"Ya daha önceki itirazlarınız?"

"Yanlış oldukları kanıtlandı," dedi Sazed sayfayı geri bırakırken. "Sizin sözleriniz ve benim kendi çalışmalarımın sonucunda. Ben bunun doğru olmasını arzu etmiyordum Tindwyl."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı. "İnanmayı bile istemediğiniz bir şeyin izini sürmek için mi Sinod'a bir kere daha meydan okudunuz?"

Sazed onun gözlerinin içine baktı. "Bir şeyi arzulamak ile bir şeyden korkmak arasında fark var. Zifir'in geri dönmesi hepimizi yok edebilir. Ben bu bilgiyi istemedim ama onu keşfetme fırsatını da geri çeviremezdim."

Tindwyl gözlerini kaçırdı. "Bunun bizleri yok edeceğine inanmıyorum Sazed. Siz müthiş bir keşif yaptınız, onu kabul ediyorum. Bu Kwaan adlı adamın yazıları

bize çok şeyler söylüyor. Gerçekten de, eğer Zifir sis idiyse, o zaman bizim Lord Hükümdar'ın Miraç'ı konusunda sahip olduğumuz bilgi ziyadesiyle artmış demektir."

"Peki ya sisler güçlenmeye başlamışlarsa?" diye sordu Sazed. "Ya biz, Lord Hükümdar'ı öldürmek suretiyle, sisleri boyunduruk altında tutan güç her ne idiyse yok etmişsek?"

"Sislerin gündüz de geldiği yönünde hiçbir kanıtımız yok," dedi Tindwyl. "Ve insanları öldürüyor olması ihtimaline dair elimizde sadece sizin tereddütlü teorileriniz var."

Sazed başka tarafa baktı. Masanın üstündeki parmakları, Tindwyl'in aceleyle yazmış olduğu kelimeleri kirletmişti. "Bu doğru," dedi Sazed.

Tindwyl loş odanın içinde hafifçe içini çekti. "Neden hiç kendinizi savunmuyorsunuz Sazed?"

"Ne savunma olabilir ki?"

"Bir şeyler olması gerekir. Özür ve af diliyorsunuz ama görünürdeki suçluluk duygunuz hiçbir zaman davranışlarınızı değiştiriyormuş gibi görünmüyor! Hiç düşünmüyor musunuz ki, belki de eğer daha sözünü sakınmaz olsaydınız, Sinod'a siz önderlik ediyor olabilirdiniz? Onlar sizi kendi adınıza savlar sunmayı reddettiğiniz için ihraç ettiler. Siz benim hayatımda gördüğüm en utangaç isyancısınız."

Sazed cevap vermedi. Yan tarafına doğru bir göz atarak Tindwyl'in kaygılı gözlerini gördü. Güzel gözlerini. *Aptalca düşünceler*, dedi Sazed kendi kendine, tekrar uzaklara bakarken. *Bunu her zaman biliyordun. Başkaları için bazı şeyler olabilir ama senin için asla olamaz.*

"Siz Lord Hükümdar konusunda haklıydınız Sazed," dedi Tindwyl. "Belki başkaları da sizi takip edeceklerdi, eğer siz sadece birazcık daha... ısrarcı olsaydınız."

Sazed olumsuzca başını salladı. "Ben sizin biyografilerinizdeki adamlardan bir tanesi değilim Tindwyl. Aslına bakacak olursanız, bir *adam* bile değilim."

"Siz onlardan daha iyi bir adamsınız Sazed," dedi Tindwyl sessizce. "Sinir bozucu olan kısım, benim bunun nedenini hiçbir zaman çözememiş olmam."

Sessizleştiler. Sazed ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyerek kepenkleri açıp ışığın içeri girmesine izin verdi. Sonra da odanın lambasını söndürdü.

"Ben bugün ayrılacağım," dedi Tindwyl.

"Ayrılacak mısınız?" diye sordu Sazed. "Ordular sizin geçip gitmenize izin vermeyebilir."

"Ben onları geçmeyecektim Sazed. Onları ziyaret etmeyi planlıyorum. Genç Lord Venture'ya bilgi verdim, aynı yardımı onun rakiplerine de önermem gerekiyor."

"Ah," dedi Sazed. "Anlıyorum. Bunun farkına varmış olmam gerekirdi."

"Ben onların Venture'nın yaptığı gibi dinleyeceklerinden şüpheliyim," dedi Tindwyl, sesine hafif bir sıcaklık izi sızarken. "O iyi bir adam."

"İyi bir kral," dedi Sazed.

Tindwyl cevap vermedi. Her biri bakırakıllarının biri ya da öbüründen elde edilmiş, aceleci bir şekilde karalanmış, sonra ortaya konulmuş ve tekrardan okunmuş olan dağınık notların durduğu masaya baktı.

O zaman bu gece neydi? Bu çalışma gecesi, bu düşünceleri ve keşifleri paylaşma gecesi?

O hâlâ güzeldi. Grileşmekte olan kumral saçları uzun ve düzgündü. Onun iradesini kıramamış olan zorluklarla dolu bir hayatın izleri yüzüne işlenmişti. Ve gözleri... keskin gözler, sadece bir Sırdaş'ın sahip olabileceği bilgi ve öğrenme aşkıyla dolu olan gözler.

Benim böyle şeyleri düşünmemem gerekir, diye düşündü Sazed bir kez daha. *Bunların bir amacı yok. Hiçbir zaman da olmadı.* "O zaman gitmeniz gerek," dedi Sazed arkasını dönerek.

"Tartışmayı yine reddediyorsunuz," dedi Tindwyl.

"Tartışmanın ne anlamı olurdu ki? Siz akıllı ve kararlı bir kişisiniz. Size kendi vicdanınız yol göstermeli."

"Bazen, insanlar sadece onlara başka hiçbir seçenek sunulmamış olduğu için bir yoldan gitmekte kararlıymış gibi görünür."

Sazed ona doğru döndü. Oda sessizdi, sadece aşağıdaki avludan gelen sesler vardı. Tindwyl yarı yarıya güneş ışığının içinde oturmuştu, gölgeler çekildikçe parlak cüppeleri yavaş yavaş daha da fazla aydınlanıyordu. Sanki bir şeyleri ima ediyormuş gibi görünüyordu, Sazed'in ondan duymayı asla beklememiş olduğu bir şeyleri.

"Benim aklım karıştı," dedi Sazed yavaş bir hareketle tekrar yerine otururken. "Peki ya bir Sırdaş olarak göreviniz?"

"O önemli," diye itiraf etti Tindwyl. "Ama... arada bir, bazı istisnalara izin verilmesi gereklidir. Sizin bulduğunuz bu baskı... eh, belki de ben gitmeden önce biraz daha derinlemesine incelenmesi gerekli olabilir."

Sazed gözlerini okumaya çalışarak onu izledi. *Bu hissettiğim şey ne?* diye merak etti. Akıl karışıklığı mı? Afallama mı?

Korku mu?

"Ben sizin istediğiniz şey olamam Tindwyl," dedi Sazed. "Ben bir adam bile değilim."

Tindwyl umursamazca elini salladı. "Ben yıllar içinde gereğinden fazla 'adam' ve doğum gördüm Sazed. Ben Terris halkına karşı görevimi yerine getirdim. Bir süre için onlardan uzakta kalmayı isterim, diye düşünüyorum ben. Bir parçam bana yapılanlar yüzünden onlara kırgın."

Sazed konuşmak için ağzını açtı ama Tindwyl bir elini kaldırdı. "Biliyorum Sazed. Ben o görevi kendim üstüme aldım ve hizmetimden dolayı da memnunum. Ama... sadece ender olarak Sırdaşlar'la görüştüğüm yalnızlık içinde geçen yıllarım boyunca, onların bütün planlarının sadece fethedilmiş bir halk konumlarını korumaya yönelik olmasını cesaret kırıcı bulmuştum.

"Ben Sinod'u faal olarak tedbir almaları için zorlamaya çalışan sadece tek bir adamın olduğunu gördüm. Onlar kendilerini nasıl gizli tutacaklarının planını yaparken, bir adam saldırmayı istiyordu. Onlar Besicilere engel olmanın en iyi yollarına karar verirken, bir adam Son İmparatorluk'un çöküşünü planlamayı istiyordu.

Ben tekrar halkıma katıldığım zaman, o adamın hâlâ mücadele etmekte olduğunu gördüm. Yalnız başına. Hırsızlar ve isyancılarla arkadaşlık kurmuş olduğu için mahkûm edilmiş, cezalandırılmayı sessizce kabul etmişti."

Gülümsedi. "O adam sonunda hepimizi özgürlüğe kavuşturdu."

Tindwyl uzanıp elini tuttu. Sazed afallamış bir hâlde oturuyordu.

"Benim hayatlarını okuduğum adamlar, oturup en iyi saklanma yollarının planını yapan adamlar değillerdi Sazed," dedi Tindwyl sessizce. "Onlar savaştı, onlar zafere ulaşmaya çalıştı. Bazen pervasızlardı ve başkaları onlara aptal dedi. Ama sonunda geçmişe dönüp bakıldığı zaman, onlar bir şeyleri *değiştiren* adamlardı."

Güneş ışığı odanın tamamını kapladı ve Tindwyl de Sazed'in elini kendi ellerinin içinde tutarak durdu. O... kaygılı gibi görünüyordu. Sazed onda bu duyguyu hiç görmüş müydü? Tindwyl güçlüydü, onun hayatında tanıştığı en güçlü kadındı. Onun gözlerinin içinde görmekte olduğu bu şeyin endişe olması mümkün olamazdı.

"Bana bir bahane ver Sazed," diye fısıldadı.

"Ben eğer... burada kalmanızı çok isterim," dedi Sazed bir eli onunkilerin içinde, diğeri de masanın üstünde parmakları hafifçe titreyerek dururken.

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

"Kal," dedi Sazed. "Lütfen."

Tindwyl gülümsedi. "Peki o hâlde, beni ikna ettiniz. O zaman çalışmalarımıza geri dönelim."

Sabahın aydınlığında Elend şehir duvarının üstünde yürüyordu, belindeki kılıç her adımında yanından geçtiği taşlara hafifçe çarpıyordu.

"Neredeyse bir kral gibi görünüyorsun," diye belirtti bir ses.

Elend sese doğru dönerken Ham yürüyüş yoluna çıkan son birkaç basamağı da tırmandı. Hava sertti, hâlâ taşın üstündeki gölgelerde buz kristalleri vardı. Kış yaklaşıyordu. Belki de gelmişti bile. Yine de Ham pelerin giymemişti, sadece her zamanki yeleği, pantolonu ve sandaletleri vardı.

Üşümenin nasıl bir şey olduğunu bile biliyor mudur acaba, diye düşündü Elend. *Lehim. Ne kadar da inanılmaz bir beceri.*

"Diyorsun ki hemen hemen bir kral gibi görünüyorum," dedi Elend dönerek Ham de ona katılırken duvar boyunca yürümeye devam ederken. "Sanırım Tindwyl'in giysileri benim görünüşüm için harikalar yaratmış."

"Ben giysilerden bahsetmiyordum," dedi Ham. "Yüzündeki o ifadeden bahsediyordum. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Saatlerdir," dedi Elend. "Beni nasıl buldun?"

"Askerler," dedi Ham. "Onlar seni bir komutan olarak görmeye başlıyorlar Elend. Onlar senin nerede olduğuna dikkat ediyor, sen etraftayken biraz daha dik duruyorlar, eğer uğrayacağını biliyorlarsa silahlarını cilalıyorlar."

"Ben senin onlarla birlikte fazla zaman geçirmediğini sanıyordum," dedi Elend.

"Yok, ben hiç öyle demedim," dedi Ham. "Ben askerlerle birlikte bol bol zaman geçiriyorum, sadece onların komutanı olabilmek için yeterince göz korkutucu

değilim. Kelsier her zaman benim bir general olmamı istemişti. Ben düşünüyorum ki içten içe o, insanlarla arkadaşlık kurmanın, onlara önderlik etmekten daha değersiz olduğunu düşünüyordu. Belki de o haklıydı, insanların liderlere ihtiyacı var. Ben sadece onlardan bir tanesi olmayı istemiyorum."

"Ben istiyorum," dedi Elend kendisinin böyle dediğini duyduğu için şaşırarak.

Ham omzunu silkti. "Bu büyük ihtimalle iyi bir şeydir. Ne de olsa sen kralsın."

"Nispeten," dedi Elend.

"Tacı hâlâ sen takıyorsun."

Elend başını sallayarak onayladı. "O olmadan çıkmak bana yanlış gibi geldi. Kulağa aptalca geliyor biliyorum, ben sadece kısa bir süre için taç takmıştım. Ama insanların birilerinin hâlâ sorumluluk sahibi olduğunu bilmeye ihtiyaçları var. En azından birkaç gün için daha."

Yürümeye devam ettiler. Uzaklarda, Elend toprakların üstüne çökmüş olan bir gölgeyi görebiliyordu; üçüncü ordu da en sonunda gönderdiği mültecilerin arkasından gelmişti. Gözcüleri koloss kuvvetinin Luthadel'e gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünden emin değildi. Ancak köylülerin acı hikâyesi bazı fikirler veriyordu.

Kolosslar Straff ya da Cett'e saldırmamıştı. Pusuda bekliyorlardı. Görünüşe göre Jastes'ın onları dizginleyecek kadar kontrolü vardı. Ve böylece onlar da kuşatmaya katılmışlardı, bir diğer yaratık daha Luthadel'in üzerine atlamak için fırsat kolluyordu.

Hem özgürlüğü, hem de güvenliği bir arada elde edemediğin zaman hangisini seçersin...?

"İktidarda olmayı istediğini fark ettiğin için şaşırmış gibi görünüyorsun," dedi Ham.

"Ben sadece daha önce bu arzuyu hiç dile getirmemiştim," dedi Elend. "Kalkıp da söylediğim zaman kulağa ne kadar da kibirli geliyor: Ben kral olmak istiyorum. Başka bir adamın benim yerimi almasını istemiyorum. Penrod'nun da değil, Cett'in de değil... kimsenin değil. Mevki bana ait. Bu şehir bana ait."

"Doğru kelime 'kibirli' midir bilmem El," dedi Ham. "Sen neden kral olmak istiyorsun?"

"Bu halkı korumak için," dedi Elend. "Onların güvenliğini ve haklarını korumak için. Ama ayrıca, aristokrasinin bir diğer isyanın daha yanlış tarafında kalmayacağından emin olmak için."

"Bu kibir değil."

"Öyle Ham," dedi Elend. "Ama anlaşılabilir bir kibir. Ben hiçbir adamın bu olmadan önderlik edebileceğini sanmıyorum. Aslında, ben iktidarımın büyük bir kısmı boyunca eksikliğini çektiğim şeyin de bu olduğunu düşünüyorum. Kibir."

"Kendine güven."

"Aynı kavram için daha kibar bir kelime," dedi Elend. "Ben bu halk için, bu işi başka bir adamın yapabileceğinden iyi yaparım. Sadece bunu onlara da kanıtlamak için bir yol bulmam gerekiyor."

"Bulacaksın."

"Sen bir iyimsersin Ham," dedi Elend.

"Sen de öylesin," diye belirtti Ham.

Elend gülümsedi. "Doğru. Ama bu iş beni değiştiriyor."

"Eh, eğer işi elinde tutmaya devam etmek istiyorsan, büyük ihtimalle bizim çalışmaya geri dönmemiz gerek. Sadece bir günümüz kaldı."

Elend başını olumsuzca salladı. "Ben okuyabileceğim her şeyi okudum Ham. Kanunları istismar etmeyeceğim, o yüzden de kanuni boşluk aramanın gereği yok ve ilham için diğer kitapları incelemek de bir işe yaramıyor. Benim düşünecek zamana ihtiyacım var. Yürüyecek zamana..."

Bunu yapmaya devam ettiler. Bu sırada, Elend ileride bir şeyler fark etti. Bir grup düşman askeri onun seçemediği bir şeyler yapıyordu. Askerlerinden birine elini salladı.

"Şu ne?" diye sordu.

Asker eliyle gözlerini gölgeleyerek baktı. "Cett'in adamlarıyla Straff'inkiler arasında bir diğer çatışmaya benziyor Majesteleri."

Elend bir kaşını kaldırdı. "Bu sık sık oluyor mu?"

Asker omzunu silkti. "Son zamanlarda gittikçe sıklaşıyor. Çoğu zaman gözcü devriyeleri karşılaşıp birbirlerine giriyorlar. Geri çekildikleri zaman arkalarında birkaç ceset bırakıyorlar. Büyük bir şey değil Majesteleri."

Elend başıyla onaylayarak adamı gönderdi. *Yeteri kadar büyük*, diye düşündü kendi kendine. O *ordular da bizim olduğumuz kadar gergin olmalı. Askerler bu kadar uzun bir süre boyunca kuşatmada kalmaktan hoşlanıyor olamazlar, özellikle de kış havasında.*

Yaklaşmışlardı. Kolossların da gelişi sadece daha fazla kargaşa yaratacaktı. Eğer Elend doğru şekilde ittirebilirse, Straff ve Cett kafa kafaya savaşa tutuşacaklardı. *Benim sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!* diye düşündü yanında Ham ile yürümeye devam ederken.

Ama ilk önce tahtını geri alması gerekiyordu. O otorite olmadan Elend hiçbir şeydi ve hiçbir şey de yapamazdı.

Sorun aklını kemiriyordu. Ancak yürümeye devam ettikçe başka bir şey dikkatini dağıttı; bu sefer duvarların dışında değil de, içinde olan bir şey. Ham haklıydı. Elend onların nöbet yerine yaklaşırken askerler *gerçekten de* biraz daha dik duruyorlardı. Ona selam veriyorlardı ve o da Tindwyl'in öğrettiği gibi bir eli kılıcının kabzasında yürürken onlara başıyla karşılık veriyordu.

Eğer tahtı elimde tutmayı başarabilecek olursam, bunu o kadına borçlu olacağım, diye düşündü. Elbette ki, o Elend'i bu düşünce için azarlardı. Elend'e tahtı hak ediyor olduğu için, kral o olduğu için elinde tuttuğunu söylerdi. Kendisini değiştirirken, sadece önündeki engelleri aşmak için zaten elinde olan imkânları kullanmıştı.

Elend olaylara hiç o şekilde bakabileceğinden emin değildi. Ama Tindwyl'in önceki gün ona verdiği son ders (bir şekilde Elend bunun son olduğunu biliyordu)

Elend'e tek bir yeni kavram öğretmişti: krallık için sadece tek bir kalıp yoktu. Elend ne kadar Kelsier gibi olamıyorsa, geçmişin kralları gibi de olmayacaktı.

O Elend Venture olacaktı. Onun kökeni felsefedeydi, o yüzden de o bir âlim olarak hatırlanacaktı. Bunu kendisine avantaj sağlayacak şekilde kullansa iyi olurdu, yoksa hiç hatırlanmayacaktı. Hiçbir kral zayıf yönlerini itiraf edemezdi ama güçlü yönlerini kabul etmeleri kesinlikle akıllıcaydı.

Peki benim güçlü yönlerim ne? diye düşündü Elend. *Bu şehri ve çevresini yöneten kişi neden ben olmalıyım?*

Evet, o bir âlimdi. Ve Ham'in belirtmiş olduğu gibi bir iyimser. O usta bir düellocu değildi, gerçi gelişme vardı. O kusursuz bir diplomat da değildi, gerçi Straff ve Cett ile olan görüşmeleri kendisini kollayabildiğini kanıtlamıştı.

Neydi o?

Skaaları seven bir asil. Onlar Elend'i her zaman cezbetmişti; Çöküş öncesinde, Vin ve diğerleriyle tanışmasından önce bile. Onların asil doğumlu insanlardan hiçbir farkının olmadığını kanıtlamaya çalışmak, Elend'in gözde felsefi bulmacalarından bir tanesi olmuştu. Bunun üzerinde düşündüğü zaman biraz idealistçe, hatta biraz şekilci gibi geliyordu; ve, eğer dürüst olacak olursa, Çöküş öncesinde skaalara karşı ilgisinin büyük bir kısmı akademikti. Onlar bilinmeyen bir şeydi ve bu yüzden de egzotik ve ilgi çekici olmuşlardı.

Elend gülümsedi. *Birisi onlara "egzotik" olduklarını söyleyecek olsa plantasyon işçileri ne düşünürdü acaba.*

Ama ondan sonra Çöküş gelmişti, Elend'in kitaplarında ve teorilerinde öngörülmüş olan isyan başlamıştı. Elend'in inançları artık sadece akademik soyutlamalar olarak devam edemezlerdi. Ve Elend skaaları da tanır olmuştu; sadece Vin ile çeteyi değil, işçileri ve hizmetkârları da. Onların içinde umudun büyümeye başladığını görmüştü. Şehir halkının içinde uyanan kendine güveni ve değerlilik hissini görmüştü ve bu onu heyecanlandırıyordu.

Elend onları terk etmeyecekti.

Benim olduğum şey işte bu, diye düşündü duvarda yürürken duraklayan Elend. *Bir idealist. Kitaplarına ve eğitimine rağmen, hiçbir zaman doğru düzgün bir asil olmayı başaramamış olan melodramatik bir idealist.*

"Ne oldu?" diye sordu Ham yanında durarak.

Elend ona doğru döndü. "Bir fikrim var," dedi.

Sorun şu. İlk başta Alendi'ye inanmış olsam da, daha sonradan şüphe duymaya başladım. O işaretlere uygun gibi görünüyordu, doğru. Ama, eh, bunu nasıl izah edebilirim?

O işaretlere aşırı uygun olabilir miydi?

38

BEN KENDİMİ BU KADAR GERGİN hissederken o nasıl bu kadar kendine güvenli görünebilir? diye düşündü Vin, Elend'in yanında ayakta beklerken. Parlamento Salonu dolmaya başlıyordu. Erken gelmişlerdi, bu sefer Elend her gelen Parlamento üyesini karşılayan kişi olarak kontrol ondaymış gibi görünmek istediğini söylemişti.

Bugün krallık için oylama yapılacaktı.

Vin ve Elend sahnenin üstünde durmuş, odanın yan kapısından içeriye giren Parlamento üyelerine başlarını sallayarak selam veriyorlardı. Odanın zeminindeki banklar şimdiden kalabalıklaşmaya başlamışlardı. İlk birkaç sıranın arasına her zaman olduğu gibi muhafızlar yerleştirilmişti.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi Elend Vin'e bakarak.

Vin omzunu silkti. Beyaz tuvaletini giymişti, üst tarafında birkaç yarı şeffaf kat olan, dalgalı bir elbiseydi. Diğerleri gibi bu da hareket kabiliyeti düşünülerek tasarlanmıştı ve Elend'in yeni giysileriyle de uyumluydu, özellikle de kol yenlerindeki koyu renkli işlemeler sayesinde. Takıları gitmişti ama hâlâ saçı için birkaç beyaz tahtadan tokası vardı.

"Bu tuvaletlerin bana tekrar bu kadar kolayca doğal gelmesi garip," dedi Vin.

"Ben değiştirdiğin için mutluyum," dedi Elend. "Pantolon ve gömlek sensin... ama bu da sensin. Benim balolardan hatırladığım, daha birbirimizi azıcık tanıyor olduğumuz zamanki sen."

Vin başını kaldırıp ona bakarken özlemle gülümsedi, toplanmakta olan kalabalık biraz daha uzaklaşmış gibiydi. "Sen benimle hiç dans etmedin."

"Üzgünüm," dedi Elend onun kolunu hafif bir dokunuşla kavrarken. "Son zamanlarda birbirimiz için fazla zamanımız olmadı, değil mi?"

Vin başını salladı.

"Bunu düzelteceğim," dedi Elend. "Bütün bu karışıklık bittiği, taht güvende olduğu zaman, bize geri dönebiliriz."

Vin başını sallayarak onayladı, sonra da arkasında bir hareket sezerek sertçe döndü. Bir Parlamento üyesi sahnenin üzerinde yürüyordu.

"Sen gerginsin," dedi Elend hafifçe yüzünü asarak. "Çoğu zaman olduğundan da fazla. Ne kaçırdım?"

Vin başını olumsuzca salladı. "Bilmiyorum."

Elend Parlamento üyesine, bir skaa temsilcisiydi, sıkı bir tokalaşmayla selam verdi. Vin onun yanında bekledi, aklı şu âna dönerken az önceki özlemi sis gibi buharlaşarak gitti. *Beni rahatsız eden şey ne?*

Oda tıklım tıklımdı, herkes bugünün olaylarına şahitlik etmeyi istiyordu. Elend düzeni sağlamak için kapılara muhafızlar yerleştirmek zorunda kalmıştı. Ama Vin'i gerginleştiren şey sadece insanların sayısı değildi. Olayda bir... yanlışlık hissi vardı. İnsanlar çürümekte olan bir cesedin etrafına üşüşen leş yiyiciler gibi toplanıyorlardı.

"Bu doğru değil," dedi Vin, Parlamento üyesi uzaklaşırken Elend'in kolunu tutarak. "İktidar bir kürsüden yapılan tartışmalar ile el değiştirmemeli."

"Sadece daha önce bu şekilde olmamış olması, olmaması *gerektiği* anlamına gelmez," dedi Elend.

Vin başını sallayarak reddetti. "Bir şeyler yanlış gidecek Elend. Cett seni şaşırtacak ve belki Penrod da öyle. Onlar gibiler, sakin sakin oturup bir oylamanın kaderlerini tayin etmesine izin vermezler."

"Biliyorum," dedi Elend. "Ama sürpriz yapabilecek olan sadece onlar değil."

Vin ona sorgulayıcı bakışlarla baktı. "Sen bir şey mi planlıyorsun?"

Elend durakladı, sonra da ona bir göz attı. "Ben... ee, Ham ve ben geçen gece bir şey uydurduk. Bir taktik. Bununla ilgili seninle de konuşmak için bir yol bulmaya çalışıyordum ama bir türlü zaman olmadı. Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu."

Vin onun endişesini hissederek kaşlarını çattı. Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra durarak Elend'in gözlerini inceledi. Elend biraz utanmış gibi görünüyordu. "Ne?" diye sordu Vin.

"Ee... bu biraz seni ve senin ününü ilgilendiriyor. Ben senden izin almak istiyordum ama..."

Vin hafif bir ürperme hissetti. Arkalarında son Parlamento üyesi de yerini aldı ve Penrod toplantıyı açmak için ayağa kalktı. Elend'e doğru bir göz atarak boğazını temizledi.

Elend sessizce küfretti. "Bak, açıklamaya zamanım yok," dedi. "Ama bu gerçekten de önemli bir şey değil, hatta bana pek fazla oy bile kazandırmayabilir. Ama, eh, denemek zorundaydım. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bizim aramızda yâni."

"Ne?"

"Lord Venture?" dedi Penrod. "Bu toplantıya başlamak için hazır mısınız?"

Salon sessizleşti. Vin ve Elend hâlâ sahnenin ortasında ayakta duruyorlardı, kürsü ile Parlamento üyelerinin koltuklarının arasındaydılar. Vin ona baktı; bir korku hissi, bir kafa karışıklığı hissi ve hafif bir ihanet hissi arasında bölünüp kalmıştı.

Niye bana söylemedin? diye düşündü. *Eğer sen bana ne planladığını söylemezsen, ben nasıl hazır olabilirim? Ve... bana niye öyle bakıyorsun?*

"Affedersin," dedi Elend yerine oturmak için ilerleyerek.

Vin izleyicilerin önünde tek başına ayakta kaldı. Bir zamanlar olsa, bu kadar fazla ilgi onu dehşete düşürürdü. Hâlâ da onu rahatsız ediyordu. Başını hafifçe eğip, arkadaki banklara ve boş olan kendi yerine doğru yürüdü.

Ham orada değildi. Vin kaşlarını çatıp, Penrod toplantıyı açarken döndü. *Orada,* diye düşündü Ham'i izleyicilerin arasında bir grup skaa ile birlikte sakin sakin otururken bularak. Grubun sessizce konuşmakta olduğu belliydi ama Vin kalayla bile büyük kalabalığın arasında onların seslerini asla seçemezdi. Breeze odanın arka tarafında Ham'in askerlerinden bazılarıyla birlikte ayakta duruyordu. Elend'in planından haberleri olup olmamasının bir önemi yoktu, Vin'in onları sorgulayamayacağı kadar uzaktaydılar.

Sinirlenmiş bir şekilde eteklerini düzenledi, sonra da oturdu. Kendini en son bu kadar kör hissettiği zaman...

Bir yıl önceki o geceydi, diye düşündü. *Kelsier'in gerçek planını anlamamızdan hemen önceki o an, benim her şeyin etrafımda yıkılmakta olduğunu düşündüğüm o an.*

Belki de bu iyi bir işaretti. Elend son dakikada politik bir dehâ göstererek bir numara mı çevirmişti? Bunu Vin'le paylaşmış olup olmamasının gerçekte bir önemi yoktu, Vin zaten bunun yasal temelini büyük ihtimalle anlamayacaktı.

Ama... o daha önce planlarını benimle hep paylaşırdı.

Penrod boş boş konuşmaya devam ediyordu, büyük ihtimalle Parlamento'nun önündeki zamanını sonuna kadar kullanacaktı. Cett seyircilerin arasında en ön sıradaydı, çevresinde en azından yirmi askerle kendinden memnun bir şekilde oturuyordu. Öyle de olması gerekirdi. Vin'in duyduğu söylentilere bakılacak olursa, Cett oylamayı kolaylıkla kazanacak gibi görünüyordu.

Ama Elend ne planlıyordu?

Penrod kendisine oy verecek, diye düşündü Vin. *Elend de öyle. Bu geriye yirmi iki oy bırakıyor. Tüccarlar Cett'in arkasında ve skaalar da öyle. O ordudan, başka birine oy veremeyecek kadar korkuyorlar.*

Bu da geriye sadece asilleri bırakıyor. Bazıları Penrod'ya oy verecek; o şehirdeki en güçlü asil, Parlamento üyelerinin pek çoğu da onun çok eskiden beri politik müttefikleri. Ama o asillerin yarısını alsa bile, ki büyük olasılıkla alamayacak, Cett kazanır. Cett'in tahtı almak için sadece üçte ikilik bir çoğunluğa ihtiyacı var.

Sekiz tüccar, sekiz skaa. Cett'in tarafında on altı adam vardı. O kazanacaktı. Elend'in yapabileceği ne olabilirdi ki?

Penrod en sonunda açılış konuşmasını bitirdi. "Ama oylamaya başlamamızdan önce, ben adaylara isterlerse son bir konuşma için zaman tanımak isterim," dedi. "Lord Cett, başlamak ister miydiniz?"

Seyircilerin arasında Cett başını sallayarak reddetti. "Ben tekliflerimi ve tehditlerimi yaptım Penrod. Hepiniz bana oy vermek zorunda olduğunuzu biliyorsunuz."

Vin kaşlarını çattı. Cett kendinden eminmiş gibi görünüyordu ama yine de... Vin kalabalığı tararken gözleri Ham'e takıldı. Yüzbaşı Demoux ile konuşuyordu. Ve onların yanında da Vin'i pazarda takip etmiş olan adamlardan bir tanesi oturuyordu. Bir Firari rahibi.

Vin dönerek Parlamento'yu inceledi. Skaa temsilcileri rahatsızmış gibi görünüyorlardı. Kalkıp sırasını almak için kürsünün önüne gelmiş olan Elend'e göz attı. Daha önceki kendine güveni geri dönmüştü ve şık beyaz üniformasının içinde bir kral gibi duruyordu. Tacını hâlâ takmaktaydı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, demişti. *Bizim aramızda yâni.*

Affedersin.

Vin'in ününü kullanarak ona oy kazandıracak bir şey. Vin'in ünü Kelsier'in ünüydü, ve bu da sadece skaaların umurundaydı. Ve onlar üzerinde etki kazanmanın da kolay bir yolu vardı...

"Sen Firari Kilisesi'ne katıldın, değil mi?" diye fısıldadı Vin.

Skaa Parlamento üyelerinin tepkileri, o ânın mantığı, Elend'in demin ona söyledikleri, bir anda hepsi birden anlam kazandı. Eğer Elend Kilise'ye katılacak olursa, skaa Parlamento üyeleri ona karşı oy vermekten korkabilirlerdi. Ve Elend'in tahtı kazanmak için on altı oya da ihtiyacı yoktu; eğer Parlamento çıkmaza girerse o kazanacaktı. Sekiz skaa ve kendi oyuyla birlikte, diğerlerinin Elend'i tahttan devirmeleri asla mümkün olmayacaktı.

"Çok zekice," diye fısıldadı.

Taktik işe yaramayabilirdi. Firari Kilisesi'nin skaa Parlamento üyeleri üzerinde ne kadar gücü olduğuna bağlı olacaktı. Ama skaaların bazıları Elend'e karşı oy verseler bile, büyük olasılıkla yine de Penrod'ya oy verecek olan asiller vardı. Eğer yeteri kadar çoğu bunu yaparsa, Elend yine Parlamento'yu çıkmaza sokmuş ve tahtını korumuş olurdu.

Tek bedel ise onun ahlâkı olacaktı.

Bu adil değil, dedi Vin kendi kendisine. Eğer Elend Firari Kilisesi'ne katıldıysa, her ne sözler vermişse tutardı. Ve, eğer Firari Kilisesi resmi destek de kazanacak olursa, Luthadel'de bir zamanlar Çelik Nezaret'in olduğu kadar güçlü hâle gelebilirdi. Ve... bu Elend'in ona bakışını nasıl değiştirecekti?

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, diye söz vermişti o.

Vin onun konuşmaya başlamasını yarım kulakla duydu ve şimdi Kelsier'e olan atıfları Vin'e bariz göründü. Ancak Vin'in tek hissedebildiği şey hafif bir endişe duygusuydu. Zane'in dediği gibi olmuştu. Vin bıçaktı, farklı bir tür bıçak, ama yine de bir araç. Elend'in şehri korumak için kullanacağı bir yöntem.

Vin'in küplere binmiş ya da en azından midesi bulanmış olması gerekirdi. Neden gözleri kalabalığa doğru kayıp duruyordu? Neden Elend'in söylemekte olduğu şeylerin üzerine odaklanamıyor, onu nasıl yüceltmekte olduğunu dinleyemiyordu? Neden bir anda bu kadar gerilmişti?

Neden şu adamlar odanın kenarları boyunca ilerleyerek gizli gizli yaklaşıyordu?

"Bu yüzden de," dedi Elend, "Firari'nin kendisinin de lütfuyla, sizlerden bana oy vermenizi istiyorum."

Sessizce bekledi. Bu aşırı bir hareketti, Firari Kilisesi'ne katılmak Elend'i dışarıdaki bir grubun ruhani otoritesine tâbi kılıyordu. Ama Ham ve Demoux'nun ikisi de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşlerdi. Elend önceki günün büyük bir kısmını kararını skaa vatandaşlara duyurmaya çalışarak geçirmişti.

Bu ona iyi bir hareketmiş gibi geliyordu. Kendisini tek endişelendiren Vin'di. Ona doğru göz attı. Vin Firari Kilisesi'ndeki yerinden hoşlanmıyordu ve Elend'in de onlara katılması, teknik olarak, Vin'in onların mitolojisindeki yerini kabul ettiği anlamına geliyordu. Vin'in gözlerini yakalayarak gülümsemeye çalıştı ama o Elend'i izlemiyordu. O seyircilere doğru bakıyordu.

Elend kaşlarını çattı. Vin ayağa kalktı.

Seyircilerin arasından bir adam bir anda ön sıradaki iki askeri kenara itti, sonra da sıçrayarak doğaüstü bir mesafeyi aşıp kaidenin üzerine indi. Adam bir düello değneği çıkarmıştı.

Ne? diye düşündü Elend şok içinde. Neyse ki, Tindwyl'in emriyle antrenman yaparak geçirdiği aylar ona sahip olduğunu bilmediği içgüdüler kazandırmıştı. Haydut koşarak saldırırken Elend eğildi ve kendini yere attı. Yerde yuvarlandı ve döndüğü zaman kaslı adamın düello değneği yukarıda, üzerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Elend'in yukarısındaki havanın içinden beyaz danteller ve eteklerden oluşmuş bir fırtına geçti. Vin Haydut'a ayaklarıyla bindirdi, o etekleri dalgalanarak havada dönerken adamı geriye doğru fırlattı.

Adam hırladı. Vin bir gümlemeyle doğrudan Elend'in önünde yere indi. Parlamento salonu ani çığlık ve bağırışlarla yankılandı.

Vin tekmeleyerek kürsüyü ayağının altından uzaklaştırdı. "Arkamda kal," diye fısıldadı, sağ elinde obsidiyen bir hançer ışıldayarak.

Elend tereddütlü bir şekilde başını salladı, ayağa kalkarken belindeki kılıcın tokasını çözüyordu. Haydut yalnız değildi, odanın içinde üç küçük grup hâlinde silahlı adamlar hareket ediyordu. Bir tanesi ön sıraya saldırarak oradaki askerlerin dikkatini dağıtıyordu. Diğer bir grup sahnenin üstüne tırmanmaktaydı. Üçüncü grup ise kalabalığın içindeki bir şeyle meşgulmüş gibi görünüyorlardı. Cett'in askerleri.

Haydut tekrar ayağa kalkmıştı. Vin'in tekmesinden fazla bir zarar görmüş gibi görünmüyordu.

Suikastçılar, diye düşündü Elend. *Ama kim gönderdi onları?*

Beş arkadaşından oluşan bir grup ona katılırken adam gülümsedi. Oda kargaşayla dolmuştu, Parlamento üyeleri dağılıyor, korumaları onların etrafını sarmak için koşturuyordu. Ama sahnenin önündeki dövüş kimsenin o yöne doğru kaçmasına izin vermiyordu. Parlamento üyeleri sahnenin yan çıkışının önüne yığılmışlardı. Ancak saldırganlar onlarla ilgilenmiyordu.

Sadece Elend'le ilgiliydiler.

Vin adamların ilk önce saldırmalarını bekleyerek çömeldiği şekilde bekliyordu, fırfırlı elbisesine rağmen duruşu tehditkârdı. Hatta Elend onun sessizce hırlamakta olduğunu duyduğunu düşündü.

Adamlar saldırıya geçti.

Vin ileriye doğru atılarak hançerini öncü Haydut'a doğru salladı. Ama adamın menzili çok fazlaydı ve değneğinin bir savuruşuyla Vin'i kolaylıkla savuşturdu. Toplamda altı tane adam vardı; üç tanesi belli ki Haydut'tu, diğer üçü de büyük olasılıkla Sikkeci ya da Yalpacı olacaktı. Metal kullanıcılarından güçlü bir bileşen. Birileri Vin'in bu savaşı sikkeler kullanarak hızla sona erdirmesini istemiyordu.

Vin'in bu durumda asla sikke kullanmayacağını anlamamıştı. Elend bu kadar yakınında dururken ve odada da bu kadar fazla insan varken olmazdı. Sikkeler güvenli bir şekilde saptırılamazdı. Eğer Vin düşmanlarına bir avuç sikke atacak olursa, rasgele insanlar ölürdü.

Bu adamları hızla öldürmesi gerekiyordu. Şimdiden açılmaya, onun ve Elend'in etrafını sarmaya başlamışlardı. Çiftler hâlinde hareket ediyorlardı, her takımda bir Haydut ve bir Sikkeci vardı. Yan taraflardan saldıracak, onu geçerek Elend'e ulaşmaya çalışacaklardı.

Vin demirle arkasına doğru uzanarak Elend'in kılıcını çınlayan bir gıcırtıyla kınından Çekti. Bunu kabzasından yakalayarak, takımlardan bir tanesine doğru fırlattı. Sikkeci kılıcı ona doğru geri İtti ve Vin de karşılığında bunu yan tarafa doğru İterek ikinci bir Allomanser çiftine doğru döne döne gönderdi.

Onlardan bir tanesi tekrar kılıcı Vin'e geri İtti. Vin arkasındaki Elend'in metal uçlu kılıç kınını Çekerek ellerinden kopardı ve bunu da kopçasından İterek havanın içinden savurdu. Kılıç havada kabzanın yanından geçti. Bu sefer düşman Sikkeciler iki nesneyi de İterek bir kenara attılar, kaçmakta olan seyircilere doğru savurmuşlardı.

İnsanlar zorlanarak odadan dışarı çıkmaya çalışırken birbirlerini eziyor, çaresizlikle bağrışıyorlardı. Vin dişlerini gıcırdattı. Daha iyi bir silaha ihtiyacı vardı.

Bir taş hançeri suikastçı çiftlerinden birine doğru fırlattı, sonra da hızla dönüp saldıran Haydut'un silahının altından geçerek bir diğer çifte doğru sıçradı. Sikkeci'nin üzerinde Vin'in hissedebildiği kadarıyla hiç metal yoktu, o sadece Vin'in Haydut'u sikkelerle öldürmesini engellemek için oradaydı. Büyük olasılıkla sikke atma becerisinden mahrum kalmış olduğu için Vin'i yenmenin kolay olacağını varsaymışlardı.

Haydut değneğini savurarak geri çevirdi, ucuyla Vin'i yakalamaya çalışıyordu.

Vin silahı yakaladı, öne doğru çekti ve arkasındaki Parlamento sıralarını İterken yukarıya doğru zıpladı. Ayakları Haydut'un göğsüne vurdu ve Vin lehim harlayarak sertçe tekme attı. Adam homurdanırken Vin kendisini yapabildiği kadar güçlü şekilde sıralardaki çivilere doğru geri Çekti.

Haydut ayaklarının üzerinde kalmayı başarabilmişti. Ama Vin'in ellerinde değneğiyle hızla kendisinden uzaklaşmakta olduğunu gördüğü için tamamıyla şaşırmış görünüyordu.

Vin yere indi ve hızla Elend'e doğru döndü. O kendisine bir silah, bir düello değneği bulmuştu ve sırtını bir duvara verecek kadar da aklı başındaydı. Vin'in sağında, muhafızları tarafından etrafları sarılmış olan Parlamento üyelerinden bazıları bir yığın hâlinde bir arada duruyordu. Hepsinin birden kaçabilmesi için oda fazla dolu, çıkışlar da çok küçük ve dardı.

Parlamento üyeleri Elend'e yardım etmek için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Suikastçılardan bir tanesi bağırıp, sıraları İterek onlara doğru fırlatmış olan Vin'e doğru işaret etti, kendisini Elend'le onların arasına yerleştiriyordu. Vin kendisini çevirmek için bir kapının menteşelerini hafifçe Çekerek havada dönerken, iki Haydut silahlarını kaldırdılar. Vin yere inerken elbisesi dalgalandı.

O *terziye gerçekten de teşekkür etmem gerek*, diye düşündü Vin değneği kaldırırken. Kısa bir an için yine de giysiyi yırtıp atmayı düşündü ama Haydutlar fazla hızla üzerine çökmüşlerdi. Vin iki darbeyi de aynı anda engelledi, sonra da lehim harlayıp onlardan bile daha hızlı hareket ederek kendisini iki adamın arasına fırlattı.

Bir tanesi küfredip değneğiyle dönmeye çalıştı. Vin ondan önce davranarak bacağını kırdı. Adam bir ulumayla yere devrildi ve Vin de onun sırtına atlayarak ikinci Haydut'a yukarıdan aşağıya doğru bir darbe indirirken onu yere doğru bastırdı. İkinci Haydut darbeyi engelledi, sonra da kendi silahıyla Vin'inkine bastırarak onu arkadaşının sırtından devirmeye çalıştı.

Elend saldırdı. Ancak kralın hareketleri lehim yakan adamlarla kıyaslandığı zaman ağır görünüyordu. Haydut neredeyse umursamazca döndü, kolay bir darbeyle Elend'in silahına vurdu.

Vin yere düşerken küfretti. Değneğini Haydut'a doğru fırlatarak onu Elend'e arkasını dönmeye zorladı. Vin yere çarpar ve sıçrayarak ayağa kalkıp ikinci bir hançer çekerken adam değnekten kıl payı kaçınmıştı. Vin, Haydut tekrar Elend'e doğru dönemeden ileri atıldı.

Bir sikke dizisi Vin'e doğru uçtu. Vin onları geriye, kalabalığa doğru İtemezdi. Kendisini Elend ile sikkelerin arasına fırlatırken haykırdı, sonra da yanlara doğru İtti; sikkeleri ayırarak duvara çarpmaları için elinden geleni yapmıştı. Yine de omzundan gelen bir acı patlaması hissetti.

Sikkeleri nereden buldu? diye düşündü Vin hırsla. Ama yan tarafına göz attığı zaman Sikkeci'nin korkuyla yere çökmüş bir Parlamento üyesinin yanında ayakta durduğunu gördü, zorla sikke kesesini elinden almıştı.

Vin dişlerini gıcırdattı. Kolu hâlâ çalışıyordu. Önemli olan tek şey de buydu. Bağırdı ve kendisini en yakındaki Haydut'un üstüne fırlattı. Ancak üçüncü Haydut Vin'in elinden alarak fırlatmış olduğu silahını geri almıştı ve şimdi de kendi Sikkeci'siyle birlikte etrafından dolaşıyor, Vin'in arkasına geçmeye çalışıyordu.

Birer birer, diye düşündü Vin.

En yakınındaki Haydut silahını savurdu. Vin'in onu şaşırtması gerekiyordu. O yüzden saldırıdan kaçınmadı ya da engellemedi. Sadece direnmek için duralümin ve lehim yakarak darbeyi yan tarafına aldı. Vurulduğu zaman içinde bir şeyler çatırdadı ama duralümin ile ayakta kalabilecek kadar güçlüydü. Tahta parçalandı ve Vin ilerlemeye devam ederek hançerini Haydut'un boynuna gömdü.

Adam arkasında şaşırmış bir Sikkeci bırakarak düştü. Vin'in lehimi duralüminle birlikte buharlaşıp gitti ve yan tarafına gündoğumu gibi tomurcuklanan bir acı yayıldı. Yine de Haydut düşerken hançerini çekerek kurtardı, hâlâ Sikkeci'yi göğsünden bir hançerle devirecek kadar hızlıydı.

Sonra sessizce nefesi kesilerek tökezledi, ayağının altında iki adam ölürken yan tarafını kavramıştı.

Bir Haydut kaldı, diye düşündü umutsuzca. *Ve iki Sikkeci.*

Elend'in bana ihtiyacı var. İlerisinde, Sikkeciler'den bir tanesinin Elend'e bir avuç çalıntı sikke attığını gördü. Haykırarak sikkeleri İtti ve Sikkeci'nin küfrettiğini duydu.

Döndü, eğer Sikkeciler Elend'e başka bir şeyler fırlatacak olursa çeliğinin mavi çizgilerinin onu uyaracağına güveniyordu, ve kol yeninden Çekilip alınmasını engellemek için sıkı sıkı bağlanmış olan yedek metal şişeciğini çıkardı. Ama o daha tıpayı çıkarırken, şişecik şimdi beceriksizleşmiş olan elinden fırlayıp gitti. İkinci Sikkeci İterek şişeciği Vin'den uzaklaştırırken sırıttı, şişeciğin içindekiler yere saçılmıştı.

Vin hırladı ama aklı bulanıklaşıyordu. Lehime ihtiyacı vardı. O olmadan, omzundaki büyük sikke yarası ve yan tarafındaki ezici acı çok fazla geliyordu, kanlar dantelli kol yenini kırmızıya boyuyordu. Vin neredeyse düşünemiyordu bile.

Bir değnek kafasına doğru savruldu. Kenara atlayarak yuvarlandı. Ancak artık lehimin hızına ya da zarafetine sahip değildi. Sıradan bir adamın darbesinden kaçınabilirdi ama bir Allomanser'in saldırısı başka bir meseleydi.

Duralümin yakmamam gerekirdi! diye düşündü. O bir kumardı, Vin'in iki suikastçıyı öldürmesini sağlamış ama onu fazlasıyla savunmasız bırakmıştı. Değnek üzerine doğru indi.

Büyük bir şey Haydut'a bindirerek hırlayan bir pençeler yığını hâlinde adamı yere devirdi. Vin kendisini toparlarken Haydut, OreSeur'un başını yumruklayarak kafatasını kırdı. Ama Haydut kan kaybediyor ve küfrediyordu ve değneği de elinden kurtulup gitmişti. Vin bunu kaptı ve dişlerini sıkarak zorla ayağa kalkarken değneğin ucunu adamın suratına indirdi. Haydut darbeyi yerken küfretti ve bir tekmeyle Vin'in ayaklarını yerden kesti.

Vin OreSeur'un yanında yere düştü. Nedense kurt köpeği gülümsüyordu. Omzunda bir yara vardı.

Hayır, bir yara değil. Ette bir açıklık ve içinde gizlenmiş olan bir metal şişeciği. Vin bunu kapıp, Haydut tekrar ayağa kalkarken gizli tutmak için yuvarlandı. Sıvıyı ve içindeki metal taneciklerini yuttu. Önündeki zeminde Haydut'un gölgesinin kuvvetli bir darbe için silahını başının üzerine kaldırdığını görebiliyordu.

Lehim içinde harlayarak canlandı ve yaraları sadece rahatsız edici vızıltılar hâline geldi. Darbe inerek yere çarpıp, etrafa tahta parçacıkları saçarken Vin aniden yana doğru hareket etti. Sıçrayarak ayaklarının üzerinde doğruldu ve yumruğunu şaşıran rakibinin koluna bindirdi.

Kemikleri kırmak için yeterli değildi ama belli ki acıtmıştı. Şimdi iki dişi eksik olan Haydut acıyla inledi. Yan tarafında Vin OreSeur'un ayaklarının üzerinde olduğunu gördü, köpek çenesi doğal olmayan bir şekilde sarkıyordu. Vin ona başını salladı, Haydut onun kırılmış kafatası yüzünden ölmüş olduğunu düşünecekti.

Daha fazla sikke Elend'e doğru uçtu. Vin onları bakmaya bile gerek görmeden İterek uzaklaştırdı. Önünde, OreSeur Haydut'a arkadan vurarak onun tam da Vin saldırırken şaşkınlıkla arkasına dönmesine neden oldu. Haydut'un değneği OreSeur'un sırtına inerken Vin'in kafasının bir parmak ötesinden geçmişti ama onun kendi eli adamın yüzüne vurdu. Ancak Vin yumruk atmıyordu, bu bir Haydut'a karşı pek işe yaramazdı.

Bir parmağı açıktı ve hedefini de ıskalamamıştı. O parmağını göz çukuruna saplarken Haydut'un gözyuvarı patladı.

Adam bir elini yüzüne kaldırarak çığlık atarken Vin geriye doğru sıçradı. Yumruklarını göğsüne indirerek adamı yere fırlattı, sonra da OreSeur'un yıkılmış bedeninin üzerinden atladı ve yerdeki hançerini kaptı.

Haydut öldü, acı içinde yüzünü kavrarken Vin'in hançeri göğsündeydi.

Vin hızla dönerek Elend'i aradı. O yerdeki Haydutlar'dan bir tanesinin silahını almış ve kalan iki Sikkeci'ye karşı kendisini savunuyordu, görünüşe göre onlar Vin'in bütün sikke saldırılarını İterek engellemesi yüzünden sıkılmışlardı. Bunun yerine doğrudan Elend'e saldırmak için düello değneklerini çekmişlerdi. Elend'in eğitimi görünüşe göre onu hayatta tutmak için yeterliydi ama sadece rakipleri Vin'in kendisinin sikke kullanmayacağından emin olmak için bir gözlerini onu üzerinde tutmak zorunda oldukları için.

Vin demin öldürdüğü adamın değneğini tekmeleyerek havalandırıp yakaladı. Bir hırlamayla silahını savurarak onlara doğru atılırken bir Sikkeci haykırdı. Bir tanesinin kendisini uzaklaştırmak için sıraları İtecek kadar aklı başındaydı. Vin'in silahı onu yine de havada yakalayarak bir kenara doğru fırlattı. Sonraki darbe de koşarak kaçmaya çalışan arkadaşını devirdi.

Elend nefes nefese duruyordu, kıyafeti dağılmıştı.

Benim düşündüğümden daha iyi idare etti, diye kabul etti Vin gerinip yan tarafındaki zararın derecesini anlamaya çalışırken. O omzu için bir sargı bulması gerekliydi. Sikke kemiğe isabet etmemişti ama kanama yüzünden...

"Vin!" diye haykırdı Elend.

Çok güçlü bir şeyler bır anda Vin'i arkasından kavradı. Geriye doğru çekilerek yere fırlatılırken nefesi tıkandı.

Birinci Haydut. Vin bacağını kırmış, sonra da onu unutmuştu...

Adam ellerini Vin'in gırtlağına doladı, bacaklarını Vin'in göğsüne bastırarak üzerinde çömelmiş sıkıyordu, yüzü öfkeyle vahşileşmişti. Gözleri kocaman açıktı, adrenalin lehime karışıyordu.

Vin zorlanarak nefes almaya çalıştı. Yıllar öncesine geri dönmüştü, tepesinde yükselen adamların attığı dayaklara. Camon ve Reen ve bir düzine başkası.

Hayır! diye düşündü debelenerek lehimini harlarken. Ancak adam onu sıkıştırmıştı ve Vin'den çok daha iriydi. Çok daha güçlüydü. Elend değneğini adamın sırtına indirdi ama Haydut sadece azıcık sarsılmıştı.

Vin nefes alamıyordu. Boğazının ezilmekte olduğunu hissetti. Haydut'un ellerini ayırmaya çalıştı ama Ham'in her zaman söylediği gibiydi. Vin'in ufak boyutu çoğu durumda ona çok büyük bir avantaj sağlıyordu ama iş kaba kuvvete geldiği zaman, kaslı ve kütleli bir adamla baş etmesi hiç mümkün değildi. Kendisini yan tarafa doğru Çekmeye çalıştı ama adamın kavrayışı fazla güçlüydü, Vin'in ağırlığı onunkine kıyasla çok azdı.

Vin mücadele etti ama boşunaydı. Hâlâ duralümini vardı; duralümini yakmak kendisinin değil, diğer metallerin kaybolmasına neden oluyordu ama son seferinde Vin'i neredeyse öldürtmüştü. Eğer Vin Haydut'un işini hızla bitiremezse, bir kez daha lehimsiz kalırdı.

Elend yardım çağırarak bağırırken darbeler indirdi ama sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Haydut yüzünü iyice Vin'inkine yaklaştırdı, Vin onun gazabını görebiliyordu. O anda inanılmayacak bir şekilde aklına bir düşünce geldi.

Ben bu adamı daha önce nerede gördüm?

Görüşü karardı. Ama Haydut kavrayışını sıkılaştırırken gittikçe daha da yakınına doğru eğiliyordu. Daha yakına, daha da yakına...

Vin'in seçme şansı yoktu. Duralümin yaktı ve lehimini harladı. Rakibinin ellerini savurarak yanlara doğru açtı ve kafasını adamın tepesindeki yüzüne gömdü.

Adamın kafası da az önceki gözyuvarı kadar kolaylıkla patladı.

Vin nefes nefese kafasız cesedi itip üzerinden attı. Elend tökezleyerek geriye çekildi, kıyafetine ve yüzüne kırmızı lekeler saçılmıştı. Vin tökezleyerek ayaklarının üzerinde doğruldu. Lehim yok olurken görüşü bulandı ama ona rağmen bile Elend'in yüzünde, parlak beyaz üniformasının üzerindeki kanlar kadar bariz bir duyguyu görebiliyordu.

Dehşet.

Hayır, diye düşündü bilinci kaybolurken. *Lütfen, Elend, öyle bakma...*

Bilincini korumayı başaramayarak öne doğru devrildi.

Mahvolmuş takım elbisesi içinde Elend elleri alnına dayalı oturuyordu, etrafında Parlamento Salonu'nun enkazı rahatsız edici derecede boştu.

"Yaşayacak," dedi Ham. "Aslında o kadar da kötü yaralanmamış. Ya da... ee, Vin için o kadar da kötü değil. Onun sadece bol bol lehime ve biraz da Sazed'in ilgisine ihtiyacı var. Sazed kaburgaları kırılmamış bile diyor, sadece çatlamış."

Elend aklı başka yerde başını sallayarak onayladı. Bazı askerler cesetleri çıkarıyorlardı, aralarında Vin'in öldürdüğü altı adam da vardı. En sonuncusu da dâhil...

Elend gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Ham.

Elend gözlerini açtı, titremesini engellemek için elini sıkarak yumruk yapmıştı. "Senin bir sürü savaş gördüğünü biliyorum Ham," dedi. "Ama ben bunlara alışkın değilim. Benim alışkın olduğum..." Askerler kafasız cesedi çekerek götürürlerken arkasını döndü.

Ham cesedin gidişini izledi.

"Ben onu dövüşürken sadece bir kere görmüştüm, biliyor musun?" dedi Elend sessizce. "Bir yıl önce, sarayda. O sadece birkaç adamı duvarlara fırlatmıştı. Hiç de bunun gibi bir şey değildi."

Ham Elend'in yanında bankların üstüne oturdu. "O Sissoylu, El. Ne bekliyordun? Tek bir Haydut kolaylıkla on adamı öldürebilir, eğer onu destekleyecek bir Sikkeci de varsa düzinelercesini. Bir Sissoylu... eh, onlar tek kişilik birer ordu gibidir."

Elend başını sallayarak onayladı. "Biliyorum Ham. Ben onun Lord Hükümdar'ı öldürdüğünü biliyorum, hatta bana nasıl birkaç Çelik Sorgucu'yla bile yüzleştiğini anlatmıştı. Ben... sadece hiç görmemiştim..."

Tekrar gözlerini kapattı. Savaşın sonunda güzel beyaz balo tuvaleti az önce alnıyla öldürdüğü bir adamın parçalarıyla kaplanmış olan Vin'in ona doğru tökezleyerek gelen görüntüsü...

Onu beni korumak için yaptı, diye düşündü Elend. *Ama bu, bunu daha az rahatsız edici kılmıyor.*

Belki biraz daha bile fazla rahatsız edici kılıyor.

Zorla gözlerini açtı. Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi, güçlü olması gerekiyordu. O kraldı.

"Onları Straff'ın gönderdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Elend.

Ham başıyla onayladı. "Başka kim olabilir? Seni ve Cett'i hedef aldılar. Sanırım senin Straff'ı öldürme tehdidin varsaydığımız kadar bağlayıcı olmamış."

"Cett nasıl?"

"Zar zor canlı kurtuldu. Görünüşe göre askerlerinin yarısını öldürmüşler. Kavga sırasında Demoux ve ben sahnenin üzerinde Vin ve sana neler oldu göremedik bile."

Elend başını sallayarak onayladı. Ham gelene kadar, Vin çoktan suikastçıların hesabını görmüştü. Altı adamı birden imha etmek onun sadece birkaç dakikasını almıştı.

Ham bir an için sessiz kaldı. En sonunda Elend'e doğru döndü. "İtiraf edeyim El," dedi sessizce. "Ben etkilendim. Dövüşü görmedim ama sonucunu gördüm

Altı Allomanser'le dövüşmek bir şey ama bunu sıradan bir insanı korumaya ve de etraftakilerin zarar görmesini engellemeye çalışırken yapmak bambaşka bir şey. Ve o son adam..."

"Breeze'i kurtardığı zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Elend. "Çok uzaktaydı ama ben onun Allomansi'siyle atları havaya fırlattığını gördüğüme yemin edebilirim. Sen hiç öyle bir şey duydun mu?"

Ham başını sallayarak reddetti.

Elend bir an için sessizce oturdu. "Sanırım biraz plan yapmalıyız. Bugünün olaylarını da göz önüne alırsak, biz..."

Elend'in sesi solarken Ham başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Haberci," dedi Elend kapıya doğru başıyla işaret ederken. Gerçekten de, adam kendisini askerlere tanıttı, sonra da onların eşliğinde sahneye çıktı. Elend ayağa kalkıp, ceketinin üzerinde Penrod'nun arması olan kısa boylu adamla görüşmek için yaklaştı.

"Lordum," dedi adam eğilerek. "Ben size oylamanın Lord Penrod'nun malikânesinde devam edeceğini haber vermek için gönderildim."

"Oylama mı?" diye sordu Ham. "Bu ne saçmalık? Majesteleri bugün neredeyse öldürülecekti!"

"Affedersiniz lordum," dedi haberci. "Bana sadece mesajı aktarmam söylendi."

Elend içini çekti. O kargaşada Penrod'nun zaman sınırını hatırlamayabileceğini umut etmişti. "Eğer bugün yeni bir lider seçemezlerse, o zaman taç bende kalacak Ham. Onlar mehillerini harcadılar bile."

Ham içini çekti. "Peki ya daha fazla suikastçı varsa?" diye sordu sessizce. "Vin en azından birkaç gün için yatıyor olacak."

"Ben sürekli beni koruyacak olmasına bel bağlayamam," dedi Elend. "Haydi gidelim."

"Ben kendime oy veriyorum," dedi Lord Penrod.

Beklenmedik değil, diye düşündü Elend. Ona eşlik eden bir grup sarsılmış Parlamento üyesiyle birlikte Penrod'nun konforlu oturma odasındaydı, neyse ki saldırı sırasında hiçbirisi zarar görmemişti. Birkaç tanesinin ellerinde içkiler vardı ve odanın duvarları boyunca durmuş, gözlerini birbirlerine temkinli bir şekilde dikmiş olan muhafızlar bir ordu sayılırdı. Kalabalık odada ayrıca kanunlara göre oylamaya şâhitlik yapmak için orada olan Noorden ve üç başka kâtip de vardı.

"Ben de Lord Penrod'ya oy veriyorum," dedi Lord Dukaler.

Bu da beklenmedik değil, diye düşündü Elend. *Bunun Penrod'ya maliyeti ne kadar olmuştur acaba.*

Penrod Malikânesi bir kale değildi ama müsrif bir şekilde döşenmişti. Elend'in koltuğunun yumuşaklığı günün gerilimlerinden sonra hoş gelen bir rahatlıktı. Ama Elend bunun fazla rahatlatıcı olmasından korkuyordu. Böylece uyuyakalmak çok kolay olurdu...

"Ben Cett'e oy veriyorum," dedi Lord Habren.

Elend'in kulakları dikildi. Bu Cett için olan ikinci oydu, bu da onu Penrod'dan üç oy geride bırakıyordu.

Herkes Elend'e doğru döndü. "Ben kendime oy veriyorum," dedi olan her şeyden sonra sürdürmesi zor gelen bir kararlılığı yansıtmaya çalışarak. Sırada tüccarlar vardı. Elend arkasına yaslandı, Cett'e gelmesi beklenen oy serisi için hazırdı.

"Ben Penrod'ya oy veriyorum," dedi Philen.

Elend dikkat kesilerek dimdik oturdu. *Ne!*

Sonraki tüccar da Penrod'ya oy verdi. Ve sonraki de öyle, ve bir sonraki de. Elend afallamış hâlde oturarak dinledi. *Ne kaçırdım?* diye düşündü. Ham'e göz attığında o da şaşkınlık ile omzunu silkti.

Hoş bir şekilde gülümsemekte olan Philen Elend'e bir göz attı. Ancak Elend o bakışta tatmin mi yoksa hoşnutsuzluk mu var, emin olamıyordu. *Taraf mı değiştirdiler? Bu kadar hızla mı?* Cett'i en başından gizlice şehre sokan kişi Philen'in kendisiydi.

Elend pek bir başarı elde edemeden tepkilerini ölçmeye çalışarak tüccarlar sırasına baktı. Cett'in kendisi toplantıda değildi, yarasına baktırmak için Hasting Kalesi'ne çekilmişti.

"Ben Lord Venture'ya oy veriyorum," dedi skaa hizbinin en önde geleni olan Haws. Bu da odada bir hareketlilik yaratmayı başarmıştı. Haws'ın gözleri Elend'inkilerle buluştu ve başını salladı. O Firari Kilisesi'nin sıkı bir destekçisiydi ve her ne kadar dinin farklı vaizleri takipçilerinin nasıl organize edilmesi gerektiği konusunda fikir ayrılıklarına düşmeye başlamış olsalar bile; hepsi de tahtta bir inananın olmasının, onlar için şehri Cett'e teslim etmekten daha iyi olacağında hemfikirdi.

Bu bağlılık için ödenecek bir bedel olacak, diye düşündü Elend skaalar oy verirken. Onlar Elend'in dürüstlük konusunda ününü biliyordu ve Elend de onların güvenine ihanet etmeyecekti.

Elend onlara alenî olarak mezheplerinin bir üyesi olacağını söylemişti. Onlara inanma sözü vermemişti ama bağlılık sözü vermişti. Hâlâ onlara ne vermiş olduğundan tam emin değildi ama iki taraf da birbirlerine ihtiyaçlarının olacağını biliyorlardı.

"Ben Penrod'ya oy veriyorum," dedi bir kanal işçisi olan Jasten.

"Ben de öyle," dedi kardeşi Thurts.

Elend dişlerini gıcırdattı. Bu ikisinin bela olacağını biliyordu, onlar hiçbir zaman Firari Kilisesi'nden hoşlanmamışlardı. Ama skaaların dört tanesi şimdiden oylarını ona vermişti bile. Sadece iki oy kalmışken, Elend'in oylamayı çıkmaza sokma şansı oldukça iyiymiş gibi duruyordu.

"Ben Venture'ya oy veriyorum," dedi sonraki adam.

"Ben de öyle," dedi en son skaa. Elend takdir ile Vet adlı adama gülümsedi.

Bu Penrod için on beş oy, Cett için iki ve Elend için de yedi oy anlamına geliyordu. Oylama kilitlenmişti. Elend hafifçe arkasına yaslanıp, içini çekerek başını koltuğun yastıklı arkalığına dayadı.

Sen işini yaptın Vin, diye düşündü Elend. *Ben de benimkini. Şimdi ise sadece bu ülkeyi tek parça hâlinde tutmamız gerekiyor.*

"I, benim oyumu değiştirmeme izin var mı?" diye sordu bir ses.

Elend gözlerini açtı. Bu Lord Habren'di, Cett'in oylarından biri.

"Yâni, şimdi Cett'in kazanmayacak olduğu belli," dedi Habren hafifçe kızararak. Genç adam Elariel ailesinin uzak bir kuzeniydi, ki büyük olasılıkla da koltuğunu bu nedenle alabilmişti. İsimler Luthadel'de hâlâ güç anlamına geliyordu.

"Değiştirip değiştiremeyeceğinden emin değilim," dedi Lord Penrod.

"Ee, ben oyumun bir anlam taşımasını tercih ederim," dedi Habren. "Ne de olsa Cett için sadece iki oy var."

Oda sessizleşti. Parlamento'nun üyeleri birer birer Elend'e doğru döndü. Kâtip Noorden Elend'in gözlerinin içine baktı. Eğer şansölye resmi olarak oylamayı bitirmediyse (ki gerçekten de bitirmemişti), kanunda üyelerin oylarını değiştirmelerine izin veren bir madde vardı.

İfade nispeten anlaşılmazdı, büyük olasılıkla odada kanunları bunu yorumlayacak kadar iyi bilen tek diğer kişi Noorden'di. O da hâlâ Elend'in gözlerinin içine bakarak başını hafifçe salladı. Dilini tutacaktı.

Elend onu reddederlerken bile hâlâ ona güvenmekte olan adamlarla dolu odada hareketsiz bir şekilde oturuyordu. O da Noorden'in yaptığı gibi yapabilirdi. Hiçbir şey söylemeyebilirdi ya da bilmediğini söyleyebilirdi.

"Evet," dedi Elend hafifçe. "Kanun oyunuzu değiştirmenize izin veriyor Lord Habren. Bunu sadece bir kere yapabilirsiniz ve bunu kazanan ilan edilmeden önce yapmanız gerekli. Diğer herkesin de aynı şansı var."

"O zaman ben Lord Penrod'ya oy veriyorum," dedi Habren.

"Ben de öyle," dedi Lord Hue, Cett için oy vermiş olan diğer adam.

Elend gözlerini kapattı.

"Başka herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu Lord Penrod.

Hiç kimse konuşmadı.

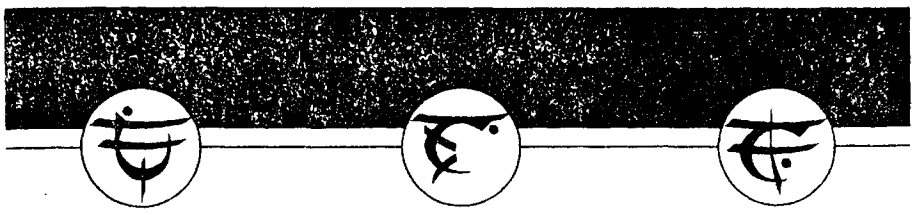
"O zaman ben kendim için on yedi, Lord Venture için de yedi oy görüyorum," dedi Penrod. "Oylamayı resmi olarak bitiriyor ve bu kraliyet atamasını tevazu ile kabul ediyorum. Bu konumda yapabildiğim kadar iyi bir şekilde hizmet edeceğim."

Elend ayağa kalktı, sonra da yavaş yavaş tacını çıkardı. "İşte," dedi tacı şömine rafının üstüne bırakırken. "Buna ihtiyacın olacak."

Ham'e başıyla işaret etti, sonra da onu bir kenara atmış olan adamlara tekrar dönüp bakmadan gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BIÇAKLAR

Sizin ne karşılık vereceğinizi biliyorum. Beklenti hakkında konuşuyoruz, önceden yazılmış olan şeylerden, eski zamanlardaki en büyük kâhinlerimiz tarafından verilmiş olan sözlerden. Elbette Çağların Kahramanı kehanetlere uyacak. Onlara kusursuz bir şekilde uyacak. Ana fikir de bu zaten.

39

STRAFF VENTURE SİSLİ ALACAKARANLIK HAVASININ içinde sessizce atını sürüyordu. Aslında at arabasını tercih ederdi, ama at sırtında seyahat ederek askerlere cazip gelecek bir görüntü sergilemenin önemli olduğunu hissetmişti. Zane, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yürümeyi tercih etmişti. Straff'ın atının yanında umursamazlık içinde yürüyordu ve ikisi elli askerlik bir gruba önderlik etmekteydiler.

Askerlere rağmen Straff kendisini savunmasız hissediyordu. Bu sadece sisler ve sadece karanlık da değildi. Straff hâlâ duyguları üzerinde *onun* dokunuşunu hissedebiliyordu.

"Beni başarısızlığa uğrattın Zane," dedi Straff.

Sissoylu başını kaldırıp baktı, kalay yakan Straff onun yüzünde bir somurtma olduğunu görebiliyordu. "Başarısızlık mı?"

"Venture ve Cett hâlâ yaşıyor. Onun da ötesinde, benim en iyi Allomanser-ler'imden bir grubu ölümlerine gönderdin."

"Seni onların ölebileceğine dair uyarmıştım," dedi Zane.

"Bir amaç uğruna Zane," dedi Straff sertçe. "Eğer onları topluma açık bir toplantının ortasında bir intihar görevine gönderecektiysen, bir grup gizli Allomanser'e niye ihtiyacın vardı? Sen kaynaklarımızın sınırsız olduklarını varsayıyor olabilirsin, ama seni temin ederim: o altı adamın yenileri *bulunamaz*."

O kadar çok sayıda gizli Allomanser'i elde edebilmek için Straff ve metresleri onlarca yıl çalışmışlardı. Zevk verici bir iş olabilirdi ama yine de işti. Tek bir

düşüncesiz manevrayla, Zane Straff'ın Allomanser çocuklarının neredeyse üçte birini yok etmişti.

Çocuklarım öldü, elimiz açık edildi ve o... Elend'in yarattığı hâlâ yaşıyor!

"Üzgünüm baba," dedi Zane. "Ben kargaşanın ve dar alanın kızı yalnız bırakacağını ve sikke kullanmamaya zorlayacağını düşünmüştüm. Bunun gerçekten de işe yarayacağını düşündüm."

Straff'ın yüzü asıldı. Zane'in kendisini babasından daha becerikli olarak gördüğünü gayet iyi biliyordu, hangi Sissoylu bunu düşünmezdi ki? Sadece hassas bir rüşvet, tehdit ve manipülasyon karışımı Zane'i kontrol altında tutuyordu.

Ama Zane ne düşünürse düşünsün, Straff aptal değildi. O anda Zane'in bir şeyler sakladığını anladı. *Neden o adamları ölmeye gönderdi?* diye düşündü Straff. *Mutlaka başarısız olmalarını hedeflemiş olmalı, yoksa kızla savaşırlarken onlara yardım ederdi.*

"Hayır," dedi Zane hafifçe, bazı zamanlarda yaptığı gibi kendi kendine konuşarak. "O benim babam..." Sesi azalarak kesildi, sonra da sertçe başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar da olmaz."

Hükümdar adına, diye düşündü Straff, başını eğip yanında mırıldanan manyağa bakarken. *Ben başıma ne iş açtım?* Zane gittikçe daha da tahmin edilemez hâle geliyordu. O adamları ölümlerine kıskançlıktan mı göndermişti, şiddet arzusundan mı, yoksa sadece canı sıkıldığı için mi? Straff Zane'in kendisine karşı dönmüş olduğunu *düşünmüyordu* ama emin olması zordu. Ne olursa olsun, Straff planlarının işlemesi için Zane'e güvenmek zorunda olmaktan gerçekten de hoşlanmıyordu. *Herhangi* bir şey için Zane'e güvenmek zorunda olmaktan gerçekten de hoşlanmıyordu.

Zane başını kaldırıp Straff'a baktı ve konuşmayı kesti. Deliliğini saklamada iyi bir iş çıkarıyordu, çoğu zaman. O kadar iyiydi ki bazen Straff bile bunu unutuyordu. Ama yine de orada pusudaydı, yüzeyin hemen altında. Zane Straff'ın hayatında kullandığı en tehlikeli araçlardan biriydi. Bir Sissoylu tarafından sağlanan koruma, Zane'in deliliğinin tehlikesine ağır basıyordu.

Ucu ucuna.

"Endişe etmene gerek yok baba," dedi Zane. "Şehir yine de senin olacak."

"O kadın yaşadığı sürece asla benim olmayacak," dedi Straff. Titredi. *Belki de bütün olay da buydu. Zane'in saldırısı o kadar barizdi ki, arkasında benim olduğunu şehirdeki herkes biliyor ve o Sissoylu iblis uyandığı zaman, misilleme için benim peşime düşecek.*

Ama eğer Zane'in amacı buysa, neden beni kendisi öldürmüyor? Zane'de mantık yoktu. Mantıklı olmaya ihtiyacı da yoktu. Bu, belki de deli olmanın avantajlarından bir tanesiydi.

Zane başını sallayarak reddetti. "Şaşırabilirsin baba. Öyle ya da böyle, yakında Vin'den korkmanı gerektirecek hiçbir şey kalmayacak."

"O, benim sevgili kralına suikast düzenlemeye çalıştığımı sanıyor."

Zane gülümsedi. "Hayır, ben öyle düşündüğünü sanmıyorum. O bunun için fazlasıyla akıllı."

Gerçeği görmek için mi fazlasıyla akıllı? diye düşündü Straff. Ancak kalayla güçlendirilmiş kulakları sislerin içinden gelen ayak sesleri duydu. Bir elini kaldırarak kafilesini durdurdu. Uzaklarda, duvarın üzerindeki meşalelerin titreşen lekelerini zar zor görebiliyordu. Şehre yakınlardı, rahatsız edici derecede yakın.

Straff'ın kafilesi sabırlı bir şekilde bekledi. Sonra önlerindeki sislerin içinden kendi elli askerinin eşlik ettiği at sırtında bir adam belirdi. Ferson Penrod.

"Straff," dedi Penrod başıyla selam vererek.

"Ferson."

"Adamların iyi iş çıkardılar," dedi Penrod. "Oğlun ölmek zorunda kalmadığı için sevindim. O iyi bir çocuk. Kötü bir kral ama dürüst bir adam."

Bugün benim birçok oğlum öldü Ferson, diye düşündü Straff. *Elend'in hâlâ yaşıyor olması şans değil, ironi.*

"Şehri teslim etmeye hazır mısın?" diye sordu Straff.

Penrod başını sallayarak onayladı. "Philen ve tüccarları, Cett'in onlara vaat ettiklerine denk unvanları olacağına dair teminat istiyorlar."

Straff bir elini hor görüyle salladı. "Beni bilirsin Ferson." *Sen eskiden her hafta partilerde neredeyse ayaklarıma kapanırdın.* "Ben iş anlaşmalarına her zaman uyarım. O tüccarları memnun etmemem için salak olmam gerekir, bana bu salahiyetten vergi geliri sağlayacak olanlar onlar."

Penrod başıyla onayladı. "Uzlaşmaya varabildiğimiz için memnun oldum Straff. Ben Cett'e güvenmiyorum."

"Bana güvendiğinden şüpheliyim," dedi Straff.

Penrod gülümsedi. "Ama ben seni tanıyorum Straff. Sen bizlerden birisin, bir Luthadel asili. Dahası, sen salahiyetlerdeki en istikrarlı krallığı oluşturdun. Şu anda bizim tek istediğimiz de bu. Bu halk için biraz istikrar."

"Neredeyse benim o aptal oğlum gibi konuşuyorsun."

Penrod durakladı, sonra da başıyla reddetti. "Senin oğlan aptal değil Straff. Sadece bir idealist. Doğrusu, ben onun küçük ütopyasının yıkıldığını gördüğüm için üzgünüm."

"Eğer onun için üzülüyorsan, o zaman sen de bir aptalsın demektir Ferson."

Penrod katılaştı. Straff adamın gururlu gözlerinin içine bakarak, sonunda Penrod gözlerini yere indirene kadar onu bakışlarıyla tuttu. Bu basit bir alışverişti, büyük ölçüde anlamsız; ama çok önemli bir hatırlatıcı olarak görev yapıyordu.

Straff kıs kıs güldü. "Senin tekrar küçük bir balık olmaya alışman gerekecek Ferson."

"Biliyorum."

"Neşelen," dedi Straff. "Eğer bu iktidar teslimi senin söz verdiğin gibi gerçekleşecek olursa, kimsenin ölmesine gerek olmayacak. Kim bilir, belki de senin o tacını takmaya devam etmene izin veririm."

Penrod ona baktı.

"Çok uzun bir süredir bu diyarlarda krallar olmadı," dedi Straff sessizce. "Daha üstün bir şey vardı. Eh, ben Lord Hükümdar değilim; ama bir imparator

olabilirim. Tacını elinde tutmak ve benim tebaam bir kral olarak hüküm sürmek ister misin?"

"Bu bedeline bağlı Straff," dedi Penrod dikkatli bir şekilde

Tam olarak sinmemiş o zaman. Penrod her zaman akıllı olmuştu; Luthadel'de kalan asillerin içinde en önemlisiydi ve bu manevrası kesinlikle işe yaramıştı.

"Bedel fahiş," dedi Straff. "Saçma bir derecede hem de."

"Atiyum," diye tahmin etti Penrod.

Straff başını sallayarak onayladı. "Elend bulamadı ama atiyum burada bir yerlerde. O jeotları çıkartan bendim, benim adamlarım onlarca yıl onları hasat ederek Luthadel'e getirdi. Ben ne miktarda hasat ettiğimizi biliyorum ve asillere ödeme olarak dağıtılanların o miktarın yakınına bile yaklaşmadığını da biliyorum. Geri kalanı o şehrin içinde bir yerlerde."

Penrod başıyla onayladı. "Ne bulabileceğime bakarım Straff."

Straff bir kaşını kaldırdı. "Pratik yapmaya başlaman gerek Ferson."

Penrod durakladı, sonra da başını eğdi. "Ne bulabileceğime bakarım *lordum.*"

"Güzel. Şimdi, bana Elend'in metresinden ne haber getirdin?"

"Dövüşten sonra yıkılmış," dedi Penrod. "Mutfak personeli içinde bir casusum var ve Leydi Vin'in odasına bir kâse çorba götürdüğünü söyledi. Çorba soğuk olarak geri gelmiş."

Straff kaşlarını çattı. "Senin bu casusun Sissoylunun yediklerine bir şeyler katabilir mi?"

Penrod'nun hafifçe benzi attı. "Ben... bunun akıllıca olacağını düşünmüyorum lordum. Dahası, Sissoylu bünyelerini siz de bilirsiniz."

Belki gerçekten de kımıldayamaz hâle gelmiştir, diye düşündü Straff. *Eğer şimdi içeri yerleşecek olursak...* Duygularının üzerinde hissettiği dokunuşun soğukluğu geri geldi. Hissizlik. Hiçlik.

"Ondan bu kadar korkmanıza gerek yok lordum," dedi Penrod.

Straff bir kaşını kaldırdı. "Korkmuyorum, temkinliyim. Güvenliğim garanti altına alınana kadar, o şehrin içine girmeyeceğim ve ben şehre yerleşene kadar da şehriniz Cett tehlikesiyle karşı karşıya. Ya da daha kötüsüyle. Eğer o kolosslar şehre saldırmaya karar verecek olsa ne olurdu Ferson? Ben onların lideriyle müzakere hâlindeyim ve o da görünüşe göre onları kontrol altında tutabiliyor gibi. Şimdilik. Sen hiç bir koloss katliamının sonucunu gördün mü?"

Büyük ihtimalle görmemişti, kısa süre öncesine kadar Straff'ın kendisi de görmemişti. Penrod ise sadece başını iki yana salladı. "Vin size saldırmayacak. Parlamento oylaması şehrin kontrolünü size verirse saldırmaz. İktidar değişimi kanunlara kusursuz bir şekilde uygun olacak."

"Kanunların onun umurunda olduğunu sanmam."

"Belki," dedi Penrod. "Ama Elend'in *umurunda.* Ve o ne emrederse, kız onu yapar."

Eğer Elend'in de onun üzerinde, benim Zane'in üzerinde sahip olduğum kadar az kontrolü yoksa tabi, diye düşündü Straff titreyerek. Penrod ne derse desin,

Straff o korkunç yaratığın hesabı görülene kadar şehri almayacaktı. Bu konuda, Straff sadece Zane'e güvenebilirdi.

Ve bu düşünce de onu en azından Vin kadar korkutuyordu.

Straff daha fazla bir şey söylemeden, Penrod'a elini sallayarak gönderdi. Penrod döndü ve maiyetiyle birlikte sislerin içine geri çekildi. Kalayıyla bile, Straff Zane'in yanında yere konduğunu zar zor duydu. Straff dönerek Sissoyluya baktı.

"Sen gerçekten de atiyumu bulacak olursa sana vereceğini düşünüyor musun?" diye sordu Zane sessizce.

"Belki," dedi Straff. "Atiyumu asla elinde tutmayı başaramayacağını biliyor olması gerekir, öylesine bir hazineyi koruyacak askeri güce sahip değil. Ve eğer bana vermeyecek olursa... eh, büyük olasılıkla atiyumu onun elinden almak, kendi başıma aramamdan daha kolay olacaktır."

Zane bu cevabı tatmin edici bulmuş gibiydi. Birkaç dakika gözlerini sislere dikerek bekledi. Sonra da yüzünde garip bir ifadeyle Straff'a baktı. "Saat kaç?"

Straff köstekli saatine baktı, bu hiçbir Sissoylunun taşımayacağı bir şeydi. Çok fazla metal vardı. "On bir on yedi," dedi.

Zane tekrar şehre bakmak için dönerken başını salladı. "Şimdiye kadar etkili olmuş olması gerekirdi."

Straff'ın kaşları çatıldı. Sonra terlemeye başladı. Kalay harlayarak gözlerini sıkı sıkı kapattı. *İşte*! diye düşündü içinde bir zayıflık hissederek. "Yine mi zehir?" diye sordu, korkuyu sesinden uzak tutmaya çalışırken kendisini sakin olmaya zorlayarak.

"Bunu nasıl yapıyorsun baba?" diye sordu Zane. "Bu seferkini ıskaladığından kesinlikle emindim. Ama işte buradasın, sapasağlam."

Straff kendisini zayıf hissetmeye başlıyordu. "İnsanın becerikli olmak için Sissoylu olması şart değil Zane," dedi tersleyerek.

Zane omzunu silkerek kendine özgü o tekinsiz şekilde gülümsedi, keskin derecede zeki ancak ürkütücü düzeyde dengesiz. Sonra sadece başını salladı. "Yine sen kazandın," dedi, sonra da geçişiyle sisleri girdaplandırarak gökyüzüne doğru fırlayıp gitti.

Straff anında atını geri çevirdi, aceleyle dürtükleyerek atı kampa doğru sürerken ağırbaşlılığını korumaya çalışıyordu. Zehri hissedebiliyordu. Hayatını çaldığını hissedebiliyordu. Onu tehdit ettiğini, alt ettiğini hissediyordu...

Belki de biraz fazla hızlı gidiyordu. Ölürken bir kuvvetlilik havasını sergilemeye devam etmek zordu. En sonunda dörtnala koşmaya başladı. İrkilen muhafızlarını geride bıraktı ve onlar da şaşkınlıkla haykırıp, ona ayak uydurmaya çalışarak koşmaya başladılar.

Straff onların itirazlarına kulak asmadı. Atı daha da hızla tekmeledi. Zehrin tepkilerini yavaşlatmakta olduğunu mu hissediyordu? Zane hangisinden kullanmıştı? Hortlaknefesi mi? Hayır, onun enjekte edilmesi gerekirdi. Belki de tomfer? Ya da... belki Straff'in haberinin bile olmadığı bir zehir bulmuştu.

Straff sadece durumun bu olmadığını umut edebilirdi. Çünkü eğer Straff zehri

bilmiyorsa, o zaman Amaranta da büyük olasılıkla bilmeyecekti ve panzehiri de genel etkili iksirinin içine koyamayacaktı.

Kampın ışıkları sisleri aydınlattı. Straff yaklaşırken askerler bağrıştılar ve kendi adamlarından bir tanesi mızrağını dörtnala gelen ata doğrulttuğu zaman Straff neredeyse deşilecekti. Neyse ki adam onu zamanında tanıdı. Straff o mızrağını kenara çevirirken askeri çiğneyip geçmişti bile.

Straff tam çadırın dibine kadar at sürdü. O zamana kadar adamları sanki bir işgal ya da başka bir tür saldırıya hazırlanırmış gibi etrafta koşturmaya başlamıştı. Bunu Zane'den gizlemesinin hiçbir yolu olmayacaktı.

Ölümümü de gizlemeyi başaramazdım.

"Lordum!" dedi bir yüzbaşı koşa koşa yanına gelirken.

"Amaranta'yı çağırt," dedi Straff zorlanarak atından aşağı inerken.

Asker durakladı. "Metresiniz mi lordum?" dedi adam kaşlarını çatarak. "Neden..."

"Derhal!" diye emretti yürüyerek çadırdan içeriye girerken bez kapıyı savurarak. Durakladı, çadırın kapısı kapanırken bacakları titriyordu. Tereddütlü bir elle alnını sildi. Çok fazla ter vardı.

Lanet olsun ona! diye düşündü hüsran içinde. *Onu öldürmem, zaptetmem lâzım... Bir şeyler yapmak zorundayım. Böyle hükmedemem*!

Ama ne? Zane konusunda ne yapacağına karar vermeye çalışarak geceler boyunca oturmuş, günler geçirmişti. Rüşvet olarak kullandığı atiyum artık iyi bir motivasyon gibi görünmüyordu. Zane'in bugünkü hareketleri, Straff'in çocuklarını Elend'in metresini öldürmek için umutsuz olduğu bariz olan bir denemeyle katletmesi artık ona biraz bile olsa güvenilemeyeceğini kanıtlamıştı.

Amaranta şaşırtıcı bir hızla geldi ve anında panzehirini hazırlamaya başladı. Neden sonra, Straff berbat tatlı karışımı şapırtıyla içerken (iyileştirici etkilerini anında hissetmişti) endişe verici bir sonuca ulaştı.

Zane'in ölmesi lâzımdı.

Ama yine de... bütün bunlarda bir şeyler o kadar kolay görünüyordu ki. Sanki biz bir kahramanın doğal olarak ortaya çıkmasına izin vermek yerine, kehanetlerimize uyması için bir tane oluşturmuşuz gibi geliyordu. Endişem buydu, kardeşlerim en sonunda inanmaya istekli bir şekilde bana geldikleri zaman beni duraklatmış olması gereken şey buydu.

40

ELEND, YATAĞININ YANINDA OTURUYORDU.

Bu ona huzur veriyordu. Her ne kadar kesintili bir şekilde uyuyor olsa da, bir parçası onun orada olduğunu, kendisine göz kulak olduğunu biliyordu. Onun koruyucu bakımının altında olmak garip geliyordu, çünkü çoğu zaman koruma işini yapan Vin olurdu.

O yüzden en sonunda uyandığı zaman Elend'in yatağının yanındaki bir sandalyede oturmuş, hafif mum ışığında sessizce kitap okumakta olduğunu görünce şaşırmamıştı. Vin tamamıyla uyanırken sıçrayarak kalkmadı ya da odayı endişeyle taramadı. Aksine yavaşça doğrularak oturdu, battaniyeyi kollarının altına kadar çekti, sonra da yatağının yanına onun için bırakılmış olan sudan bir yudum aldı.

Elend kitabı kapattı ve ona doğru dönerek gülümsedi. Vin onun sakin gözlerini inceleyerek önceden görmüş olduğu o dehşetin izlerini aradı. Tiksintinin, korkunun, şokun.

Elend onun bir canavar olduğunu öğrenmişti. Nasıl bu kadar da nazikçe gülümseyebilirdi?

"Niye?" diye sordu sessizce.

"Ne niye?" diye sordu Elend.

"Niye burada bekliyorsun?" dedi Vin. "Ben ölmüyorum, o kadarını hatırlıyorum."

Elend omzunu silkti. "Sadece senin yakınında olmak istedim."

Vin bir şey söylemedi. Köşede bir kömür sobası yanıyordu, gerçi daha fazla yakıta ihtiyacı vardı. Kış yakındı ve soğuk geçecekmiş gibi de görünüyordu. Vin'in üzerinde sadece bir gecelik vardı, hizmetçilerden ona gecelik giydirmemelerini istemişti ama o zamana kadar Sazed'in onun uyumasına yardımcı olmak için hazırladığı ilaçlar etki göstermeye başlamıştı ve Vin'in de tartışacak enerjisi kalmamıştı.

Battaniyeyi daha da sıkı çekti. Ancak ondan sonra daha önceden fark etmiş olması gereken bir şeyi gördü. "Elend! Üniformanı giymemişsin."

Elend başını eğip kıyafetine baktı; eski gardırobundan bir asil takım elbisesiydi, kestane renkli yeleğinin düğmeleri iliklenmemişti. Ceket de fazla büyük geliyordu. Omzunu silkti. "Artık numara yapmaya devam etmenin gereği kalmadı Vin."

"Cett kral oldu mu?" diye sordu Vin bir endişe hissiyle.

Elend başını iki yana salladı. "Penrod."

"Bu anlamsız."

"Biliyorum," dedi Elend. "Tüccarların Cett'e neden ihanet ettiklerini bilmiyoruz ama artık aslında bir önemi yok. Penrod zaten çok daha iyi bir seçenek. Benden de, Cett'ten de daha iyi."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

Elend düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Bilmiyorum Vin. Daha iyi olan kişinin ben olduğumu düşünüyordum. Ama tahtı Cett'e kaptırmamak için her türlü entrikayı planlarken, onu yenilgiye uğratacağı kesin olan tek planı hiç göz önüne bile almadım: desteğimi Penrod'ya verip oylarımızı birleştirmeyi. Ya benim kibirim Cett'in başa geçmesine neden olsaydı? Ben halkın iyiliğini düşünmüyordum."

"Elend..." dedi Vin bir elini onun koluna koyarak.

Ve o irkildi.

Hafifti, neredeyse fark edilmeyecek kadar, ve hızla üstünü örttü. Ama zarar verilmişti. Vin'in sebep olduğu zarar, onun içindeki zarar. O en sonunda, gerçekten, Vin'in ne olduğunu görmüştü. Elend'in âşık olduğu şey bir yalandı.

"Ne oldu?" dedi Elend Vin'in yüzüne bakarak.

"Hiçbir şey," dedi Vin. Elini geri çekti. İçinde bir şeyler kırıldı. *Onu o kadar çok seviyorum ki. Neden? Neden onun görmesine izin verdim? Eğer seçme şansım olsaydı!*

O *sana ihanet ediyor*, diye fısıldadı Reen'in sesi zihninin arka tarafından. *Eninde sonunda herkes seni terk edecek Vin.*

Elend içini çekerek odanın kepenklerine doğru baktı. Kapalıydılar, sisi dışarda tutuyorlardı, gerçi Vin ötelerindeki karanlığı görebiliyordu.

"İşin aslı, Vin," dedi Elend sessizce, "gerçekten hiç böyle sonlanacağını düşünmemiştim. Ben onlara güvendim, en son ana kadar. Halk, onların seçtikleri Parlamento üyeleri, ben onların doğru şeyi yapacaklarına güvenmiştim. Beni seçmedikleri zaman cidden şaşırdım. Şaşırmamam gerekirdi. Kazanmamın uzak ihtimal olduğunu *biliyorduk*. Yani, onlar beni zaten bir sefer reddettiler. Ama ben kendimi bunun sadece bir uyarı olduğuna ikna etmiştim. İçten içe, kalbimde, onların bana makamımı geri vereceklerini düşünüyordum."

Başını salladı. "Şimdi ise, ya onlara olan inancımın yanlış olduğunu itiraf etmek ya da kararlarına güvenmek zorundayım."

Vin'in âşık olduğu şey işte *buydu*: onun iyiliği, yalın dürüstlüğü. Bir skaa sokak çocuğu için, Vin'in kendi Sissoylu doğasının çoğu kişiye geleceği kadar garip ve egzotik şeyler. Vin Kelsier'in çetesindeki bütün iyi adamların içinde bile, aristokrasinin en iyilerinin arasında bile, asla Elend Venture gibi başka bir adam bulamamıştı. Onu tahtından indirmiş olan kişilerin sadece doğru şeyi yapmaya çalıştığına inanmayı tercih edecek bir adam.

Bazı zamanlarda, Vin tanıştığı ilk asile âşık olduğu için kendini bir aptal gibi hissetmişti. Ama şimdi, Elend'e karşı sevgisinin sadece elverişlilik ya da yakınlık nedeniyle ortaya çıkmış olmadığını fark ediyordu. Bunun nedeni Elend'in olduğu kişi idi. Vin'in önce onu bulmuş olduğu gerçeği, inanılmayacak kadar büyük bir şans eseriydi.

Ve şimdi de... bitmişti. En azından bir zamanlar olduğu şekliyle. Ama Vin en başından beri sonunda böyle olacağını biliyordu. Bir yıldan fazla zaman önceki evlenme teklifini de bu yüzden reddetmişti. Vin onunla evlenemezdi. Ya da, daha doğrusu, onun kendisiyle evlenmesine izin veremezdi.

"Gözlerindeki o kederi tanıyorum Vin," dedi Elend yumuşak bir şekilde.

Vin şokla ona baktı.

"Biz bunu aşabiliriz," dedi Elend. "Taht her şey değil. Aslında biz bu hâliyle daha iyi bile olabiliriz. Elimizden geleni yaptık. Şimdi deneme sırası başkalarında."

Vin solgun bir şekilde gülümsedi. *Bilmiyor. Bunun ne kadar çok acıttığını asla bilmemeli. O iyi bir adam, kendini beni sevmeye devam etmeye zorlamaya çalışırdı.*

"Ama senin biraz daha dinlenmen gerek," dedi Elend.

"Ben iyiyim," dedi Vin hafifçe gerinerek. Yan tarafı acıyordu ve boynu da ağrıyordu ama içinde lehim yakıyordu ve yaralarının hiçbirisi de onu kuvvetten düşürecek şeyler değildi. "Benim sadece..."

Aniden bir şeyin farkına varırken kendi sözünü kesti. Dimdik oturdu, ani hareket acıyla kasılmasına neden olmuştu. Önceki gün bir bulanıklık hâlindeydi ama...

"*OreSeur*!" dedi battaniyeyi kenara iterek.

"Onun bir şeyi yok Vin," dedi Elend. "O bir kandra. Kırık kemiklerin onun için bir önemi yok."

Yarı yarıya yataktan fırlamış olan Vin, kendini aptal gibi hissederek durdu. "Nerede o?"

"Yeni bir bedeni sindiriyor," dedi Elend gülümseyerek.

"O gülümseme neden?" diye sordu Vin.

"Sadece daha önce hiç kimsenin bir kandra için o kadar çok endişelendiğini görmemiştim."

"Neden endişelenmeyecekmişim?" dedi Vin tekrar yatağa yatarak. "OreSeur benim için hayatını tehlikeye attı."

"O bir kandra Vin," diye tekrar etti Elend. "O adamların onu öldürmeyi başa-

rabileceklerini hiç sanmıyorum. Bir Sissoylunun bile bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Vin durakladı. *Bir Sissoylu bile...* Bu ifadede Vin'i rahatsız eden şey neydi? "Her neyse," dedi Vin. "Acı çekiyor. Benim adıma iki ciddi darbe aldı."

"Sadece Kontrat'ını yerine getiriyor."

Kontrat'ı... OreSeur bir insana saldırmıştı. Kontrat'ını *çiğnemişti*. Vin için.

"Ne?" diye sordu Elend.

"Hiçbir şey," dedi Vin çabucak. "Bana ordulardan bahset."

Elend gözlerini ona dikti ama konuşmanın yönünün değişmesine izin verdi. "Cett hâlâ Hasting Kalesi'ne kapanmış duruyor. Onun tepkisinin ne olacağından emin değiliz. Parlamento onu seçmedi, o yüzden de iyi olamaz. Ama öte yandan itiraz da etmedi; şimdi burada kapana kısılmış olduğunun farkına varmış olması gerek."

"Kendisini seçeceğimize gerçekten de inanmış olmalı," dedi Vin kaşlarını çatarak. "Yoksa neden şehrin içine girsin?"

Elend başını iki yana salladı. "Zaten ilk başından garip bir hamleydi. Her neyse, ben Parlamento'ya onunla bir anlaşma yapmaya çalışmalarını önerdim. Atiyumun şehirde olmadığına inandığını düşünüyorum, o yüzden de Luthadel'i istemesi için gerçekte bir sebep yok."

"Prestij dışında."

"Ki bu ordusunu kaybetmeye değmez," dedi Elend. "Ya da hayatını."

Vin başını sallayarak onayladı. "Peki ya baban?"

"Sessiz," dedi Elend. "Bu garip Vin. Bu onun tarzı değil, o suikastçılar fazla aşikârdı. Onlara ne anlam vereceğimden emin değilim."

"Suikastçılar," dedi Vin yatağında doğrularak. "Onların kimliklerini belirlediniz mi?"

Elend başını sallayarak reddetti. "Onları kimse tanımıyor."

Vin kaşlarını çattı.

"Belki de biz Kuzey Salahiyet'in aristokrasisini düşündüğümüz kadar iyi tanımıyoruzdur."

Hayır, diye düşündü Vin. *Hayır, eğer onlar Straff'ın vatanı olan Urteau kadar yakın bir şehirden gelmiş olsalardı, bazıları tanımıyor olurdu, değil mi?* "Bir tanesini tanıdığımı düşünmüştüm," dedi Vin en sonunda.

"Hangisi?"

"En... sonuncusunu."

Elend durakladı. "Ha. Eh, sanırım artık onun kimliğini belirlememiz mümkün olmayacak."

"Elend, bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Neyi?" dedi Elend. "Vin, ben daha önce de ölüm gördüm. Lord Hükümdar'ın idamlarında hazır bulunmaya zorunluydum, unuttun mu?" Durakladı. "Gerçi senin yaptığın öyle bir şey değildi elbette."

Elbette.

"Sen inanılmazdın," dedi Elend. "Eğer o Allomanserler'i durdurmuş olmasaydın, ben şu anda ölmüş olurdum; ve büyük olasılıkla Penrod ve diğer Parlamento üyelerinin sonu da aynı olurdu. Merkez Salahiyet'i sen kurtardın."

Biz daima bıçaklar olmak zorundayız...

Elend ayağa kalkarak gülümsedi. "İşte," dedi odanın yan tarafına doğru yürüyerek. "Soğuk, ama Sazed uyandığın zaman içmen gerektiğini söyledi." Bir kâse çorbayla geri döndü.

"Bunu Sazed mi gönderdi?" diye sordu Vin şüpheci bir şekilde. "İlaçlıdır o zaman?"

Elend gülümsedi. "Bizzat tadına bakmamam gerektiği konusunda uyarmıştı, dedi ki içinde beni bir ay bayıltmaya yetecek kadar sakinleştirici varmış. Siz lehim yakanlara tesir edebilmek için epey bir ilaç gerekiyor."

Kâseyi komodinin üzerine koydu. Vin kısılmış gözlerle kâseye dik dik baktı. Büyük olasılıkla Sazed, Vin'in kendi hâline bırakılacak olursa yaralarına rağmen çıkıp şehirde devriye gezeceğinden endişe ediyordu. Büyük ihtimalle de haklıydı. İçini çeken Vin kâseyi kabul etti ve yudumlamaya başladı.

Elend gülümsedi. "Sana soba için daha fazla kömür getirmek üzere birilerini yollayacağım," dedi. "Yapmam gereken bazı şeyler var."

Vin başını sallayarak onayladı ve o da kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Vin tekrar uyandığında Elend'in hâlâ orada olduğunu gördü. Gölgelerin içinde durmuş, onu seyrediyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Penceresinin kepenkleri açıktı ve sis odanın zeminini kaplamıştı.

Kepenkler *açıktı*.

Vin doğrularak oturdu ve köşedeki siluete doğru döndü. Bu Elend değildi. "Zane," dedi Vin dümdüz bir şekilde.

Zane ileri çıktı. Şimdi neye bakacağını bildiği için, onunla Elend arasındaki benzerlikleri görmek o kadar kolaydı ki. Aynı çeneye, aynı dalgalı koyu saçlara sahiplerdi. Şimdi Elend egzersiz de yapmaya başlamış olduğu için, vücut yapıları bile benzerdi.

"Fazla derin uyuyorsun," dedi Zane.

"Bir Sissoylunun bedeni bile iyileşmek için uykuya ihtiyaç duyar."

"Daha en başından yaralanmamış olman gerekirdi," dedi Zane. "O adamları kolaylıkla öldürebilmiş olman gerekirdi ama kardeşim ve odadaki insanların zarar görmelerine engel olmaya çalıştığın için dikkatin dağıldı. İşte onun sana yaptığı şey *bu*; o seni değiştirdi, o yüzden de artık yapılması gerekenin ne olduğunu görmüyorsun, sadece onun yapmanı istediği şeyi görüyorsun."

Vin sessizce yastığının altını yoklarken bir kaşını kaldırdı. Neyse ki hançeri oradaydı. *Beni uykumda öldürmedi*, diye düşündü. *Bunun iyiye işaret olması gerek.*

Zane öne doğru bir adım daha attı. Vin gerildi. "Neler çeviriyorsun Zane?" dedi. "Önce bana beni öldürmemeye karar verdiğini söylüyorsun, sonra da bir grup suikastçı gönderiyorsun. Şimdi ne var? İşi bitirmek için mi geldin?"

"O suikastçıları biz göndermedik Vin," dedi Zane sessizce.

Vin homurdandı.

"Neye istersen inan," dedi Zane bir adım daha atarak. Şimdi yatağının hemen dibinde duruyordu, siyahlık ve ciddiyetten ibaret uzun bir siluet. "Ama babamın hâlâ senden ödü patlıyor. Neden Elend'i öldürmeye çalışarak misilleme riskine girsin ki?"

"Bu bir kumardı," dedi Vin. "O suikastçıların beni öldüreceğini umut etmişti."

"Neden onları kullansın?" diye sordu Zane. "Onun elinde ben varım. Sadece bana geceleyin atiyum yaktırarak seni öldürtmek dururken, neden kalabalık bir odanın ortasında saldırmak için bir grup Siskan kullansın?"

Vin tereddüt etti.

"Vin, ben cesetleri Parlamento Salonu'ndan çıkarırlarken izliyordum ve bazılarını Cett'in maiyetinden tanıdım," dedi Zane.

İşte bu! diye düşündü Vin. *Yüzünü parçaladığım Haydut'u ben orada görmüştüm! Hasting Kalesi'ndeydi, biz Cett'le birlikte yemek yerken bir hizmetkâr numarası yaparak mutfaktan dışarıya göz atıyordu.*

"Ama suikastçılar Cett'e de saldırdı..." Vin'in sesi zayıfladı. Bu temel hırsızlık stratejisiydi: eğer bir paravanın varsa ve etrafındaki dükkânları soyarken senden şüphelenilmemesini istiyorsan, o zaman kendi dükkânını da mutlaka "soyardın".

"Cett'e saldıran suikastçıların hepsi sıradan adamlardı," dedi Vin. "Aralarında Allomanser yoktu. Onlara ne söylemiştir acaba, çatışmanın seyri değiştiği zaman 'teslim olmalarına' izin verileceğini mi? Ama daha en başında neden sahte bir saldırı düzenlemek istesin ki? Taht oylaması için önde olan oydu."

Zane başını sallayarak reddetti. "Penrod babamla anlaşma yaptı Vin. Straff Parlamento'ya Cett'in verebileceği her şeyden çok daha büyük bir zenginlik teklif etti. Tüccarlar oylarını o yüzden değiştirdi. Cett onların ihanet edeceğini önceden sezmiş olmalı. Onun şehirde yeteri kadar casusu var."

Vin afallayarak oturdu. *Tabii ya*! "Ve Cett'in kazanmak için görebildiği tek yol da..."

"...suikastçılar göndermekti," dedi Zane başıyla onaylayarak. "Onlar üç adaya birden saldıracak, Penrod ve Elend'i öldürecek ama Cett'i sağ bırakacaklardı. Parlamento Straff'ın onlara ihanet ettiğini varsayacaktı ve Cett de kral olacaktı."

Vin titreyen bir elle bıçağını kavradı. Oyunlardan sıkılmaya başlamıştı. Elend neredeyse ölüyordu. Vin neredeyse başarısız olacaktı.

Bir parçası, alev alev yanmakta olan bir parçası, ilk başından beri meyilli olduğu şeyi yapmak istiyordu. Çıkıp Cett ve Straff'ı öldürmek, tehlikeyi olası en etkili şekilde ortadan kaldırmak.

Hayır, dedi kendisine zorla. *Hayır, o Kelsier'in yoluydu. Bu benim yolum değil. Bu... Elend'in yolu değil.*

Zane arkasını dönerek pencereye doğru baktı, gözlerini içeri sızmakta olan şelaleye benzer sis akışına dikmişti. "Kavgaya daha erken yetişmiş olmam gerekirdi. Ben dışarıdaydım, oturacak yer bulmak için geç kalmış olan kalabalıkla birlik-

teydim. İnsanlar dışarı kaçmaya başlayana kadar neler olduğundan haberim bile yoktu."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Neredeyse samimiymiş gibi konuşuyorsun Zane."

"Senin ölmeni görmek gibi bir arzum yok," dedi dönerek. "Ve kesinlikle Elend'e de zarar gelmesini istemiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Vin. "Sen kilit altında tutulur ve hor görülürken, bütün ayrıcalıklara sahip olan kişi o olduğu hâlde mi?"

Zane başını sallayarak reddetti. "Öyle değil. Elend... temiz. Bazen, onun konuşmasını duyduğumda merak ediyorum; acaba ben de onun gibi olabilir miydim diye, eğer çocukluğum farklı olsaydı."

Karanlık odada Vin'in gözlerinin içine baktı. "Ben... bozuğum Vin. Deliyim. Ben asla Elend gibi olamam. Ama onu öldürmek beni değiştirmezdi. Büyük ihtimalle o ve benim ayrı olarak yetiştirilmiş olmamız en iyisiydi, benden haberi olmaması çok daha iyi. Onun olduğu gibi kalması daha iyi. Lekesiz."

"Ben..." Vin söyleyecek bir şeyler aradı. Ne diyebilirdi ki? Zane'in gözlerindeki gerçek samimiyeti görebiliyordu.

"Ben Elend değilim," dedi Zane. "Asla da olmayacağım, ben onun dünyasının bir parçası değilim. Ama olmam *gerektiğini* de düşünmüyorum. Senin de öyle. Ben ancak bütün dövüş bittikten sonra Parlamento Salonu'na girebildim. Elend'in senin başında durduğunu gördüm, en sonunda. Onun gözlerindeki bakışı gördüm."

Vin ona arkasını döndü.

"Olduğu şey olması Elend'in suçu değil," dedi Zane. "Dediğim gibi, o temiz. Ama bu onu bizlerden farklı kılıyor. Bunu sana açıklamaya çalışmıştım. Keşke sen de onun gözlerindeki o bakışı görebilseydin..."

Gördüm, diye düşündü Vin. Bunu hatırlamayı istemiyordu ama *görmüştü*. O berbat dehşet dolu bakışı; yabancı ve korkunç bir şeye, anlayışın ötesinde olan bir şeye karşı verilen tepkiyi.

"Ben Elend olamam," dedi Zane sessizce. "Ama sen de olmamı istemiyorsun." Uzanarak komodinin üzerine bir şey bıraktı. "Bir dahaki sefere hazırlıklı ol."

Zane pencereye doğru yürümeye başlarken Vin nesneyi kaptı. Metal topunu elinde döndürdü. Şekli kusurlu olsa da, dokusu bir altın külçesi gibi pürüzsüzdü. Vin yutmaya gerek duymadan da ne olduğunu biliyordu. "*Atiyum?*"

"Cett başka suikastçılar da gönderebilir," dedi Zane sıçrayarak pencere pervazına çıkarken.

"Bunu bana mı *veriyorsun?*" diye sordu Vin. "Burada en azından iki dakika yakmaya yetecek kadar var!" Bu küçük bir servetti, Çöküş'ten önce kolaylıkla yirmi bin boxing ederdi. Şimdi atiyumun kıtlığı da düşünülürse...

Zane tekrar ona doğru döndü. "Sadece kendini güvende tut," dedi, sonra da kendisini dışarıdaki sislerin içine fırlattı.

Vin yaralı olmaktan hoşlanmıyordu. Mantıken, diğer insanların da büyük olasılıkla aynı şekilde hissettiğini biliyordu, kim acıdan ve acizlikten hoşlanırdı ki? Ama

başkaları hasta olduğu zaman, Vin'in onlardan hissettiği şey rahatsızlık olurdu. Dehşet değil.

Elend hastalandığında, gününü yatakta kitap okuyarak geçirirdi. Birkaç ay önce Clubs eğitim sırasında kötü bir darbe almış ve acı konusunda söylenmişti ama fazla teşvik gerektirmeden birkaç gün boyunca bacağının üstüne basmamıştı.

Vin de giderek onlara benzemeye başlıyordu. Hiç kimsenin yardım çağıramayacak kadar zayıfken boğazını kesmeye çalışmayacağını bilerek, şu anda yaptığı gibi yatakta yatabiliyordu. Yine de ayağa kalkmak, fazla kötü yaralanmış olmadığını göstermek için kaşınıyordu. Birileri aksini düşünüp de faydalanmaya çalışmasın diye.

Artık öyle değil! dedi kendi kendisine. Dışarısı aydınlıktı ve her ne kadar Elend birkaç defa ziyarete gelmiş olsa da, şu anda burada değildi. Sazed yaralarını kontrol etmek için gelmiş ve "en azından bir gün daha" yatakta kalması için ona yalvarmıştı. Sonra da çalışmalarına geri dönmüştü. Tindwyl'le birlikte.

Birbirinden nefret eden o ikisine ne oldu? diye düşündü kızgınlıkla. *Sazed'i zar zor görebiliyorum.*

Kapısı açıldı. Vin, içgüdüleri hâlâ anında gerginleşerek hançerlerine uzanacağı kadar keskin olduğu için memnun olmuştu. Acıyan yan tarafı ani hareketi yüzünden şikâyet ediyordu.

Kimse içeri girmedi.

Vin kaşlarını çattı, hâlâ gergindi, ta ki karyolanın ayak ucunda bir köpek kafası belirene kadar. "Hanımım?" dedi tanıdık, yarı yarıya hırlayan bir ses.

"OreSeur?" dedi Vin. "Başka bir köpeğin bedenini giymişsin!"

"Elbette Hanımım," dedi OreSeur yatağın üzerine sıçrayarak. "Başka ne giyecektim ki?"

"Bilmem," dedi Vin hançerlerini bir kenara kaldırarak. "Elend ondan yeni bir beden bulmasını istediğini söylediği zaman, bir insan istediğini varsaymıştım. Yani, herkes benim 'köpeğimin' öldüğünü gördü."

"Evet," dedi OreSeur. "Ama sizin yeni bir hayvan aldığınız açıklaması kolay olacak. Artık sizin yanınızda bir köpek olması bekleniyor ve o yüzden de köpeğinizin *olmaması* dikkat çekecektir."

Vin sessizce oturdu. Sazed'in itirazlarına rağmen, tekrar pantolon ve gömleğini giymişti. Elbiseleri diğer odada asılı duruyorlardı, bir tanesi ise dikkati çekecek şekilde eksikti. Arada bir elbiselere baktığı zaman Vin, muhteşem beyaz tuvaletin de orada asılı durduğunu görebildiğini düşünüyordu, üstüne sıçramış kanlarla. Tindwyl yanılmıştı: Vin hem Sissoylu, hem de leydi olamazdı. Parlamento üyelerinin gözlerinin içinde gördüğü dehşet onun için yeterli bir kanıttı.

"Bir köpeğin bedenini almana gerek yoktu OreSeur," dedi Vin sessizce. "Ben senin mutlu olmanı tercih ederdim."

"Önemli değil Hanımım," dedi OreSeur. "Ben bu tür kemiklerden... hoşlanmaya başladım. Tekrar insan kemiklerine dönmeden önce onların avantajlarını biraz daha fazla incelemekten memnun olurdum."

Vin gülümsedi. OreSeur yine bir kurt köpeği, kocaman, canavar gibi bir hayvan seçmişti. Post renkleri farklıydı, griden çok siyahtı, herhangi bir beyaz yaması yoktu. Vin beğenmişti.

"OreSeur..." dedi Vin bakışlarını kaçırarak. "Benim için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim."

"Kontrat'ıma uyuyorum."

"Ben başka dövüşlere de girmiştim," dedi Vin. "Sen onlara hiç karışmamıştın."

OreSeur hemen cevap vermedi. "Evet, karışmamıştım."

"Bu sefer neden?"

"Ben doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım Hanımım," dedi OreSeur.

"Kontrat'ınla çeliştiği hâlde bile mi?"

OreSeur gururla butlarının üzerine oturdu. "Ben Kontrat'ımı *çiğnemedim*," dedi katı bir şekilde.

"Ama sen bir insana saldırdın."

"Onu öldürmedim," dedi OreSeur. "Bize dövüşlerden uzak durmamız tembih edilir, kazara bir insanın ölümüne neden olmayalım diye. Gerçekten de, kardeşlerimin büyük bir kısmı birisinin öldürmesine yardım etmenin, öldürmekle aynı şey olduğunu düşünür ve bunun Kontrat'ın çiğnenmesi anlamına geldiğini hisseder. Ancak kelimeler açık. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Peki ya o üstüne atladığın adamın boynu kırılsaydı?"

"O zaman idam edilmek üzere türüme geri dönerdim," dedi OreSeur.

Vin gülümsedi. "O zaman benim için hayatını tehlikeye *atmışsın*."

"Sanırım, küçük bir açıdan," dedi OreSeur. "Benim hareketlerimin o adamın ölümüne doğrudan sebep olması olasılığı zayıftı."

"Yine de teşekkür ederim."

OreSeur kabullenmeyle başını eğdi.

"İdam," dedi Vin. "O zaman siz öldürülebiliyor musunuz?"

"Elbette Hanımım," dedi OreSeur. "Bizler ölümsüz değiliz."

Vin ona gözlerini dikti.

"Kesin olarak bir şey söylemeyeceğim Hanımım," dedi OreSeur. "Sizin de tahmin edeceğiniz gibi, türümün zayıflıklarını açık etmemeyi tercih ederim. Lütfen bunların var olduğunu söylememi yeterli bulun."

Vin başını sallayarak onayladı ama kaşlarını düşünceyle çatarak dizlerini göğsüne çekti. Bir şeyler onu hâlâ rahatsız ediyordu, daha önce Elend'in söylediği şeyle, OreSeur'un hareketleriyle ilgili bir şey...

"Ama senin kılıç ya da değneklerle öldürülmen mümkün değil, değil mi?" dedi Vin yavaş yavaş.

"Doğru," dedi OreSeur. "Her ne kadar bizim etimiz sizinkine benzese ve her ne kadar biz acı hissetsek de, bize vurmanın herhangi bir kalıcı etkisi yoktur."

"O zaman neden korkuyorsunuz?" dedi Vin, en sonunda onu rahatsız eden şeyin ne olduğu kafasına dank etmişti.

"Hanımım?"

"Halkın Kontrat'ı neden yaptı?" diye sordu Vin. "Neden kendinizi insanların boyunduruğu altına soktunuz? Eğer bizim askerlerimiz size zarar veremiyorduysa, neden endişeleniyordunuz?"

"Sizin Allomansi'niz var," dedi OreSeur.

"Yani Allomansi sizi öldürebiliyor mu?"

"Hayır," dedi OreSeur köpek kafasını iki yana sallayarak. "Öldüremez. Ama belki de konuyu değiştirmeliyiz. Üzgünüm Hanımım. Bu benim için çok tehlikeli bir zemin."

"Anlıyorum," dedi Vin içini çekerek. "Sadece her şey o kadar sinir bozucu ki. Bilmediğim çok fazla şey var; Zifir hakkında, politik oyunlar hakkında... hatta kendi arkadaşlarım hakkında!" Arkasına yaslanarak yukarıdaki tavana baktı. *Ve sarayda hâlâ bir casus var. Büyük olasılıkla Demoux ya da Dockson. Belki ikisinin de yakalanıp bir süre için alıkonulmasını emretmem gerekir. Elend böyle bir şeyi yapar mı ki?*

OreSeur onu izliyordu ve görünüşe göre mutsuzluğunu fark etmişti. En sonunda içini çekti. "Belki de bahsedebileceğim bazı şeyler vardır Hanımım, eğer dikkatli olursam. Kandraların kökeni hakkında ne biliyorsunuz?"

Vin'in kulakları dikildi. "Hiçbir şey."

"Bizler Miraç'tan önce yoktuk," dedi OreSeur.

"Yani sizi Lord Hükümdar mı yarattı demek istiyorsun?"

"Efsanelerimizin bize söylediği şey bu," dedi OreSeur. "Bizler varlık amacımızın ne olduğundan emin değiliz. Belki de Babamız'ın casusları olmamız amaçlanmıştı."

"Babamız mı?" dedi Vin. "Ondan bu şekilde bahsedildiğini duymak garip geliyor."

"Bizi Lord Hükümdar yarattı Hanımım," dedi OreSeur. "Bizler onun çocuklarıyız."

"Ve ben de onu öldürdüm," dedi Vin. "Sanki... özür dilemem gerekirmiş gibi hissediyorum."

"Bizim Babamız olması, onun yaptığı her şeyi kabul ettiğimiz anlamına gelmez Hanımım," dedi OreSeur. "Bir insan onun iyi bir kişi olmadığına inandığı hâlde babasını sevemez mi?"

"Sanırım olabilir."

"Kandraların Babamız'a dair teolojisi karmaşıktır," dedi OreSeur. "Bizim için bile bazen içinden çıkması zor olur."

Vin kaşlarını çattı. "OreSeur? Sen kaç yaşındasın?"

"Yaşlı," dedi OreSeur sadece.

"Kelsier'den daha mı yaşlı?"

"Çok," diye cevap verdi. "Ama sizin düşündüğünüz kadar da değil. Ben Miraç'ı hatırlamıyorum."

Vin başını sallayarak onayladı. "Bunların hepsini neden bana anlattın?"

"Asıl sorunuz yüzünden Hanımım. Biz neden Kontrat'a hizmet ediyoruz? Eh,

siz Lord Hükümdar olsaydınız ve onun gücüne de sahip olsaydınız, onları kontrol etmenizi sağlayacak bir yöntem geliştirmeden hizmetkârlar yaratır mıydınız?"

Vin anlayışla yavaşça başını salladı.

"Babamız Miraç'ın yaklaşık iki yüzyıl sonrasından itibaren kandraları çok az umursadı," dedi OreSeur. "Biz bir süre için bağımsız olmayı denedik ama önceden açıkladığım gibi, insanoğlu bize karşı hınç duyuyordu. Bizden korkuyordu. Ve bazılarının da zayıflıklarımızdan haberi vardı. Atalarım seçeneklerini gözden geçirdikleri zaman, en sonunda dayatma köleliktense gönüllü hizmetkârlığı seçtiler."

Kandraları o yaratmış, diye düşündü Vin. O her zaman Kelsier'in Lord Hükümdar'la ilgili görüşünü kısmen paylaşmıştı; o bir tanrıdan çok insandı. Ama eğer gerçekten de tamamıyla yeni bir ırk yaratmışsa, içinde bir miktar tanrılık da olması gerekirdi.

Miraç Kuyusu'nun gücü, diye düşündü Vin. *O gücü kendisi için aldı ama kalıcı olmadı. Güç tükenmiş olmalı, hem de çabucak. Yoksa fetihleri için ordulara neden gerek duysun?*

İlk başta gelen bir güç patlaması; yaratma, değiştirme, belki de kurtarma becerisi. O sisleri geri çekilmeye zorlamıştı ve bu sırada da bir şekilde gökyüzünü kırmızıya döndürüp, kül yağmurlarını başlatmıştı. Kendisine hizmet etmeleri için kandraları yaratmıştı, büyük olasılıkla kolossları da o yaratmıştı. Hatta belki Allomanserler'in kendilerini de o yaratmış olabilirdi.

Ve ondan sonra ise, normal bir insan olmaya geri dönmüştü. Büyük ölçüde. Lord Hükümdar'ın hâlâ bir Allomanser için aşırı derecede fazla miktarda gücü vardı ve yarattıklarının kontrolünü de elinde tutmayı başarabilmişti. Ve bir şekilde sislerin insanları öldürmelerine de engel oluyordu.

Ta ki Vin onu öldürene kadar. Ondan sonra kolosslar ortalığı yakıp yıkmaya başlamıştı ve sisler geri dönmüştü. Kandralar o zaman Lord Hükümdar'ın kontrolü altında değildi, o yüzden de oldukları gibi kalmışlardı. Ama eğer ihtiyaç duyarsa diye, onların içine de bir kontrol yöntemi yerleştirmişti. Kandraların kendisine hizmet etmelerini sağlayacak bir yol...

Vin gözlerini kapattı ve Allomantik hisleriyle hafifçe uzandı. OreSeur kandraların Allomansi'den etkilenemeyeceğini söylemişti ama Vin Lord Hükümdar hakkında başka bir şey daha biliyordu, onu diğer Allomanserler'den ayıran bir şey. Lord Hükümdar'ın olağandışı gücü, yapamaması gereken şeyleri yapabilmesine izin veriyordu.

Bakırbulutlarını delmek ve bir insanın vücudunun içindeki metalleri etkileyebilmek gibi şeyleri. Belki de onun kandraları kontrol etme şekli *buydu*, OreSeur'un bahsettiği şey. Sissoylulardan korkmalarının sebebi.

Sissoylular onları öldürebileceği için değil ama başka bir şeyi yapabilecekleri için. Bir şekilde onları köleleştirebiliyorlardı. Deneme amacıyla, onun daha önceden söylediği şeyi test etmek için, Vin bir Teskin ile uzanıp OreSeur'un duygularına dokundu. Hiçbir şey olmadı.

Ben de Lord Hükümdar'ın yapabildiği şeylerin bazılarını yapabiliyorum, diye

düşündü. *Ben de bakırbulutlarını delebiliyorum. Belki eğer biraz daha güçlü itersem...*

Odaklandı ve güçlü bir Teskin ile OreSeur'un duygularını *itti*. Yine hiçbir şey olmadı. Tıpkı Vin'e söylemiş olduğu gibi. Bir an için oturdu. Sonra, düşünmeden duralümin yaktı ve son bir devasa İtme denedi.

OreSeur anında o kadar hayvani ve beklenmedik bir uluma kopardı ki, Vin şok içinde ayağa fırlayarak lehim harladı.

OreSeur titreyerek yatağa devrildi.

"OreSeur!" dedi Vin dizlerinin üzerine düşüp onun başını kavrayarak. "Üzgünüm!"

"Çok konuştum..." diye mırıldandı OreSeur, hâlâ titriyordu. "Çok konuştuğumu biliyordum."

"Seni incitmek istememiştim," dedi Vin.

Titremeler yatıştı ve OreSeur bir an için hareketsizce yattı, sessizce nefes alıyordu. En sonunda başını Vin'in kollarından kurtardı. "Sizin ne istediğinizin önemi yok Hanımım," dedi donuk bir sesle. "Hata benimdi. Lütfen bunu asla tekrar yapmayın."

"Söz," dedi Vin. "Özür dilerim."

OreSeur başını sallayarak yataktan aşağı indi. "Onu bile yapamamış olmanız gerekirdi. Sizinle ilgili garip şeyler var Hanımım. Siz de eskilerin Allomanserler'i gibisiniz, nesillerin geçişi güçlerini köreltmeden öncekiler gibi."

"Özür dilerim," dedi Vin tekrar kendisini çaresiz hissederek. *O benim hayatımı kurtardı, neredeyse Kontrat'ını çiğnedi ve ben de ona bunu yaptım...*

OreSeur omzunu silkti. "Olan oldu. Benim dinlenmem gerek. Size de aynısını öneririm."

Ondan sonra, başka sorunları da görmeye başladım.

41

"'BU KAYDI ŞİMDİ YAZIYOR, METAL bir levhanın üstüne kakıyorum çünkü korkuyorum.'" diye sesli olarak okudu Sazed. "Kendim için korkuyorum, evet; insan olduğumu itiraf ediyorum. Eğer Alendi Miraç Kuyusu'ndan geri dönecek olursa, eminim ki benim ölümüm onun ilk hedeflerinden birisi olacak. O kötü bir adam değil ancak acımasız bir adam. Bu, sanıyorum ki, onun yaşadığı şeylerin bir ürünü.'"

"Bu bizim Alendi hakkında günlükten bildiklerimize uyuyor," dedi Tindwyl. "Eğer o kitabın yazarının Alendi olduğunu varsayarsak."

Sazed kafasının içinde temel öğelerin üzerinden geçerek notlarından oluşan yığına bir göz attı. Kwaan antik çağlarda yaşamış bir Terris âlimiydi. Alendi'yi, çalışmaları nedeniyle Terris kehanetlerinden bir karakter olan Çağların Kahramanı olduğunu düşünmeye başladığı adamı o keşfetmişti. Alendi de onu dinlemiş ve politik bir lider olmuştu. Dünyanın büyük bir kısmını fethetmiş, sonra da kuzeye, Miraç Kuyusu'na seyahat etmişti. Ancak o zamana kadar, Kwaan görünüşe göre Alendi konusunda fikrini değiştirmişti ve onun Kuyu'ya ulaşmasını engellemeye çalışmıştı.

Hepsi birbirine uyuyordu. Her ne kadar günlüğün yazarı hiç kendi adından bahsetmiş olmasa da, bunun Alendi olduğu belliydi. "Bu çok güvenilir bir varsayım, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Hatta günlük Kwaan'dan ve aralarında çıkan anlaşmazlıktan da bahsediyor."

Sazed'in odalarında yan yana oturuyorlardı. Çok sayıdaki notları ve karaladıkları teorilerini koyabilmek için daha büyük bir masa rica etmiş ve getirtmişti. Kapının yanında aceleyle mideye indirilmiş bir çorbadan oluşan ikindi yemeklerinin artıkları duruyordu. Sazed tabakları mutfağa indirmeyi çok istiyordu ama henüz kendisini çalışmaların başından kaldırmayı başaramamıştı.

"Devam edin," dedi Tindwyl sandalyesinde geriye yaslanarak. Sazed'in onu hiç görmediği kadar rahat görünüyordu. Kulakları boyunca dizilmiş küpelerin renkleri birbirini izliyordu, altın ya da bakırdan sonra bir kalay ya da demir geliyordu. Çok sıradandı, ama bunda da bir güzellik vardı.

"Sazed?"

Sazed irkildi. "Özür diliyorum," dedi, sonra da okumasına geri döndü. "'Ancak ayrıca bildiğim her şeyin, benim hikâyemin, unutulmasından da korkuyorum. Gelebilecek olan dünya için korkuyorum. Planlarım başarısız olduğu için korkuyorum. Zifir'in getirecek olduğu kaderden korkuyorum.'"

"Bekleyin," dedi Tindwyl. "Ondan neden korkuyor?"

"Neden korkmasın?" diye sordu Sazed. "Zifir, ki biz bunun sis olduğunu varsayıyoruz, onun halkını öldürüyordu. Güneş ışığı olmadan ekinleri büyümez ve hayvanları da otlayamazdı."

"Ama eğer Kwaan Zifir'den korkuyorduysa, Alendi'ye karşı koymaması gerekirdi," dedi Tindwyl. "O Miraç Kuyusu'na Zifir'i *yenmek* için gidiyordu."

"Evet," dedi Sazed. "Ama o zamana kadar, Kwaan Alendi'nin Çağların Kahramanı olmadığından emin olmuştu."

"Ama ne fark ederdi?" dedi Tindwyl. "Sisleri durdurmak için belirli bir kişi gerekli değildi, Rashek'in başarısı bunu kanıtlıyor. Şurada, en sona atlayın. Rashek hakkında olan o pasajı okuyun."

"'Benim genç bir yeğenim var, Rashek adında,'" diye okudu Sazed. "'O bütün Khlennium'dan kıskanç bir gencin tutkusuyla nefret ediyor. Alendi'den, ikisi asla karşılaşmamış olsalar bile, daha da şiddetli bir şekilde nefret ediyor; çünkü Çağların Kahramanı olarak bizi ezenlerden biri seçildiği için ihanete uğradığını hissediyor.

"'Alendi'nin Terris dağlarında kılavuzlara ihtiyacı olacak. Ben Rashek'i bu kılavuzların kendisi ve güvendiği arkadaşları olmasını sağlamakla görevlendirdim. Rashek Alendi'yi yanlış yöne doğru götürmeye, cesaretini kırmaya ya da başka bir şekilde arayışına engel olmaya çalışacak. Alendi kandırılmış olduğunu anlamayacaktır.

"'Eğer Rashek Alendi'yi yanlış yere götürmeyi başaramayacak olursa, oğlana eski dostumu öldürmesi talimatını verdim. Bu uzak bir umut. Alendi suikastçılardan, savaşlardan ve felaketlerden kurtuldu. Ama yine de onun Terris'in donmuş dağlarında en sonunda savunmasız kalacağını umut ediyorum. Bir mucizenin gerçekleşmesini umut ediyorum.

"'Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı. Gücü kendisi için almamalı."

Tindwyl kaşlarını çatarak arkasına yaslandı.

"Ne oldu?"

"Burada yanlış bir şey var, diye düşünüyorum ben," dedi Tindwyl. "Ama tam olarak ne olduğundan emin değilim."

Sazed metni tekrar gözleriyle taradı. "O zaman bunu basit ifadelere indirgeyelim. Rashek, Lord Hükümdar olan adam, Kwaan'ın yeğeniydi."

"Evet," dedi Tindwyl.

"Kwaan Rashek'i, bir zamanlar dostu olan Fatih Alendi'nin yolunu şaşırtması ya da hatta öldürmesi için gönderdi. Alendi Miraç Kuyusu'nu aramak için Terris Dağları'na tırmanıyordu."

Tindwyl başını sallayarak onayladı.

"Kwaan bunu yaptı çünkü Alendi Kuyu'nun gücünü kendisi için alırsa olacak şeylerden korkuyordu."

Tindwyl bir parmağını kaldırdı. "Neden bundan korkuyordu?"

"Bu mantıklı bir korkuymuş gibi görünüyor," dedi Sazed.

"Fazla mantıklı," diye cevap verdi Tindwyl. "Ya da, daha doğrusu kusursuz derecede mantıklı. Ama söyleyin bana Sazed; siz Alendi'nin günlüğünü okuduğunuz zaman, onun o gücü kendisi için alacak türde bir adam olduğu izlenimini edindiniz mi?"

Sazed başını salladı. "Aslında tam tersi. Günlüğü o kadar kafa karıştırıcı yapan şey kısmen buydu, biz günlükte betimlenen adamın, yapmış olduğunu düşündüğümüz şeyleri neden yaptığını çözememiştik. Sanıyorum en sonunda Vin'in Lord Hükümdar'ın aslında Alendi değil de, onun hamalı Rashek olduğunu tahmin etmesini sağlayan şey de kısmen bu olmuştu."

"Ve Kwaan Alendi'yi iyi tanıdığını söylüyor," dedi Tindwyl. "Hatta bizzat bu baskının çeşitli yerlerinde adamı övüyor. Ona iyi bir insan diyor, sanıyorum"

"Evet," dedi Sazed pasajı bularak. "'O iyi bir adam; her şeye rağmen o iyi bir adam. Fedakâr bir adam. Gerçekten de, onun bütün hareketleri; sebep olduğu bütün ölümler, yıkımlar ve acılar, onu derinden incitti.'"

"Yani Kwaan Alendi'yi iyi tanıyordu," dedi Tindwyl. "Ve onu takdir de ediyordu. Ayrıca, büyük olasılıkla yeğeni Rashek'i de iyi tanıyordu. Sıkıntımı anlıyor musunuz?"

Sazed yavaş yavaş başını sallayarak onayladı. "Neden şiddetli mizaca sahip bir adamı, kıskançlık ve nefretin güdülediği bir kişiyi, iyi ve saygıdeğer olduğunu düşündüğü bir adamı öldürmeye göndersin? Gerçekten de garip bir seçim gibi görünüyor."

"Aynen öyle," dedi Tindwyl kollarını masanın üstüne yaslayarak.

"Ama," dedi Sazed, "Kwaan burada da '*eğer Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşacak olursa; gücü alacağından ve sonra, çoğunluğun iyiliği uğruna, onu bırakacağından şüpheliyim*' diyor."

Tindwyl başını iki yana salladı. "Bu mantıklı değil Sazed. Kwaan Zifir'den nasıl korktuğundan birkaç sefer bahsediyor ama sonra, nefret dolu bir genci saygı duyulan ve muhtemelen bilge bir lideri öldürmeye göndererek Zifir'i durdurma umuduna engel olmaya çalışıyor. Kwaan neredeyse gücü Rashek'in almasını *planlamış*. Eğer Alendi'nin gücü alması böylesine büyük bir endişe sebebi idiyse, Rashek'in de aynısını yapabileceğinden korkması gerekmez mi?"

"Belki de biz duruma, zaten gerçekleşmiş olan olaylara dönüp bakan kişilerin berraklığıyla bakıyoruzdur," dedi Sazed.

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Bir şeyleri kaçırıyoruz Sazed. Kwaan çok mantıklı, hatta tedbirli bir adam, insan bunu onun anlatımından anlayabilir. Alendi'yi keşfeden ve onu Çağların Kahramanı olarak ilk ortaya süren de oydu. Neden bu şekilde ona karşı dönmüş olsun?"

Sazed baskının çevirisinin sayfalarını karıştırırken başıyla onayladı. Kwaan Kahraman'ı keşfederek epey bir ün kazanmıştı. Aradığı yeri buldu.

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı, diye yazıyordu metinde. *Ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Müjdeci olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.*

"Etkileyici bir şeyler olmuş olmalı," dedi Tindwyl. "Dostuna, kendi ününün kaynağına karşı dönmesine neden olacak bir şeyler. Vicdanına o kadar derinlemesine batacak olan bir şey ki, dünyanın en güçlü hükümdarına karşı çıkmaya gönüllü olsun. O kadar korkutucu bir şey ki, bu Rashek'i bir suikast göreviyle göndermek kadar saçma sapan bir riske girsin."

Sazed notlarını karıştırdı. "Hem Zifir'den, hem de Alendi gücü alacak olursa olacak şeylerden korkuyor. Ancak hangisinin daha büyük bir tehdit olduğuna karar veremiyormuş gibi görünüyor ve ikisi de anlatısında diğerinden daha fazla görülmüyor. Evet, buradaki sorunu görebiliyorum. Sizin düşüncenize göre belki, Kwaan kendi argümanlarındaki tutarsızlık ile bir şeyleri ima etmeye çalışıyor olabilir mi?"

"Belki," dedi Tindwyl. "Bilgi çok az. Ben bir adamı, hayatının koşullarını bilmeden değerlendiremem ki!"

Sazed başını kaldırarak gözlerini ona dikti. "Belki de biz fazla çalışmışızdır," dedi. "Bir mola verelim mi?"

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Zamanımız yok Sazed."

Sazed gözlerinin içine baktı. O konuda haklıydı.

"Bunu siz de hissediyorsunuz, değil mi?" diye sordu Tindwyl.

Sazed başıyla onayladı. "Bu şehir yakında düşecek. Şehrin üstüne çöken güçler... ordular, kolosslar, iç karışıklık..."

"Korkarım ki sonuç arkadaşlarınızın umduğundan çok daha fazla şiddet içerecek Sazed," dedi Tindwyl sessizce. "Sorunlarını sadece hilekârlıkla ertelemeye devam edebileceklerine inanıyormuş gibi görünüyorlar."

"Onlar iyimser bir grup," dedi Sazed bir gülümsemeyle. "Yenilmeye alışkın değiller."

"Bu, devrimden daha kötü olacak," dedi Tindwyl. "Ben böyle şeyleri inceledim Sazed. Bir fatih bir şehri aldığı zaman ne olduğunu biliyorum. İnsanlar ölecek. Çok sayıda."

Sözleri Sazed'i ürpertti. Luthadel'de bir gerilim vardı, savaş şehre yaklaşıyordu. Şu ya da bu ordu Parlamento'nun onayıyla şehre girebilirdi, ama diğeri yine de saldıracaktı. Kuşatma en sonunda bittiği zaman Luthadel'in duvarları kızıla boyanacaktı.

Ve Sazed bu sonun çok yakında geleceğinden korkuyordu.

"Haklısınız," dedi tekrar masasının üstündeki notlara geri dönerek. "Çalışmaya devam etmemiz gerek. Miraç öncesi zamanlar hakkında bulabileceğimiz ne varsa toplamalıyız ki, sizin aradığınız koşulları bulabilelim."

Tindwyl kaderci bir kararlılıkla başını salladı. Bu ellerinde kalan zaman içinde bitirebilecekleri bir iş değildi. Baskının anlamını belirlemek, bunu günlükle karşılaştırmak ve zamanın şartlarıyla arasındaki ilişkiyi çözümlemek, yıllarca kararlı biçimde çalışmayı gerektiren bir akademik projeydi.

Sırdaşlar'ın bilgisi çoktu, ama bu durum için neredeyse fazlasıyla çok sayılırdı. O kadar uzun zamandır kayıtları, hikâyeleri, mitleri ve efsaneleri topluyor ve iletiyorlardı ki, bir Sırdaş'ın toplanmış olan tüm bilgileri yeni bir üyelerine okuması yıllar sürüyordu.

Neyse ki, bilgi kütlesinin içinde Sırdaşlar tarafından yaratılmış olan indeksler ve özetler bulunuyordu. Ayrıca her Sırdaş'ın bireysel olarak eklediği notlar ve kişisel indeksler de vardı. Yine de bunlar Sırdaş'ın sadece elinde ne kadar çok bilgi olduğunu anlamasına yardım ederdi. Sazed'in kendisi, hayatını dinleri okuyarak, ezberleyerek ve endeksleyerek geçirmişti. Her gece yatmadan önce bir not ya da hikâyeden bir bölüm okurdu. Büyük ihtimalle Miraç öncesi dinlerde dünyanın bir numaralı uzmanıydı ama yine de bildiği şeyler çok azmış gibi hissediyordu.

Bilgilerin doğal güvenilmezliği de tüy dikiyordu. Çok büyük bir kısmı bir zamanlar hayatlarının, ya da çoğunlukla dedelerinin hayatlarının nasıl olduğunu hatırlamak için ellerinden geleni yapmaya çalışan sıradan insanların ağızlarından toplanmıştı. Sırdaşlar Lord Hükümdar'ın iktidarının ikinci yüzyılının sonlarına kadar kurulmamıştı. O zaman kadar ise, çoğu dinin saf biçimleri zaten ortadan kaldırılmıştı.

Sazed gözlerini kapattı, bakıraklından bir diğer indeksi kafasının içine aktardı, sonra da bunu araştırmaya başladı. Fazla zaman yoktu evet, ama Tindwyl ve o birer Sırdaş'tı. Onlar başkalarının bitirmek zorunda kalacağı işlere başlamaya alışkındı.

Merkez Salahiyet'in eski kralı Elend Venture kalesinin balkonunda durmuş, devasa Luthadel şehrine tepeden bakıyordu. Her ne kadar ilk karlar henüz düşmüş olmasa da, hava soğumuştu. Üzerine ön taraftan bağlanan bir pelerin almıştı ama bu yüzünü korumuyordu. Rüzgâr üzerine eserek pelerinini dalgalandırırken, bir ürperti yanaklarını sızlattı. Bacalardan duman tütüyor, yükselerek soluk kızıl gökyüzüne karışmadan önce şehrin tepesinde uğursuz bir gölge gibi toplanıyordu.

Dumanı tüten her bir eve karşılık tütmeyen iki tane vardı. Çoğu büyük olasılıkla terk edilmişti, şehrin nüfusu eski rakamın yanına bile yaklaşmıyordu. Ancak Elend o dumansız evlerin birçoğunun içinin hâlâ dolu olduğunu biliyordu. Dolu ve buz gibi.

Onlar için daha fazla şey yapabilmiş olmam gerekirdi, diye düşündü Elend gözlerini delici soğuk rüzgâra karşı açık tutarak. *Daha fazla kömür elde etmenin bir yolunu bulmuş olmam gerekirdi, hepsinin ihtiyaçlarını karşılayabilmiş olmam gerekirdi.*

Lord Hükümdar'ın Elend'in kendisinden daha iyi iş çıkarmış olduğunu itiraf etmek gurur kırıcı, hatta iç karartıcıydı. Kalpsiz bir despot olmasına rağmen, Lord Hükümdar en azından nüfusun kayda değer bir kısmının açlıktan ya da soğuktan ölmesine engel olmuştu. Orduları kontrol altında ve suç oranını da baş edilebilecek bir düzeyde tutmuştu.

Kuzeydoğuda koloss ordusu bekliyordu. Şehre herhangi bir temsilci göndermemişti ama Cett ve Straff'ın ordularından daha korkutucuydu. Soğuk bu ordunun askerlerini kaçırmazdı; görünüşe göre kolosslar hava değişikliklerini çıplak derilerine rağmen çok az umursuyordu. Bu son ordu üçünün içinde en rahatsız edici olanıydı. Daha tehlikeli, daha tahmin edilemezlerdi ve anlaşma yapması da imkânsızdı. Kolosslar pazarlık etmezdi.

Biz o tehlikeye yeterince dikkat etmiyorduk, diye düşündü balkonda ayakta dururken. *Yapacak o kadar çok şey, endişe edilecek o kadar çok şey vardı ki, düşmanlarımız için de bizim için olduğu kadar tehlikeli olabilecek bir ordunun üzerine odaklanamadık.*

Kolossların Cett ya da Straff'a saldırmaları gittikçe daha da az olası görünüyordu. Görünüşe göre Jastes, onlara Luthadel'in kendisine saldırmak için beklemeye devam etmelerini sağlayacak kadar hâkimdi.

"Lordum," dedi bir ses arkasından. "Lütfen içeri dönün. Bu uğursuz bir rüzgâr. Soğuk alarak kendinizi öldürmenin bir faydası yok."

Elend arkasına döndü. Yüzbaşı Demoux yanında diğer bir koruma ile birlikte görev bilir bir şekilde odanın içinde duruyordu. Suikast girişiminin arkasından Ham, Elend'in etrafında korumalarla dolaşmasında ısrar etmişti. Elend şikâyet etmemişti, gerçi artık ihtiyata fazla gerek olmadığını biliyordu. Artık kral o olmadığına göre, Straff onu öldürmeyi istemezdi.

Ne kadar da ciddi, diye düşündü Elend Demoux'nun yüzünü inceleyerek. *Neden bana genç gibi geliyor? Neredeyse aynı yaştayız.*

"Pekâlâ," dedi Elend dönüp uzun adımlarla odanın içine girerek. Demoux balkon kapılarını kapatırken Elend pelerinini çıkarttı. Altındaki takım elbise ona yanlışmış gibi geliyordu. Özensizdi, temizlenmesini ve ütülenmesini emretmiş olduğu hâlde. Yelek fazla dardı (kılıç antrenmanları yavaş yavaş vücudunu değiştiriyordu) ama ceket üzerine bol geliyordu.

"Demoux," dedi Elend. "Bir sonraki Firari toplantınız ne zaman?"

"Bu gece lordum."

Elend başını sallayarak onayladı. O da bundan korkuyordu, soğuk bir gece olacaktı.

"Lordum, hâlâ gelmeye niyetiniz var mı?" diye sordu Demoux.

"Elbette," dedi Elend. "Sizin davanıza katılacağıma dair söz verdim."

"O, siz oylamayı kaybetmeden önceydi lordum."

"Önemi yok," dedi Elend. "Hareketinize katılıyorum çünkü bu skaalar için önemli Demoux, ve ben de halkımın... halkın iradesini anlamak istiyorum. Ben size bağlılık sözü verdim ve bu sözü yerine getireceğim."

Demoux'nun biraz kafası karışmış gibi görünüyordu ama daha başka bir şey söylemedi. Elend masasına bakarak biraz çalışmayı düşündü ama soğuk odanın içinde kendisini motive etmesi zordu. Bunun yerine kapıyı itip açarak koridora çıktı. Muhafızları da onu takip ettiler.

Kendini Vin'in odalarına doğru dönmekten alıkoydu. Onun dinlenmeye ihtiyacı vardı ve her yarım saatte bir Elend'in onu kontrol etmek için içeriye kafasını uzatmasının pek bir faydası olmuyordu. O yüzden de döndü ve başka bir koridor boyunca ilerledi.

Venture Kalesi'nin taştan inşa edilmiş, labirente benzer bir karmaşıklığı olan arka koridorları dar ve karanlıktı. Belki de bu koridorlarda büyümüş olduğu için, Elend bu karanlık, tenha yerlerde kendisini evindeymiş gibi hissediyordu. Bulunmayı gerçekten de istemeyen bir genç adam için kusursuz bir yer olmuşlardı. Şimdi ise onları başka bir sebep için kullanıyordu; koridorlar uzun süreler boyunca yürümek için de kusursuz bir yer teşkil ediyorlardı. Özellikle belli bir yeri hedeflemiş değildi; sadece hareket ediyor, kendi ayak seslerinin temposuyla gerginliğinin üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Şehrin sorunlarını ben çözemem, dedi kendi kendine. *Bununla Penrod'nun ilgilenmesine izin vermek zorundayım, halkın istediği kişi o.*

Bunun işleri Elend için kolaylaştırıyor olması gerekirdi. Kendi hayatını korumaya odaklanmasına izin veriyordu, Vin ile ilişkisini yeniden canlandırmak için zaman harcamasını sağlayacağından ise bahsetmeye bile gerek yoktu. Ancak Vin son zamanlarda farklı görünüyordu. Elend kendi kendine sebebin sadece onun yarası olduğunu söylemeye çalışmıştı ama daha derin bir şeyler olduğunu hissediyordu. Vin'in ona bakma şeklinde, onun sevgi gösterilerine verdiği tepkilerde bir şey vardı. Ve, kendisine rağmen, Elend değişmiş olan sadece tek bir şeyi düşünebiliyordu.

O artık kral değildi.

Vin sığ değildi. Elend'e birlikte oldukları iki yıl boyunca sevgi ve bağlılıktan başka hiçbir şey göstermemişti. Ama yine de Elend'in muazzam beceriksizliğine, bilinçli olarak olmasa bile, nasıl tepki vermezdi ki? Suikast girişimi sırasında, Elend onun dövüşmesini izlemişti. Dövüşmesini ilk kez *gerçekten* görmüştü. O güne kadar, Elend onun ne kadar muhteşem olduğunu anlayamamıştı. Vin sadece bir savaşçı değildi, sadece bir Allomanser de değildi. O rüzgâr gibi, fırtına gibi doğanın bir kuvvetiydi. O son adamı öldürme şekli, kendi kafasıyla vurarak adamınkini dağıtması...

O *benim gibi bir adamı nasıl sevebilir?* diye düşündü Elend. *Ben daha kendi tahtımı bile elimde tutamıyorum. Beni tahttan indiren kanunları kendi elimle yazdım.*

İçini çekerek yürümeye devam etti. Çabalaması, Vin'i ona lâyık olduğuna ikna etmek için bir yol bulmaya çalışması gerekirmiş gibi hissediyordu. Ama bu kendisini sadece daha da beceriksiz gösterecekti. Geçmiş hataları düzeltmek diye bir şey yoktu, özellikle de yapmış olduğu herhangi bir gerçek "hata" göremiyorsa. O elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve bunun yetersiz olduğu ortaya çıkmıştı.

Bir kavşakta durakladı. Bir zamanlar, rahatlatıcı bir şekilde bir kitabın içinde kaybolup gitmek onu sakinleştirmeye yeterdi. Şimdi ise kendisini asabi hissediyordu. Gergin. Biraz... Vin'in çoğu zaman hissettiğini varsaydığı şekilde.

Belki ben de ondan ders alabilirim, diye düşündü Elend. *Benim yerimde Vin olsa ne yapardı?* Kesinlikle surat asıp, kendisi için üzülerek boş boş dolaşmazdı. Elend kaşlarını çatarak sadece yarısı yanan, titrek yağ lambalarının aydınlattığı bir koridora doğru baktı. Sonra da devam ederek belirli bir odaya doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı.

Sessizce kapıyı çaldı ama bir cevap gelmedi. En sonunda başını içeri uzattı. Sazed ve Tindwyl kâğıt parçaları ve defterlerle tepeleme dolu bir masanın önünde sessizce oturuyorlardı. İkisi de dümdüz karşıya bakıyordu, gözlerini olmayan bir şeye dikmiş gibiydiler, bakışlarında kendinden geçmiş birisinde görülecek türden bir donukluk vardı. Sazed'in eli masanın üzerinde duruyordu. Tindwyl'in eli de onun üzerindeydi.

Sazed bir anda silkinerek kendisine gelip, Elend'e bakmak için döndü. "Lord Venture! Özür dilerim. Sizin girdiğinizi duymadım."

"Önemli değil Saze," dedi Elend odaya girerken. O girerken Tindwyl de silkinerek uyandı ve elini Sazed'inkinden çekti. Elend, hâlâ kendisini izleyen Demoux ve yoldaşına dışarıda kalmaları için başını salladı, sonra da kapıyı kapattı.

"Elend," dedi Tindwyl, sesi tipik memnuniyetsizlik imasıyla bezeliydi. "Bizi rahatsız etmekteki amacınız nedir? Beceriksizliğinizi zaten oldukça açık bir şekilde kanıtladınız, daha fazla tartışma için bir gerek görmüyorum."

"Burası hâlâ benim evim Tindwyl," diye cevap verdi Elend. "Bana tekrar hakaret edersen kendini mülkümden çıkartılmış bulursun."

Tindwyl bir kaşını kaldırdı.

Sazed'in rengi soldu. "Lord Venture," dedi çabucak. "Ben Tindwyl'in niyetinin size..."

"Önemli değil Sazed," dedi Elend bir elini kaldırarak. "O sadece benim daha önceki hakaret edilebilirlik hâlime dönüp dönmediğimi görmek için deneme yapıyordu."

Tindwyl omzunu silkti. "Kaybolmuş bir çocuk gibi surat asarak saray koridorlarında gezindiğinizi duymuştum."

"O raporlar doğru," dedi Elend. "Ama bu benim gururumun tamamıyla yok olmuş olduğu anlamına gelmiyor."

"İyi," dedi Tindwyl başıyla bir sandalyeye doğru işaret ederek. "Dilerseniz oturun."

Elend başıyla onaylayarak sandalyeyi ikilinin önüne çekip oturdu. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ben zaten verebileceğim kadarını verdim," dedi Tindwyl. "Hatta belki de ben size çok fazla yardımda bulunmuşumdur. Buradaki devam eden varlığım benim taraf tutuyormuşum gibi görünmeme neden oluyor."

"Ben artık kral değilim," dedi Elend. "O yüzden de bir tarafım yok. Ben sadece gerçeği arayan bir adamım."

Tindwyl gülümsedi. "O zaman sorun sorularınızı."

Sazed konuşmayı belirgin bir ilgiyle izliyordu.

Biliyorum, diye düşündü Elend. *Ben de aramızdaki ilişkiyi anladığımdan emin değilim*. "Benim sorunum şu," dedi. "Ben tahtı kaybettim çünkü gerçekte yalan söylemeye istekli değildim."

"Açıklayın," dedi Tindwyl.

"Kanunun bir parçasını gizleme fırsatım vardı," dedi Elend. "En son anda, Parlamentonun beni kral olarak seçmelerini sağlayabilirdim. Aksine, onlara doğru bilgi verdim ama bu bana tahta mal oldu."

"Şaşırmadım," dedi Tindwyl.

"Şaşırsan şaşardım," dedi Elend. "Şimdi, sen benim bunu yapmakla aptallık ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Elend başını salladı.

"Ama size tahta mâl olan şey o an değildi Elend Venture," dedi Tindwyl. "O an küçük bir şeydi, geniş ölçekli başarısızlığınızı ona atfetmek için fazlasıyla basit bir şey. Siz tahtı kaybettiniz çünkü ordularınıza şehrin kontrolünü almaları emrini vermediniz, Parlamentoya çok fazla özgürlük vermekte ısrar ettiniz ve suikastçılar ve diğer baskı yöntemlerini kullanmadınız. Kısacası, Elend Venture, siz tahtı kaybettiniz çünkü siz iyi bir adamsınız."

Elend başını sallayarak reddetti. "O zaman insan hem vicdanının sesini dinleyen bir adam, hem de iyi bir kral olamaz mı?"

Tindwyl düşünce içinde kaşlarını çattı.

"Siz çağlar kadar eski bir soru soruyorsunuz Elend," dedi Sazed hafifçe. "Hükümdarların, rahiplerin ve kaderin seçtiği alçakgönüllü adamların her zaman sormuş oldukları bir soru. Ben bir cevap olup olmadığını bilmiyorum."

"Yalan söylemiş olmam mı gerekirdi Sazed?" diye sordu Elend.

"Hayır," dedi Sazed gülümseyerek. "Belki sizin konumunuzda başka bir adam olsa söyleyebilirdi. Ama bir insanın kendisiyle uyum içinde olması gerekir. Siz hayatta seçimlerinizi yaptınız ve en son anda kendinizi değiştirmek, bu yalanı söylemek, olduğunuz kişiye ters düşerdi. Yaptığınız şeyi yapmış ve tahtı kaybetmiş olmanız sizin için daha iyidir, diye düşünüyorum ben."

Tindwyl'in yüzü asıldı. "İdealleri güzel Sazed, ama ya halk ne olacak? Ya Elend kendi vicdanını kontrol etmekte başarı gösteremedi diye onlar ölürse ne olacak?"

"Ben sizinle tartışmayı istemiyorum Tindwyl," dedi Sazed. "Onun doğru seçim yapmış olduğu sadece benim görüşüm. Vicdanının sesini dinlemek, sonra da ahlâk ve mantık arasındaki çatışmanın neden olduğu boşlukları kapatma konusunda takdiri ilahiye güvenmek onun hakkı."

Takdiri ilahi. "Tanrı demek istiyorsun," dedi Elend.

"Doğru."

Elend başını iki yana salladı. "Tanrı nedir Sazed, obligatörler tarafından kullanılan bir araç olması haricinde?"

"Yaptığınız seçimleri neden yapıyorsunuz Elend Venture?"

"Çünkü onlar doğru," dedi Elend.

"Peki bu şeyler neden doğru?"

"Bilmiyorum," dedi Elend bir iç çekmeyle arkasına yaslanırken. Oturuşuna karşı Tindwyl'den gelen tenkit edici bir bakışı yakaladı ama onu görmezden geldi. Elend kral değildi, eğer canı istiyorsa yayılabilirdi. "Tanrı'dan bahsediyorsun Sazed, ama yüz tane farklı dini öğütlemiyor musun?"

"Üç yüz aslında," dedi Sazed.

"Ee, *sen* hangisine inanıyorsun?" diye sordu Elend.

"Ben hepsine inanıyorum."

Elend başını salladı. "Bu mantıklı değil. Sen bana sadece yarım düzinesini anlattın ama ben şimdiden onların birbirleriyle bağdaşmadıklarını görebiliyorum."

"Gerçeği yargılamak bana düşmez Lord Venture," dedi Sazed gülümseyerek. "Ben sadece onu aktarıyorum."

Elend içini çekti. *Rahipler...* diye düşündü. *Bazen Sazed'le konuşmak da bir obligatörle konuşmaya benziyor.*

"Elend," dedi Tindwyl, sesi yumuşayarak. "Ben sizin bu durumu yanlış şekilde ele almış olduğunuzu düşünüyorum. Ancak Sazed'in de haklı olduğu bir nokta var. Siz kendi inançlarınıza sadık kaldınız ve bu da krallara yakışır bir özellik, diye düşünüyorum ben."

"Peki şimdi ne yapmam gerekir?" diye sordu Elend.

"Ne isterseniz," dedi Tindwyl. "Size ne yapacağınızı söylemek hiçbir zaman bana düşmezdi. Ben sadece size geçmişte sizin yerinizde olan adamların yaptıkları hakkında bilgi verdim."

"Peki ya onlar ne yapardı?" dedi Elend. "Senin o büyük liderlerin, onlar olsa benim durumumda ne tepki verirlerdi?"

"Bu anlamsız bir soru," diye cevapladı Tindwyl. "Onlar kendilerini bu durumda bulmazlardı, çünkü onlar daha başında unvanlarını kaybetmemiş olurlardı."

"O zaman bütün mesele bu mu?" diye sordu Elend. "Unvan?"

"Bizim tartışmakta olduğumuz şey bu değil miydi?" diye sordu Tindwyl.

Elend cevap vermedi. *Sence bir adamı iyi bir kral yapan şey nedir?* diye sormuştu Elend Tindwyl'e bir keresinde. *Güven,* diye cevap vermişti o da. *İyi bir kral, halkının güvendiği ve bu güveni hak eden kişidir.*

Elend ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Tindwyl," dedi.

Tindwyl şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra da Sazed'e doğru döndü. Sazed ise başını kaldırıp hafifçe bir yana yatırarak Elend'in gözlerinin içine baktı. Sonra da gülümsedi. "Haydi Tindwyl," dedi. "Bizim çalışmalarımıza geri dönmemiz gerek. Majestelerinin yapacak işleri var, diye düşünüyorum ben."

Elend odayı terk ederken Tindwyl kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Koridor boyunca hızla ilerlerken muhafızları da arkasından onu takip ettiler.

Ben eskiden olduğum hâle geri dönmeyeceğim, diye düşündü Elend. *Somurtmaya ve endişelenmeye devam etmeyeceğim. Tindwyl beni bundan daha iyi eğitti, hiçbir zaman beni gerçekten de anlamış olmasa bile.*

Birkaç dakika sonra Elend odalarına ulaşmıştı. Doğrudan içeri girdi, sonra da gardırobunu açtı. Tindwyl'in onun için seçmiş olduğu giysiler, bir kralın giysileri, içeride onu bekliyordu.

Bazılarınız benim meşhur hafızamı duymuş olabilir. Bu doğru, benim bir sayfanın üzerindeki kelimeleri bir an içinde ezberlemek için bir Ferusimyacı'nın metalaklına ihtiyacım yok.

42

"İYİ," DEDİ ELEND, ÖNÜNDEKİ ŞEHİR haritasının bir diğer kesiminin etrafını kömür çubuğu ile çizerek. "Peki ya burası?"

Demoux çenesini kaşıdı. "Arpakır mı? Orası bir aristokrat mahallesi lordum."

"Aristokrat mahallesi idi," dedi Elend. "Arpakır, Venturelar ile kuzen evlerle doluydu. Babam şehirden çekildiği zaman çoğu onu takip etti."

"O zaman büyük olasılıkla evleri skaa sığınmacılarla dolu buluruz diye tahmin ediyorum."

Elend başını sallayarak onayladı. "Mahalleyi boşaltın."

"Affedersiniz lordum?" dedi Demoux. İkili Venture Kalesi'nin büyük at arabası alanında duruyordu. Askerler geniş odanın içinde koşuşturuyordu. Pek çoğu üniformalarını giymemişti, resmi şehir işleriyle uğraşmıyorlardı. Elend artık kral değildi ama yine de o istediği için gelmişlerdi.

Bu da bir şeydi.

"Skaaları o evlerden çıkarmamız gerek," diye devam etti Elend. "Asillerin evleri çoğunlukla bir sürü küçük odası olan taş malikânelerdir. Isıtılmaları aşırı derecede zordur, her oda için ayrı bir şömine ya da sobaya ihtiyaç olur. Skaa barınakları iç karartıcıdır ama devasa ateş çukurları ve açık odaları var."

Demoux yavaşça başını salladı.

"Lord Hükümdar işçilerinin donmasına izin veremezdi," dedi Elend. "O barınaklar kısıtlı kaynaklarla büyük bir insan nüfusu barındırmak için en etkili yol."

"Anladım lordum," dedi Demoux.

"Onları zorlama Demoux," dedi Elend. "Benim kişisel muhafızlarımın, ordunun gönüllüleri eklendiği zaman bile, şehirde hiçbir resmi yetkisi yok. Eğer bir aile

arakladıkları aristokrat evinde kalmayı istiyorsa, bırak kalsın. Sadece donmaktan başka bir seçenekleri olduğunu öğrendiklerinden emin ol."

Demoux başını sallayarak onayladı, sonra da emirleri iletmek için ilerledi. Bir haberci yaklaşırken Elend döndü. Adamın, emirlerini alan ve planlar yapan düzenli bir asker kargaşasının içinden dolanarak yolunu açması gerekmişti.

Elend yeni gelene başını sallayarak selam verdi. "Sen yıkım öncü grubundasın, doğru mu?"

Adam eğilirken başıyla onayladı. Üniforma giymemişti. Bir askerdi, Elend'in muhafızlarından değildi. Elend'den daha genç bir adamdı, kare bir çenesi, kelleşen kafası ve dürüst bir gülümsemesi vardı.

"Seni tanıyorum galiba," dedi Elend.

"Ben size bir yıl önce yardım etmiştim lordum," dedi adam. "Leydi Vin'i kurtarmanıza yardım etmek için sizi Lord Hükümdar'ın sarayına götürmüştüm..."

"Goradel," dedi Elend hatırlayarak. "Eskiden Lord Hükümdar'ın kişisel muhafızlarındandın."

Adam başını sallayarak onayladı. "O günden sonra sizin ordunuza katıldım. Yapılması gereken oymuş gibi görünüyordu."

Elend gülümsedi. "Artık benim ordum değil Goradel, ama bugün bize yardım etmek için gelmiş olmanı takdir ediyorum. Raporun nedir?"

"Haklıymışsınız lordum," dedi Goradel. "Skaalar boş evleri çoktan mobilyalar için yağmalamış. Ama pek çoğu duvarları akıl edememiş. Terk edilmiş malikânelerin en azından yarısının duvarları ahşap ve barınakların da pek çoğu tahtadan yapılmış. Neredeyse hepsinin tahta çatıları var."

"İyi," dedi Elend. Toplanmış olan adam kütlesini inceledi. Onlara planlarını anlatmamış, sadece biraz ağır iş için yardımcı olacak gönüllüler istemişti. Cevap verenlerin sayısının yüzleri bulacağını beklemiyordu.

"Görünüşe göre epey bir adam topluyoruz lordum," dedi Demoux tekrar Elend'e katılırken.

Elend başını sallayarak onaylayıp, Goradel'e gitmesi için izin verdi. "Benim planladığımdan bile daha iddialı bir projeyi deneyebileceğiz."

"Lordum," dedi Demoux. "Şehri kendi başımıza yıkmaya başlamak istediğinizden emin misiniz?"

"Ya binaları, ya da insanları kaybedeceğiz Demoux," dedi Elend. "Binalar gidiyor."

"Peki ya kral bizi durdurmaya çalışırsa?"

"O zaman itaat ederiz," dedi Elend. "Ama ben Lord Penrod'nun itiraz edeceğini düşünmüyorum. O şehri babama teslim eden bir önergeyi Parlamento'dan geçirmeye çalışmakla fazlasıyla meşgul. Dahası, onun açısından da büyük olasılıkla bu adamların burada çalışıyor olmaları, kışlada oturup endişe etmelerinden daha iyidir."

Demoux sessizleşti. Elend de öyle, ikisi de konumlarının ne kadar sallantılı olduğunu biliyorlardı. Suikast girişimi ve iktidar değişiminden bu yana sadece kısa

bir zaman geçmişti ve şehir şok içindeydi. Cett hâlâ Hasting Kalesi'nin içine kapanmış duruyordu ve orduları da şehre saldırmak üzere konum almışlardı. Luthadel, boğazına bıçak dayanmış bir adamı gibiydi. Her nefes deriyi kesiyordu.

Artık bu konuda pek bir şey yapamam, diye düşündü Elend. *İnsanların bu önümüzdeki birkaç gece boyunca donmayacağından emin olmam gerek*. Gündüze, pelerinine ve kapalı alana rağmen acı soğuğu hissedebiliyordu. Luthadel'de çok fazla insan vardı ama eğer yeteri kadar adamla yeteri kadar binayı yıktırabilirse, belki de faydalı bir şeyler yapmış olabilirdi.

"Lordum!"

Sarkık bıyıklı, kısa boylu bir adam yaklaşırken Elend döndü. "Ah, Felt," dedi. "Haberlerin mi var?" Bu adam zehirlenmiş yiyecekler sorunu üzerinde çalışıyor, özel olarak da şehre girişin nasıl olduğunu keşfetmeye çalışıyordu.

Casus başını sallayarak onayladı. "Gerçekten de var lordum. Mültecileri bir Körükçü'yle birlikte sorguya çektik ve bir şey çıkmadı. Ama sonra ben düşünmeye başladım. Mülteciler bana fazla bariz göründü. Şehirde yabancılar mı? Elbette ki bizim ilk şüpheleneceğimiz onlar olacaktı. Kuyular ve yiyecekler filan o kadar çok sorun çıkıp durduğu için, ben düşündüm ki birilerinin şehre gizli gizli girip çıkıyor olması *şart*."

Elend başını sallayarak onayladı. Cett'in Hasting Kalesi içindeki askerlerini çok dikkatlice izliyorlardı ve bundan hiçbiri sorumlu değildi. Straff'ın Sissoylusu hâlâ bir olasılıktı ama Vin zehirlemenin arkasında onun olduğuna hiç inanmamıştı. Elend izin, eğer bulunabilirse, kendi sarayında birilerine uzanmasını umuyordu, böylelikle hizmetkârların içinde kimin yerine bir kandranın geçmiş olduğu ortaya çıkabilirdi.

"Ee?" diye sordu Elend.

"Kapıduvarları işletenleri sorguya çektim," diye devam etti Felt. "Ben onların suçlu olduğunu düşünmüyorum."

"Kapıduvar mı?"

Felt başını salladı. "Şehrin dışına çıkan gizli geçitler. Tüneller filan."

"Öyle şeyler mi var?" diye sordu Elend şaşkınlıkla.

"Elbette lordum," dedi Felt. "Lord Hükümdar'ın iktidarı sırasında şehirler arasında yolculuk etmek skaa hırsızlar için çok zordu. Luthadel'e giriş yapan herkes görüşme ve sorgulamaya tâbi tutulurdu. O yüzden de şehre gizlice girme yolları epey yaygındı. Büyük bir kısmı, insanları duvarların üstünden iplerle indirip çıkaranlar kapandı. Birkaç tanesi hâlâ işliyor ama onların içeri casus aldığını düşünmüyorum. O ilk kuyunun zehirlenmesinden sonra, bütün kapıduvarlar onların peşine düşeceğinizden çok korktular. O zamandan beri de sadece insanların şehirden *dışarı* çıkmasına izin veriyorlar. Kuşatma altındaki şehirden kaçmak isteyenler filan."

Elend'in yüzü asıldı. İnsanların kapıların kapatılması, dışarı hiçbir çıkış olmaması yönündeki emrine uymadıkları gerçeği hakkında ne düşündüğünden emin değildi.

"Sonra nehri denedim," dedi Felt.

"Onu biz de düşündük," dedi Elend. "Suyun üstünü kapatan ızgaraların hepsi sağlam."

Felt gülümsedi. "Kesinlikle. Ben suyun altını da araştırmaları için aşağı birkaç adam gönderdim ve altta nehir ızgaralarını yerinde tutan birkaç kilit bulduk."

"Ne?"

"Birileri ızgaraları söküp açmış lordum," dedi Felt. "Sonra da şüpheli görünmesin diye tekrar yerlerine kilitlemiş. Böylece canları istediği zaman yüzerek girip çıkabilirler."

Elend bir kaşını kaldırdı.

"Izgaraları değiştirmemizi ister misiniz?" diye sordu Felt.

"Hayır," dedi Elend. "Hayır, sadece o kilitleri yenileriyle değiştirin, sonra da izlemeleri için adam koyun. O sabotajcılar şehre girmeyi bir daha denedikleri zaman, kendilerini kapana kısılmış bulmalarını istiyorum."

Felt başını sallayarak onayladı ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle çekildi. Bir casus olarak yetenekleri son zamanlarda pek bir işe yaramamıştı ve adam Elend'in ona verdiği görevlerin tadını çıkarırmış gibi görünüyordu. Elend kandra casusu da belirleme konusunda Felt'i görevlendirme konusunu düşünmeyi aklına yazdı; elbette casusun Felt'in kendisi olmadığı varsayılacak olursa.

"Lordum," dedi Demoux yaklaşarak. "Sanırım ben zehirlemelerin nasıl olduğu konusunda ikinci bir görüş önerebileceğim."

Elend döndü. "Ya?"

Demoux başını sallayarak odanın yan tarafındaki bir adama yaklaşması için elini salladı. Adam gençti, on sekiz yaşlarındaydı ve bir skaa işçinin kirli yüzü ve giysilerine sahipti.

"Bu Larn," dedi Demoux. "Benim cemaatimin bir üyesi."

Genç adam Elend'in önünde eğildi, duruşu gergindi.

"Konuşabilirsin Larn," dedi Demoux. "Lord Venture'ya ne gördüğünü söyle."

"Ee, lordum," dedi genç adam. "Ben bunu gidip krala söylemeye çalıştım. Yeni krala, demek istiyorum." Kızardı, utanmıştı.

"Önemli değil," dedi Elend. "Devam et."

"Ee, oradaki adamları beni geri çevirdi. Dediler ki kralın benim için zamanı yokmuş. O yüzden, ben de Lord Demoux'ya geldim. O bana inanabilir diye düşündüm."

"Ne konuda?" diye sordu Elend.

"Sorgucu, lordum," dedi adam sessizce. "Şehirde bir tane gördüm."

Elend bir ürperti hissetti. "Emin misin?"

Genç adam başını sallayarak onayladı. "Ben bütün hayatım boyunca Luthadel'de yaşadım lordum. Birkaç sefer idamları izledim. O canavarlardan bir tanesini görsem tanırım, nerde görsem tanırım. Onu gördüm. Gözlerinde kazıklar, uzun ve cüppeli, geceleyin sinsi sinsi geziyordu. Şehrin merkez meydanlarının yakınlarında. Yemin ederim."

Elend ve Demoux bakıştılar.

"Sadece o da değil lordum," dedi Demoux sessizce. "Cemaatimin bazı diğer üyeleri de Kredik Shaw'ın etrafında dolanan bir Sorgucu gördüklerini iddia etmişlerdi. Ben ilk bir kaçını duymazdan gelmiştim ama Larn, o güvenilir. Eğer o bir şey gördüğünü söylüyorsa görmüştür. Onun gözleri neredeyse bir Kalaygöz kadar iyi."

Elend yavaşça başını sallayarak onayladı ve kişisel muhafızlarından bir devriyeye bahsedilen bölgeyi izlemeleri için emir verdi. Ondan sonra da dikkatini tekrar odun toplama çalışmalarına verdi. Emirler verdi, adamları takımlara ayırdı, bazılarını çalışmaya başlamak için gönderdi, diğerlerini de daha fazla adam toplamaya. Yakıt olmayınca şehirdeki demirhanelerin pek çoğu kapanmıştı ve işçiler de boştaydı. Zamanlarını doldurmak için bir şeyleri olsa iyi olurdu.

Elend dağılmaya başlarlarken adamların gözlerindeki enerjiyi gördü. O kararlılığı, gözler ve kollardaki o sağlamlığı biliyordu. Bu, bir şeyler yapıyor olmanın, sadece oturmuş kaderin (ya da kralların) harekete geçmesini beklememenin tatmininden kaynaklanıyordu.

Elend tekrar haritaya dönerek birkaç not yazdı. Göz ucuyla Ham'in aylak aylak içeri girdiğini gördü. "Demek hepsi buradalarmış!" dedi Ham. "Antrenman sahaları boş."

Elend başını kaldırıp gülümsedi.

"Üniformaya geri mi döndün yani?" diye sordu Ham.

Elend üstündeki beyaz kıyafete bir göz attı. Onu külle lekelenmiş bir şehirden ayrı tutmak, göze çarpmak için tasarlanmıştı. "Evet."

"Çok yazık," dedi Ham bir iç çekmeyle. "Kimse bir üniforma giymek zorunda kalmamalı."

Elend bir kaşını kaldırdı. Reddedilemez kışın karşısında, Ham en sonunda yeleğinin altına bir gömlek giymeye başlamıştı. Ancak pelerin ya da ceket giymiyordu.

Elend haritaya geri döndü. "Kıyafet bana uyuyor," dedi. "Doğruymuş gibi geliyor. Her neyse, senin o yeleğin de en azından bunun kadar üniforma."

"Hayır değil."

"Ya?" diye sordu Elend. "Hiçbir şey kışın ceketi olmadan etrafta dolaşan bir adam kadar Haydut diye bağıramaz, Ham. Sen giysilerini insanların sana nasıl tepki vereceklerini değiştirmek için, senin kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini bilmeleri için kullandın; ki bu da özü itibariyle bir üniformanın yaptığı şey."

Ham durakladı. "Bu enteresan bir bakış açısı."

"Ne?" dedi Elend. "Hiç Breeze ile buna benzer bir şey tartışmadınız mı?"

Ham asker gruplarına bakmak için dönerken başını olumsuzca salladı, Elend'in emir vermeleri için görevlendirdiği adamları dinliyordu.

O *değişti*, diye düşündü Elend. *Şehri yönetmek, bütün bunların hepsiyle uğraşmak, bunlar onu bile değiştirdi.* Haydut şimdi daha ciddiydi, daha odaklı. Elbette o şehrin güvenliğini çetenin kalanından bile daha fazla umursuyordu. Bazı zamanlar özgür ruhlu Haydut'un bir aile babası olduğunu hatırlamak zor oluyordu. Ham, Mardra ya da çocukları hakkında fazla konuşmazdı. Elend bunun bir alışkan-

lık olduğundan şüpheleniyordu; Ham evliliğinin büyük bir kısmını onları güvende tutmak için ailesinden uzakta yaşayarak geçirmişti.

Benim ailem de bu şehrin tamamı, diye düşündü Elend askerlerin işlerini yapmak üzere uzaklaşmalarını izlerken. Bazıları yakacak odun toplamak kadar basit bir şeyin sıradan bir görev, üç ordunun tehdidi altındaki bir şehir için çok az önemli olacağını düşünebilirdi. Ancak Elend soğuktan donan skaa halkının yakıt bulmayı da ordulardan kurtulmak kadar hoş karşılayacağını biliyordu.

İşin doğrusu Elend de biraz askerleri gibi hissediyordu. Faydalı olan bir şeyler, *herhangi* bir şey yapıyor olduğu için bir tatmin, hatta bir heyecan hissediyordu.

"Ya Cett'in saldırısı başlarsa?" dedi Ham, hâlâ askerleri izliyordu. "Ordunun büyük bir kısmı şehrin içinde dağılmış hâlde olacak."

"Ekiplerimde bin tane adam olsaydı bile, kuvvetlerimiz için pek büyük bir eksiklik yaratmaz. Dahası, Clubs onları toplamak için bol bol zaman olacağını düşünüyor. Yerleştirdiğimiz haberciler var."

Elend tekrar haritasına döndü. "Her neyse, ben Cett'in henüz saldıracağını düşünmüyorum. O, o kalenin içinde epey güvende. Onu asla ele geçiremeyiz, şehir savunmalarından çok fazla adam çekmemiz, duvarları savunmasız bırakmamız gerekirdi. Cett'in tek endişe etmesi gereken şey benim babamın..."

Elend'in sesi kesildi.

"Ne?" diye sordu Ham.

"İşte bu yüzden Cett burada," dedi Elend şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Görmüyor musun? O kasıtlı olarak kendisine hiç seçenek bırakmadı. Eğer Straff saldıracak olursa, Cett'in orduları da bizim yanımızda savaşmak zorunda kalacak. O kendi kaderini de bizimkine mühürledi."

Ham kaşlarını çattı. "Bana epey çaresiz bir hareketmiş gibi görünüyor."

Elend başını sallayarak onayladı, Cett ile olan görüşmesini tekrar düşünüyordu. "Çaresiz," dedi. "Bu iyi bir kelime. Cett bir nedenden ötürü çaresiz, benim ne olduğunu bulamadığım bir sebepten. Her neyse, kendisini de buraya yerleştirerek, Straff'a karşı bizim tarafımızı tutmuş oldu; biz ittifak istesek de, istemesek de."

"Ama ya Parlamento şehri Straff'a verirse? Bizim adamlarımız da Straff'a katılıp ona saldırırsa?"

"Onun oynadığı kumar bu," dedi Elend. *Cett'in en başından burada Luthadel'deki yüzleşmeden kaçınabilecek durumda olmak gibi bir niyeti yoktu. Niyeti şehri almak, ya da yok edilmek.*

O bekliyor, Straff'ın saldırmasını umuyor, bizim Straff'a öylece teslim olmamızdan endişe ediyor. Ama Straff Vin'den korktuğu sürece bunların ikisi de olmayacak. Üç taraflı bir çıkmaz. Kolosslar da kimsenin önceden kestiremeyeceği dördüncü bir faktör.

Birilerinin terazinin dengesini bozmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. "Demoux," dedi Elend. "Sen burada işleri devralmaya hazır mısın?"

Yüzbaşı Demoux ondan tarafa bakarak başıyla onayladı.

Elend Ham'e doğru döndü. "Sana bir sorum var Ham."

Ham bir kaşını kaldırdı.

"Şu anda kendini ne kadar çılgın hissediyorsun?"

Elend atını tünelden çıkararak Luthadel'in dışındaki düzensiz araziye getirdi. Dönüp duvara bakmak için başını yukarı kaldırdı. Oradaki askerlerin mesajını aldığını ve Elend'i düşman ordularından birisinin bir casusu ya da öncüsü zannetmeyeceklerini umuyordu. Tindwyl'in tarihçelerine kendi adamları tarafından vurularak öldürülen devrik kral olarak geçmemeyi tercih ederdi.

Ham küçük, kır saçlı bir kadını tünelden getirdi. Elend'in tahmin ettiği gibi, Ham onları şehrin dışına çıkarmak için kolaylıkla uygun bir kapıduvar bulmuştu.

"Eh, işte buradasınız," dedi yaşlı kadın bastonuna yaslanarak.

"Teşekkür ederim sayın bayan," dedi Elend. "Bugün salahiyetinize iyi hizmet ettiniz."

Kadın homurdanarak bir kaşını kaldırdı, gerçi Elend'in tahmin edebildiği kadarıyla neredeyse tamamıyla kördü. Elend gülümseyerek bir kese çıkardı ve ona verdi. Kadın kırışık ama şaşırtıcı derecede hünerli parmaklarla keseye uzandı ve içeriğini saydı. "Üç fazlası mı?"

"Buraya bir gözcü bırakmanızın ücreti olarak," dedi Elend. "Geri dönüşümüzü beklemesi için."

"Geri dönüş mü?" diye sordu kadın. "Siz kaçmıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Elend. "Sadece ordulardan bir tanesiyle bir işim var."

Kadın tekrar bir kaşını kaldırdı. "Eh, Nine'yi ilgilendirmez," diye mırıldandı bir baston tıkırtısıyla deliğe doğru geri dönerek. "Üç klip için burada birkaç saat oturacak bir torun bulabilirim. Lord Hükümdar biliyor ya, onlardan bende yeteri kadar var."

Ham onun gidişini izledi, gözlerinde bir sevgi kıvılcımı vardı.

"Burayı ne kadar zamandır biliyorsun?" diye sordu Elend bir çift iri yarı adam taşın gizlenmiş kısmını çekip kapatırken. Yarı kazılmış, yarı duvarın taşlarının kendilerinden kesilmiş olan tünel dikkate değer bir ustalık işiydi. Biraz önce Felt'ten böyle şeylerin var olduğunu duyduktan sonra bile, bizzat Venture Kalesi'nden atla birkaç dakika bile uzakta olmayan bir yere gizlenmiş bir tanesinin içinden geçmek yine de bir şoktu.

Sahte duvar çatırtıyla kapanırken Ham ona doğru döndü. "Eh, ben bunu yıllardır bilirim," dedi. "Hilde Nine bana çocukken şeker verirdi. Tabii o sadece kapıduvarı için bir parça sessiz ama doğru hedeflenmiş reklam yapmanın ucuz bir yoluydu. Büyüdüğümde, ziyarete geldikleri zaman Mardra ve çocukları gizlice şehre sokup çıkarmak için burayı kullandım."

"Dur," dedi Elend. "Sen Luthadel'de mi büyüdün?"

"Elbette."

"Sokaklarda mı, Vin gibi?"

Ham başını sallayarak reddetti. "Hiç Vin gibi değil," dedi duvarı gözleriyle tararken hafif bir sesle. "Ben hiç kimsenin Vin gibi büyüdüğünü zannetmiyorum.

Benim skaa ebeveynlerim vardı, asil olan dedemdi. Ben de yeraltıyla ilişkiliydim ama çocukluğumun büyük bir kısmı boyunca benim ailem vardı. Dahası ben bir oğlandım ve de iriydim." Elend'e doğru döndü. "Bence bu büyük bir fark yaratır."

Elend başını sallayarak onayladı.

"Sen burayı kapattırmayacaksın, değil mi?" diye sordu Ham.

Elend şaşkınlıkla döndü. "Niye kapattırayım?"

Ham omzunu silkti. "Bu pek de senin onaylayacağın türden dürüst bir girişime benzemiyor. Büyük olasılıkla her gece bu delikten geçerek şehirden kaçan insanlar vardır. Hilde Nine parayı alıp sorular sormamasıyla bilinir, sana biraz homurdansa bile."

Ham haksız sayılmazdı. *Büyük olasılıkla ben özellikle sorana kadar o yüzden bana buradan bahsetmemiştir.* Arkadaşları ince bir çizgi üzerinde yürüyorlardı, yeraltıyla olan eski bağlantılarına yakınlardı ancak yaratmak için o kadar çok şeyi feda ettikleri hükümeti de güçlendirmek için sıkı çalışıyorlardı.

"Ben kral değilim," dedi Elend atını şehirden uzağa doğru götürürken. "Hilde Nine'nin yaptıkları beni ilgilendirmez."

Ham yanına geldi, rahatlamış gibi görünüyordu. Elend o rahatlamanın, yapmakta oldukları şeyin gerçekliği aklına otururken dağıldığını gördü. "Bundan hoşlanmıyorum El."

Yürümeyi kestiler ve Elend atına bindi. "Ben de öyle."

Ham derin bir nefes aldı, sonra da başını sallayarak onayladı.

Eski asil arkadaşlarım olsa, beni konuşarak bundan vazgeçirmeye çalışırlardı, diye düşündü Elend eğlenerek. *Ben kendimi neden Firari'ye sadık olan kişilerle çevreledim ki? Onlar liderlerinin mantıksız riskleri almasını* bekliyor.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Ham.

"Hayır," dedi Elend. "Bu bir fark yaratmaz. Burada kal, dönmemi bekle. Eğer dönmezsem Vin'e ne olduğunu anlat."

"Tabii, anlatırım," dedi Ham alaycı bir şekilde. "Ondan sonra da hançerlerini kalbimden sökerim. Sen sadece geri döndüğünden emin ol, tamam mı?"

Elend neredeyse aldırmaksızın başıyla onayladı. Gözleri uzaktaki ordunun üstüne odaklanmıştı. Çadırları, at arabaları, yiyecek vagonları ya da hizmetçileri olmayan bir ordu. Geniş bir kuşak hâlinde etraflarındaki otları köküne kadar yemiş olan bir ordu. Kolosslar.

Ter dizginlerin Elend'in elinde kayganlaşmasına neden oluyordu. Bu daha öncekilerden farklıydı, Straff'ın ordusuna ve Cett'in kalesine gittiği seferler gibi değildi. Bu sefer yalnızdı. Eğer işler kötü giderse Vin onu oradan çıkaramazdı; onun hâlâ yaraları iyileşiyordu ve Elend'in şu anda ne yaptığını Ham'den başka bilen kimse yoktu.

Benim bu şehrin halkına ne borcum var? diye düşündü Elend. *Onlar beni reddetti. Neden ben hâlâ onları korumaya çalışmakta ısrar ediyorum?*

"Ben o bakışı tanıdım El," dedi Ham. "Hadi geri dönelim."

Elend gözlerini kapatarak sessizce nefes verdi. Sonra da aniden gözlerini açarak atını dörtnala sürdü.

Yıllardır bir koloss görmemişti ve o tecrübeyi de sadece babasının ısrarıyla edinmişti. Straff yaratıklara güvenmiyordu ve asla Kuzey Salahiyet'te, onun kendi şehri olan Urteau'dan sadece birkaç günlük yürüyüş mesafesinde, garnizonları olmasından hoşlanmamıştı. O kolosslar bir hatırlatma, Lord Hükümdar'dan bir uyarıydı.

Elend, hızını kendi iradesini güçlendirmek için kullanmak istercesine atını sertçe sürdü. Urteau'daki koloss garnizonuna kısa bir ziyaretin dışında, Elend'in yaratıklar hakkında bildiği her şey kitaplardan geliyordu; ama Tindwyl'in dersleri onun bir zamanlar eğitimine duyduğu mutlak ve nispeten de safça güvenini zayıflatmıştı.

Yeterli olması gerekecek, diye düşündü Elend kampa yaklaşırken. Dişlerini sıktı, gezinen bir koloss bölüğüne yaklaşırken hayvanı yavaşlattı.

Hatırladığı gibiydi. Derisi gerilme izleriyle iğrendirici bir şekilde yırtılmış ve çatlamış olan büyük bir yaratık, kanayan yırtıkları ağızlarının köşelerinde ve gözlerinin kenarlarında daha yeni yeni ortaya çıkmaya başlamış birkaç orta büyüklükte yaratığa önderlik ediyordu. Bir dizi daha ufak yaratık da kendilerinden üstün olanlara eşlik ediyordu, derileri gevşekti ve gözleri ile kollarının altlarından aşağı sarkıyordu.

Elend atını dizginleyip, en büyük yaratığa doğru yavaşlatarak sürdü. "Beni Jastes'a götür."

"İn atından," dedi koloss.

Elend doğrudan yaratığın gözlerinin içine baktı. Atının tepesinde neredeyse onunla aynı yükseklikteydi. "Beni Jastes'a götür."

Koloss onu boncuk gibi, okunamaz gözlerle süzdü. Burnunun üzerinde bir gözünden diğerine uzanan bir yırtık vardı, ikinci bir yırtık da burun deliklerinin bir tanesinden aşağı doğru gidiyordu. Burnun kendisi ise o kadar sıkıca gerilmişti ki yamularak düzleşmişti, merkezden birkaç santim uzakta kemiğe dayanıyordu.

Önemli an buydu. Kitaplar, yaratığın ya emredildiği gibi yapacağını, ya da kendisine saldıracağını söylüyordu. Elend gergin bir şekilde oturdu.

"Gel," dedi koloss tersçe, dönüp kampa doğru yürüyerek. Yaratıkların kalanı Elend'in atının etrafını çevirdi ve hayvan da rahatsız bir şekilde yeri eşeledi. Elend dizginlerini sıkıca tutmaya devam ederek hayvanı ilerlemesi için dürtükledi. At ürkekçe itaat etti.

Elend'in küçük zaferi yüzünden kendini iyi hissetmesi gerekirdi, ama gerginliği sadece daha da arttı. İlerleyerek koloss kampına girdiler. Bu yutulmak gibiydi. Yıkılan kayaların etrafına dökülmesine izin vermek gibi. O geçerken kolosslar başlarını kaldırarak baktılar, onu kırmızı, duygusuz gözleriyle izliyorlardı. Diğerlerinin pek çoğu yemek ateşlerinin etrafında sessizlik içinde dikiliyorlardı, tepkisizlerdi, sanki doğuştan akılsız, zihni kıt olan adamlar gibi.

Başkaları dövüşüyordu. Umursamayan yoldaşlarının önündeki zeminde güreşiyor, birbirlerini öldürüyorlardı. Hiçbir filozof, bilim adamı ya da âlim bir kolossu tam olarak neyin ateşlediğini belirlemeyi başaramamıştı. Açgözlülük iyi bir moti-

vasyonmuş gibi görünüyordu. Ama bazen bol bol yiyecek olduğu zaman bile saldırıyor, *onun* elindeki et parçası için bir yoldaşlarını öldürüyorlardı. Acı da bir diğer iyi motivasyon kaynağıydı ve görünüşe göre otoriteye meydan okuma da öyleydi. İlkel, içgüdüsel sebepler. Ama yine de, kimi zamanlar hiçbir neden ya da sebep olmaksızın da saldırabiliyorlardı.

Ve dövüştükten sonra da sakin ses tonlarıyla, sanki davranışları mükemmel bir şekilde mantıklıymış gibi açıklama yapıyorlardı. Elend bağırışlar duyarak titredi, kendi kendine büyük olasılıkla Jastes'a ulaşıncaya kadar güvende olacağını söylüyordu. Kolosslar çoğu zaman sadece birbirlerine saldırırdı.

Kudurmadıkları sürece.

Bu düşünceyi bir kenara itti, bunun yerine Sazed'in koloss kampını ziyareti hakkında bahsetmiş olduğu şeylerin üzerine odaklandı. Yaratıklar Sazed'in tarif ettiği geniş, kaba demir kılıçları taşıyordu. Koloss ne kadar büyükse, silah da o kadar büyüktü. Bir koloss daha büyük bir kılıca ihtiyacı olduğunu düşüneceği bir büyüklüğe ulaştığı zaman sadece iki seçeneği vardı: ya atılmış olan bir tanesini alacaktı, ya da birisini öldürüp onunkini alacaktı. Bir koloss nüfusu sık sık, grubun elindeki kılıç sayısını azaltarak ya da arttırarak kabaca kontrol edilebilirdi.

Âlimlerin hiçbirisi yaratıkların nasıl üretiğini bilmiyordu.

Sazed'in de anlatmış olduğu gibi, bu kolosslarn kılıç askılarına bağlanmış olan küçük, garip keseler vardı. *Onlar ne?* diye düşündü Elend. *Sazed en büyük kolosslarn üç ya da dört tane taşıdıklarını gördüğünü söylemişti. Ama şu benim grubuma önderlik edende neredeyse yirmi tane var.* Elend'in grubundaki küçük kolosslarn bile üç kesesi vardı.

Fark işte burada, diye düşündü. *Bu keselerin içinde her ne varsa, Jastes'ın yaratıkları kontrol etme yöntemi bu olabilir mi?*

Kolosslarn birinden bir kese istemek dışında bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu, ve Elend kabul edeceklerinden şüpheliydi.

Yürürken başka bir garipliği daha fark etti: bazı kolosslarda giysiler vardı. Daha önce, onları sadece Sazed'in de bildirmiş olduğu gibi peştamal giyerken görmüştü. Ama bu kolosslarn pek çoğunun vücutlarının üzerine geçirilmiş pantolonları, gömlekleri ya da etekleri vardı. Giysileri boyutlarına bakmadan giymişlerdi ve pek çoğu da o kadar dardı ki yırtılmıştı. Başkaları ise o kadar boldu ki üzerlerinde durması için bağlanmaları gerekmişti. Elend daha büyük kolosslardan birkaçının başlarına ya da kollarına fular gibi giyecekler bağlamış olduklarını da gördü.

"Biz koloss değiliz," dedi öncü koloss bir anda yürürlerken Elend'e doğru dönerek.

Elend kaşlarını çattı. "Açıkla."

"Siz bize koloss diyorsunuz," dedi düzgün çalışamayacak kadar gerilmiş olan dudaklarının arasından. "Biz insanız. Biz sizin şehrinizde yaşayacağız. Sizi öldüreceğiz ve şehri alacağız."

Elend uyumsuz giysilerin kaynağını anlayarak titredi. Bunlar kolosslarn saldırmış olduğu köyden gelmişlerdi, mültecileri Luthadel'e kaçmış olan köy. Bu

koloss düşünce tarzında yeni bir gelişmeymiş gibi görünüyordu. Ya da her zaman oradaydı da Lord Hükümdar tarafından mı bastırılmıştı? Elend'in içindeki âlim büyülenmişti. Geriye kalan kısmı ise sadece dehşete kapılmıştı.

Koloss kılavuzu kamptaki tek yapı olan küçük bir çadır grubunun önünde durakladı. Sonra önder koloss döndü ve Elend'in atını irkilterek kükredi. Koloss sıçrayarak yanındakilerden bir tanesine saldırır, devasa eliyle onu yumruklarken Elend atın onu üzerinden atmasına engel olmak için mücadele etmeye başladı.

Elend mücadelesini kazandı. Ancak önder koloss kazanamamıştı.

Elend atından indi, saldırıya uğrayan koloss kılıcını eski liderinin göğsünden çekerek çıkartırken o hayvanın boynunu okşuyordu. Şimdi derisinin gerilmesinden kaynaklanmayan birkaç yeni kesik kazanmış olan koloss, cesedin sırtına bağlanmış keseleri toplamak için eğildi. Koloss doğrularak konuşurken Elend dilsiz bir hayretle izliyordu.

"O hiç iyi bir lider değildi," dedi kötü telaffuzlu bir sesle.

Bu canavarların şehrime saldırmalarına izin veremem, diye düşündü Elend. *Bir şeyler yapmak zorundayım.* Atını çekerek ilerledi, kampın bir grup gergin üniformalı genç adam tarafından izlenmekte olan özel bölüme girerken kolosslara arkasını dönmüştü. Elend dizginlerini onlardan birisine verdi.

"Benim için bununla ilgilen," dedi Elend uzun adımlarla ilerleyerek.

"Bekle!" dedi askerlerden bir tanesi. "Dur!"

Elend sertçe dönerek kendisinden daha kısa boylu olan adamla yüzleşti. Hem mızrağını Elend'e doğru tutmaya, hem de bir gözünü kolossların üzerinde tutmaya çalışıyordu. Elend sert olmaya çalışıyor değildi, sadece kendi endişesini kontrol altında tutmak ve yürümeye devam etmek istiyordu. Neden olursa olsun, sonuç olarak attığı bakış büyük olasılıkla Tindwyl'i bile etkilerdi.

Asker zınk diye durdu.

"Ben Elend Venture," dedi Elend. "Bu ismi biliyor musun?"

Adam başını sallayarak onayladı.

"Beni Lord Lekal'a ilan edebilirsin," dedi Elend. "Sadece çadıra benden daha önce ulaş."

Genç adam fırladı. Elend onu takip ederek başka askerlerin de tereddütlü bir şekilde durdukları çadırın yanına geldi.

Bu kadar korkunç bir sayı üstünlüğü olan kolosslarla çevrili olarak yaşamak onları ne hâle getirmiştir? diye merak etti Elend. İçinde bir acıma duygusu hissederek çadıra girmek için onları zorlamaya çalışmadı. En sonunda içeriden bir ses gelene kadar sahte bir sabır içinde bekledi. "İçeri gönderin."

Elend muhafızların yanından geçti ve savurarak çadır kapısını açtı.

Aylar Jastes Lekal'a nazik davranmamıştı. Kafasında kalmış birkaç saç tutamı, tam kellikten her nasılsa daha zavallı görünüyordu. Kıyafeti lekeli ve özensizdi, gözlerinin altında derin koyu torbalar vardı. Volta atıyordu ve Elend içeri girdiği zaman hafifçe sıçradı.

Sonra bir an için gözleri kocaman açılarak donup kaldı. En sonunda titreyen

bir elini sahip olmadığı saçlarını geriye taramak için kaldırdı. "Elend?" diye sordu. "Lord Hükümdar adına, sana ne oldu?"

"Sorumluluk Jastes," dedi Elend sessizce. "Görünüşe göre ikimiz de bunun için hazır değilmişiz."

"Çıkın," dedi Jastes muhafızlarına elini sallayarak. Muhafızlar ayaklarını sürüyerek Elend'in yanından geçti ve çadırın kapısını arkalarından kapattılar.

"Epey oldu Elend," dedi Jastes zayıfça gülerek.

Elend başını sallayarak onayladı.

"O günleri hatırlıyorum," dedi Jastes. "Senin ya da benim odamda oturur, Telden'le birlikte içki içerdik. Ne kadar da masumduk, değil mi?"

"Masum," dedi Elend. "Ama umutlu."

"İçecek bir şey ister misin?" dedi Jastes odanın masasına doğru dönerek. Elend odanın köşesinde yatmakta olan şişe ve mataralara baktı. Hepsi boştu. Jastes masadan dolu bir şişe çıkardı ve Elend'e küçük bir kupa doldurdu, boyutu ve berrak rengi bunun sıradan bir yemek şarabı olmadığına işaret ediyordu.

Elend küçük kupayı kabul etti ama içmedi. "Ne oldu Jastes? Benim tanıdığım akıllı, düşünceli filozof nasıl bir zorbaya dönüştü?"

"Zorba mı?" diye tersledi Jastes kupasını bir dikişte bitirerek. "Ben zorba değilim. Zorba olan senin baban. Ben sadece bir realistim."

"Bir koloss ordusunun ortasında oturmak bana pek de realist bir konummuş gibi görünmüyor."

"Ben onları kontrol edebilirim."

"Ya Suisna?" diye sordu Elend. "Katlettikleri köy?"

Jastes bocaladı. "O talihsiz bir kazaydı."

Elend başını eğerek elindeki içkiye baktı, sonra da bir kenara fırlattı. İçki çadırın tozlu zeminine saçıldı. "Burası benim babamın oturma odası değil ve bizler de artık arkadaş değiliz. Ben şehrime karşı *böyle* bir şey getiren hiçbir adama arkadaş demem. Senin onuruna ne oldu Jastes Lekal?"

Jastes dökülmüş içkiye bir göz atarak küçümsemeyle homurdandı. "Senin sorunun hep buydu Elend. Öylesine emin, öylesine iyimser, öylesine kendini beğenmiş."

"O *bizim* iyimserliğimizdi," dedi Elend öne doğru adım atarak. "Biz bir şeyleri değiştirmek istiyorduk Jastes, yok etmek değil!"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Jastes, Elend'in arkadaşında asla görmediği bir siniri ortaya çıkararak. "Neden burada olduğumu mu bilmek istiyorsun Elend? Sen Luthadel'de oyun oynarken Güney Salahiyet'te neler olup bittiği *dikkatini* bile çekmedi mi?"

"Ailen için üzgünüm Jastes."

"Üzgün müsün?" dedi Jastes masasından şişeyi kaparak. "*Sen* mi üzgünsün? Ben senin planlarını uyguladım Elend. Ben konuştuğumuz her şeyi yaptım; özgürlük, politik dürüstlük. Ben onları ezerek boyun eğdirmek yerine müttefiklerime güvendim. Ve ne oldu biliyor musun?"

Elend gözlerini kapattı.

"Herkesi öldürdüler Elend," dedi Jastes. "Başa geçtiğin zaman yaptığın şey budur. Düşmanlarını ve onların ailelerini öldürürsün, küçük kızları bile, bebekleri bile. Ve onların cesetlerini teşhir edersin, bir uyarı olarak. İyi politika budur. İktidarda böyle kalınır!"

"Her zaman kazanıyorsan bir şeye inanması kolaydır Jastes," dedi Elend gözlerini açarak. "Bir adamın inancını belirleyen şey verdiği kayıplardır."

"Kayıplar?" diye hesap sordu Jastes. "Kız kardeşim bir *kayıp* mıydı?"

"Hayır, demek istiyorum ki..."

"Yeter!" diye bağırdı Jastes şişeyi masasının üstüne çarparak. "Muhafızlar!"

İki adam çadır kapısını savurarak açıp odanın içine girdi.

"Majestelerini esir alın," dedi Jastes elinin titrek bir hareketiyle. "Şehre bir haberci gönderin, onlara müzakere yapmak istediğimizi söyleyin."

"Ben artık kral değilim Jastes," dedi Elend.

Jastes durdu.

"Sence kral olsaydım buraya gelip esir alınmama izin verir miydim?" diye sordu Elend. "Beni devirdiler. Parlamento güvensizlik oyu maddesine başvurdu ve yeni bir kral seçti."

"Soktuğumun salağı," dedi Jastes.

"Kayıplar Jastes," dedi Elend. "Benim için, seninki kadar zor olmadı, ama seni anladığımı düşünüyorum."

"Demek o afili takım ve tıraş seni kurtaramadı, ha?" dedi Jastes bir elini "saçının" içinden geçirirken.

"Kolosslarını al ve git, Jastes."

"Bu bana bir tehditmiş gibi geldi Elend," dedi Jastes. "Sen kral değilsin, bir ordun yok ve Sissoylunu da etrafta göremiyorum. Beni tehdit etmek için elinde ne var?"

"Onlar *koloss*," dedi Elend. "Sen gerçekten de onların şehrin içine girmelerini istiyor musun? Bu senin de evin Jastes, ya da bir zamanlar öyleydi. İçeride binlerce insan var!"

"Ben... ordumu kontrol edebilirim," dedi Jastes.

"Hayır, edebileceğini hiç sanmıyorum," dedi Elend. "Ne oldu Jastes? Bir krala ihtiyaçları olduğuna mı karar verdiler? 'İnsanlar'ın tarzı bu olduğu için kendilerinin de mi yapması gerektiğine mi karar verdiler? O keselerin içinde taşıdıkları şey ne?"

Jastes cevap vermedi.

Elend içini çekti. "İçlerinden bir tanesi sonunda çıldırıp sana saldırdığı zaman ne olacak?"

Jastes başını iki yana salladı. "Üzgünüm Elend," dedi sessizce. "Straff'ın o atiyumu ele geçirmesine izin veremem."

"Ya benim halkım?"

Jastes sadece kısa bir an durakladı, sonra da gözlerini aşağı indirerek muhafızlarına elini salladı. Bir tanesi elini Elend'in omzuna koydu.

Elend'in tepkisi kendisini bile şaşırtmıştı. Dirseğini adamın yüzüne gömüp burnunu kırdı, sonra bacağına bir tekme indirerek öbür adamı da yere devirdi. Jastes çığlık atmaktan daha fazla bir tepki veremeden önce Elend ileri sıçradı.

Elend Vin'in verdiği obsidiyen bir bıçağı botundan çekip çıkardı ve Jastes'ı omzundan yakaladı. Sızlanan adamı çevirerek itip sertçe masanın üzerine vurdu ve hareketlerini değerlendirmek için neredeyse hiç düşünmeden bıçağı eski arkadaşının omzuna sapladı.

Jastes yüksek, acınası bir çığlık attı.

"Eğer seni öldürmenin herhangi bir faydası olsaydı Jastes," diye hırladı Elend, "bunu şu anda yapardım. Ama senin bu şeyleri nasıl kontrol ettiğini bilmiyorum ve onları başıboş bırakmak istemiyorum."

Askerler odanın içine doluştu. Elend başını kaldırmadı. Acı çığlıklarını durdurmak için Jastes'ı tokatladı.

"Şimdi dinle," dedi Elend. "Acı çekmiş olman umurumda değil, artık felsefelere inanmaman umurumda değil ve Straff ve Cett ile politikacılık oynarken kendini öldürtürsen de hiç umurumda olmaz.

"Ama eğer halkımı tehdit edecek olursan umurumda *olur*. Ordunu benim salahiyetimden çıkarmanı istiyorum, git Straff'ın vatanına saldır, ya da belki Cett'inkine. Onların ikisi de savunmasız. Sana düşmanlarının atiyumu ele geçirmesine izin vermeyeceğime dair söz veriyorum.

"Ve bir dost olarak, sana bir parça da tavsiye vereceğim. Bir süre için kolundaki o yarayı düşün, Jastes. Ben senin en iyi arkadaşındım ve neredeyse seni öldürüyordum. Sen koca bir dengesiz koloss ordusunun ortasında otururşan sonunda ne bok olacak sanıyorsun?"

Askerler etrafını çevirdi. Elend doğrularak bıçağı Jastes'ın vücudundan söktü ve adamı çevirerek silahı boğazına dayadı.

Muhafızlar dondu.

"Ben gidiyorum," dedi Elend kafası karışmış Jastes'ı önünden iterek çadırdan çıkarırken. Bir parça endişeyle bir düzine insan muhafızın ancak kalmış olduğunu fark etti. Sazed daha fazlasını saymıştı. Jastes onları nerede kaybetmişti?

Elend'in atından hiç iz yoktu. O yüzden o da temkinle bir gözünü askerlerin üstünde tutarken, Jastes'ı insan kampı ile koloss kampı arasındaki görünmez çizgiye doğru çekti. Sınıra ulaştığı zaman döndü, sonra da Jastes'ı adamlarına doğru itti. Onu yakaladılar, bir tanesi kolu için bir bandaj çıkardı. Diğerleri sanki Elend'i kovalayacakmış gibi hamle etti, ama kararsızlıkla durakladılar.

Elend koloss kampına giden çizgiyi aşmıştı. Sessizce ayakta durarak ortalarındaki Jastes'la acınası genç asker grubunu izledi. Onlar kendisiyle ilgilenirken bile, Elend Jastes'ın gözlerindeki bakışı görebiliyordu. Nefret. O geri çekilmeyecekti. Elend'in tanıdığı adam ölmüştü, yerini filozoflara ve idealistlere iyi gözle bakmayan yeni bir dünyanın bu ürünü almıştı.

Elend arkasını dönerek kolossların arasına yürüdü. Bir grup hızla yaklaştı. Öncekiyle aynı grup muydu? Kesin olarak anlayamıyordu.

"Beni çıkarın," diye emretti Elend ekipteki en büyük kolossun gözlerinin içine bakarak. Ya şimdi Elend daha buyurgan görünüyordu, ya da bu kolossun gözü daha kolay korkuyordu, çünkü hiçbir tartışma olmadı. Yaratık sadece başını sallayarak onayladı ve yürüyerek kampın dışına doğru gitmeye başladı, grubu Elend'in etrafını çevirmişti.

Bu ziyaret bir zaman kaybıydı, diye düşündü Elend hüsranla. *Tek yaptığım şey Jastes'ı kışkırtmak oldu. Hayatımı bir hiç için riske attım.*

O keselerin içinde ne olduğunu bir bulabilseydim!

Etrafındaki koloss grubuna dik dik baktı. Bu tipik bir gruptu; boyutları bir buçuk metre ile üç metrelik bir canavara kadar değişiyordu. Omuzları çöküktü, umursamaz duruşlarla yürüyorlardı...

Elend'in bıçağı hâlâ elindeydi.

Salaklık bu, diye düşündü. Her nedense bu, onun gruptaki en küçük kolossu seçerek derin bir nefes alması ve saldırmasına engel olmadı.

Kolossların geri kalan kısmı izlemek için durakladılar. Elend'in seçmiş olduğu yaratık hızla döndü, ama yanlış yöne doğru. O kendi boyutuna en yakın olan yanındaki diğer kolossa doğru dönerken Elend kolossun üstüne atlayarak bıçağını sırtına sapladı.

Bir buçuk metrelik boyu ve küçük yapısına rağmen, koloss inanılmayacak kadar güçlüydü. Acıyla kükreyerek Elend'i sırtından fırlattı. Ancak Elend bıçağını elinde tutmayı başarabilmişti.

O kılıcı çekmesine izin veremem, diye düşündü ayaklarının üzerine fırlayarak bıçağı yaratığın baldırına saplarken. Koloss tekrar yere düştü, bir kolu Elend'e yumruk atarken, öbürünün parmakları kılıcına doğru uzanıyordu. Elend yumruğu göğsüne yedi ve tekrar küllü zemine düştü.

Elend nefesi kesilerek inledi. Koloss kılıcını çekti ama ayakta durmakta sorun yaşıyordu. İki bıçak yarasından da saf kırmızı kan akıyordu, sıvı bir insanınkinden daha parlak, ışığı daha fazla yansıtırmış gibi görünüyordu ama bu sadece koyu mavi derisiyle olan zıtlıktan da kaynaklanıyor olabilirdi.

Koloss en sonunda ayaklarının üzerine kalkmayı başardı ve Elend hatasını anladı. Jastes ile olan yüzleşmesinin adrenalininin, orduları durdurma konusundaki beceriksizliğinden gelen hüsranın onu yönlendirmesine izin vermişti. Son zamanlarda epey bir antrenman yapmıştı ama hiç de bir kolossla kapışabilecek durumda değildi.

Ama artık o konuda endişe etmek için çok geçti.

Elend kalın, sopaya benzer kılıç yanında yere gömülürken yuvarlanarak yolundan çekildi. İçgüdüler korkuya baskın geldi ve takip eden darbeden kaçınmayı da büyük ölçüde başardı. Yan tarafına hafifçe isabet etmişti, bir zamanlar beyaz olan üniformasının üstüne bir kan lekesi saçtı ama Elend kesiği neredeyse hissetmemişti bile.

Kılıcı olan bir adama karşı bıçakla dövüş kazanmanın tek yolu var... diye düşündü Elend bıçağını kavrayarak. Düşünce, gariptir ki ne eğitmenlerine, ne de Vin'e aitti. Nereden geldiğinden emin değildi ama buna güveniyordu.

Mümkün olduğunca çabuk dibine gir ve hızla öldür.

Ve Elend saldırdı. Koloss da kılıcını savurdu. Elend saldırıyı görebiliyordu ama bu konuda yapabileceği herhangi bir şey yoktu. O sadece kendisini ileri fırlatabilirdi, bıçağını kaldırmış, dişleri sıkılıydı.

Bıçağını kolossun gözüne sapladı, yaratığın kol mesafesinden içeri girebilmeyi zar zor başarmıştı. Buna rağmen kılıcın kabzası midesine çarptı.

İkisi de düştü.

Elend sessizce inledi, yavaş yavaş sert, külle kaplı toprağın ve köklerine kadar yenilmiş olan otların farkına varıyordu. Düşmüş bir dal yanağını çiziyordu. Göğsündeki acı düşünülecek olursa bunu fark etmiş olması garipti. Zorlanarak ayağa kalktı. Saldırdığı koloss ayağa kalkmadı. Yoldaşları dikilmiş, umursamaz görünüyorlardı ama gözleri Elend'in üzerine odaklanmıştı. Bir şeyler istiyormuş gibiydiler.

"O atımı yedi," dedi Elend bulanık aklına gelen ilk şeyi söyleyerek.

Koloss grubu başlarını sallayarak onayladılar. Elend tökezleyerek ölü yaratığın yanında diz çökerken bir eliyle yanağındaki külü sildi. Bıçağını çekip kurtardı, sonra da tekrar botunun içine yerleştirdi. Sonra keseleri çözdü, bu kolossta iki tane vardı.

En sonunda, neden yaptığına emin olamayarak, yaratığın büyük kılıcını kaptı ve omzunun üstüne yerleştirdi. O kadar ağırdı ki, zar zor taşıyabiliyordu ve kesinlikle savurması mümkün olmazdı. *Bu kadar küçük bir yaratık nasıl böyle bir şeyi kullanabiliyor?*

Kolosslar bir yorum yapmadan onun çalışmasını izlediler, sonra da kampın dışına kadar yol gösterdiler. Onlar uzaklaştığı zaman, Elend keselerden bir tanesini çekip açtı ve içine baktı.

İçeride bulduğu şey karşısında şaşırmaması gerekirdi. Jastes ordusunu eski usulle kontrol etmeye karar vermişti.

Onlara para veriyordu.

Diğerleri bana deli diyorlar. Söylemiş olduğum gibi, bu doğru olabilir.

43

SİS KARANLIK ODANIN İÇİNE DÖKÜLÜYOR, o açık balkon kapısının ağzında dururken Vin'in etrafından bir şelale gibi aşağı akıyordu. Elend hareketsiz bir yığın hâlinde, az ilerideki yatağında uyuyordu.

Görünüşe göre Hanımım, o koloss kampına tek başına gitmiş, diye açıklamıştı OreSeur. *Siz uyuyordunuz ve hiçbirimiz onun ne yaptığını bilmiyordu. Ben onun yaratıkları saldırmamaya ikna etmeyi başarabildiğini düşünmüyorum ama gerçekten de çok faydalı bilgilerle geri dönmüş.*

OreSeur yanında butlarının üzerinde oturuyordu. Neden Vin'in Elend'in odalarına geldiğini ya da neden böyle ayakta durmuş, karanlığın içinde sessizce eski kralı izlediğini sormamıştı.

Vin onu koruyamamıştı. O kadar çok uğraşıyordu ama *tek bir insanı* bile güvende tutmanın imkânsızlığı bir anda Vin için o kadar gerçek, o kadar elle tutulur hâle gelmişti ki kendisini hasta hissediyordu.

Elend gitmekte haklıydı. O özgür bir adamdı, becerikliydi, bir kraldı. Ancak bu yaptığı şey onu sadece daha fazla tehlikeye atacaktı. Korku o kadar uzun bir zaman boyunca Vin'in yoldaşı olmuştu ki, ona alışmıştı ve nadiren fiziksel bir tepkiye neden oluyordu. Ama Elend'in sessizce uyumasını izlerken ellerinin kendisine ihanet ederek titremekte olduğunu gördü.

Ben onu suikastçılardan kurtardım. Ben onu korudum. Ben güçlü bir Allomanser'im. Neden o zaman kendimi bu kadar aciz hissediyorum?

Bu kadar yalnız.

İleri çıktı, Elend'in yatağının yanına gelirken çıplak ayaklarından ses çıkmıyordu. Elend uyanmadı. Vin sadece huzurlu uykusu sırasında onu izleyerek uzun bir an için dikildi.

OreSeur sessizce hırladı.

Vin hızla döndü. Balkonda bir şekil duruyordu, sırtı dik ve siyah, Vin'in kalayla güçlendirilmiş gözleri için bile neredeyse bir siluetti. Sis önünden dökülüyor, zemine toplanıyor, ruhani bir yosun gibi yayılıyordu.

"Zane," diye fısıldadı Vin.

"O güvende değil Vin," dedi Zane önünden bir sis dalgasını iterek yavaşça odanın içine adımını atarken.

Vin tekrar Elend'e baktı. "Asla da olmayacak."

"Sana aranızda bir hain olduğunu söylemek için geldim."

Vin başını kaldırdı. "Kim?"

"Demoux diye bir adam," dedi Zane. "O suikast girişiminden kısa bir süre önce şehir kapılarını açmayı ve şehri teslim etmeyi önererek babamla irtibat kurdu."

Vin'in yüzü asıldı. *Bu hiç mantıklı değil.*

Zane öne bir adım attı. "Cett'in işi Vin. O bir yılan, yüksek lordlar arasında bile. Sizin kendi adamlarınızdan birisini ne rüşvetle ayarttığını bilmiyorum ama Demoux'nun babamı oylama sırasında şehre saldırması için ikna etmeye çalıştığını biliyorum."

Vin durakladı. Eğer Straff o anda saldırmış olsaydı, bu suikastçıları daha baştan onun göndermiş olduğu izlenimini güçlendirirdi.

"Elend ve Penrod'nun ölmesi gerekiyordu," dedi Zane. "Parlamento kargaşa içindeyken Cett başa geçebilirdi. Straff'ın saldıran ordusuna karşı sizinkilerle birlikte kendi kuvvetlerine de liderlik edebilirdi. Luthadel'i bir işgalcinin zulmünden kurtaran kahraman olacaktı."

Vin sessizce duruyordu. Sadece Zane söylediği için doğru olması gerekmiyordu. Ancak kendi incelemesi de hainin Demoux olduğunu fısıldıyordu.

Vin parlamento salonundaki suikastçıyı tanımıştı ve o gerçekten de Cett'in eşlikçilerindendi, o yüzden Zane'in en azından bir konuda doğruyu söylediğini biliyordu. İlaveten, Cett Allomanser suikastçılar göndermeyi daha da önce de denemişti. Aylar önceki suikastçıları da o göndermişti, Vin son kalan atiyumunu da kullandığı zaman. O savaş sırasında Zane Vin'in hayatını kurtarmıştı.

Vin yumruklarını sıktı, düş kırıklığı onu için için kemiriyordu. *Eğer o haklıysa, o zaman Demoux ölmüştür ve sarayda düşman bir kandra günlerini Elend'den sadece birkaç adım uzakta geçiriyor demektir. Eğer Zane yalan söylüyorsa bile, hâlâ şehrin içinde bir despot, dışında da bir diğeri var. Bir koloss ordusu da halkı yutmak için hazırda bekliyor. Ve Elend'in bana ihtiyacı yok.*

Çünkü benim yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Senin kızgınlığını görüyorum," diye fısıldadı Zane Elend'in yatağının yanına gelerek başını eğip uyumakta olan kardeşine bakarken. "Sen onu dinlemeye devam ediyorsun. Onu korumak istiyorsun ama o sana izin vermeyecek." Zane başını kaldırarak Vin'in gözlerinin içine baktı. Vin onların içinde bir ima gördü.

Yapabileceği bir şey *vardı*, bir parçasının en başından beri yapmak istemiş olduğu bir şey. Yapmak için eğitilmiş olduğu şey.

"Cett neredeyse senin sevdiğin adamı öldürecekti," dedi Zane. "Senin Elend'in canı ne isterse onu yapıyor. Eh, biz de *senin* canın ne istiyorsa onu yapalım." Zane onun gözlerinin içine baktı. "Çok uzun zaman başkalarının bıçakları olduk. Gel Cett'e neden bizden korkması gerektiğini gösterelim."

Öfkesi, kuşatmadan kaynaklanan hüsranı, Zane'in önerdiğini yapmak için can atıyordu. Ancak Vin bocaladı, düşünceleri kargaşa içindeydi. Sadece kısa bir süre önce öldürmüştü, iyi de öldürmüştü, ve bu onu dehşete düşürmüştü. Ancak... Elend risk alabiliyordu; delice riskler, kendi başına bir koloss ordusunun içine girmek gibi. Bu neredeyse bir ihanetti. Vin onu korumak için o kadar uğraşmış, kendini paralamış, kendisini savunmasız bırakmıştı. Ardından, sadece birkaç gün sonra, o kalkıp tek başına canavarlarla dolu bir kampın içine giriyordu.

Dişlerini sıktı. Bir parçası eğer Elend mantıklı olmayacak ve tehlikeden uzakta durmayacaksa, o zaman Vin'in de gidip ona karşı tehditleri ortadan kaldırdığından emin olması *gerekeceğini* fısıldıyordu. "Gidelim," diye fısıldadı.

Zane başını sallayarak onayladı. "Şunu anla," dedi. "Biz onu öldürmekle kalamayız. Başka bir savaş beyi onun yerine geçecek ve onun ordularını alacak. *Sertçe* saldırmak zorundayız. O orduya o kadar ağır bir darbe indirmeliyiz ki, Cett'in yerine geçen her kim olursa geri çekilecek kadar korkmuş olsun."

Vin gözlerini kaçırarak durakladı, tırnakları avuçlarını kesiyordu.

"Söyle bana," dedi Zane iyice yaklaşarak. "Sizin Kelsier'iniz sana ne yapmanı söylerdi?"

Cevap basitti. Kelsier bu duruma hiç düşmemiş olurdu. O sert bir adamdı, sevdiklerini tehdit eden hiç kimseye müsamaha göstermeyen bir adam. Cett ve Straff, Kelsier'in bıçağının tadına bakmadan Luthadel'de tek bir gece dayanmazlardı.

Vin'in bir parçası her zaman onun güçlü, pratik vahşiliğine hayran olmuştu.

Güvende olmanın iki yolu vardır, diye fısıldadı Reen'in sesi ona. *Ya o kadar sessiz ve zararsız olursun ki insanlar seni görmezden gelir, ya da o kadar tehlikeli olursun ki senden ödleri kopar.*

Zane'in gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı. Zane gülümsedi, sonra da uzaklaştı ve pencereden dışarı atladı.

"OreSeur," diye fısıldadı Vin o gittiği zaman. "Atiyumum."

Köpek durakladı, sonra da omzunu yararak yanına geldi. "Hanımım..." dedi yavaşça. "Bunu yapmayın."

Vin Elend'e bir bakış attı. Onu her şeyden koruyamazdı. Ama bir şeyi yapabilirdi.

Atiyumu OreSeur'dan aldı. Elleri artık titremiyordu. Soğuğu hissediyordu.

"Cett benim sevdiğim herkesi tehdit etti," diye fısıldadı Vin. "Yakında bu dünyada onun suikastçılarından daha ölümcül bir şey olduğunu öğrenecek. Onun ordusundan daha güçlü olan bir şey. Lord Hükümdar'ın kendisinden bile daha dehşet verici bir şey.

"Ve bu şey onun için geliyor."

* * *

Sis görevi, diyorlardı buna.

Her askerin sırası gelince yapması zorunluydu, cızırdayan bir meşaleyle karanlığın içinde durması. Birilerinin nöbet tutması gerekiyordu. O değişken, düzenbaz sislere gözlerini dikmesi ve oralarda bir şeyin olup olmadığını merak etmesi gerekiyordu. İzleyen bir şeylerin.

Wellen olduğunu biliyordu.

Biliyor ama asla söylemiyordu. Askerler böyle bâtıl inançlara gülerdi. Onlar sislerin içine çıkmak zorundaydılar. Onlar buna alışkındı. Onların korkmayacak kadar aklı başındaydı.

Güya.

"Hişt," dedi Jarloux duvarın kıyısına adım atarak. "Wells, sen orada bir şey görüyor musun?"

Elbette ki görmüyordu. İkili Hasting Kalesi'nin çevresindeki dış kale duvarının üzerinde durmuş, birkaç düzine diğeriyle birlikte nöbet tutuyorlardı. Bahçeleri çevreleyen alçak bir tahkimattı, belki dört buçuk metre yüksekliğinde. Onların işi sislerin içindeki şüpheli herhangi bir şeyi aramaktı.

"Şüpheli." Kullandıkları kelime buydu. Burada *her şey* şüpheliydi. Sisti bu. O kaygan karanlık, o kargaşa ve nefretten inşa edilmiş olan boşluk. Wellen ona hiçbir zaman güvenmemişti. Onlar oralarda bir yerlerdeydi. Biliyordu.

Karanlığın içinde bir şey hareket etti. Wellen gözlerini boşluğa dikerek geriye bir adım attı, kalbi hızla atmaya, mızrağını kaldırırken elleri terlemeye başladı.

"Evet," dedi Jarloux gözlerini kısarak. "Bir şey gördüğüme yemin..."

Geldi, Wellen'in olacağını her zaman bildiği gibi. Sıcak bir gündeki bin sinek gibi, bütün bir ordu tarafından atılmış bir ok yağmuru gibi. Sikkeler mazgallar boyunca yağdı. Pırıltılardan bir ölüm duvarı, sislerin arasından fırlayan yüzlerce iz. Metal taşların üzerinde çınladı ve adamlar acıyla çığlık attı.

Jerloux alarm verirken, Wellen mızrağını kaldırarak geriye adım attı. Jarloux seslenişinin ortasında öldü, bir sikke ağzının içine çarpıp kafasının arkasından çıkarak yoluna devam ederken bir diş parçasını da dışarı fırlatmıştı. Jarloux yıkıldı ve Wellen kaçmak için çok geç olduğunu bilerek tökezleyip cesetten uzaklaştı.

Sikkeler durdu. Havada sessizlik vardı. Adamlar ayaklarının dibinde ölü ya da inleyerek yatıyordu.

Sonra onlar geldi. Gecenin karanlığında ölümün iki siyah gölgesi. Sisin içindeki kuzgunlar. Wellen'in üzerinden siyah bir kumaş hışırtısıyla uçtular.

Ve onu arkalarında bıraktılar, bir zamanlar kırk adamlık bir manga olan cesetlerin arasında tek başınaydı.

Vin yere konarak çömeldi, çıplak ayakları Hasting avlusunun soğuk kaldırım taşlarının üzerindeydi. Zane yere dimdik indi, her zaman olduğu gibi kendine güvenli havasıyla kule gibi yükseliyordu.

Lehim Vin'in içinde alev alevdi, kaslarına bin heyecanlı anın gergin enerjisini veriyordu. Yaralı yan tarafının acısını kolaylıkla görmezden geldi. Tek atiyum

boncuğu midesinde yatıyordu ama Vin onu kullanmıyordu. Daha değil. Eğer haklı çıkmazsa ve Cett bir Sissoylu değilse kullanmayacaktı da.

"Aşağıdan yukarı doğru gideceğiz," dedi Zane.

Vin başını sallayarak onayladı. Hasting Kalesi'nin merkez kulesinde pek çok kat vardı ve Cett'in hangisinde olacağını bilemezlerdi. Eğer aşağıdan başlarlarsa, onun kaçması mümkün olmazdı.

Dahası. Yukarıya doğru gitmek daha zor olacaktı. Vin'in uzuvlarının içindeki enerji serbest kalmak için çığlık atıyordu. O fazla uzun süre beklemiş, gerilmişti. Zayıflıktan yorulmuştu, dizginlenmekten yorulmuştu. Aylarını birilerinin boğazına dayanmış, hareketsiz bir bıçak olarak geçirmişti.

Şimdi kesme zamanıydı.

İkili koşarak öne atıldı. Cett'in avluda kamp kurmuş olan adamları alarmla uyanırken, etraflarında meşaleler yakılmaya başladı. Çadırlar çözüldü ve devrildi, askerler şaşkınlıkla bağırıyor, onlara saldırmakta olan orduyu arıyorlardı. O kadar şanslı değillerdi.

Vin doğrudan havaya sıçradı ve Zane de hızla dönerek bir torba sikkeyi etrafına fırlattı. Yüzlerce bakır parçası altındaki havanın içinde ışıldadı, bir köylü için servetti. Vin bir hışırtıyla yere indi ve ikisi de İttiler, güçleri sikkeleri dışarı doğru fırlattı. Meşalelerle ışıldayan sikkeler şaşkın, uykulu adamları devirerek kampı deşip geçti.

Vin ve Zane merkez kuleye doğru yollarına devam ettiler. Kulenin önünde mevzilenmiş olan bir asker mangası vardı. Hâlâ şaşkın, afallamış ve uykuluydular ama silahlanmışlardı. Metal zırh ve çelik silahlar kuşanmışlardı; eğer gerçekten de bir düşman ordusuyla yüzleşiyor olsalardı akıllıca olacak bir seçimdi.

Zane ve Vin kayarak askerlerin ortasına daldılar. Zane ikisinin arasındaki havaya tek bir sikke fırlattı. Vin uzandı ve onu İtti, Zane'in de onu İtmekte olan ağırlığını hissediyordu.

Birbirlerinden destek alarak, ikisi de ters yönlere doğru İtti, ağırlıklarını iki yönlerindeki askerlerin göğüs zırhlarına bastırıyorlardı. Harlanmış lehimle birbirlerini sabit tutarlarken, İtmeleri askerleri sanki devasa eller tarafından tokatlanmışçasına etrafa saçtı. Mızraklar ve kılıçlar gecenin içinde savrularak kaldırım taşlarının üzerinde tıngırdadılar. Göğüs zırhları vücutları sürükleyerek götürdü.

Vin Zane'in ağırlığının sikkeden çekildiğini hissederken çeliğini söndürdü. Işıldayan metal parçası aralarındaki zeminden sekti ve Zane döndü, bir elini doğrudan Zane ile kale kapıları arasında kalmış olan tek askere doğru uzattı.

Bir manga asker koşarak Zane'in arkasından yaklaşıyordu ama o onları İterken bir anda durdular, sonra da Zane bütün ağırlığı doğrudan tek askerin üzerine aktardı. Şanssız adam geriye fırlayarak kale kapılarına bindirdi.

Kemikler çatırdadı. Asker arkalarındaki odanın içine doğru fırlarken kapılar savrularak açıldı. Zane eğilerek açılan kapı ağzından içeriye daldı ve Vin de arkasından zarifçe hareket etti, pürüzlü kaldırım taşlarını terk eden çıplak ayakları pürüzsüz mermerin üstüne düşüyordu.

İçeride askerler bekliyordu. Bunlar zırh giymiyordu ve sikkeleri engellemek için de büyük tahta kalkanlar taşıyorlardı. Değnekler ya da obsidiyen kılıçlarla silahlanmışlardı. Siskıranlar: özellikle Allomanserler'le savaşmak için eğitilmiş olan adamlar. Belki bir elli tane vardı.

Şimdi asıl savaş başlıyor, diye düşündü Vin kapının menteşelerini İterek havaya zıplarken.

Zane kapıları kırmak için kullandığı aynı adamı İterek açılışı yaptı, cesedi bir grup siskıranın üzerine doğru fırlatmıştı. Asker onlara çarparken Vin ikinci bir grubun arasına indi. Yerde hızla dönüp lehim harlayarak bacaklarını savurdu ve en az dört adamı çelmeyle yere düşürdü. Diğerleri saldırmaya çalışırken kesesindeki bir sikkeye doğru İtti ve kese yırtılırken kendisini havaya fırlattı. Vin havada dönerek devrilen askerlerden birinin elinden kaçmış olan bir değneği kaptı.

Obsidiyenler demin onun durduğu yerden mermere vurdu. Vin kendi silahıyla aşağı indi ve kimsenin başaramaması gereken bir hızla saldırdı, kulaklara, çenelere ve boğazlara vuruyordu. Kafatasları çatladı. Kemikler kırıldı. On düşmanının da yerde olduğunu gördüğü zaman daha nefesi bile ancak hızlanmıştı.

On adam... Kelsier bana bir keresinde bana yarım düzine Siskırana karşı sorun yaşadığını söylememiş miydi?

Düşünmeye zaman yoktu. Büyük bir asker grubu onun üzerine saldırdı. Bağırdı ve onların üstüne doğru atladı, değneğini karşısına ilk çıkan adamın suratına fırlatmıştı. Öbürleri şaşırarak kalkanlarını kaldırdı ama Vin yere inerken bir çift obsidiyen bıçak çekmişti. Bunları önündeki iki adamın baldırlarına sapladı, sonra da savrularak onların arkasına geçti, gördüğü her yerden ete saldırıyordu.

Bir saldırı gözünün ucunda titreşti ve o da kolunu geriye doğru fırlatarak kafasına inmekte olan tahta bir değneği engelledi. Tahta çatladı ve Vin adamın neredeyse kafasını koparacak bıçağının geniş bir savuruşuyla yıktı. Diğerleri üstüne gelirken geriye doğru sıçradı, kendini hazırladı, sonra da Zane'in kullanmış olduğu zırhlı cesede asılarak kendisine doğru Çekti.

Kalkanlar bu kadar büyük bir nesneye karşı pek bir fayda etmiyordu. Vin cesedi sertçe düşmanlarına vurarak onları önünden süpürdü. Yan tarafında Zane'e saldırmış olan siskıranlardan geride kalanları görebiliyordu. Zane ölülerin içinden yükselen siyah bir sütun gibi aralarında ayakta duruyordu, kolları açıktı. Gözleri Vin'inkilerle buluştu ve salonun arka tarafına doğru başıyla işaret etti.

Vin sağ kalmış birkaç siskıranı görmezden geldi. Cesedi İtti ve kendisini zemin boyunca kaydırdı. Zane havaya sıçradı, arkasına doğru İtip bir pencereyi parçalayarak sislerin içine fırlayıp gitti. Vin hızlıca arka odaları kontrol etti, Cett yoktu. Döndü ve platform boşluğuna dalarken başıboş bir siskıranı öldürdü.

Onun makaralı platformlara ihtiyacı yoktu. Bir sikkeyi İterek doğrudan yukarıya doğru fırladı ve üçüncü kata daldı. İkinci katı Zane halledecekti.

Vin mermer zemine sessizce indi, yanındaki bir merdiven boşluğundan aşağı inen ayak sesleri duyuluyordu. Bu büyük, açık odayı tanıdı; Elend ile kendisinin

Cett'le yemek yedikleri odaydı. Burası şimdi boştu, masa bile kaldırılmıştı ama Vin vitray camlı pencerelerle çevrili dairesel salonu tanımıştı.

Mutfaktan siskıranlar fırladı. Düzinelerce. *Şu arkada bir merdiven boşluğu daha olmalı,* diye düşündü Vin yanındaki merdiven boşluğuna doğru atılırken. Ancak oradan düzinelerce daha geliyordu ve iki grup kendisinin etrafını sardı.

Elliye bir onlar için iyi bir oranmış gibi görünmüş olmalıydı ve kendilerine güvenle saldırdılar. Vin açık mutfak kapısına bir göz attı ve ötede Cett'in olmadığını gördü. Bu kat temizdi.

Cett kesinlikle bir sürü Siskıran getirmiş, diye düşündü yavaşça geri geri giderek odanın ortasına ulaşırken. Merdiven boşluğu, mutfak ve sütunların dışında, oda büyük ölçüde kemerli vitray camlı pencerelerle çevriliydi.

O benim saldırmama karşı hazırlık yapmış. Ya da denemiş.

Asker dalgaları etrafını sararken Vin yere eğildi. Gözlerini kapatarak başını yukarı çevirdi ve duralümin yaktı.

Sonra Çekti.

Odayı çevreleyen kemerlerin içindeki metal çerçevelere yerleştirilmiş vitray camlı pencereler patladı. Vin metal çerçevelerin içeriye doğru fırladığını, onun imkânsız gücü karşısında kendi üzerlerine büküldüklerini hissetti. Havanın içinde ışıldayan çok renkli cam kıymıklarını hayal etti. Cam ve metal onlara çarparak etlerinin içine gömülürken adamların çığlıklar attığını duydu.

Patlamadan sadece en dış sıradaki adamlar ölecekti. Vin gözlerini açtı ve bir düzine düello değneği etrafına düşerken zıpladı. Saldırılardan bir sağanağın içinden geçti. Bazıları isabet etti. Önemli değildi. O şu anda acıyı hissedemiyordu.

Kırık bir metal çerçeveyi İterek kendisini askerlerin başlarının üzerinden fırlatıp, saldırganlardan oluşmuş büyük halkanın dışında yere indi. Dış sıradaki adamlar yerdeydi, cam parçaları ve çarpılmış metal çerçevelerle deşilmişlerdi. Vin bir elini kaldırdı ve başını eğdi.

Duralümin ve çelik. Vin İtti. Dünya yalpaladı.

Vin metal çerçevelerle deşilmiş cesetlerden oluşmuş sırayı İterken kırık bir pencereden sislerin içine daldı. Cesetler ondan uzağa doğru savrulmuş, hâlâ ortada hayatta olan adamlara çarpmıştı.

Ölmüş, ölmekte olan ya da sağlam, hepsi süpürülerek odadan atılmış, Vin'in karşısındaki pencereden dışarı İtilmişlerdi. Bedenler sislerin içinde kıvranıyordu, elli adam gecenin içine fırlatılmış, oda birkaç kan izi ve yerdeki cam parçaları dışında boş kalmıştı.

Sisler etrafından hızla geçerken Vin bir metal şişeciğini başına dikti, sonra da dördüncü kattaki bir pencereyi kullanarak kendisini tekrar kaleye doğru Çekti. O yaklaşırken bir ceset pencereyi parçalayarak gecenin içine düştü. Vin diğer taraftaki bir pencereden çıkarak kaybolan Zane'i göz ucuyla gördü. Bu kat da temizdi.

Beşinci katta ışıklar yanıyordu. Büyük ihtimalle en başından da buraya gelebilirlerdi ama plan bu değildi. Zane haklıydı. Sadece Cett'i öldürmeleri yetmiyordu. Onun bütün ordusunu dehşete düşürmek zorundaydılar.

Vin Zane'in pencereden dışarı attığı cesedi, metal zırhını bir destek olarak kullanarak İtti. Ceset bir açıyla aşağı doğru fırladı, kırık bir pencerenin hemen dibinden geçti ve Vin de bir açıyla binadan uzaklaşarak havaya yükseldi. İhtiyacı olan yüksekliğe ulaştığı zaman da hızlı bir Çekme onu tekrar binaya doğru yönlendirdi. Beşinci kattaki bir pencereye konmuştu.

Vin taş eşiği kavradı, kalbi gümlüyor, derin derin soluyordu. İçinde yanmakta olan ısıya rağmen, ter yüzünün kış meltemiyle üşümesine neden oldu. Yutkundu, gözleri iyice açılmıştı ve lehimini harladı.

Sissoylu.

Pencereyi bir tokatla paramparça etti. Arkasında beklemekte olan askerler hızla dönerek geriye doğru sıçradılar. Bir tanesinin metalden kemer tokası vardı. İlk o öldü. Diğer yirmisi, kemer tokası Vin'in İtme ve Çekmeleriyle saflarının arasından vızıldayarak uçuşurken nasıl tepki vereceklerini bile bilememişlerdi. Onlar ders almış, eğitilmiş, hatta belki Allomanserler'e karşı denenmişlerdi bile.

Ama hiç Vin'le karşılaşmamışlardı.

Adamlar bağırarak düştü, Vin silah olarak sadece bir kemer tokasıyla saflarını yarıp geçmişti. Lehim, kalay, çelik ve demirinin gücü karşısında, atiyumun olası kullanımı inanılmayacak bir israfmış gibi görünüyordu. O olmadan bile Vin korkunç bir silahtı; şu ana kadar kendisinin bile anlamamış olduğu bir silah.

Sissoylu.

Son adam da düştü. Vin aralarında ayaktaydı, dondurucu bir tatmin hissi duyuyordu. Kemer tokasının parmaklarından kaymasına izin verdi. Toka halıya düştü. Vin binanın geri kalanı gibi süssüz olmayan bir odadaydı, burada mobilyalar vardı ve bazı ufak dekorasyonlar. Belki Elend'in temizlik ekipleri Cett'in gelmesinden önce buraya kadar gelmemişlerdi ya da belki sadece o kendi konforunu yanında getirmişti.

Merdiven boşluğu arkasındaydı. Önünde bir kapı yerleştirilmiş olan güzel tahta bir duvar vardı; iç odalar. Vin sessizce öne adımını attı, arkasındaki desteklerinden dört tane feneri Çekip koparırken sispelerini hışırdıyordu. Lambalar öne fırladı ve Vin de kenara bir adım atarak onları duvara çarptırdı. Ateş saçılmış yağların üzerinde filizlenerek duvar boyunca dalgalandı, lambaların kuvveti kapının menteşelerini kırmıştı. Vin bir elini kaldırarak İtip kapıyı tamamen açtı.

O arkasındaki odanın içine adımını atarken, ateş Vin'in etrafına damlıyordu. Zengin bir şekilde döşenmiş olan oda sessiz ve iki şekil dışında ürkütücü bir şekilde boştu. Sakallı Cett basit bir tahta sandalyede oturuyordu, özensiz bir şekilde giyinmişti ve çok, çok yorgun görünüyordu. Cett'in genç oğlu Cett ile Vin'in arasına geçti. Oğlanın elinde bir düello değneği vardı.

Peki hangisi Sissoylu?

Oğlan değneği savurdu. Vin silahı yakaladı, sonra da oğlanı kenara itti. Tahta duvara çatırtıyla çarptı, sonra da yere yığıldı. Vin ona dik dik baktı.

"Gneorndin'i rahat bırak kadın," dedi Cett. "Yapmaya geldiğin şeyi yap."

Vin asile doğru döndü. Hüsranını, öfkesini, soğuk, buz gibi kızgınlığını hatırla-

dı. Öne bir adım attı ve Cett'i takımının önünden kavradı. "Savaş benimle," dedi ve onu geriye doğru fırlattı.

Cett arka duvara bindirdi, sonra da yere yığıldı. Vin atiyumunu hazırladı ama o ayağa kalkmadı. Sadece yan tarafına yuvarlanarak öksürdü.

Vin yürüyerek yanına gelip, bir kolundan tutarak kaldırdı. Cett bir elini yumruk yaparak ona vurmaya çalıştı ama acınası derecede zayıftı. Darbeler Vin'in yan tarafından sektiler.

"*Savaş benimle,*" diye emrederek Cett'i yan tarafa doğru fırlattı. Kafasını sertçe çarpan Cett zemin boyunca yuvarlandı ve yanmakta olan duvara toslayarak durdu, alnında bir kan sızıntısı vardı. Ayağa kalkmadı.

Vin dişlerini gıcırdatarak uzun adımlarla ilerledi.

"Onu rahat bırak!" Oğlan, Gneorndin, tökezleyerek Cett'in önüne geçip titreyen bir elle düello değneğini kaldırdı.

Vin duraklayarak başını bir yana yatırdı. Oğlanın alnı terle kaplıydı ve ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Vin onun gözlerinin içine baktı ve orada mutlak dehşet gördü. Bu oğlan Sissoylu filan değildi. Ama yine de geri çekilmiyordu. Zavallıca, umutsuzca, yerdeki Cett'in bedeninin önünde duruyordu.

"Kenara çekil oğlum," dedi Cett yorgun bir sesle. "Senin burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

Oğlan titremeye başladı, sonra da ağlamaya.

Gözyaşları, diye düşündü Vin garip bir şekilde gerçekdışı olan bir duygunun zihnini bulandırdığını hissederek. Elini kaldırarak kendi yanaklarında da ıslak çizgiler bulduğu zaman şaşırmıştı.

"Sizin Sissoylunuz yok," diye fısıldadı Vin.

Cett yarı yarıya oturur konuma gelmek için çabaladı ve Vin'in gözlerinin içine baktı.

"Bu gece karşımıza hiç Allomanser çıkmadı," dedi Vin. "Hepsini Parlamento Salonu'ndaki suikast girişiminde mi kullandın?"

"Sahip olduğum tek Allomanserler'i aylar önce senin üstüne gönderdim," dedi Cett bir iç çekişle. "Elimde olan sadece onlardı, seni öldürmek için tek umudum. Onlar bile benim ailemden değildi. Benim bütün soyum skaa kanıyla lekeli, Allrianne yüzlerce yıldır bizden doğmuş olan tek Allomanser."

"Luthadel'e geldin..."

"Çünkü Straff eninde sonunda benim için gelecekti," dedi Cett. "Benim tek şansım *seni* erkenden öldürmekti kızım. O yüzden onların hepsini senin üstüne gönderdim. Başaramayınca, kendime birkaç Allomanser satın alabilmek için bu lanet şehri ve atiyumunu ele geçirmeye çalışmam gerektiğini anladım. İşe yaramadı."

"Basitçe bize ittifak önerebilirdin."

Cett kendisini çekerek oturur konuma getirirken hafifçe güldü. "Gerçek politikada işler öyle yürümez. Ya ölürsün, ya öldürürsün. Dahası, ben her zaman kumarbaz bir adam olmuşumdur." Başını kaldırarak Vin'e, gözlerinin içine baktı. "Yapmaya geldiğin şeyi yap," diye tekrar etti.

Vin titredi. Gözyaşlarını hissedemiyordu. Neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu.

Neden? Neden artık hiçbir şeyin anlamı yok?

Oda sallanmaya başladı. Vin hızla dönerek arka duvara doğru baktı. Oradaki tahtalar ölmekte olan bir hayvan gibi titredi ve kasıldı. Çiviler kaplamaların içine doğru girerken tınlamaya başladı, sonra bütün duvar Vin'den uzağa doğru patladı. Yanan tahtalar, kıymıklar, çiviler ve kaplamalar havanın içinde saçıldı, siyahlı bir adamın çevresinde uçuşuyorlardı. Zane duvarın arkasındaki odada ayakta duruyordu, elleri yanlarındaydı, ayaklarının altına ölüm saçılmıştı.

Parmak uçlarından kızıllık sızıyor, sürekli bir damlama hâlinde akıyordu. Başını kaldırıp duvarın yanan kalıntılarının arasından gülümseyerek baktı. Sonra da Cett'in odasına doğru adım attı.

"Dur!" dedi Vin ona doğru atılarak.

Zane durakladı, şaşırmıştı. Yan tarafa bir adım atarak Vin'den kolaylıkla kaçındı, Cett ve oğlana doğru yürüyordu.

"Zane, bırak onları!" dedi Vin, ona doğru dönmüş, oda boyunca kayarak gitmek için kendisini itiyordu. Zane'in koluna doğru uzandı. Siyah kumaş sadece ona ait olan kanla ışıldıyordu.

Zane kenara çekildi. Merakla Vin'e doğru döndü. Vin ona doğru uzandı ama o doğaüstü bir kolaylıkla Vin'in önünden çekildi, ondan kaçınırken karşısında küçük bir oğlan olan bir kılıç ustası gibiydi.

Atiyum, diye düşündü Vin. *O büyük olasılıkla bütün bu zaman boyunca atiyum yakıyordu. Ama o adamlarla dövüşmek için buna ihtiyacı yoktu ki... onların zaten bize karşı hiç şansı olmamıştı.*

"Lütfen," diye rica etti. "Bırak onları."

Zane beklentili bir şekilde oturmakta olan Cett'e doğru döndü. Oğlan onun yanındaydı, babasını çekerek uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Zane tekrar Vin'e baktı, başını bir yana eğmişti.

"Lütfen," diye tekrar etti Vin.

Zane'in yüzü asıldı. "O hâlâ seni kontrol ediyor demek," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Ben düşünmüştüm ki, belki dövüşebilir ve tam olarak ne kadar güçlü olduğunu görürsen, kendini Elend'in kavrayışından kurtarabilirdin. Sanırım yanılmışım."

Sonra da Cett'e arkasını döndü ve açtığı delikten yürüyerek dışarı çıktı. Vin de sessizce onu takip etti, yavaş yavaş uzaklaşırken ayakları tahta kıymıklarının üzerinde çıtırdıyordu. Arkasında yıkılmış bir kale, parçalanmış bir ordu ve küçük düşürülmüş bir lord bırakmıştı.

Ama deli bir adam bile başkalarınınkiler yerine kendi aklına, kendi tecrübelerine güvenmek zorunda değil midir?

44

SABAHIN SOĞUK SAKİNLİĞİ İÇİNDE, BREEZE cesaret kırıcı bir görüntüyü izliyordu: Cett'in ordusu geri çekilmekteydi.

Breeze titredi, Clubs'a doğru dönerken nefesi havada buharlaşıyordu. Çoğu kişi bodur generalin yüzündeki küçümsemenin arkasını okumayı başaramazdı. Ama Breeze daha fazlasını görüyordu: Clubs'ın gözlerinin etrafındaki deride oluşmuş gerginliği görüyor, Clubs'ın parmağını buzlu taş duvarın üstüne hafif hafif vurma şeklini fark ediyordu. Clubs asabi bir adam değildi. Hareketlerin bir anlamı vardı.

"Buraya kadarmış o zaman?" diye sordu Breeze sessizce.

Clubs başını sallayarak onayladı.

Breeze neden olduğunu anlamıyordu. Orada hâlâ iki tane ordu vardı, hâlâ bir çıkmaz vardı. Ama Clubs'ın değerlendirmesine güveniyordu. Ya da, daha doğrusu insanlar hakkındaki kendi bilgisine Clubs'ın değerlendirmesine güvenmeye yetecek kadar güveniyordu.

General onun bilmediği bir şeyi biliyordu.

"Zahmet olmazsa açıklayabilir misin?" dedi Breeze.

"Bu iş Straff fark ettiği zaman bitecek," dedi Clubs.

"Neyi fark ettiği zaman?"

"O kolossların eğer izin verecek olursa, işini onun yerine yapacaklarını."

Breeze durakladı. *Şehrin içindeki insanlar aslında Straff'in hiç umurunda değil, o sadece atiyum için şehri fethetmek istiyor. Ve sembolik zafer için.*

"Eğer Straff geri çekilirse..." dedi Breeze.

"O kolosslar saldıracak," dedi Clubs başını sallayarak onaylarken. "Buldukları herkesi katledecek ve şehri moloza çevirecekler. Kolossların işi bittiği zaman da Straff geri gelip atiyumunu bulabilir."

"Onların gideceğini varsayarsak, güzel kardeşim."

Clubs omzunu silkti. "Ne olursa olsun, kârlı çıkacak. Straff iki güçlü düşman yerine bir tane zayıf düşmanla yüzleşecek."

Breeze pelerinini daha da sıkı örterken bir ürperti hissetti. "Bunların hepsini ne kadar... basitçe söylüyorsun."

"Biz o ilk ordu buraya geldiği an ölmüştük Breeze," dedi Clubs. "Sadece oyalamada iyiyiz."

Lord Hükümdar adına, neden ben zamanımı bu adamla birlikte geçiriyorum? diye düşündü Breeze. O *karamsar bir felâket tellalından başka bir şey değil.* Ama yine de Breeze insanları tanırdı. Bu sefer Clubs abartmıyordu.

"Eyvah," diye mırıldandı Breeze.

Clubs sadece başıyla onayladı, duvara yaslanmış ve kaybolmakta olan orduya doğru bakıyordu.

"Üç yüz adam," dedi Ham, Elend'in çalışma odasında ayakta duruyordu. "Ya da, en azından bizim gözcülerimizin söylediği bu."

"Bu benim korktuğum kadar kötü değil," dedi Elend. Elend'in çalışma odasındaydılar, odanın tek diğer sakini masanın yanında yayılarak oturmuş olan Dikiz'di.

"El," dedi Ham. "Cett'in Luthadel'de yanında sadece bin adamı vardı. Bu demektir ki Vin'in saldırısı sırasında, Cett yüzde otuz kaybı *on dakikadan daha kısa süre içinde almış*. Savaş meydanında bile, çoğu ordu *bütün bir gün boyunca* savaşarak yüzde otuz ya da kırk kayıp verirse dağılır."

"Ha," dedi Elend yüzünü asarak.

Ham başını sallayarak oturdu ve kendisine içecek bir şeyler koydu. "Anlamıyorum El. Neden Cett'e saldırdı?"

"O kafayı yemiş," dedi Dikiz.

Elend bu yoruma karşılık vermek için ağzını açtı ama duygularını açıklamayı zor buldu. "Bunu neden yaptığından emin değilim," diye itiraf etti en sonunda. "Parlamento'daki suikastçıların babamdan geldiğine inanmadığından bahsetmişti gerçi."

Ham omzunu silkti. O... bezgin görünüyordu. Ordularla uğraşmak ve krallıkların kaderleri hakkında endişe etmek, bu onun alanı değildi. O ilgisini daha küçük çaplı şeylere vermeyi tercih ederdi.

Elbette ben de sadece koltuğumda oturmuş, sessizce kitap okuyor olmayı tercih ederdim, diye düşündü Elend. *Yapmamız gereken neyse onu yapıyoruz.*

"Hâlâ ondan bir haber yok mu?" diye sordu Elend.

Dikiz başını olumsuzca salladı. "Zırzır Dayı izcilere şehri araştırtıyor ama şimdiye dek hiçbir şey yok."

"Eğer Vin bulunmayı istemiyorsa..." dedi Ham.

Elend volta atmaya başladı. Hareketsiz duramıyordu; daireler çiziyor, eliyle saçını geriye itip duruyordu, Jastes gibi göründüğünü düşünmeye başlamıştı.

Kararlı ol, dedi kendi kendine. *Endişeliymiş gibi görünmeye cesaret edebilirsin ama asla kararsız görünemezsin.*

Volta atmaya devam etti, ancak adımlarını yavaşlatmıştı ve endişelerini de Ham ya da Dikiz'e belirtmedi. Ya Vin yaralanmışsa? Ya Cett onu öldürmüşse? Gözcüler önceki geceki saldırıyla ilgili çok az şey görebilmişlerdi. Vin'in saldırıya dâhil olduğu kesindi ve başka bir Sissoyluyla savaştığı yönünde çelişkili raporlar vardı. Kaleden ayrıldığı zaman üst katlardan bir tanesi alevler içindeydi ve her nedense Cett'i de sağ bırakmıştı.

O zamandan beri kimse onu görmemişti.

Elend gözlerini kapattı, durakladı ve bir elini taş duvara dayadı. *Son zamanlarda onu ihmal ettim. Şehre yardım ettim... ama onu kaybedersem Luthadel'i kurtarmanın ne faydası var? Sanki artık onu tanımıyormuşum gibi geliyor.*

Onu zaten hiç tanıdım mı ki?

Onun yanında olmaması Elend'e yanlış geliyordu. Elend onun basit dobralığına güvenir olmuştu. Ayaklarının yere basması için onun samimi gerçekçiliğine, saf somutluk hissine ihtiyacı vardı. Ona sarılmaya ihtiyacı vardı ki, teoriler ve kavramlardan daha önemli bir şeylerin de var olduğunu bilebilsin.

Onu seviyordu.

"Bilmiyorum El," dedi Ham en sonunda. "Ben Vin'in bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim ama onun zor bir hayatı oldu. Hatırlıyorum da bir defasında durduk yere çeteye patlamış, çocukluğu hakkında bağırıp çağırmıştı. Ben onun tam olarak... dengeli olup olmadığından emin değilim."

Elend gözlerini açtı. "O dengeli Ham," dedi sert bir şekilde. "Ve herhangi birimizden de daha becerikli."

Ham kaşlarını çattı. "Ama..."

"Cett'e saldırmak için iyi bir nedeni vardı," dedi Elend. "Ben ona güveniyorum."

Ham ve Dikiz bakıştılar ve Dikiz sadece omzunu silkti.

"Bu sadece geçen gece de değil El," dedi Ham. "O kızda doğru olmayan bir şeyler var, sadece zihinsel olarak da değil..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elend.

"Parlamentoya yapılan saldırıyı hatırlıyor musun? Bana değnekli bir Haydut'un onun yan tarafına doğrudan bir darbe indirdiğini gördüğünü söylemiştin," dedi Ham.

"Eee?" diye sordu Elend. "Bu onu tam üç gün yere serdi."

Ham başını olumsuzca salladı. "Onun bütün yaralarının toplamı; yan tarafına vurulması, omuz yarası, neredeyse boğularak öldürülmek, onların hepsi birden bir araya gelince onu bir iki günlüğüne yatırdı. Ama eğer bir Haydut ona gerçekten de sert bir darbe indirmiş olsaydı, günler boyunca yatmış olmazdı, Elend. Haftalar boyunca ayağa kalkamamış olması gerekirdi. Belki daha da uzun. Kesinlikle kaburgalarını kırmadan kurtulamamalıydı."

"O lehim yakıyordu," dedi Elend.

"Muhtemelen, Haydut da öyle."

Elend durakladı.

"Gördün mü?" dedi Ham. "Eğer ikisi de lehim harlıyorlarsa, o zaman bunların birbirini dengelemiş olması gerekirdi. Bu da Vin'e, kırk beş kilodan daha ağır olamayacak bir kıza, onun üç katı ağırlıkta eğitimli bir asker tarafından tam güçle indirilmiş bir darbe demektir. O da bunu sadece birkaç günlük bir dinlenmeyle atlattı."

"Vin özel," dedi Elend en sonunda.

"Orasına itiraz etmem," dedi Ham. "Ama ayrıca o bizden bir şeyler saklıyor. O diğer Sissoylu kimdi? Raporların bazıları kulağa birlikte çalıştıklarını düşündürtüyor."

Şehirde başka bir Sissoylu daha olduğunu söylemişti, diye düşündü Elend. *Zane, Straff'ın habercisi. Uzun bir süredir ondan bahsetmiyordu.*

Ham alnını ovuşturdu. "Her şey üstümüze yıkılıyor El."

"Kelsier olsa toparlayabilirdi," diye mırıldandı Dikiz. "O varken, başarısızlıklarımız bile onun planının bir parçasıydı."

"Firari öldü," dedi Elend. "Ben onu hiç tanımadım ama hakkında bir şeyi bilecek kadar çok şey dinledim. O umutsuzluğa teslim olmazdı."

Ham gülümsedi. "O kadarı doğru. Bütün ordumuzu bir hesap hatası yüzünden kaybettiğimiz günün ertesinde gülüyor ve şakalaşıyordu. Kibirli piç."

"Duyarsız," dedi Dikiz.

"Hayır," dedi Ham kupasına doğru uzanarak. "Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Şimdi... Ben sadece onun kararlı olduğunu düşünüyorum. Kell her zaman geleceğe bakardı, sonuçlar ne olursa olsun."

"Eh, bizim de aynısını yapmamız gerekecek," dedi Elend. "Cett gitti, Penrod onun gitmesine izin verdi. Bu gerçeği değiştiremeyiz. Ama koloss ordusu hakkında bilgi edindik."

"Ha, şu mesele," dedi Dikiz kesesinin içine uzanarak. Masanın üzerine bir şey fırlattı. "Haklıymışsın, aynılar."

Sikke yuvarlanarak durdu ve Elend de sikkeyi aldı. Dikiz'in bir bıçakla kazıyarak altın boyayı soyup, altındaki kalın ahşabı açığa çıkardığı yeri görebiliyordu. Bu bir boxingin kötü bir taklidiydi, sahteleri fark etmenin bu kadar kolay olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Sadece bir aptal bunları gerçek diye kullanmaya çalışabilirdi. Bir aptal ya da bir koloss.

Kimse Jastes'ın sahte boxinglerinin Luthadel'e hangi yollardan ulaşmış olduğundan emin değildi, belki de o bunları kendi salahiyetinde köylülere ya da dilencilere vermeyi denemişti. Ne olursa olsun, Jastes'ın ne yaptığı oldukça açıktı. Onun bir orduya ve nakde ihtiyacı vardı. Birini elde edebilmek için öbürünü uydurmuştu. Böyle bir numarayı sadece kolosslar yerdi.

"Ben anlamıyorum," dedi Ham, Elend sikkeyi ona geçirirken. "Ne diye kolosslar bir anda para almaya karar verdiler? Lord Hükümdar onlara hiç para vermezdi."

Elend duraklayarak kampta yaşadıklarını düşündü. *Biz insanız. Sizin şehrinizde yaşayacağız...*

"Kolosslar değişiyor Ham," dedi Elend. "Ya da belki biz en başından beri onları anlamadık. Ne olursa olsun, bizim güçlü olmamız gerek. Bu iş daha bitmedi."

"Eğer Sissoylumuzun deli olmadığını bilseydim güçlü olmak daha kolay olurdu. O bunu bizimle tartışmadı bile!"

"Biliyorum," dedi Elend.

Ham başını sallayarak ayağa kalktı. "Büyük Evler'in Sissoylularını birbirlerine karşı kullanmakta her zaman gönülsüz olmalarının bir sebebi vardı. İşler bir anda çok daha tehlikeli bir hâle geldi. Eğer Cett'in de bir Sissoylusu varsa ve misilleme yapmaya karar verirse..."

"Biliyorum," dedi Elend tekrar ikiliye veda ederken.

Ham Dikiz'e elini salladı ve ikisi çıktılar, Breeze ve Clubs'a bakmaya gidiyorlardı.

Hepsi ne kadar da somurtkan davranıyor, diye düşündü Elend yiyecek bir şeyler bulmak üzere odalarından ayrılırken. *Sanki tek bir aksaklık yüzünden işimiz bitmiş gibi düşünüyorlar. Ama Cett'in geri çekilmesi iyi bir şey. Düşmanlarımızdan bir tanesi gidiyor ve orada hâlâ iki tane ordu var. Eğer bu onu Straff'a karşı savunmasız bırakacaksa Jastes saldırmaz ve Straff'ın kendisi herhangi bir şey yapmayacak kadar Vin'den korkuyor. Hatta onun Cett'e saldırması babamın daha da fazla korkmasına neden olacak. Belki Vin de bunu o yüzden yapmıştır.*

"Majesteleri?" diye fısıldadı bir ses.

Elend hızla dönerek koridoru araştırdı.

"Majesteleri," dedi gölgelerin içindeki kısa bir şekil. OreSeur. "Sanırım ben onu buldum."

Elend yanında birkaç muhafız dışında hiç kimseyi getirmemişti. Ham ve diğerlerine bu bilgiyi nereden aldığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordu, Vin hâlâ OreSeur'u bir sır olarak saklamakta ısrarlıydı.

Ham bir konuda haklı, diye düşündü Elend at arabası yavaşlayarak dururken. *O bir şeyler gizliyor. O bunu her zaman yapar.*

Ama bu Elend'in ona güvenmesine engel olmuyordu. OreSeur'a başını sallayarak işaret etti ve arabadan indiler. Elend harap bir binaya yaklaşırken elini sallayarak muhafızlarına geride kalmalarını işaret etti. Burası büyük olasılıkla bir zamanlar fakir bir tüccarın dükkânıydı; aşırı derecede alçak düzeyli bir asil tarafından işletilen, skaa işçilere yemek fişleri karşılığında (ki onlar da sonra Lord Hükümdar'a para karşılığında takas edilebiliyordu) uyduruk temel ihtiyaç malzemeleri satan bir yer.

Bina Elend'in yakacak toplama ekiplerinin henüz ulaşmamış olduğu bir bölgedeydi. Ancak son zamanlarda pek kullanılmadığı belliydi. Uzun bir süre önce yağmalanmıştı ve zemini kaplayan küller en azından on santim derinlikteydi. Arkadaki bir merdiven boşluğuna doğru giden küçük bir ayak izi dizisi vardı.

"Burası neresi?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

OreSeur köpek omuzlarını silkti.

"O zaman onun burada olduğunu nereden biliyordun?"

"Ben geçen gece onu takip ettim Majesteleri," dedi OreSeur. "Onun gittiği genel yönü görmüştüm. Ondan sonrası sadece dikkatli bir araştırma süreciydi."

Elend kaşlarını çattı. "Bunun yine de epey fena takip becerileri gerektirmiş olması gerekir, kandra."

"Bu kemiklerin olağandışı derecede keskin duyuları var."

Elend başını sallayarak onayladı. Merdiven boşluğu uçlarında birkaç oda olan uzun bir koridora açılıyordu. Elend koridor boyunca yürümeye başladı, sonra da durakladı. Bir tarafta, duvardaki bir panel, arkasındaki küçük bir oyuğu açığa çıkaracak şekilde geriye kaydırılmıştı. İçeriden bir hareket vardı.

"Vin?" diye seslendi Elend kafasını oyuğun içine uzatarak.

Duvarın arkasında gizli küçük bir oda vardı ve Vin de uzak ucunda oturuyordu. Daha çok girinti denebilecek olan oda sadece bir metre genişliğindeydi ve Vin'in bile içinde ayakta durması mümkün olmazdı. Elend'e cevap vermedi. Sadece oturuyordu, öte duvara yaslanmış, başını öbür tarafa çevirmişti.

Elend emekleyerek küçük odanın içine girdi, dizlerine kül bulaştırmıştı. Vin'e toslamadan içeriye girmesine ancak yetecek kadar büyüktü. "Vin? İyi misin?"

Vin parmaklarının arasında bir şey çevirerek oturuyordu. Ve duvara bakıyordu, dar bir delikten dışarı bakıyordu. Elend içeri sızan güneş ışığını görebiliyordu.

Bu bir gözleme deliği, diye farkına vardı. *Aşağıdaki sokağı izlemek için. Bu bir dükkân değil, bir hırsız sığınağı. Ya da bir zamanlar öyleymiş.*

"Camon'un berbat bir adam olduğunu düşünürdüm," dedi Vin sessizce.

Elend elleri ve dizlerinin üzerinde durakladı. En sonunda geriye doğru yerleşerek sıkışık bir oturma konumuna geçti. En azından Vin yaralanmış gibi görünmüyordu. "Camon? Kelsier'den önceki çetebaşın mı?" diye sordu Elend.

Vin başıyla onayladı. Aralığa arkasını dönerek kolları dizlerinin etrafında oturdu. "İnsanları döver, kendisiyle anlaşmazlığa düşenleri öldürürdü. Sokak serserilerinin arasında bile bir vahşiydi."

Elend kaşlarını çattı.

"Ama," dedi Vin sessizce. "Onun bütün hayatı boyunca benim dün gece öldürdüğüm kadar çok kişiyi öldürdüğünü sanmıyorum."

Elend gözlerini kapattı. Sonra da açtı ve biraz daha yakınına yaklaşarak bir elini Vin'in omzuna koydu. "Onlar düşman askerleriydi Vin."

"Ben böcek dolu bir odadaki çocuk gibiydim," diye fısıldadı Vin. Elend en sonunda elindeki şeyin ne olduğunu görebilmişti. Bu onun küpesiydi, her zaman taktığı o basit tunç iğne. Vin başını eğerek ona baktı, parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Sana bunun nereden geldiğini hiç anlattım mı?" Elend başını iki yana salladı. "Bunu bana annem vermiş," dedi Vin. "Ben bunu hatırlamıyorum, bana Reen anlatmıştı. Annem... o bazen sesler duyarmış. Bebek kardeşimi öldürmüş, onu kesmiş. Ve aynı gün bana bunu vermiş, kendi küpelerinden bir tanesi. Sanki... sanki kardeşimin yerine beni seçermiş gibi. Bir tanesi için ceza, öbürü için de çarpık bir hediye."

Vin başını iki yana salladı. "Benim bütün hayatım ölüm oldu Elend. Bebek kardeşimin ölümü, Reen'in ölümü. Etrafımda ölen çete üyeleri, Lord Hükümdar'ın elinde ölen Kelsier, sonra Lord Hükümdar'ın göğsündeki benim kendi mızrağım. Ben korumaya çalışıyorum, kendime hepsinden kaçındığımı söylüyorum. Ve sonra da... dün gece yaptığım gibi bir şeyi yapıyorum."

Başka ne yapacağından emin olmayan Elend onu yakınına çekti. Ancak kız gergindi. "Yaptığın şey için iyi bir sebebin vardı," dedi Elend.

"Hayır, yoktu," dedi Vin. "Ben sadece onların canını yakmak istiyordum. Onları korkutmak ve seni rahat bırakmaya zorlamak istiyordum. Kulağa çocukça geliyor ama ben öyle hissetmiştim."

"Bu çocukça değil Vin," dedi Elend. "İyi bir stratejiydi. Sen düşmanlarımıza bir güç gösterisi yaptın. Bizim büyük düşmanlarımızdan bir tanesini korkutup kaçırdın ve artık babam saldırmaktan daha da fazla korkar olacak. Sen bize daha çok zaman kazandırdın!"

"Yüzlerce adamın hayatı karşılığında."

"Şehrimizin üstüne gelmiş olan düşman askerlerinin," dedi Elend. "Kendi halkına zulmeden bir despotu koruyan adamların."

"Bu Kelsier'in asilleri ve onların muhafızlarını öldürürken kullandığı mantığın aynısı," dedi Vin sessizce. "O onların Son İmparatorluk'un tarafını tuttuklarını, bu yüzden de ölmeyi hak ettiklerini söylerdi. Beni korkutuyordu."

Elend buna ne cevap vereceğini bilmiyordu.

"Sanki kendisinin bir tanrı olduğunu düşünürdü," diye fısıldadı Vin. "Uygun gördüğü yerde ölüm, uygun gördüğü yerde yaşam verirdi. Ben onun gibi olmak istemiyorum Elend. Ama her şey beni o yöne doğru itiyor gibi görünüyor."

"Ben..." *Sen onun gibi değilsin,* demeyi istiyordu Elend. Bu doğruydu ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Kulağına boş geliyorlardı.

Bunun yerine Vin'i yakınına çekti, onun omzunu kendi göğsüne dayamıştı, başı çenesinin altındaydı. "Keşke söylenecek doğru şeyleri bilseydim Vin," diye fısıldadı. "Seni böyle görmek içimdeki her koruyucu içgüdüyü burkuyor. Senin daha iyi olmanı istiyorum, işleri yoluna koymak istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle. Sadece bana nasıl yardım edebileceğimi söyle!"

İlk başta Vin onun sarılmasına biraz direnç gösterdi, sonra sessizce içini çekti ve kollarını Elend'e dolayarak ona sıkıca sarıldı. "Bu konuda yardım edemezsin," dedi yumuşak bir şekilde. "Benim bunu kendi başıma yapmam gerekiyor. Benim... vermek zorunda olduğum kararlar var."

Elend başını sallayarak onayladı. "Doğru kararı vereceksin Vin."

"Sen benim neye karar vereceğimi bile bilmiyorsun."

"Önemli değil," dedi Elend. "Sana yardım edemeyeceğimi biliyorum, ben daha kendi tahtıma bile sahip çıkamadım. Sen benden on kat daha yeteneklisin."

Vin kolunu sıktı. "Öyle şeyler söyleme. Lütfen?"

Elend sesindeki gerilime kaşlarını çattı, sonra başıyla onayladı. "Peki. Ama ne olursa olsun, ben sana güveniyorum Vin. Kararlarını ver. Ben seni destekleyeceğim."

Vin başını salladı, kollarının arasında biraz rahatlamıştı. "Sanırım..." dedi. "Sanırım benim Luthadel'den ayrılmam gerekiyor."

"Ayrılmak mı? Ama nereye gideceksin?"

"Kuzeye," dedi Vin. "Terris'e."

Elend arkasına yaslanarak tahta duvara sırtını dayadı. *Ayrılmak mı?* diye düşündü içini burkan bir hisle. *Son zamanlarda dikkatim dağıldığı için hak ettiğim şey bu mu?*

Onu yitirdim mi?

Ancak öte yandan, Elend daha demin ona onun kararlarını destekleyeceğini söylemişti. "Eğer gitmek zorunda olduğunu hissediyorsan Vin," derken buldu kendisini, "o zaman öyle yapman gerekir."

"Ayrılacak olsaydım, benimle gelir miydin?"

"Şimdi mi?"

Vin başıyla onayladı, kafası Elend'in göğsüne sürtünüyordu.

"Hayır," dedi Elend en sonunda. "Ben Luthadel'i terk edemem, o ordular hâlâ orada oldukları sürece olmaz."

"Ama şehir seni reddetti."

"Biliyorum," dedi Elend içini çekerek. "Ama... ben onlardan ayrılamam Vin. Onlar beni reddetti ama ben onları terk etmeyeceğim."

Vin tekrar başıyla onayladı ve bir şeyler Elend'e onun beklediği cevabın da bu olduğunu söyledi.

Elend gülümsedi. "Biz reziliz, değil mi?"

"Umutsuz," dedi Vin hafifçe, en sonunda çekilerek ondan uzaklaşırken içini çekerek. Ne kadar da yorgun görünüyordu. Elend odanın dışından ayak sesleri duydu. Bir an sonra kafasını gizli odanın içine sokan OreSeur belirdi.

"Muhafızlarınız huzursuzlanıyor Majesteleri," dedi Elend'e. "Kısa süre sonra sizi aramak için gelecekler."

Elend başıyla onaylayıp, çıkışa doğru süründü. Koridora çıktığı zaman, bir elini Vin'in çıkmasına yardım etmek için uzattı. Vin eli tutarak dışarı emekledi, sonra da ayağa kalktı ve giysilerinin tozunu silkti. Tipik gömlek ve pantolonunu giyiyordu.

Artık hiç elbiselere geri dönecek mi? diye merak etti Elend.

"Elend," dedi bir cebini karıştırarak. "Al, eğer istersen bunu harcayabilirsin."

Elini açarak Elend'in avcuna bir boncuk bıraktı.

"Atiyum mu?" diye sordu Elend inanamayarak. "Bunu nereden buldun?"

"Bir arkadaştan," dedi Vin.

"Ve sen dün gece bunu yakmadın mı?" diye sordu Elend. "Bütün o askerlerle savaştığın sırada?"

"Hayır," dedi Vin. "Yutmuştum ama sonunda ihtiyacım olmadı, o yüzden de zorlayıp geri çıkardım."

Lord Hükümdar adına! diye düşündü Elend. *Ben onun atiyumunun olmadığını aklıma bile getirmemiştim. Eğer bu parçayı da yaksaydı neler yapabilirdi?* Başını

kaldırarak ona baktı. "Bazı raporlar şehirde başka bir Sissoylu daha olduğunu söylüyor."

"Var. Zane."

Elend boncuğu tekrar onun eline bıraktı. "O zaman bu sende kalsın. Onunla dövüşmek için buna ihtiyacın olabilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Vin sessizce.

"Yine de sende kalsın," dedi Elend. "Bu küçük bir servet değerinde ama bizim şimdi herhangi bir değişiklik yaratabilmek için çok *büyük* bir servete ihtiyacımız olacak. Dahası, bunu kim satın alacak? Eğer Straff ya da Cett'e rüşvet vermek için kullanırsam, sadece benim atiyumu onlardan gizlediğimden daha da fazla emin olurlar."

Vin başını sallayarak onayladı, sonra da OreSeur'a bir göz attı. "Bunu sakla," dedi boncuğu ona doğru uzatarak. "Eğer isterse başka bir Allomanser'in benden çekip alabileceği kadar büyük."

"Bunu hayatım pahasına koruyacağım Hanımım," dedi OreSeur, omzu metal parçasına yer açmak için yarılarak açılırken.

Vin merdivenlerden aşağı inen Elend'e katılmak için döndü, aşağıdaki muhafızlarla buluşacaklardı.

Ben ne ezberlediğimi biliyorum. Diğer Cihanelçileri tarafından şimdi tekrar edilmekte olanın ne olduğunu da biliyorum.

45

"ÇAĞLARIN KAHRAMANI TERRİSLİ OLMAYACAK," DEDİ Tindwyl listelerinin altına bir not karalarken.

"Biz bunu zaten biliyorduk," dedi Sazed. "Günlükten."

"Evet, ama Alendi'nin anlatısı sadece bir referanstı," dedi Tindwyl. "Bir kehanetin etkileri hakkında üçüncü elden bir değinmeydi. Ben kehanetin kendisini alıntılayan birini buldum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Sazed, heyecanlanmıştı. "Nerede?"

"Helenntion'un biyografisi," dedi Tindwyl. "Khlennium Konseyi'nden en son sağ kalanlardan bir kişi."

"Bunu benim için yazın," dedi Sazed sandalyesini onunkine biraz daha yaklaştırırken. O yazarken Sazed'in birkaç sefer gözlerini kırpıştırması gerekti, bir an için aklı yorgunluktan bulanmıştı.

Uyanık ol! dedi kendi kendine. *Fazla zaman kalmadı. Hiç de fazla kalmadı...*

Tindwyl'in durumu ondan birazcık daha iyiydi, ama belli ki onun da uyanıklığı tükenmeye başlıyordu, çünkü onun da başı eğilmeye başlamıştı. Sazed geceleyin yere kıvrılarak kısa bir şekerleme yapmıştı ama Tindwyl devam etmişti. Sazed'in bildiği kadarıyla, o bir haftadan uzun bir süredir uyanıktı.

Rabzeen hakkında epey konuşuluyordu o günlerde, diye yazdı Tindwyl. *Bazıları onun Fatih'le savaşmak için geleceğini söylüyordu. Diğerleri Fatih'in o olduğunu söylüyordu. Helenntion bu konudaki düşüncelerini bana aktarmamıştı. Rabzeen'in "Kendi halkından olmayan, ancak onların bütün dileklerini yerine getiren" olduğu söyleniyordu. Eğer durum buysa, o zaman belki Fatih odur. Onun bir zamanlar Khlennium'dan olduğu söyleniyor.*

Tindwyl orada durup bekledi. Sazed kaşlarını çatarak kelimeleri tekrar okudu.

Kwaan'ın son ifadesinin, Sazed'in Seran Kabinesi'nden aldığı baskının, birden fazla açıdan faydalı olduğu ortaya çıkmıştı. Bir anahtar olmuştu.

Ben onun Çağların Kahramanı olduğuna ancak yıllar sonra ikna olacaktım, diye yazmıştı Kwaan. *Çağların Kahramanı: Khlennium'da Rabzeen denilen kişi, Anamnesor...*

Baskı bir tercüme aracıydı, diller arasında değil, eş anlamlı terimler arasında. Çağların Kahramanı için başka isimlerin de olması mantıklıydı; o kadar önemli, o kadar efsanelerle çevrelenmiş bir figürün pek çok unvanı olurdu. Ancak o günlerden beri o kadar çok şey kaybolmuştu ki. Rabzeen ve Anamnesor'un ikisi de Sazed'in hayal meyal bildiği mitolojik figürlerdi, ama onlar pek çoğunun arasından sadece iki tanesiydi. Baskının keşfine kadar, onların isimlerini Çağların Kahramanı ile ilişkilendirmenin hiçbir yolu olmamıştı.

Şimdi Tindwyl ve o metalakıllarını dikkatle araştırabilirlerdi. Belki geçmişte Sazed de Helenntion'un biyografisindeki bu pasajın bizzat kendisini okumuş olabilirdi; dinsel referanslar arayarak daha eski kayıtların pek çoğuna en azından göz gezdirmişliği vardı. Ancak bu pasajın, Terris efsanelerinden bir figür olan Çağların Kahramanı'ndan Khlenni halkının kendi dilindeki ismini kullanarak bahsetmekte olduğunu fark etmesi asla mümkün olamazdı.

"Evet..." dedi Sazed yavaş yavaş. "Bu iyi Tindwyl. Çok iyi." Uzanarak elini onunkinin üzerine koydu.

"Belki," dedi Tindwyl. "Gerçi bu bize yeni hiçbir şey söylemiyor."

"Ah, ama cümle yapısı önemli olabilir, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Dinler çoğu zaman yazıları konusunda çok dikkatli olurlar."

"Özellikle de kehanetlerde," dedi Tindwyl, bir parça kaşlarını çatarak. O bâtıl inanç ya da falcılık havası veren hiçbir şeyden hoşlanmıyordu.

"Ben düşünmüştüm ki, siz artık bu önyargıya sahip olmazsınız," diye belirtti Sazed. "Şu anki çalışmamız göz önüne alındığı zaman."

"Ben bilgi toplarım Sazed," dedi Tindwyl. "İnsanlar hakkında anlattığı şeyler yüzünden ve de geçmişin bize öğretebileceği şeyler yüzünden. Ancak benim ilâhiyat yerine tarih çalışmayı tercih etmemin bir sebebi var. Ben yalanların idame ettirilmesini tasvip etmiyorum."

"Benim dinleri öğretirken yaptığımı düşündüğünüz şey bu mu?" diye sordu Sazed eğlenerek.

Tindwyl ona doğru baktı. "Biraz," diye itiraf etti. "Siz insanlara nasıl ölülerin tanrılarına doğru bakmayı telkin edebilirsiniz Sazed? O dinler halklarına pek az fayda sağladılar ve kehanetleri de şimdi toz."

"Dinler bir umut ifadesidir," dedi Sazed. "O umut insanlara güç verir."

"O zaman siz inanmıyor musunuz?" diye sordu Tindwyl. "Siz sadece insanlara güven duymaları için, kendilerini kandırmaları için bir şeyler mi veriyorsunuz?"

"Ben olsam öyle demezdim."

"O zaman siz anlattığınız tanrıların *gerçekten* de var olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ben... onların hatırlanmayı hak ettiklerini düşünüyorum."

"Peki ya onların kehanetleri?" dedi Tindwyl. "Ben yaptığımız işteki akademik değeri görüyorum; şu anki sorunlarımız hakkında bize bilgi verebilmeleri için, geçmişteki gerçekleri açığa çıkarıyoruz. Ancak böyle geleceği görmek üzere falcılık yapmak temel olarak aptallık."

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Sazed. "Dinler vaattir, bizi koruyan, bize yol gösteren bir şeylerin var olduğuna dair vaatler. Kehanetler de bu nedenle insanların umutlarının ve arzularının doğal bir uzantısıdır. Hiç de aptallık değildir."

"O zaman sizin ilginiz tamamıyla akademik mi?" dedi Tindwyl.

"Ben öyle demezdim."

Tindwyl gözlerine bakarak Sazed'i inceledi. Yavaş yavaş kaşlarını çattı. "Siz buna inanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Siz bu kızın Çağların Kahramanı olduğuna inanıyorsunuz."

"Ben daha karar vermedim," dedi Sazed.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünüyor olabilirsiniz Sazed?" diye sordu Tindwyl. "Görmüyor musunuz? Umut iyi bir şeydir, harika bir şey, ama uygun bir şeyleri umut ediyor olmanız gerekir. Eğer geçmişin rüyalarını idame ettirirseniz, kendinizin gelecek için olan rüyalarınızı boğmuş olursunuz."

"Ya geçmişin rüyaları da hatırlanmayı hak ediyorsa?"

Tindwyl başını sallayarak reddetti. "Olasılıklara bakın Sazed. Bizim bulunduğumuz bu noktaya gelmiş olmamızın, Çağların Kahramanı ile aynı çatının altında bu baskıyı inceliyor olmamızın ihtimali ne kadar?"

"İşin içinde kehanet olduğu zaman olasılıkların önemi yoktur."

Tindwyl gözlerini kapattı. "Sazed... Ben dinin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum, ve inancın da iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ama bize yol göstermeleri için birkaç muğlak ifadeye bel bağlamak aptallık. Bakın birilerinin bu Kahraman'ı bulduklarını varsaydıkları en son seferde ne oldu. Sonuç Lord Hükümdar, Son İmparatorluk oldu."

"Yine de, ben umut edeceğim. Eğer siz kehanetlere inanmıyorsanız, neden Zifir ve Kahraman hakkındaki bilgileri keşfetmek için bu kadar çok çalışıyorsunuz?"

"Basit," dedi Tindwyl. "Biz belli ki daha önce de ortaya çıkmış olan bir tehlike ile karşı karşıyayız; yinelenen bir sorun, tıpkı kendi kendine yayılarak sonunda tükenen ama yüzyıllar sonra tekrar geri dönen bir veba gibi. Kadim insanlar bu tehlikenin farkındaydı ve onun hakkında bilgileri vardı. Bu bilgi doğal olarak, bozuldu ve efsaneler, kehanetler ve hatta dinler hâline geldi. O zaman geçmişin içinde gizlenmiş, bizim durumumuzla ilgili ipuçları olacak. Bu falcılık değil, bu bir araştırma konusu."

Sazed elini onunkinin üzerine koydu. "Ben düşünüyorum ki, belki de, bu bizim üzerinde anlaşmaya varamayacağımız bir şey. Gelin, çalışmalarımıza geri dönelim. Elimizde kalan zamanı iyi kullanmak zorundayız."

"Zamanımızın olması gerekir," dedi Tindwyl içini çekip bir tutam saçını topuzunun içine geri sokmak için elini uzatırken. "Görünüşe göre, sizin Kahraman'ınız

dün gece Lord Cett'i korkutup kaçırmış. Kahvaltıyı getiren hizmetçi bundan bahsediyordu."

"Benim olaydan haberim var," dedi Sazed.

"O zaman işler Luthadel için iyiye gidiyor."

"Evet," dedi Sazed. "Belki."

Tindwyl'in yüzü asıldı. "Siz kuşkulu görünüyorsunuz."

"Bilmiyorum," dedi Sazed gözlerini yere indirerek. "Ben Cett'in ayrılmasının iyi bir şey olduğunu hissetmiyorum, Tindwyl. Bir şeyler çok yanlış. Bizim bu çalışmaları bitirmemiz gerekiyor."

Tindwyl başını bir yana eğdi. "Ne kadar çabuk?"

"Bu gece bitirmeye çalışmalıyız, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed masanın üstüne dizmiş oldukları kâğıt yığınına göz atarken. Bu yığın bütün notları, fikirleri ve şiddetli çalışma nöbetleri sırasında kurmuş oldukları bağlantıları içeriyordu. Bir çeşit kitap sayılırdı; Çağların Kahramanı ve Zifir hakkında bir kılavuz kitap. İyi bir belgeydi, hatta sahip oldukları zaman göz önüne alınacak olursa inanılmazdı. Kapsamlı değildi. Ancak, belki de Sazed'in hayatında yazmış olduğu en önemli şeydi.

Nedeninden emin olmasa bile.

"Sazed? Bu nedir?" diye sordu Tindwyl kaşlarını çatarak. Kâğıt yığınına doğru uzanıp biraz eğri durmakta olan bir sayfayı çekip çıkardı. Kâğıdı kaldırırken, Sazed sağ alt köşesinden bir parçanın yırtılmış olduğunu görerek şoke oldu.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu Tindwyl.

"Hayır," dedi Sazed. Sayfayı aldı. Baskının kopyalarından bir tanesiydi, yırtık nedeniyle son cümle gitmişti. Eksik olan parçadan hiçbir iz yoktu.

Sazed başını kaldırarak Tindwyl'in şaşkın bakışlarına karşılık verdi. Tindwyl dönerek yan taraftaki bir kâğıt yığınını karıştırdı. Yazının başka bir kopyasını çıkardı ve havaya kaldırdı.

Sazed bir ürperti hissetti. Köşe eksikti.

"Ben bunu dün kullanmıştım," dedi Tindwyl sessizce. "O zamandan beri odadan birkaç dakika dışında hiç ayrılmadım ve siz de her zaman buradaydınız."

"Siz dün gece çıktınız mı?" diye sordu Sazed. "Ben uyurken tuvalete gitmek için?"

"Belki. Hatırlamıyorum."

Sazed bir an için oturdu, gözlerini sayfaya dikmişti. Yırtık şekil olarak ürpertici bir şekilde ana yığındaki kâğıttakine benziyordu. Tindwyl, belli ki aynı şeyi düşünerek, sayfayı eşinin üstüne yerleştirdi. Kusursuz bir şekilde uyuyorlardı, yırtıktaki en küçük girintiler bile aynıydı. Doğrudan birbirlerinin üstünde dururken yırtılmış olsalardı bile, benzerlik bu kadar mükemmel olamazdı.

İkisi de gözlerini dikerek oturup kaldı. Sonra da fırlayarak harekete geçip, sayfa yığınlarını karıştırmaya başladılar. Sazed'de yazının dört tane kopyası vardı. Hepsinde de tam olarak aynı parça eksikti.

"Sazed..." dedi Tindwyl, sesi biraz titriyordu. Bir sayfayı havaya kaldırdı, üzerinde sadece yazının yarısının olduğu bir kâğıttı, yazı sayfanın ortasına doğru biti-

yordu. Sayfanın doğrudan ortasında yırtılarak açılmış bir delik vardı, tam olarak aynı cümleyi yok etmişti.

"Baskı!" dedi Tindwyl ama Sazed çoktan harekete geçmişti. Sandalyesinden kalkarak hızla metalakıllarını koyduğu sandığa doğru fırladı. Boynundaki anahtarı el yordamıyla bularak çekip aldı ve sandığın kilidini açtı. Savurarak açtı, baskıyı çıkardı, sonra da nazik bir şekilde katlayarak yerde açtı. Aniden sanki ısırılmış gibi hissederek parmaklarını geri çekti, alt tarafın yırtık olduğunu görmüştü. O aynı cümle yok edilmişti.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı Tindwyl. "Nasıl birisi bizim çalışmalarımız hakkında, bizim hakkımızda, bu kadar çok şeyi biliyor olabilir?"

"Ve öte yandan, bizim becerilerimiz hakkında nasıl bu kadar az şey biliyor olabilirler?" dedi Sazed. "Bütün yazı benim metalaklımın içinde depolanmış duruyor. Şu anda onu hatırlayabiliyorum."

"Eksik olan cümle ne diyor?"

"'Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı, gücü kendisi için almasına izin verilmemeli.'"

"Neden özellikle bu cümle?" diye sordu Tindwyl.

Sazed'in gözleri baskıya dikilmişti. *Bu imkânsız gibi görünüyor...*

Pencereden bir ses geldi. Sazed hızla döndü, refleks olarak lehimaklına uzanmış ve gücünü arttırmıştı. Kasları şişti, cüppesi dar gelmeye başladı.

Kepenkler savrularak açıldı. Vin eşikte çömelmiş duruyordu. Sazed ve Tindwyl'i (o da güce erişmiş, neredeyse erkeksi bir kalıba ulaşacak kadar büyümüştü) görünce durakladı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu Vin.

Sazed lehimaklını bırakırken gülümsedi. "Hayır çocuğum," dedi. "Siz sadece bizi şaşırttınız." Tindwyl'in gözlerinin içine baktı, o da yırtılmış kâğıtları toplamaya başladı. Sazed baskıyı katladı, bu konuda daha sonra yine konuşacaklardı.

"Benim odamın etrafında çok fazla zaman harcayan herhangi birisini gördünüz mü Leydi Vin?" diye sordu Sazed baskıyı yerine koyarken. "Yabancı birileri, ya da hatta belli muhafızlar?"

"Hayır," dedi Vin odanın içine inerken. Çoğu zaman olduğu gibi çıplak ayakla yürüyordu ve sispelerinini de giymemişti, gündüzleri nadiren giyerdi. Eğer önceki gece savaştıysa bile giysilerini değiştirmişti, çünkü kıyafetinin üzerinde hiçbir kan ya da hatta ter lekesi yoktu. "Şüphelilere karşı izlememi ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Sazed sandığı kilitleyerek. "Korkarım ki birileri bizim çalışmalarımızı karıştırıyormuş, gerçi bunu yapmayı neden isteyebilecekleri konusunda fikrim yok."

Vin başıyla onayladı, Sazed sandalyesine geri dönerken, o durduğu yerde kalmıştı. Bir an için ona ve Tindwyl'e baktı.

"Seninle konuşmam gerek Sazed," dedi Vin.

"Ben birkaç dakika ayırabilirim, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Ama sizi uyarmam gerekir ki çalışmalarım çok acil."

Vin başını salladı, sonra da Tindwyl'e göz attı. En sonunda o içini çekerek ayağa kalktı. "Sanırım ben de gidip öğlen yemeği konusuyla ilgilenmeliyim."

Vin kapı kapanırken hafifçe gevşedi, sonra da masaya doğru ilerleyerek Tindwyl'in sandalyesine oturdu, bacaklarını yukarı çekerek tahta oturağın üzerine koymuştu.

"Sazed, âşık olduğunu nasıl anlarsın?" diye sordu.

Sazed gözlerini kırpıştırdı. "Ben... ben bu konuda konuşabilecek kişinin *ben* olacağını düşünmüyorum Leydi Vin. Benim bu konuda çok az bilgim var."

"Her zaman böyle söylüyorsun," dedi Vin. "Ama aslında sen aşağı yukarı her konunun uzmanısın."

Sazed hafifçe güldü. "Bu konuda, sizi temin ederim ki kendime güvensizliğim samimi Leydi Vin."

"Yine de bir şeyler biliyor olman gerek."

"Belki biraz," dedi Sazed. "Söyleyin bana, genç Lord Venture'nın yanında olduğunuz zamanlarda kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Onun bana sarılmasını istiyorum," dedi Vin sessizce, yan tarafa doğru dönerek pencereden dışarıya bakarken. "Benimle konuşmasını istiyorum, ne dediğini anlamıyor olsam bile. Onu orada, benim yanımda tutmak için ne gerekiyorsa. Onun için daha iyi olmak istiyorum."

"Bu çok iyi bir işaretmiş gibi görünüyor, Leydi Vin."

"Ama..." Vin bakışlarını yere indirdi. "Ben onun için iyi değilim Sazed. O benden korkuyor."

"Korkuyor mu?"

"Ee, en azından benden rahatsızlık duyuyor. Parlamentodaki saldırının olduğu gün beni dövüşürken gördükten sonra, onun gözlerindeki bakışı gördüm. O tökezleyerek benden uzaklaştı Sazed, dehşete düşmüştü."

"O az önce bir adamın öldürüldüğünü görmüştü," dedi Sazed. "Lord Venture bu konularda nispeten masum, Leydi Vin. Sebep siz değildiniz, diye düşünüyorum ben; bu sadece ölümün dehşetine karşı doğal bir tepkiydi."

"Ne olursa olsun," dedi Vin tekrar pencereden dışarıya doğru bakarak. "Onun beni o şekilde görmesini istemiyorum. Ben onun ihtiyaç duyduğu kız olmak istiyorum, onun politik planlarına destek olabilecek olan kız. Elend'in onun kolunda olmasını istediği zaman güzel olabilecek olan kız, ve onu hayal kırıklığına uğradığında teselli edebilecek olan kız. Ama o ben değilim. Beni bir sosyete kadını gibi davranmak üzere eğiten sendin Saze, ama ikimiz de benim bu konuda o kadar da iyi olmadığımı biliyoruz."

"Ve Lord Venture da size âşık oldu çünkü siz diğer kadınlar gibi *davranmıyordunuz*," dedi Sazed. "Lord Kelsier'in itirazlarına rağmen, bütün asillerin bizim düşmanımız olduğu yönündeki bilginize rağmen, Elend size âşık oldu."

"Ona izin vermemem gerekirdi," dedi Vin sessizce. "Benim ondan uzakta kalmam gerek Saze, onun kendi iyiliği için. Böylece o da bir başkasına âşık olabilir. Onun için daha uygun olan birisine. Asabı bozuldu diye gidip yüz kişiyi öldürmeyen birisine. Onun aşkına lâyık olan birisine."

Sazed ayağa kalktı, Vin'in sandalyesine yaklaşırken cüppesi hışırdıyordu. Öne eğilerek başını onunkiyle aynı hizaya getirdi, bir elini omzuna koydu. "Ah çocuğum, ne zaman endişe etmeyi kesip de sadece sevilmeyi kabul edeceksin?"

Vin başını iki yana salladı. "Bu o kadar da kolay değil."

"Çok az şey kolaydır. Ancak size şunu söyleyeyim Leydi Vin: Aşkın iki yöne de akmasına izin verilmelidir; eğer öyle değilse, o zaman gerçekten de aşk değildir, diye düşünüyorum ben. Başka bir şeydir. Tutkunluk belki? Ne olursa olsun, bazılarımız kendilerini şehit etmekte fazlasıyla hızlı davranır. Bir kenara çekilip bekleriz, izleriz, düşünürüz ki hareketsiz kalmakla doğru olan şeyi yapıyoruz. Acıdan korkarız, kendimizin ya da başka birisinin."

Vin'in omzunu sıktı. "Ama... bu sevgi midir? Elend'in adına sizin yanınızda bir yerinin olamayacağını varsaymak mı sevgidir? Yoksa onun bu konuda kendi kararını vermesine izin vermek mi sevgidir?"

"Ya ben onun için yanlış kişiysem?" diye sordu Vin.

"Onu, onun arzularına güvenmeye yetecek kadar çok sevmeniz gerekir, siz bunlara katılmıyor olsanız bile. Ona saygı duymanız gerekir, onun ne kadar haksız olduğunu düşünüyor olursanız olun, onun kararlarının ne kadar yanlış olduğunu düşünüyor olursanız olun, onun kararlarını verme arzusuna saygı duymanız gerekir. Bunlardan bir tanesi size âşık olmayı içeriyor olsa bile."

Vin hafifçe gülümsedi ama hâlâ dertliymiş gibi görünüyordu. "Peki..." dedi çok yavaşça. "Ya başka birisi varsa? Benim için?"

Ah...

Vin ânında gerginleşti. "Elend'e bunu dediğimi söyleme."

"Söylemem," diye söz verdi Sazed. "Kim bu diğer adam?"

Vin omzunu silkti. "Sadece... bana daha çok benzeyen birisi. Benim birlikte olmamın *uygun* olduğu türden birisi."

"Onu seviyor musunuz?"

"O güçlü," dedi Vin. "Bana Kelsier'i hatırlatıyor."

Demek ki başka bir Sissoylu var, diye düşündü Sazed. Bu konuda önyargısız kalmasının gerekli olduğunu biliyordu. Bir yargıya varmak için bu ikinci adam hakkında yeteri kadar bilgisi yoktu. Ve Sırdaşlar'ın da bilgi vermeleri ama öğüt vermemeleri bekleniyordu.

Ancak Sazed o kurala uymakta hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Bu diğer Sissoylu'yu tanımıyordu evet, ama Elend Venture'yı *tanıyordu*. "Çocuğum," dedi Sazed. "Elend insanların en iyisi ve siz de onunla birlikte olmaya başladığınızdan beri o kadar çok daha mutlusunuz ki."

"Ama o gerçekten de benim âşık olduğum ilk erkek," dedi Vin sessizce. "Bunun doğru olduğunu nasıl bilebilirim? Benimle daha uyumlu olacak olan adama daha çok dikkat etmem gerekmez mi?"

"Bilmiyorum Leydi Vin. Ben gerçekten de bilmiyorum. Sizi bu alandaki cehaletim konusunda uyarmıştım. Ama, siz gerçekten de Lord Elend'den daha iyi bir insanı bulmayı umut edebilir misiniz?"

Vin içini çekti. "Her şey çok sinir bozucu. Benim şehir ve Zifir hakkında endişe ediyor olmam gerek, akşamlarımı hangi adamın yanında geçireceğim hakkında değil!"

"Kendi hayatlarımız karışıklık içindeyken başkalarını korumak zordur," dedi Sazed.

"Benim sadece kararımı vermem gerekiyor," dedi Vin ayağa kalkarak pencereye doğru yürürken. "Teşekkür ederim Sazed. Dinlediğin için teşekkür ederim... şehre geri döndüğün için teşekkür ederim."

Sazed gülümseyerek başını salladı. Vin bir metal parçasını İterek açık pencereden geriye doğru dışarı fırladı. Sazed içini çekti, gözlerini ovuşturarak odanın kapısına doğru yürüdü ve çekerek açtı.

Tindwyl dışarıda kollarını kavuşturmuş, ayakta duruyordu. "Düşünüyorum da," dedi. "Ben eğer Sissoylumuzun ergen bir kızın yanardöner duygularına sahip olduğunu bilmiyor olsaydım bu şehirde kendimi daha rahat hissederdim."

"Leydi Vin sizin düşündüğünüzden daha aklı başında," dedi Sazed.

"Sazed, ben on beş tane filan kız büyüttüm," dedi Tindwyl odaya girerken. "Aklı başında ergen kız diye bir şey *yok*. Sadece bazıları bunu saklamakta öbürlerinden daha iyiler."

"O zaman kulak misafiri olduğunuzu duymadığı için şükredin," dedi Sazed. "O çoğu zaman böyle şeyler konusunda nispeten paranoyaktır."

"Vin'in Terris halkı konusunda bir kör noktası var," dedi Tindwyl elini sallayarak. "Büyük olasılıkla bunun için size teşekkür edebiliriz. Sizin öğütlerinize büyük değer verirmiş gibi görünüyor."

"Ben de ne iyi öğüt verdim ya."

"Ben sizin söylediğiniz şeylerin çok bilgece olduğunu düşündüm Sazed," dedi Tindwyl oturarak. "Siz kusursuz bir baba olurdunuz."

Sazed utanarak başını eğdi, sonra da oturmak için harekete geçti. "Bizim çalışmaya..."

Kapı çalındı.

"Yine ne var?" diye sordu Tindwyl.

"Siz bizim için öğlen yemeği istemediniz mi?"

Tindwyl başını olumsuzca salladı. "Ben koridordan bile ayrılmadım."

Bir an sonra Elend başını odanın içine uzattı. "Sazed? Biraz seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette Lord Elend," dedi Sazed ayağa kalkarak.

"Harika," dedi Elend uzun adımlarla odanın içine dalarak. "Tindwyl, sen gidebilirsin."

Tindwyl gözlerini devirerek Sazed'e çileden çıkmış bir bakış fırlattı, ama kalktı ve odadan çıktı.

"Teşekkürler," dedi Elend o kapıyı kapatırken. "Lütfen otur," dedi Sazed'e elini sallayarak.

Sazed denileni yaparken Elend derin bir nefes aldı, ellerini arkasında kavuşturmuş olarak ayakta duruyordu. Beyaz üniformalarına geri dönmüştü ve bariz hüsranına rağmen buyurgan bir duruşla dikiliyordu.

Birileri benim arkadaşım olan âlimi çalmış, diye düşündü Sazed. Ve *yerine de bir kral bırakmış*. "Bunun Leydi Vin ile ilgili olduğunu varsayıyorum Lord Elend?"

"Evet," dedi Elend volta atmaya başlayarak, konuşurken bir elini sallıyordu. "O hiç mantıklı değil Sazed. Ben bunu bekliyorum, ne beklemesi, ben bunun olacağına güveniyorum. O sadece bir kadın değil, o *Vin*. Ama sonunda ben ne tepki vereceğimden emin olamıyorum. Bir an bana karşı sıcak gibi görünüyor, tıpkı bu belanın şehrin üstüne çökmesinden önce olduğumuz gibi; sonraki an ise katı ve soğuk oluyor."

"Belki sadece kendisinin de aklı karışıktır."

"Belki," diye ona katıldı Elend. "Ama en azından *birimizin* ilişkimizde neler olup bittiğinden haberinin olması gerekmez mi? Dürüst olmak gerekirse Saze, ben bazen birlikte olamayacak kadar farklı olduğumuzu düşünüyorum."

Sazed gülümsedi. "Eh, ben bundan emin değilim, Lord Elend. Siz ikinizin ne kadar benzer şekilde düşündüğünü bilseniz şaşırabilirdiniz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Elend volta atmaya devam ederek. "O Sissoylu, ben sadece sıradan bir adamım. O sokaklarda büyüdü, ben bir malikânede büyüdüm. O kurnaz ve akıllı, benim eğitimim kitaplardan ibaret."

"O aşırı derecede yetenekli ve siz de öylesiniz," dedi Sazed. "O ağabeyi tarafından ezildi, siz babanız tarafından. İkiniz de Son İmparatorluk'tan nefret ettiniz ve ona karşı mücadele ettiniz. Ve ikiniz de olanın değil de, olması *gerekenin* ne olduğunu düşünmekle çok fazla zaman kaybediyorsunuz."

Elend duraklayarak Sazed'e baktı. "O ne demek?"

"Bu demek ki, ben siz ikinizin birbirinize uygun olduğunuzu düşünüyorum," dedi Sazed. "Benim böylesine yargılara varıyor olmamam gerekir ve gerçekten de, bu siz ikinizi son birkaç ay boyunca pek fazla görmemiş olan bir adamın fikri. Ama ben bunun doğru olduğuna inanıyorum."

"Peki ya aramızdaki farklar?" diye sordu Elend.

"İlk bakışta, anahtar ve uyduğu kilit çok farklıymış gibi görünebilirler," dedi Sazed. "Şekil olarak farklıdırlar, işlev olarak farklıdırlar, tasarım olarak farklıdırlar. Onlara gerçek doğaları hakkında bilgisi olmadan bakan adam, onların zıt olduğunu düşünebilir; çünkü bir tanesi açmak, diğeri ise kapalı tutmak için yaratılmıştır. Ancak daha yakından incelediği zaman, kişi bir tanesi olmadan öbürünün işe yaramaz hâle geldiğini görebilir. Bilge bir adam ondan sonra kilit ve anahtarın ikisinin de aynı amaç için yaratılmış olduklarını anlayacaktır."

Elend gülümsedi. "Bir ara bir kitap yazman gerek Sazed. Bu benim okuduğum her şeyden daha derin."

Sazed kızardı ama masasının üstünde duran kâğıt yığınına bir göz attı. Onun mirası bunlar mı olacaktı? Bunların derin olup olmadığından emin değildi ama

Sazed'in orijinal bir şey yazma konusunda yaptığı en kararlı deneme bu olmuştu. Evet, sayfaların pek çoğu alıntılar ya da referanslarla doluydu ama metnin büyük bir kısmı onun düşünceleri ve notlarından oluşuyordu.

"Ee," dedi Elend. "Ne yapmam gerek?"

"Leydi Vin hakkında mı?" diye sordu Sazed. "Ben basitçe ona ve kendinize biraz daha fazla zaman vermenizi öneririm."

"Zaman bu günlerde fâhiş fiyattan gidiyor Saze."

"Ne zaman gitmiyor ki?"

"Şehrinin birisi megaloman bir zorba, öbürü de pervasız bir aptal tarafından yönetilen iki ordunun kuşatması altında olmadığı zaman," dedi Elend.

"Evet," dedi Sazed yavaş yavaş. "Evet. Sanırım siz haklı olabilirsiniz. Benim çalışmalarıma geri dönmem gerek."

Elend kaşlarını çattı. "Sen ne üstünde çalışıyorsun ki?"

"Sizin şu anki sorununuzla çok az ilişkisi olan bir şey korkarım ki," dedi Sazed. "Tindwyl ile ben, Zifir ve Çağların Kahramanı hakkındaki referansları topluyoruz."

"Zifir... Vin de ondan bahsetmişti. Sen gerçekten de onun geri dönebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Ben onun dönmüş olduğunu düşünüyorum Lord Elend," dedi Sazed. "Hatta aslında o *hiç* gitmedi. Ben Zifir'in sisler olduğuna inanıyorum."

"Ama neden..." dedi Elend, sonra da bir elini kaldırdı. "Bitirdiğin zaman sonuçlarını okurum. Şu anda dikkatimin dağılmasına izin veremem. Öğütlerin için teşekkür ediyorum Sazed."

Evet, gerçekten de bir kral, diye düşündü Sazed.

"Tindwyl," dedi Elend. "Şimdi geri gelebilirsin. Sazed, iyi günler." Elend kapıya doğru döndü ve kapı da yavaşça aralandı. Tindwyl içeri girdi, utandığını gizliyordu.

"Orada olduğumu nasıl bildiniz?" diye sordu Elend'e.

"Tahmin ettim," dedi Elend. "Sen de Vin kadar kötüsün. Her neyse, ikinize de iyi günler."

O çıkarken Tindwyl yüzünü astı, sonra da Sazed'e bir bakış attı.

"Onunla gerçekten de iyi bir iş çıkarmışsınız," dedi Sazed.

"Fazlasıyla iyi," dedi Tindwyl oturarak. "Ben aslında eğer insanlar onun iktidarda kalmasına izin vermiş olsaydı, onun şehri kurtarmak için bir yol bulmuş olabileceğine inanıyorum. Gelin, işimize geri dönmek zorundayız, bu sefer gerçekten de öğlen yemeği istettim. O yüzden de yemek gelmeden önce yapabildiğimiz kadar çok işi bitirmeliyiz."

Sazed başıyla onayladı ve yerine oturarak kalemini aldı. Ama işine odaklanmakta zorlanıyordu. Aklı Vin ve Elend'e geri dönüp duruyordu. Onların ilişkilerini yürütebilmelerinin kendisi için neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi. Belki de sadece onların ikisi de dostları olduğu ve onların mutlu olduğunu görmeyi istediği içindi.

Ya da belki başka bir şey vardı. O ikisi Luthadel'in en iyileriydi. Skaa yeraltının en güçlü Sissoylusu ve aristokratik kültürün en asil lideri. Onların birbirlerine ihtiyaçları vardı ve Son İmparatorluk'un da o ikisine.

Artı, Sazed'in yapmakta olduğu çalışma vardı. Terris'in kehanet lisanının büyük bir kısmında kullanılan özel zamir, cinsiyet belirtmezdi. Kelimenin kendisi sadece "o" anlamına gelirdi ama modern dillere çevrilirken çoğu zaman "adam" anlamını kazanıyordu. Ama kitabında geçen her "o" kelimesi bir kadına da işaret ediyor olabilirdi. Eğer Vin gerçekten de Çağların Kahramanı ise...

Onları şehirden çıkarmak için bir yol bulmak zorundayım, diye düşündü Sazed ani bir kavrayış üzerine çökerken. *O ikisinin Luthadel düştüğü zaman burada olmamaları şart.*

Notlarını bir kenara koydu ve hemen hızlı bir dizi mektup yazmaya başladı.

Bu ikisi aynı değil.

46

BREEZE ENTRİKANIN KOKUSUNU İKİ SOKAK öteden alabilirdi. Akranı pek çok hırsızın aksine o fakirlik içinde büyümemiş ya da yeraltında yaşamaya mecbur kalmamıştı. O çok daha zalim bir ortamda büyümüştü: aristokrat meclisinde. Neyse ki diğer çete üyeleri ona doğuştan asil olduğu için farklı muamele etmiyorlardı.

Bunun nedeni de bundan haberleri olmamasıydı.

Yetiştirilme tarzı ona bazı kavrayışlar sağlıyordu. Hiçbir skaa hırsızın, ne kadar becerikli olursa olsun, bildiğini zannetmediği şeyler. Skaa entrikalarında vahşi bir mantık olurdu; açık bir ölüm kalım meselesiydi. Müttefiklerine para için, güç için ya da kendini korumak için ihanet ederdin.

Asillerin meclisinde ise entrika daha soyuttu. İhanetler çoğu zaman taraflardan birinin ölümüyle sonlanmaz, sarsıntıları nesiller boyunca sürebilirdi. Bu bir oyundu; öyle ki, genç Breeze skaa yeraltı dünyasının açık vahşetini ferahlatıcı bulmuştu.

Parmaklarının arasındaki nota dikkatle bakarak kupasındaki ılık baharatlı şarabını yudumladı. Artık çete içi entrikalar için endişelenmesine gerek olmadığına inanmaya başlamıştı: Kelsier'in çetesi neredeyse insanı hasta edecek kadar sadık bir gruptu ve Breeze de bu şekilde kalmasını devam ettirebilmek için Allomantik güçlerinin dâhilinde olan her şeyi yapıyordu. O iç çatışmanın bir aileye ne yapabileceğini görmüştü.

Bu mektubu aldığı için o kadar şaşırmasının sebebi de buydu. Sözde masumiyetine rağmen, Breeze işaretleri kolaylıkla seçebiliyordu. Yazının aceleciliği, bazı yerlere mürekkep bulaşmış ancak tekrar yazılmamış olması. "Başkalarına bundan bahsetmeye gerek yok" ve "endişe yaratmak arzusunda olmamak" gibi ifadeler. Fazladan mühürleyici balmumu damlalarının zarfın üstüne, meraklı gözlere karşı fazladan koruma sağlamak ister gibi gereksiz derecede yayılmış olması.

Mektubun tonunu yanlış anlamanın imkânı yoktu. Breeze bir entrika toplantısına davet edilmişti. Ancak Lord Hükümdar adına, bütün herkes dururken neden *Sazed* gizlice buluşmak istiyordu?

Breeze içini çekti, düello değneğini çıkardı ve bunu kendisini dengelemek için kullandı. Bazen ayağa kalktığında gözleri kararırdı, bu ufak rahatsızlığı hayatı boyunca çekmişti, gerçi son birkaç yıldır daha da şiddetleniyor gibiydi. Görüşü açılırken omzunun üstünden geriye bakarak, yatakta uyuyan Allrianne'e doğru baktı.

Herhâlde bu konuda daha fazla suçluluk duymalıydım, diye düşündü kendisine rağmen gülümseyerek ve yeleğiyle ceketini gömleğinin üzerine giymek için uzandı. *Ama... eh, zaten birkaç gün içinde hepimiz ölmüş olacağız.* Clubs ile konuşarak geçirilen bir ikindi kesinlikle insanı hayatını tekrar gözden geçirmeye itebilirdi.

Breeze koridora çıktı, kasvetli, yetersizce aydınlatılmış Venture geçitleri boyunca hedefine doğru ilerledi. *Gerçekten, lamba yağından tasarruf etmenin yararını anlıyorum*, diye düşündü. *Ama işler şu anda karanlık koridorlar olmadan da yeteri kadar iç karartıcı.*

Buluşma yeri sadece birkaç kısa sapak ötedeydi. Breeze kapının dışında nöbet tutmakta olan iki asker sayesinde burayı kolaylıkla bulabilmişti. Demoux'nun adamlarıydı; yüzbaşıya sadece mesleki olarak değil, dinsel açıdan da tâbi olan askerler.

İlginç, diye düşündü Breeze yan koridorda gizlenerek. Allomantik güçleriyle uzandı ve adamları Teskin ederek rahatlıklarını ve kendine güvenlerini aldı, geride endişe ve gerginlik bırakmıştı. Muhafızlar huzursuzlanmaya başladı, durdukları yerde kımıldanıyorlardı. En sonunda bir tanesi döndü ve kapıyı açarak içeriyi kontrol etti. Hareket odanın içindekileri tam olarak Breeze'e göstermişti. İçeride tek bir adam vardı. Sazed.

Breeze bir sonraki hareketine karar vermeye çalışarak sessizce dikildi. Mektupta suçlayıcı hiçbir şey yoktu; bu Elend'in kurmuş olduğu basit bir tuzak olabilir miydi? Çete üyelerinden hangilerinin ona ihanet edeceğini, hangilerinin etmeyeceğini keşfetmeyi amaçlayan üstü kapalı bir deneme miydi? İyi huylu oğlan için fazlasıyla güvensiz bir hamleye benziyordu. Dahası, eğer durum bu idiyse, Sazed Breeze'e sadece gizli bir yerde buluşmaya gelmekten daha fazla bir şeyler yaptırmaya çalışırdı.

Kapı çekip kapatıldı, asker de yerine geri döndü. *Sazed'e güvenebilirim, değil mi?* diye düşündü Breeze. Ama eğer durum buysa, gizli buluşma nedendi? Breeze aşırı tepki mi veriyordu?

Hayır, muhafızlar Sazed'in bu görüşmenin keşfedilmesinden endişe ettiğini kanıtlıyordu. İş şüpheliydi. Eğer bu başka herhangi birisi olsa, Breeze doğrudan Elend'e gitmiş olurdu. Ama Sazed...

Breeze içini çekti, sonra da düello değneği zemin üstünde tıkırdayarak koridora çıktı. *Gelmişken ne diyecekmiş görelim. Dahası, eğer Sazed hilekârca bir şeyler planlıyorsa, bunu keşfetmek tehlikeye değer.* Mektuba rağmen, garip şartlara rağ-

men, Breeze bir Terrislinin tamamen dürüst olmayan bir şeyin içinde olabileceğini hayal etmekte zorluk çekiyordu.

Belki Lord Hükümdar'ın da sorunu da aynen bu olmuştu.

Breeze askerlere başını sallayarak selam verdi, endişelerini Teskin ederek mizaçlarını tekrar daha ılımlı hâle getirmişti. Görüşmeye gelme riskine girmesinin bir sebebi daha vardı. Breeze durumunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkına daha yeni varıyordu. Luthadel kısa süre sonra düşecekti. Yeraltında geçen otuz yılda geliştirmiş olduğu bütün içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu.

Bu duygu onu risk almaya daha fazla eğilimli yapıyordu. Birkaç yıl öncenin Breeze'i şimdiye kadar çoktan şehri terk etmiş olurdu. *Lanet olsun sana Kelsier,* diye düşündü kapıyı iterek açarken.

Sazed şaşkınlıkla başını kaldırdı. Oda boştu, birkaç koltuk ve sadece iki tane lamba vardı. "Erkencisiniz Lord Breeze," dedi hızla ayağa kalkarak.

"Elbette öyleyim," diye tersledi Breeze. "Bunun bir çeşit tuzak olmadığından emin olmam gerekiyordu." Durakladı. "Bu bir çeşit tuzak değil, değil mi?"

"Tuzak mı?" diye sordu Sazed. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Aman, o kadar da şoke olmuş gibi görünme," dedi Breeze. "Bu basit bir görüşme değil."

Sazed'in hafifçe boynu büküldü. "Bu... o kadar belli oluyor mu?"

Breeze değneğini kucağına yatırarak oturdu ve imalı bir şekilde Sazed'e dik dik baktı, ne yaptığının daha fazla farkında olması için onu Teskin ediyordu. "Bize Lord Hükümdar'ı devirmede yardım etmiş olabilirsin güzel kardeşim, ama sinsilik hakkında öğrenmen gereken daha çok şey var."

"Özür diliyorum," dedi Sazed oturarak. "Ben sadece bazı... hassas konuları tartışmak için hızla buluşmak istemiştim."

"Eh, ben o muhafızlardan kurtulmanı öneririm," dedi Breeze. "Odanın göze batmasına neden oluyorlar. Sonra birkaç lamba daha yak ve bize yiyecek ya da içecek bir şeyler getir. Eğer Elend bir anda içeri girecek olursa... Biz Elend'den saklanıyoruz diye varsayıyorum, değil mi?"

"Evet."

"Eh, eğer gelir ve bizim burada karanlıkta oturmuş, sinsi sinsi bakışmakta olduğumuzu görürse, bir şeyler olduğunu anlayacak. Durum ne kadar doğal değilse, sen de o kadar doğal görünmesini istersin."

"Ah, anlıyorum," dedi Sazed. "Teşekkür ederim."

Kapı açıldı ve Clubs topallayarak içeri girdi. Breeze'i, sonra Sazed'i süzdü, sonra da bir koltuğa doğru ilerledi. Breeze Sazed'e bir bakış attı, şaşırmamıştı. Clubs'ın da davet edilmiş olduğu belliydi.

"Muhafızları yok et," dedi Clubs ters ters.

"Derhal Lord Cladent," dedi Sazed kalkıp kapıya doğru yürürken. Muhafızlarla kısaca konuştu, sonra da geri döndü. Tam Sazed otururken, Ham de başını odanın içerisine uzattı, şüpheli görünüyordu.

"Dur bir dakika," dedi Breeze. "Bu gizli görüşmeye kaç kişi geliyor?"

Sazed Ham'e oturması için eliyle işaret etti. "Çetenin bütün daha... tecrübeli olan üyeleri."

"Yani Elend ve Vin'in dışındaki herkes demek istiyorsun," dedi Breeze.

"Ben Lord Yorlatek'i de davet etmedim," dedi Sazed.

Evet ama bizim saklanmaya çalıştığımız kişi Dikiz değil.

Ham tereddütlü bir şekilde oturarak Breeze'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Peki... biz tam olarak neden Sissoylumuzun ve kralımızın arkasından işler çevirmek için toplanıyoruz?"

"Kral değil artık," diye belirtti bir ses kapıdan. Dockson içeri girdi ve oturdu. "Hatta artık Elend'in bu çetenin lideri olmadığı bile iddia edilebilir. O bu konuma şans eseri gelmişti, tıpkı tahta da şans eseri oturmuş olduğu gibi."

Ham kızardı. "Senin onu sevmediğini biliyorum Dox ama ben buraya ihanetten konuşmak için gelmedim."

"Eğer ihanet edilecek bir taht yoksa ihanet de yoktur," dedi Dockson oturduğu yerden. "Ne yapacağız, burada kalıp da evinin hizmetkârları mı olalım? Elend'in bize ihtiyacı yok. Belki de bizim hizmetlerimizi Lord Penrod'ya aktarmamızın zamanı gelmiştir."

"Penrod da bir asil," dedi Ham. "Bana onu Elend'i sevdiğinden daha fazla sevdiğini söyleyemezsin."

Dockson hafif bir güm sesiyle masaya yumruğunu indirdi. "Bunun benim kimi *sevdiğimle* alâkası yok, Ham. Kelsier'in bizim başımıza yıktığı bu lanet olası krallığın ayakta kalmaya devam ettiğini görmekle alâkası var! Biz onun arkasında bıraktığı pisliği temizlemekle bir buçuk yıl geçirdik. Bütün bu işin boşa gittiğini mi görmek istiyorsun?"

"Lütfen beyler," dedi Sazed konuşmaya (başarısız bir şekilde) dâhil olmaya çalışarak.

"İş mi, Dox?" dedi Ham kızararak. "Sen ne iş yaptın ki? Ben senin ne zaman birileri bir plan önerse oturup şikâyet etmek dışında pek bir şey yaptığını görmedim."

"Şikâyet mi ediyorum?" diye patladı Dockson. "Bu şehrin kendi ağırlığının altında çökmesine engel olmak için ne kadar idari iş yapılması gerektiği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Asıl sen ne iş yaptın Ham? Sen ordunun komutasını almayı reddettin. Senin tek yaptığın şey içmek ve arkadaşlarınla antrenman yapmak!"

Bu kadarı yeter, diye düşündü Breeze adamları Teskin ederek. *Bu gidişle Straff hepimizi idam ettiremeden önce birbirimizi boğazlamış olacağız.*

Dockson koltuğunda geriye yaslanarak, hâlâ kırmızı bir yüzle oturmakta olan Ham'e horgörü ile elini salladı. Sazed bekliyordu, belli ki patlamaları yüzünden canı sıkılmıştı. Breeze onun güvensizliğini Teskin etti. *Burada komuta sende Sazed. Neler oluyor bize söyle.*

"Lütfen," dedi Sazed. "Ben bizleri tartışabilelim diye bir araya toplamadım. Hepinizin gergin olmanızı anlıyorum, şartlar göz önüne alındığı zaman bu doğal."

"Penrod şehrimizi Straff'a verecek," dedi Ham.

"Bu onun bizi katletmesine izin vermekten iyidir," diye karşılık verdi Dockson.

"Aslında," dedi Breeze, "ben Straff'ın bizleri katledeceğinden endişelenmemiz gerektiğini düşünmüyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Dockson yüzü asılarak. "Bizimle paylaşmadığın bir bilgin mi var Breeze?"

"Öf, bokunu çıkarma Dox," diye tersledi Ham. "Kell öldükten sonra başa geçen sen olamadın diye mutlu değilsin. Elend'i hiçbir zaman sevmemiş olmanın nedeni bu, değil mi?"

Dockson'ın yüzü karardı ve Breeze de içini çekerek ikisini birden güçlü, genel bir Teskin'le tokatladı. İkisi de sanki böcek ısırmış gibi hafifçe sıçradılar, gerçi hissettikleri şey bunun epey bir zıddıydı. Demin şiddetli olan duyguları bir anda donuk ve tepkisizleşmişti.

İkisi de Breeze'e baktılar.

"Evet," dedi Breeze. "Elbette ki sizi Teskin ediyorum. Gerçekten de, Hammond'ın biraz toy olduğunu biliyorum ama sen de mi Dockson?"

Dockson alnını ovuşturarak arkasına yaslandı. "Bırakabilirsin Breeze," dedi bir an sonra. "Dilimi tutacağım."

Ham sadece bir elini masanın üstüne koyarak mırıldandı. Sazed tartışmayı bir parça şokla izliyordu.

Köşeye sıkışmış adamlar işte böyledir, canım Terrislim, diye düşündü Breeze. *Onlar umutlarını kaybettikleri zaman işte bu olur. Askerlerin önünde görüntüyü korumayı başarıyor olabilirler, ama onları arkadaşlarıyla yalnız bırakınca...*

Sazed bir Terrisliydi, onun bütün hayatı zulüm ve kayıp ile doluydu. Ama bu adamlar, Breeze'in kendisi de dâhil, başarıya alışkındı. Ezici olasılıklar karşısında bile kendilerine güvenirlerdi. Onlar bir tanrıya karşı harekete geçip de kazanmayı bekleyebilecek türde adamlardı. Kaybetmekle sakince başa çıkamayacaklardı. Elbette, kaybetmek ölüm anlamına geldiği zaman kim çıkardı ki?

"Straff'ın orduları kampı kaldırmaya hazırlanıyor," dedi Clubs en sonunda. "Bunu hafifçe yapıyor ama işaretler ortada."

"O zaman şehre saldırmaya geliyor," dedi Dockson. "Penrod'nun sarayındaki adamlarım Parlamentonun Straff'a mektup üstüne mektup gönderdiğini, ona gelip de Luthadel'i işgal etmesi için bir tek yalvarmadıklarının kaldığını söylüyor."

"Şehri almayacak," dedi Clubs. "En azından eğer akıllıysa."

"Vin hâlâ bir tehdit," dedi Breeze. "Ve Straff'ın kendisini korumak için bir Sissoylusu varmış gibi de görünmüyor. Eğer Luthadel'e girecek olursa, Vin'in boğazını kesmesini engellemek için yapabileceği tek bir şey bile olduğunu sanmıyorum. O yüzden de başka bir şey yapacak."

Dockson kaşlarını çattı, sonra da omzunu silkmekte olan Ham'e bir göz attı.

"Bu gerçekten de oldukça basit," dedi Breeze düello değneğiyle masaya hafif hafif vurarak. "Yahu, benim bile aklıma geldi." Clubs homurdandı. "Eğer Straff geri çekiliyormuş gibi görünürse, kolosslar büyük olasılıkla onun yerine Luthadel'e saldırırlar. Onlar gizli bir ordunun tehdidini anlayamayacak kadar yalın."

"Straff geri çekilirse, Jastes'ın onların şehre saldırmasına engel olması mümkün olmaz," dedi Clubs.

Dockson gözlerini kırpıştırdı. "Ama onlar..."

"Katliam mı yapar?" diye sordu Clubs. "Evet. Şehrin en zengin kesimlerini yağmalayacak, büyük olasılıkla şehirdeki asillerin de büyük bir kısmını öldürecekler."

"Straff'ın, adamın kibrini de düşünecek olursak, kendi iradesinin dışında birlikte çalışmaya zorlanmış olduğu asilleri ortadan kaldıracaklar," diye ekledi Breeze. "Hatta yaratıkların Vin'i öldürmeleri ihtimali de epey bir yüksek. Kolosslar duvarları aşacak olursa, onun savaşa katılmayacağını düşünebiliyor musunuz?"

Oda sessizleşti.

"Ama bu aslında Straff'ın şehri almasına pek yardım etmiyor," dedi Dockson. "Yine de kolosslarla savaşmak zorunda kalacak."

"Evet," dedi Clubs somurtarak. "Ama onlar büyük olasılıkla şehir kapılarının birkaç tanesini devirecekler, evlerin de pek çoğunu yerle bir edeceklerinden bahsetmeye gerek yok. Bu da Straff'a zayıflamış bir düşmana saldırmak için açık bir alan verecek. Artı, kolosslar stratejiden anlamaz, şehir duvarları onların pek işine yaramayacak. Straff kendisi için daha avantajlı bir durumu arasa bulamazdı."

"Bir kurtarıcı olarak görülecek," dedi Breeze sessizce. "Eğer doğru zamanda geri gelecek olursa; kolosslar şehir duvarlarını aştıktan ve askerleri yendikten sonra, ama skaa mahallelerine ciddi bir zarar vermeden önce yani, o zaman insanları kurtarabilir ve kendisini de onların fatihi değil, koruyucusu olarak ortaya koyabilir. Halkın nasıl hissettiğini düşünürsek, ben onların onu hoş karşılayacağına inanıyorum. Şu anda onlar için güçlü bir lider, ceplerindeki sikkelerden ya da Parlamentodaki haklardan daha önemli olacaktır."

Grup bunun üzerinde düşünürken, Breeze hâlâ sessizce oturmakta olan Sazed'e dik dik baktı. O çok az şey söylemişti, ne iş çeviriyordu? Çeteyi neden toplamıştı? O sadece onların Elend'in ahlâkının işleri karıştırmayacağı, bu şekilde dürüst bir tartışma yapmaya ihtiyaçları olduğunu anlayacak kadar kurnaz mıydı?

"Straff'ın almasına izin verebiliriz," dedi Dockson en sonunda. "Şehri demek istiyorum. Vin'e engel olmaya söz verebiliriz. Eğer iş zaten bu tarafa gidiyorsa..."

"Dox," dedi Ham sessizce. "Senin böyle konuştuğunu duysa Kell ne derdi?"

"Şehri Jastes Lekal'a verebiliriz," dedi Breeze. "Belki de o skaalara düzgün bir şekilde muamele etmesi için ikna edilebilir."

"Ve yirmi bin tane kolossu şehrin içine mi sokalım?" diye sordu Ham. "Breeze, sen o şeylerin neler yapabileceğini *gördün* mü?"

Dockson masaya vurdu. "Ben sadece seçenekleri sıralıyorum Ham. Başka ne yapacağız ki?"

"Savaşacağız," dedi Clubs. "Ve öleceğiz."

Oda tekrar sessizleşti.

"Sen bir konuşmanın nasıl öldürüleceğini çok iyi biliyorsun dostum," dedi Breeze en sonunda.

"Bunun söylenmesi gerekiyordu," diye mırıldandı Clubs. "Artık kendinizi kan-

dırmanızın bir faydası yok. Bir savaşı kazanamayız ve bu iş en başından beri savaşa doğru gidiyordu. Şehir saldırıya uğrayacak. Bizler şehri savunacağız. Ve yenileceğiz.

"Siz pes mi etmemiz gerek diye merak ediyorsunuz. Eh, biz bunu yapmayacağız. Kell olsa bize izin vermezdi ve bu yüzden biz de kendimize izin vermeyeceğiz. Savaşacağız ve şerefimizle öleceğiz. Ondan sonra şehir yanacak, ama bizler bir şeyi söylemiş olacağız. Lord Hükümdar bizi bin yıl boyunca itip kaktı ama şimdi biz skaaların gururu var. Savaşırız. Direniriz. Ve ölürüz."

"Bütün bunların ne anlamı vardı o zaman?" dedi Ham hüsran içinde. "Son İmparatorluk'u neden devirdik? Lord Hükümdar'ı neden öldürdük? Eğer sonu böyle olacaksa, her salahiyeti zorbalar yönetecek, Luthadel yerle bir olacak, çetemiz de ölecekse neden biz herhangi bir şey yaptık ki?"

"Çünkü birilerinin başlatması gerekiyordu," dedi Sazed yumuşakça. "Lord Hükümdar iktidarda olduğu sürece toplum ilerleyemezdi. Onun imparatorluğun üstündeki eli istikrarlıydı, ama zalim bir eldi de. Bin yıl boyunca moda dikkate değer bir şekilde değişmeden kaldı, aristokrasi her zaman Lord Hükümdar'ın ideallerine uymaya çalıştı. Bilim ve mimari gelişmedi çünkü Lord Hükümdar değişime ve yaratıcılığa iyi gözle bakmıyordu.

"Ve skaalar da özgür olamazlardı çünkü o onlara izin vermiyordu. Ancak onu öldürmek bizim halklarımızı özgür kılmadı dostlarım. Bunu sadece zaman yapacak. Bu yüzyıllar alacak belki; savaşarak, öğrenerek, büyüyerek geçecek yüzyıllar. Başlangıç olarak, ne yazık ki ve kaçınılmaz bir şekilde, işler çok zor olacak. Lord Hükümdar'ın hükmündeyken olduğundan bile daha beter."

"Ve biz de hiçbir şey uğruna ölüyoruz," dedi Ham kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedi Sazed. "Hiçbir şey uğruna değil Lord Hammond. Biz ezilmeyecek olan, geri çekilmeyecek olan skaaların da var olduğunu göstermek için ölüyoruz. Bu çok önemli bir emsal teşkil eder, diye düşünüyorum ben. Tarihçelerde ve efsanelerde ilham veren türdeki olaylar bunlardır. Eğer skaalar bir gün kendi kendilerini yönetmeye başlayacaklarsa, onların motivasyon için dönüp bakabilecekleri fedakârlıklar olması gerekecek. Firari'nin kendisi gibi olan fedakârlıklar."

Herkes sessizlik içinde oturdu.

"Breeze," dedi Ham. "Şu anda biraz güven iyi gelirdi."

"Elbette," dedi Breeze dikkatlice adamın endişesini ve korkusunu Teskin ederek. Yüzünün solukluğu biraz kayboldu ve biraz daha dik bir şekilde oturmaya başladı. Hazır başlamışken, Breeze çetenin geri kalanına da aynı tedaviden uyguladı.

"Sen ne kadardır biliyordun?" diye sordu Dockson Sazed'e.

"Bir süredir, Lord Dockson," dedi Sazed.

"Ama sen Straff'ın geri çekilerek bizi kolosslara vereceğini tahmin etmiş olamazdın. Bunu sadece Clubs fark etti."

"Benim bilgim geneldi Lord Breeze," dedi Sazed sakin sesiyle. "Özel olarak kolosslarla ilgili değildi. Ben bir süredir bu şehrin düşecek olduğunu düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, sizlerin çabalarınız karşısında ben derinden etkilendim.

Bu halkın uzun bir süre önce yenilmiş olması gerekirdi, diye düşünüyorum ben. Sizler müthiş bir şey yaptınız, yüzyıllar boyunca hatırlanacak olan bir şey."

"Hikâyeyi anlatacak birilerinin sağ kaldığını varsayacak olursak," diye belirtti Clubs.

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bu toplantıyı talep etmiş olmamın sebebi aslında bu. Şehirde kalacak olanlarımızın sağ kalma şansı çok az; bizlere savunmaya yardım etmek için ihtiyaç olacak ve eğer koloss saldırısından da sağ çıkacak olursak, Straff bizi idam etmeye çalışacak. Ancak *hepimizin* düşüş sırasında Luthadel'de kalmamız gerekli değil; birilerinin, belki de savaş beylerine karşı daha fazla direnişi organize etmek için dışarı gönderilmesi gerekir."

"Ben adamlarımı bırakmayacağım," diye homurdandı Clubs.

"Ben de öyle," dedi Ham. "Gerçi ben dün ailemi sakladım." Bu basit ifade ailesini uzaklaştırdığını belirtiyordu; belki şehrin yeraltında saklanacak, belki de kapıduvarların birisinden kaçacaklardı. Ham bilmeyecek ve bu sayede de onların yerini ele veremeyecekti. Eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

"Eğer bu şehir düşerse, ben de onunla birlikte burada olacağım," dedi Dockson. "Kell de bunu isterdi. Ben gitmiyorum."

"Ben giderim," dedi Breeze Sazed'e bakarak. "Gönüllü olmak için çok mu erken?"

"I, aslında Lord Breeze," dedi Sazed. "Benim düşündüğüm..."

Breeze bir elini kaldırdı. "Önemli değil Sazed. Sanıyorum ki senin kimlerin şehirden gönderilmeleri gerektiğini düşündüğün açık. Onları bu toplantıya davet etmedin."

Dockson kaşlarını çattı. "Biz Luthadel'i ölümüne savunacağız ve sen de bizim tek Sissoylumuzu buradan göndermek mi istiyorsun?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Lordlarım, bu şehrin insanlarının bizim liderliğimize ihtiyaçları olacak," dedi yumuşak bir şekilde. "Onlara bu şehri biz verdik ve bu çıkmaza biz soktuk. Şimdi onları terk edemeyiz. Ama... bu dünyada çok büyük şeyler iş başında. Bizlerden daha büyük, diye düşünüyorum ben. Ben Vin Hanım'ın bunların bir parçası olduğuna ikna olmuş durumdayım.

"Bu konular benim sanrılarım olsa bile, Leydi Vin'in bu şehirde ölmesine yine de izin *verilmemesi* gerekir. O, halkın Firari'yle aralarındaki en kişisel ve güçlü bağlantı. Onlar için bir sembol hâline geldi ve bir Sissoylu olarak becerileri ona şehirden kaçabilme, sonra da Straff'ın şüphesiz arkasından göndereceği saldırılardan sağ kurtulabilme konusunda en yüksek şansı veriyor. Gelecek olan savaşlarda onun değeri çok büyük olacak; hızla ve gizlice hareket edebilir ve tek başına savaşarak çok büyük zararlar verebilir, dün gece kanıtlamış olduğu gibi."

Sazed başını eğdi. "Lordlarım, bugün ben sizleri buraya çağırdım ki, geri kalanlarımız savaşmak için burada kalırken onu kaçmaya nasıl ikna edeceğimize karar verelim. Bu kolay bir görev olmayacak, diye düşünüyorum ben."

"O Elend'i bırakmaz," dedi Ham. "Elend'in de gitmesi gerekecek."

"Ben de öyle düşünüyordum Lord Hammond," dedi Sazed.

Clubs düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi. "Oğlanı kaçmaya ikna etmek kolay olmayacak. O hâlâ bu savaşı kazanabileceğimizi düşünüyor."

"Ve belki kazanırız da," dedi Sazed. "Lordlarım, benim amacım sizleri tamamen umutsuz bırakmak değil. Ancak, bu ağır şartlar altında, bizim başarılı olma şansımız..."

"Biliyoruz Sazed," dedi Breeze. "Anlıyoruz."

"Çeteden gidebilecek başkaları da olmalı," dedi Ham başını eğerek. "Sadece ikisinden daha fazlası."

"Ben Tindwyl'i de onlarla birlikte gönderirdim," dedi Sazed. "O benim halkıma büyük önem taşıyan pek çok keşfi de taşıyor olacak. Ayrıca ben Lord Yorlatek'i de göndermeyi planlıyorum. Onun savaşta çok az yardımı olurdu ve bir casus olarak becerileri, Leydi Vin ve Lord Elend'e skaaların arasında direnişi örgütlemeye çalışırlarken faydalı olabilir.

"Ancak sağ kalanlar sadece bu dördü olmayacaklar. Skaaların büyük bir kısmının da güvende olması gerekir. Jastes Lekal bir şekilde kolosslarını kontrol edebiliyormuş gibi görünüyor. Eğer o kontrol edemezse bile, Straff'ın şehrin halkını korumak için zamanında yetişmesi gerekir."

"Straff'ın, Clubs'ın onun yapacağını düşündüğü şeyi yapmayı planladığını varsayacak olursak," dedi Ham. "O gerçekten de geri çekiliyor, zararın neresinden dönerse kâr sayarak Luthadel'den vazgeçiyor da olabilir."

"İki durumda da fazla bir kimse kaçamaz," dedi Clubs. "Ne Straff, ne de Jastes büyük insan gruplarının şehirden kaçmasına izin vermeyecektir. Şu anda sokaklarda şaşkınlık ve korku olması onların amaçlarına nüfusun azalmasından çok daha uygun olacaktır. At sırtındaki birkaç sürücüyü kurtarabilmemiz mümkün, özellikle de o atlılardan bir tanesi Vin ise. Halkın geri kalanı ise şanslarını kolosslarla denemek zorunda kalacak."

Breeze midesinin altüst olduğunu hissetti. Clubs o kadar dobraca, o kadar umursamazca konuşuyordu ki... Ama Clubs böyleydi işte. O aslında karamsar bile değildi, sadece diğerlerinin kabul etmek istemediklerini düşündüğü şeyleri söylüyordu.

Skaaların bazıları Straff Venture'nın köleleri olmak üzere sağ kalacaklar, diye düşündü Breeze. *Ama savaşmış ve bu geçen yıl boyunca şehri yönetmiş olanların işi bitti. Bu beni de içeriyor.*

Bu doğru. Bu sefer gerçekten de hiç kaçış yolu yok.

"Ee?" diye sordu Sazed ellerini önünde açarak. "Bizler bu dördünün gitmesi gerektiği konusunda mutabık mıyız?"

Grubun üyeleri başlarını sallayarak onayladılar.

"O zaman haydi tartışalım ve onları göndermek için bir plan tasarlayalım," dedi Sazed.

"Elend'in tehlikenin o kadar da büyük olmadığını düşünmesini sağlayabiliriz," dedi Dockson. "Eğer o şehrin önünde uzun bir kuşatma olacağına inanırsa, Vin ile birlikte bir görev için bir yerlere gitmeye gönüllü olabilir. Çok geç olana kadar burada neler olup bittiğinin farkına varmazlar."

"İyi bir öneri Lord Dockson," dedi Sazed. "Ben düşünüyorum ki, biz Vin'in aklındaki Miraç Kuyusu konusundan da faydalanabiliriz."

Tartışma devam etti ve Breeze de arkasına yaslandı, tatmin olmuştu. *Vin, Elend ve Dikiz kurtulacaklar,* diye düşündü. *Benim Sazed'i Allrianne'in de onlarla gitmesine izin vermeye ikna etmem gerekecek.* Odada etrafına bakındı ve diğerlerinin duruşlarındaki gerilimde bir rahatlama olduğunu fark etti. Dockson ve Ham huzurlu gibi görünüyorlardı ve hatta Clubs bile sessizce kendi kendine başını sallıyor, onlar önerileri görüşürken tatmin olmuş görünüyordu.

Felaket hâlâ geliyordu. Ama, her nedense birilerinin, çetenin en genç üyelerinin, hâlâ umut edecek kadar tecrübesiz olanlarının, kaçabilmesi olasılığı diğer her şeyi kabul etmeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

Vin sislerin içinde sessizce durmuş, yukarısındaki Kredik Shaw'ın karanlık kulelerine, sütunlarına ve minarelerine bakıyordu. Kafasının içinde iki ses gümlüyordu. Sis ruhu ve daha büyük, daha engin olan öbür ses.

Bu gittikçe daha da ısrarcı hâle gelmekteydi.

Vin ilerlemeye devam etti, Kredik Shaw'a yaklaşırken gümlemeleri duymazdan geldi. Bin Kuleli Tepe, bir zamanlar Lord Hükümdar'ın yuvası. Bir yıldan uzun bir süredir terk edilmişti ama hiçbir dilenci buraya yerleşmiş değildi. Fazla meşumdu. Fazla korkunçtu. *Onu* fazlasıyla hatırlatıyordu.

Lord Hükümdar bir canavardı. Vin o bir yıldan uzun zaman önceki, bu saraya onu öldürme niyetiyle geldiği geceyi iyi hatırlıyordu. Kelsier'in farkına varmadan kendisini yapması için eğittiği işi yapmaya. Tam da bu avluyu yürüyerek geçmiş, önündeki kapıda duran muhafızları geçmişti.

Ve onların yaşamalarına izin vermişti. Kelsier olsa basitçe onları öldürüp geçerdi. Ama Vin onları gitmeye, isyana katılmaya ikna etmişti. Bu hareketi ise o adamlardan bir tanesi, Goradel, Vin'i kurtarmasına yardım etmek için Elend'e saray zindanlarına giden yolu gösterdiği zaman hayatını kurtarmıştı.

Bir açıdan Son İmparatorluk, Vin Kelsier gibi *davranmadığı* için yıkılmıştı.

Ama yine de, gelecekteki kararlarını buna benzer bir tesadüfü temel alarak verebilir miydi? Geriye dönüp baktığı zaman, fazlasıyla kusursuz bir şekilde alegorikmiş gibi görünüyordu. Çocuklara anlatılan, bir ders vermeyi amaçlayan küçük, sevimli bir öykü gibi.

Vin çocukken o öyküleri hiç dinlememişti. Ve çok fazla kişi ölürken, o sağ kalmıştı. Görünüşe göre Goradel'in verdiği gibi her bir ders için, sonu trajediyle biten bir düzinesi vardı.

Ve sonra bir de Kelsier vardı. En sonunda o haklı çıkmıştı. Onun dersi çocuk masallarında anlatılanlardan çok farklıydı. Kelsier karşısında duranları imha ederken atılgan, hatta heyecanlı olurdu. Acımasız. O nihai hedefine doğru bakardı; onun gözleri her zaman imparatorluğun çöküşü ve daha sonrasında Elend'inkine benzeyen bir krallığın ortaya çıkışının üzerine odaklanmıştı.

O başarılı olmuştu. Neden Vin de onun gibi görevini yaptığını bilerek, hiçbir

zaman suçluluk hissetmeden öldüremiyordu? Vin her zaman onun sergilemiş olduğu tehlikeli havadan korkmuştu. Ancak onun başarılı olmasını sağlayan şey de tam olarak o hava değil miydi?

Sarayın tünele benzer koridorlarına girdi, ayakları ve sispelerininin püsküller tozun içinde izler bırakıyordu. Sisler her zaman olduğu gibi arkada kaldı. Onlar binalara girmezdi, ya da girseler bile, çoğunlukla uzun süre dayanmazlardı. Onlarla birlikte Vin sis ruhunu da geride bıraktı.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Bu karardan hoşlanmıyordu ama Vin hoşlanmadığı şeyleri yapmaya alışkındı. Hayat böyleydi. O Lord Hükümdar'la dövüşmek de istememişti ama dövüşmüştü.

Kısa süre sonra etraf Sissoylu gözleri için bile fazla karanlık hâle geldi ve bir fener yakmak zorunda kaldı. O zaman tozun içindeki tek ayak izlerinin ona ait olmadığını görerek şaşırdı. Görünüşe göre başka birileri de koridorlarda geziniyordu. Ancak bu her kim ise, Vin koridorlarda yürürken onunla karşılaşmadı.

Birkaç dakika sonra odaya girmişti. Değil merkezindeki gizli oda, onu Kredik Shaw'ın kendisine çeken şeyin ne olduğundan emin değildi. Ancak görünüşe göre Vin son zamanlarda Lord Hükümdar'la arasında bir yakınlık varmış gibi hissediyordu. Yürüyüşleri onu buraya, hayatında tanıdığı tek Tanrı'yı öldürdüğü geceden beri geri dönmemiş olduğu bir yere getirmişti.

O bu gizli odada epey bir zaman geçirirdi, görünüşe göre ona vatanını hatırlatması için inşa etmişti. Odanın yukarısında kemerli, kubbeli bir çatı vardı. Duvarlar gümüş fresklerle ve zemin metalik döşemelerle kaplıydı. Vin bunları görmezden geldi, odanın merkezini kaplayan şeye doğru yürüdü; büyük odanın içinde inşa edilmiş olan küçük, taş bir bina.

Burası Kelsier ve karısının uzun yıllar önce, Kelsier'in Lord Hükümdar'ı ilk soyma denemesi sırasında yakalandıkları yerdi. Mare Çukurlar'da öldürülmüştü. Ama Kelsier kaçmıştı.

Vin'in bir Sorgucu'yla ilk kez yüzleşmiş olduğu ve neredeyse kendisinin de öldürüleceği yer yine bu aynı odaydı. Aylar sonra Vin'in Lord Hükümdar'ı ilk öldürme teşebbüsünde gelmiş olduğu yer de burasıydı. O defa da yenilmişti.

Vin bina içindeki binaya girdi. Sadece tek bir odası vardı. Elend'in atiyum arayan ekipleri tarafından zemin parçalanmıştı. Ancak Lord Hükümdar'ın arkasında bıraktığı eşyalar duvarlarda hâlâ asılı duruyordu. Vin fenerini kaldırarak onlara baktı.

Halılar. Kürkler. Küçük tahta bir flüt. Onun halkına, bin yıl öncenin Terris halkına ait olan şeyler. Neden yeni şehri Luthadel'i kendi vatanı ve Miraç Kuyusu'nun kendisi kuzeyde olduğu hâlde buraya, güneye inşa etmişti? Vin bunu asla anlamamıştı.

Belki de gelip dayandığı şey kararıydı. Rashek, Lord Hükümdar da bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Hayatına olduğu gibi devam edebilirdi, pastoral bir köylü olarak. Büyük olasılıkla halkının arasında mutlu bir ömür geçirmiş olurdu.

Ama o daha fazla bir şeyler olmaya karar vermişti. Bunu yaparken, korkunç zulümler etmişti. Ancak Vin onu kararın kendisi için suçlayabilir miydi? O, olması gerektiğini düşündüğü şey hâline gelmişti.

Vin'in kararı daha sıradanmış gibi görünüyordu ama o, kendisinin ne istediğinden ve kim olduğundan emin olmadan önce Miraç Kuyusu ya da Luthadel'in korunması gibi şeyleri ele alamayacağını biliyordu. Ama yine de, Rashek'in zamanının çoğunu geçirdiği bu odanın içinde Kuyu'yu düşünerek durduğu zaman, kafasının içindeki ısrarcı gümlemeler daha önce hiç olmadıkları kadar yüksek sesle ötüyordu.

Vin karar vermek zorundaydı. Onun birlikte olmayı istediği Elend'di. O huzuru temsil ediyordu. Mutluluğu. Ancak Zane, Vin'in olması gerektiğini hissettiği şeyi temsil ediyordu. Konuyla ilgili herkesin iyiliği için.

Lord Hükümdar'ın sarayında onun için hiçbir ipucu ya da cevap yoktu. Birkaç dakika sonra, hüsran içinde ve neden geldiğine bile hayret ederek sarayı arkasında bırakıp, tekrar sislerin içine çıkmıştı.

Zane bir çadır kazığına belirli bir ritimle vurulan çekicin sesine uyandı. Derhal tepki verdi.

Çelik ve lehim yaktı. Her zaman uyumadan önce ikisinden de yeni birer parça yutardı. Bu alışkanlığının büyük olasılıkla bir gün onu öldüreceğini biliyordu, metaller eğer uzun süre midede kalmalarına izin verilirse zehirlerdi.

Zane'in görüşüne göre bir gün ölmek, bugün ölmekten daha iyiydi.

Dönerek karyolasından atlayıp, battaniyesini açılmakta olan çadır kapısına doğru fırlattı. Gecenin karanlığında zar zor görebiliyordu. Kalkarken bile bir şeylerin yırtıldığını duyabiliyordu. Çadırın duvarları kesilmekteydi.

"Öldür onları!" diye bağırdı Tanrı.

Zane yere bir gümlemeyle indi ve yatağının yanındaki kâseden bir avuç sikke kaptı. Dönerek sikkeleri her tarafa fırlatırken şaşkınlık haykırışları duydu.

İtti. Sikkeler kumaşla karşılaşırken minik ses pıtırtıları duyuldu, sonra yollarına devam ettiler.

Ve adamlar çığlık atmaya başladı.

Zane eğilerek çöktü, çadır etrafında yıkılırken sessizce bekliyordu. Birileri sağ tarafındaki kumaşın içinde debeleniyordu. Birkaç sikke attı ve tatmin edici bir acı inlemesi duydu. Çadır kumaşı üzerine bir battaniye gibi çökmüştü, sessizliğin içinde koşarak kaçan ayak sesleri duydu.

Rahatlayarak içini çekti ve çadırın tepesini hançerle keserek açtı. Sisli bir gecenin içine çıktı. Bugün çoğu zaman yaptığından daha geç yatmıştı, büyük olasılıkla gece yarısı yakındı. Zaten kalkma zamanı gelmişti.

Çadırının kesik tepesinin üzerinden yürüyerek geçip, karyolasının şimdi örtülmüş olan şeklinin yanına geldi ve altındaki bir bölmede depoladığı bir metal şişeciğini almak için keserek kumaşta bir delik açtı. Metalleri içti ve kalay etrafını biraz aydınlatır gibi oldu. Çadırının etrafında ölmüş ya da ölmekte olan dört adam yatıyordu. Askerlerdi elbette, Straff'ın askerleri. Saldırı Zane'in beklediğinden daha geç gelmişti.

Straff bana varsaydığımdan daha çok güveniyormuş. Zane bir suikastçının cesedinin üzerinden atladı ve keserek elbise sandığına ulaştı, sonra da içinden giysilerini aldı. Sessizlik içinde giyinip sandıktan küçük bir sikke kesesi çıkardı. *Cett'in kalesindeki saldırı yüzünden olmalı,* diye düşündü. *Bu en sonunda Straff'ı sağ bırakılmayacak kadar tehlikeli olduğuma ikna etmiştir.*

Zane adamını kısa bir mesafe uzaktaki bir çadırın yanında sessizce çalışırken buldu, görünürde bir çadır ipinin gücünü test ediyordu. O her gece izlerdi, eğer herhangi birisi Zane'in çadırına yaklaşacak olursa bir çadır kazığına çekiçle vurması için para alıyordu. Zane adama bir sikke kesesi fırlattı, sonra da karanlığın içinde uzaklaştı. Straff'ın çadırına doğru giderken kanal sularının ve ordunun ikmal mavnalarının yanından geçti.

Babasının birkaç sınırlaması vardı. Straff geniş ölçekli planlamada iyiydi ama ayrıntılar, incelikler, çoğu zaman onun gözünden kaçardı. Bir orduyu organize edebilir ve düşmanlarını yok edebilirdi. Ancak o tehlikeli aletlerle oynamayı seviyordu. Hathsin Çukurları'ndaki atiyum madenleri gibi. Zane gibi.

O aletler sık sık sonunda onun başını yakardı.

Zane Straff'ın çadırının yan tarafına geldi, sonra da kumaşta bir delik yırttı ve uzun adımlarla içeri girdi. Straff onu bekliyordu. Zane adama hakkını verdi: Straff gelen ölümünü gözlerinde meydan okumayla izliyordu. Zane odanın ortasında durdu, sert tahta sandalyesinde oturmakta olan Straff'ın önünde.

"Öldür onu," diye emretti Tanrı.

Köşelerde lambalar yanıyor, kumaşı parlatıyorlardı. Köşedeki yastıklar ve battaniyeler dağılmıştı, Straff suikastçılarını göndermeden önce favori metresleriyle son bir tur oynamıştı. Kral karakteristik güçlü meydan okuma havasını sergiliyordu, ama Zane daha fazlasını da görebiliyordu. Terle fazlaca parlayan bir yüz görüyordu ve sanki bir hastalıktanmış gibi ellerinin de titrediğini görüyordu.

"Senin için atiyumum var," dedi Straff. "Sadece benim bildiğim bir yerde gömülü."

Zane sessizlik içinde durmuş, babasına gözlerini dikmişti.

"Seni açıkça ilan edeceğim," dedi Straff. "Seni vârisim olarak adlandıracağım. Yarın, eğer istersen."

Zane cevap vermedi. Straff terlemeye devam etti.

"Şehir senin," dedi Zane en sonunda arkasını dönerek.

Arkasından gelen afallamış bir solumayla ödüllendirildi.

Zane arkasına bir göz attı. Babasının yüzünde öyle bir şok ifadesini hiç görmemişti. Sadece bu bile neredeyse her şeye değerdi.

"Planlamakta olduğun gibi, adamlarını geri çek ama Kuzey Salahiyet'e geri dönme," dedi Zane. "O kolossların şehri işgal etmesini bekle, bırak savunmaları onlar aşsın ve savunan orduyu öldürsünler. Ondan sonra, sen ordunla geri gelip Luthadel'in imdadına yetişebilirsin."

"Ama Elend'in Sissoylusu..."

"Gitmiş olacak," dedi Zane. "O bu gece benimle birlikte ayrılıyor. Elveda baba." Döndü ve açmış olduğu yarıktan geçerek dışarı çıktı.

"Zane?" diye seslendi Straff çadırın içinden.

Zane tekrar durakladı.

"Neden?" diye sordu Straff yırtıktan dışarıya bakarak. "Ben seni öldürmek için suikastçılar gönderdim. Neden benim yaşamama izin veriyorsun?"

"Çünkü sen benim babamsın," dedi Zane. Arkasını dönerek sislere doğru baktı. "Bir adam babasını öldürmemeli."

Bununla birlikte Zane onu yaratmış olan adama son bir kez veda etti. Zane'in deliliğine rağmen, yıllar boyunca gördüğü eziyete rağmen, sevdiği bir adam.

Karanlık sislerin içinde yere bir sikke attı ve kampın üzerinden fırlayarak uçtu. Sınırların dışına çıktığı zaman yere inip bir işaret olarak kullandığı kanaldaki dönemeci kolaylıkla buldu. Oradaki küçük bir ağacın oyuğundan bir kumaş destesini çekip çıkardı. Bir sispeleriniydi, Straff'ın ona verdiği ilk hediye. Yıllar önce Zane ilk Koptuğu zaman. Onun için bu giyilemezdi, kullanılamayacak ve kirletilemeyecek kadar kıymetliydi.

Zane bir aptal olduğunu biliyordu. Ancak hislerini değiştiremezdi. İnsan duygusal Allomansi'yi kendi üzerinde kullanamıyordu.

Sispelerinini açtı ve koruduğu şeyleri aldı, birkaç metal şişeciği ve boncuklarla dolu bir kese. Atiyum.

Uzun bir an boyunca orada diz çökmüş hâlde durdu. Sonra elini göğsüne doğru uzattı, göğüs kafesinin hemen üzerindeki noktayı hissetti. Kalbinin atmakta olduğu yeri.

Orada büyük bir kabartı vardı. Her zaman da olmuştu. Zane bunu sık sık düşünmezdi, bunu yaptığı zaman kafasının karıştığını hissediyordu. Ancak hiçbir zaman pelerin giymemesinin gerçek sebebi de oydu.

Pelerinlerin sırtından, tam kürek kemiklerinin arasından dışarı çıkmakta olan kazığın küçük ucuna sürtünmelerinden hoşlanmıyordu. Başı ise Zane'in göğüs kafesine dayalı dururdu ve giysilerin altında görülemezdi.

"Gitme zamanı geldi," dedi Tanrı.

Zane sispelerinini arkasında bırakarak ayağa kalktı. Babasının kampına sırtını dönerek bildiği her şeyi geride bıraktı, onun yerine kendisini kurtaracak olan kadına gidiyordu.

Alendi de onların inandıklarına inanıyor.

47

VİN'İN BİR PARÇASI KAÇ KİŞİYİ öldürmüş olduğundan rahatsızlık bile duymuyordu. Ancak o umursamazlığın bizzat kendisi onu dehşete düşürüyordu.

Saraya yaptığı ziyaretten kısa bir süre sonra balkonunda oturuyordu, Luthadel şehri önündeki karanlığın içinde kaybolmuştu. Sislerin içinde oturuyordu ama artık onların girdaplanan desenlerinin arasında teselli bulacağını düşünmeyecek kadar akıllıydı. Artık hiçbir şey o kadar basit değildi.

Sis ruhu onu izliyordu, her zaman olduğu gibi. Görmek için fazlasıyla uzaktaydı ama Vin onu hissedebiliyordu. Ve sis ruhundan bile daha güçlü bir şekilde, başka bir şeyi hissedebiliyordu. Sesi gittikçe yükselen o güçlü titreşim. Bir zamanlar uzaklardan gelirmiş gibiydi ama artık değil.

Miraç Kuyusu.

Bu o olmalıydı. Vin onun gücünün geri geldiğini *hissedebiliyordu*, tekrar dünyaya karışıyor, alınmayı ve kullanılmayı talep ediyordu. Kendisini ufukta bir şeyler görmeyi bekleyerek kuzeye, Terris'e doğru bakarken bulup duruyordu. Bir ışık patlaması, alev alev yanan bir ateş, rüzgârlardan bir fırtına. Herhangi bir şey. Ama orada sadece sis vardı.

Görünüşe göre son zamanlarda hiçbir şeyde başarılı olamıyordu. Aşk, koruma, görev. *Dikkatimi çok fazla dağıttım*, diye düşündü.

Onun dikkatini gerektiren çok fazla şey vardı ve o da hepsiyle birden ilgilenmeye çalışmıştı. Sonuç olarak da hiçbir şey başaramamıştı. Zifir ve Çağların Kahramanı hakkındaki araştırmasına günlerdir dokunulmamıştı, hâlâ odasının zemininde yığınlar hâlinde duruyordu. Sis ruhu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu, sadece onu izlediğini ve günlüğün yazarının da onun tehlikeli olduğunu

düşündüğünü. Çetesindeki casusla da başa çıkamamıştı, Zane'in Demoux hakkındaki iddialarının doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Ve Cett hâlâ yaşıyordu. Vin işin ortasında tökezlemeden düzgün bir katliam bile yapamıyordu. Bu Kelsier'in suçuydu. O Vin'i yerini alması için eğitmişti ama kim bunu gerçekten de yapabilirdi ki?

Neden hep biz başkalarının bıçakları olmak zorundayız? Zane'in sesi kafasının içinde fısıldıyordu.

Onun sözleri bazen mantıklı geliyordu ama bir kusurları vardı. Elend. Vin onun bıçağı değildi, tam olarak değil. O Vin'in öldürmesini ya da suikast yapmasını istemiyordu. Ama onun idealleri onu tahtsız ve şehrini de düşmanlarla çevrili olarak bırakmıştı. Eğer Vin Elend'i gerçekten de seviyor olsaydı, eğer Luthadel halkını gerçekten de seviyor olsaydı, daha fazlasını yapmış olmaz mıydı?

Titreşimler sanki güneş kadar büyük bir davulun darbeleriymiş gibi ona çarpıyordu. Şimdi neredeyse sürekli olarak tunç yakıyordu, ritmi dinliyor, onun kendisini uzaklara çekmesine izin veriyordu...

"Hanımım?" diye sordu OreSeur arkasından. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Sonu," dedi Vin sessizce, gözleri ileri doğru dikilmişti.

Sessizlik.

"Neyin sonu Hanımım?"

"Bilmiyorum."

OreSeur balkona yaklaştı, sislerin içine çıkıp yanında yere oturdu. Vin onu şimdi köpek gözlerindeki endişeyi görebileceği kadar iyi tanımaya başlamıştı.

İçini çekerek başını salladı. "Benim sadece vermem gereken kararlar var. Ve hangi seçimi yaparsam yapayım, bu bir son anlamına gelecek."

OreSeur bir an için durdu, başı yana eğilmişti. "Hanımım," dedi en sonunda. "Bu bana fazlasıyla melodramatik görünüyor."

Vin omzunu silkti. "O zaman benim için bir tavsiyen yok mu?"

"Sadece kararı verin," dedi OreSeur.

Vin bir an için oturdu, sonra da gülümsedi. "Sazed olsa bilgece ve rahatlatıcı bir şeyler söylerdi."

OreSeur kaşlarını çattı. "Onun neden bu konuşmanın bir parçası olması gerektiğini anlamadım Hanımım."

"O benim vekilharcımdı," dedi Vin. "Gitmeden ve Kelsier senin Kontrat'ını bana aktarmadan önce."

"Ha," dedi OreSeur. "Eh, ben Terrislileri hiçbir zaman pek sevmemişimdir Hanımım. Onların o kendini beğenmiş itaatkârlık havalarını taklit etmesi çok zor, kaslarının lezzetli olmak için fazlasıyla lifli olduğu gerçeğinden ise bahsetmeye bile gerek yok."

Vin bir kaşını kaldırdı. "Sen Terrislileri taklit ettin mi? Ben bunun için pek bir sebep olacağını sanmazdım, onlar Lord Hükümdar'ın zamanında pek de nüfuzlu bir halk değillerdi."

"Ah, ama her zaman nüfuzlu insanların *yakınında* oluyorlardı."

Vin başını sallayarak onaylayıp ayağa kalktı. Boş odasına döndü ve kalayını söndürerek bir lamba yaktı. Sis odanın zeminini halı gibi kaplamıştı, onun kâğıt yığınlarının üzerinden akıyordu, ayakları yatak odasına doğru yürürken sis bulutları kaldırdı.

Vin durakladı. Bu biraz garipti. Sis binaların içine girdiği zaman nadiren uzun süre dayanırdı. Elend bunun ısı ve kapalı alanlarla ilgili bir şey olduğunu söylemişti. Vin ise her zaman onu daha mistik bir şeylere atfetmişti. Kaşlarını çatarak sisi izledi.

Kalay olmadan bile gıcırtıyı duydu.

Hızla döndü. Zane balkonda duruyordu, silueti sislerin içinde siyah bir gölgeydi. Öne doğru bir adım attı, sis metal yakmakta olan herkesin etrafındayken yaptığı gibi çevresinde dönerek onu takip ediyordu. Ama yine de... sisler sanki ondan hafifçe itilerek *uzaklaşıyormuş* gibi de görünüyordu.

OreSeur sessizce hırladı.

"Zaman geldi," dedi Zane.

"Ne zamanı?" diye sordu Vin lambayı yere koyarak.

"Gitme zamanı," dedi Zane. "Bu insanları ve onların ordularını geride bırakma zamanı. Didişmeleri geride bırakma zamanı. Özgür olma zamanı."

Özgür.

"Ben... bilmiyorum Zane," dedi Vin bakışlarını kaçırarak.

Öne çıktığını duydu. "Senin ona ne borcun var Vin? O seni tanımıyor. Senden korkuyor. Gerçek şu ki, o hiçbir zaman sana lâyık değildi."

"Hayır," dedi Vin başını iki yana sallayarak. "Hiç de öyle değil Zane. Sen anlamıyorsun. Ben hiçbir zaman ona lâyık değildim. Elend daha iyi birisini hak ediyor. Onun hak ettiği... onun ideallerini paylaşan birisi. Onun tahtını bırakmakta haklı olduğunu düşünen birisi. Bunda daha fazla onur ve daha az aptallık gören birisi."

"Her iki hâlde de, o seni anlayamaz," dedi Zane ondan kısa bir mesafe uzakta durarak. "Bizi."

Vin cevap vermedi.

"Nereye giderdin Vin?" diye sordu Zane. "Eğer bu yere bağlı olmasaydın, ona bağlı olmasaydın? Eğer özgür olsaydın ve nereye istersen oraya gidebilecek olsaydın, nereye giderdin?"

Gümlemeler daha da artmış gibi görünüyordu. Vin yan duvarın orada, büyük ölçüde karanlıkta oturmakta olan OreSeur'a doğru bir göz attı. Neden suçlu hissediyordu? Ona kanıtlayacak neyi vardı ki?

Zane'e geri döndü. "Kuzeye," dedi. "Terris'e."

"Oraya gidebiliriz. Sen nereye istersen. Burası olmadığı sürece yer benim için önemli değil."

"Ben onları terk edemem," dedi Vin.

"Bunu yaparak Straff'ın tek Sissoylusunu çalacak olsan bile mi?" diye sordu Zane. "Bu iyi bir alışveriş. Babam benim ortadan kaybolduğumu bilecek ama senin hâlâ Luthadel'de olmadığının farkına varmayacak. O saldırmaktan daha bile

fazla korkar olacak. Kendini özgür kılarken müttefiklerine de kıymetli bir hediye bırakıyor olacaksın."

Zane onun elini tutarak kendisine bakmaya zorladı. Elend'e gerçekten de benziyordu; Elend'in daha sert bir hâli gibiydi. Zane de hayat tarafından kırılmıştı, tıpkı Vin gibi, ama ikisi de kendilerini tekrar bir araya getirmişlerdi. Tamir edilmek onları daha mı güçlü, yoksa daha mı kırılgan yapmıştı?

"Gel," diye fısıldadı Zane. "Sen beni kurtarabilirsin Vin."

Şehre bir savaş geliyor, diye düşündü Vin bir ürpermeyle. *Eğer kalırsam, yine öldürmek zorunda kalacağım.*

Ve yavaş yavaş, Zane'in onu çekerek masasından uzaklaştırmasına, sislere ve ötelerindeki rahatlatıcı karanlığa doğru sürüklemesine izin verdi. Uzanarak yolculuk için cebinden bir metal şişeciği çıkardı ve hareketi Zane'in şüphe ile hemen dönmesine neden oldu.

İçgüdüleri iyi, diye düşündü Vin. *Benimki gibi içgüdüler. Onun güvenmesine izin vermeyecek ama onu hayatta tutacak olan içgüdüler.*

Vin'in ne yapmakta olduğunu gördüğü zaman rahatladı ve gülümseyerek tekrar başını çevirdi. Vin onu takip etti, tekrar yürüyordu ama aniden içine korkudan bir bıçağın saplandığını hissetti. *İşte bu,* diye düşündü. *Bundan sonra, her şey değişecek. Kararlar için olan zaman geçti.*

Ve ben yanlış seçimi yaptım.

Elend olsa şişeciği çıkardığım zaman öyle sıçramazdı.

Vin dondu. Zane bileğini çekiştirdi ama o hareket etmedi. Zane sislerin içinde ona doğru döndü, balkonunun kıyısında dururken kaşları çatılmıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Vin elini ondan kurtarırken. "Ben seninle gelemem."

"Ne?" diye sordu Zane. "Neden?"

Vin başını sallayarak döndü ve odanın içine doğru yürüdü.

"Bana ne olduğunu söyle!" dedi Zane sesi yükselerek. "Onda seni çeken ne var? O büyük bir lider değil. Bir savaşçı değil. Bir Allomanser ya da general değil. *Onun ne özelliği var?*"

Cevap Vin'e kolaylıkla ve hemen geldi. *Kararlarını ver. Ben seni destekleyeceğim.* "O bana güveniyor," diye fısıldadı Vin.

"Ne?" dedi Zane kuşkuyla.

"Cett'e saldırdığım zaman diğerleri benim mantıksızca davrandığımı düşünmüştü," dedi Vin. "Ve haklıydılar. Ama Elend onlara kendisi ne olduğunu bilmese bile, benim iyi bir sebebimin olduğunu söyledi."

"O zaman o bir aptal," dedi Zane.

"Daha sonra konuştuğumuz zaman, ben ona soğuk davrandım," diye devam etti Vin Zane'e bakmayarak. "Sanırım kendisiyle kalıp kalmamaya karar vermeye çalıştığımı biliyordu. Ve... bana benim yargıma güvendiğini söyledi. Eğer onu terk edersem, kararımı destekleyecekti."

"O zaman o değer de bilmiyor."

Vin başını sallayarak reddetti. "Hayır. O sadece beni seviyor."

"Ben seni seviyorum."

Vin durakladı, Zane'e baktı. Kızgın görünüyordu. Hatta çaresiz. "Sana inanıyorum. Ama ben yine de seninle gelemem."

"Ama *neden*?"

"Çünkü bu Elend'den ayrılmayı gerektirecek," dedi. "Onun ideallerini paylaşamasam bile, onlara saygı duyabilirim. Onu hak etmesem bile, onun yanında kalabilirim. Ben burada kalıyorum Zane."

Zane bir an için sessizce dikildi, sisler omuzlarının etrafından dökülüyordu. "O zaman ben başarısız oldum."

Vin ona arkasını döndü. "Hayır. Başarısız olan sen değilsin. Sadece benim seninle gelemeyecek olmam, senin kusurlu olduğun..."

Zane ona vurarak sisle kaplı zemine devirdi. Vin nefessiz kalarak tahta zemine çarparken afallayarak başını çevirdi.

Zane tepesinde yükseliyordu, yüzü karanlıktı. "Senin beni kurtarman gerekiyordu," diye tısladı.

Vin ani bir şokla sahip olduğu bütün metalleri harladı. Zane'i geriye doğru İtti ve kendisini de kapının menteşelerine doğru Çekti. Geriye doğru uçarak sertçe kapıya çarptı, tahta hafifçe çatlamıştı ama o gümlemeden başka hiçbir şeyi hissedemeyecek kadar gergin, şok içindeydi.

Zane sessizce doğruldu, dimdik, karanlık bir şekildi. Vin öne doğru yuvarlanarak yerde çömeldi. Zane ona saldırıyordu. Gerçekten de saldırıyordu.

Ama... o...

"OreSeur!" dedi Vin aklının itirazlarını görmezden gelerek hançerlerini çekerken. "Kaç!"

Şifre verilmişti ve Vin Zane'in dikkatini kurt köpeğinden uzaklaştırmaya çalışarak öne atıldı. Zane kenara adım atarak onun saldırılarından rahat bir zarafetle kaçındı. Vin onun boynuna doğru bir bıçak savurdu. Zane başını hafifçe geriye doğru çekerken bıçak onu kıl payı kaçırdı. Vin onun yan tarafına, koluna, göğsüne doğru saldırdı. Her darbesi ıskaladı.

Vin onun atiyum yakacağını biliyordu. Bunu beklemişti zaten. Kayarak durup ona baktı. O kendi silahlarını çekmeye zahmet bile etmemişti. Vin'in önünde ayakta duruyordu, yüzü karanlıktı, sis ayaklarının altında bir göl gibi büyüyordu. "Neden beni dinlemedin Vin?" diye sordu. "Neden beni Straff'ın aleti olmaya devam etmeye zorluyorsun? İkimiz de bunun sonunun nereye gideceğini biliyoruz."

Vin onu duymazdan geldi. Dişlerini sıkarak bir saldırıya başladı. Zane umursamaz bir şekilde elinin tersiyle onu tokatladı ve o da Zane'in arkasındaki masa desteklerini hafifçe İterek kendisini sanki darbenin kuvveti yüzündenmiş gibi geriye doğru fırlattı. Duvara bindirdi, sonra da yere yığıldı.

Doğrudan irkilmiş olan OreSeur'un yanına.

O Vin'e atiyumu vermek için omzunu açmamıştı. Şifreyi anlamamış mıydı? "Sana verdiğim atiyum," diye tısladı Vin. "Ona ihtiyacım var. *Hemen*."

"Kandra," dedi Zane. "Bana gel."

OreSeur Vin'in gözlerinin içine baktı ve Vin de içlerinde bir şeyi gördü. Utanç. OreSeur bakışlarını kaçırdı, sonra da dizlerine kadar yükselen sisin arasından yürüyerek odanın ortasındaki Zane'e katıldı.

"Hayır..." diye fısıldadı Vin. "OreSeur!"

"Artık onun emirlerine uymayacaksın TenSoon," dedi Zane.

OreSeur başını eğdi.

"OreSeur, Kontrat!" dedi Vin dizlerinin üzerine kalkarken. "Benim emirlerime uymak *zorundasın*!"

"Benim Kontrat'ım Vin," dedi Zane. "Benim hizmetkârım. *Benim* emirlerim."

Benim Kontrat'ım...

Ve bir anda bütün parçalar yerine oturdu. Vin herkesten şüphe etmişti; Dockson, Breeze, hatta Elend, ama casusu hiç en mantıklı olan tek kişiyle ilişkilendirmemişti. Sarayda en başından beri bir kandra *zaten* vardı. Ve o da Vin'in yanındaydı.

"Üzgünüm Hanımım," diye fısıldadı OreSeur.

"Ne zamandır?" diye sordu Vin başını eğerek.

"Siz benim selefime, gerçek OreSeur'a köpek bedenini verdiğinizden beri," dedi kandra. "Ben onu o gün öldürdüm ve yerini alarak bir köpeğin bedenini giydim. Siz onu hiç bir kurt köpeği olarak görmediniz."

Dönüşümü daha kolay nasıl gizleyebilirdi ki? diye düşündü Vin. "Ama bizim sarayda bulduğumuz kemikler," dedi. "Onlar ortaya çıktığında sen duvarın üzerinde benimle birlikteydin. Onları..."

Vin o kemiklerin ne kadar taze oldukları konusunda kandranın sözüne güvenmişti, onların ne zaman çıktıkları konusunda onun sözüne güvenmişti. En başından beri değişimin o gün, Elend'le birlikte şehir duvarının üzerinde olduğu sırada gerçekleşmiş olması gerektiğini varsaymıştı; ama bunu yapmasının temel sebebi sadece OreSeur'un sözüydü.

Salak! diye düşündü. OreSeur, ya da Zane'in hitabına göre TenSoon, onu kendisinden başka herkesten şüphelenmeye yöneltmişti. Vin'in derdi neydi? O çoğu zaman hainlerin kokusunu almakta, samimiyetsizliği fark etmekte çok iyiydi. Kendi kandrasını nasıl gözden kaçırmış olabilirdi?

Zane öne doğru yürüdü. Vin dizlerinin üzerinde bekledi. *Zayıf*, dedi kendi kendisine. *Zayıf görün. Onun seni rahat bırakmasını sağla. Onun dikkatini başka...*

"Beni Teskin etmenin bir faydası olmayacak," dedi Zane sessizce Vin'i gömleğinin önünden kavrarken, onu yerden kaldırdı, sonra da tekrar aşağı fırlattı. Sis altında saçıldı, o zemine bindirirken etrafında bulutlar hâlinde yükseliyordu. Vin acı çığlığını bastırdı.

Sessiz kalmam gerek. Eğer muhafızlar gelirse, onları öldürür. Eğer Elend gelirse...

Vin'in sessiz kalması gerekliydi, Zane onun yaralı yan tarafını tekmelerken bile sessizdi. İnledi, gözleri yaşarıyordu.

"Sen beni kurtarabilirdin," dedi Zane ona yukarıdan bakarak. "Ben seninle birlikte gitmeye gönüllüydüm. Şimdi ne kaldı? Hiçbir şey. Straff'ın emirleri dışında hiçbir şey." Bu cümlenin noktası olarak bir tekme attı.

Küçük kal, dedi Vin kendi kendisine acının içinden. O *eninde sonunda seni rahat bırakacak...*

Ama Vin en son herhangi birisinin önünde eğilmek zorunda kaldığından beri yıllar geçmişti. Camon ve Reen'in önünde büzüldüğü günler neredeyse sisli gölgelerdi, Elend ve Kelsier tarafından önerilmiş olan ışığın karşısında unutulmuşlardı. Zane tekrar tekme atarken Vin sinirlenmeye başladığını fark etti.

Zane ayağını geri çekerek Vin'in yüzüne doğru nişan aldı ve Vin harekete geçti. Onun ayağı aşağı doğru yay çizerken Vin kendisini geriye doğru fırlattı, pencere mandallarını İterek sislerin arasından kayıp gitmişti. Lehim harlayarak kendisini ayaklarının üzerine fırlattı, zeminden kaldırdığı sis üzerinden akıyordu. Şimdi dizlerinden de yukarıya çıkmıştı.

Karanlık bir yüz ifadesiyle bakışına karşılık veren Zane'e ateş püsküren gözlerle baktı. Vin eğilerek öne atıldı ama Zane bir adımda onunla balkonun arasına geçerek ondan daha hızlı, ondan daha *önce* hareket etti. Balkona ulaşmanın ona bir faydası olacağından değildi; atiyum ile Zane onu kolaylıkla yakalayabilirdi.

Daha önce Zane'in ona atiyumla saldırmış olduğu zamanki gibiydi. Sadece bu sefer daha kötüydü. Önceden Vin, birazcık bile olsa, hâlâ kapışmakta olduklarına inanmayı başarabilmişti. Dost değilseler de, düşman da olmadıklarına. Vin onun kendisini öldürmek istediğine gerçekten inanmamıştı.

Bu sefer Vin'in öyle yanılsamaları yoktu. Zane'in gözleri karanlık, yüz ifadesi donuktu; tıpkı birkaç gün önceki o gece Cett'in adamlarını katlederken olduğu gibi.

Vin ölecekti.

Uzun bir süredir böyle bir korku hissetmemişti. Ama şimdi bunu görüyor, hissediyor, yaklaşmakta olan Zane'den kaçınırken kendi üzerindeki kokusunu alabiliyordu. Bir Sissoyluyla yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu hissetti, öldürmüş olduğu o askerlerin de hissetmiş olmaları gerektiği gibi. Savaşmak yoktu. Şans yoktu.

Hayır, dedi kendi kendine kuvvetli bir şekilde, yan tarafını tutarak. *Elend Straff'ın karşısında geri çekilmedi. Onun Allomansi'si yok ama koloss kampının ortasına daldı.*

Ben de bunu yenebilirim.

Bir haykırışla TenSoon'a doğru koştu. Köpek şaşkınlıkla geriye çekildi ama onun endişe etmesine gerek yoktu. Zane yine oradaydı. Bir omzunu Vin'e bindirdi, sonra da o yere düşerken bıçağını savurarak yanağı boyunca bir yara açtı. Kesik titizdi. Kusursuzdu. Neredeyse iki yıl önce ilk kez bir Sissoyluyla dövüşü sırasında öbür yanağına almış olduğu yaranın eşiydi.

Vin dişlerini gıcırdatarak, düşerken demir yaktı. Masasındaki bir keseyi Çekerek sikkeleri eline uçurdu. Diğer elini altında tutarak yere, yan tarafı üzerinde düştü ve kendisini tekrar ayaklarının üzerine fırlattı. Sikkelerden bir sağanağı keseden eline boşalttı, sonra da onları Zane'e doğru kaldırdı.

Çenesinden kan damladı. Sikkeleri İtti. Zane de onları İterek uzaklaştırmak için harekete geçti.

Vin gülümsedi, sonra da İterken duralümin yaktı. Sikkeler ileriye doğru fırladı ve onların ani geçişinin rüzgârı yerdeki sisi ikiye ayırarak altındaki zemini gözler önüne serdi.

Oda sallandı.

Ve göz açıp kapayana kadar, Vin kendisini arka duvara gömülmüş olarak buldu. Şaşkınlıkla nefes almaya çalıştı, ciğerlerindeki hava boşalmıştı, görüşü bulanıyordu. Kafası karışmış olarak başını kaldırdı, kendisini tekrar yerde bulduğu için şaşırmıştı.

"Duralümin," dedi Zane, hâlâ bir elini önünde kaldırmış olarak duruyordu. "TenSoon bana ondan bahsetti. Beni bakırım yanarken bile hissedebiliyor olman yüzünden yeni bir metalinin olduğu sonucuna varmıştık. Ondan sonra biraz araştırdı ve metalurjistinden gelen o notu buldu, faydalı bir şekilde duralümin yapmak için gerekli olan talimatları da içeriyordu."

Vin'in sersemlemiş aklı fikirlerin bağlantısını kurmaya çalıştı. Zane'in duralümini vardı. O metali kullanmış ve Vin'in ona doğru fırlattığı sikkelerden bir tanesini İtmişti. Onun ağırlığı Vin'inkiyle karşılaşırken geriye doğru savrulmamak için arkasındaki bir şeyleri de İtmiş olması gerekirdi.

Ve Vin'in kendi duralümin destekli İtmesi onu duvara vurmuştu. Düşünmekte zorluk çekiyordu. Zane öne doğru yürüdü. Vin sersemlemiş bir şekilde yukarı baktı, sonra da elleri ve dizlerinin üzerinde zorlanarak uzaklaştı, sislerin içinde emekliyordu. Yüz seviyesindeydi ve o serin, sessiz kargaşayı içine çekerken burun delikleri gıdıklanıyordu.

Atiyum. Vin'in atiyuma ihtiyacı vardı. Ama boncuk TenSoon'un omzunun içindeydi ve Çekerek yanına getiremezdi. Atiyumu orada taşımasının sebebi de, etin boncuğu Allomanserler'in etkisinden koruyacak olmasıydı. Tıpkı bir Sorgucu'nun vücudunu delip geçen kazıklar gibi, tıpkı onun kendi küpesi gibi. Bir insanın vücudunun içinde olan, hatta sadece delip geçen metaller en aşırı Allomantik kuvvetlerin dışında İtilemez ya da Çekilemezdi.

Ama Vin bunu bir kere yapmıştı. Lord Hükümdar'la savaştığı sırada. Bunu başarmasını sağlayan şey onun kendi gücü, hatta duralümin bile değildi. Başka bir şeydi. Sisler.

Vin onları içine çekmişti.

Bir şey onu sırtından vurarak yere doğru itti. Yerde yuvarlanarak yukarı doğru tekme attı ama ayağı Zane'in yüzünü birkaç atiyum destekli santimle ıskalamıştı. Zane tokatlayarak ayağını bir kenara itti, sonra da aşağı doğru uzanıp omuzlarından tutarak onu zemine vurdu.

Sisler, o altındaki Vin'e bakarken Zane'in etrafında çalkalanıyordu. Dehşetinin arasında Vin bir yıl önce Lord Hükümdar'la savaşırken yapmış olduğu gibi sislere doğru uzandı. O gün, onlar Vin'in Allomansi'sine yakıt olmuş, ona sahip olmaması gereken bir güç vermişlerdi. Onlara doğru uzandı, yardımları için yalvarıyordu.

Ve hiçbir şey olmadı.

Lütfen...

Zane onu bir kere daha zemine çarptı. Sisler onun yalvarışlarını duymazdan gelmeye devam etti.

Bükülerek destek almak için pencere çerçevesini Çekti ve Zane'i yan tarafa doğru itti. Yuvarlandılar, Vin üstte kalmıştı.

Bir anda ikisi birden fırlayarak yerden havalandılar, sislerin arasından patlayarak çıkıp tavana doğru uçtular. Zane yerdeki sikkeleri İterken yukarıya doğru fırlamışlardı. Tavana bindirdiler, Zane'in bedeni onu eziyor, tahta kalaslarla arasına kıstırıyordu. Yine Zane üstteydi, ya da daha doğrusu Zane alttaydı ama artık baskı yönü orasıydı.

Vin'in nefesi kesildi. O kadar güçlüydü ki. Vin'den daha güçlüydü. Zane'in parmakları lehime rağmen kollarına batıyordu ve yan tarafı da daha önceki yaraları yüzünden ağrıyordu. Savaşacak durumda değildi, başka bir Sissoyluya karşı değil.

Özellikle de atiyumu olan bir tanesine karşı.

Zane onları tavana doğru İtmeye devam etti. Vin'in saçları ona doğru döküldü ve aşağıdaki zeminde sisler çalkalandı, sanki yavaş yavaş yükselmekte olan bir girdap burgacı gibilerdi.

Zane İtmeyi bıraktı ve düştüler. Ama hâlâ kontrol ondaydı. Vin'i çevirerek tekrar sislerin içine düşerlerken aşağı fırlattı. Yere çarptılar, darbe Vin'in ciğerlerindeki havayı bir kez daha boşaltmıştı. Zane tepesine çökmüştü, sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Bütün o çabalar boşa gitti," diye tısladı. "Parlamento'da onun sana saldırdığından şüphelenesin diye Cett'in personelinin arasına bir Allomanser saklamak. Senden gözü korksun diye seni Elend'in önünde savaşmaya zorlamak. Gerçekten de ne kadar güçlü olduğunun farkına varasın diye seni güçlerini keşfetmeye itmek. Hepsi boşa gitti!"

Aşağı doğru eğildi. "Senin. Beni. Kurtarman. *Gerekiyordu*!" dedi, yüzü Vin'inkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, derin derin nefes alıyordu. Diziyle Vin'in mücadele etmekte olan kollarından bir tanesini yere yapıştırdı ve sonra da, garip bir şekilde gerçeküstü olan bir anda onu öptü.

Ve aynı anda da bıçağını göğüslerinden birisinin yan tarafına sapladı. Vin haykırmaya çalıştı ama bıçağı etine gömülürken Zane'in ağzı onunkini tutuyordu.

"Dikkatli olun Efendim!" diye aniden haykırdı OreSeur – TenSoon. "O kandralar hakkında çok şey biliyor!"

Zane başını kaldırıp baktı, eli duraklamıştı. Ses, acı Vin'in aklını berraklaştırdı. Kalay harlayıp kendisini şok ederek uyandırmak için acıyı kullandı, zihni açılmıştı.

"Ne?" diye sordu Zane kandraya doğru bakarak.

"O biliyor Efendim," dedi TenSoon. "O bizim sırrımızı biliyor. Bizim Lord Hükümdar'a neden hizmet ettiğimizi. Kontrat'a neden hizmet ettiğimizi. O bizim *Allomanserler'den neden bu kadar çok korktuğumuzu biliyor*."

"Sessiz ol," diye emretti Zane. "Ve daha fazla konuşma."

TenSoon sessizleşti.

Sırrımız... diye düşündü Vin kurt köpeğine doğru bir göz atarak, onun köpek yüzündeki endişeyi hissedebiliyordu. O *bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bana yardım etmeye çalışıyor.*

Sır. Kandraların sırrı. Vin'in onu Teskin etmeyi son denediği sefer acıyla ulumuştu. Ancak Vin onun yüz ifadesinde izin gördü. Bu yeterliydi.

TenSoon'a bir Teskin'le bindirdi. Kandra haykırarak uludu ama Vin daha da sertçe İtti. Hiçbir şey olmadı. Vin dişlerini sıkarak duralümin yaktı.

Bir şeyler kırıldı. Vin aynı anda iki yerdeydi. TenSoon'un duvarın yanında durduğunu hissedebiliyordu ve kendi vücudunun Zane'in kavrayışında olduğunu da hissedebiliyordu. TenSoon onun olmuştu, tamamıyla ve bütün olarak. Bir şekilde, tam olarak nasıl olduğunu bilmeden ona ilerlemesini emretti, vücudunu kontrol ediyordu.

Kocaman kurt köpeğinin gövdesi Zane'e bindirerek onu Vin'in üzerinden attı. Hançer kurtularak yere düştü ve Vin de tökezleyerek dizlerinin üzerine kalktı. Göğsünü kavrayarak oradaki ılık kanı hissetti. Zane yerde yuvarladı, belli ki şoke olmuştu ama ayaklarının üzerine kalktı ve TenSoon'u tekmeledi.

Kemikler kırıldı. Kurt köpeği taklalar atarak zemin boyunca yuvarlandı, doğrudan Vin'e doğru. Vin yuvarlanarak ayaklarının üzerinde kalkarken yerdeki bıçağı kaptı, sonra da bunu TenSoon'un omzuna daldırdı. Omzu kesip açtı, parmakları kas ve kirişleri hissediyordu. Kanlı ellerle ve tek bir atiyum boncuğuyla ayağa kalktı. Bunu zorlanarak yutarken Zane'e doğru dönüyordu.

"Görelim bakalım şimdi ne olacak," diye tısladı Vin atiyum yakarak. Düzinelerce atiyum gölgesi Zane'den dışarı fırladı, Vin'e onun yapmasının mümkün olduğu hareketleri gösteriyorlardı; hepsi de belirsizdi. Kendisi de onun gözleri için aynı kafa karıştırıcı kargaşayı yayıyor olacaktı. Eşitlenmişlerdi.

Zane dönerek onun gözlerinin içine baktı ve atiyum gölgeleri kayboldu.

İmkânsız! diye düşündü Vin. O atiyum rezervinin gitmiş olduğunu fark ederken TenSoon ayaklarının yanında inliyordu. Yanıp bitmişti. Ama boncuk o kadar büyüktü...

"Sen benim sana bizzat benimle dövüşmek için ihtiyacın olacak silahı vereceğimi mi düşünmüştün?" diye sordu Zane sessizce. "Sen gerçekten de benim sana atiyum vereceğimi mi düşündün?"

"Ama..."

"Bir parça kurşun," dedi Zane ilerlerken. "Etrafına ince bir tabaka atiyum kaplanmış. Ah, Vin. Senin gerçekten de kimlere güveneceğine daha çok dikkat etmen gerek."

Vin geriye doğru tökezledi, kendine güveninin eriyip gittiğini hissediyordu. *Onu konuştur*! diye düşündü. *Atiyumunu tüketmeye çalış.*

"Ağabeyim bana kimseye güvenmemem gerektiğini söylerdi..." diye mırıldandı. "O derdi ki... kim olsa bana ihanet eder."

"O bilge bir adammış," dedi Zane sessizce, göğsüne kadar yükselmiş olan sislerin içinde duruyordu.

"O paranoyak bir aptaldı," dedi Vin. "O beni hayatta tuttu ama beni enkaza çevirmişti."

"O zaman sana iyilik yapmış."

Vin TenSoon'un mahvolmuş, kanayan şekline baktı. Acı içindeydi, bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Uzaklardan gelen... gümlemeyi duyuyordu. Tuncunu tekrar yakmıştı. Yavaş yavaş başını kaldırdı. Zane ona doğru yürüyordu. Kendine güvenliydi.

"Sen benimle oynuyordun," dedi. "Elend'le aramızı bozdun. Bana onun benden korktuğunu düşündürdün, beni kullandığını düşündürdün."

"Kullanıyordu," dedi Zane.

"Evet," dedi Vin. "Ama bunun önemi yok, senin gösterdiğin şekilde değil. Elend beni kullanıyor. Kelsier beni kullandı. Bizler birbirimizi kullanırız, sevgi için, destek için, güven için."

"Güven seni öldürür," dedi Zane.

"O zaman ölmek daha iyi."

"Ben sana güvenmiştim," dedi Zane önünde durarak. "Ve sen bana ihanet ettin."

"Hayır," dedi Vin hançerini kaldırarak. "Ben seni kurtaracağım. Tıpkı senin istediğin gibi." Öne doğru fırladı ve saldırdı ama onun atiyumunun tükenmiş olabileceği yönündeki umudu boşa çıkmıştı. Zane umursamaz bir şekilde kenara çekildi, bıçağın vurmanın üç santim kadar yakına gelmesine izin vermişti ama aslında hiçbir zaman tehlikede olmamıştı.

Vin saldırmak için hızla döndü ama bıçağı yükselmekte olan sislerin tepesi boyunca kayarak sadece havayı kesti.

Zane onun sonraki saldırısı gelmeden önce hareket etti, daha Vin kendisi ne yapacak olduğunu bilmezken o saldırısından kaçınacak hareketi yapmıştı. Bıçağı onun demin durmakta olduğu yere saplandı.

O *fazla hızlı*, diye düşündü Vin, yan tarafı yanıyor, zihni zonkluyordu. Yoksa o zonklayan Miraç Kuyusu muydu?

Zane hemen önünde durdu.

O*na vuramıyorum*, diye düşündü hüsran içinde. O *benim nereye saldıracağımı benden önce bilirken vuramam*!

Vin durakladı.

Benden önce bilirken...

Zane geriye çekilerek odanın ortasına yakın bir yere geldi, sonra da tekmeleyerek düşmüş bıçağını havaya sıçratıp yakaladı. Vin'e doğru döndü, elindeki silahtan sis dökülüyordu, çenesi sıkılı ve gözleri karanlıktı.

O *benim nereye saldıracağımı benden önce biliyor.*

Vin hançerini kaldırdı, yüzünden ve yan tarafından kan akıyordu, gök gürültüsü gibi davul darbeleri zihninin içinde gürlüyordu. Sis neredeyse çenesine kadar çıkmıştı.

Vin aklını boşalttı. Bir saldırı planı yapmadı. Zane hançerini kaldırarak ona doğru koşarken tepki vermedi. Kaslarını gevşetti ve gözlerini kapattı, onun ayak

seslerini dinliyordu. Sisin etrafında yükseldiğini hissetti, Zane'in gelişiyle çalkalanıyordu.

Gözlerini aniden açtı. Zane bıçağını kaldırmıştı, savrulurken ışıldıyordu. Vin saldırmaya hazırlandı ama darbe hakkında düşünmedi, sadece vücudunun tepki vermesine izin verecekti.

Ve Zane'i çok ama çok dikkatli bir şekilde izledi.

Zane hafifçe sola doğru kaçındı, açık eli sanki bir şeyi yakalarcasına yukarı doğru hareket etti.

İşte! diye düşünen Vin, anında kendisini yan tarafa bükerek içgüdüsel saldırısını doğal yolundan sapmaya zorladı. Kolunu ve bıçağını savruluşun ortasında kıvırdı. Zane'in atiyumunun öngörmüş olduğu gibi, Vin sol taraftan saldırmak üzereydi.

Ama tepki vererek Zane ona ne yapacak olduğunu göstermişti. Vin'in geleceği görmesini sağlamıştı. Ve eğer Vin geleceği görebiliyorsa, değiştirebilirdi de.

Buluştular. Zane'in silahı onu omzundan vurdu. Ama Vin'in bıçağı onun boynuna isabet etmişti. Sol eli boş havanın üzerine kapandı, ona Vin'in kolunun nerede olacağını söylemiş olması gereken bir gölgeyi yakalamaya çalışıyordu.

Zane nefes almaya çalıştı ama Vin'in bıçağı nefes borusunu deşmişti. Hava bıçağın etrafındaki kandan içeri emildi ve Zane geriye doğru tökezledi, gözleri şok içinde kocaman açılmıştı. Gözleri Vin'inkilerle buluştu, sonra da vücudu tahta zemine gümlemeyle düşerek sislerin içine yıkıldı.

Zane sislerin içinden yukarıya doğru baktı, ona doğru baktı. *Ölüyorum*, diye düşündü.

Onun atiyum gölgesi en son anda *yanılmıştı*. İki gölge, iki olasılık. Zane yanlış olanı engellemeye çalışmıştı. O Zane'i oyuna getirmiş, bir şekilde yenmişti. Ve şimdi Zane ölüyordu.

Nihayet.

"Neden senin beni kurtaracağını düşünmüştüm biliyor musun?" diye fısıldamaya çalıştı ona, gerçi bir şekilde dudaklarının kelimeleri düzgünce oluşturamadığını biliyordu. "Ses. Sen benim karşılaştığım zaman öldürmemi söylemediği ilk insandın. Tek insan."

"Elbette ki sana *onu* öldürmeni söylemedim," dedi Tanrı.

Zane hayatının akıp gittiğini hissetti.

"Gerçekten de komik olan şey ne biliyor musun Zane?" diye sordu Tanrı. "Bütün bu olanların en eğlenceli yeri? Sen deli değilsin.

"Hiçbir zaman da değildin."

Zane dudaklarından kan gelerek anlaşılmaz biçimde konuşurken, Vin sessizce izledi. Dikkatli bir şekilde izliyordu, gırtlaktan bir bıçağın bir Sissoyluyu bile öldürmeye yetmesi gerekirdi ama bazen lehim kişinin inanılmaz şeyler yapmasını sağlayabiliyordu.

Zane öldü. Vin onun nabzını kontrol etti, sonra da hançerini geri aldı. Ondan sonra bir an için ayakta durdu, kendini... donuk hissediyordu; hem zihinsel, hem

de bedensel olarak. Bir elini yaralı omzuna doğru kaldırdı ve bunu yaparken yaralı göğsüne de değmişti. Çok fazla kan kaybetmekteydi ve zihni yine bulanıyordu.

Onu öldürdüm.

Lehim harlayarak kendisini hareket etmeye devam etmek için zorladı. Tökezleyerek TenSoon'a doğru gidip yanında diz çöktü.

"Hanımım," dedi o. "Özür dilerim..."

"Biliyorum," dedi Vin açtığı korkunç yaraya bakarak. Kandranın bacakları artık çalışmıyordu ve vücudu da doğal olmayan bir açıyla kıvrılmıştı. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Yardım mı?" dedi TenSoon. "Hanımım, ben sizi neredeyse öldürtüyordum!"

"Biliyorum," dedi Vin tekrar. "Acını nasıl yok edebilirim? Başka bir vücuda mı ihtiyacın var?"

TenSoon bir an için sessiz kaldı. "Evet."

"Zane'i al," dedi Vin. "En azından şu an için."

"O öldü mü?" diye sordu TenSoon şaşkınlıkla.

Göremezdi, diye fark etti Vin. *Onun Boynu kırılmış.*

"Evet," diye fısıldadı Vin.

"Nasıl, Hanımım?" diye sordu TenSoon. "Atiyumu mu tükendi?"

"Hayır," dedi Vin.

"O zaman nasıl?"

"Atiyumun da bir zayıflığı var," dedi Vin. "Senin geleceği görmeni sağlıyor."

"Bu... bir zayıflıkmış gibi görünmüyor Hanımım."

Vin içini çekti, hafifçe sallanıyordu. *Odaklan!* diye düşündü. "Atiyum yaktığın zaman birkaç dakika sonrasını görürsün ve o gelecekte ne olacağını değiştirebilirsin. Uçmaya devam etmiş olması gereken bir oku yakalayabilir, seni öldürmüş olması gereken bir darbeden kaçınabilir ve bir saldırıyı daha başlamadan önce engellemek için harekete geçebilirsin."

TenSoon sessizdi, belli ki aklı karışmıştı.

"O bana *benim* ne yapacağımı gösterdi," dedi Vin. "Ben geleceği değiştiremezdim ama Zane değiştirebilirdi. Daha kendim ne yapacağımı bilmiyorken, o benim saldırıma karşılık vererek istemeden bana da geleceği göstermiş oldu. Ben de ona karşı tepki verdim ve Zane hiç başlamayan bir saldırıyı engellemeye çalışmış oldu. Onu öyle öldürdüm."

"Hanımım... bu dâhice," diye fısıldadı TenSoon.

"Eminim ki bunu ilk düşünen ben olmamışımdır," dedi Vin yorgun bir şekilde. "Ama bu, bir insanın paylaşacağı türden bir sır değil. Her neyse, onun vücudunu al."

"Ben... o yaratığın kemiklerini giymemeyi tercih ederim," dedi TenSoon. "Siz onun ne kadar bozuk olduğunu bilmiyorsunuz Hanımım."

Vin yorgunlukla başını salladı. "İstersen, sana başka bir köpek vücudunu bulabilirim."

"Bu gerekli olmayacak Hanımım," dedi TenSoon sessizce. "Bana verdiğiniz diğer kurt köpeğinin kemikleri hâlâ bende ve büyük bir kısmı hâlâ sağlam. Eğer

onların birkaç tanesini bu vücuttaki iyi kemiklerle değiştirirsem, kullanmak için bütün bir iskelet oluşturabilirim."

"Öyle yap o zaman. Bundan sonra ne yapacağımızı planlamalıyız."

TenSoon bir an için sessiz kaldı. En sonunda konuştu. "Hanımım, şimdi benim efendim ölmüş olduğuna göre, benim Kontrat'ım hükümsüz kaldı. Ben... yeniden görevlendirilmek için halkıma geri dönmek zorundayım."

"Ah," dedi Vin hüzünle içi burkularak. "Tabii ya."

"Gitmek istemiyorum," dedi TenSoon. "Ama en azından halkıma rapor vermem gerek. Lütfen beni affedin."

"Affedilecek bir şey yok," dedi Vin. "Ve en sondaki ipucu için de sana teşekkür ediyorum."

TenSoon sessizce yatıyordu. Vin onun köpek gözlerindeki suçluluğu görebiliyordu. *Bana gerçek efendisine karşı yardım etmemiş olması gerekiyordu.*

"Hanımım," dedi TenSoon. "Siz artık bizim sırrımızı biliyorsunuz. Sissoylular bir kandranın bedenini Allomansi'yle kontrol edebilir. Ben sizin bu bilgiyle ne yapacağınızı bilmiyorum, ama size halkımın bin yıl boyunca kutsal saymış olduğu bir sırrı emanet etmiş olduğumu bilin. Allomanserler'in vücutlarımızın kontrolünü ele geçirerek bizleri köleye dönüştürebileceğini."

"Ben... ne olduğunu bile anlamıyorum."

"Belki de böylesi daha iyidir," dedi TenSoon. "Lütfen beni yalnız bırakın. Diğer köpeğin kemikleri dolapta duruyor. Siz geri döndüğünüz zaman ben gitmiş olacağım."

Vin başını sallayarak onaylayıp, ayağa kalktı. Sonra da gitti, sislerin içinden geçerek dışarıdaki koridoru arıyordu. Yaralarının bakıma ihtiyacı vardı. Sazed'e gitmesi gerektiğini biliyordu ama her nedense kendisini o yöne doğru gitmeye zorlayamıyordu. Sonunda koşmaya başlayana kadar daha da hızlı yürüdü, ayakları onu koridordan aşağı götürüyordu.

Her şey etrafında yıkılıyordu. Hepsiyle başa çıkamıyordu, her şeyi birbirine karıştırmadan edemiyordu. Ama istediği şeyin ne olduğunu biliyordu.

Ve o yüzden de ona doğru koştu.

O iyi bir adam; her şeye rağmen, o iyi bir adam. Fedakâr bir adam. Gerçekten de, onun bütün hareketleri; sebep olduğu bütün ölümler, yıkımlar ve acılar, onu derinden incitti. Bütün bu şeyler, aslına bakılırsa onun açısından bir tür fedakârlıktı.

48

ELEND, JASTES'A YAZDIĞI MEKTUBA GÖZ gezdirirken esnedi. Belki de eski arkadaşını mantıklı olmaya ikna edebilirdi.

Eğer yapamazsa... eh, Elend'in masasında Jastes'ın kolosslara "ödeme yapmak" için kullandığı tahta sikkelerin bir kopyası duruyordu. Bu kusursuz bir kopyaydı, Clubs bizzat yontmuştu. Elend kendisinin Jastes'tan daha fazla tahtaya erişimi olduğundan oldukça emindi. Eğer Penrod'nun birkaç hafta için daha oyalanmasına yardım edebilirse, kolossları saldırmamaya ikna etmeye yetecek kadar çok "para" yapmayı başarabilirlerdi.

Kalemini bırakarak gözlerini ovuşturdu. Saat geç olmuştu. Yatma zamanı...

Kapısı çarpılarak açıldı. Elend hızla döndü ve oda boyunca koşarak kollarına atılan telaşlı bir Vin'in görüntüsüyle karşılaştı. Ağlıyordu.

Ve kanla kaplıydı.

"Vin!" dedi. "Ne oldu?"

"Onu öldürdüm," dedi Vin ve başını Elend'in göğsüne gömdü.

"Kimi?"

"Kardeşini," dedi. "Zane. Straff'ın Sissoylusu. Onu öldürdüm."

"Dur. Ne? *Kardeşim* mi?"

Vin başını salladı. "Özür dilerim."

"Boş ver onu, Vin!" dedi Elend onu nazik bir şekilde kendisinden uzaklaştırarak itip koltuğuna oturturken. Yanağında bir kesik vardı ve gömleği kanla ışıldıyordu. "Lord Hükümdar adına! Ben hemen gidip Sazed'i getiriyorum."

"Beni bırakma," dedi Vin koluna asılarak.

Elend durakladı. Bir şeyler değişmişti. Onun yine Elend'e ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "O zaman benimle gel. Ona beraberce gidelim."

Vin başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Biraz sallandı ve Elend içinde ani bir korku hissetti, ama onun gözlerindeki kararlılık itiraz edebileceği bir şey değildi. Kolunu Vin'in beline doladı, Sazed'in odalarına doğru giderlerken Vin ona yaslanıyordu. Elend kapıyı çalmak için duraksadı ama Vin kapıyı doğrudan iterek karanlık odaya girdi, sonra da sendeledi ve hemen içeride yere oturdu.

"Ben... burada oturayım," dedi.

Elend endişeli bir şekilde onun yanında durakladı, sonra da lambasını kaldırdı ve yatak odasına doğru seslendi. "Sazed!"

Bir an sonra Terrisli belirdi, beyaz bir uyku cüppesi giyiyordu ve tükenmiş gibi görünüyordu. Vin'i fark etti, birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, sonra da odalarının içinde kayboldu. Bir an sonra önkoluna bağlanmış bir metalakıl kolluk ve bir tıbbi malzeme çantasıyla geri döndü.

"Şimdi Leydi Vin," dedi Sazed çantayı yere koyarken. "Üstat Kelsier sizi bu hâlde görse ne düşünürdü? Siz bu şekilde çok fazla giysiyi harap ediyorsunuz, diye düşünüyorum ben..."

"Bu eğlenilecek zaman değil Sazed," dedi Elend.

"Özür diliyorum Majesteleri," dedi Sazed dikkatli bir şekilde Vin'in omzundaki kumaşı kesip atarken. "Ancak o hâlâ kendindeyse, ciddi bir tehlike içinde değil demektir." Yaraya daha yakından baktı, bir yandan da çantasından temiz kumaşlar çıkarıyordu.

"Gördünüz mü?" diye sordu Sazed. "Bu kesik derin ama bıçak kemikten sekmiş ve herhangi bir önemli damara da isabet etmemiş. Bunu burada tutun." Yaraya bir kumaş bastırdı ve Elend de elini onun üstüne koydu. Vin gözleri kapalı oturuyordu, sırtı duvara dayalıydı, yavaş yavaş çenesinden kan damlıyordu. Acı çekmekten çok tükenmiş gibi görünüyordu.

Sazed bıçağını aldı ve Vin'in gömleğinin ön tarafını keserek yaralı göğsünü açığa çıkardı.

Elend durakladı. "Belki de ben..."

"Kal," dedi Vin. Bu bir yalvarış değil, bir emirdi. O başını kaldırarak gözlerini açarken Sazed sessizce yaraya bakarak cıkladı, sonra da çantadan uyuşturucu bir madde ile iğne ve iplik çıkardı.

"Elend," dedi Vin. "Sana bir şey söylemem gerek."

Elend durakladı. "Pekâlâ."

"Kelsier hakkında bir şeyi fark ettim," dedi sessizce. "Konu o olduğu zaman hep yanlış şeylerin üzerine odaklanıyorum. Onun beni bir Allomanser olmam için eğiterek harcadığı saatleri unutmak zor. Ama onu yücelten şey savaşma becerisi değildi, haşinliği ya da vahşiliği değildi, hatta gücü ve içgüdüleri bile değildi."

Elend kaşlarını çattı.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Vin.

Elend başını iki yana salladı, hâlâ kumaşı onun omzuna bastırıyordu.

"Onun güvenme becerisiydi," dedi. "Bu onun iyi insanları alıp, onları *daha iyi* insanlara çevirme şekliydi, onlara ilham verme şekliydi. Onun çetesi etkiliydi, çünkü o onlara güveniyordu, çünkü onlara saygı duyuyordu. Ve karşılık olarak, onlar da birbirlerine saygı duyuyordu. Breeze ve Clubs gibi adamlar kahraman oldular çünkü Kelsier'in onlara inancı vardı."

Vin başını kaldırarak Elend'e baktı, yorgun gözlerini kırpıştırıyordu. "Ve sen bunda Kelsier'in hiçbir zaman olmadığı kadar iyisin Elend. Onun bunun için uğraşması gerekiyordu. Sen bunu içgüdüsel olarak yapıyorsun, Philen gibi çakallara bile sanki iyi ve onurlu insanlarmış gibi muamele ediyorsun. Bu bazılarının düşündüğü gibi saflık değil. Bu Kelsier'in sahip olduğu şey, sadece daha da fazlası. O senden ders alabilirdi."

"Sen bana fazla güveniyorsun," dedi Elend.

Vin yorgun başını salladı. Sonra da Sazed'e doğru döndü.

"Sazed?" dedi.

"Evet çocuğum?"

"Sen hiç evlilik töreni biliyor musun?"

Elend şoktan neredeyse kumaşı düşürecekti.

"Birkaç tane biliyorum," dedi Sazed yarayla ilgilenirken. "İki yüz kadar aslında."

"En kısa olanı hangisi?" diye sordu Vin.

Sazed bir dikişi çekerek sıktı. "Larsta halkı sadece yerel bir rahibin huzurunda yapılan ilan-ı aşkı yeterli bulurdu. Basitlik onların inanç yapısının ilkelerinden birisiydi, belki de sürgün edilmiş oldukları, karmaşık bürokratik kurallar sistemiyle meşhur diyarın âdetlerine karşı bir tepki olarak. Bu iyi bir dindir, doğada bulunan basit güzelliğin üzerine odaklanmış olan bir din."

Vin Elend'e baktı. Yüzü kanlı, saçı darmadağınıktı.

"Bak şimdi," dedi Elend. "Vin, sence biraz beklememiz gerekmez mi, sen iyice..."

"Elend," diye araya girdi. "Seni seviyorum."

Elend dondu.

"Sen beni seviyor musun?" diye sordu.

Bu delilik. "Evet," dedi Elend sessizce.

Vin hâlâ çalışmakta olan Sazed'e döndü. "Ee?"

Sazed başını kaldırdı, parmakları kanlıydı. "Bu böylesine bir olay için çok garip bir zaman, diye düşünüyorum ben."

Elend katılarak başını salladı.

"Bu sadece birazcık kan," dedi Vin yorgun bir şekilde. "Oturmak bana iyi geldi."

"Evet," dedi Sazed. "Ancak siz biraz fazla heyecanlıymış gibi görünüyorsunuz Leydi Vin. Bu kolaylıkla, güçlü duyguların etkisi altındayken verilecek bir karar değil."

Vin güldü. "Evlenme kararı güçlü duyguların etkisiyle verilmemeli mi?"

Sazed bocaladı. "Bu tam olarak benim demek istediğim şey değil. Ben sadece sizin zihinsel durumunuzun tamamen sağlıklı olduğundan emin olamıyorum, Leydi Vin."

Vin başını iki yana salladı. "Benim aylardır olmadığı kadar aklım başımda. Tereddüt etmeyi kesmemin zamanı geldi Sazed; endişe etmeyi kesmemin zamanı, bu çetenin içindeki yerimi kabul etmemin zamanı. Artık ne istediğimi biliyorum. Elend'i seviyorum. Birlikte nasıl bir ömrümüz olur bilmiyorum ama en azından biraz olmasını istiyorum."

Sazed bir an için durdu, sonra da dikişine geri döndü. "Ya siz, Lord Elend? Sizin düşünceleriniz nedir?"

Onun düşünceleri *neydi*? Daha geçen günü hatırladı, Vin'in ayrılmaktan bahsettiği ve içinin burkulduğu zamanı. Onun bilgeliğine, dobralığına ve Elend'e duyduğu basit ama ucuz olmayan bağlılığına ne kadar çok bel bağladığını düşündü. Evet, Elend onu seviyordu.

Dünya son zamanlarda karman çorman olmuştu. Hatalar yapmıştı. Ama olan biten her şeye rağmen, hayal kırıklıklarına rağmen, Elend hâlâ Vin'le birlikte olmayı güçlü bir şekilde istediğini hissediyordu. Bu bir buçuk yıl önce balolarda hissettiği o tasasız tutkunluk değildi. Ama daha sağlam bir şey gibi geliyordu.

"Evet Sazed," dedi. "Ben onunla evlenmeyi istiyorum. Bunu epey bir süredir istiyorum. Ben... ben şehre ya da krallığıma ne olacağını bilmiyorum ama olduğu zaman Vin'le birlikte olmayı istiyorum."

Sazed çalışmaya devam etti. "Pekâlâ o zaman," dedi en sonunda. "Eğer dilediğiniz benim şâhitliğimse, o zaman sizindir."

Elend çömeldi, hâlâ kumaşı Vin'in omzuna bastırıyordu, kendini biraz afallamış gibi hissediyordu. "Bu kadar mı yani?"

Sazed başını sallayarak onayladı. "Bu da sizlerin bir obligatörden alabileceğiniz herhangi bir şâhitlik kadar geçerlidir, diye düşünüyorum ben. Haberiniz olsun ki, Larsta aşk yemini bağlayıcıdır. Onların kültüründe boşanma yoktu. Benim bu olaya şâhitliğimi kabul ediyor musunuz?"

Vin başını sallayarak doğruladı. Elend kendisinin de aynı şeyi yaptığını hissetti.

"O zaman sizler evlisiniz," dedi Sazed ipin ucunu düğümleyerek, sonra Vin'in göğsünün üzerine bir kumaş serdi. "Bir süre bunu tutun Leydi Vin ve kanamanın geri kalanını da durdurun." Sonra da yanağına geçti.

"Ben bir tören filan olması gerekirmiş gibi hissediyorum," dedi Elend.

"Size bir tören de yapabilirim, eğer istiyorsanız," dedi Sazed. "Ama ben sizin buna ihtiyacınızın olduğunu düşünmüyorum. İkinizi de uzun bir süredir tanıyorum ve bu birleşmeyi seve seve kutsuyorum. Sadece tavsiyede bulunacağım. Sevdiklerine verdikleri sözleri hafife alanlar, hayatta çok az kalıcı tatmin bulur. Bu yaşamak için kolay bir zaman değil. Bu, sevmek için de zor bir zaman olması gerektiği anlamına değil, hayatlarınızın ve ilişkinizin üzerinde sıra dışı baskılar bulacağınız anlamına geliyor.

"Bu akşam birbirinize ettiğiniz aşk yeminini unutmayın. Bu sizlere önümüzdeki günlerde çok güç verecektir, diye düşünüyorum ben." Bununla birlikte Vin'in

yüzündeki son dikişi de çekerek sıktı ve nihayet omzuna geçti. Oradaki kanama büyük ölçüde durmuştu, Sazed üzerinde çalışmaya başlamadan önce bir an yarayı inceledi.

Vin başını kaldırarak Elend'e bakıp gülümsedi, biraz uykulu gibi görünüyordu. Elend ayağa kalktı ve odanın lavabosuna gitti, sonra Vin'in yüzünü ve yanağını silmek için nemli bir bezle geri döndü.

"Özür dilerim," dedi kız sessizce, Sazed etrafından dolaşarak Elend'in diz çökmekte olduğu yere geçerken.

"Özür mü? Babamın Sissoylusu için mi?" dedi Elend.

Vin başını salladı. "Hayır. Bu kadar beklettiğim için."

Elend gülümsedi. "Sen beklemeye değersin. Dahası, sanırım benim de birkaç şeyi öğrenmem gerekiyordu."

"Nasıl kral olunacağı gibi mi?"

"Ve nasıl bırakılacağı gibi."

Vin başını sallayarak reddetti. "Sen kral olmayı hiç bırakmadın Elend. Onlar senin tacını alabilirler ama onurunu alamazlar."

Elend gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ancak ben şehir için ne kadar faydalı oldum, bilmiyorum. Sadece burada olarak bile halkı böldüm ve şimdi sonunda kontrol Straff'a geçecek."

"Eğer bu şehrin içine adımını atarsa Straff'ı öldürürüm."

Elend dişlerini gıcırdattı. *Yine aynı sorunlara geri döndük.* Vin'in bıçağını Straff'ın boğazına dayamaya ancak bir yere kadar devam edebilirlerdi. O kımıldanmanın bir yolunu bulacaktı ve her zaman Jastes ve o kolosslar da vardı...

"Majesteleri," dedi Sazed çalışmaya devam ederken. "Belki de ben bir çözüm önerebilirim."

Elend bir kaşını kaldırarak Terrisliye göz attı.

"Miraç Kuyusu," dedi Sazed.

Vin'in gözleri anında açıldı.

"Tindwyl ve ben Çağların Kahramanı'nı araştırıyorduk," diye devam etti Sazed. "Rashek'in Kahraman'ın yapması gereken şeyi hiç yapmadığına ikna olmuş durumdayız. Hatta bu bin yıl önceki Alendi'nin *gerçekten* de Kahraman olup olmadığından bile emin değiliz. Çok fazla tutarsızlık, çok fazla sorun ve uyuşmazlık var. Dahası sisler, Zifir, hâlâ burada. Ve şimdi insanları da öldürüyor."

Elend kaşlarını çattı. "Ne diyorsun?"

Sazed bir dikişi çekerek sıktı. "Hâlâ bir şey yapılması gerek Majesteleri. Önemli bir şey. Buna daha dar bir açıdan bakıldığı zaman, Luthadel'deki olaylar ile Miraç Kuyusu'nun yükselişi ilişkili değilmiş gibi görünebilir. Ancak daha geniş bir açıdan bakılırsa, bunlar birbirleri için çözüm olabilirler."

Elend gülümsedi. "Kilit ve anahtar gibi."

"Evet Majesteleri," dedi Sazed gülümseyerek. "Aynen onun gibi."

"Gümlüyor," diye fısıldadı Vin gözlerini kapatarak. "Kafamın içinde. Onu *hissedebiliyorum*."

Sazed durakladı, sonra da Vin'in kolunun etrafına bir bandaj sardı. "Nerede olduğunu hissedebiliyor musunuz?"

Vin başını salladı. "Ben... Titreşimlerin bir yönü varmış gibi görünmüyor. Ben onların uzakta olduklarını düşünmüştüm ama gittikçe güçleniyorlar."

"Bu Kuyu'nun gücünün geri dönüşü olmalı," dedi Sazed. "Nerede bulunacağını biliyor olmam talihli bir durum."

Elend döndü ve Vin tekrar gözlerini açtı.

"Araştırmalarım yeri ortaya çıkardı Leydi Vin," dedi Sazed. "Size metalakıllarımdan bir harita çizebilirim."

"Nerede?" diye fısıldadı Vin.

"Kuzeyde," dedi Sazed. "Terris'in dağlarında. Deryatith adındaki, daha alçak zirvelerden birinin üstünde. Yılın bu zamanında oraya seyahat etmek zor olacaktır..."

"Ben gidebilirim," dedi Vin kararlı bir şekilde, Sazed dönerek göğüs yarası üzerinde çalışırken. Elend tekrar kızardı, sonra da arkasını dönerken durakladı.

Ben... evliyim. "Gidecek misin?" diye sordu Elend Vin'e bakarak. "Şimdi mi?"

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadı Vin. "Ona gitmem *gerekli* Elend."

"Siz de onunla birlikte gitmelisiniz Majesteleri," dedi Sazed.

"Ne?"

Sazed içini çekerek başını kaldırdı. "Bizim gerçeklerle yüzleşmemiz gerekiyor Majesteleri. Sizin de biraz önce söylediğiniz gibi, Straff kısa süre sonra bu şehri ele geçirecek. Eğer burada olursanız, idam edileceksiniz. Ancak Leydi Vin'in Kuyu'yu güvenceye almak için şüphesiz ki yardıma ihtiyacı olacaktır."

"Kuyu'nun çok büyük güce sahip olduğu varsayılıyor," dedi Elend çenesini ovuşturarak. "Sence o orduları yok etmemiz mümkün olabilir mi?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Onu kullanamayız," diye fısıldadı. "Güç bir ayartma. Geçen sefer yanlış giden şey de buydu. Rashek gücü bırakmak yerine kendisine aldı."

"Bırakmak mı?" diye sordu Elend. "Bu ne demek?"

"Gitmesine izin vermek Majesteleri," dedi Sazed. "Zifir'i *onun* kendi başına yenmesine izin vermek."

"Güven," dedi Vin. "Mesele güven."

"Ancak ben bu gücü serbest bırakmanın dünya için çok büyük şeyler yapabileceğini düşünüyorum," dedi Sazed. "Bazı şeyleri değiştirecek ve Lord Hükümdar'ın verdiği zararın büyük bir kısmını da tamir edecektir. Benim bunun kolossları yok edeceği yönünde güçlü bir tahminim var, çünkü onlar Lord Hükümdar'ın gücü suiistimal ederek kullanması ile yaratılmışlardı."

"Ama şehir Straff'ın elinde olacak," dedi Elend.

"Evet," dedi Sazed. "Ama eğer siz giderseniz, geçiş süreci barışçıl olacaktır. Parlamento neredeyse onu imparatorları olarak kabul etmeye karar verdi sayılır ve görünüşe göre o da Penrod'nun tebaa kral olarak hükmetmesine izin verecekmiş. Kan dökülmeyecek ve sizler de dışarıdan direniş organize edebileceksiniz. Daha-

sı, gücü serbest bırakmanın ne yapacağını kim bilebilir? Leydi Vin de tıpkı Lord Hükümdar gibi değişebilir. Çete şehrin içinde saklanıyorken, babanızı devirmek o kadar da zor olmamalı, özellikle de bir yıl kadar sonra gevşediğinde."

Elend dişlerini sıktı. *Bir devrim daha.* Ancak Sazed'in söylediği şeyler mantıklıydı. *O kadar uzun zamandır küçük ölçek hakkında endişe edip duruyorduk.* İçinde bir sıcaklık ve sevgi dalgası hissederek Vin'e bir bakış attı. *Belki de bana anlatmaya çalıştığı şeyleri dinlemeye başlamamın zamanı gelmiştir.*

"Sazed," dedi Elend, aklına gelen ani bir düşünce ile. "Sen Terris halkını bize yardım etmeye ikna edebileceğimi düşünüyor musun?"

"Belki Majesteleri," dedi Sazed. "Benim müdahale etmeme karşı olan ve görmezden gelmekte olduğum yasaklama, Sinod bana farklı bir görev verdiği içindi, bizler her türlü eylemden kaçınmaya inandığımız için değil. Eğer siz Sinod'u Luthadel'de güçlü bir müttefikin Terris halkına faydalı olacağına ikna edebilirseniz, belki de Terris'ten askeri yardım elde etmeyi başarabilirsiniz."

Elend başını salladı, düşünceliydi.

"Kilit ve anahtarı hatırlayın Majesteleri," dedi Sazed, Vin'in ikinci yarasını da bitirirken. "Bu durumda, gitmek sizin yapmanız gereken şeyin tam tersiymiş gibi görünüyor. Ancak eğer daha geniş açıdan bakacak olursanız, göreceksiniz ki bu tam olarak yapmanız *gereken* şey."

Vin gözlerini açarak Elend'e baktı, gülümsüyordu. "Bunu yapabiliriz Elend. Benimle gel."

Elend bir an için durdu. *Kilit ve anahtar...* "Pekâlâ," dedi. "Vin iyileşir iyileşmez gideceğiz."

"Onun yarın ata binebilmesi gerekir," dedi Sazed. "Lehimin beden için neler yapabileceğini siz de biliyorsunuz."

Elend başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Seni daha önceden dinlemiş olmalıydım Vin. Dahası, ben her zaman senin vatanını görmeyi istemişimdir Sazed. Sen bize yol gösterebilirsin."

"Benim burada kalmam gerekiyor korkarım ki," dedi Sazed. "Oradaki işime devam edebilmek için kısa süre sonra Güney'e gitmem gerekecek. Ancak Tindwyl sizinle gelebilir, onun elinde Sırdaş kardeşlerime aktarılması gereken önemli bilgiler var."

"Küçük bir grup olması gerekecek," dedi Vin. "Straff'ın adamlarından daha hızlı gitmemiz, ya da yanlarından gizlice geçmemiz gerekecek."

"Sadece siz üçünüz, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Ya da belki de sizler uyurken nöbet tutmaya yardım edecek bir kişi daha, avlanmakta ve gözcülükte becerikli olan bir kişi. Lord Yorlatek belki?"

"Dikiz mükemmel olur," dedi Elend başını sallayarak onaylarken. "Sen diğer çete üyelerinin şehirde güvende olacaklarından emin misin?"

"Elbette güvende olmazlar," dedi Vin gülümseyerek. "Ama onlar uzman. Onlar Lord Hükümdar'dan saklandı, Straff'tan da saklanabileceklerdir. Özellikle de seni güvende tutma konusunda endişe etmelerine gerek olmazsa."

"O zaman karar verildi," dedi Sazed ayağa kalkarak. "Bu gece siz ikiniz iyi dinlenmeye çalışmalısınız, ilişkinizin durumundaki değişime rağmen. Yürüyebilir misiniz Leydi Vin?"

"Gerek yok," dedi Elend, eğilerek onu kaldırırken. Vin kollarını ona doladı ama kavrayışı sıkı değildi ve Elend onun gözlerinin şimdiden tekrar kapanmaya başladığını görebiliyordu.

Elend gülümsedi. Bir anda dünya çok daha basit bir yer gibi görünmüştü. Biraz zaman ayıracak ve gerçekten de önemli olan şeyler ile harcayacaktı; ondan sonra, bir kere Vin ve o Kuzey'den yardım bulduktan sonra geri dönebilirlerdi. Elend aslında geri dönerek yenilenmiş bir canlılıkla sorunlarıyla yüzleşmeyi iple çekiyordu.

Vin'i sıkı sıkı tuttu, Sazed'e başıyla iyi geceler diledi, sonra da çıkarak kendi odalarına doğru yürümeye başladı. Görünüşe göre her şey yoluna girecekti.

Sazed yavaşça ayağa kalkarak ikilinin gidişini izledi. Luthadel'in düşüşünü duydukları zaman kendisi hakkında ne düşüneceklerini merak etti. En azından destek için birbirlerine dayanabilirlerdi.

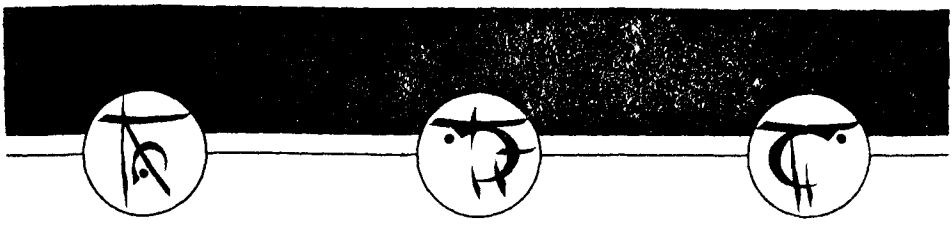
Evliliklerini onaylaması Sazed'in onlara verebileceği son hediyeydi; hayatlarıyla beraber. *Tarih beni yalanlarım için nasıl yargılayacak?* diye merak etti. *Böylesine politikaya karışan bir Terrisli için, arkadaşlarının hayatlarını kurtarmak için mitoloji uyduran Terrisli için ne düşünecek?* Kuyu hakkında söylediği şeyler elbette gerçek değildi. Eğer öyle bir güç gerçekten vardıysa bile, Sazed'in bunun nerede olduğu ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tarihin onu nasıl yargılayacağı büyük olasılıkla Elend ve Vin'in hayatlarıyla ne yapacaklarına bağlıydı. Sazed sadece doğru şeyi yapmış olduğunu umut edebiliyordu. Onların gitmesini izleyerek, diri aşklarının sağ kalacağını bilerek, kararına gülümsemeden edemiyordu.

Bir iç çekişle eğildi ve tıbbi malzemelerini topladı, sonra da Vin ve Elend'e söz vermiş olduğu haritayı uydurmak için odasına geri döndü.

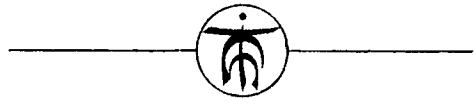
DÖRDÜNCÜ BÖLÜMÜN SONU

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAR VE KÜL

O kendi gördüğü kadarıyla çoğunluğun iyiliğine ulaşmak için, kendi iradesinden vazgeçmeye alışkın.

49

"SİZ BİR APTALSINIZ ELEND VENTURE," diye çıkıştı Tindwyl, kollarını kavuşturmuş, gözleri memnuniyetsizlikle genişlemişti.

Elend eyerindeki bir kayışı çekerek sıktı. Tindwyl'in onun için hazırlamış olduğu kıyafetler, siyah ve gümüş renkli bir binici üniformasını da içeriyordu ve o da şu anda bunu giymekteydi, deri eldivenler parmaklarına tam oturuyordu ve koyu bir pelerin de külden koruyordu.

"Siz beni dinliyor musunuz?" diye hesap sordu Tindwyl. "Gidemezsiniz! Şimdi olmaz! Halkınız böylesine bir tehlike içindeyken değil!"

"Ben onları başka bir yolla koruyacağım," dedi Elend yük atlarını kontrol ederek.

Kalenin geliş ve gidişler için kullanılan üstü kapalı yolundaydılar. Pelerininin neredeyse tamamıyla örttüğü Vin, kendi atının üstünde oturmuştu, elleri dizginleri gergin bir şekilde tutuyordu. Çok az binicilik tecrübesi vardı ama Elend onun koşmasına izin vermeyi reddetmişti. Lehim olsun olmasın, Parlamentodaki dövüşünün yaraları hâlâ tam olarak iyileşmemişti, önceki gece gördüğü zarardan ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Başka bir yolla mı?" diye sordu Tindwyl. "Sizin onların yanında olmanız gerekir. Siz onların kralısınız!"

"Hayır *değilim*," diye tersledi Elend Terrisliye doğru dönerek. "Onlar beni reddetti, Tindwyl. Şimdi endişe etmem gereken daha geniş bir açıda daha önemli olaylar var. Onlar geleneksel bir kral mı istiyor? Eh, o zaman babama gidebilirler. Ben Terris'ten geri döndüğüm zaman, belki ne kaybettiklerini de anlamış olurlar."

Tindwyl başını iki yana salladı ve öne doğru yaklaşarak hafifçe konuştu. "Terris mi, Elend? Siz kuzeye gidiyorsunuz. Onun için. Onun neden oraya gitmek istediğini biliyorsunuz, değil mi?"

Elend durakladı.

"Hah, demek biliyorsunuz," dedi Tindwyl. "Siz bunun hakkında ne düşünüyorsunuz Elend? Bana bu hezeyanlara inandığınızı söylemeyin. O kendisinin Çağların Kahramanı olduğunu düşünüyor. Oradaki dağlarda bir şeyler bulacağını varsayıyor, bir tür güç ya da bir tür ilham, onu tanrısal bir varlığa dönüştürecek bir şeyler."

Elend Vin'e göz attı. Hâlâ atının üzerinde sessizce oturuyordu, kapüşonunu indirmiş yere bakmaktaydı.

"O ustasını takip etmeye çalışıyor Elend," diye fısıldadı Tindwyl. "Firari bu insanlar için bir tanrıya dönüştü, o yüzden kendisinin de aynısını yapmak zorunda olduğunu düşünüyor."

Elend Tindwyl'e döndü. "Eğer gerçekten inandığı şey buysa, o zaman onu destekleyeceğim."

"Siz onun deliliğine destek mi olacaksınız?" diye sordu Tindwyl.

"Karımdan bu şekilde bahsetmeyeceksin," dedi Elend, buyurgan ses tonu Tindwyl'in geri çekilmesine neden olmuştu. Eyerine üzerine tırmandı. "Ben ona güveniyorum Tindwyl. Güvenin bir parçası da inançtır."

Tindwyl küçümsemeyle homurdandı. "Sizin onun bir tür vaat edilmiş kurtarıcı olduğuna inanıyor olmanız mümkün değil Elend. Ben sizi tanıyorum, siz bir âlimsiniz. Firari Kilisesi'ne sadık olduğunuzu ilan etmiş olabilirsiniz ama doğaüstü zırvalara benden daha fazla inanmıyorsunuz."

"Ben inanıyorum ki," dedi Elend katı bir şekilde, "Vin benim karım ve ben de onu seviyorum. Onun için önemli olan herhangi bir şey, benim için de önemlidir. Ve onun inandığı herhangi bir şeyin de benim için en azından bunun kadar doğruluk payı var. Biz kuzeye gidiyoruz. Oradaki gücü serbest bıraktıktan sonra geri döneceğiz."

"İyi," dedi Tindwyl. "O zaman siz halkını terk etmiş olan bir korkak olarak hatırlanacaksınız."

"Git!" diye emretti Elend parmağını kaldırıp kaleye doğru işaret ederek.

Tindwyl hızla dönerek kapı ağzına doğru sert adımlarla ilerlemeye başladı. Geçerken daha önce kitap büyüklüğündeki, kahverengi kâğıda sarılarak kalın bir iple bağlanmış bir paketi bırakmış olduğu eşya masasını işaret etti. "Sazed bunu Sırdaş Sinodu'na teslim etmenizi istiyor. Onları Tathingdwen şehrinde bulacaksınız. Sürgününüzün tadını çıkarın Elend Venture." Sonra da gitti.

Elend içini çekerek atını Vin'inkinin yanına doğru ilerletti.

"Teşekkür ederim," dedi Vin sessizce.

"Ne için?"

"Söylediğin şeyler için."

"Sözlerimde samimiydim Vin," dedi Elend uzanarak bir elini onun omzuna koyarken.

"Tindwyl haklı olabilir, biliyorsun," dedi Vin. "Sazed'in dediklerine rağmen, ben deli olabilirim. Sana sislerin içinde bir ruh gördüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Elend yavaş yavaş başıyla onayladı.

"Ee, onu tekrar gördüm," dedi Vin. "Sisteki desenlerden oluşmuş bir hayalet gibi. Onu sürekli görüyorum, beni gözlüyor, beni takip ediyor. Ve kafamın içinde de o ritimleri duyuyorum; heybetli, güçlü gümlemeler, Allomantik titreşimler gibi. Yalnız artık onları duyabilmek için tunca ihtiyacım kalmadı."

Elend onun omzunu sıktı. "Ben sana inanıyorum Vin."

Vin çekinerek başını kaldırıp baktı. "Öyle mi, Elend? Gerçekten mi?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Elend. "Ama çok uğraşıyorum. Ne olursa olsun, ben kuzeye gitmenin doğru şey olduğunu düşünüyorum."

Vin yavaşça başıyla onayladı. "Bu da yeter, herhâlde."

Elend gülümseyerek tekrar kapı ağzına doğru döndü. "Dikiz nerede?"

Vin pelerininin altında omzunu silkti. "O zaman ben Tindwyl'in bizimle gelmeyeceğini varsayıyorum."

"Büyük olasılıkla hayır," dedi Elend gülümseyerek.

"Terris'i nasıl bulacağız?"

"Bu zor olmayacak," dedi Elend. "Sadece Tathingdwen'e giden imparatorluk kanalını takip edeceğiz." Duraklayarak Sazed'in onlara vermiş olduğu haritayı düşündü. Yolları doğrudan Terris Dağları'na doğru gidiyordu. Tathingdwen'de ikmal yapmaları gerekecekti ve karlar da yükselmiş olacaktı ama... eh, bunu başka zaman düşünürlerdi.

Vin gülümsedi ve Elend de Tindwyl'in geride bırakmış olduğu paketi almaya gitti. Bir tür kitaba benziyordu. Birkaç dakika sonra Dikiz de geldi. Asker üniformasını giymişti ve omzunun üstüne atılmış eyer çantaları vardı. Elend'e başını sallayarak selam verdi, Vin'e büyük bir torba uzattı ve sonra da kendi atına doğru ilerledi.

Gergin görünüyor, diye düşündü Elend, oğlan çantalarını atının üzerine atarken. "Torbada ne var?" diye sordu Vin'e doğru dönerek.

"Lehim tozu," dedi Vin. "Sanırım ona ihtiyacımız olabilir."

"Hazır mıyız?" diye sordu Dikiz onlara doğru bakarak.

Elend başını sallayarak onaylayan Vin'e bir göz attı. "Sanırım biz..."

"Daha pek değil," dedi yeni bir ses. "Ben *hiç* de hazır değilim."

Allrianne kapıdan çıkarken Elend döndü. Ağır kahverengi ve kırmızı bir binici eteği giymişti ve saçları da bir eşarbın altında toplanmıştı. O *kıyafeti nereden bulmuş?* diye merak etti Elend. İki hizmetkâr bohçalar taşıyarak onu takip ediyordu.

Allrianne durakladı, düşünceli bir yüz ifadesiyle parmağını dudaklarına vuruyordu. "Sanırım benim bir yük atına ihtiyacım olacak."

"Sen ne yapıyorsun?" diye hesap sordu Vin.

"Sizinle geliyorum," dedi Allrianne. "Breezy diyor ki ben şehri terk etmek zorundaymışım. O çok şapşal bir adam bazen, ama epey inatçı olabiliyor. Bütün konuşmayı beni Teskin ederek geçirdi, sanki ben şimdiye kadar onun dokunuşunu öğrenmemişim gibi!"

Allrianne hizmetkârlardan bir tanesine elini salladı, o da bir seyis bulmak için koşarak gitti.

"Biz çok sıkı at sürüyor olacağız," dedi Elend. "Senin ayak uydurup uydurama-yacağından emin değilim."

Allrianne gözlerini devirdi. "Ben ta Batı Salahiyet'ten buraya kadar bütün yolu at sürerek geldim! Sanırım halledebilirim. Dahası Vin yaralı, o yüzden büyük olasılıkla *o kadar da* hızlı gidiyor olmayacaksınız."

"Biz seni yanımızda istemiyoruz," dedi Vin. "Sana güvenmiyoruz ve seni sevmiyoruz."

Elend gözlerini kapattı. *Sevgili dobra Vin.*

Allrianne ise sadece hizmetkâr iki atla geri döner, sonra da bir tanesini yüklemeye başlarken cıvıltılı bir kahkaha attı. "Şapşal Vin," dedi. "Paylaştığımız her şeyden sonra bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Paylaştığımız mı?" diye sordu Vin. "Allrianne, biz *bir kere* birlikte alışverişe gittik."

"Ve ben de epey iyi anlaştığımızı hissediyorum," dedi Allrianne. "Yahu, biz neredeyse kardeş sayılırız!"

Vin kıza dümdüz bir bakış fırlattı.

"Evet," dedi Allrianne. "Ve sen de *kesinlikle* daha yaşlı ve sıkıcı olan kardeşsin." Tatlı bir şekilde gülümsedi, sonra da kolaylıkla eyerinin üzerine çıktı, bu dikkate değer bir binicilik becerisine işaret ediyordu. Hizmetkârlardan bir tanesi onun yük atını getirdi, sonra da dizginlerini Allrianne'in eyerinin arkasındaki yerine bağladı.

"Pekâlâ, Elend canım," dedi Allrianne. "Ben hazırım. Hadi gidelim."

Elend karanlık bir bakışla başını olumsuzca sallayan Vin'e doğru bir göz attı.

"Eğer isterseniz beni geride bırakabilirsiniz," dedi Allrianne. "Ama ben sadece sizi takip edecek ve başımı derde sokacağım, ondan sonra da sizin geri dönüp beni kurtarmanız gerekecek. Ve sakın dönmezmişsiniz gibi yapmaya çalışmayın bile!"

Elend içini çekti. "Pekâlâ," dedi. "Hadi gidelim."

Şehrin içinde yavaş yavaş ilerlediler, Elend ve Vin öndeydi, Dikiz onların yük atlarını getiriyordu, Allrianne de yan taraflarından at sürüyordu. Elend başını dik tuttu ama bu sadece, o geçerken pencerelerde ve kapı ağızlarında beliren yüzleri görmesini sağlıyordu. Kısa süre sonra küçük bir kalabalık onları takip ediyordu ve her ne kadar fısıltılarını duyamıyor olsa da, ne dediklerini hayal edebiliyordu.

Kral. Kral bizi terk ediyor...

Elend hâlâ pek çoğunun, tahtın Lord Penrod'ya ait olduğunu anlayamadıklarını biliyordu. Bakışlarını, kendisini izlemekte olan pek çok göz gördüğü bir ara sokak ağzından çevirdi. O gözlerin içinde uğursuz bir korku vardı. Elend suçlamalar görmeyi beklemişti ama her nedense onların ümitsiz kabullenişleri daha da moral bozucuydu. Onlar Elend'in kaçmasını bekliyorlardı. Onlar terk edilmeyi bekliyorlardı. Elend şehirden uzaklaşabilecek kadar zengin ve güçlü olan az sayıdaki kişiden birisiydi. Elbette kaçacaktı.

Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak kendi gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ham'in ailesi gibi gece geç saatlerde bir kapıduvardan gizlice çıkarak gidebilmiş

olmalarını isterdi. Ancak Straff'ın şehri saldırmadan da alabileceğini anlayabilmesi için Elend ve Vin'in gittiklerini görmesi önemliydi.

Geri döneceğim, diye söz verdi Elend insanlara. *Sizi kurtaracağım. Şu an için gitmem daha iyi.*

Kalay Kapı'nın geniş kanatları ilerilerinde belirdi. Elend atını tekmeleyerek ilerleyip, sessiz takipçiler dalgasından hızlanarak uzaklaştı. Kapıdaki muhafızlar emirlerini zaten almışlardı. Elend atını dizginleyerek onlara başını salladı ve adamlar da kapının kanatlarını savurarak açtılar. Vin ve diğerleri de açılmakta olan kapının önünde ona katıldılar.

"Leydi Vâris, siz de mi gidiyorsunuz?" diye sordu muhafızlardan bir tanesi sessizce.

Vin yan tarafa doğru baktı. "İçiniz rahat olsun," dedi. "Biz sizi terk etmiyoruz. Yardım getirmek için gidiyoruz."

Asker gülümsedi.

Nasıl Vin'e bu kadar kolaylıkla inanabiliyor? diye düşündü Elend. *Yoksa elinde kalan tek şey umut mu?*

Vin atını çevirerek insan kalabalığıyla yüzleşti ve kapüşonunu açtı. "Geri döneceğiz," diye söz verdi. Daha önce ona tapınan insanlarla uğraşırken olduğu kadar endişeliymiş gibi görünmüyordu.

Dün geceden beri onun içinde bir şeyler değişti, diye düşündü Elend.

Askerler grup hâlinde onları selamladı. Elend selamlarına karşılık verdi, sonra da Vin'e başını salladı. Dörtnala kapıdan dışarı çıkarlarken başı o çekiyordu, kuzey anayoluna, Straff'ın ordusunun hemen batı kıyısından geçmelerini sağlayacak bir yöne dönmüşlerdi.

Bir grup atlı onların yolunu kesmek için harekete geçmeden önce fazla uzağa gitmemişlerdi. Elend atını üzerinde eğilmiş olarak sürüyordu, Dikiz ve yük atlarına doğru bir bakış attı. Ancak Elend'in dikkatini çeken şey Allrianne'di; şaşırtıcı bir ustalıkla at sürüyordu, yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı. Azıcık bile gerginmiş gibi görünmüyordu.

Yan tarafında Vin pelerinini savurarak geriye atıp, bir avuç sikke çıkardı. Bunları havaya savurdu ve onlar da Elend'in diğer Allomanserler'de bile hiçbir zaman görmediği bir hızla ileriye doğru atıldılar. *Lord Hükümdar adına!* diye şok içinde düşündü Elend sikkeler uçup giderlerken, gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızla kaybolmuşlardı.

Askerler düştüler ve Elend de rüzgâr ve toynak seslerinin üzerinden metale çarpan metalin tıngırtısını zar zor duyabildi. Atını alt üst olmuş bir asker grubunun doğrudan ortasına doğru sürdü, pek çoğu yerdeydi ve ölüyordu.

Oklar düşmeye başladı ama Vin bunları elini bile sallamadan dağıttı. Elend onun lehim torbasını açmış olduğunu fark etti, atını sürerken arkasında tozu bir bulut hâlinde döküyor, bir kısmını da yanlara doğru İtiyordu.

Sonraki okların metal başları olmayacak, diye düşündü Elend endişeli bir şekilde. Askerler arkalarında bağırarak toparlanıyordu.

"Size yetişirim," dedi Vin, sonra da atından aşağı atladı.

"Vin!" Elend haykırarak atını çevirdi. Allrianne ve Dikiz hızla at sürerek yanından fırlayıp gittiler. Vin yere indi ve inanılmaz bir şekilde koşmaya başlarken tökezlemedi bile. Bir metal şişeciğini başına dikti, sonra da okçulara doğru baktı.

Oklar uçtu. Elend küfretti ama atını tekmeleyerek harekete geçirdi. Şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu. Eğilerek at sürdü, oklar etrafına düşerken dörtnala gidiyordu. Bir tanesi kafasının birkaç santim yakınından geçerek düşüp yola saplandı.

Ve sonra ok yağmuru kesildi. Elend, dişleri sıkılı, geriye doğru göz attı. Vin yükselmekte olan bir toz bulutunun önünde ayakta duruyordu. *Lehim tozu*, diye düşündü Elend. *Lehimi İtiyor, zerreleri yer boyunca İterek toz ve kül kaldırıyor.*

Devasa bir toz, metal ve kül dalgası okçulara bindirerek üzerlerinden akıp geçti. Askerleri etrafa savurdu, gözlerini koruyarak küfrettiler ve bazıları da yüzlerini tutarak yere düştü.

Vin atının üstüne geri atladı, sonra da rüzgârla buram buram yayılmakta olan tozlardan dörtnala uzaklaştı. Elend onun yetişebilmesi için atını yavaşlattı. Arkalarındaki ordu kargaşa içindeydi, askerler emirler veriyor, insanlar kaçışıyordu.

"Hızlan!" dedi Vin yaklaşırken. "Neredeyse ok menzilinden çıktık!"

Kısa süre sonra Allrianne ve Dikiz'e katılmışlardı. *Daha tehlikeden kurtulmuş değiliz, babam hâlâ takipçiler göndermeye karar verebilir.*

Ama askerlerin Vin'i tanımamış olması mümkün değildi. Eğer Elend'in içgüdüleri doğruysa, Straff onların kaçmalarına izin verecekti. Onun birincil hedefi Luthadel'di. Daha sonra Elend'in peşine düşebilirdi, şu an için o sadece Vin'in gittiğini görmekten memnun olacaktı.

"Çıkmama yardım ettiğiniz için çok teşekkür ediyorum," dedi Allrianne bir anda, orduyu izliyordu. "Şimdi ben gidiyorum."

Bu sözlerle, yönünü batıdaki bir grup alçak tepeye doğru döndürdü ve iki atını çevirerek uzaklaştı.

"Ne?" diye sordu Elend şaşkınlıkla atını Dikiz'in yanına yaklaştırırken.

"Bırak onu," dedi Vin. "Zamanımız yok."

Eh, bu bir sorunu çözüyor, diye düşündü Elend atını kuzey anayoluna doğru çevirirken. *Hoşça kal Luthadel. Daha sonra senin için geri geleceğim.*

"Eh, bu bir sorunu çözüyor," diye belirtti Breeze şehir duvarının üzerinde durmuş, Elend'in grubunun bir tepenin etrafından kaybolmasını izlerken. Doğu tarafındaki koloss kampından büyük ve hâlâ açıklanamamış bir duman sütunu yükseliyordu. Batıda, Straff'ın ordusu kaçanlar yüzünden karışmış, çalkalanıyordu.

Breeze önceleri Allrianne'in güvenliğinden endişeleniyordu, ama daha sonra, düşman ordusuna rağmen onun için Vin'in yanından daha güvenli bir yer olmadığını fark etmişti. Allrianne diğerlerinden çok fazla uzaklaşmadığı sürece güvende olacaktı.

Duvarın üstünde onunla birlikte olan grup sessizdi ve ilk kez Breeze onların duygularına neredeyse dokunmuyordu bile. Onların ciddiyeti uygun gibi görün-

müştü. Genç Yüzbaşı Demoux yaşlı Clubs'ın yanında duruyordu ve huzurlu Sazed de savaşçı Ham'in yanındaydı. Birlikte rüzgârlara savurmuş oldukları umut tohumunu izliyorlardı.

"Dur biraz," dedi Breeze bir şeyin farkına varırken kaşlarını çatarak. "Tindwyl'in de onlarla olması gerekmiyor muydu?"

Sazed başını olumsuzca salladı. "O kalmaya karar verdi."

"Bunu neden yapsın?" diye sordu Breeze. "Ben onun yerel anlaşmazlıklara karışmamakla ilgili bir şeyler geveledeğini duymamış mıydım?"

Sazed başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Lord Breeze. O okuması zor bir kadın."

"Hepsi öyle," diye mırıldandı Clubs.

Sazed gülümsedi. "Ne olursa olsun, görünüşe göre dostlarımız kaçtılar."

"Firari onları korusun," dedi Demoux sessizce.

"Evet," dedi Sazed. "Umalım ki korusun."

Clubs küçümsemeyle homurdandı. Bir kolunu mazgalların üstüne dayayarak huysuz bir yüzle Sazed'e döndü. "Ona cesaret verme."

Demoux kızardı, sonra da dönüp uzaklaştı.

"Neydi bu?" diye sordu Breeze merakla.

"Oğlan benim askerlerime vaaz veriyor," dedi Clubs. "Ona saçmalıklarının askerlerin aklını meşgul etmesini istemediğimi söyledim."

"Bu saçmalık değil Lord Cladent," dedi Sazed. "Bu inanç."

"Sen gerçekten de *Kelsier'in* bu insanları koruyacağını mı düşünüyorsun?" dedi Clubs.

Sazed bocaladı. "Onlar buna inanıyor ve bu da..."

"Hayır," diye onun sözünü kesti kaşlarını çatan Clubs. "Bu yeterli ***değil***, Terrisli. Bu insanlar Firari'ye inanarak kendilerini kandırıyorlar."

"Siz de ona inanıyordunuz," dedi Sazed. Breeze onu Teskin etmeyi, tartışmanın gerginliğini azaltmayı düşündü ama Sazed zaten tamamıyla sakinmiş gibi görünüyordu. "Onu takip ettiniz. Firari'ye Son İmparatorluk'u devirecek kadar inanıyordunuz."

Clubs yüzünü astı. "Senin ahlâk anlayışından hoşlanmıyorum Terrisli, hiçbir zaman da hoşlanmadım. Bizim çetemiz, Kelsier'in çetesi, bu insanları kurtarmak için mücadele etti çünkü bu *doğruydu*."

"Çünkü siz bunun doğru olduğuna inanıyordunuz," dedi Sazed.

"Peki ya sen neyin doğru olduğuna inanıyorsun Terrisli?"

"Bu değişir," dedi Sazed. "Pek çok farklı kıymetli değerleri olan pek çok farklı sistem var."

Clubs başını salladı, sonra da sanki tartışma bitmiş gibi arkasını döndü.

"Bekle Clubs," dedi Ham. "Sen buna cevap vermeyecek misin?"

"O yeteri kadar konuştu," dedi Clubs. "Onun inançları durumsal. Onun için Lord Hükümdar bile, insanlar ona tapındığı ya da tapınmaya zorlandığı için bir tanrıydı. Haksız mıyım Terrisli?"

"Bir açıdan, Lord Cladent," dedi Sazed. "Gerçi Lord Hükümdar nispeten bir istisna sayılabilir."

"Ama sen hâlâ Çelik Nezaret'in uygulamalarının kayıtlarını ve hatıralarını saklıyorsun, değil mi?" diye sordu Ham.

"Evet," diye itiraf etti Sazed.

"Durumsal," dedi Clubs tükürür gibi. "En azından o aptal Demoux'nun inanmak için *bir tane* şeyi seçecek kadar aklı var."

"Birisinin inancıyla sırf siz de paylaşmıyorsunuz diye alay etmeyin Lord Cladent," dedi Sazed sessizce.

Clubs yine küçümsemeyle burun kıvırdı. "Bunların hepsi senin için çok kolay, değil mi?" diye sordu. "Her şeye inanmak, hiçbir zaman seçim yapmak zorunda kalmamak?"

"Bana göre, benim gibi inanmak daha zor çünkü kişinin hoşgörülü ve anlayışlı olması gerekir," diye cevap verdi Sazed.

Clubs horgörüyle elini sallarken merdivenlere doğru topallayarak ilerledi. "Ne yaparsan yap. Benim gidip oğlanları ölmeye hazırlamam gerekiyor."

Sazed yüzü asılarak onun gitmesini izledi. Breeze ona fazladan bir Teskin göndererek utangaçlığını aldı.

"Onu kafana takma Saze," dedi Ham. "Son zamanlarda hepimiz biraz sinirliyiz."

Sazed başını sallayarak onayladı. "Yine de o iyi noktalara değiniyor, daha önce hiç yüzleşmek zorunda kalmadığım noktalara. Bu yıla kadar benim görevim toplamak, incelemek ve hatırlamaktı. Bir inancı diğerinden aşağı görmeyi düşünmek benim için hâlâ çok zor, o inanç benim oldukça ölümlü olduğunu bildiğim bir adamın üzerine kurulmuş olsa bile."

Ham omzunu silkti. "Kim bilir? Belki Kell *gerçekten* de oralarda bir yerlerdedir, bize göz kulak oluyordur."

Hayır, diye düşündü Breeze. *Eğer öyle olsa, bizim sonumuz burada, kurtarmış olmamız gereken bir şehrin içinde kısılı kalmış, ölmeyi bekliyor olmak olmazdı.*

"Her neyse," dedi Ham. "Ben hâlâ o dumanın nereden geldiğini bilmek istiyorum."

Breeze koloss kampına doğru göz attı. Koyu sütun yemek ateşlerinden kaynaklanmak için fazlasıyla merkeziydi. "Çadırlar mı?"

Ham başını olumsuzca salladı. "El sadece birkaç çadır olduğunu söylemişti, o kadar dumana neden olamayacak kadar az. O ateş bir süredir yanıyor."

Breeze başını iki yana salladı. *Sanırım artık bir önemi yoktur.*

Straff Venture sandalyesinde iki büklüm olarak tekrar öksürdü. Kolları terle kayganlaşmıştı, elleri titriyordu.

İyiye gitmiyordu.

İlk başta o ürpermelerin, gerginliğinin bir yan etkisi olduğunu varsaymıştı. Zor bir gece geçirmişti; Zane'in üstüne suikastçılar göndermiş, sonra da her nedense deli Sissoylunun ellerinde ölmekten kurtulmuştu. Ancak gece boyunca Straff'ın

titremeleri iyiye gitmemişti. Daha da kötülemişti. Sadece gerginlikten kaynaklanmıyordu, bir tür hastalığa yakalanmış olmalıydı.

"Majesteleri!" diye seslendi birisi dışarıdan.

Straff doğrularak mümkün olduğunca düzgün görünmeye çalıştı. Buna rağmen haberci çadıra girerken duraksadı, görünüşe göre Straff'ın solgun benzini ve yorgun gözlerini fark etmişti.

"Lordum?" dedi haberci.

"Konuş be adam," dedi Straff ters ters, hissetmediği bir krallık havasını yansıtmaya çalışırken. "Söyle ne diyeceksen."

"Atlılar lordum," dedi adam. "Şehirden ayrıldılar!"

"Ne!" dedi Straff battaniyesini fırlatıp atarak ayağa kalkarken. Bir baş dönmesi nöbetine karşın dik durmayı başardı. "Neden bana haber verilmedi?"

"Hızla geçtiler lordum," dedi haberci. "Yakalama ekibini gönderecek zamanımız anca oldu."

"Onları yakalamışsınızdır diye varsayıyorum," dedi Straff sandalyesine tutunarak dengesini sağlarken.

"Aslında kaçtılar lordum," dedi haberci yavaş yavaş.

"*Ne?*" dedi Straff öfkeyle dönerken. Hareket çok fazla gelmişti. Baş dönmesi geri döndü, görüş alanı boyunca bir siyahlık yayıldı. Tökezleyerek sandalyesini yakaladı, yere yıkılmak yerine sandalyenin üstüne çökmeyi başarabilmişti.

"Doktor çağırın!" diye bağırdığını duydu habercinin. "Kral hasta!"

Hayır, diye düşündü Straff sersemlemiş bir şekilde. *Hayır, bu fazla hızlı geldi. Bir hastalık olamaz.*

Zane'in son sözleri. Ne demişti o? ***Bir adam babasını öldürmemeli...***

Yalancı.

"Amaranta," diye hırladı Straff.

"Lordum?" diye sordu bir ses. İyi. Yanında birisi vardı.

"Amaranta," dedi tekrar. "Onu çağırın."

"Metresiniz mi lordum?"

Straff bilincini yerinde tutmak için mücadele etti. Oturdukça görüşü ve dengesi biraz geri dönüyormuş gibiydi. Kapı muhafızlarından bir tanesi yanındaydı. Adamın adı neydi? Grent.

"Grent," dedi Straff sesini buyurgan çıkarmaya çalışarak. "Bana Amaranta'yı getirmelisin. Hemen!"

Asker tereddüt etti, sonra da hızla dışarı çıktı. Straff nefes alışına odaklandı. Al ve ver. Al ve ver. Zane bir yılandı. Al ve ver. Al ve ver. Zane bıçağı kullanmak istememişti, hayır bu beklenecek olan şeydi. Al ve ver. Ama zehir ne zaman gelmişti? Straff bütün gün hastaydı.

"Lordum?"

Amaranta kapının ağzında duruyordu. Bir zamanlar güzeldi, yaşlılık onu eline geçirmeden önce, hepsini eline geçirdiği gibi. Çocuk doğurmak bir kadını yok ediyordu. O ne kadar da körpeydi, sıkı göğüsleri ve yumuşak, pürüzsüz teniyle...

Aklına hâkim ol, dedi Straff kendi kendine. *Odaklan.*

"Panzehire... ihtiyacım... var," dedi Straff zorlanarak şimdinin Amaranta'sı üzerine odaklanırken: yirmilerinin sonlarında bir kadın, Zane'in zehirlerine karşı onu hayatta tutan, yaşlı ancak hâlâ işe yarar şey.

"Elbette lordum," dedi Amaranta zehir dolabına doğru yürüyüp, gerekli malzemeleri çıkarırken.

Straff arkasına yaslanarak nefesinin üzerine odaklandı. Amaranta da onun acelesini hissetmiş olmalıydı, çünkü onu kendisiyle yatması için cezbetmeye çalışmayı denememişti bile. Straff onun çalışmasını izledi, beki ve malzemeleri çıkarmasını. Straff'in... Zane'i... bulması gerekli...

Yanlış yapıyordu.

Straff kalay yaktı. Ani hassaslık parlaması onu çadırının gölgesinde bile neredeyse kör etmişti ve ağrıları ile ürpertileri keskin ve ıstıraplı bir hâle geldi. Ama aklı sanki aniden buzlu suyla yıkanmış gibi açıldı.

Amaranta yanlış malzemeleri hazırlıyordu. Straff'ın panzehir yapmak konusunda çok fazla bilgisi yoktu. O bu işi başkalarına bırakmak zorunda kalmış, bunun yerine çabalarını zehirlerin detaylarını tanımaya; kokularını, tatlarını ve renk değişimlerini öğrenmeye odaklamıştı. Ancak o Amaranta'nın genel etkili panzehirini hazırlayışını pek çok kereler izlemişti. Ve bu sefer farklı yapıyordu.

Kalayını harlar hâlde tutarak kendisini sandalyesinden kalkmaya zorladı, ancak bu onun gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. "Ne yapıyorsun?" dedi titreyen ayaklarla ona doğru yürürken.

Amaranta başını kaldırıp baktı, şoke olmuştu. Gözlerinin içinde bir an parlayan suçluluk yeterli ispattı.

"Ne yapıyorsun!" diye kükredi Straff, onu omuzlarından yakalayarak sarsarken korku Straff'a güç vermişti. Zayıflamış olabilirdi ama hâlâ ondan çok daha güçlüydü.

Kadın başını eğdi. "Panzehirinizi lordum..."

"Yanlış yapıyorsun!" dedi Straff.

"Ben sizin yorgun göründüğünüzü düşündüm, o yüzden de uyanık kalmanıza yardım edecek bir şeyler ekleyeyim dedim."

Straff durakladı. Sözler mantıklı görünüyordu, o düşünmekte zorluk çekse de. Sonra rahatsız kadına bakarken bir şey fark etti. Gözleri doğal detaylarını ötesine geçecek kadar güçlenmişken, Amaranta'nın korsesinin altında bir parça çıplak ten gözüne çarpmıştı.

Aşağı uzandı ve elbisesinin yan tarafını yırtarak tenini açığa çıkardı. Bir parça sarkık olduğu için Straff'ı tiksindiren sol göğsünde kesik ve yara izleri vardı, sanki bir bıçakla yapılmış gibi. Yara izlerinin hiçbirisi taze değildi ama sersemlemiş hâlinde bile, Straff Zane'in el işini tanımıştı.

"Sen onun aşığı mısın?" dedi Straff.

"Bu senin suçun," diye tısladı Amaranta. "Sen beni terk ettin, ben sana birkaç çocuk doğurup yaşlandıktan sonra. Herkes bana bunu yapacağını söylemişti ama yine de umut etmiştim..."

Straff güçsüz düştüğünü hissediyordu. Başı dönerek bir elini ahşap zehir dolabına dayadı.

"Ama," dedi Amaranta yanaklarında gözyaşlarıyla. "Neden Zane'i de benden almak zorundaydın ki? Onu benden koparmak için ne yaptın? Bana gelmesini durdurmak için ne yaptın?"

"Onun beni zehirlemesine sen izin veriyordun," dedi Straff bir dizinin üzerine düşerek.

"Salak," dedi Amaranta tükürür gibi. "O seni hiç zehirlemedi, bir kere bile. Sadece benim ricam üzerine sık sık senin zehirlendiğini düşünmene neden oldu. Ve sonra, her seferinde, sen koşa koşa bana geldin. Zane'in yaptığı her şeyden şüphe ediyordun ama bir kere bile durup da benim sana verdiğim 'panzehirin' içinde ne olduğunu düşünmedin."

"Beni daha iyi hissettiriyordu," diye mırıldandı Straff.

"Uyuşturucu bağımlısı olduğun zaman böyle olur, Straff," diye fısıldadı Amaranta. "Aldığın zaman iyi hissedersin. Almadığın zaman da... ölürsün."

Straff gözlerini kapattı.

"Sen artık benimsin Straff," dedi Amaranta. "Sana ne istersem..."

Straff kükreyerek kalan ne kadar kuvveti varsa topladı ve kendisini kadının üzerine fırlattı. Straff onu yakalayarak yere yıkarken Amaranta şaşkınlıkla çığlık attı.

Sonra hiçbir şey söylemedi, çünkü Straff'ın elleri nefes borusunu tıkamıştı. Biraz debelendi ama Straff ondan çok daha ağırdı. Onun niyeti panzehiri istemek, kadını kendisini kurtarmaya zorlamaktı ama düzgün düşünemiyordu. Görüşü kararmaya başladı, zihni bulanmıştı.

O aklını başına toplayana kadar, Amaranta zeminde morarmış ve ölü olarak yatıyordu. Straff onun cesedinin boğazını ne kadar zamandır sıkmakta olduğundan emin değildi. Yuvarlanarak açık dolaba doğru giderken onun üstünden çekildi. Dizlerinin üzerinde beke doğru uzandı ama titreyen elleri bunu yan tarafa devirerek sıcak suyu yere saçtı.

Kendi kendine küfrederek bir sürahi ısıtılmamış su kaptı ve içine avuç avuç ot atmaya başladı. Zehirlerin durduğu çekmecelerden uzak durdu, panzehirlerin olduğu çekmecelerden şaşmıyordu. Ama çok sayıda kesişim vardı. Bazı şeyler büyük dozlarda zehirliydi ama küçük dozlarda iyileştirebiliyordu. Büyük bir kısmı bağımlılık yapıcıydı. Bunun hakkında endişelenmek için zamanı yoktu, uzuvlarındaki zayıflığı hissedebiliyordu ve avuçlarıyla otları zar zor kavrayabiliyordu. O karışımın içine avuç üstüne avuç malzeme atarken parmaklarından kahverengi ve kırmızı parçacıklar dökülüyordu.

Bunlardan bir tanesi Amaranta'nın onu bağımlı ettiği ottu. Diğerlerinden herhangi bir tanesi onu öldürebilirdi. İhtimallerin ne olduklarından bile emin değildi.

Yine de karışımı içti, öksürerek aldığı nefeslerin arasında yutkunarak hepsini midesine indirdi; sonra da bilinçsizliğin onu almasına izin verdi.

Hiç şüphem yok ki, eğer Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşacak olursa; gücü alacak ve sonra, varsayılan çoğunluğun iyiliği uğruna, onu bırakacak.

50

"İSTEDİĞİNİZ HERİFLER BUNLAR MI LEYDİ Cett?"

Allrianne vadiyi ve içerdiği orduyu gözleriyle taradı, sonra da başını eğerek haydut Hobart'a baktı. Adam hevesle gülümsüyordu, ya da gülümsüyor *sayılırdı*. Hobart'ın dişleri parmaklarından daha azdı ve onların da bir çifti eksikti.

Allrianne atının üzerinden gülümseyerek karşılık verdi. Eyerde yanlamasına oturuyordu, dizginlerini hafifçe tutmuştu. "Evet, inanıyorum ki öyle Üstat Hobart."

Hobart arkasındaki haydut sürüsüne bakarak sırıttı. Allrianne hepsini birden biraz Körükleyerek onlara vaat ettiği ödülü ne kadar çok istediklerini hatırlattı. Babasının ordusu önlerinde yayılıyordu. Kendisi bütün bir gün boyunca dolaşmış, batıya doğru ilerleyerek orduyu aramıştı. Ama yanlış yönde gidiyordu. Eğer Hobart'ın yardımsever küçük çetesine rastlamış olmasa, açık havada uyumak zorunda kalırdı.

Ve bu da epey fena olurdu.

"Gelin Üstat Hobart," dedi atını ileri doğru sürerek. "Gidip babamla görüşelim."

Grup mutlu bir şekilde takip etti, bir tanesi Allrianne'in yük atını çekiyordu. Hobart'ın ekibi gibi basit adamlarda belli bir tür cazibe vardı. Aslında sadece üç şey isterlerdi: para, yemek ve seks. Ve çoğu zaman da diğer ikisini elde etmek için birinciyi kullanırlardı. Allrianne bu gruba ilk rastladığı zaman, onu soymak ve tecavüz etmek niyetiyle pusu kurdukları bir tepenin yanından koşarak aşağı iniyor olmalarına rağmen şansına şükretmişti. Böyle adamların bir diğer cazibesi de Allomansi'de oldukça tecrübesiz olmalarıydı.

Kampa doğru ilerlerken, Allrianne'in onların duyguları üzerindeki kavrayışı sıkıydı. Herhangi bir can sıkıcı sonuca ulaşmalarını istemiyordu, "Fidyeler çoğu zaman ödüllerden büyüktür" gibi. Onları tamamıyla kontrol edemiyordu elbette ki, sadece etkileyebilirdi. Ancak böylesi basit adamların kafalarının içinde neler olup bittiğini okumak oldukça kolaydı. Küçük bir zenginlik sözünün eşkıyaları bu kadar çabuk centilmene dönüştürebilmesi komikti.

Elbette Hobart gibi adamlarla uğraşmanın pek bir zorluğu da yoktu. Hayır... hiç de Breezy gibi zorluk çıkarmamışlardı. Bak işte *o* eğlenceli olmuştu. Ve tatmin ediciydi de. Allrianne kendi duygularının ve başkalarının duygularının Breezy kadar farkında olan bir adamla daha karşılaşacağını sanmıyordu. Onun gibi bir adamın, Allomansi'de öylesine uzman, yaşının ona uygun olmadığında öylesine kararlı bir adamın Allrianne'i sevmesini sağlamak... eh, işte bu gerçek bir başarıydı.

Ah Breezy, diye düşündü ormandan çıkıp ordunun önündeki tepeye tırmanırlarken. *Arkadaşlarından biri bile senin ne kadar asil bir adam olduğunu anlıyor mu?*

Onlar gerçekten de ona hak ettiği kadar iyi davranmıyorlardı. Elbette bu beklenen bir şeydi. Bu Breezy'nin istediği şeydi. Seni hafife alan insanları manipüle etmesi daha kolaydı. Evet, Allrianne bu düşünceyi oldukça iyi anlıyordu çünkü çok az şey genç, sersem bir kızdan daha çabuk görmezden gelinirdi.

"Durun!" dedi bir asker onur muhafızlarıyla atlarının üzerinde yaklaşırken. Kılıçlarını çekmişlerdi. "Siz, leydiden uzaklaşın!"

Öf, yine mi, diye düşündü Allrianne gözlerini devirerek. Asker grubunu Körükleyerek onların sakinlik hissini güçlendirdi. Herhangi bir kaza çıkmasını istemiyordu.

"Lütfen Yüzbaşı," dedi Allrianne Hobart ve çetesi silahlarını çekerek kararsızca onun etrafına toplanırken. "Bu adamlar beni vahşi doğadan kurtardılar ve güvenli bir şekilde evime getirdiler, büyük kişisel bedel ve tehlikeye rağmen."

Hobart başıyla katı biçimde onayladı, burnunu kol yenine silerken hareketinin etkisi azalmıştı. Askerlerin yüzbaşısı kül lekeli, pejmürde giysili haydut grubuna göz attı, sonra da kaşlarını çattı.

"Bu adamların iyi bir yemek yediğinden emin olun Yüzbaşı," dedi Allrianne havai bir şekilde atını tekmeleyerek ilerletirken. "Ve onlara gece için yer verin. Hobart, sizin ödülünüzü babamla görüştüğüm zaman göndereceğim."

Haydutlarla askerler arkasından harekete geçtiler ve Allrianne de hepsini birden Körükleyerek, güven hislerini güçlendirdiğinden emin oldu. Bu askerler için zor yutulur bir lokmaydı, özellikle de rüzgâr değişir, haydut çetesinin bütün kokusunu onlara doğru üfürürken. Yine de, bir olay çıkmadan kampa ulaştılar.

Gruplar ayrıldı, Allrianne atlarını bir emir erine vererek babasına geri dönmüş olduğunu haber vermesi için bir uşak çağırdı. Binici giysisinin tozunu silkti, sonra da uzun adımlarla kamp boyunca yürüdü, hoş bir şekilde gülümsüyor ve bir banyo ve ordunun sağlayabileceği diğer konforları (ne kadar konfor denebilirse artık) iple çekiyordu. Ancak ilk önce ilgilenmesi gereken şeyler vardı.

Babası akşamlarını kenarları açık planlama çadırında geçirmekten hoşlanırdı ve şimdi de orada oturmuş, bir haberciyle tartışıyordu. Allrianne eteği hışırdayarak çadırın içine girip, babasının generalleri Lord Galivan ve Lord Detor'a tatlı bir şekilde gülümserken ona baktı.

Cett masayı ve haritalarını iyice görebilmek için uzun bacaklı bir sandalyede oturmuştu. "Hay lanet olsun," dedi. "*Gerçekten* de dönmüşsün."

Allrianne gülümseyerek planlama masasının etrafından dolaşıp haritaya baktı. Batı Salahiyet'e geri giden ikmal hatlarını ayrıntılı olarak gösteriyordu. Allrianne'in gördüğü durum iyi değildi.

"Evde isyanlar mı çıkmış baba?" diye sordu.

"Ve serseriler benim ikmal konvoylarıma saldırıyor," dedi Cett. "O Venture oğlanı onlara rüşvet vermiştir, bundan eminim."

"Evet verdi," dedi Allrianne. "Ama şimdi bunların önemi yok. Beni özledin mi?" Allrianne onun düşkünlük hissine güçlüce asıldı.

Cett sakalını çekiştirerek homurdandı. "Aptal kız," dedi. "Seni evde bırakmış olmam gerekirdi."

"İsyan çıkardıkları zaman düşmanlarının ellerine düşebileyim diye mi?" diye sordu Allrianne. "İkimiz de Lord Yomen'in sen ordularını salahiyetten çıkardığın anda harekete geçeceğini biliyorduk."

"Ve ben de o lanet olası obligatörün seni almasına izin vermeliydim!"

Allrianne nefesini tuttu. "Baba! Yomen beni fidye için esir alırdı. Ben kilit altında olduğum zaman nasıl da solup giderim sen de biliyorsun."

Cett ona bir bakış attı, sonra da görünüşe göre kendini tutamayarak kıs kıs gülmeye başladı. "Daha gün bitmeden ona kendini kuşsütüyle besletiyor olurdun. Belki seni *gerçekten* de geride bırakmalıydım. Bir sonraki sefer nereye koşup gideceğini merak etmektense, en azından nerede olduğunu bilirdim. O salak Breeze'i de yanında getirmedin, değil mi?"

"Baba!" dedi Allrianne. "Breezy iyi bir adam."

"İyi adamlar bu dünyada çabuk ölür Allrianne," dedi Cett. "Biliyorum, onların yeteri kadarını öldürdüm."

"Ah, evet, sen çok bilgesin," dedi Allrianne. "Ve Luthadel'e karşı saldırgan bir tutum takınmanın *ne kadar da* olumlu bir sonucu oldu, değil mi? Kuyruğun bacaklarının arasında kovalandın? Eğer sevgili Vin de senin kadar az vicdan sahibi olsaydı, şimdi ölmüş olurdun."

"O 'vicdan' onun benim adamlarımın üç yüz tanesini öldürmesine engel olmadı," dedi Cett.

"O kafası son derece karışık bir genç hanım," dedi Allrianne. "Ne olursa olsun, haklı olduğumu sana hatırlatmak zorunda olduğumu hissediyorum. Tehdit edeceğine Venture oğlanıyla bir ittifak kurmalıydın. Bu da bana beş yeni tuvalet borçlusun demektir!"

Cett alnını ovuşturdu. "Bu lanet bir oyun değil, kızım."

"Moda bir *oyun* değildir, baba," dedi Allrianne katı bir şekilde. "Sokak faresi

gibi görünürsem, haydut çetelerini beni güvenli bir şekilde eve getirmeleri için büyüleyemem ama, değil mi?"

"Daha fazla haydut mu, Allrianne?" diye sordu Cett içini çekerek. "Son gruptan kurtulmak ne kadar zamanımızı aldı, biliyor musun?"

"Hobart harika bir adam," dedi Allrianne hırçın bir şekilde. "Yerel hırsız toplulukları arasında da iyi tanındığından ise bahsetmeye bile gerek yok. Ona biraz altın ve birkaç fahişe ver ve onu ikmal hatlarına saldıran o eşkıyalara karşı sana yardım etmesi için ikna etmen mümkün olabilir."

Cett duraklayarak haritaya göz attı. Sonra da düşünceli bir şekilde sakalını çekiştirmeye başladı. "Eh, döndün," dedi en sonunda. "Sanırım seninle ilgilenmek zorunda kalacağız. Herhâlde eve giderken senin için bir tahtırevan taşıyacak birilerini istiyorsundur..."

"Aslında biz salahiyete dönmüyoruz," dedi Allrianne. "Luthadel'e dönüyoruz."

Cett bu yorumu anında kulak arkası etmedi, Allrianne ciddi olduğunda anlardı. Bunun yerine, başını olumsuzca salladı. "Luthadel'de bizim için hiçbir şey yok Allrianne."

"Salahiyete de geri dönemeyiz," dedi Allrianne. "Düşmanlarımız fazla güçlü ve bazılarının da Allomanserler'i var. Zaten buraya da daha başta onun için gelmek zorunda kalmıştık. Bu bölgeden paramız ya da müttefiklerimiz olmadan ayrılamayız."

"Luthadel'de hiç para yok," dedi Cett. "Atiyumun orada olmadığını söylediği zaman ben Venture'ye inandım."

"Aynı fikirdeyim," dedi Allrianne. "Ben o sarayı iyice aradım, azıcık bir parça bile bulamadım. Bu da bizim buradan para yerine dostlarla ayrılmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Geri dön, bir savaşın başlamasını bekle, sonra da hangi taraf kazanacakmış gibi görünüyorsa ona yardım et. Bize minnettarlık duyacaklardır, hatta belki yaşamamıza bile izin verirler."

Cett bir an için sessizce durdu. "Bu senin arkadaşın Breeze'i kurtarmaya yardım etmeyecek Allrianne. Onun tarafı açık ara ile en zayıfları; Venture oğlanıyla birlik olsam bile, Straff'ı ya da o kolossları yenebileceğimizi sanmıyorum. Şehir duvarlarına erişimimiz ve hazırlanmak için de bol bol zamanımız olmadan olmaz. Eğer geri gidersek, senin Breeze'inin düşmanlarına yardım ediyor olacağız."

Allrianne omzunu silkti. *Orada olmazsan ona hiç yardım edemezsin baba*, diye düşündü. *Zaten kaybedecekler; eğer sen de bölgede olursan, o zaman belki bir ihtimal Luthadel'e yardım edebilirsin.*

Çok küçük bir ihtimal, Breeze. Sana verebileceğimin en iyisi bu. Üzgünüm.

Elend Venture Luthadel'den çıkışlarının üçüncü gününde, açık arazideki bir çadırda geçirilen bir geceden sonra bu kadar dinlenmiş hissedebildiğine şaşırarak uyandı. Elbette, bunun bir kısmı eşlikçisinden kaynaklanıyor da olabilirdi.

Vin yer yatağının içinde yanına kıvrılmış yatıyordu, başı Elend'in göğsüne yaslıydı. Gerginliğinden dolayı, Elend onun uykusunun hafif olmasını beklerdi ama

yanında uyurken kendisini rahat hissediyormuş gibiydi. Hatta Elend ona sarıldığ zamanlarda bir parça daha az kaygılı görünüyordu.

Elend başını eğerek ona sevgiyle baktı, yüzünün şekline, siyah saçlarının hafif kıvrımına hayranlık duyuyordu. Yanağındaki kesik artık neredeyse görünmüyordu ve dikişleri de çoktan sökmüştü. Sürekli, alçak seviyeli bir lehim yakışı Vin'in bedenine dikkate değer bir iyileşme gücü veriyordu. Hatta artık omzundaki kesiğe rağmen sol koluna yüklenmekten çekinmiyordu ve dövüşten kaynaklanan zayıflığı tamamıyla kaybolmuş gibi görünüyordu.

Elend'e hâlâ o gece konusunda pek fazla bir açıklama yapmamıştı. Anlaşılan Elend'in üvey kardeşi olan Zane'le dövüşmüştü ve kandra TenSoon da gitmişti. Yine de bunların hiçbiri Vin odasına ilk geldiği zaman Elend'in ondan algıladığı kedere neden olabilirmiş gibi görünmüyordu.

Elend istediği cevapları alabilecek miydi bilmiyordu. Ancak onu tamamıyla anlamasa da sevebileceğini fark etmeye başlıyordu. Uzanarak Vin'in başının üstünü öptü.

Vin anında gözleri açılarak gerginleşti. Çıplak göğsünü açığa çıkaracak şekilde doğrularak oturdu, sonra da küçük çadırlarının içinde etrafı kolaçan etti. İçerisi şafağın ışığıyla hafifçe aydınlanmıştı. En sonunda Vin başını iki yana sallayarak Elend'e bir göz attı. "Üzerimde olumsuz bir etkin var."

"Ya?" diye sordu Elend gülümseyerek bir kolunun üzerine yaslanırken.

Vin başını sallayarak onaylayıp, bir elini saçlarının içinden geçirdi. "Sen beni geceleri uyumaya alıştırıyorsun," dedi. "Dahası artık ben giysilerimle uyumuyorum."

"Eğer öyle yapsaydın işler biraz zor olurdu."

"Evet ama ya geceleyin saldırıya uğrarsak?" dedi Vin. "Çıplak dövüşmek zorunda kalırdım."

"Benim o sahneye bir itirazım olmazdı."

Vin ona dümdüz bir bakış fırlattı, sonra da gömleğine uzandı.

"Senin de benim üzerimde olumsuz bir etkin var, biliyorsun," dedi Elend onun giyinmesini izlerken.

Vin bir kaşını kaldırdı.

"Sen beni rahatlatıyorsun," dedi Elend. "Ve endişe etmeyi bırakmama neden oluyorsun. Son zamanlarda şehirdeki işler yüzünden o kadar meşguldüm ki, kaba bir münzevi olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Ne yazık ki yolculuğumuz sırasında Troubeld'in *Âlimliğin Sanatları*'nın sadece bir değil, *üç* cildini birden okuyacak zamanım oldu."

Vin alçak çadırın içinde kemerini sıkmak için diz çökerken homurdandı, sonra da emekleyerek Elend'e doğru geldi. "At sürerken nasıl kitap okuyabildiğini bilmiyorum," dedi.

"Eh, epey kolay bir şey. Eğer atlardan korkmuyorsan."

"Ben onlardan korkmuyorum," dedi Vin. "Asıl onlar beni sevmiyor. Benim onlardan daha hızlı koşabileceğimi biliyorlar, o yüzden de surat asıyorlar."

"Ya, öyle mi?" dedi Elend gülümseyerek onu çekip ata binermiş gibi üzerine oturturken.

Vin başını sallayarak onayladı, sonra da onu öpmek için eğildi. Ancak bir an sonra durarak ayağa kalkmak için harekete geçti. Elend'in onu tekrar aşağı çekmeye çalışan elini vurarak uzaklaştırdı.

"Giyinmek için girdiğim bütün o zahmetten sonra mı?" dedi Vin. "Dahası, ben açım."

Elend içini çekip, Vin hızla çadırın dışındaki kızıl sabah güneşine çıkarken arkasına yaslandı. Bir an için sessizce talihini düşünerek yattı. Hâlâ ilişkilerinin nasıl buraya kadar gelebilmiş olduğundan, hatta neden onu bu kadar mutlu ettiğinden emin değildi, ama bunun tadını çıkarmaya hiç itirazı yoktu.

Neden sonra, gözlerini kıyafetlerine doğru çevirdi. Binici üniformasının dışında güzel üniformalarından sadece bir tanesini getirmişti ve ikisini de çok sık giymeyi istemiyordu. Artık giysilerindeki külü yıkayacak hizmetkârları yoktu, hatta çadırın ikili kapısına rağmen bir parça kül geceleyin içeri girmenin bir yolunu bulmuştu. Artık şehirden çıktıklarından, külleri süpürecek işçiler de yoktu ve kül her yere ulaşıyordu.

O yüzden de Elend çok daha basit bir kıyafet giyiyordu; Vin'in çoğu zaman giydiği pantolonlara benzeyen bir binici pantolonu ile düğmeli gri bir gömlek ve koyu bir ceket. Daha önce hiç uzun mesafeler boyunca at sürmek zorunda kalmamıştı, genellikle at arabaları tercih edilirdi, ama Vin ve o yolculuklarını nispeten ağırdan alıyorlardı. Gerçek bir aceleleri yoktu. Straff'ın gözcüleri onları uzun süre takip etmemişti ve gittikleri yerde de onları bekleyen hiç kimse yoktu. Rahat rahat at sürmeye, mola vermeye, arada bir de ata binmekten fazla yorulmamak için yürümeye zamanları vardı.

Elend dışarıda Vin'i sabah ateşini alevlendirir ve Dikiz'i de atlarla ilgilenir buldu. Genç adam epey yolculuk etmişti ve atlara nasıl bakılacağını da biliyordu, Elend ise bunu hiçbir zaman öğrenmemiş olduğu için utanıyordu.

Elend ateş çukurunda Vin'e katıldı. Vin kömürleri dürtüklerken birkaç dakika boyunca oturdular. Dalgın görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Elend.

Vin güneye doğru bir bakış attı. "Ben..." Sonra başını olumsuzca salladı. "Bir şey yok. Daha fazla oduna ihtiyacımız olacak." Çadırın yanında baltalarının durmakta olduğu yere bir göz attı. Silah sıçrayarak havaya fırladı, ağzı önde Vin'e doğru uçuyordu. Vin yana doğru bir adım atarak Elend'le aralarından geçerken baltanın sapını kaptı. Sonra da devrilmiş bir ağaca doğru uzun adımlarla ilerledi. Baltayla iki darbe indirdi, sonra da aşağı doğru bir tekme atarak kolaylıkla ağacı ortasından kırdı.

"Geri kalanlarımızı biraz gereksiz hissettirmeyi iyi beceriyor, değil mi?" diye sordu Dikiz Elend'in yanına gelirken.

"Arada bir," dedi Elend gülümseyerek.

Dikiz başını iki yana salladı. "Ben ne görüyor ya da duyuyor olursam olayım, o daha iyi algılıyor ve o bulduğu şey her ne ise onunla savaşabiliyor da. Ne zaman Luthadel'e geri dönsem kendimi... işe yaramaz hissediyorum."

"Sıradan bir insan olduğunu hayal et," dedi Elend. "En azından sen bir Allomanser'sin."

"Belki," dedi Dikiz, yan taraflarından Vin'in baltasının sesi gelirken. "Ama insanlar sana saygı duyuyor El. Beni ise sadece görmezden geliyorlar."

"Ben seni görmezden gelmiyorum Dikiz."

"Ya?" diye sordu genç adam. "Ben en son ne zaman çete için önemli bir şey yaptım?"

"Üç gün önce," dedi Elend. "Vin ve benimle birlikte gelmeyi kabul ettiğin zaman. Seni sadece atlara bak diye getirmedik Dikiz; sen bir izci ve Kalaygöz yeteneklerin nedeniyle buradasın. Hâlâ takip edildiğimizi düşünüyor musun?"

Dikiz durakladı, sonra da omzunu silkti. "Emin olamıyorum. Straff'ın gözcülerinin geri döndüğünü düşünüyorum ama arkamızdan gelen birileri gözüme çarpıp duruyor. İyice göremiyorum ama."

"Sis ruhu o," dedi Vin gelip bir kucak dolusu odunu ateş çukurunun yanına dökerken. "Bizi kovalıyor."

Dikiz ve Elend birbirlerine baktılar. Sonra Elend, Dikiz'in rahatsız bakışından etkilenmeyi reddedip başını sallayarak onayladı. "Eh, önümüze çıkmadığı sürece bu bir sorun değil, değil mi?"

Vin omzunu silkti. "Umarım değildir. Ama eğer onu görürseniz bana seslenin. Kayıtlarda tehlikeli olabileceği yazıyor."

"Pekâlâ," dedi Elend. "Öyle yaparız. Şimdi kahvaltıda ne yiyeceğimize karar verelim."

Straff uyandı. Bu birinci sürprizdi.

Çadırının içindeydi, yatağında yatıyordu, birileri onu kaldırıp birkaç sefer duvara vurmuş gibi hissediyordu. İnleyerek doğrulup oturdu. Bedeninde yara bere yoktu, ama ağrıları vardı ve başı da zonkluyordu. Ordu doktorlarından bir tanesi, kalın bir sakalı ve patlak gözleri olan genç bir adam, yatağının yanında oturuyordu. Adam bir an için Straff'ı inceledi.

"Ölmüş olmanız gerekirdi lordum," dedi genç adam.

"Ölmedim," dedi Straff oturarak. "Kalay verin bana."

Bir asker bir metal şişeciğiyle yaklaştı. Straff bunu başına dikti, sonra da boğazının bu kadar kuru ve hassas olması karşısında yüzünü astı. Kalayı hafifçe yaktı; yaralarını daha fazla hissettiriyordu ama Straff kalayın ona verdiği güçlendirilmiş duyulara bel bağlar olmuştu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Üç günün büyük bir kısmı lordum," dedi doktor. "Biz... sizin ne yuttuğunuzdan ya da neden yuttuğunuzdan emin değildik. Kustursak mı diye düşündük ama kupayı kendi isteğinizle içmişsiniz gibi görünüyordu, o yüzden de..."

"İyi yapmışsınız," dedi Straff kolunu önüne uzatarak. Hâlâ biraz titreme vardı ama bunu durduramıyordu. "Ordunun başında kim var?"

"General Janarle," dedi doktor.

Straff başıyla onayladı. "Neden beni öldürtmedi?"

Doktor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak askerlere doğru göz attı.

"Lordum, size ihanet etmeye kim cüret edebilir?" dedi asker Grent. "Bunu deneyen her adam çadırının içinde ölü bulunurdu. General Janarle sizin güvenliğiniz konusunda *son derecede* endişeliydi."

Tabii ya, diye farkına vardı Straff şaşkınlıkla. *Onlar Zane'in gittiğini bilmiyor. Doğru... eğer ben ölmüş olsaydım, herkes Zane'in kontrolü kendi eline alacağını ya da sorumlu olduğunu düşündüğü kişilerden intikam alacağını varsayıyordur.* Straff onu izleyenleri afallatarak yüksek sesle kahkaha attı. Zane onu öldürmeye çalışmıştı ama kazara, sırf namının gücüyle Straff'ın hayatını kurtarmıştı.

Seni yendim, diye farkına vardı Straff. *Sen gittin ve ben de hâlâ hayattayım.* Bu elbette Zane dönmeyecek demek değildi, ama öte yandan, belki gelmezdi de. Belki... sadece bir ihtimal... Straff ondan sonsuza kadar kurtulmuş olabilirdi.

"Elend'in Sissoylusu," dedi Straff aniden.

"Onu bir süre için takip ettik lordum," dedi Grent. "Ama onlar ordudan çok fazla uzaklaştı ve Lord Janarle de gözcülerin geri dönmesini emretti. Görünüşe göre Terris'e doğru gidiyor."

Straff kaşlarını çattı. "Yanında başka kim vardı?"

"Biz oğlunuz Elend'in de kaçtığını düşünüyoruz," dedi asker. "Ama bu bir yanıltmaca da olabilir."

Zane dediğini yapmış, diye düşündü Straff afallayarak. *Gerçekten de kızdan kurtulmuş.*

Eğer bu bir çeşit numara değilse tabii. Ama o zaman...

"Koloss ordusu?" diye sordu Straff.

"Son zamanlarda safları arasında epey bir çatışma çıkıyor lordum," dedi Grent. "Yaratıklar daha huzursuzlaşmış gibi görünüyor."

"Orduma kampı toplama emri verin," dedi Straff. "Derhal. Kuzey Salahiyet'e doğru geri çekileceğiz."

"Lordum?" dedi Grent afallamayla. "Sanırım Lord Janarle bir saldırı planlıyor, sadece sizin emrinizi bekliyordu. Şehir zayıf ve Sissoyluları da gitti."

"Geri çekiliyoruz," dedi Straff gülümseyerek. "En azından bir süre için." *Görelim bakalım senin şu planın işe yarayacak mı Zane.*

Sazed elleri önündeki masanın üstünde, mutfaktaki küçük bir girintide oturuyordu, her parmağında ışıldayan metal bir yüzük vardı. Metalakıllara göre küçüklerdi ama Ferusimyasal özelliklerin depolanması zaman alırdı. Sadece bir yüzük kadar metali doldurmak için bile haftalar gerekirdi ve Sazed'in ancak günleri olmuştu. Aslında Sazed kolossların bu kadar uzun süre beklemiş olmasına şaşırıyordu.

Üç gün. Hiç de uzun bir zaman değildi, ama Sazed yaklaşmakta olan çatışmada elindeki her türlü avantaja ihtiyacının olacağını düşünüyordu. Şu ana kadar her özellikten sadece küçük bir miktarı depolamayı başarabilmişti. Diğer metalakılları da tükendikten sonraki acil bir durumda biraz destek olmaya yetecek kadar.

Clubs aksak adımlarla mutfağa girdi. Sazed'e bir karaltıymış gibi görünüyordu. Bir kalayakla depolamakta olduğu görüşüne destek olmak için taktığı gözlüğüne rağmen, Sazed görmekte zorlanıyordu.

"Buraya kadar," dedi Clubs, sesi solgundu; başka bir kalayakıl da Sazed'in duyuşunu alıyordu. "En sonunda gittiler."

Sazed bir an için yorumun anlamını çözmeye çalışarak durakladı. Düşünceleri sanki koyu, kıvamlı bir çorbanın içinden geçerlermiş gibi hareket ediyorlardı ve Clubs'ın söylediğini anlamak Sazed'in bir dakikasını aldı.

Gitmişler. Straff'ın askerleri. Geri çekilmişler. Cevap vermeden önce sessizce öksürdü. "Lord Penrod'nun gönderdiği mesajların herhangi birisine cevap verdi mi?"

"Hayır," dedi Clubs. "Son haberciyi idam ettirdi gerçi."

Eh, bu pek iyi bir işaret değil, diye düşündü Sazed yavaş yavaş. Elbette son birkaç gün boyunca pek fazla iyi işaret olmamıştı. Şehir açlığın eşiğindeydi ve sıcak havanın getirdiği kısa soluk alma fırsatları da sona ermişti. Sazed'in tahmini doğruysa bu akşam kar yağacaktı. Bu onun mutfak kuytusunda, sıcak bir ateşin yanında oturmuş, metalakılları gücünü, sağlığını, duygularını ve düşünme becerisini emerken çorbasını yudumluyor olduğu için kendisini daha da fazla suçlu hissetmesine neden oldu. Bu kadar fazla metalaklı aynı anda doldurmayı nadiren denemişti.

"Sen hiç iyi görünmüyorsun," diye belirtti Clubs otururken.

Sazed bu yorumu düşünürken gözlerini kırpıştırdı. "Benim... altınaklım," dedi yavaş yavaş. "O benim sağlığımı emiyor, depoluyor." Çorba kâsesine bir göz attı. "Gücümü korumak için yemek yemek zorundayım," dedi kendisini bir yudum almak için zihinsel olarak hazırlarken.

Bu garip bir süreçti. Düşünceleri o kadar yavaş hareket ediyordu ki, yemeğe karar vermek Sazed'in bir dakikasını alıyordu. Ondan sonra vücudu yavaş tepki veriyor, kolunu hareket ettirmesi de birkaç saniye sürüyordu. Ondan sonra bile, güçleri emilerek lehimaklında depolanmakta olan kasları titriyordu. Sazed en sonunda dolu bir kaşığı dudaklarına getirmeyi başardı ve sessizce bir yudum aldı. Çorba tatsız gelmişti; Sazed koku duyusunu da depolamaktaydı ve onun eksikliği tat alma duyusunu da şiddetli derecede engelliyordu.

Büyük olasılıkla yatıyor olması gerekirdi ama eğer bunu yaparsa, uyuya kalması olasıydı. Uyurken de metalakıllarını dolduramazdı, ya da en azından sadece bir tanesini doldurabilirdi. Tunçaklı; uyanıklık depolayan metal, başka bir zaman uyumadan daha uzun süre dayanabilmesi için onu daha uzun süre boyunca uyumaya zorlardı.

Sazed içini çekti, kaşığını dikkatli bir şekilde geri koydu, sonra da öksürdü. O çatışmaya engel olmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. En iyi planı Lord Penrod'ya bir mektup göndermek, onu Straff Venture'ya Vin'in şehirden ayrıldığını haber vermesi için teşvik etmek olmuştu. Sazed, Straff'ın o zaman bir anlaşma yapmaya gönüllü olacağını ummuştu. Görünüşe göre bu taktik başarılı olmamıştı. Günlerdir kimse Straff'tan bir haber alamamıştı.

Sonları güneşin engellenemez doğuşu gibi yaklaşıyordu. Penrod şehir halkından, bir tanesi asillerden oluşan üç farklı grubun Luthadel'den kaçmaya çalışmasına izin vermişti. Elend'in kaçışından sonra daha temkinli hâle gelmiş olan Straff'ın askerleri her grubu yakalayıp katletmişti. Penrod güneyli asille bir tür anlaşma yapmayı umarak Lord Jastes Lekal'a bile bir haberci göndermişti ama o haberci koloss kampından geri dönmemişti.

"Eh, en azından onları birkaç gün oyaladık," dedi Clubs.

Sazed bir an boyunca düşündü. "Korkarım ki bu sadece kaçınılmazı geciktirmekti."

"Elbette ki öyleydi," dedi Clubs. "Ama bu önemli bir geciktirmeydi. Şimdiye kadar Elend ve Vin neredeyse dört günlük yol almışlardır. Eğer savaş fazla erken başlasaydı, bizim küçük Sissoylu Hanım'ın geri gelip bizi kurtarmaya çalışırken kendisini öldürtmüş olacağından emin olabilirsin."

"Ha," dedi Sazed yavaşça, kendini bir diğer kaşık dolusu çorbaya daha uzanmak için zorlarken. Kaşık hissiz parmaklarındaki donuk bir ağırlıktı, dokunma duyusu da elbette ki bir kalayaklın içine akmaktaydı. "Şehrin savunmaları ne durumda?" diye sordu Sazed kaşıkla boğuşurken.

"Berbat," dedi Clubs. "Yirmi bin asker kulağa fazla gelebilir ama onları bu kadar büyük bir şehre dizmeyi bir de sen dene."

"Ama kolosların herhangi bir kuşatma ekipmanı yok," dedi Sazed kaşığına odaklanırken. "Ya da okçuları."

"Evet," dedi Clubs. "Ama bizim koruyacak sekiz şehir kapımız var ve içlerinden beş tanesi kolosların hızla erişebileceği yerlerde. Kapıların hiçbirisi bir saldırıya dayanacak şekilde inşa edilmemiş. Ve şu durumda, ben kolosların ilk önce ne taraftan geleceklerini de bilmediğim için her kapıya ancak birkaç bin asker yerleştirebiliyorum."

"Ha," dedi Sazed sessizce.

"Sen ne bekliyordun Terrisli?" diye sordu Clubs. "İyi haberler mi? Kolosslar bizden daha büyük, daha güçlü ve çok daha deli. Ve sayı üstünlüğü de onlarda."

Sazed gözlerini kapattı, titreyen kaşık dudaklarına giden yolun yarısındaydı. Bir anda metalakıllarıyla ilgisi olmayan bir zayıflık hissetti. *Neden o da diğerleriyle birlikte gitmedi? O neden kaçmadı?*

Sazed gözlerini açarken Clubs'ın bir hizmetçiye kendisine yiyecek bir şeyler getirmesi için elini salladığını gördü. Genç kız bir kâse çorbayla geri döndü. Clubs buna bir an için memnuniyetsizlikle baktı ama sonra kırışık eliyle uzandı ve kaşıklayarak yemeğe başladı. Sazed'e bir bakış fırlattı. "Benden bir özür mü bekliyorsun Terrisli?" diye sordu kaşıklamanın arasında.

Sazed bir an için afallayarak oturdu. "Hiç de değil Lord Cladent," dedi en sonunda.

"İyi," dedi Clubs. "Sen iyi bir adamsın. Senin sadece kafan karışık."

Sazed gülümseyerek çorbasını yudumladı. "Bunu duymak rahatlatıcı, diye düşünüyorum ben." Bir an için düşündü. "Lord Cladent. Sizin için bir dinim var."

Clubs'ın suratı asıldı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Sazed başını öne eğdi. Az önce ne düşündüğünü tekrar hatırlayabilmek bir dakikasını almıştı. "Sizin daha önce söylediğiniz şey, Lord Cladent. Durumsal ahlâk konusunda. Bu bana Dadradah olarak bilinen bir dini hatırlattı. Buna inananlar pek çok ülkenin ve halkların içinde yaygındı; onlar sadece tek bir Tanrı'nın var olduğuna ve ona tapınmanın da tek bir doğru yolunun olduğuna inanırlardı."

Clubs burnundan soludu. "Ben senin ölü dinlerinle gerçekten de ilgilenmiyorum Terrisli. Benim görüşüme göre..."

"Onlar sanatçıydı," dedi Sazed sessizce.

Clubs tereddüt etti.

"Onlar sanatın kişiyi Tanrı'ya yaklaştırdığına inanırdı," dedi Sazed. "Onlar renkler ve tonlarla çok ilgiliydi ve etraflarındaki dünyada gördükleri renkleri tarif eden şiirler yazmayı çok severlerdi."

Clubs sessizdi. "Niye bana bu dinden bahsediyorsun?" diye hesap sordu. "Niye benim gibi sert bir tanesini seçmedin? Ya da askerlere ve savaşa tapınan bir tanesini?"

"Çünkü Lord Cladent," dedi Sazed. Gözlerini kırpıştırdı, bulanık aklının içindeki hatıraları güçlükle çıkarıyordu. "Bu siz değilsiniz. Bu, sizin yapmak zorunda olduğunuz bir şey ama siz değil. Diğerleri sizin bir ahşap işçisi olduğunuzu unutuyor, diye düşünüyorum ben. Bir sanatçı. Sizin dükkânınızda yaşadığımız zamanlarda, ben sizin sık sık çıraklarınızın oymuş olduğu parçalara son dokunuşları eklediğinizi görürdüm. Sizin gösterdiğiniz özeni gördüm. O dükkân sizin için basit bir paravan değildi. Siz onu özlüyorsunuz, bunu biliyorum."

Clubs cevap vermedi.

"Siz bir asker olarak yaşamak zorunda olabilirsiniz," dedi Sazed zayıf bir elle kuşağından bir şey çıkarırken. "Ama hâlâ bir sanatçı gibi hayal kurabilirsiniz. İşte. Bunu sizin için yaptırdım. Bu Dadradah inancının bir sembolü. Ona inananlar için bir sanatçı olmak, bir rahip olmaktan bile daha yüce olan bir çağrıydı."

Tahta diski masanın üstüne koydu. Sonra güçlükle Clubs'a gülümsedi. En son vaaz verdiğinden beri uzun zaman geçmişti ve kendisini Clubs'a bu dini önerme kararını vermeye iten şeyin ne olduğundan da emin değildi. Belki de bu dinlerin bir değeri olduğunu kendi kendine kanıtlamak içindi. Belki de Clubs'ın daha önceden söylediği şeylere tepki veren inatçılığıydı. Neden olursa olsun, Clubs'ın üstünde bir fırça resmi olan basit tahta diske gözlerini dikme şeklinden tatmin hissediyordu.

Son kez bir dini anlattığım zaman o güneydeki köydeydim, diye düşündü. *Marsh'ın beni bulduğu yerde.*

Sahi ona ne oldu ki? O neden şehre geri dönmedi?

"Kadının seni arıyor," dedi Clubs en sonunda başını kaldırarak, diski masanın üstünde bırakmıştı.

"*Kadınım* mı?" dedi Sazed. "Ee, bizim hiç..." Clubs ona dik dik bakarken sesi kesildi. Huysuz general anlamlı bakışlar atmakta oldukça ustaydı.

"Pekâlâ," dedi Sazed içini çekerek. Parmaklarına ve onların üzerinde ışıldayan on yüzüğe bir göz attı. Dört tanesi kalaydı: görüş, duyma, koku ve dokunuş. Bunları doldurmaya devam etti, onlar Sazed'i fazla engellemezdi. Ancak lehimaklını ve onun yanında çelikaklını ve çinkoaklını bıraktı.

Anında güç tekrar vücuduna doldu. Kasları sarkmayı bıraktı, pörsümüşten sağlıklıya dönüştüler. Aklındaki donukluk kalkarak Sazed'in net bir şekilde düşünebilmesine izin verdi ve üzerindeki koyu, kıvamlı yavaşlık eriyip gitti. Ayağa kalktı, canlanmıştı.

"Bu etkileyici," diye mırıldandı Clubs.

Sazed başını eğdi.

"Değişimi gördüm," dedi Clubs. "Vücudun güçlendi ve gözlerin odaklandı. Kolların titremeyi kesti. Sanırım o kadınla bütün kuvvetin yerinde olmadan yüzleşmeyi istemiyorsundur, hı? Seni suçlamam." Clubs kendi kendine homurdandı, sonra da yemeğe devam etti.

Sazed generale veda etti, sonra da uzun adımlarla mutfaktan çıktı. Elleri ve ayakları ona hâlâ neredeyse hissiz yumrular gibi geliyordu. Ancak bir enerji hissediyordu. Bir adamın içindeki boyun eğmezlik dürtüsünü uyandırmak için basit zıtlıktan iyi bir şey yoktu.

Ve bu hissi sevdiği kadınla görüşme ihtimali kadar hızla eritebilecek olan hiçbir şey de yoktu. Tindwyl neden geride kalmıştı? Ve eğer Terris'e geri dönmemekte kararlıysa, neden bu son birkaç gün boyunca Sazed'den kaçınmıştı? Onun Elend'i şehirden göndermesine mi kızgındı? Sazed'in yardım etmek için geride kalmakta ısrar etmiş olmasından dolayı hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Sazed onu Venture Kalesi'nin büyük balo salonunda buldu. Bir an için her zaman olduğu gibi odanın tartışılmaz görkeminden etkilenerek durakladı. Sadece bir an için etrafındaki huşu uyandırıcı mekâna bakabilmek üzere görüş kalayaklını bırakıp gözlüğünü çıkardı.

Kocaman salonun iki duvarı boyunca dizilmiş olan devasa, dikdörtgen vitray pencereler tavana kadar ulaşıyordu. Odanın iki tarafı boyunca pencerelerin altından uzayıp giden küçük galeriyi taşıyan devasa sütunların yanında Sazed küçücük kalıyordu. Salondaki her taş parçası işlenmiş gibiydi, her karo şu ya da bu mozaiğin bir parçasıydı, her cam parçası akşamın erken saatlerindeki güneşin ışığıyla ışıldamak üzere renklendirilmişti.

Ne kadar da uzun zaman oldu... diye düşündü Sazed. Bu salonu ilk gördüğü zaman Vin'e ilk balosu için eşlik ediyordu. İşte Elend'le de o zaman, Valette Renoux rolünü oynarken tanışmıştı. Sazed onu o kadar güçlü bir adamın dikkatini üzerine çekmiş olduğu için eleştirmişti.

Ama şimdi ise onları bizzat evlendirmiş olan kişi kendisiydi. Gözlüğünü geri takarak görüş kalayaklını yeniden doldurmaya başlarken gülümsedi. *Unutulmuş Tanrılar sizi korusun çocuklar. Eğer yapabilirseniz, bizim fedakârlığımıza bir anlam kazandırın.*

Tindwyl odanın ortasında durmuş, Dockson ve küçük bir grup görevliyle konu-

şuyordu. Büyük bir masanın etrafına toplanmışlardı ve Sazed yaklaşırken masanın üstüne serili şeyin ne olduğunu görebildi.

Marsh'ın haritası, diye düşündü. Bu Luthadel'in kapsamlı ve ayrıntılı bir betimlemesiydi, üzerinde Nezaret etkinliklerini gösteren notlar bile vardı. Haritanın görsel bir imgesi ve detaylı bir tarifi Sazed'in bakırakıllarından birisinin içindeydi ve Sinod'a da fiziksel bir kopyasını göndermişti.

Tindwyl ve diğerleri büyük haritanın üzerini kendi notlarıyla kaplamışlardı. Sazed yavaş yavaş yaklaştı ve Tindwyl onu görür görmez elini sallayarak yaklaşması için işaret etti.

"Ah, Sazed," dedi Dockson ciddi bir tonla, sesi Sazed'in zayıf kulaklarına kısık geliyordu. "Güzel. Lütfen buraya gel."

Sazed alçak dans pistinin üzerine çıkarak masada onlara katıldı. "Asker konumları mı?" diye sordu.

"Penrod ordularımızın komutasını eline aldı," dedi Dockson. "Ve yirmi taburun da başlarına asiller yerleştirdi. Biz bu durumdan memnun olduğumuzdan emin değiliz."

Sazed masadaki adamlara bir göz gezdirdi. Onlar Dockson'ın kendisi tarafından eğitilmiş olan bir grup kâtipti, hepsi de skaaydı. *Tanrılar adına*! diye düşündü Sazed. *Şu içinde olduğumuz durumda bile bir ayaklanma çıkarmayı planlıyor olamaz, değil mi*?

"O kadar da korkmuş görünme Sazed," dedi Dockson. "Fazla şiddetli bir şeyler yapacak değiliz; Penrod hâlâ şehrin savunmasını Clubs'ın organize etmesine izin veriyor ve kendi ordu komutanlarının da önerilerini dinliyormuş görünüyor. Dahası, artık fazla iddialı bir şeyler denemek için çok geç."

Dockson neredeyse hayal kırıklığı içindeymiş gibiydi.

"Ancak," dedi Dockson parmağıyla haritaya doğru işaret ederek, "ben onun iş başına getirdiği bu komutanlara güvenmiyorum. Onlar savaşma konusunda, hatta hayatta kalma konusunda bile bir şey bilmiyorlar. Ömürlerini içki ısmarlayarak ve parti vererek geçirmişler."

Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun? diye düşündü Sazed. İronik bir şekilde, Dockson çete içinde asile en çok *benzeyen* kişiydi. Takım elbiseler üzerinde Breeze'den daha doğal duruyordu, telaffuzu da Clubs ya da Dikiz'den çok daha iyiydi. Sadece aristokratik olmaktan çok uzak olan kısa sakalını kesmeme konusundaki ısrarcılığı onun göze batmasına neden oluyordu.

"Aristokrasi savaştan anlamıyor olabilir ama komuta sahibi olmada tecrübeliler, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed.

"Doğru," dedi Dockson. "Ama biz de öyleyiz. Ben o yüzden her kapının yakınlarında bizden bir kişinin de olmasını istiyorum, eğer işler kötüye giderse ve gerçekten becerikli birilerinin komutayı devralması gerekirse diye."

Dockson masadaki haritaya, kapılardan bir tanesine doğru işaret etti; Çelik Kapı. Üzerinde savunma düzeninde bin asker gösteriliyordu. "Senin taburun bu Sazed. Çelik Kapı kolossların erişmelerinin muhtemel olduğu en uzak kapı, o yüzden sen hiç çatışma yüzü görmeyebilirsin bile. Ama savaş başladığı zaman senin

orada olmanı istiyorum, eğer senin kapın saldırıya uğrayacak olursa bunun haberini Venture Kalesi'ne getirecek olan bir grup haberciyle birlikte. Biz burada ana balo salonunda bir komuta üssü kuracağız; şu geniş kapılar sayesinde kolaylıkla erişilebiliyor ve epey bir hareketliliği kaldırabilir."

Ve bu kadar güzel bir salonu savaş yönetiminde kullanmak Elend Venture'nın, daha genel olarak da aristokrasinin tamamının yüzüne karşı hiç de örtülü olmayan bir tokat gibiydi. *Bana Elend ve Vin'i göndermek için destek olmasına şaşmamak gerek. Onlar gittiğine göre, Kelsier'in çetesinin kontrolünü tartışılmaz olarak Dockson eline aldı.*

Bu kötü bir şey de değildi. Dockson organizasyon konusunda bir dâhiydi ve hızlı planlamanın da uzmanıydı. Ancak belirli önyargıları da yok değildi.

"Senin savaşmaktan hoşlanmadığını biliyorum Saze," dedi Dockson iki elini de masaya koyarak öne eğilirken. "Ama sana ihtiyacımız var."

"Ben onun savaşa hazırlanmakta olduğunu düşünüyorum Lord Dockson," dedi Tindwyl Sazed'i süzerek. "O parmaklarındaki yüzükler, niyetinin ne olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor."

Sazed ona masanın karşısından bir bakış attı. "Peki ya sizin buradaki konumunuz nedir Tindwyl?"

"Lord Dockson bana danışmak için geldi," dedi Tindwyl. "Savaş konusunda tecrübesi az ve benim tarihteki generaller hakkında incelemiş olduğum şeyleri öğrenmeyi arzu ediyordu."

"Ah," dedi Sazed. Kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde Dockson'a doğru döndü. En sonunda başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Ben de sizin projenizde yer alacağım, ancak sizleri ayrımcılık konusunda uyarmam gerekir. Lütfen, adamlarınıza mutlak bir şekilde zorunlu kalmadıkları sürece emir komuta zincirinin dışına çıkmamalarını söyleyin."

Dockson başını sallayarak onayladı.

"Şimdi, Leydi Tindwyl, sizinle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" dedi Sazed.

Tindwyl başıyla onayladı ve ikili gruptan ayrılarak en yakındaki çıkıntının altındaki galeriye doğru yürüdüler. Gölgelerin içinde, sütunlardan bir tanesinin arkasında Sazed Tindwyl'e doğru döndü. Korkunç durumlarına rağmen o kadar lekesiz, o kadar kendine hâkim, o kadar sakin görünüyordu ki. Bunu nasıl yapıyordu?

"Çok sayıda özellik depoluyorsunuz Sazed," diye belirtti Tindwyl tekrar onun parmaklarına göz atarken. "Muhakkak ki daha önceden hazırlanmış olan başka metalakıllarınız da vardır?"

"Luthadel'e gelirken yolda bütün hızımı ve uyanıklığımı kullandım," dedi Sazed. "Ve depolanmış hiç sağlığım yok; son kalanları Güney'de eğitim verirken yakalandığım bir hastalığı yenmek için harcamıştım. Her zaman başka bir tanesini daha doldurmaya niyetim olmuştu ama hep çok meşgul olduk. Gerçi bir dizi dolu kalayaklın yanı sıra epey miktarda depolanmış olan gücüm ve ağırlığım var. Yine de asla *yeterince* hazırlıklı olunamaz, diye düşünüyorum ben."

"Belki," dedi Tindwyl. Masanın etrafındaki gruba tekrar bir göz attı. "Eğer bu bize kaçınılmaz olanı düşünmenin dışında yapılacak bir şeyler veriyorsa, o zaman hazırlıklar boşa gitmemiştir, diye düşünüyorum ben."

Sazed bir ürperti hissetti. "Tindwyl," dedi sessizce. "Neden geride kaldınız? Burada yeriniz yok."

"Burada sizin de yeriniz yok Sazed."

"Onlar benim arkadaşlarım," dedi Sazed. "Onları bırakmayacağım."

"O zaman neden önderlerini gitmeleri için ikna ettiniz?"

"Kaçmaları ve hayatta kalmaları için," dedi Sazed.

"Hayatta kalmak çoğu zaman önderlerin sahip olmalarına izin verilen bir lüks değildir," dedi Tindwyl. "Kişi başkalarının sadakatini kabul ettiği zaman, bunun yanında gelen sorumluluğu da kabul etmek zorundadır. Bu insanlar öleceklerdi ama ihanete uğradıklarını hissederek ölmelerine gerek yoktu."

"Onlar ihanete..."

"Onlar kurtarılmayı bekliyorlar Sazed," diye tısladı Tindwyl sessizce. "Şuradaki o adamlar bile, *Dockson* bile, ki o bu güruhun içinde en aklı başında olan kişi; bir şekilde sağ çıkacaklarını düşünüyorlar. Ve neden biliyor musunuz? Çünkü kalplerinin derinliklerinde, bir şeylerin onları kurtaracağı inancı var. Onları daha önce de kurtarmış olan bir şeyin, Firari'den geriye ellerinde kalmış olan tek parçanın. Onlar için umudu artık o temsil ediyor. Ve siz ise onu buradan gönderdiniz."

"Yaşaması için Tindwyl," diye tekrar etti Sazed. "Vin ve Elend'i burada kaybetmek bir israf olurdu."

"Umut asla israf olmaz," dedi Tindwyl, gözleri çakmak çakmak. "Ben herkesten çok sizin bunu anlayacağınızı düşünürdüm. Siz beni Besicilerin elinde bütün o yıllar boyunca hayatta tutmuş olan şeyin inatçılık olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Peki sizi burada, bu şehirde tutmuş olan şey de inatçılık ya da umut mu?" diye sordu Sazed.

Tindwyl gözlerini ona dikti. "İkisi de değil."

Sazed uzun bir an boyunca gölgeli oyuğun içinde Tindwyl'e baktı. Planlamacılar balo salonunda konuşuyorlardı, sesleri yankılanıyordu. Pencerelerden gelen ışık zerrecikleri mermer zeminden yansıyor, duvarlar boyunca aydınlık kıymıkları saçıyordu. Yavaş yavaş, beceriksiz bir şekilde, Sazed kollarını Tindwyl'e doladı. Tindwyl içini çekerek onun kendisine sarılmasına izin verdi.

Sazed kalayakıllarını bıraktı ve duyuları bir sel gibi akarak geri döndü.

Başını Sazed'in göğsüne yaslayarak sarılmasına karşılık veren Tindwyl'in teninin yumuşaklığı ve vücudunun sıcaklığı Sazed'in bedeni boyunca yayıldı. Saçının parfümsüz ama temiz ve canlı kokusu Sazed'in burnunu doldurdu, üç gündür aldığı ilk kokuydu bu. Sazed onu net bir şekilde görebilmek için sakar bir elle gözlüğünü çıkardı. Sesler kulaklarına güçlü bir şekilde geri dönerken Tindwyl'in yanındaki nefes alışının sesini duyabiliyordu.

"Seni neden seviyorum biliyor musun Sazed?" diye sordu Tindwyl sessizce.

"Hiç aklım ermiyor," diye cevap verdi Sazed dürüst bir şekilde.

"Çünkü sen asla vazgeçmiyorsun," dedi Tindwyl. "Diğer erkekler tuğla gibi güçlü; sert, kararlı. Ama onlara yeteri kadar şiddetli vurursan kırılırlar. Sen... sen rüzgâr gibi güçlüsün. Her zaman varsın, eğilmeye her zaman hazırsın, ama katı olman gerektiği zamanlar için asla özür dilemiyorsun. Ben arkadaşlarından herhangi birisinin senin içinde nasıl bir güç barındırmış olduğunu anlayabildiğini düşünmüyorum."

Barındırmış olduğum, diye düşündü Sazed. O *şimdiden her şeyden geçmiş zaman kullanarak bahsediyor. Ve... o bunu yapmakta haklıymış gibi de geliyor.* "Korkarım ki, ben her neye sahip olursam olayım, onları kurtarmak için yeterli olmayacak," diye fısıldadı Sazed.

"Üç tanesini kurtarmak için yeterli oldu gerçi," dedi Tindwyl. "Sen onları buradan göndererek yanlış yaptın... ama belki doğrusunu da yapmışsındır."

Sazed ise sadece gözlerini kapatarak ona sarıldı. Kalmış olduğu için ona lanet ediyordu ama yine de bunun için bile onu seviyordu.

Tam o anda duvarların üzerindeki uyarı davulları çalmaya başladı.

Ve böylece ben son bir kumar oynadım.

51

SABAHIN SİSLİ KIZIL IŞIĞI VAR olmaması gereken bir şeydi. Sisler güneş ışığından önce ölürdü. Isı onları eritirdi, kapalı bir odanın içine hapsetmek bile onların yoğunlaşmasına ve kaybolmasına neden olurdu. Yükselmekte olan güneşin ışığına dayanamamaları gerekirdi.

Ama dayanıyorlardı. Luthadel'den ne kadar uzaklaşırlarsa, sisler de sabahları o kadar uzun süre oyalanıyordu. Değişim hafifti, hâlâ Luthadel'den sadece birkaç günlük at sürme mesafesi kadar uzaktaydılar; ama Vin biliyordu. Farkı görebiliyordu. Bu sabah sisler onun beklediğinden bile daha güçlü görünüyordu, güneş çıktığı zaman bile zayıflamadılar. Işığa engel oluyorlardı.

Sis, diye düşündü. *Zifir*. Haklılığından giderek emin olsa da, kesin bir bilgisi yoktu. Yine de, her nedense bu ona doğru gibi geliyordu. Zifir bir canavar ya da bir tiran değildi; daha doğal, ve dolayısıyla da daha korkutucu bir kuvvetti. Bir yaratık öldürülebilirdi. Sisler... onlar çok daha fazla yıldırıcıydı. Zifir rahiplerle baskı yapmıyor, insanların kendi bâtıl inançlarından gelen dehşetlerini kullanıyordu. Ordular ile değil, açlıkla katliam yapacaktı.

İnsan bir kıtadan daha büyük bir şeyle nasıl savaşırdı ki? Öfke, acı, umut ya da merhamet hissedemeyen bir şeye karşı ne yapılırdı?

Ancak Vin'in görevi tam da bunu yapmaktı. Bacaklarını toplamış, dizleri göğsüne dayalı olarak gecenin ateş çukurunun yanındaki iri bir kayanın üzerinde oturuyordu. Elend hâlâ uyuyordu, Dikiz de gözcülük yapmak için gitmişti.

Vin artık kendi konumunu sorgulamıyordu. Ya delirmişti ya da Çağların Kahramanı'ydı. Sisleri yenmek onun göreviydi. *Ama...* diye düşündü kaşlarını çatarak. *Gümlemelerin hafifliyor değil, güçleniyor olmaları gerekmez miydi?* Yola devam ettikçe gümlemeler zayıflıyormuş gibi geliyordu. Vin çok mu geç kalmıştı?

Kuyu'nun gücünü köreltecek bir şeyler mi oluyordu? Başka birileri şimdiden gücü almış mıydı?

Yolumuza devam etmek zorundayız.

Onun yerinde başka bir kişi olsa, neden kendisinin seçildiğini sorabilirdi. Vin hem Camon'ın çetesinde, hem de Elend'in hükümetinde, ne zaman bir görev verilse şikâyet eden adamlarla karşılaşmıştı. "Neden ben?" diye sorarlardı. Kendine güveni olmayanlar işi başaramayacaklarını düşünürdü. Tembel olanları ise iş yapmak istemezdi.

Vin ne kendine aşırı güveniyordu, ne de çalışkan olduğunu düşünüyordu. Yine de sebepleri sorgulamada bir anlam görmüyordu. Hayat ona bazen bir şeylerin sadece oluverdiğini öğretmişti. Çoğu zaman, Reen'in onu dövmek için belli bir sebebi olmazdı. Zaten sebepler de zayıf bir teselli oluyordu. Kelsier'in neden ölmesi gerektiği Vin için gayet açıktı ama bu onu daha az özlemesini sağlamıyordu.

Vin'in yapacak bir işi vardı. Bu görevi anlayamadığı gerçeği, başarmaya çalışmak zorunda olduğunu kabul etmesine engel değildi. O sadece zamanı geldiğinde ne yapması gerektiğini bileceğini umut etmek zorundaydı. Gümlemeler daha zayıf olsalar da, hâlâ oradaydı. Onu ileriye doğru itiyorlardı. Miraç Kuyusu'na doğru.

Arkasında, sis ruhunun daha zayıf titreşimini hissedebiliyordu. Asla sislerden önce kaybolmuyordu. Bütün sabah boyunca orada durmuştu, hemen Vin'in arkasında dikiliyordu.

"Sen bütün bunların sırrını biliyor musun?" diye sordu Vin sessizce, kırmızımsı sislerin içinde ruha doğru dönerken. "Senin hiç bir..."

Sis ruhunun Allomantik titreşimi doğrudan Elend'le paylaştığı çadırın içinden geliyordu.

Vin sıçrayarak kayadan atladı, buzlanmış zemine kondu ve çadıra doğru aceleyle fırladı. Çadırın kapısını savurarak açtı. Elend içeride uyuyordu, yorganların ucundan dışarıya çıkan başı zar zor görünüyordu. Sis küçük çadırın içini doldurmuştu, dönüyor, girdaplanıyordu; ve bu bile yeteri kadar acayipti. Sis çoğu zaman çadırların içine girmezdi.

Ve orada, sislerin ortasında, ruh duruyordu. Elend'in doğrudan üzerinde dikiliyordu.

Orada herhangi bir şey yoktu aslında. Sadece sislerin içinde bir çerçeveydi, kaotik hareketler nedeniyle oluşmuş tekrarlanan bir desendi. Ama yine de gerçekti. Vin onu hissedebiliyor ve görebiliyordu. Sis ruhu başını kaldırarak Vin'in bakışına karşılık verirken, Vin onun görünmez gözlerini görebiliyordu.

Nefretle dolu gözler.

Hayali bir kolunu kaldırdı ve Vin bir şeylerin parladığını gördü. Anında hançerini çekerek tepki verdi ve çadırın içine dalarak bıçağı savurdu. Darbesi sis ruhunun elindeki katı bir şeyle karşılaştı. Sakin havanın içinde metalik bir ses çınladı ve Vin kolunda güçlü, dondurucu bir ürperti hissetti. Bütün vücudunda tüyleri diken diken oldu.

Ve sonra o kayboldu. Her nasılsa katı olan bıçağının çınlaması gibi, sis ruhu da solup gitti. Vin gözlerini kırptı, sonra da dönerek dalgalanan çadır kapısından dışarıya baktı. Dışarıdaki sisler gitmişti, gündüz en sonunda kazanmıştı.

Kazanacak pek fazla zaferi kalmış gibi görünmüyordu.

"Vin?" dedi Elend esneyerek hareketlenirken.

Vin nefesini sakinleştirdi. Ruh gitmişti. Güneş ışığı güvenlik anlamına geliyordu, en azından şu an için. *Bir zamanlar benim güvenli bulduğum şey geceydi*, diye düşündü Vin. *Onu bana Kelsier vermişti.*

"Ne oldu?" diye sordu Elend. Bir insan, asil bile olsa, uyanmakta nasıl bu kadar yavaş davranabilir, uyurken açık ettiği zayıflık hakkında nasıl bu kadar umursamaz olabilirdi?

Vin bıçağını kılıfına koydu. *Ona ne diyebilirim ki? Onu benim bile zar zor görebildiğim bir şeyden nasıl koruyabilirim?* Vin'in düşünmesi gerekiyordu. "Bir şey değil," dedi Vin sessizce. "Sadece ben... yine boş yere diken üstündeyim."

Elend kendinden memnun bir şekilde içini çekerek yatağın içinde döndü. "Dikiz sabah gözcülüğünü mü yapıyor?"

"Evet."

"Döndüğü zaman beni uyandır."

Vin başını sallayarak onayladı ama o büyük olasılıkla Vin'i göremiyordu. Diz çökerek arkasında güneş yükselirken Elend'e baktı. Vin kendisini ona adamıştı; sadece bedenini değil ve sadece kalbini de değil. Vin mantığını terk etmiş, tereddütlerini bir kenara bırakmıştı, hep onun için. Artık Vin ona layık olmadığını düşünmeyi göze alamazdı, asla bir arada olamayacakları inancının sahte rahatlığına sığınamazdı.

Vin hiç kimseye bu kadar çok güvenmemişti. Ne Kelsier'e, ne Sazed'e, ne de Reen'e. Her şeyi Elend'e aitti. Bu bilgi Vin'in içten içte titremesine neden oluyordu. Eğer Vin onu kaybedecek olursa, kendisini de kaybedecekti.

Bunu düşünemem! dedi kendi kendine, ayağa kalkarken. Çadırdan çıktı, arkasından kapıyı sessizce kapattı. İleride gölgeler hareket etti. Bir an sonra da Dikiz belirdi.

"Geride kesinlikle birileri var," dedi sessizce. "Ruhlar değil Vin. Beş adam, bir kampları var."

Vin kaşlarını çattı. "Bizi mi takip ediyorlar?"

"Öyle olması gerekir."

Straff'ın gözcüleri, diye düşündü Vin. "Bırakalım onlar hakkında ne yapacağımıza Elend karar versin."

Dikiz omzunu silkerek gidip Vin'in kayasının üstüne oturdu. "Onu uyandıracak mısın?"

Vin arkasını döndü. "Bırak biraz daha uyusun."

Dikiz tekrar omzunu silkti. Vin'in ateş çukuruna gidip önceki gece üstünü örttükleri odunları çözmesini ve ateş yakmaya başlamasını izledi.

"Değiştin Vin," dedi Dikiz.

Vin onunla yüzleşmek için döndü. Zane ilerliyordu, ama bir savaş duruşunda değildi. Dövüşe giriyor değil de, eski bir arkadaşın yanına geliyormuş gibi kendine güvenli ve endişesizdi.

Pekâlâ o zaman, diye düşündü Vin, hançerlerini savurarak ileriye doğru sıçrarken.

Zane rahat rahat yürüyerek geliyordu, sadece hafifçe yan tarafa doğru dönerek bir bıçaktan kolaylıkla kaçındı. Uzanıp Vin'in öbür elini zahmetsiz bir hareketle yakalayarak darbesini durdurdu.

Vin dondu. Hiç kimse o kadar iyi değildi. Zane başını eğerek ona baktı, gözleri karanlıktı. Kaygısız. Endişesiz.

Atiyum yakıyordu.

Vin geriye sıçrayıp elini çekerek kendisini onun tutuşundan kurtardı. Zane onun gitmesine izin verdi, Vin alnında ter damlacıkları birikerek yere inip çömelirken o izliyordu. Vin ani, keskin bir dehşetin içine saplandığını hissetti; içgüdüsel, ilkel bir his. Atiyumu öğrendiği andan beri bu günün geleceğinden korkmuştu. Bu, tüm yetenekleri ve becerilerine rağmen aciz olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Ölecek olduğunu bilmenin dehşetiydi.

Zıplayarak kaçmak için döndü ama Zane o daha hareket etmeye bile başlamadan önce ileri atlamıştı. Ne yapacağını daha Vin'in kendisinden önce biliyordu. Arkadan Vin'in omzunu kavrayarak onu geri çekip, çatının üzerine fırlattı.

Vin acıdan nefesi kesilerek metal çatı kaplamasının üstüne çarptı. Zane tepesinde dikilmiş, bekler gibi aşağı bakıyordu.

Bu şekilde yenilmeyeceğim! diye düşündü Vin çaresizlikle. *Kapana kısılmış bir fare gibi öldürülmeyeceğim*!

Uzanarak Zane'in bacağına doğru bir bıçak savurdu, ama boşunaydı. O bacağını azıcık, yeteri kadar geriye çekti ve Vin'in bıçağı pantolonunun kumaşını bile çizmedi. Vin çok daha büyük, daha güçlü bir düşman tarafından uzakta tutulan bir çocuk gibiydi. Normal bir insanın kendisiyle savaşmaya çalışması da bunun gibi bir şey olmalıydı.

Zane karanlığın içinde ayakta duruyordu.

"Ne?" diye hesap sordu Vin en sonunda.

"Lord Hükümdar'ın atiyum zulası gerçekten de sizde değil," dedi Zane sessizce.

"Değil," dedi Vin.

"Sizin elinizde hiç atiyum yok," dedi Zane düz bir şekilde.

"Son boncuğu Cett'in suikastçılarıyla savaştığım gün kullandım."

Zane bir an için durdu, sonra da dönüp yürüyerek Vin'den uzaklaştı. Vin doğruldu, kalbi küt küt atıyor, elleri de sadece birazcık titriyordu. Kendisini ayaklarının üstünde doğrulmaya zorladı, sonra da eğilip yere düşen hançerlerini aldı. Bir tanesi çatının bakır kaplamasından çatlamıştı.

Zane tekrar ona doğru döndü, sislerin içinde sessizdi.

dim, ihtiyacı olan kişilere yardım edebilirdim. İnsanların ölmelerine engel olabilirdim. Ama... ben alt tarafı Dikiz'im. Zayıf. Korkak."

Vin kaşlarını çatarak ona baktı ama Dikiz'in başı eğikti ve Vin'in bakışlarına karşılık vermiyordu.

Bu nereden çıktı şimdi? diye merak etti Vin.

Sazed basamakları üçer üçer çıkmasına yardımcı olması için gücünün bir parçasına erişmişti. Merdiven boşluğundan dışarıya hemen Tindwyl'in arkasından fırladı ve duvarın üzerinde çetenin geri kalan üyelerine katıldılar. Davullar hâlâ çalıyordu, şehrin üzerinde gümleyen her birinin farklı bir temposu vardı. Birbirine karışan ritimler binalardan ve sokak aralarından düzensiz bir şekilde yankılanıyordu.

Kuzey ufku Straff'ın ordusu olmadan çıplak kalmış gibi görünüyordu. Keşke o aynı boşluk kargaşa içindeki koloss kampının olduğu kuzeydoğuya doğru da uzanıyor olsaydı.

"Kimse neler olup bittiğini seçebiliyor mu?" diye sordu Breeze.

Ham başını iki yana salladı. "Çok uzak."

"Benim gözcülerimden bir tanesi Kalaygöz," dedi Clubs topallayarak yaklaşırken. "Alarmı o verdi. Kolosslar savaşıyorlarmış dedi."

"Pis yaratıklar *her zaman* savaşmıyorlar mı zaten güzel kardeşim?" diye sordu Breeze.

"Çoğu zaman olduğundan daha fazla," dedi Clubs. "Çok şiddetli bir kavgaymış."

Sazed hızla bir umut pırıltısı hissetti. "Kavga mı ediyorlar?" dedi. "Belki de birbirlerini öldürürler!"

Clubs Sazed'e o bakışlarından birini attı. "Kitaplarından bir tanesini oku Terrisli. Orada kolossların duyguları hakkında ne yazıyor?"

"Sadece iki tane var," dedi Sazed. "Sıkıntı ve öfke. Ama..."

"Savaşa her zaman bu şekilde başlarlar," dedi Tindwyl sessizce. "Önce kendi aralarında kavga etmeye başlarlar, gruplarının gittikçe daha fazla üyesini galeyana getirirler ve sonra da..."

Sesi kesildi ve Sazed de gördü. Doğudaki karanlık leke netleşmeye başlıyordu. Yayılıyordu. Ayrılarak teker teker seçilir hâle geliyordu.

Şehre doğru koşuyorlardı.

"Hay sokayım," diye küfreden Clubs hızla merdivenlere doğru topallayarak gitmeye başladı. "Habercileri gönderin!" diye kükredi. "Okçular duvara! Nehir ızgaralarını sağlamlaştırın! Taburlar, konum alın! Savaşa hazır olun! O yaratıkların duvarları aşıp çocuklarınıza ulaşmasını mı istiyorsunuz!"

Peşinden kargaşa geldi. İnsanlar her yönde koşmaya başladı. Askerler merdiven boşluklarından yukarı koşturarak çıkarken aşağı inişe engel oluyor, çetenin harekete geçmesini önlüyorlardı.

Gerçekten de başlıyor, diye düşündü Sazed donuk bir şekilde.

"Merdivenler açıldıktan sonra her birinizin taburlarınıza gitmenizi istiyorum,"

dedi Dockson sessizce. "Tindwyl Kalay Kapı sende, kuzeyde Venture Kalesi'nin yakınında. Benim de senin tavsiyelerine ihtiyacım olabilir ama şu an için sen o oğlanların yanında kal. Onlar seni dinlerler, Terrislilere saygıları var. Breeze, dördüncüden on ikinciye kadar bütün taburlarda senin Teskinciler'inden birer tane var mı?"

Breeze başını sallayarak onayladı. "Çok fazla değiller ama..."

"Sen sadece bizim oğlanları savaşmaya devam ettireceklerinden emin ol!" dedi Dockson. "Askerlerimizin bozguna uğramasına izin vermesinler!"

"Bin tane adamı idare etmek tek bir Teskinci için ziyadesiyle fazladır kardeşim," dedi Breeze.

"Ellerinden gelenin en iyisini yapsınlar," dedi Dockson. "Sen ve Ham, Lehim Kapı ve Çinko Kapı'yı alın; görünüşe göre kolosslar ilk önce buraya saldıracaklar. Clubs destek kuvvetlerini getiriyor olmalı."

İki adam da başlarını sallayarak onayladılar, sonra Dockson Sazed'e baktı. "Sen nereye gideceğini biliyor musun?"

"Evet... evet, sanırım biliyorum," dedi Sazed duvarı kavrayarak. Yukarılarında gökyüzünden kül tanecikleri düşmeye başladı.

"Git o zaman!" dedi Dockson son bir okçu mangası da merdiven boşluğundan dışarıya çıkarken.

"Lord Venture!"

Straff döndü. Bazı uyarıcı ilaçların sayesinde eyerinin üstünde oturmaya devam edecek kadar güçlü kalmayı başarabiliyordu, gerçi dövüşmeye cesaret edemezdi. Zaten savaşa girecek hâli yoktu. Onun tarzı bu değildi. İnsan bu tür şeyler için ordularını getirirdi.

Haberci yaklaşırken atını döndürdü. Adam nefes nefese kalmıştı, Straff'ın bineğinin yanında dururken ellerini dizlerine koydu, yerde ayaklarının etrafında girdaplanan kül tanecikleri vardı.

"Lordum," dedi adam. "Koloss ordusu Luthadel'e saldırdı!"

Tam da söylediğin gibi Zane, diye düşündü Straff hayranlık içinde.

"Kolosslar mı, saldırmışlar mı?" diye sordu Lord Janarle kendi atını Straff'ınkinin yanına sürerken. Yakışıklı lord kaşlarını çattı, sonra da gözlerini Straff'a dikti. "Siz bunu bekliyor muydunuz lordum?"

"Elbette," dedi Straff gülümseyerek.

Janarle etkilenmiş gibi göründü.

"Askerlere bir emir ilet Janarle," dedi Straff. "Bu ordunun yönünün tekrar Luthadel'e doğru dönmesini istiyorum."

"Bir saat içinde orada olabiliriz lordum!" dedi Janarle.

"Hayır," dedi Straff. "Hiç acele etmeyelim. Askerlerimizi fazla yormak istemeyiz, değil mi?"

Janarle gülümsedi. "Tabii ki istemeyiz lordum."

* * *

Okların kolosslar üzerinde pek az etkisi oluyormuş gibiydi.

Sazed kendi kapısının nöbetçi kulesinin tepesindeydi, korku içinde olduğu yerde dikilip kalmıştı. Resmi olarak askerlerin komutası onda değildi, o yüzden de vereceği emirleri yoktu. Sadece gözcüler ve habercilerle birlikte dikilmiş, kendisine ihtiyaç olup olmayacağını görmek için bekliyordu.

Bu da ona gözlerinin önüne serilmekte olan dehşeti izlemek için bol bol zaman bırakıyordu. Kolosslar neyse ki daha duvarın onlara ait olan kısmına saldırmıyordu ve Sazed'in adamları, yaratıklar ilerideki Kalay Kapı ve Lehim Kapı'ya doğru atılırlarken gerginlik içinde durmuş izliyorlardı.

Uzaktan bile olsa, Sazed kolossların doğrudan ok yağmurlarının içinden koşarak geçtiklerini görebiliyordu; nöbetçi kulesi onun şehrin Kalay Kapı'nın bulunduğu bir parçasına yukarıdan bakabilmesini sağlıyordu. Daha küçük olanların bazıları ölü ya da yaralı olarak yere düşüyormuş gibi görünüyorlardı ama büyük bir kısmı sadece koşmaya devam ediyordu. Kulenin üstünde onunla beraber olan adamlar mırıldandı.

Biz bunun için hazır değiliz, diye düşündü Sazed. *Aylar boyu plan ve tahminlerin ardından bile hazır değiliz.*

Bin yıl boyunca bir tanrı tarafından yönetilerek vardığımız yer işte burası. Bin yıllık barışın, gaddarlıkla dolu olsa bile yine de barışın sonucu bu. Generallerimiz yok, küvet hazırlanmasını emretmeyi bilen adamlarımız var. Taktisyenlerimiz yok, bürokratlarımız var. Savaşçılarımız yok, eli sopalı oğlanlarımız var.

Üzerlerine çökmekte olan felâketi izlerken bile, Sazed'in âlim zihni çözümlemeler yapıyordu. Görüşüne erişerek uzaktaki yaratıkların pek çoğunun, özellikle de daha iri olanlarının, kökünden sökülmüş küçük ağaçlar taşımakta olduğunu görebiliyordu. Şehir duvarlarını aşmaya kendi yöntemleriyle hazırlanmışlardı. Ağaçlar gerçek şahmerdanlar kadar etkili olamayabilirdi ama öte yandan şehir kapıları da gerçek bir saldırıya dayanacak şekilde inşa edilmemişlerdi.

Kolosslar hiç de bizim varsaydığımız kadar akılsız değiller, diye düşündü. *Bir ekonomileri olmasa bile sikkelerin soyut bir değeri olduğunu fark edebiliyorlar. Kapılarımızı kırmak için araçlara ihtiyaçlarının olacağını da görebiliyorlar, bu araçları nasıl imal edeceklerini bilmiyor olsalar da.*

İlk koloss dalgası duvara ulaştı. Askerler aşağı kayalar ve başka nesneler atmaya başladılar. Sazed'in kendi bölümünde de benzer kaya yığınları vardı, bir tanesi hemen onun durmakta olduğu kapı kemerinin yanındaydı. Ama okların neredeyse hiçbir etkisi olmamıştı, birkaç kayanın ne faydası olacaktı ki? Kolosslar önü barajla kapatılmış bir nehrin suları gibi duvarın dibine kümeler hâlinde yığıldılar. Yaratıklar kapılara darbeler indirmeye başlarken uzak gümleme sesleri gelmeye başladı.

"Tabur on altı!" diye seslendi aşağıdan atla Sazed'in kapısına yaklaşmakta olan bir haberci. "Lord Culee!"

"Buradayım!" diye seslendi Sazed'in kulesinin yanındaki duvarın üzerinden bir adam.

"Lehim Kapı'nın derhal desteğe ihtiyacı var! Lord Penrod size altı bölük alarak beni takip etmenizi emrediyor!"

Lord Culee emirler vermeye başladı. *Altı bölük*... diye düşündü Sazed. Bizim *bin askerimizin altı yüzü*. Clubs'ın bir süre önce söylediği sözler aklına geldi: Yirmi bin adam sanki çok fazlaymış gibi görünebilirdi ama ancak onların ne kadar fazla yayılmalarına gerektiğini görene kadar.

Altı bölük Sazed'in kapısının önündeki avluyu rahatsız edici derecede boş bırakarak yürüyüp gitti. Geride kalan, üç yüzü avluda, yüzü de duvarın üzerindeki dört yüz adam sessizce kıpırdanıyordu.

Sazed gözlerini kapattı ve duyma kalayaklına erişti. Duyabildiği şey... tahtaya çarpan tahtanın sesiydi. Çığlıklar. İnsan çığlıkları. Çabucak kalayaklı bıraktı, sonra tekrar görüşe erişerek önündeki duvarın üzerinden eğilip savaşın sürmekte olduğu bölgeye doğru baktı. Kolosslar atılan kayaları geri fırlatıyordu ve onların nişancılığı savunmacılardan çok daha iyiydi. Sazed genç bir askerin yüzünün ezilerek bedeninin fırlatılan kayanın şiddeti yüzünden geriye doğru uçup duvardan aşağı düştüğünü görünce irkildi. Kalayaklını bıraktı, nefesi hızlanmıştı.

"Asker, sıkı dur!" diye seslendi duvarın üstündeki adamlardan bir tanesi. Daha neredeyse çocuk sayılırdı, bir asildi ama on altı yaşından büyük olamazdı. Elbette ki ordudaki askerlerin pek çoğu da o yaştaydı.

"Sıkı durun..." diye tekrar etti genç komutan. Sesi kulağa kararlı gibi gelmiyordu ve uzaklardaki bir şeyi fark ettiği zaman hafifledi. Sazed de adamın bakışını izleyerek döndü.

Kolosslar tek bir kapının önünde yığılıp, boş boş dikilmekten sıkılmışlardı. Şehrin etrafını sarmak için harekete geçiyorlardı, büyük gruplar kalabalıktan ayrılarak Channerel Nehri'ni geçiyor, diğer kapılara doğru ilerliyorlardı.

Sazed'inki gibi kapılara doğru.

Vin doğrudan kampın ortasına kondu. Bir avuç dolusu lehim tozunu ateş çukurunun içine savurdu, sonra da İterek kömürleri, külleri ve dumanı kahvaltı hazırlamakta olan bir çift şaşkın muhafızın üzerine fırlattı. Uzanarak üç küçük çadırın kazıklarını Çekti.

Üçü de yıkıldı. Bir tanesi boştu ama diğer ikisinden bağrışlar geldi. Kumaş debelenen, şaşkın siluetleri gözler önüne sermişti; daha büyük olan çadırın içinde bir, küçük olanın içinde ise iki.

Muhafızlar gözlerini küller ve kıvılcımlardan korumak için kollarını kaldırarak hızla geriye kaçıştılar, elleri kılıçlarına uzanıyordu. Vin bir yumruğunu onlara doğru kaldırdı ve onlar gözlerini kırpıştırarak temizlerken bir tane sikkenin tınlayarak yere düşmesine izin verdi.

Muhafızlar dondu, sonra da ellerini kılıçlarından çektiler. Vin çadırları süzdü. Yetkili kişi büyük olan çadırın içindeki olacaktı ve Vin'in ilgilenmesi gereken adam da oydu. Büyük olasılıkla Straff'ın yüzbaşılarından biriydi, gerçi muhafızlar Venture armasını taşımıyorlardı. Belki de...

Jastes Lekal kafasını çadırın içinden çıkardı, kendisini kumaştan kurtarırken küfrediyordu. Vin onu son gördüğünden beri geçen iki yılda çok değişmişti. Gerçi

o zamanlar da ileride dönüşecek olduğu adamın izlerini taşırdı. İnce bedeni cılız hâle gelmiş, kelleşmekte olan kafası da hedefine ulaşmıştı. Ama yüzü nasıl bu kadar da bezgin... bu kadar da yaşlı hâle gelmişti? Adam Elend'le aynı yaştaydı.

"Jastes," dedi Elend ormanın içinde saklandığı yerden dışarıya çıkarak. Yanında Dikiz'le birlikte yürüyerek açıklığa geldi. "Sen neden buradasın?"

Jastes, diğer iki askeri de keserek kendi çadırlarından dışarıya çıkarlarken ayağa kalkmayı başarabildi. Onlara elini sallayarak durmalarını işaret etti. "El," dedi. "Ben... başka nereye gideceğimi bilemedim. Gözcülerim senin kaçtığını söylemişti ve bu iyi bir fikir gibi göründü. Sen her nereye gidiyorsan, ben de seninle gelmek istiyorum. Orada saklanabiliriz belki. Biz..."

"Jastes!" diye bağırdı Elend uzun adımlarla Vin'in yanında durmak için gelirken. "Kolossların nerede? Onları gönderdin mi?"

"Denedim," dedi Jastes başını öne eğerek. "Gitmediler, Luthadel'i bir kere gördükten sonra kabul etmediler. Ve sonra da..."

"Ne oldu?" diye hesap sordu Elend.

"Bir yangın," dedi Jastes. "Malzeme... arabalarımızda."

Vin kaşlarını çattı.

"Malzeme arabalarınız mı?" dedi Elend. "Tahta sikkelerinizi taşıdığınız arabalar mı?"

"Evet."

"Lord Hükümdar adına be adam!" dedi Elend öne doğru adım atarak. "Sen de onları orada *öylece* bıraktın mı? Liderleri olmadan, kapımızın önünde?"

"Beni öldürürlerdi El!" dedi Jastes. "O kadar çok dövüşmeye, daha fazla sikke talep etmeye, şehre saldırmamızı talep etmeye başlamışlardı ki. Eğer kalsaydım, beni katlederlerdi! Onlar hayvan, sadece şekli biraz insanı andıran hayvanlar."

"Ve sen de kaçtın," dedi Elend. "Luthadel'i onlara terk ettin."

"Sen de şehri terk etmişsin," dedi Jastes. İlerledi, Elend'e yaklaşırken elleri yalvarmayla açılmıştı. "Bak El. Ben yanlış yaptığımı biliyorum. Onları kontrol edebileceğimi sanmıştım. Böyle olmasını istemedim!"

Elend sessizlik içindeydi ve Vin onun gözlerinde büyümekte olan bir katılığı görebiliyordu. Kelsier'inki gibi tehlikeli bir katılık değil. Daha çok bir... asalet havasıydı. İstediğinden daha fazlası olduğu hissi. Dimdik durmuş, önünde yalvarmakta olan adama tepeden bakıyordu.

"Sen vahşi canavarlardan bir ordu topladın ve onlara zalimce bir saldırıda önderlik ettin Jastes," dedi Elend. "Masum köylerin katledilmesine sebep oldun. Sonra da o orduyu herhangi bir kontrol mekanizması ya da liderleri olmaksızın bütün Son İmparatorluk'taki en yüksek nüfuslu şehrin dışında terk ettin."

"Beni affet," dedi Jastes.

Elend adamın gözlerinin içine baktı. "Ben seni affediyorum," dedi sessizce. Sonra, tek bir akıcı hamleyle kılıcını çekti ve Jastes'ın başını omuzlarından ayırdı. "Ama krallığım edemez."

Ceset yere düşerken Vin afallamış hâlde bakakaldı. Jastes'ın askerleri haykı-

rarak silahlarını çektiler. Elend temkinli bir yüzle döndü ve kanlı kılıcının ucunu onlara doğru uzattı. "Sizler bu idamın hatalı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Muhafızlar durakladı. "Hayır lordum," dedi en sonunda bir tanesi gözlerini yere indirerek.

Elend eğildi ve kılıcını Jastes'ın pelerinine temizledi. "Ne yaptığı düşünülecek olursa, bu onun hak ettiğinden çok daha iyi bir ölümdü." Elend kılıcını sert bir hareketle kınına geri yerleştirdi. "Ama o benim arkadaşımdı. Onu görmün. İşinizi bitirdiğiniz zaman, sizler de benimle birlikte Terris'e seyahat etmekte ya da evlerinize geri dönmekte özgürsünüz. Hangisini isterseniz seçebilirsiniz." Bununla birlikte yürüyerek tekrar ormana geri döndü.

Vin duraklayarak muhafızları izledi. Onlar da ciddi bir şekilde cesedi almak için ilerlediler. Vin Dikiz'e başını salladı, sonra da koşarak Elend'in arkasından ormana daldı. Uzağa gitmesi gerekmemişti. Onu kısa bir mesafe ileride, bir taşın üzerinde oturmuş yere bakarken buldu. Bir kül yağmuru başlamıştı ama taneciklerin büyük bir kısmı ağaçlara yakalanarak, yaprakları siyah bir yosun gibi kaplıyordu.

"Elend?" diye seslendi Vin.

Elend başını kaldırarak ormanın derinliklerine doğru baktı. "Bunu neden yaptığımdan emin değilim Vin," dedi sessizce. "Adaleti sağlayan neden ben oluyorum ki? Ben kral bile değilim. Ama yine de, bunun yapılması gerekiyordu. Bunu hissettim. Hâlâ da hissediyorum."

Vin bir elini onun omzuna koydu.

"O benim öldürdüğüm ilk kişi," dedi Elend. "Onun ve benim ne rüyalarımız vardı, bir zamanlar: İmparatorluk'taki en güçlü evlerden ikisi arasında ittifak kuracaktık, daha önce hiç görülmedik bir şekilde Luthadel'i birleştirecektik. Bizimkisi açgözlülükten kaynaklanan bir sözleşme olmayacaktı, aksine şehrin daha iyi bir yere dönüşmesine yardımcı olmayı hedefleyen gerçek bir politik ittifak olacaktı."

Başını kaldırarak Vin'e baktı. "Sanırım şimdi anlıyorum Vin. Senin için nasıl bir şey olduğunu. Bir açıdan, ikimiz de bıçağız, ikimiz de aracız. Birbirimiz için değil ama bu krallık için. Bu halk için."

Vin kollarını ona dolayarak Elend'e sarıldı, başını göğsüne yasladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Yapılması gerekiyordu," dedi Elend. "En acıklı kısmı ise onun haklı olması. Ben de onları terk ettim. Benim bu kılıçla kendi hayatımı da almam gerekir."

"Sen iyi bir sebep için ayrıldın Elend," dedi Vin. "Sen Luthadel'i korumak için, Straff'ın saldırmamasını sağlamak için ayrıldın."

"Peki ya kolosslar Straff'tan önce davranıp saldırırlarsa?"

"Belki saldırmazlar," dedi Vin. "Onların bir lideri yok, belki de bizim yerimize Straff'ın ordusuna saldırırlar."

"Hayır," dedi Dikiz'in sesi. Vin döndü ve Dikiz'ın ormanın içinden yaklaşmakta olduğunu gördü, gözleri ışığa karşı kısılmıştı.

Bu çocuk kesinlikle çok fazla kalay yakıyor, diye düşündü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elend dönerek.

Dikiz başını yere eğdi. "Onlar Straff'ın ordusuna saldırmayacaklar El. O artık orada olmayacak."

"Ne?" dedi Vin.

"Ben..." Dikiz bakışlarını kaçırdı, yüzünde utanç görünüyordu.

Ben korkağım. Vin, Dikiz'in daha önce söylediği sözleri hatırladı. "Sen biliyordun," dedi Vin. "Sen kolossların saldıracağını biliyordun!"

Dikiz başını sallayarak onayladı.

"Bu imkânsız," dedi Elend. "Jastes'ın bizi takip edeceğini bilemezdin."

"Bilmiyordum," dedi Dikiz, arkasındaki bir ağaçtan bir kül topağı düşer ve rüzgâr yüzünden parçalanarak yüz ayrı tanecik hâlinde yere doğru süzülürken. "Ama dayım Straff'ın kolossların şehre saldırmasını sağlamak için kendi ordusunu geri çekeceğini anladı. O yüzden Sazed bizi göndermeye karar verdi."

Vin ani bir ürperti hissetti.

Miraç Kuyusu'nun yerini keşfettim, demişti Sazed. *Kuzeyde. Terris Dağları'nda...*

"Sana bunu Clubs mı söyledi?" diyordu Elend.

Dikiz başını sallayarak onayladı.

"Ve sen de bana söylemedin mi?" diye hesap sordu Elend ayağa kalkarak.

Ah, hayır...

Dikiz durakladı, sonra da başını iki yana salladı. "Geri dönmek isteyecektin! Ben ölmek istemiyordum El! Özür dilerim. Ben bir korkağım." Elend'in kılıcına bir göz atıp korkuyla büzüldü.

Elend durakladı, sanki oğlana doğru adım atacak olduğunun farkına varmıştı. "Ben seni incitmeyeceğim Dikiz," dedi. "Sadece senden utanıyorum." Dikiz gözlerini indirdi, sonra da yere çöküp sırtını bir toz ağacına vererek oturdu.

Gümlemeler hafifliyordu...

"Elend," diye fısıldadı Vin.

Elend döndü.

"Sazed yalan söyledi. Kuyu kuzeyde değil."

"Ne?"

"Luthadel'de."

"Vin, bu imkânsız. Öyle olsa bulurduk."

"Bulamamışız," dedi Vin kararlı bir şekilde, ayağa kalkarak güneye doğru baktı. Odaklandığı zaman gümlemelerin üzerinden aktığını hissedebiliyordu. Onu çekiyorlardı.

Güneye.

"Kuyu güneyde olamaz," dedi Elend. "*Bütün* efsaneler onun kuzeyde, Terris Dağları'nda olduğunu söylüyor."

Vin başını iki yana salladı, kafası karışmıştı. "Orada," dedi. "Orada olduğunu biliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Kuyu *orada*."

Elend Vin'e baktı, sonra da onun içgüdülerine güvenerek başıyla onayladı.

Ah Sazed, diye düşündü Vin. *Niyetin büyük ihtimalle iyiydi ama hepimizi mahvetmiş olabilirsin.* Eğer şehir kolossların eline geçecek olursa...

"Ne kadar hızlı geri dönebiliriz?" diye sordu Elend.

"Durıma göre değişir," dedi Vin.

"Geri dönmek mi?" diye sordu Dikiz başını kaldırarak. "El, onların hepsi *öldü*. Bana size gerçeği Tathingdwen'e vardığımız zaman açıklamamı söylemişlerdi, siz boş yere kışın dağlara tırmanırken kendinizi öldürtmeyin diye. Ama Clubs benimle konuştuğu zaman, bu aynı zamanda bir vedaydı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Beni bir daha asla göremeyeceğini biliyordu."

Elend durakladı ve Vin bir an için onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Bir acı, dehşet pırıltısı. Vin o duyguları biliyordu çünkü kendisinin de üzerine aynı anda çökmüşlerdi.

Sazed, Breeze, Ham...

Elend onun kolunu kavradı. "Gitmek zorundasın Vin," dedi. "Sağ kalanlar olabilir... mülteciler. Onların senin yardımına ihtiyacı olacaktır."

Vin başını sallayarak onayladı. Elend'in kavrayışının sıkılığı, sesinin kararlılığı Vin'e de güç veriyordu.

"Dikiz ve ben de takip edeceğiz," dedi. "Sadece bir iki günlük sıkı at sürüşüyle yetişebiliriz. Ama lehimi olan bir Allomanser uzun mesafeleri hiçbir atın yapamayacağı kadar hızlı aşabilir."

"Seni bırakmak istemiyorum," diye fısıldadı Vin.

"Biliyorum."

Bu yine de zordu. Vin şimdi onu daha yeni tekrar bulmuşken, nasıl kalkıp da ondan ayrılabilirdi? Ancak şimdi yerinden de emin olduğu için, Miraç Kuyusu'nu daha bile ısrarcı bir şekilde hissedebiliyordu. Ve eğer arkadaşlarının bazıları saldırıdan *gerçekten* de sağ çıkmışlarsa...

Vin dişlerini gıcırdattı, sonra da kesesini açtı ve son kalan lehim tozunu çıkardı. Matarasından bir ağız dolusu suyla bunu yuttu. Aşağı inerken boğazını kaşındırmıştı. *Çok fazla yok*, diye düşündü. *Fazla uzun süre lehimi sürüklememe yetmez.*

"Hepsi öldü..." diye mırıldandı Dikiz yine.

Vin döndü. Titreşimler talepkâr bir şekilde gümlüyordu. Güneyden.

Geliyorum.

"Elend," dedi. "Lütfen benim için bir şey yap. Geceleri, sisler varken uyuma. Eğer yapabilirsen geceleri yolculuk et ve aklını başında tut. Sis ruhuna karşı da gözünü açık tut; onun sana zarar vermeye niyeti olabilir."

Elend kaşlarını çattıysa da başını sallayarak onayladı.

Vin lehim harladı, sonra da koşa koşa anayola doğru gitti.

Yalvarmalarımın, öğretilerimin, itirazlarımın ve hatta ihanetlerimin hepsi etkisiz kaldı. Alendi'nin artık başka danışmanları var, ona kendisinin duymak istediği şeyi söyleyenler.

52

BREEZE BİR SAVAŞIN ORTASINDA *DEĞİLMİŞ* gibi davranmak için elinden gelenin en iyisini yapmaktaydı. Pek bir işe yaramıyordu.

Çinko Kapı avlusunun kenarında, atının üzerinde oturuyordu. Kapıların önünde sıralar hâlinde durmuş bekleyen askerler kımıldanıyor ve tıngırdıyor, duvarın üzerindeki arkadaşlarını izliyordu.

Kapılar gümledi. Breeze büzüldü ama Teskin etmeye devam etti. "Güçlü olun," diye fısıldadı. "Korku, tereddüt; ben bunları alıp götürüyorum. Ölüm o kapılardan içeriye girebilir ama sizler onunla savaşabilirsiniz. Kazanabilirsiniz. Güçlü olun..."

Pirinç, midesinde bir meydan ateşi gibi harlıyordu. Şişeciklerini kullanıp bitireli çok olmuştu ve artık bol suyla birlikte avuç avuç pirinç tozu yutmaya başlamıştı, neyse ki Dockson'ın düzenli olarak gelen atlı habercileri sayesinde pirincin hiç eksikliğini çekmiyordu.

Bu daha ne kadar sürebilir ki? diye düşündü alnını silerek Teskin'e devam ederken. Allomansi neyse ki vücut için çok rahattı; Allomantik güç yakan kişiden değil, metallerin kendilerinden gelirdi. Öte yandan, Teskin diğer Allomantik becerilerden çok daha karmaşıktı ve sürekli dikkat gerektiriyordu.

"Korku, dehşet, endişe..." diye fısıldadı. "Kaçmak ya da vazgeçmek arzusu. Ben bunları sizden alıyorum..." Konuşmak hiç de gerekli değildi elbette, ama Breeze'in yöntemi her zaman bu olmuştu, odaklanmayı sürdürmesine yardım ediyordu.

Birkaç dakika daha Teskin ettikten sonra köstekli saatini kontrol etti, sonra da atını çevirdi ve tırısla avlunun öbür tarafına doğru götürdü. Kapılar gümlemeye devam ediyordu ve Breeze alnını tekrar sildi. Memnuniyetsizlikle, mendilinin neredeyse ona hiçbir fayda sağlamayacak kadar nemli olduğunu fark etti. Ayrıca kar

da yağmaya başlıyordu. Islaklık küllerin giysilerine yapışmalarına neden olacaktı ve takımını muhakkak ki harap edecekti.

Takım elbiseyi harap edecek olan şey senin kanın Breeze, dedi kendi kendisine. *Zevzekliğin zamanı geçti. Bu iş ciddi. Fazlasıyla ciddi. Senin burada işin ne ki zaten?*

Yeni bir grup askeri Teskin ederken çabalarını ikiye katladı. Breeze Son İmparatorluk'taki en güçlü Allomanserler'den birisiydi, özellikle de konu duygusal Allomansi olduğu zaman. Eğer yeteri kadar sıkışık bir şekilde bir araya toplanmışlarsa ve basit duyguların üzerine odaklandığı varsayılacak olursa, aynı anda yüzlerce kişiyi Teskin edebilirdi. Böylesi sayılara Kelsier bile ulaşamamıştı.

Ancak bütün asker kalabalığı onun bile becerisinin ötesindeydi ve Breeze'in de onlarla kısım kısım ilgilenmesi gerekiyordu. Yeni grubun üzerinde çalışmaya başlarken ayrılmış olduğu grubun cesaretini kaybetmeye başladığını gördü, endişeleri tekrar kontrolü ele geçiriyordu.

O kapılar kırıldığı zaman bu adamlar dağılacak.

Kapılar gümbürdedi. Duvarların üstündeki adamlar gruplar hâlinde toplanmış, aşağıya kayalar ve oklar atıyor, hummalı bir disiplin eksikliği içinde savaşıyorlardı. Arada bir, bir subay ite kaka aralarından geçiyor, emirler bağırarak onların çabalarını koordine etmeye çalışıyordu ama Breeze söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı. O sadece hareket eden, bağıran ve ateş eden adamlardan oluşmuş kargaşayı görebiliyordu.

Ve elbette karşılık ateşini de görebiliyordu. Aşağıdan kayalar havaya fırlatılıyor, bazıları siperliklere çarpıyordu. Breeze duvarın öbür tarafında ne olduğunu, galeyana gelmiş binlerce koloss yaratığını düşünmemeye çalıştı. Arada bir, bir asker düşüyordu. Siperliklerin bir dizi noktasından aşağıdaki avluya kanlar damlıyordu.

"Korku, endişe, dehşet..." diye fısıldadı Breeze.

Allrianne kaçmıştı. Vin, Elend ve Dikiz güvendeydi. Breeze'in bu başarıların üzerine odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu. *Onları buradan göndermemizi sağladığın için teşekkür ediyorum Sazed*, diye düşündü.

Arkasından nal sesleri geldi. Breeze Teskin'ine devam ederken döndüğü zaman Clubs'ın atla gelmekte olduğunu gördü. General atını kambur bir şekilde öne eğilmiş olarak sürüyordu, açık olan tek gözüyle askerleri süzüyordu, diğer gözü ise sürekli olarak kısılıydı. "İyi iş çıkarıyorlar," dedi.

"Güzel kardeşim, askerler *dehşet içindeler*," dedi Breeze. "Teskin'imin etkisi altındakiler bile o kapılara sanki kendilerini emip yutmak için bekleyen korkunç bir hiçlikmiş gibi bakıyorlar."

Clubs Breeze'e dik dik baktı. "Bugün kendimizi şairane mi hissediyoruz?"

"Eli kulağında felâket bende bu etkiyi bırakıyor," dedi Breeze kapılar sarsılırken. "Ne olursa olsun, ben adamların 'iyi' iş çıkardığından şüpheliyim."

Clubs homurdandı. "Askerler bir savaştan önce her zaman gergin olurlar. Ama bunlar iyi oğlanlar. Çözülmeyecekler."

Kapılar sarsıldı ve titredi, kenarlarında kıymıklar beliriyordu. *O menteşeler zorlanıyor...* diye düşündü Breeze.

"Kolosslar Teskin edemezsin sanırım?" diye sordu Clubs. "Onları daha az vahşi yapamazsın herhâlde?"

Breeze başını sallayarak reddetti. "O yaratıkları Teskin etmenin hiçbir etkisi olmuyor. Bunu denedim."

Tekrar sessizleşerek gümleyen kapıları dinlediler. Neden sonra, Breeze atının üzerinde istifini bozmadan oturmakta olan Clubs'a bir göz attı. "Sen daha önce savaşta bulunmuşsun," dedi Breeze. "Ne kadar sıklıkla?"

"Şöyle bir yirmi yıl boyunca arada sırada, genç olduğum zamanlarda," dedi Clubs. "Uzak salahiyetlerdeki isyanları bastırıyor, çoraklardaki göçebelere karşı savaşıyorduk. Lord Hükümdar o çatışmaların haberini yaymama konusunda epey iyiydi."

"Peki... nasıl giderdi?" diye sordu Breeze. "Çoğu zaman kazanır mıydınız?"

"Her zaman," dedi Clubs.

Breeze hafifçe gülümseyecek oldu.

"Elbette," dedi Clubs Breeze'e bir göz atarken, "o zamanlar kolosslar bizim tarafımızda olurdu. Bu lanet yaratıkları öldürmesi çok zor."

Harika, diye düşündü Breeze.

Vin koşuyordu.

Daha önce sadece bir kere "lehim sürüklemişti", iki yıl önce Kelsier'le birlikte. Lehimi sabit bir harlamayla yakarken insan hiç yorulmadan, bir yarışçının en hızlı koşusuna benzer inanılmaz bir hızla koşabilirdi.

Ancak bu süreç vücuda bir şeyler yapıyordu. Lehim onun hareket etmeye devam etmesini sağlıyordu, ama doğal yorgunluğunu da içinde biriktiriyordu. Çelişki aklının bulanıklaşmasına neden oluyor, transa girmeye benzer bir tükenmiş enerjiklik durumu yaratıyordu. Ruhu dinlenmeyi şiddetle arzularken, vücudu sadece güneye doğru kanalın yedekçi yolunu takip etmeye, koşmaya ve koşmaya ve koşmaya devam ediyordu. Luthadel'e doğru.

Vin bu sefer lehim sürüklemenin etkilerine karşı hazırlıklıydı ve onlarla çok daha iyi başa çıkabiliyordu. Transa karşı direndi, zihnini bedeninin tekrar eden hareketlerinin değil, hedefinin üzerine odakladı. Ancak bu odaklanma da onu rahatsız edici düşüncelere doğru götürüyordu.

Bunu neden yapıyorum? diye merak etti. *Neden kendimi bu kadar çok zorluyorum? Dikiz de söyledi, Luthadel'in şimdiye kadar zaten düşmüş olması gerekir. Acele etmenin bir gereği yok.*

Ama yine de koşuyordu.

Aklının içinde ölüm sahneleri görüyordu. Ham, Breeze, Dockson, Clubs ve sevgili Sazed. Tanıdığı ilk gerçek arkadaşları. Vin Elend'i seviyordu ve bir parçası da onu tehlikeden uzağa göndermiş oldukları için diğerlerine şükrediyordu. Ancak bir diğer parçası kendisini de uzaklaştırmış oldukları için küplere binmişti. Bu öfke ona yol gösteriyordu.

Onlar benim onları terk etmeme neden oldular. Onlar beni onları terk etmeye zorladılar!

Kelsier ona nasıl güven duyacağını öğretmek için aylar harcamıştı. Hayatta ona söylediği son sözler suçlayıcı sözler olmuştu ve bunlar, Vin'in hiçbir zaman kaçmayı başaramadığı sözlerdi. *Senin hâlâ arkadaşlık hakkında öğrenmen gereken çok şey var Vin.*

Kelsier ondan sonra gidip Dikiz ve OreSeur'u tehlikeden kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış; bir Çelik Sorgucu'yla dövüşmüş ve en sonunda da öldürmüştü. Bunu Vin'in riske girmenin anlamsız olduğu yönündeki protestolarına rağmen yapmıştı.

Vin haksızdı.

Nasıl cüret ederler! diye düşündü, kanalın anayola benzer yedekçi yolu üzerinde süratle koşarken yanaklarındaki gözyaşlarını hissedebiliyordu. Lehim ona insanüstü bir denge veriyordu ve başka herhangi bir kişi için çok tehlikeli olacak olan hız ona doğal geliyordu. Ayağı takılmıyordu, tökezlemiyordu da ama dışarıdan bakan birisi, onun hızının pervasızca olduğunu düşünürdü.

Ağaçlar yanından savrularak geçti. Zemindeki çukurların ve engellerin üstünden sıçrayarak aşıyordu. Daha önce sadece bir sefer yapmış olduğu kadar hızlı koşuyor ve kendisini o gün yaptığından bile daha fazla zorluyordu. Geçen sefer, Vin sadece Kelsier'e ayak uydurabilmek için koşmuştu. Şimdi ise sevdiklerinin hatırına koşuyordu.

Nasıl cüret ederler! diye düşündü bir kez daha. *Bana da Kelsier'in sahip olabildiği o aynı şansı vermemeye nasıl cüret ederler? Benim korumamı, onlara yardım etmeye çalışmamı ne cüretle reddederler!*

Ölmeye nasıl cüret ederler...

Lehimi azalmaya başlamıştı ve koşusuna başlayalı sadece birkaç saat oluyordu. Doğru, büyük olasılıkla o birkaç saatin içinde bütün bir günlük yürüme mesafesini aşmıştı. Ancak her nasılsa, Vin bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Onlar zaten ölmüşlerdi. Vin çok geç kalmış olacaktı, tıpkı yıllar önce koştuğu zaman olduğu gibi. Ordularını kurtarmak için çok geçti. Arkadaşlarını kurtarmak için de çok geç olacaktı.

Vin koşmaya devam etti. Ve ağlamaya devam etti.

"Biz buraya nasıl geldik Clubs?" diye sordu Breeze sessizce, hâlâ gümlemekte olan kapının önündeki avluda duruyorlardı. Atının üzerindeki Breeze yağan çamurlu bir kar ve kül karışımının içinde kalmıştı. Siyah ve beyaz zerreciklerin basit, sessiz titreşimleri çığlık atan adamların, kırılan kapının ve düşen kayaların sesini yalanlıyormuş gibiydi.

Clubs ona doğru bakarak kaşlarını çattı. Breeze gözlerini yukarıdaki kül ve kara dikmeye devam ediyordu. Siyah ve beyaz. Tembel.

"Bizler prensip sahibi adamlar değiliz," dedi Breeze sessizce. "Biz hırsızız. Çıkarcıyız. Sen Lord Hükümdar'ın emrinde olmaktan yorulmuş bir adamsın, bir kez olsun kendine ait bir başarının olduğunu görmeye kararlı bir adamsın. Ben başkalarıyla eğlenmeye bayılan, onların duygularını oyuncağın yapan şaibeli ahlâk sahibi

bir adamım. Biz nasıl buraya geldik? Bir ordunun başında durmuş, bir idealistin davası için savaşanlar biz miyiz? Bizim gibi adamların lider olmaması gerekirdi."

Clubs avludaki adamları izliyordu. "Sanırım biz sadece salağız," dedi en sonunda.

Breeze durakladı, sonra Clubs'ın gözlerindeki o ışıltıyı fark etti. O mizah ışıltısı, eğer kişi Clubs'ı çok iyi tanımıyorsa çok zor fark edilebilecek bir ışıltıydı. Bu gerçeği açığa çıkaran bir ışıltıydı; Clubs'ın ender bulunan bir kavrayışa sahip bir adam olduğuna işaret ediyordu.

Breeze gülümsedi. "Sanırım öyleyiz. Daha önce de söylediğimiz gibi. Bu Kelsier'in suçu. O bizi ölüme mahkûm bir ordunun önünde duracak salaklara dönüştürdü."

"Piç herif," dedi Clubs.

"Aynen," dedi Breeze.

Kül ve kar düşmeye devam ediyordu. Adamlar panikle bağrıştılar.

Ve kapılar içeriye doğru patlayarak açıldı.

~

"Doğu kapısı aşıldı Üstat Terrisli!" dedi Sazed'in yanında yere çömelmiş olan Dockson'ın habercisi, hafifçe nefes nefeseydi. İkisi de duvarın üzerindeki siperliklerin altında oturmuşlar, kolossların kendi kapılarına indirdikleri darbelerin sesini dinliyorlardı. Yıkılan Çinko Kapı olmalıydı, Luthadel'in en doğu tarafındaki kapı.

"Çinko Kapı en iyi savunulmakta olanı," dedi Sazed sessizce. "Onlar tutunmayı başarabilecektir, diye düşünüyorum ben."

Haberci başını sallayarak onayladı. Küller duvarın tepesi boyunca savruluyor ve taşlardaki çatlaklarla girintilerin içinde birikiyordu, arada bir de kemik beyazı kar tanecikleri siyah taneciklerin saflığını bozuyordu.

"Lord Dockson'a rapor etmemi istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu haberci.

Sazed duraklayarak kendi duvarının savunmalarına bir göz gezdirdi. Nöbetçi kulesinden aşağıya inerek, adamların sıralarının arasına karışmıştı. Askerlerin taşları bitmişti, ancak okçular hâlâ çalışıyordu. Duvarın üzerinden aşağıya doğru gizlice baktı ve koloss cesetlerinin yığılmakta olduğunu gördü. Ancak kapının ön tarafının kıymıklanmış olduğunu da görmüştü. *Bu kadar uzun süre boyunca böylesine bir öfkeyi koruyabiliyor olmaları inanılmaz*, diye düşündü tekrar yere çökerken. Yaratıklar vahşi köpekler gibi ulumaya ve haykırmaya devam ediyorlardı.

Islak taşa yaslanarak oturdu, soğuk rüzgârdan titriyordu, ayak parmakları hissizleşmeye başlamıştı. Pirinçaklına erişerek içine depolamış olduğu ısıyı çekti ve vücudu aniden memnunluk verici bir sıcaklık hissiyle doldu.

"Lord Dockson'a benim bu kapının savunmasından endişe ettiğimi söyleyin," dedi Sazed sessizce. "En iyi adamlar doğu kapılarının savunulmasına yardım etmek için alınıp götürüldü ve benim liderimize karşı çok az güvenim var. Eğer Lord Dockson komutayı ele alması için başka birisini gönderebilirse bu en iyisi olur, diye düşünüyorum ben."

Haberci durakladı.

"Ne oldu?" diye sordu Sazed.

"Sizi göndermesinin sebebi bu değil miydi Üstat Terrisli?"

Sazed'in yüzü asıldı. "Lütfen ona deyin ki, benim kendi önderlik etme... ya da dövüşme becerime olan güvenim, komutanımızınkilere olandan bile daha az."

Haberci başını salladı ve fırlayıp gitti, merdivenlerden aşağı hızla atına doğru iniyordu. Bir kaya hemen tepesindeki duvara çarparken Sazed irkildi. Kıymıklar mazgalın üzerinden aşarak önündeki zemine saçıldılar. *Unutulmuş Tanrılar adına...* diye düşündü Sazed ellerini kavuşturarak. *Ben burada ne yapıyorum?*

Yan tarafında duvarın üzerinde bir hareket gördü ve dönerek, genç yüzbaşının başını aşağıda tutmaya dikkat ederek yanına geldiğini gördü. Yüzbaşı Bedes. Gür saçları gözlerine kadar inen uzun boylu adam, zırhının altında bile cılızdı. Genç adam savaşta askerlere komuta ediyor değil, balolarda dans ediyor olmalıymış gibi görünüyordu.

"Haberci ne dedi?" diye sordu Bedes endişeli bir şekilde.

"Çinko Kapı düşmüş lordum," diye cevap verdi Sazed.

Genç yüzbaşının benzi attı. "Bizim... bizim ne yapmamız gerekir?"

"Bana neden soruyorsunuz lordum?" diye sordu Sazed. "Komuta sizde."

"Lütfen," dedi adam Sazed'in kolunu kavrayarak. "Ben... ben hiç..."

"Lordum," dedi Sazed katı bir şekilde kendi endişesini zorla bastırarak. "Siz bir asilsiniz, değil mi?"

"Evet..."

"O zaman emir vermeye alışkınsınızdır," dedi Sazed. "Şimdi de emir verin."

"Ne emir vereyim?"

"Fark etmez," dedi Sazed. "Askerlerin komutanın sizde olduğunu görmesini sağlayın."

Genç adam bocaladı, sonra da bir kaya yakınlardaki bir okçuyu omzundan vurarak aşağıdaki avluya doğru fırlatırken ciyaklayarak yere yattı. Aşağıdaki adamlar hızla düşmekte olan cesedin yolundan çekildiler ve Sazed garip bir şey fark etti. Avlunun arka tarafında toplanmış bir grup insan vardı. Kül lekeli giysiler içinde siviller, skaalar.

"Bunlar burada ne yapıyor?" diye sordu Sazed. "Onların saklanıyor olmaları gerekirdi, kolosslar kapıları kırdıkları zaman onları cezbetmek için burada dikilmeleri değil!"

"Kapıları *kırdıkları zaman* mı?" diye sordu Yüzbaşı Bedes.

Sazed adamı duymazdan geldi. Siviller Sazed'in başa çıkabileceği bir şeydi. O bir asilin hizmetkârlarının başında olmaya alışkındı.

"Ben gidip onlarla konuşacağım," dedi Sazed.

"Evet..." dedi Bedes. "Bu iyi bir fikir."

Sazed küllü kardan ıslak ve kaygan hâle gelmeye başlamış olan merdivenlerden aşağı indi, sonra da insan grubuna yaklaştı. Onun varsaydığından bile daha çok sayıdaydılar, sokaktan aşağı doğru kısa bir mesafe boyunca uzanıyorlardı. Yüz kadar kişi birbirlerine sokulmuş dikiliyor, düşen karların arasından kapıları izliyorlardı,

üşüyor gibiydiler. Sazed pirinçaklının verdiği sıcaklık yüzünden kendisini biraz suçlu hissetti.

İnsanların birkaç tanesi Sazed yaklaşırken başlarını eğdi.

"Neden buradasınız?" diye sordu Sazed. "Lütfen, sizin sığınacak bir yer bulmanız gerekli. Eğer evleriniz avlunun yakınlarındaysa, o zaman gidip şehrin göbeğinde bir yerlere saklanın. Kolosslar büyük olasılıkla ordunun işini bitirir bitirmez yağmalamaya başlayacaklardır, o yüzden şehrin kıyıları daha tehlikeli."

Sivillerden hiçbirisi kımıldamadı.

"Lütfen!" dedi Sazed. "Gitmeniz *gerek*! Eğer burada kalırsanız öleceksiniz!"

"Bizler ölmek için burada değiliz Kutsal İlk Şahit," dedi öndeki yaşlı bir adam. "Bizler kolosların yenilmesini izlemek için buradayız."

"Yenilmesi mi?" diye sordu Sazed.

"Leydi Vâris bizi koruyacak," dedi diğer bir kadın.

"Leydi Vâris şehirden gitti!" dedi Sazed.

"O zaman biz de sizi izleyeceğiz Kutsal İlk Şahit," dedi adam bir eliyle genç bir oğlanın omzuna yaslanırken.

"Kutsal İlk Şahit mi? Neden bana bu isimle sesleniyorsunuz?" dedi Sazed.

"Lord Hükümdar'ın ölümünün haberini getiren kişi sizdiniz," dedi adam. "Leydi Vâris'e Lord'umuzu öldürmek için kullandığı mızrağı veren de sizdiniz. Siz onun eylemlerinin şahidiydiniz."

Sazed başını iki yana salladı. "Bu doğru olabilir ancak ben hürmet gösterilmeyi hak etmiyorum. Ben kutsal bir kişi değilim, ben sadece bir..."

"Bir şahitsiniz," dedi yaşlı adam. "Eğer Leydi Vâris bu savaşa katılacaksa, sizin yakınınızda ortaya çıkacak."

"Ben... üzgünüm..." dedi Sazed kızararak. *Onu buradan ben gönderdim. Sizin tanrınızı güvende olması için uzaklaştırdım.*

İnsanlar gözlerinde hürmet ile onu izliyorlardı. Bu yanlıştı, onların Sazed'e tapınmamaları gerekirdi. O sadece bir gözlemciydi.

Ama, aslında değildi. Sazed kendisini bunların hepsinin bir parçası yapmıştı. Tindwyl'in onu dolaylı yoldan uyarmış olduğu gibiydi. Şimdi Sazed de olaylarda rol almış olduğuna göre, kendisi de tapınılacak bir nesne hâline gelmişti.

"Bana bu şekilde bakmamalısınız," dedi Sazed.

"Leydi Vâris de aynı şeyi söylüyor," dedi yaşlı adam gülümseyerek, nefesi soğuk havada buharlaşıyordu.

"O farklı," dedi Sazed. "O..." Arkasından gelen bağrışlar duyduğu zaman susarak döndü. Duvarın üzerindeki okçular korku içinde el sallıyorlar ve genç Yüzbaşı Bedes de koşarak onlara doğru gidiyordu. *Orada ne...*

Vahşi mavi bir yaratık bir anda kendisini çekerek duvarın üzerine çıkardı, kızıl kanlar damlayan derisi çizgi çizgi lekelenmişti. Şaşkın bir okçuyu bir kenara itti, sonra da Yüzbaşı Bedes'i boynundan yakalayıp arkasına doğru fırlattı. Oğlan aşağıdaki kolosların arasına düşerek kayboldu. Sazed çığlıkları bu uzaklıktan bile duyabiliyordu. İkinci bir koloss daha kendisini duvarın üzerine çekti, sonra

bir üçüncüsü. Okçular silahlarını düşürüp şok ile tökezleyerek geriledi, bazıları aceleleri içinde diğerlerini iterek mazgallardan düşürdü.

Kolosslar zıplayarak çıkıyorlar, diye farkına vardı Sazed. *Aşağıda yeteri kadar ceset birikmiş olmalı. Ama yine de bu kadar yükseğe zıplayabilmek...*

Yaratıkların gittikçe daha da fazlası kendilerini duvarın tepesine çekiyorlardı. Bunlar canavarların en büyükleri, boyları üç metreden bile uzun olanlardı ve bu onların okçuları kolaylıkla süpürerek önlerinden atmalarına da izin veriyordu. Adamlar avluya düştüler ve kapılardaki gümlemeler iki katına çıktı.

"Gidin!" dedi Sazed arkasındaki insanlara elini sallayarak. Bazıları geriye çekildi. Pek çoğu ise kararlılıkla durdu.

Sazed çaresiz bir şekilde tekrar kapılara doğru döndü. Tahta kapılar çatlamaya başlamıştı, kıymıklar karlı, kül dolu havaya saçılıyorlardı. Askerler korkuyla geriledi. En sonunda bir çatırtıyla sürgü kırıldı ve sağ kapı kanadı savrularak açıldı. Uluyan, kanayan, vahşi bir koloss kütlesi ıslak taşlar üzerinde koşturmaya başladı.

Askerler silahlarını düşürerek kaçtı. Dehşetle donmuş olan diğerleri geride kaldı. Sazed onların arkasında duruyordu, dehşet içindeki askerlerle skaa kitlesinin arasındaydı.

Ben bir savaşçı değilim, diye düşündü, gözlerini canavarlara dikmişti, elleri titriyordu. Koloss kampının içinde olduğu zaman sakin kalmak yeterince zordu. Ellerinde devasa kılıçları, yırtık ve kanlı derileriyle insan askerlerin üzerine çullanırlarken bağrışmalarını izlerken, Sazed cesaretinin yok olmaya başladığını hissetti.

Ama eğer ben bir şey yapmazsam, kimse yapmayacak.

Lehime erişti.

Kasları büyüdü. Öne doğru fırlarken çelikaklının derinliklerine dalarak daha önce hiç yapmadığı kadar fazla güç çekti. Güç depolayarak yıllarını harcamıştı, bunu kullanmak için nadiren sebebi olurdu ve şimdi de o rezerve erişiyordu.

Vücudu değişti, zayıf âlim kolları devasa, kocaman uzuvlara dönüştü. Göğsü genişledi, kabardı ve kasları güçle gerginleşti. Kırılgan ve çelimsiz olarak geçirilen günler bu tek anın üzerine odaklandı. Asker sıralarının arasından iterek yolunu açarken fazla dar hâle gelen cüppesini başının üzerinden çekip çıkardı, üzerinde sadece pek bir gereği olmayan peştamalı kalmıştı.

Önder koloss döndüğü zaman kendisini neredeyse onunla aynı büyüklükte bir yaratıkla yüz yüze buldu. Öfkesine rağmen, canavarlığına rağmen yaratık dondu; boncuğa benzer kırmızı gözlerinde şaşkınlık görünüyordu.

Sazed canavarı yumrukladı. Savaş için antrenman yapmamıştı ve dövüş hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezdi. Ancak o an için, yetenek eksikliğinin bir önemi yoktu. Yaratığın yüzü yumruğunun etrafında büküldü, kafatası kırıldı.

Sazed kalın bacakları üzerinde dönüp, arkasındaki irkilmiş askerlere baktı. *Cesurca bir şeyler söyle!* dedi kendi kendisine.

"Savaşın!" diye kükredi Sazed, sesinin ani derinliğine ve gücüne şaşırmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, dediğini yaptılar.

Vin çamurlu, küle batmış anayolun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, tükenmişti. Parmakları ve dizleri soğuk çamura çarptı ama onun umurunda değildi. Sadece zar zor nefes alarak dizlerinin üzerinde duruyordu. Daha fazla koşamayacaktı. Lehimi bitmişti. Ciğerleri yanıyor ve bacakları ağrıyordu. Öksürdü, yere yıkılıp dertop olmak istiyordu.

Bu sadece lehim sürükleme, diye düşündü zorlanarak. Vücudunu fazla zorlamış ama şu ana kadar bunun bedelini ödemek zorunda kalmamıştı.

Bir an için daha öksürerek inledi, sonra sular damlayan bir eliyle cebinin içine uzanarak son kalan iki şişeciğini çıkardı. İçlerinde sekiz temel metalin hepsi, artı duralüminden oluşan bir karışım vardı. Bu lehim onun kısa bir süre için daha yoluna devam etmesine izin verecekti...

Ama yeteri kadar uzun değil. Hâlâ Luthadel'den saatlerce uzaktaydı. Lehimle bile, karanlığın çökmesinden çok daha sonraya kadar yetişemezdi. İçini çekerek şişeciklerini geri koydu ve kendisini ayaklarının üzerinde doğrulmaya zorladı.

Yetişsem ne yapacağım ki? diye düşündü Vin. *Neden kendimi bu kadar çok zorluyorum? Tekrar savaşmak için, katliam yapmak için bu kadar fazla mı hevesliyim?*

Savaşa yetişemeyeceğini biliyordu. Hatta kolosslar büyük olasılıkla günler önce saldırmışlardı. Yine de bu onu endişelendiriyordu. Hâlâ aklının içinde korkunç sahneler hâlinde yanıp sönen Cett'in kalesine yaptığı saldırı vardı. Yaptığı şeyler. Neden olduğu ölümler.

Ama öte yandan, şimdi Vin'e bir şeyler farklıymış gibi geliyordu. Vin bir bıçak olarak kendi konumunu kabul etmişti. Ama bir bıçak, diğer bir araçtan başka neydi ki? Kötülük için de kullanılabilirdi, iyilik için de. Öldürebilir ya da koruyabilirdi.

Vin'in kendisini ne kadar zayıf hissettiği düşünülecek olursa, bu ayrım önemsizdi. Kafasını açmak için kalay harlarken bacaklarının titremesine engel olmak bile zordu. İmparatorluk anayolunun üzerinde duruyordu, yol hafifçe yağmakta olan karın içinde sırılsıklam, kıvrıla kıvrıla sonsuza kadar uzayıp giden çiçek bozuğu bir patika gibi görünüyordu. Doğrudan imparatorluk kanalının yanından gidiyordu, kanal da araziyi yılan gibi kıvrımlı bir şekilde keserek ilerliyordu, geniş ama boştu. Anayolla yan yana uzayıp gidiyorlardı.

Daha önce, Elend'in yanındayken bu yol ona parlak ve yeni görünmüştü. Şimdi ise karanlık ve kasvetli görünüyordu. Kuyu gümlüyordu, titreşimleri Vin'in Luthadel'e doğru attığı her adımla birlikte daha da güçlü hâle geliyordu. Ama bu yeteri kadar hızlı olmuyordu. Vin'in kolossların şehri almasına engel olabileceği kadar hızlı değildi.

Arkadaşları için yeteri kadar hızlı değildi.

Özür dilerim... diye düşündü, pelerinini sıkı sıkı çekerken dişleri takırdıyor, lehimi artık onu soğuğa karşı koruyamıyordu. *Sizi yüzüstü bıraktığım için çok özür dilerim.*

İleride bir duman çizgisi olduğunu gördü. Doğuya, sonra da batıya baktı, ama pek bir şey görünmüyordu. Düz arazi küllü karlarla bulanıklaşmıştı.

Bir köy, diye düşündü hâlâ uyuşmuş olan aklıyla. *Bölgedekilerin pek çoğundan biri.* Luthadel küçük salahiyetteki açık arayla en nüfuzlu şehirdi ama başkaları da vardı. Elend diğer şehirleri haydutlara karşı tamamıyla korumayı başaramamıştı ama onların durumu Son İmparatorluk'un diğer bölgelerindeki şehirlerle kıyaslandığı zaman çok daha iyiydi.

Vin köye doğru çamurlu siyah su birikintilerinin içinden tökezleyerek ilerledi. On beş dakika kadar yürüdükten sonra anayoldan saptı ve köye doğru giden bir yan yol boyunca ilerledi. Skaa ölçütlerine göre bile küçük bir köydü. Sadece birkaç ağıl ve bir iki tane de daha düzgün bina vardı.

Bir plantasyon değil, diye düşündü Vin. *Burası bir zamanlar bir yol köyüymüş, seyahat eden asillerin gece için mola verecekleri bir yer.* Bir zamanlar toprak sahibi önemsiz bir asil tarafından kullanılmış olması gereken küçük köşk karanlıktı. Ancak skaa ağıllarının iki tanesinin çatlaklarından dışarıya ışık sızıyordu. Kasvetli hava onları işlerinin başından erken ayrılmaya ikna etmiş olmalıydı.

Vin titreyerek binalardan bir tanesinin yanına geldi, kalayla güçlendirilmiş kulakları içeriden konuşma sesleri duyuyordu. Duraklayarak dinledi. Çocuklar gülüyor, yetişkinler de şevkle muhabbet ediyordu. Akşam yemeğinin başlangıcı olması gereken bir şeylerin kokusunu aldı, basit bir sebze güveci.

Skaalar... gülüyor, diye düşündü Vin. Bunun gibi bir ağıl, Lord Hükümdar'ın zamanında bir korku ve kasvet yuvası olurdu. Mutlu skaaların yeteri kadar çalışmayan skaalar olduğu kabul edilirdi.

Biz bir şeyler yapmışız. Her şeyin bir anlamı olmuş.

Ama bu Vin'in arkadaşlarının ölümüne değer miydi? Luthadel'in düşüşüne? Elend'in koruması olmadan, bu küçük köy bile kısa bir süre içinde şu ya da bu despot tarafından ele geçirilecekti.

Vin kahkaha seslerini içine çekti. Kelsier vazgeçmemişti. O Lord Hükümdar'ın kendisiyle yüzleşmişti ve son sözleri de bir meydan okuma olmuştu. Planları umutsuz göründüğü zaman bile, kendi cesedi sokağın ortasında yatarken bile, kazanan gizli gizli o olmuştu.

Ben de vazgeçmeyi reddediyorum, diye düşündü Vin doğrularak. *Onların ölmüş olduklarını kabul etmeyi cesetlerine sarıldığım âna kadar reddediyorum.*

Bir elini kaldırdı ve kapıyı çaldı. Anında içerideki sesler kesildi. Kapı aralanarak açılırken Vin kalayını söndürdü. Skaalar, özellikle de taşra skaaları ürkek şeylerdi. Vin'in büyük olasılıkla onları...

"Aa, seni zavallı şey!" diye haykırdı kadın kapıyı çekip sonuna kadar açarken. "Gir içeri, durma kar içinde. Sen dışarıda ne yapıyorsun!"

Vin tereddüt etti. Kadının kıyafeti basitti, ama elbiseleri kışa dayanmaları için iyi yapılmıştı. Odanın merkezindeki ateş çukuru davetkâr bir sıcaklıkla parlıyordu.

"Çocuğum?" diye sordu kadın. Arkasında tıknaz, sakallı bir adam kalkıp gelerek bir elini kadının omzuna koydu ve Vin'i inceledi.

"Lehim," dedi Vin sessizce. "Bana lehim lâzım."

Çift kaşlarını çatarak birbirlerine baktı. Büyük olasılıkla Vin'in aklının yerinde

olmadığını düşünüyorlardı. Saçı kardan sırılsıklam olmuş, giysileri ıslak ve külle kaplı olan Vin kim bilir onlara nasıl görünüyordu. Sadece basit binici kıyafeti giyiyordu, pantolon ve sıradan bir pelerin.

"Neden içeri girmiyorsun çocuğum?" diye önerdi adam. "Bir şeyler ye. Ondan sonra nereden geldiğini konuşabiliriz. Annen baban nerede senin?"

Lord Hükümdar adına! diye düşündü Vin asabı bozularak. *Ben o kadar da küçük görünmüyorum, değil mi?*

Çiftin üzerine bir Teskin fırlatarak endişe ve şüphelerini bastırdı. Ondan sonra, onların yardımseverlik hislerini Körükledi. O Breeze kadar iyi olmayabilirdi ama antrenmansız da değildi. İkili anında rahatladı.

"Fazla zamanım yok," dedi Vin. "Lehim."

"Lordun evinde bazı kaliteli yemek takımları vardı," dedi adam ağır ağır. "Ama biz onların büyük kısmını giysiler ve çiftlik araçları için takas ettik. Sanırım bir iki tane kadeh kalmıştı. Öbür ağıldaki reisimiz Üstat Cled'de onlar..."

"İşe yarayabilir," dedi Vin. *Gerçi büyük olasılıkla metalleri Allomantik yüzdelerde karıştırılmamıştır.* Ya içinde çok fazla gümüş olacak ya da yeteri kadar kalay olmayacaktı ve bu da lehimin normalden daha zayıf etkili olmasına sebep olurdu.

Çiftin yüzleri asıldı, sonra da ağıldaki diğerlerine doğru baktılar.

Vin çaresizliğin tekrar göğsünün içine sızmakta olduğunu hissetti. Ne düşünmüştü ki? Lehimin alaşımı doğru olsaydı bile, rendelemesi ve koşmak için kullanabileceği kadar çok tozu elde etmesi zaman alırdı. Lehim nispeten çabuk yanardı. Vin'e çok fazlası gerekecekti. O kadarını hazırlamak neredeyse Luthadel'e yürümek kadar zaman alabilirdi.

Dönerek gökyüzünün karanlık ve karlı olduğu güneye baktı. Lehimle bile, daha saatlerce koşması gerekecekti. Vin'in asıl ihtiyacı olan şey bir dikenyoluydu; zemine çakılmış kazıklar tarafından oluşturulmuş bir yol. Bir Allomanser bunları tekrar tekrar İterek kendisini havada ilerletebilirdi. Vin bir defasında böyle düzenlenmiş bir patika üzerinde, Luthadel'den Felise'e at arabasıyla bir saat süren yolu on dakikadan daha kısa sürede geçmişti.

Ama bu köyden Luthadel'e giden bir dikenyolu yoktu; ana kanal yolları üzerinde bile yoktu. Dikenyollarını kurmak çok zordu, kullanışlılıkları uzun mesafeler boyunca kazıkları dizme zahmetine girmek için fazlasıyla sınırlıydı...

Vin skaa çiftin sıçramasına neden olarak döndü. Belki kemerindeki bıçakları fark etmişlerdi, ya da belki de gözlerindeki bakış yüzündendi ama skaalar artık daha önce göründükleri kadar dost canlısı görünmüyorlardı.

"Şurası ahır mı?" dedi Vin karanlık binalardan bir tanesine doğru başıyla işaret ederek.

"Evet," dedi adam tereddütlü bir şekilde. "Ama hiç atımız yok. Sadece bir çift keçi ve ineğimiz var. Herhâlde sen de..."

"At nalları," dedi Vin.

Adam kaşlarını çattı.

"Bana at nalı lâzım," dedi Vin. "Bir sürü."

"Beni takip et," dedi adam Vin'in Teskin'ine karşılık vererek. Vin'e soğuk ikindi havasının içine doğru yol gösterdi. Diğerleri de arkalarından takip etti ve Vin erkeklerden bir çiftinin rahat bir havayla ellerinde sopalar tutmakta olduğunu fark etti. Belki de bu insanların rahatsız edilmeden kalmalarını sağlayan şey sadece Elend'in koruması değildi.

Tıknaz adam ahır kapısına ağırlığını vererek abandı ve yana doğru itti. İçerideki bir fıçıya doğru işaret etti. "Zaten paslanıyorlardı," dedi.

Vin yürüyerek fıçının yanına geldi ve bir at nalı çıkararak ağırlığını denedi. Sonra nalı önünde havaya attı ve güçlü bir çelik harlamasıyla İtti. Nal uçup gitti, bir yay çizerek yaklaşık yüz adım uzaktaki bir su birikintisine şapırtıyla düşene kadar havada uzun bir mesafe uçmuştu.

Mükemmel, diye düşündü Vin.

Skaalar gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Vin cebine uzandı ve metal şişeciklerinden bir tanesini çıkarıp başına dikerek lehimini yeniledi. Lehim sürükleme standartlarına göre pek fazla lehimi kalmış sayılmazdı ama çeliği ve demiri bol bol vardı. İkisi de yavaş yanardı. Vin daha saatler boyunca metalleri İtebilir ve Çekebilirdi.

"Köyünüzü hazırlayın," dedi lehim yakarak, sonra on tane at nalını sayarak aldı. "Luthadel kuşatma altında, şimdiden düşmüş bile olabilir. Eğer bunun haberini alırsanız, insanlarınızı alıp Terris'e doğru gitmenizi öneririm. İmparatorluk kanalını doğrudan takip ederek kuzeye gidin."

"Sen kimsin?" diye sordu adam.

"Önemli birisi değilim."

Adam durakladı. "Sen O'*sun*, değil mi?"

Vin'in onun ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Sadece arkasındaki yere bir at nalı attı. "Evet," dedi sessizce, sonra da nalı İtti.

Anında bir açıyla havaya fırladı. Düşmeye başladığı zaman başka bir nalı daha yere attı. Ama bunu İtmeden önce yere yaklaşana kadar bekledi; kendisini yukarıdan çok, ileriye doğru hareket ettirmesi gerekiyordu.

Vin bunların hepsini daha önce de yapmıştı. Bu, sıçramak için sikkeleri kullanmaktan o kadar da farklı bir şey değildi. İşin hilesi kendisini hareket hâlinde tutmaya devam etmekteydi. İkinci at nalını İterek kendisini tekrar karlı havaya doğru savururken arkasına doğru uzandı ve birinci nalı sertçe Çekti.

Nal herhangi bir şeye bağlı değildi, o yüzden de Vin'in arkasından havaya fırladı; o üçüncü bir nalı daha yere bırakırken, ilk nal arayı kapatarak gökyüzü boyunca ilerliyordu. Vin birinci nalı bıraktı, hızı nalı Vin'in başının üzerinden aşırarak ileriye gönderdi. Vin üçüncü nalı İter ve şimdi çok arkasında kalmış olan ikinci nalı Çekerken, birinci nal yere düştü.

Bu zor olacak, diye düşündü konsantrasyonla kaşlarını çatan Vin birinci nalın üzerinden geçerken İterek. Ancak açıyı doğru tutturamamış ve İtmeden önce yere çok fazla yaklaşmıştı. Nal arkaya doğru fırlayıp gitti ve Vin'e havada kalmasına yetecek kadar fazla yukarı yönde hız vermedi. Vin yere sertçe çarptı ama anında nalı kendisine doğru Çekerek tekrar denedi.

İlk birkaç deneme yavaştı. En büyük sorun açıyı ayarlamaktı. Nalı tam olarak doğru açıdan İtmesi gerekiyordu; aşağı yöndeki kuvvet nalın yerde sabit kalmasına yetecek kadar fazla olmalıydı ama Vin'in ileri yöndeki hızının da hareketine devam etmesini sağlayacak kadar çok olması gerekliydi. O ilk saat boyunca Vin'in sık sık yere inip nalları almak için geriye gitmesi gerekmişti. Ancak fazla deney yapmak için zamanı yoktu ve kararlılığı da işi düzgün yapmasında ısrar ediyordu.

Eninde sonunda üç nalı epey iyi kullanır hâle gelmişti; yerin ıslak olması da faydalı oluyordu ve ağırlığı nalı çamurun içine bastırarak Vin'e kendisini ileriye doğru İterken daha sağlam bir dayanak sağlıyordu. Kısa süre sonra dördüncü bir nalı da eklemeyi başarmıştı. Ne kadar sık İterse, İtmek için ne kadar fazla nalı olursa, o kadar hızlı gidecekti.

Köyden ayrılmasının üzerinden bir saat geçene kadar, beşinci bir nalı da eklemişti. Sonuç aralıksız olarak uçuşan metal parçalarından oluşan bir akıntıydı. Vin Çekti, sonra İtti, sonra Çekti, sonra İtti, sürekli bir kararlılık içinde hareket etmeye devam ediyor, kendisini havanın içinde atıp tutuyordu.

Zemin altından akıp gidiyor ve at nalları da üstündeki havanın içinden fırlayarak geçiyorlardı. Vin kendisini giderek daha hızlı İtmeye başlarken rüzgâr bir kükreme hâline geldi, rotasını güneye çevirmişti. Vin metal ve hareketten oluşmuş bir sağanaktı, sonlara doğru Kelsier'in de Sorgucu'yu öldürürken olduğu gibi.

Yalnız onun metali öldürmek için değil, kurtarmak içindi. *Zamanında yetişemeyebilirim*, diye düşündü Vin hava etrafından şiddetle akıp giderken. *Ama yarı yolda vazgeçecek değilim.*

Benim genç bir yeğenim var, Rashek adında. O bütün Khlennium'dan kıskanç bir gencin tutkusuyla nefret ediyor. Alendi'den, ikisi asla karşılaşmamış olsalar bile, daha da şiddetli bir şekilde nefret ediyor; çünkü Çağların Kahramanı olarak bizi ezenlerden biri seçildiği için ihanete uğradığını hissediyor.

53

STRAFF, ORDUSU LUTHADEL'E YUKARIDAN BAKAN son tepeyi de aşarken kendisini aslında oldukça iyi hissetmeye başlıyordu. Dolabından birkaç uyuşturucuyu gizlice denemişti ve Amaranta'nın ona hangisini verdiğini bulduğundan da oldukça emindi: Kara Frayn. Gerçekten de pis bir uyuşturucuydu. Kendisini bundan yavaş yavaş azaltarak kurtarması gerekecekti, ama şu an için, yutulan birkaç yaprak daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü ve dikkatli hissetmesini sağlıyordu. Hatta kendisini harika hissediyordu.

Aynısının Luthadel'dekiler için söylenebileceğinden ise pek emin değildi. Kolosslar dış duvarın etrafında yığılmıştı, hâlâ kuzey ve doğu taraflarındaki birkaç kapıyı dövüyorlardı. Şehrin içinden dumanlar yükseliyordu.

"İzcilerimiz yaratıkların şehir kapılarının dördünü kırıp aştığını söylüyor lordum," dedi Lord Janarle. "İlk önce doğu kapısını aşmışlar ve orada ağır direnişle karşılaşmışlar. Ondan sonra kuzeydoğu kapısı düşmüş, ondan sonra da kuzeybatı kapısı, ama onların ikisinde de askerler tutunuyor. Asıl bozgun kuzeyde olmuş. Görünüşe göre kolosslar o yönden girmişler, şehri yakıyor ve yağmalıyorlarmış."

Straff başını sallayarak onayladı. *Kuzey kapısı*, diye düşündü. *Venture Kalesi'ne en yakın olanı.*

"Saldırıyor muyuz lordum?" diye sordu Janarle.

"Kuzey kapısı ne kadar zaman önce düşmüş?"

"Bir saat kadar önce lordum."

Straff başını yavaş yavaş iki yana salladı. "O zaman bekleyelim bakalım. Yaratıklar şehre girebilmek için epey uğraştılar, onları katletmeden önce en azından biraz olsun eğlenmelerine izin vermemiz gerekir."

"Emin misiniz lordum?"

Straff gülümsedi. "Birkaç saat içinde kana susamışlıkları geçtiği zaman, bütün o savaşlardan yorulmuş olacak ve sakinleşecekler. Saldırmak için en iyi zaman o olacak. Şehrin içine yayılmış ve direniş yüzünden de zayıflamış olurlar. O şekilde onların işini kolaylıkla bitirebiliriz."

Sazed koloss rakibini boğazından kavrayarak hırlayan, çarpılmış yüzünü zorla geriye doğru itti. Yaratığın derisi o kadar sıkıca gerilmişti ki, suratının ortasından yırtılmıştı ve dişlerinin üzerinde ve burun deliklerinin etrafında kanlı kaslar görülebiliyordu. Boğuk bir öfkeyle nefes alıyordu, verdiği her nefesle Sazed'in üstüne kan ve salya damlacıkları saçıyordu.

Güç! diye düşündü Sazed daha fazla güç için lehimaklına erişirken. Vücudu o kadar devasa hâle gelmişti ki kendi derisinin de yırtılmasından korkuyordu. Neyse ki metalakılları genişleyebilecek şekilde imal edilmişlerdi, kolluklar ve yüzükler bükülebilmeleri için bir taraflarından birleşmiyorlardı. Yine de Sazed'in boyutu korku vericiydi. Büyük olasılıkla bu boyutta yürüyemez ya da manevra yapamazdı ama önemi de yoktu, çünkü koloss onu zaten yere devirmişti. İhtiyacı olan tek şey kavrayışı için biraz daha fazla güçtü. Yaratık bir eliyle Sazed'in kolunu pençeledi, diğeriyle de arkasına doğru uzanarak kılıcını kavradı...

Sazed'in parmakları nihayet yaratığın kalın boğazını ezdi. Yaratık hırlamaya çalıştıysa da nefesi çıkmıyordu, bunun yerine hüsran içinde debelendi. Sazed kendisini ayaklarının üzerine kalkmaya zorladı, sonra da yaratığı yoldaşlarına doğru fırlattı. Böylesine doğaya aykırı bir güçle, üç buçuk metre boyunda bir ceset bile Sazed'in parmaklarına hafif geliyordu. Ceset, saldırmakta olan bir koloss yığınına bindirerek onları geriye doğru savurdu.

Sazed nefes nefese durdu. *Gücümü ne kadar da hızla tüketiyorum*, diye düşündü lehimaklını bırakarak ve vücudu bir şarap tulumu gibi sönerken. Rezervlerine bu kadar fazla erişmeye devam edemezdi. Şimdiden, depolaması onlarca yıl sürmüş gücünün neredeyse yarısını tüketmişti bile. Hâlâ yüzüklerini kullanmamıştı, ama onların içinde her özellikten sadece birkaç dakika vardı. Onlar acil bir durumu beklemeliydi.

Ve bu da benim şu anda içinde bulunduğum durum olabilir, diye düşündü korkuyla. Çelik Kapı Meydanı'nı hâlâ tutuyorlardı. Her ne kadar kolosslar kapıyı kırmış olsalar da, bir seferinde sadece birkaç tanesi içinden geçebiliyordu ve sadece en devasa olanları duvarı aşabiliyormuş gibi görünüyordu.

Sazed'in küçük asker grubu ise fena hâlde baskı altındaydı. Cesetler avluya yayılmış yatıyordu. Arka taraftaki imanlı skaalar yaralıları güvenli bir yere çekmeye başlamışlardı. Sazed arkasında onların inlemelerini duyabiliyordu.

Koloss cesetleri de meydana yayılmışlardı ve katliama rağmen, Sazed bu kapıdan içeriye girmeye çalışmanın yaratıklara ne kadar pahalıya patladığını gördüğü

zaman bir gurur duygusuna kapılmadan edemiyordu. Luthadel kolay düşmüyordu. Hiç de değil.

Şu an için kolosslar püskürtülmüş gibi görünüyordu ve her ne kadar avluda hâlâ devam eden birkaç çatışma olsa da, kapının dışında yeni bir canavar grubu daha toplanmaktaydı.

Kapının dışında, diye düşündü Sazed yan tarafa doğru bir göz atarak. Yaratıklar devasa kapı kanatlarının sadece bir tanesini açmaya zahmet etmişlerdi, sağ taraftakini. Meydanda cesetler vardı, düzinelerce, belki de yüzlerce ama kolossların kendileri avlunun içine girebilmek için kapının dışındaki cesetlerin pek çoğunu yollarından çekmişlerdi.

Belki...

Sazed'in düşünecek zamanı yoktu. Tekrar lehimaklına erişerek kendisine beş adamın gücünü verirken fırlayıp koştu. Daha küçük bir kolossun cesedini yerden aldı ve kapıdan dışarıya fırlattı. Dışarıdaki yaratıklar hırlayarak dağıldılar. Hâlâ içeriye girme fırsatını elde etmek için bekleyen yüzlercesi vardı ama Sazed'in fırlattığı cesedin önünden çekilirken acelelerinden yerdeki ölülere takıldılar.

Sazed ikinci bir cesedi daha alır ve yan tarafa doğru fırlatırken ayağı kanda kaydı. "Bana gelin!" diye bağırdı, onu duyabilen askerlerin olmasını ve cevap verebilmelerini umarak.

Kolosslar onun ne yapmakta olduğunu çok geç fark ettiler. Sazed bir diğer cesedi daha tekmeleyerek yoldan çekti, sonra da bedeniyle açık kapı kanadına bindirerek demiraklına erişti, içinde depolamış olduğu ağırlığı çekiyordu. Anında çok daha ağır hâle geldi ve bu ağırlık kapıya bindirerek bir gümlemeyle kapattı.

Öbür taraftaki kolosslar kapı ağzına doğru atıldılar. Sazed fırlayıp cesetleri yolundan iterek kapıya yaslandı ve devasa kanadı tamamıyla kapalı kalmaya zorladı. Demiraklına daha fazla erişti, korku verici bir hızla kıymetli rezervini tüketiyordu. O kadar ağırlaşmıştı ki kendi ağırlığının altındaki zemini ezmekte olduğunu hissetti, sadece arttırılmış gücü onun ayakta kalmasını sağlıyordu. Hüsran içindeki kolosslar kapıya vurdular ama Sazed dayandı. Elleri ve göğsü pürüzlü tahtaya dayanmış, ayak parmakları düzensiz kaldırım taşlarına saplanmış olarak onları geride tutuyordu. Kül, kar ve kan ayağının altında karışıyordu ama o, pirinçaklı sayesinde soğuğu bile hissetmiyordu.

Askerler bağrıştılar. Bazıları öldü. Diğerleri kendi ağırlıklarıyla kapıya abandılar ve Sazed de arkasına bir bakış atmayı başarabildi. Askerlerinin kalan kısmı bir kordon oluşturmuş, kapıyı şehrin içindeki kolosslardan koruyorlardı. Adamlar sırtları kapıya dayanmış, cesurca savaşıyordu, kapı kanadının savrularak açılmasına engel olan şey sadece Sazed'in gücüydü.

Ama yine de savaştılar. Sazed ayakları kayarken meydan okurcasına haykırdı, askerleri avluda kalmış olan kolosslara öldürürken kapıyı tuttu. Ondan sonra yan taraftan büyük bir tahta parçası taşımakta olan bir grup adam koşarak geldi. Sazed bunu nereden bulduklarını bilmiyordu, onlar bunu kapı sürgüsünün eskiden olduğu yere sokarlarken umurunda da değildi.

Ağırlığı tükendi, demirakh boşalmıştı. *Yıllar içinde bundan daha fazlasını depolamış olmam gerekirdi*, diye düşündü tükenmiş bir iç çekişle kapanmış kapının önünde yere çökerken. Çok gibi görünmüştü, bu kadar sık olarak kolossları itmek ya da benzer şeyler için kullanmak zorunda kalana kadar.

Çoğu zaman ağırlığı sadece kendimi daha hafifleştirmenin bir yan etkisi olarak depoladım. Bu her zaman demiri kullanmanın daha faydalı bir yolu gibi görünmüştü.

Lehimi bıraktı ve vücudunun söndüğünü hissetti. Neyse ki bedenini böyle bir şekilde genişletmek derisinin sündürülmesine neden olmuyordu. Her zamanki hâline geri döndü, geride sadece korkunç bir tükenmişlik ve hafif bir acı hissi kalmıştı. Kolosslar kapıya vurmaya devam ettiler. Sazed yorgun gözlerini açtı, yağan kar ve külün içinde üstü çıplak hâlde yatıyordu. Askerleri ciddi bir havayla önünde ayakta durmuştu.

Ne kadar da az, diye düşündü. İlk baştaki dört yüzden geriye elli tane ancak kalmıştı. Meydanın kendisi sanki boyanmış gibi parlak koloss kanıyla kırmızıydı ve insanların koyu kanıyla karışıyordu. İğrenç mavi vücut yumruları tek başlarına ya da gruplar hâlinde yerde yatıyordu, aralarına dağılmış olan çarpık ve kopuk parçalar çoğu zaman vahşi koloss kılıçlarının vurduğu bir insan vücudundan geriye kalan tek şeylerdi.

Kapının öbür tarafında, pes davullar gibi gümleme devam etti. Darbeler hummalı bir hız kazandı, kolosslar gittikçe öfkelenirken kapı sallanıyordu. Büyük olasılıkla kanın kokusunu alabiliyor, o kadar kıl payıyla ellerinden kaçırmış oldukları eti hissedebiliyorlardı.

"O kalas uzun süre dayanmayacak," dedi askerlerden bir tanesi sessizce, yüzünden bir kül parçası süzülüyordu "Ve menteşeler de parçalanıyor. Tekrar içeri girecekler."

Sazed zorlanarak ayaklarının üzerinde doğruldu. "Ve biz de tekrar savaşacağız."

"Lordum!" dedi bir ses. Sazed döndüğü zaman Dockson'ın habercilerinden bir tanesinin atını bir ceset yığınının etrafından sürmekte olduğunu gördü. "Lord Dockson diyor ki..." Sesi kesildi, Sazed'in kapısının kapalı olduğunu ilk kez fark ediyordu. "Nasıl..." diye başladı adam.

"Mesajını ilet genç adam," dedi Sazed yorgun bir şekilde.

"Lord Dockson diyor ki, size herhangi bir destek kuvvet gelmeyecek," dedi adam atını dizginleyerek. "Kalay Kapı düştü ve..."

"Kalay Kapı mı?" diye sordu Sazed. *Tinduyl!* "Ne zaman?"

"Bir saatten fazla oldu lordum."

Bir saat mi? diye düşündü Sazed şok içinde. *Biz ne kadar zamandır savaşıyoruz?*

"Sız burada tutunmak zorundasınız lordum!" dedi genç adam dönerek dörtnala geri giderken.

Sazed doğuya doğru bir adım attı. *Tinduyl...*

Kapısındaki gümlemelerin sesi yükseldi ve kalas çatlamaya başladı. Adamlar kapıyı tutmak için kullanacak başka bir şey için koşturdular, ama Sazed kalası ve

rinde tutmakta olan desteklerin bükülmeye başladığını görebiliyordu. Dağıldıkları zaman, kapıyı kapalı tutmanın hiçbir yolu olmayacaktı.

Sazed gözlerini kapatarak yorgunluğun ağırlığını hissederken lehimaklının içine uzandı. Bu da neredeyse tükenmişti. Bittikten sonra, Sazed'in elinde sadece yüzüklerinden birinin içindeki minicik güç parçası kalacaktı.

Ama başka ne yapabilirdi ki?

Kalasın kırıldığını duydu ve adamları bağrıştı.

"Geriye!" diye bağırdı Clubs. "Şehrin içine çekilin!"

Ordularının son kalıntıları da dağılarak Çinko Kapı'dan geriye doğru çekildi. Gittikçe daha fazla koloss, geri çekilemeyecek kadar zayıf düşmüş ya da yaralanmış adamları ezip geçerek meydana dolarken Breeze dehşet içinde izliyordu. Yaratıklar devasa mavi bir dalga gibi önlerine geleni süpürerek ilerliyordu, çelik kılıçları ve kızıl gözleri olan bir dalga.

Gökyüzünde fırtına bulutlarının arkasından zar zor görünen güneş, ufka doğru sürünmekte olan kanayan bir yaraydı.

"Breeze," diye haykırdı Clubs onu geriye doğru çekerek. "Gitme zamanı."

Atları kaçıp gideli çok oluyordu. Breeze generalin arkasından tökezleyerek gitti, arkalarından gelen hırlamaları dinlememeye çalışıyordu.

"Savunma konumlarına geri çekilin!" diye seslendi Clubs onu duyabilen askerlere. "Birinci manga, Lekal Kalesi'nin içine konuşlanın! Lord Hammond'ın şimdi orada savunmaları hazırlıyor olması lâzım! Manga iki, benimle Hasting Kalesi'ne!"

Aklı da ayakları kadar uyuşmuş olan Breeze devam etti. Savaşta hemen hemen hiçbir işe yaramamıştı. Adamların korkularını azaltmaya çalışmıştı ama çabaları o kadar yetersiz görünüyordu ki. Sanki... gölge yapmak için güneşe doğru bir kağıt parçası kaldırıyormuş gibiydi.

Clubs bir elini kaldırdığında iki yüz adamlık manga durdu. Breeze etrafına bakındı. Sokak yağan kar ve külün altında sessizdi. Her şey sanki... solgun görünüyordu. Gökyüzü karanlıktı, şehrin ayrıntıları siyah benekli bir kar yorganı tarafından örtülüyordu. O dehşet verici kızıl ve mavi sahneden kaçtıktan sonra şehri bu kadar tembel görünür bulmak çok garipti.

"Kahrolası!" diye patlayan Clubs, bir grup hiddetli koloss bir yan sokaktan dışarıya fırlarken Breeze'i itip yollarından uzaklaştırdı. Clubs'ın askerleri bir hat oluşturdu ama başka bir koloss grubu, az önce kapıdan içeriye dalmış olanlar, arkalarından yaklaşıyordu.

Breeze tökezleyerek karın içine düştü. O *öbür grup... kuzeyden geldi! Yaratıklar şimdiden şehrin bu kadar içlerine girmiş mi?*

"Clubs!" dedi Breeze dönerek. "Bizim..."

Breeze tam da devasa bir koloss kılıcı Clubs'ın havadaki kolunu biçip geçer, sonra da devam ederek generalin kaburgalarına inerken dönmüştü. Clubs hırıltıyla yan tarafa doğru fırladı, kılıç kolu silahıyla birlikte uçup gitmişti. Sakat bacağının üzerinde sendelerken, koloss kılıcını iki elli bir darbeyle yukarıdan indirdi.

Pis karlara en sonunda biraz renk eklenmişti. Bir parça kırmızı.

Breeze afallamış hâlde arkadaşının cesedinden geriye kalanlara bakakaldı. Sonra koloss hırlayarak Breeze'e doğru döndü.

Kendi ölümünün de yaklaşmakta olduğu gerçeği kafasına dank ederek onu soğuk karın bile yapamadığı bir şekilde harekete geçirdi. Breeze karın içinde kayarak geriye doğru kaçtı, içgüdüsel olarak yaratığı Teskin etmek için uzanmıştı. Elbette hiçbir şey olmadı. Breeze ayaklarının üzerine kalkmaya çalıştı ve koloss diğer birkaç tanesiyle birlikte üzerine gelmeye başladı. Ancak o anda, bir karşı sokakta kapıdaki savaştan kaçmakta olan diğer bir asker grubu belirerek kolossların dikkatini dağıttı.

Breeze ona doğal görünen tek şeyi yaptı. Emekleyerek bir binanın içine girip saklandı.

"Bunların hepsi Kelsier'in suçu," diye mırıldandı Dockson haritasının üzerine bir not daha alırken. Habercilere göre, Ham Lekal Kalesi'ne ulaşmıştı. Orası da fazla dayanmayacaktı.

Büyük Venture salonu, panik içindeki kâtipler şu ya da bu yöne doğru koştururken bir hareketlilik ve kargaşa sağanağıydı. En sonunda bir adamın skaa mı, âlim mi, asil ya da tüccar mı olduğunun kolossların umurunda olmadığının farkına varmışlardı. Yaratıklar basitçe öldürmeyi seviyordu.

"Bunun olacağını tahmin etmiş olması gerekirdi," diye devam etti Dockson. "Bu belayı başımıza sardı, sonra da bir şekilde işleri düzeltmenin bir yolunu bulacağımızı varsaydı. Eh, ben bir çeteyi gizler gibi koca bir şehri düşmanlarından gizleyemem. Sırf mükemmel hırsızlar olmamız, bir krallığın yönetiminde bir işe yarayacağımız anlamına gelmez!"

Hiç kimse onu dinlemiyordu. Habercilerinin hepsi kaçmıştı ve muhafızları da kalenin kapılarında savaşmaktaydı. Kalelerin hepsinin kendi savunmaları vardı ama Clubs haklı bir şekilde onları sadece geri çekilme noktaları olarak kullanmaya karar vermişti. Kaleler büyük çaplı bir saldırıyı püskürtecek bir şekilde tasarlanmamışlardı ve birbirlerinden de fazlasıyla ayrıklardı. Onlara geri çekilmek sadece insan ordusunu parçalıyor ve izole ediyordu.

"Bizim asıl sorunumuz işin devamını getirmemekti," dedi Dockson Kalay Kapı'ya son bir not alarak, orada olan bitenin açıklamasını yazarken. Haritanın tamamına bir göz gezdirdi. En sonuna kadar direnen kapının Sazed'inki olmasını hiç beklememişti.

"Devamını getirecektik," diye devam etti. "Biz asillerden daha iyi iş çıkarabileceğimizi varsaymıştık ama, iktidarı ele geçirdiğimiz zaman onları tekrar iş başına getirdik. Eğer topunu birden gebertmiş olsaydık, belki o zaman yeni bir başlangıç yapabilirdik. Elbette bu diğer salahiyetleri işgal etmek anlamına gelirdi; bu da en önemli, en çok sorun çıkaran asillerin hesabını görmek için Vin'i göndermemiz anlamına gelirdi. Son İmparatorluk'un hiçbir zaman görmediği boyutta bir katliam olurdu. Ve eğer bunu yapmış olsaydık..."

Sesi kesildi, devasa, görkemli vitray pencerelerden bir tanesi paramparça olurken başını kaldırdı. Diğerleri de patlamaya başladı, fırlatılan kayalarla kırılıyorlardı. Birkaç iri koloss deliklerden içeriye atlayarak cam kırıkları saçılmış mermer zemine indi. Kırılmışken bile pencereler güzeldi, çıkıntılı cam kenarları akşamın ışığıyla parlıyordu. Dockson pencerelerin birinden fırtınanın kesilmekte olduğunu, güneş ışığına yol vermeye başladığını görebiliyordu.

"Eğer bunu yapmış olsaydık," dedi Dockson sessizce, "bizim de bu yaratıklardan bir farkımız kalmazdı."

Kâtipler çığlıklar atarak, kolosslar katliama başlarken kaçmaya çalıştılar. Dockson arkasından gelen sesleri duyarak sessizce ayakta dikildi; hırlamalar, sert nefes sesleri. Kolosslar arka koridorlardan yaklaşıyordu. İnsanlar ölmeye başlarken Dockson masasının üzerinde duran bir kılıca uzandı.

Gözlerini kapattı. *Biliyor musun Kell,* diye düşündü. *Neredeyse onların haklı olduğuna, senin bizleri koruyup kollayacağına inanmaya başlayacaktım. Senin bir tür tanrı olduğuna.*

Gözlerini açıp kılıcı kınından çekerek döndü. Sonra dondu, arkasından yaklaşmış olan devasa yaratığa gözlerini dikti. *Amma büyükmüş*!

Dockson dişlerini sıkarak Kelsier'e son bir lanet okudu, sonra da kılıcını savurarak atıldı.

Yaratık açtığı kesiği görmezden gelerek kılıcını umursamaz bir elle yakaladı. Sonra kendi silahını indirdi ve arkasından siyahlık geldi.

"Lordum," dedi Janarle. "Şehir düştü. Bakın, yanmakta olduğunu görebilirsiniz. Kolosslar saldırı altındaki dört kapının biri hariç hepsini aştılar ve şehrin içinde başıboş geziniyorlar. Yağmalamak için durmuyorlar, sadece öldürüyorlar. Katliam yapıyorlar. Onlara karşı koyacak pek fazla asker kalmadı."

Straff sessizlik içinde oturmuş, Luthadel'in yanmasını izliyordu. Bu ona bir... sembolmüş gibi görünüyordu. Adaletin bir sembolü. O bir kere bu şehirden kaçmış, onu içerideki skaa haşerelere bırakmıştı ve kendisine geri verilmesini talep etmek için geri geldiği zaman ona karşı koymuşlardı.

Onlar isyankârdı. Bunu hak etmişlerdi.

"Lordum," dedi Janarle. "Koloss ordusu yeteri kadar zayıfladı bile. Sayılarını kestirmek güç ama geride bıraktıkları cesetler neredeyse kuvvetlerinin üçte birinin ölmüş olduğuna işaret ediyor. Onları yenebiliriz!"

"Hayır," dedi Straff başını sallayarak. "Daha değil."

"Lordum?" dedi Janarle.

"Bırak kolosslar lanet şehri alsın," dedi Straff sessizce. "Bırak içeriyi temizlesinler ve bütün hepsini yaksınlar. Yangınlar bizim atiyumumuza zarar veremez. Hatta büyük olasılıkla metali bulmayı daha da kolaylaştıracaktır."

"Ama..." Janarle şoke olmuş görünüyordu. Daha fazla itiraz etmedi ama gözleri isyankârdı.

Daha sonra onun da hesabını görmem gerekecek, diye düşündü Straff. *Eğer Zane'in gitmiş olduğunu keşfederse bana isyan edecek.*

Şu anda bunun bir önemi yoktu. Şehir onu reddetmişti ve o yüzden de ölecekti. Straff onun yerine daha iyisini inşa edecekti.

Lord Hükümdar'a değil, Straff'a adanmış olan bir şehir.

"Baba!" dedi Allrianne ısrarcı bir şekilde.

Cett başını iki yana salladı. Kızının yanında kendi atının üzerinde oturuyordu, Luthadel'in batısındaki bir tepenin üzerindeydiler. Kuzeyde toplanmış, kendisinin de yapmakta olduğu gibi ölüme mahkûm bir şehrin son çırpınışlarını izlemekte olan Straff'ın ordusunu görebiliyordu.

"Yardım etmemiz gerek!" diye ısrar etti Allrianne.

"Hayır," dedi Cett sessizce, onun duygularını Körüklemesinin etkilerini görmezden gelerek. Onun manipülasyonlarına çok uzun zaman önce alışmıştı. "Artık bizim yardımımızın bir anlamı olmaz."

"Bir şeyler yapmamız gerek!" dedi Allrianne onun kolunu çekerek.

"Hayır," dedi Cett daha sert bir şekilde.

"Ama sen geri geldin!" dedi Allrianne. "Eğer yardım etmek için değilse, niye geri döndük?"

"Yardım edeceğiz," dedi Cett sessizce. "İstediği zaman Straff'a şehri alması için yardım edeceğiz, ondan sonra da ona teslim olacak ve bizi de öldürmemesini umacağız."

Allrianne'in benzi attı. "Bu kadar mıydı?" diye tısladı. "Bunun için mi geri döndük, sen krallığımızı o canavara verebilesin diye mi?"

"Başka ne bekliyordun?" diye hesap sordu Cett. "Beni tanıyorsun Allrianne. Sen de yapmak zorunda olduğum seçimin bu olduğunu biliyorsun."

"Seni tanıdığımı sanırdım," diye tersledi Allrianne. "Senin içten içe aslında iyi bir adam olduğunu düşünürdüm."

Cett başını sallayarak reddetti. "İyi adamların hepsi öldü Allrianne. O şehrin içinde öldüler."

Sazed savaşmaya devam etti. O bir savaşçı değildi, bilenmiş içgüdüleri ya da eğitimi yoktu. Hesabına göre saatler önce ölmüş olması gerekirdi. Ama yine de, her nedense sağ kalmayı başarmıştı.

Belki kolosslar da beceri ile savaşmadığı içindi. Onlar, tıpkı devasa, takoza benzer kılıçları gibi kördü ve kendilerini herhangi bir taktik düşüncesi olmadan öylece düşmanlarının üzerine fırlatıyorlardı.

Bunun da yeterli olmuş olması gerekirdi. Ancak Sazed dayanıyordu; ve o nerede dayanırsa, kalan birkaç adamı da onunla birlikte dayanıyordu. Kolosslarin tarafında öfke vardı ama Sazed'in adamları meydanın hemen kenarında durmuş bekleyen yaşlı ve zayıfları görebiliyorlardı. Askerler neden savaştıklarını biliyorlardı. Bu hatırlatma onların direnmeye devam etmeleri için yeterli görünüyordu,

kolosslar meydanın kenarları boyunca ilerleyerek etraflarını sarmaya başladığı zaman bile.

Sazed artık herhangi bir yardım gelmeyeceğini anlamıştı. Clubs'ın söylediği gibi Straff'ın şehri almaya karar vereceğini ummuştu. Ama artık bunun için çok geçti, gece yaklaşıyor, güneş ufka doğru yavaş yavaş ilerliyordu.

Sonumuz nihayet geldi, diye düşündü Sazed, yanında duran adam da öldürülürken. Sazed'in kanda ayağı kaydı ve kolossun darbesi başının üzerinden geçerken bu hareket onun hayatını kurtardı.

Belki Tindwyl güvenliğe ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. Araştırdıkları şeyleri Elend'in Sırdaşlar'a teslim edeceğini umdu. *Onlar önemliydi*, diye düşündü Sazed, neden olduğunu bilmese bile.

Sazed bir kolosstan almış olduğu kılıcı savurarak saldırdı. Kılıç savrulurken son bir patlamayla kaslarını güçlendirdi ve tam kılıç kolossun etine ulaşırken koluna güç verdi.

Vurdu. Direnç, ıslak darbe sesi, kolundan yukarıya tırmanan şok; bunlar artık onun için tanıdıktı. Parlak koloss kanı üzerine saçıldı ve canavarlardan bir tanesi daha düştü.

Ve Sazed'in gücü bitti.

Şimdi lehimi tamamen boşalmışken, elindeki koloss kılıcı ağır geliyordu. Kılıcı sıradaki diğer kolossa doğru savurmaya çalıştı ama silah zayıf, donuk, yorgun parmaklarından kaydı.

Bu koloss iri bir tanesiydi. Üç buçuk metreyi aşan yaratık, Sazed'in gördüğü en büyük canavarlardan birisiydi. Sazed geriye çekilmeye çalıştı ama kısa süre önce öldürülmüş olan bir askerin bedenine takıldı. O yere düşerken adamları en sonunda yenildi, son kalan bir düzinesi de dağılıyordu. İyi dayanmışlardı. Fazlasıyla iyi. Belki onların geri çekilmelerine izin vermiş olsa...

Hayır, diye düşündü Sazed başını kaldırarak ölümüne bakarken. *Ben doğrusunu yaptım, diye düşünüyorum ben. Sıradan herhangi bir âlimin yapmayı umut edebileceğinden çok daha iyi iş çıkardım.*

Parmaklarındaki yüzükleri düşündü. Onlar, Sazed'e bir parça üstünlük verir, koşabilmesini sağlayabilirdi. Kaçmasını. Ancak motivasyonu bulamıyordu. Neden direnecekti ki? Zaten en başından niye direnmişti ki? Sonlarının gelmiş olduğunu baştan beri biliyordu.

Sen benim hakkımda yanılmıştın Tindwyl, diye düşündü. *Ben de vazgeçiyorum. bazı zamanlarda. Ben bu şehirden çok uzun zaman önce umudu kesmiştim.*

Koloss hâlâ kanlı karların içine yarı yarıya uzanmış olan Sazed'in tepesinde yükseldi ve kılıcını havaya kaldırdı. Sazed yaratığın omzunun üzerinden, kızıl güneşin duvarın hemen üzerinde asılı durmakta olduğunu gördü. İnmekte olan kılıç yerine buna odaklandı. Güneşin ışınlarını görebiliyordu, sanki... gökyüzündeki cam parçaları gibi.

Güneş ışığı ışıldarmış, göz kırparmış, onu almaya geliyormuş gibiydi. Sanki güneşin kendisi onu selamlıyordu. Ruhunu kabul etmek için aşağı uzanıyordu.

Ve ben de böyle ölüyorum...

Göz kırpan bir ışık damlacığı güneş ışınının içinde parladı, sonra da kolossu doğrudan kafatasının arkasından vurdu. Yaratık kaskatı kesilip homurdandı ve kılıcını düşürdü. Yan tarafa doğru düşerken, Sazed bir an için sersemlemiş hâlde yattığı yerde kalakaldı. Sonra da başını kaldırıp duvarın üzerine baktı.

Güneşin önünde ayakta durmuş küçük bir siluet vardı. Kırmızı ışığın önünde bir siyahlık, arkasında hafifçe dalgalanan bir pelerin. Sazed gözlerini kırpıştırdı. Gördüğü pırıldayan ışık parçacığı... bir sikkeydi. Önündeki koloss ölmüştü.

Vin geri gelmişti.

Sıçradı, sadece bir Allomanser'in yapabileceği bir şekilde atılıp, meydanın üzerinde zarif bir yay çizerek havada süzüldü. Doğrudan kolossların ortasına kondu ve hızla kendi etrafında döndü. Sikkeler kızgın böcekler gibi uçuşarak mavi eti deştiler. Yaratıklar insanlar kadar kolaylıkla yıkılmadı, ama saldırı dikkatlerini çekmişti. Kolosslar kaçmakta olan askerlere ve savunmasız şehir halkına arkalarını döndü.

Meydanın arka tarafındaki skaalar ilahiye başladı. Bu, bir savaşın ortasında beklenmeyecek kadar garip bir sesti. Vin zıplarken Sazed acılarını ve tükenmişliğini görmezden gelerek doğrulup oturdu. Şehir kapısı aniden menteşeleri bükülerek yalpaladı. Kolosslar zaten kapıyı çok fazla hırpalamıştı...

Devasa tahta kapı Vin tarafından Çekilerek duvardan kopup kurtuldu. *Ne büyük bir güç*, diye düşündü Sazed donuk bir şekilde. *Arkasındaki bir şeyleri de Çekiyor olmalı, ama bu zavallı Vin'in o kapı kadar ağır olan iki yükün arasında ezildiği anlamına gelir.*

Ama yine de Vin başarıyordu, bir asılmayla kapıyı havaya kaldırarak kendisine doğru Çekti. Sert tahtadan devasa kapı koloss sıralarına bindirerek cesetlerini etrafa savurdu. Vin ustalıklı bir şekilde havada kıvrılarak kendisini yan tarafa doğru Çekti, kapıyı sanki kendisine bir zincirle bağlıymış gibi sağa sola savuruyordu.

Kolosslar havada uçtu, kemikleri kırılıyor, devasa bir silahın önündeki kıymıklar gibi savruluyorlardı. Tek bir süpürmeyle Vin bütün meydanı temizlemişti.

Kapı yere düştü. Vin bir grup ezilmiş cesedin arasında yere inerek, sessizce bir askerin savaş değneğini havaya tekmeleyip eliyle yakaladı. Kapının dışında kalmış olan kolosslar sadece kısa bir süre için durakladı, sonra da saldırdılar. Vin hızlı ve isabetli bir şekilde savaşmaya başladı. Kafatasları çatladı, onun yanından geçmeye çalışan kolosslar ölerek karların arasına düşüyordu. Vin hızla kendi etrafında dönerek birkaç tanesinin ayaklarını yerden kesti, onların arkasından gelenlerin üzerine küllü kırmızı çamuru savuruyordu.

Benim... benim bir şeyler yapmam gerek, diye düşündü Sazed şaşkınlığını üzerinden atarak. Hâlâ üstü çıplaktı, neredeyse boşalmış olan pirinçaklı sayesinde soğuğu görmezden gelebiliyordu. Vin dövüşmeye devam etti, koloss üstüne koloss deviriyordu. *Onun gücü bile sonsuza kadar dayanmaz. Vin şehri kurtaramayacak.*

Sazed kendisini ayağa kalkmaya zorladı, sonra da meydanın arka tarafına doğru ilerledi. Skaa kalabalığının önündeki yaşlı adamı yakaladı ve sarsarak ilahisini kesti.

"Sen haklıydın," dedi Sazed. "O geri döndü."

"Evet Kutsal İlk Şahit."

"O bize biraz zaman kazandırabilir, diye düşünüyorum ben," dedi Sazed. "Kolosslar şehrin içine girdiler. Yapabildiğimiz kadarıyla insanları toplamamız ve kaçmamız gerek."

Yaşlı adam durakladı ve Sazed bir an için onun itiraz edeceğini düşündü; Vin'in onları koruyacağını, bütün orduyu yeneceğini iddia edeceğini. Neyse ki, başını sallayarak onayladı.

"Kuzey kapısından dışarıya kaçacağız," dedi Sazed aceleci bir şekilde. "Orası kolossların şehre ilk girdiği yer ve o yüzden de o bölgeden uzaklaşmış olmaları mümkün."

Umarım, diye düşündü Sazed alarm vermek için koşarak uzaklaşırken. Geri çekilecek savunma mevzilerinin yüksek asil kaleleri olması gerekiyordu. Belki de oralarda sağ kalmış birilerini bulurlardı.

Demek ki, diye düşündü Breeze, *sonuç olarak ben bir korkakmışım.*

Bu şaşırtıcı bir keşif değildi. O her zaman bir adamın kendisini anlamasının önemli olduğunu söylerdi ve bencilliğinin de her zaman farkında olmuştu. O yüzden, kendisini eski bir skaa evinde ufalanmakta olan tuğlalara yaslanarak büzülmüş, kulaklarını hemen dışarıdaki çığlıklara karşı tıkar bir hâlde bulduğu için hiç de şoke olmamıştı.

O kibirli adam neredeydi şimdi? Dikkatli diplomat, takım elbiseleri kusursuz Teskinci neredeydi? Gitmiş, geride bu titrek, işe yaramaz cismi bırakmıştı. Birkaç kere pirinç yakmayı, dışarıda savaşan adamları Teskin etmeyi denemişti. Ancak bu eylemlerin en basitini bile başaramıyordu. Hareket bile edemiyordu.

Eğer titremek, hareketten sayılmazsa elbette.

Ne kadar da enteresan, diye düşündü Breeze sanki kendisine dışarıdan bakıyor, yırtık kanlı takım elbisesinin içindeki zavallı yaratığı görüyormuş gibi. O *zaman stres fazla güçlü hâle geldiği zaman bana olan şey bu mu? Bir açıdan bu ironik. Ben başkalarının duygularını kontrol ederek bir ömür geçirdim. Şimdi ise o kadar korku içindeyim ki, kımıldayamıyorum bile.*

Dışarıda savaş devam ediyordu. Epey bir uzun zamandır da devam etmekteydi. O askerlerin ölmüş olması gerekmiyor muydu?

"Breeze?"

Bunun kim olduğunu görmek için hareket edemedi. *Ses Ham'e benziyor. Bu komik. Onun da ölmüş olması gerek.*

"Lord Hükümdar adına!" dedi Ham Breeze'in görüş alanının içine girerek. Bir kolunda kanlı bir askı vardı. Hemen Breeze'in yanına çöktü. "Breeze, beni duyabiliyor musun?"

"Biz onun buraya girdiğini gördük lordum," dedi başka bir ses. Bir asker miydi? "Savaştan saklandı. Ama bizi Teskin ettiğini hissedebiliyorduk. Bizim savaşmaya devam etmemizi sağladı, vazgeçmiş olmamız gerektiği hâlde bile. Lord Cladent öldükten sonra..."

Ben bir korkağım.

Başka bir şekil belirdi. Sazed, endişeli görünüyordu. "Breeze," dedi Ham diz çökerek. "Benim kalem düştü ve Sazed'in kapısı da yıkıldı. Bir saatten uzun süredir Dockson'dan hiçbir haber alamadık ve Clubs'ın bedenini bulduk. Lütfen. Kolosslar şehri yok ediyor. Bizim ne yapacağımızı bilmemiz gerek."

Eh, bana sormayın, dedi Breeze, ya da demeye çalıştı. Herhâlde dışarıdan bir mırıldanma gibi gelmişti.

"Seni taşıyamam Breeze," dedi Ham. "Kolum neredeyse işe yaramıyor."

Eh, bu hiç sorun değil, diye mırıldandı Breeze. *Görüyorsun ki güzel kardeşim, ben kendim de artık pek bir işe yarayacağımı düşünmüyorum. Siz yolunuza devam edin. Eğer beni böyle burada bırakırsanız da hiç sorun olmaz.*

Ham başını kaldırarak çaresizce Sazed'e baktı.

"Acele edin Lord Hammond," dedi Sazed. "Yaralıları askerlere taşıtabiliriz. Biz Hasting Kalesi'ne doğru gidelim. Belki orada sığınak bulabiliriz. Ya da... belki kolosslar bizim gizlice şehirden kaçmamıza yetecek kadar meşgul olacaktır."

Meşgul mü? diye mırıldandı Breeze. *Başkalarını öldürmekle meşgul demek istiyorsun. Eh,* hepimizin *korkak olduğunu bilmek nispeten rahatlatıcı bir şey. Şimdi, eğer ben sadece bir süre daha burada böyle yatabilirsem, belki de uykuya dalmayı başarabilirim.*

Ve bunların hepsini unuturum.

Alendi'nin Terris Dağları'nda kılavuzlara ihtiyacı olacak. Ben Rashek'i bu kılavuzların kendisi ve güvendiği arkadaşları olmasını sağlamakla görevlendirdim.

54

VİN DEĞNEĞİNİ BİR KOLOSSUN SURATINA bindirirken değnek kırıldı.

Yine mi, diye hüsranla düşünerek hızla döndü ve kırık parçayı başka bir yaratığın göğsüne sapladı. Tekrar döndü ve büyüklerden bir tanesiyle karşı karşıya geldi, kendisinden en az bir buçuk metre daha uzundu.

Koloss kılıcını ona doğru sapladı. Vin zıpladı ve kılıç altındaki kırık kaldırım taşlarına çarptı. Vin havaya doğru fırladı, kendisini yaratığın çarpık suratıyla göz göze gelebileceği kadar yükseğe çıkarmak için sikkelere ihtiyacı yoktu.

Her seferinde şaşırmış görünüyorlardı. Vin'in düzinelerce yoldaşlarıyla savaşmasını izlemiş olmalarına rağmen, kendi darbelerinden de kaçınabildiğini görünce şoke olmuş görünüyorlardı. Onların zihninde büyüklük ile güç eşit gibiydi, daha büyük bir koloss her zaman daha küçük olan bir tanesini yenerdi. Bir buçuk metre boyunda bir insanın bu kadar büyük bir canavara hiç sorun çıkarmamış olması gerekirdi.

Vin yumruğunu yaratığın kafasına gömerken lehimini harladı. Kafatası yumruğun altında çatladı ve Vin yere tekrar inerken yaratık geriye doğru düştü. Ancak her zaman olduğu gibi, onun yerini alacak başka bir tanesi vardı.

Vin yorulmaya başlıyordu. Hayır, o savaşa yorgun *girmişti*. Lehim sürüklemiş, sonra da kendisini bütün bir salahiyet boyunca uçurmak için karmaşık bir kişisel dikenyolu kullanmıştı. Vin tükenmiş hâldeydi. Onu ayaklarının üstünde tutan şey sadece son metal şişeciğinin içindeki lehimdi.

Sazed'den boş lehimakıllarından bir tanesini istemiş olmam gerekirdi, diye düşündü. Ferusimyasal ve Allomantik metaller aynı şeydi. Vin Sazed'in metallerini

yakabilirdi; gerçi bu büyük olasılıkla bir kolluk ya da bilezik olacaktı. Yutmak için fazla büyük.

Bir diğer koloss saldırırken Vin yan tarafa doğru kaçtı. Sikkeler bu şeyleri durdurmuyordu ve hepsi de bir destek olmadan İtmesi için fazlasıyla ağırdı. Dahası, çelik ve demir rezervleri aşırı derecede azalmıştı.

Koloss üstüne koloss öldürüyor, Sazed ve skaaların arayı epey açmaları için zaman kazanıyordu. Bu Cett'in kalesinde yaptığı katliamdan farklıydı, bu kez bir şeyler değişikti. Vin iyi hissediyordu. Sadece öldürdüğü şeyler canavar olduğu için de değil.

Bu, amacını anlamış olduğu içindi. Ve buna katılıyordu da. Kendini koruyamayanları korumak anlamına gelecekse savaşabilir, *öldürebilirdi*. Kelsier misilleme olarak ya da şoke etmek için öldürmeyi başarmış olabilirdi ama bu Vin için yeteri kadar iyi değildi.

Ve olmasına da bir daha asla izin vermeyecekti.

Kolosslara karşı yaptığı saldırıları alevlendiren şey işte bu kararlılıktı. Çalıntı bir kılıçla birinin bacaklarını kesti, sonra da silahı başka bir tanesine fırlatıp İterek kolossun göğsünü deşti. Ondan sonra ölmüş bir askerin kılıcını Çekerek eline getirdi. Geriye doğru kaçındıysa da, başka bir cesedin üstüne basınca neredeyse düşüyordu.

Çok yorgunum, diye düşündü.

Avluda düzinelerce, belki de yüzlerce ceset vardı. Hatta Vin'in altında bir yığın oluşmaya başlamıştı. Yaratıklar tekrar etrafını sararken bunun üstüne tırmanarak hafifçe geriye çekildi. Yaratıklar ölmüş yoldaşlarının cesetlerinin üzerinden tırmanıyorlardı, kan damlası gözlerinde öfke köpürüyordu. İnsan askerleri olsa vazgeçer, daha kolay savaşlar aramak için giderlerdi. Ancak kolosslar Vin onlarla savaştıkça çoğalıyor gibiydi, başkaları da savaşın sesini duyuyor ve katılmaya geliyorlardı.

Vurdu, bir kolossun kolunu, sonra da bir diğerinin bacağını keser, sonunda da bir üçüncüsünün de kafasını hedef alırken lehim gücüne destek oluyordu. Eğildi ve darbelerden kaçındı, zıplıyor, vurma mesafelerinin dışında kalarak yapabildiği kadar çoğunu öldürüyordu.

Ama kararlılığı ne kadar sağlam olursa olsun, yeni keşfettiği savunma azmi ne kadar güçlü olursa olsun, Vin savaşmaya devam edemeyeceğini biliyordu, bu şekilde değil. O sadece bir kişiydi. Luthadel'i yalnız başına kurtaramazdı.

"Lord Penrod!" diye bağırdı Sazed, Hasting Kalesi'nin kapılarının önünde duruyordu. "Beni dinlemeniz *gerekiyor*."

Cevap yoktu. Kısa kale duvarının tepesindeki askerler sessizdi, gerçi Sazed onların rahatsızlığını hissedebiliyordu. Onu görmezden geliyor olmaktan memnun değillerdi. Uzaklarda savaş hâlâ devam ediyordu. Kolosslar gecenin içinde çığlık atıyordu. Kısa süre sonra şimdi Hasting Kalesi'nin kapısının dışında sessizce bir araya toplanmış duran Sazed ile Ham'in birkaç bin kişilik ve gittikçe de artmakta olan topluluğuna ulaşacaklardı.

Bitkin bir haberci Sazed'e yaklaştı. Bu Dockson'ın Çelik Kapı'ya göndermekte

olduğu aynı haberciydi. Bir yerlerde atını kaybetmişti ve Firari Meydanı'nda bir grup mülteci ile birlikte onu da bulmuşlardı.

"Lord Terrisli," dedi haberci sessizce. "Ben... komuta merkezinden az önce döndüm. Venture Kalesi düşmüş..."

"Lord Dockson?"

Adam başını olumsuzca salladı. "Kalenin dışında saklanmış olan birkaç yaralı kâtip bulduk. Onun öldüğünü görmüşler. Kolosslar hâlâ binanın içinde, gezinip pencereleri kırıyorlar..."

Sazed arkasına dönerek şehre göz gezdirdi. Gökyüzüne doğru buram buram yükselen o kadar çok duman vardı ki, sisler şimdiden çıkmış gibi görünüyordu. Leş kokusundan kurtulmak için koku kalayaklını doldurmaya başlamıştı.

Şehir için verilen savaş bitmiş olabilirdi ama gerçek trajedi şimdi başlayacaktı. Şehrin içindeki kolosslar askerleri öldürmeyi bitirmişti. Şimdi halkı katledeceklerdi. Yüzbinlerce kişi vardı ve Sazed yıkımı coşkuyla sürdüreceklerini biliyordu. Yağmalamayacaklardı. Daha yapılacak katliam varken olmazdı.

Karanlığın içinden daha fazla çığlık sesi geldi. Kaybetmişlerdi. Başarısız olmuşlardı. Ve şimdi de şehir *gerçek anlamıyla* yıkılacaktı.

Sisler fazla uzakta olamaz, diye düşündü Sazed kendisine biraz umut vermeye çalışarak. *Belki bu bize biraz siper olur.*

Yine de, bir görüntü Sazed'in aklından çıkmıyordu. Karın içinde ölü yatan Clubs. Sazed'in bugün daha erken saatlerde ona vermiş olduğu tahta disk boynunun etrafına düğümlenerek asılmıştı.

Bir faydası olmamıştı.

Sazed tekrar Hasting Kalesi'ne döndü. "Lord Penrod," dedi yüksek sesle. "Biz gizlice şehirden dışarıya çıkmayı deneyeceğiz. Ben sizin askerlerinizi ve önderliğinizi memnuniyetle karşılardım. Eğer burada kalacak olursanız, kolosslar bu kaleye saldıracak ve sizi öldürecekler."

Sessizlik.

Sazed içini çekerek döndü, kolu hâlâ askıda olan Ham de ona katıldı. "Gitmemiz gerek Saze," dedi Ham sessizce.

"Kana bulanmışsın Terrisli."

Sazed döndü. Ferson Penrod duvarının tepesinde durmuş, aşağıya bakıyordu. Hâlâ asil takım elbisesinin içinde lekesiz görünüyordu. Hatta kar ve küle karşı bir şapka bile takmıştı. Sazed başını eğerek kendisine baktı. Hâlâ üzerinde sadece peştamalı vardı. Giysi konusunda endişe etmeye zamanı olmamıştı, özellikle de onu sıcak tutacak pirinçaklı olduğu için.

"Bir Terrislinin savaştığını hiç görmemiştim," dedi Penrod.

"Sık olan bir durum değildir lordum," diye cevap verdi Sazed.

Penrod başını kaldırarak gözlerini şehrin üzerine dikti. "Yıkılıyor Terrisli."

"Bizim de bu yüzden gitmemiz gerek lordum," dedi Sazed.

Penrod başını iki yana salladı. Hâlâ Elend'in ince tacını takmaktaydı. "Burası benim şehrim Terrisli. Onu terk etmeyeceğim."

"Asil bir hareket lordum," dedi Sazed. "Ama benim yanımda olanlar da sizin halkınız. Onları kuzeye kaçışlarında yalnız mı bırakacaksınız?"

Penrod durakladı. Sonra tekrar başını salladı. "Kuzeye kaçış filan olmayacak Terrisli. Hasting Kalesi şehirdeki en yüksek binalardan bir tanesi, buradan kolossların neler yaptığını görebiliyoruz. Sizin kaçmanıza izin vermeyecekler."

"Yağmalamaya kapılabilirler," dedi Sazed. "Belki de onların yanından geçerek kaçabiliriz."

"Hayır," dedi Penrod, sesi karlı sokaklar boyunca rahatsız edici şekilde yankılanıyordu. "Kalaygöz'üm yaratıkların sizin kuzey kapısından kaçmaları için göndermiş olduğunuz insanlara zaten saldırmış olduğunu söylüyor. Şimdi ise kolosslar bu yöne doğru dönmüş. Bizim için geliyorlar."

Uzak sokaklarda yaklaşmaya başlayan çığlıklar yankılanırken, Sazed Penrod'nun sözlerinin doğru olması gerektiğinin farkına vardı. "Kapılarını aç Penrod!" diye bağırdı Sazed. "Sığınmacıların girmesine izin ver!" *Birkaç zavallı dakika için daha hayatlarını kurtar.*

"Yer yok," dedi Penrod. "Ve zaman da yok. İşimiz bitti."

"Bizi içeri almak zorundasın!" diye bağırdı Sazed.

"Bu garip," dedi Penrod sesi yumuşayarak. "Ben bu tahtı Venture oğlanının elinden alarak onun hayatını kurtardım ve kendiminkini bitirdim. Ben bu şehri kurtaramadım Terrisli. Tek tesellim ise Elend olsa, onun da bunu yapmayı başaramayacağını düşünmem."

Gitmek için dönerek duvarın ötesindeki bir yerlere doğru yürüdü.

"Penrod!" diye bağırdı Sazed.

Tekrar ortaya çıkmadı. Güneş batıyordu, sisler belirmeye başlamıştı ve kolosslar geliyordu.

Vin bir diğer kolossu daha biçti, sonra yerdeki bir kılıcı İterek geriye doğru zıpladı. Fırlayarak sürüden uzaklaştı, nefes nefese kalmıştı, birkaç küçük kesikten kan kaybediyordu. Kolu gittikçe daha çok uyuşmaktaydı, yaratıklardan bir tanesi onu oradan yumruklamıştı. Vin öldürebilirdi, tanıdığı herkesten daha iyi öldürüyordu. Ama sonsuza kadar dövüşemezdi.

Bir çatının üzerine kondu, sonra da sendeleyerek bir kar yığınının üstünde bir dizi üzerine çöktü. Kolosslar arkasından bağırıp uluyor, Vin de peşinden geleceklerini, onu kovalayacaklarını, takip edeceklerini biliyordu. Vin onların yüzlercesini öldürmüştü ama yirmi binden daha kalabalık bir ordu için birkaç yüz neydi ki?

Sen ne beklemiştin? diye düşündü kendi kendine. *Neden Sazed'in kaçmasından sonra da dövüşmeye devam ettin? Hepsini birden durdurabileceğini mi düşünmüştün? Ordudaki kolosslarn hepsini birden mi öldürecektin?*

Bir seferinde, Kelsier'in bir orduya tek başına saldırmasına engel olmuştu. O çok büyük bir adamdı ama yine de sadece bir kişiydi. Bütün bir orduyu durduramazdı; Vin'in de durduramayacağı gibi.

Benim Kuyu'yu bulmam gerekiyor, diye düşündü Vin kararlılıkla tunç yakar-

ken, savaş sırasında duymazdan gelmiş olduğu gümlemelerin sesi kulaklarında yükseldi.

Ama yine de, bu onu daha önceki aynı sorunla baş başa bırakıyordu. Şimdi Kuyu'nun şehirde olduğunu biliyordu, gümlemeleri her tarafından hissetmekteydi. Ama gümlemeler o kadar güçlü, o kadar her yerdelerdi ki, Vin onlarda bir yön algılayamıyordu.

Dahası, Kuyu'yu bulmanın herhangi bir yardımının olacağına dair kanıtı bile var mıydı ki? Eğer Sazed konum konusunda yalan söylemişse, sahte bir harita çizecek kadar ileri gitmişse, o zaman başka hangi konularda yalan söylemişti? Güç sisleri durdurabilirdi ama bunun yanmakta ve ölmekte olan Luthadel'e ne faydası dokunacaktı?

Hüsran içinde dizlerinin üzerine çökerek çatının üstünü yumruklarıyla dövdü. Fazla zayıf çıkmıştı. Eğer yardım etmek için herhangi bir şey yapamayacaksa geri dönmenin ne faydası vardı; insanları korumaya karar vermenin ne faydası vardı?

Bir kaç dakika boyunca derin derin nefes alarak dizlerinin üzerinde kaldı. En sonunda kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve bir sikke atarak havaya sıçradı. Metalleri neredeyse bitmişti. Birkaç sıçrayış boyunca onu taşıyacak kadar çeliği ancak kalmıştı. Kredik Shaw'ın, Bin Kuleli Tepe'nin yakınlarında durakladı. Sarayın tepesindeki minarelerden bir tanesini yakaladı, havada dönerek kararmakta olan şehre tepeden baktı.

Luthadel yanıyordu.

Kredik Shaw'ın kendisi ise sessiz, ıssızdı, iki ırktan da yağmacılar tarafından rahat bırakılmıştı. Ancak Vin etrafında her yönde karanlığın içinde ışıklar görüyordu. Sisler rahatsız edici bir ışıltıyla parlıyordu.

Bu aynı... o iki yıl önceki gece gibi, diye düşündü. *Skaa ayaklanmasının gecesi.* Yalnız o gece ışık saraya yürümekte olan isyancıların meşalelerinden geliyordu. Bu gece gerçekleşmekte olan devrim ise farklı bir türdendi. Bunu duyabiliyordu. Kalayı yanmaktaydı ve Vin kendisini kalayını harlamaya zorlayarak kulaklarını açtı. Çığlıkları duydu. Ölümü. Kolossların işi orduyu yok etmekle bitmemişti. Hiç de değil.

Daha yeni başlıyorlardı.

Kolosslar hepsini öldürüyorlar, diye düşündü Vin önünde ateşler yanarken. *Elend'in halkı, benim yüzümden terk ettiği halk. Ölüyorlar.*

Ben onun bıçağıyım. Onların bıçağıyım. Kelsier onları bana emanet etti. Bir şeyler yapabilmem gerek...

Yere doğru düştü, eğik bir çatının üzerinden kaydı ve saray avlusuna indi. Sisler etrafında toplandı. Hava yoğundu. Ve sadece kar ve külle de değil; Vin meltemlerindeki ölümün kokusunu alabiliyor, fısıltılarındaki çığlıkları duyabiliyordu.

Lehimi bitti.

Vin yere yığıldı, bir yorgunluk dalgası öylesine bir güçle üzerine bindirmişti ki, diğer her şey önemsizmiş gibi geldi. Bir anda lehime bu kadar fazla bel bağlamamış olması gerektiğini anladı. Kendisini bu kadar fazla zorlamamış olmalıydı. Ama tek yol bu gibi görünmüştü.

Bilincini yitirmeye başladığını hissetti.

Ama insanlar çığlık atıyordu. Vin onları duyabiliyordu, önceden de duymuştu. Elend'in şehri... Elend'in halkı... ölüyordu. Arkadaşları oralarda bir yerlerdeydi. Kelsier'in ona emanet ettiği arkadaşlar.

Vin dişlerini sıktı, bir an için daha tükenmişliğini bir kenara iterek ayağa kalkmak için debelendi. Sislerin içine doğru baktı, dehşet içindeki insanların belli belirsiz seslerinin geldiği yöne doğru. Onlara doğru koşmaya başladı.

Zıplayamazdı, çeliği bitmişti. Hatta fazla hızlı bile koşamıyordu ama o vücudunu hareket etmeye zorladıkça, vücudu da gittikçe daha iyi tepki vermeye başladı; o kadar uzun süre lehime yüklenmekten ortaya çıkmış olan o donuk hissizliği üzerinden atıyordu.

Bir ara sokaktan fırlayıp karın içinde kaydı ve bir koloss akıncı grubunun önünden kaçmakta olan küçük bir grup insan buldu. Yaratıklardan altı tane vardı, küçük olanlardandı ama yine de tehlikeliydiler. Vin izlerken yaratıklardan bir tanesi yaşlı bir adamı biçip neredeyse ikiye böldü. Bir diğeri küçük bir kızı yakalayarak bir binanın duvarına vurdu.

Vin bıçaklarını çekip öne atılarak kaçmakta olan skaaların içinden geçti. Hâlâ kendisini tükenmiş hissediyordu ama adrenalinin ona biraz yardımı oluyordu. Hareket etmeye devam etmek zorundaydı. Devam etmeliydi. Durmak ölmekti.

Yaratıkların birkaçı savaş hevesiyle ona doğru döndü. Bir tanesi kılıcını ona doğru savurdu ve Vin de kendisinin kardan kaymasına izin vererek onun daha yakınına sokuldu, sonra canavarın bacağının arkasını kesti. Vin'in bıçağı sarkık derisine takılırken koloss acı içinde uludu. Vin ikinci bir yaratık da saldırırken bıçağı kurtarmayı başardı.

Ne kadar da yavaş hissediyorum! diye düşündü hüsran içinde, gerileyerek yaratığın vurma mesafesinden çıkmadan önce zar zor ayağa kalkabilmişti. Kolossun kılıcı üzerine soğuk sular sıçrattı ve Vin öne doğru sıçrayarak bir bıçağını yaratığın gözüne gömdü.

Bir anda Ham'in onu Allomansi olmadan antrenman yapmaya zorladığı zamanlar için minnet duyarak, kaygan karların içinde kendisini dengelemek için bir binanın kenarını yakaladı. Sonra kendisini öne doğru fırlatıp, bağırarak bıçağı çekiştirmekte olan gözü yaralı kolossu omuzlayarak yoldaşlarına doğru ittirdi. Küçük kızı tutan koloss, Vin diğer bıçağını da sırtına saplarken afallayarak döndü. Devrilmedi ama çocuğu bıraktı.

Lord Hükümdar adına, bu şeyler dayanıklı! diye düşündü Vin, çocuğu kapıp koşarak uzaklaşırken pelerini dalgalanıyordu. *Özellikle insan kendisi de dayanıklı olmadığı zaman. Benim daha fazla metale ihtiyacım var.*

Bir koloss uluması duyulurken Vin'in kollarındaki kız büzüldü ve Vin hızla dönerken yorgunluk yüzünden kendinden geçmemek için kalayını harladı. Ancak yaratıklar onu takip etmiyorlardı. Ölü adamın giymekte olduğu bir giysi parçası hakkında tartışmaktaydılar. Uluma tekrar duyuldu ve Vin bunun bu sefer başka yönden geldiğini fark etti.

İnsanlar tekrar bağırmaya başladı. Vin başını kaldırıp baktığı zaman az önce kurtardıklarının şu anda daha büyük bir koloss grubuyla yüz yüze gelmiş olduğunu gördü.

"Hayır!" dedi Vin bir elini kaldırarak. Ama Vin dövüşürken onlar koşa koşa uzaklaşmışlardı. Kalayı olmasa, Vin şu anda onları görüyor bile olmazdı. Şu hâliyle, yaratıkların kalın ağızlı kılıçlarıyla küçük grubun arasına dalmalarını Vin korkunç derecede iyi görebiliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Vin tekrar, ölümler onu irkiltir, sarsar, önlemeyi başaramamış olduğu bütün diğer ölümlerin de sembolü hâline gelirken.

"Hayır. Hayır! *Hayır*!"

Lehim yok. Çelik yok. Demir yok. Hiçbir şeyi yoktu.

Ya da... bir tek şeyi vardı. Onu bunu kullanmaya iten şeyin ne olabileceğini düşünmek için bile duraklamadan Vin yaratıkların üzerine duralümin destekli bir Teskin fırlattı.

Sanki zihni Bir Şey'e bindirmiş gibiydi. Ve ondan sonra, o Bir Şey kırıldı. Vin çocuk hâlâ kollarında kayarak durdu; kolosslar yapmakta oldukları korkunç katliamlarının ortasında donakalınca afallamıştı.

Ne yaptım öyle? diye düşündü bulanık aklının içini tarayarak, neden deminki gibi tepki verdiğini algılamaya çalışıyordu. Çaresizlikten mi yapmıştı?

Hayır. Vin, Lord Hükümdar'ın Sorgucular'ı bir zayıflık ile yaratmış olduğunu biliyordu: sırtlarındaki belli bir kazığı söktüğün zaman ölürlerdi. Kandraları da bir zayıflık ile yaratmıştı. Kolossların da bir zayıflığının olması gerekirdi.

TenSoon kolosslar için... kuzenlerimiz demişti, diye düşündü.

Dimdik doğruldu, karanlık sokak inleyen skaalar dışında aniden sessizliğe bürünmüştü. Kolosslar bekliyor ve Vin kendisini onların zihinlerinin içinde hissedebiliyordu. Sanki onlar kendi vücudunun bir uzantısıymış gibiydi, TenSoon'un bedeninin kontrolünü ele geçirdiği zaman hissettiği şeyin aynısını hissediyordu.

Gerçekten de kuzenlerdi. Lord Hükümdar kolossları da bir zayıflıkla yaratmıştı: kandralarınkiyle aynı zayıflık. Kendisi için onları dizginlemenin bir yolunu *yaratmıştı*.

Ve Vin bir anda onun yıllar boyunca kolossları nasıl kontrol altında tutmuş olduğunu anladı.

Sazed büyük mülteci grubunun başında ayakta durmuştu, şimdi sisli karanlığın içinde birbirinden ayırt edilemez hâle gelmiş olan kar ve küller etrafına dökülüyordu. Ham bir kenarda oturuyor, uykulu görünüyordu. Çok fazla kan kaybetmişti, lehimi olmayan bir adam şimdiye kadar ölmüş olurdu. Birileri Sazed'e bir pelerin vermişti ama o bunu bilinçsiz Breeze'in etrafına sarmak için kullanmıştı. Pirinçaklına sıcaklık için sadece birazcık erişiyor olsa bile, Sazed'in kendisi üşümüyordu.

Belki de umursamayacak kadar donmuştu.

İki elini önünde kaldırmış, yumruk yapmıştı, on yüzük grubun tek fenerinden gelen ışığın içinde parlıyordu. Kolosslar karanlık ara sokaklardan yaklaştılar, şekilleri karanlığın içine yığılmış gölgeleri andırıyordu

Sazed'in askerleri geriye çekildiler. İçlerinde pek az umut kalmıştı. Sazed tek başına sessiz karların içinde duruyordu; cılız, kel bir âlimdi, neredeyse çıplaktı. O, uzun zaman önce ölmüşlerin dinlerini vaaz eden kişiydi. En sonunda vazgeçen kişi olmuştu. İmanının en güçlü olmuş olması gereken kişi.

On yüzük. Birkaç dakikalık güç. Birkaç dakikalık yaşam.

Kolosslar toplanırlarken bekledi. Yaratıklar gecenin içinde garip bir şekilde sessizdi. Yaklaşmayı kestiler. Gecenin içinde bir dizi karanlık, tepeciklere benzer siluet hâlinde, hareketsizce durdular.

Niye saldırmıyorlar! diye düşündü Sazed asabı bozularak.

Bir çocuk sızlandı. Sonra kolosslar tekrar hareket etmeye başladı. Sazed gerildi ama yaratıklar ileri gelmediler. Açıldılar ve ortalarından yürüyerek sessiz bir şekil geldi.

"Leydi Vin?" diye sordu Sazed. Sazed'i kapıda kurtarmasından beri onunla konuşmak için bir fırsat bulamamıştı. Bitap görünüyordu.

"Sazed," dedi Vin yorgunca. "Bana Miraç Kuyusu hakkında yalan söyledin."

"Evet, Leydi Vin," dedi Sazed.

"Şimdilik önemli değil. Neden çıplak olarak kale duvarlarının *dışında* duruyorsun?" diye sordu.

"Ben..." Sazed başını kaldırarak kolosslara baktı. "Leydi Vin, ben..."

"Penrod!" diye bağırdı Vin bir anda. "O yukarıdaki sen misin?"

Kral belirdi. O da Sazed'in hissettiği kadar kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Kapılarını aç!" diye bağırdı Vin.

"Sen deli misin?" diye bağırarak karşılık verdi Penrod.

"Bilmem," dedi Vin. Döndü ve bir grup koloss harekete geçerek öne çıktı, sanki emredilmiş gibi sessizce yürüyorlardı. En büyük olanı Vin'i yerden alıp, neredeyse kalenin alçak duvarıyla aynı seviyeye geleceği kadar yükseğe kaldırdı. Duvarın tepesindeki askerlerin birkaç tanesi korkuyla ondan uzaklaştılar.

"Ben yoruldum Penrod," dedi Vin. Sazed'in onun sözlerini duyabilmek için duyma kalayaklına erişmesi gerekmişti.

"Hepimiz yorulduk çocuğum," dedi Penrod.

"Ben özellikle yoruldum," dedi Vin. "Oyunlarınızdan yoruldum. Halkın liderler arasındaki tartışmalar yüzünden ölmesinden yoruldum. İyi adamların istismar edilmelerinden yoruldum."

Penrod sessizce başını salladı.

"Askerlerimizden geride kalanları toplamanı istiyorum," dedi Vin şehre bakmak için dönerek. "İçeride kaç tane var?"

"İki yüz kadar," dedi Penrod.

Vin başını salladı. "Şehir kaybedilmiş değil. Kolosslar askerlerle savaştılar ama daha halka saldırmak için çok fazla vakitleri olmadı. Askerlerini yağma ya da katliam yapan tüm koloss gruplarını bulmaları için göndermeni istiyorum. İnsanları koruyun ama eğer yapabilirseniz kolosslara saldırmayın. Onun yerine bana bir haberci gönderin."

Penrod'nun az önceki inatçılığını hatırlayan Sazed, adamın itiraz edebileceğini düşündü. Ama etmedi. Sadece başıyla onayladı.

"Ondan sonra ne yapacağız?" diye sordu Penrod.

"Kolosslarla ben ilgileneceğim," dedi Vin. "İlk önce gidip Venture Kalesi'ni geri alacağız. Daha çok metale ihtiyacım olacak ve orada depolanmış olan bol bol metal var. Şehri güvenceye aldığımız zaman, senin ve askerlerinin o yangınları söndürmelerini istiyorum. Fazla zor olmasa gerek, geride yanabilecek çok fazla bina kalmadı."

"Pekâlâ," dedi Penrod emirler vermek için dönerek.

Sazed, devasa koloss Vin'i yere indirirken sessizlik içinde izledi. Koloss sessizce duruyordu, sanki kanı, canı, nefesi olan bir yaratık değil de taştan yontulmuş bir canavar gibiydi.

"Sazed," dedi Vin hafifçe. Sazed onun sesindeki yorgunluğu hissedebiliyordu.

"Leydi Vin," dedi Sazed. Yan taraflarında, en sonunda kendisini sersemliğinden kurtaran Ham, afallayarak Vin ve kolosslara baktı.

Vin Sazed'e bakmaya devam etti, onu inceliyordu. Sazed onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. Ama o haklıydı. İhaneti konusunda daha sonra da konuşabilirlerdi. Yapılması gereken başka, daha önemli görevler vardı. "Yapmamı istediğiniz işler olduğunun farkındayım," dedi Sazed sessizliği bozarak. "Ama ben onun yerine izin isteyebilir miyim? Benim... yerine getirmeyi istediğim bir ödev var."

"Tabii ki Sazed," dedi Vin. "Ama önce söyle bana. Diğerlerinden herhangi birinin sağ kalıp kalmadığını biliyor musun?"

"Clubs ve Dockson ölmüşler, Hanımım," dedi Sazed. "Ben onların bedenlerini görmedim ancak raporlar güvenilir kaynaklardandı. Lord Hammond'ın burada, bizimle birlikte olduğunu görebilirsiniz, gerçi çok kötü bir yara almış."

"Breeze?" diye sordu Vin.

Sazed duvarın yanında büzülmüş yatmakta olan yığına doğru başıyla işaret etti. "Yaşıyor, neyse ki. Ancak zihni görmüş olduğu dehşetlere olumsuz tepki veriyor gibi. Sadece bir tür şok olabilir. Ya da... daha kalıcı bir şeyler de olabilir."

Vin başıyla onaylayarak Ham'e doğru döndü. "Ham. Bana lehim lâzım."

Ham hissiz bir şekilde başını sallayarak, sağlam eliyle bir şişecik çıkardı. Bunu Vin'e fırlattı. Vin şişeciği başına dikti ve yorgunluğu anında azalmış gibi göründü. Daha dik duruyordu, gözleri daha uyanık hâle gelmişti.

Bu sağlıklı olamaz, diye düşündü Sazed endişe içinde. *Ne kadar çok lehim yakmış acaba?*

Daha enerjik adımlarla dönüp kolosslarına doğru yürümeye başladı.

"Leydi Vin," diye seslendi Sazed onun tekrar dönmesine neden olarak. "Dışarıda hâlâ bir ordu var."

"Ah, biliyorum," dedi Vin dönerek kocaman, takoza benzer koloss kılıçlarından bir tanesini sahibinin elinden alırken. Kılıç kendisinden bile birkaç santim uzundu.

"Straff'ın niyetinin gayet farkındayım," dedi kılıcı omzunun üzerine atarken.

Sonra kar ve sisin içinde dönerek Venture Kalesi'ne doğru yürümeye başladı, garip koloss muhafızları da ağır adımlarla arkasından gidiyorlardı.

Sazed'in kendisini adadığı ödevini tamamlaması gecenin epey ilerleyen saatlerini bulmuştu. Ayazlı gecenin içinde pek çoğunun üzeri buz tutmuş ceset üstüne ceset buldu. Kar yağmayı kesmişti ve rüzgâr da güçlenmişti, erimiş karları sertleştirerek kaygan buza dönüştürüyordu. Bazı cesetleri çevirerek yüzlerini incelemek için buzları kırmak zorunda kalıyordu.

Isı sağlamak için pirinçaklı olmasaydı, Sazed tüyler ürpertici işini asla yapamazdı. Buna rağmen, kendisine biraz daha sıcak tutacak giysiler bulmuştu; basit kahverengi bir cüppe ve bir çift bot. Gecenin içinde çabalamaya devam etti, rüzgâr kar ve buz parçalarını etrafında döndürüyordu. Kapıdan başlamıştı, elbette ki. Cesetlerin en çoğu oradaydı. Ancak eninde sonunda caddelere ve ara sokaklara geçmek zorunda kaldı.

Sazed cesedi sabaha doğru buldu.

Yangınlar kesilmişti. Sahip olduğu tek ışık feneriydi ama bu bile bir kar tümseğinin içinde titreşmekte olan kumaş şeridini gözler önüne sermek için yeterli olmuştu. İlk önce, Sazed bunun sadece amacında başarısız olmuş bir diğer kanlı bandaj olduğunu düşünmüştü. Ondan sonra ise turuncu ve sarının pırıldadığını gördü ve oraya doğru ilerledi, artık acele edecek gücü kalmamıştı, ve karların içine uzandı.

Sazed onu yuvarlayarak çıkarırken Tindwyl'in bedeni hafifçe çıtırdadı. Yan tarafındaki kan elbette donmuştu ve açık gözleri de buz kesmişti. Gitmekte olduğu yöne bakılacak olursa, askerlerine Venture Kalesi'ne doğru önderlik ediyor olmalıydı.

Ah, Tindwyl, diye düşündü Sazed yüzüne dokunmak için uzanırken. Hâlâ yumuşaktı ama dehşet verici derecede soğuktu. Yıllarca Besicilerin elinde çektiklerinden sonra, o kadar çok şeyden sağ çıktıktan sonra, eline geçen bu olmuştu. Ait olmadığı bir şehirde ölüm; onu hak etmeyen bir adam, hayır, *yarım* bir adam için.

Sazed pirinçaklını bıraktı ve gecenin soğuğunun üzerini kaplamasına izin verdi. Şu anda kendisini sıcak hissetmek istemiyordu. Feneri kararsız bir şekilde titreşti, sokağı aydınlatıyor, buz tutmuş cesedi gölgeliyordu. Orada, Luthadel'deki o donmuş ara sokakta, başını eğmiş sevdiği kadının cesedine bakarken, Sazed bir şeyin farkına vardı.

Ne yapacağını bilmiyordu.

Söylenecek uygun bir şeyler bulmaya çalıştı, düşünecek uygun bir şeyler. Ancak bir anda bütün dinsel bilgisi ona boş göründü. Onu gömmenin ne faydası olacaktı? Uzun zaman önce ölmüş bir tanrının dualarını etmekte ne değer vardı? Sazed ne işe yarıyordu? Dadradah dininin Clubs'a yardımı olmamıştı. Firari ölen binlerce askeri kurtarmak için gelmemişti. Anlam neydi?

Sazed'in bilgilerinin hiçbirisi ona huzur vermiyordu. O bildiği dinleri kabul ediyordu, onların değerlerine inanıyordu, ama ona ihtiyacı olan şeyi vermiyor

lardı. Onu Tindwyl'in ruhunun hâlâ yaşadığına dair temin etmiyorlardı. Aksine, onu sorgulamaya itiyorlardı. Eğer bu kadar çok insan bu kadar çok farklı şeye inanmışlarsa, aralarından tek bir tanesi, hatta aralarından herhangi bir tanesi, nasıl gerçekten de doğru olabilirdi?

Skaalar ona kutsal demişlerdi ama o anda Sazed kendisinin insanların en menfuru olduğunun farkına vardı. O üç yüz tane dini bilen, ancak bir tanesine bile imanı olmayan bir yaratıktı.

O yüzden de, gözyaşları aktığı ve neredeyse yüzünde dondukları zaman, ona dinleri kadar az teselli vermişlerdi. İnleyerek donmuş cesedin üzerine eğildi.

Benim hayatım, diye düşündü, *bir yalanmış meğer.*

Rashek Alendi'yi yanlış yöne doğru götürmeye, cesaretini kırmaya ya da başka bir şekilde arayışına engel olmaya çalışacak. Alendi kandırılmış olduğunu, hepimizin kandırılmış olduğunu bilmiyor, ve artık beni dinlemiyor.

55

STRAFF SOĞUK BİR SABAHA UYANDI ve anında bir Kara Frayn yaprağına uzandı. Bağımlılığındaki faydaları görmeye başlıyordu. Onu hızla ve kolayca uyandırıyordu, erken saate rağmen vücudunu ısıtıyordu. Bir zamanlar hazırlanmak için bir saat harcarken, şimdi dakikalar içinde ayaktaydı, giyinmişti ve güne hazırdı.

Ve ne şanlı bir gün olacaktı bu.

Janarle onu çadırının dışında karşıladı ve ikili telaş içindeki kampın içinden geçtiler. Atına doğru giderken Straff'ın botları yarı buz, yarı karın üzerinde çıtırdıyordu.

"Ateşler söndü lordum," diye açıklama yaptı Janarle. "Büyük olasılıkla karlar yüzünden. Kolosslar büyük olasılıkla saldırganlıklarını tüketmişler ve soğuğa karşı siper almışlardır. İzcilerimiz fazla yakına gitmeye korkmuş ama şehrin bir mezarlığa benzediğini söylüyorlar. Cesetler dışında sessiz ve boş.

"Belki gerçekten de hepsi birbirini öldürmüştür," dedi Straff neşeli bir şekilde eyerinin üzerine tırmanırken, nefesi taze sabah havasında buharlaşıyordu. Etrafında ordu toplanıyordu. Elli bin asker, şehri ele geçirme ihtimali karşısında heveslıydi. Sadece yapılacak yağma olduğundan da değil, Luthadel'in içine yerleşmek hepsi için duvarlar ve çatılar anlamına geliyordu.

"Belki," dedi Janarle atına binerken.

Bu ne kadar pratik olurdu, diye düşündü Straff bir gülümsemeyle. *Bütün düşmanlarım ölmüş, şehir ve zenginlikleri benim ve dert edilecek skaa da kalmamış.*

"Lordum!" diye haykırdı birisi.

Straff başını kaldırdı. Onun kampıyla Luthadel arasındaki alan gri ve beyaz renkliydi, karlar külle lekelenmişti. Ve bu alanın öbür ucunda toplanmakta olan kolosslar vardı.

"Görünüşe göre hâlâ canlılarmış lordum," dedi Janarle.

"Gerçekten de öyle," dedi Straff yüzü asılarak. Yaratıkların bir çoğu hâlâ duruyordu. Batı kapısından dışarı aktılar, hemen saldırmıyor, bunun yerine büyük bir yığın hâlinde toplanıyorlardı.

"İzci sayımları sayılarının eskiden olduğundan daha az olduğunu söylüyor," dedi Janarle kısa bir süre sonra. "Belki ilk baştaki sayılarının üçte ikisi, belki de biraz daha azı. Ama onlar hâlâ *koloss*..."

"Ama tahkimatlarını terk ediyorlar," dedi Straff gülümseyerek, Kara Frayn kanını ısıtıyor, kendisini metal yakıyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu. "Ve onlar bize geliyorlar. Bırakın saldırsınlar. Bu iş çabucak bitmeli."

"Evet lordum," dedi Janarle, sesi biraz daha az emin geliyordu. Kaşlarını çattı, sonra şehrin güney kısmına doğru eliyle işaret etti. "Ee... lordum?"

"Şimdi ne var?"

"Askerler lordum," dedi Janarle. "İnsan olanlar. Birkaç bin tane varlarmış gibi görünüyor."

Straff kaşlarını çattı. "Onların hepsinin ölmüş olması gerek!"

Kolosslar saldırıya geçti. Mavi canavarlar gri kır boyunca koşar ve arkalarında insan askerler daha düzenli sıralar oluştururken Straff'ın atı hafifçe kımıldandı.

"Okçular!" diye bağırdı Janarle. "İlk salvoyu hazırlayın!"

Belki de benim önde durmamam gerekir, diye düşündü Straff bir anda. Atını çevirdi, sonra da bir şeyi fark etti. Saldırıya geçmiş olan kolossların ortasından bir anda bir ok fırlamıştı.

Ama kolosslar yay kullanmazdı. Dahası, canavarlar hâlâ çok uzaktaydı ve o cisim de zaten bir ok olamayacak kadar büyüktü. Bir kaya mıydı yoksa? Bir kayadan da daha...

Straff'in ordusuna doğru düşmeye başladı. Straff gözlerini gökyüzüne dikmiş, garip cisim tarafından olduğu yere mıhlanmıştı. Düştükçe daha da net bir hâle geldi. Bu bir ok değildi. Bir kaya da değildi.

Bu bir insandı; dalgalanan bir sispelerini giymiş bir insan.

"Hayır!" diye haykırdı Straff. *Onun gitmiş olması lâzımdı*!

Vin duralümin destekli Çelik sıçramasından bir çığlıkla alçalıyordu, devasa koloss kılıcı ellerinde hafifti. Kılıçla Straff'ın doğrudan kafasına vurdu, sonra da aşağı doğru devam ederek yere gömdü, darbesinin kuvvetiyle kar ve donmuş toprağı havaya saçmıştı.

At iki parça hâlinde yere düştü, ön ve arka. Sabık kraldan geriye kalanlar da kayarak atla birlikte yere düşmüştü. Vin kalıntılarına baktı, tatsız bir şekilde gülümsedi ve Straff'a veda etti.

Elend, ne de olsa, onu eğer şehre saldıracak olursa ne olacağına dair uyarmıştı.

Straff'ın generalleri ve eşlikçileri etrafında afallamış bir halka hâlinde dikiliyorlardı. Arkasında koloss ordusu hızla ilerliyordu, Straff'ın saflarındaki şaşkınlık okçu salvolarının düzensiz ve daha az etkili olmasına neden oluyordu.

Vin kılıcını sıkı sıkı tutmaya devam etti, sonra duralümin destekli bir Çelikitişle etrafındaki her şeyi İtti. Hayvanları nalları tarafından devrilen atlılar yıkıldı ve askerler onlarca metre geriye doğru savrularak halka hâlinde Vin'den uzaklaştırıldılar. Adamlar bağrıştı.

Vin bir şişeciği daha başına dikerek hem çeliğini, hem de lehimini yeniledi. Sonra saldırmak için generaller ve diğer subayları arayarak yukarı sıçradı. O harekete geçerken, koloss askerleri de Straff'ın ordusunun ön saflarına bindirdi ve gerçek katliam başladı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Cett eyerine yerleştirilerek bağlanırken pelerinini aceleyle üstüne atarak.

"Saldırıyorlar görünüşe göre," dedi yaverlerinden biri olan Bahman. "Bakın! Onlar kolossların *yanında* savaşıyorlar."

Cett pelerininin tokasını takarken kaşlarını çattı. "Bir anlaşma mı?"

"Kolosslarla mı?" diye sordu Bahmen.

Cett omzunu silkti. "Kim kazanacak?"

"Söylemenin bir yolu yok lordum," dedi adam. "Kolosslar..."

"Ne oluyor!" diye hesap sordu Allrianne, bir çift utanç içinde asker eşliğinde karlı yokuştan yukarıya doğru at sürerek gelirken. Cett, elbette ki onlara kızını kampın içinde tutmalarını emretmişti ama yine elbette kızın eninde sonunda onları alt etmesini de beklemişti.

En azından onun sabahları hazırlanmakla zaman harcayacağına güvenebilirim, diye düşündü Cett eğlenerek. Üzerinde tuvaletlerinden birisi vardı, kusursuz bir şekilde giyinmişti ve saçı da yapılmıştı. Eğer bir bina yanıyorsa, Allrianne kaçmadan önce duraklayıp makyajını yapardı.

"Görünüşe göre savaş başlamış," dedi Cett savaşa doğru başıyla işaret ederek.

"Şehrin *dışında* mı?" diye sordu Allriane atını Cett'in yanına sürerek. Sonra yüzü aydınlandı. "Straff'ın konumuna saldırıyorlar!"

"Evet," dedi Cett. "Ve bu da şehri..."

"Onlara yardım etmemiz gerek baba!"

Cett gözlerini devirdi. "Sen de biliyorsun ki, öyle bir şey yapmayacağız. Kimin kazanacağına bakacağız. Eğer yeteri kadar zayıflarsa, ki ben öyle olacaklarını umut ediyorum, onlara saldıracağız. Askerlerimin hepsini yanımda geri getirmedim ama..."

Allrianne'in gözlerindeki bakışı fark ettiği zaman sesi kesildi. Konuşmak için ağzını açtı ama o bunu yapamadan önce, Allrianne atını tekmeleyerek harekete geçirdi.

Muhafızları küfredip onun dizginlerini yakalamaya çalışarak ileri atıldılar ama çok geç kalmışlardı. Cett afallamış olarak oturdu. Bu biraz deliceydi, onun için bile. Allrianne buna cesaret edemezdi...

Allrianne tepeden aşağı savaşa doğru dörtnala gitti. Sonra, Cett'in de beklemiş olduğu gibi, durakladı. Dönüp başını kaldırarak ona baktı.

"Eğer beni korumak istiyorsan baba, saldırıya geçsen iyi olur!" diye bağırdı.

Bununla birlikte döndü ve tekrar dörtnala gitmeye başladı, atı kar topakları saçıyordu.

Cett hareket etmedi.

"Lordum," dedi Bahmen. "O kuvvetler neredeyse eşit güçte gibi görünüyorlar. Elli bin adama karşı şöyle bir on iki bin koloss ve yaklaşık beş bin adam. Eğer biz de kendi kuvvetimizi taraflardan bir tanesine ekleyecek olursak..."

Lanet olası salak kız! diye düşündü Cett Allrianne'in dörtnala uzaklaşmasını izlerken.

"Lordum?" diye sordu Bahmen.

Ben en başından Luthadel'e neden geldim ki? Gerçekten de şehri ele geçirebileceğimi mi sanıyordum? Allomanserler'im olmadan, kendi vatanım isyan hâlindeyken? Yoksa, bir şeyleri mi arıyordum? Hikâyelerin bir kanıtını mı? O gece Vâris beni neredeyse öldürdüğü zaman gördüğüm gibi bir gücü mü?

Kolossların yanlarında savaşmasını nasıl sağlamışlar ki bunlar?

"Orduyu toplayın!" diye emretti Cett. "Luthadel'i savunmaya gidiyoruz. Ve birileri benim o salak kızımın arkasından biniciler yollasın!"

Sazed sessizlik içinde at sürüyor, atı karın içinde yavaşça hareket ediyordu. İlerisinde savaş sürmekteydi ama kendisi tehlikede olmayacağı kadar uzaklardaydı. Luthadel'in sağ kalan kadın ve yaşlılarının duvarlardan izlemekte olduğu şehri arkasında bırakmıştı. Vin onları kolosslardan kurtarmıştı. Gerçek mucize onları diğer iki ordudan da kurtarıp kurtaramayacağını görmek olacaktı.

Sazed atını savaşın içine sürmüyordu. Metalakılları neredeyse boştu ve vücudu da neredeyse zihni kadar yorgundu. Sadece atını durdurdu, karlı ovada tek başına dururken nefesi soğuktan buharlaşıyordu.

Tindwyl'in ölümüyle nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Kendisini... boş hissediyordu. Bir şeyler hissetmeyi tamamıyla bırakabilmeyi diliyordu. Geriye gidip, kendisininki yerine onun kapısını koruyabilmeyi diliyordu. Neden kuzey kapısının düştüğünü duyduğu zaman onu aramaya gitmemişti? O zaman Tindwyl daha hayattaydı. Sazed belki onu korumayı başarabilirdi...

Artık neden umurundaydı ki? Neden zahmete giriyordu?

Ama imanı olanlar haklı çıktılar, diye düşündü. *Vin şehri korumak için geri geldi. Ben umudumu yitirmiştim ama onlar asla yitirmedi.*

Tekrar atını ilerletmeye başladı. Uzaktan savaş sesleri geliyordu. Tindwyl dışında herhangi bir şeyin üzerine odaklanmaya çalıştı ama düşünceleri onunla birlikte çalıştıkları şeylere geri dönüp duruyordu. Hikâyeler ve gerçekler ona uzanan bir bağlantı oldukları için daha da kıymetlendi. Acı veren bir bağlantıydı ama Sazed onu bir kenara atmayı kaldıramazdı.

Çağların Kahramanı sadece bir savaşçı olmayacaktı, diye düşündü, hâlâ yavaş

yavaş savaş meydanına doğru at sürüyordu. *O başkalarını birleştirecek, onları bir araya getirecek bir kişiydi. Bir lider.*

Vin'in kendisinin Kahraman olduğunu düşündüğünü biliyordu. Ama Tindwyl haklıydı, tesadüfler fazlasıyla büyüktü. Ve Sazed artık neye inandığından bile emin değildi. Eğer bir şeylere inanıyorsa tabii.

Çağların Kahramanı Terris halkından ayrıydı, diye düşündü Sazed kolosslaın saldırmalarını izlerken. *Kendisi kraliyet soyundan değildi ama sonunda kral oldu.*

Sazed atını dizginleyerek açık, boş bir tarlanın ortasında durakladı. Etrafında karlara saplanmış olan oklar vardı ve zemin tamamıyla ezilmişti. Uzaklardan bir davul duydu. Dönerek bir insan ordusunun batıdaki bir yükseltiyi aşarak gelmekte olduğunu gördü. Cett'in sancağını taşıyorlardı.

O dünyanın kuvvetlerine komuta etti. Krallar onun yardımına koştu.

Cett'in kuvvetleri de Straff'a karşı savaşa katıldı. Metale çarpan metalin çatırtısı geldi, yeni bir cephe daha saldırıya uğrarken askerler homurdanıyordu. Sazed şehir ile orduların arasındaki tarlada durdu. Vin'in kuvvetleri hâlâ sayıca azdı ama Sazed izlerken, Straff'ın ordusu geri çekilmeye başladı. Parçalara ayrıldı, birimleri yönlendirme olmadan savaşıyorlardı. Hareketlerinden dehşet okunuyordu.

Generallerini öldürüyor, diye düşündü Sazed.

Cett akıllı bir adamdı. Kendisi bizzat savaşa at sürmüştü ama kendi saflarının arkalarında kalıyordu, sakatlığı onun eyerine bağlı kalmasını gerektirirdi ve savaşmasını zorlaştırırdı. Yine de, savaşa katılmakla Vin'in kolosslarını onun üzerine çevirmemesini garantiliyordu.

Çünkü Sazed'in aklında bu çatışmayı kimin kazanacağı konusunda gerçekten de hiçbir şüphe yoktu. Gerçekten de daha bir saat geçmeden Straff'ın askerleri büyük gruplar hâlinde teslim olmaya başladı. Savaş sesleri dindi ve Sazed de atını tekmeleyerek ileri sürdü.

Kutsal İlk Şahit, diye düşündü. *Buna inanıyor muyum bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, bundan sonra olacaklar için benim de orada olmam gerek.*

Kolosslar savaşmayı kesmişti, sessizce ayakta duruyorlardı. Sazed atını saflarının arasından sürerken onun için açılıyorlardı. En sonunda, Sazed Vin'i kana bulanmış hâlde ayakta dururken buldu, devasa koloss kılıcı da bir omzunun üzerine atılmıştı. Birkaç koloss bir adamı çekerek öne çıkardılar, gümüşi bir göğüs zırhı ve zengin giysiler içinde bir lord. Adamı Vin'in önünde yere attılar.

Arkalarından bir koloss öncülüğünde Penrod ve onur muhafızları yaklaştılar. Hiç kimse konuşmadı. Neden sonra, kolosslar tekrar açıldılar ve bu sefer de şüpheli bir Cett atını sürerek yaklaştı, tek bir koloss öncülüğündeki büyük bir asker grubuyla çevriliydi.

Cett Vin'i süzdü, sonra da çenesini kaşıdı. "Pek bir savaş sayılmazdı," dedi.

"Straff'ın askerleri korku içindeydi," dedi Vin. "Üşüyorlar ve kolosslarla savaşmayı da hiç istemiyorlar."

"Ya liderleri?" diye sordu Cett.

"Öldürdüm," dedi Vin. "Buradaki hariç. Adın?"

"Lord Janarle," dedi Straff'ın adamı. Bacağı kırıkmış gibi görünüyordu ve kolosslar onu iki kolundan da tutarak destek oluyorlardı.

"Straff öldü," dedi Vin. "Bu orduyu artık sen yönetiyorsun."

Asil başını eğdi. "Hayır, ben değil. Siz yönetiyorsunuz."

Vin başını sallayarak onayladı. "Diz çök," dedi.

Kolosslar Janarle'ı bıraktılar. Acıyla inledi ama sonra öne doğru eğildi. "Ordumu sizin hizmetinize adıyorum," diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Vin sertçe. "Bana değil. Venture Evi'nin yasal vârisine. Artık sizin lordunuz o."

Janarle duraksadı. "Pekâlâ," dedi. "Siz ne isterseniz. Ben Straff'ın oğlu Elend Venture'ya sadakat yemini ediyorum."

Ayrık gruplar soğukta beklediler. Sazed de Vin ile birlikte dönerek Penrod'ya baktı. Vin eliyle yeri işaret etti. Penrod sessizce atından indi, sonra da yerde diz çöktü.

"Ben de yemin ediyorum," dedi. "Sadakatimi Elend Venture'ya adıyorum."

Vin Lord Cett'e döndü.

"Benden de bunu mu bekliyorsun?" dedi sakallı adam, eğlenmişti.

"Evet," dedi Vin hafifçe.

"Peki ya reddedersem?" diye sordu Cett.

"O zaman seni öldürürüm," dedi Vin sessizce. "Sen benim şehrime saldırmak için ordu getirdin. Halkımı tehdit ettin. Askerlerini katletmeyeceğim, senin suçunu onlara ödetmem ama *seni* öldürürüm Cett."

Sessizlik. Sazed dönerek arkasındaki kanlı karların içinde beklemekte olan hareketsiz koloss saflarına baktı.

"Bu bir tehdit, biliyorsun," dedi Cett. "Senin Elend'in asla böyle bir şey yapmazdı."

"O burada değil," dedi Vin.

"Peki sence o ne derdi?" diye sordu Cett. "Bana böyle bir talebe boyun eğmememi söylerdi. Onurlu Elend Venture, sadece birileri onun hayatını tehdit ediyor diye teslim olmazdı."

"Sen Elend'in yarısı etmezsin," dedi Vin. "Ve bunun da farkındasın."

Cett durakladı, sonra da gülümsedi. "Hayır. Hayır etmem." Yaverlerine doğru döndü. "İnmeme yardım edin."

Muhafızlar Cett'in bacaklarını çözer, sonra da onu karlı yere indirirken Vin sessizce izledi. Cett başını eğdi. "Pekâlâ o zaman. Ben de kendimi Elend Venture'ya adıyorum. Krallığım onundur... eğer onu şimdi kontrol etmekte olan o lanet obligatörün elinden alabileceğini varsayarsak."

Vin başını sallayarak onaylayıp, Sazed'e döndü. "Yardımına ihtiyacım var Sazed."

"Ne emrederseniz Hanımım," dedi Sazed sessizce.

Vin durakladı. "Lütfen bana öyle seslenme."

"Nasıl isterseniz," dedi Sazed.

"Burada güvendiğim tek kişi sensin Sazed," dedi Vin diz çökmekte olan üç adamı görmezden gelerek. "Ham yaralı ve Breeze de..."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi Sazed başını eğerek. "Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

"Luthadel'i kontrol altına al," dedi Vin. "İnsanların barınacak yerleri olduğundan emin ol ve Straff'ın depolarından yiyecekler getirt. Bu orduları birbirlerini öldürmeyecekleri bir şekle sok, sonra da Elend'i getirtmek için bir manga gönder. Kanal anayolundan güneye geliyor olacak."

Sazed başını sallayarak onayladı ve Vin de diz çökmekte olan üç krala döndü. "Sazed benim sağ kolum. Ona da Elend'e ya da bana itaat edermiş gibi itaat edeceksiniz."

Hepsi sırayla başlarını sallayıp kabul ettiler.

"Ya siz nerede olacaksınız?" diye sordu Penrod başını kaldırarak.

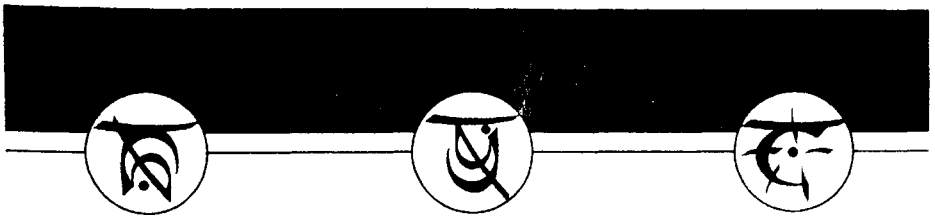
Vin içini çekti, bir anda korkunç derecede zayıf görünmüştü. "Uykuda," dedi ve kılıcını yere attı. Sonra onu İterek kendisini geri gökyüzüne doğru fırlattı, Luthadel'e doğru.

O *arkasında harabeler bıraktı ama bunlar unutuldu,* diye düşündü Sazed onun uçmasını izlemek için dönerken. O *krallıklar yarattı ve sonra da dünyayı yeniden yaratırken bunları yok etti.*

En başından beri cinsiyetini tutturamamışız.

BEŞİNCİ BÖLÜMÜN SONU

ALTINCI BÖLÜM

ÇELİK ÜSTÜNDEKİ KELİMELER

Eğer Rashek Alendi'yi yanlış yere götürmeyi başaramazsa, oğlana onu öldürmesini tembih ettim.

56

VİN BUNA NASIL DAYANABİLİYOR? DİYE merak etti Elend. Sislerin içinde altı metre uzağı ancak görebiliyordu. Yürüdükçe, dalları yolun etrafında kıvrılan ağaçlar etrafında hayaletler gibi beliriyordu. Sis neredeyse canlıymış gibi görünüyordu: soğuk gece havasında hareket ediyor, girdaplanıyor ve akıyordu. Nefesinin buharını kapıp götürüyor, sanki Elend'in bir parçasını da kendi içine çekiyordu.

Titredi ve yürümeye devam etti. Son birkaç gün boyunca karlar parça parça eriyerek, geride gölgeli noktalarda kalmış olan yığınlar bırakmıştı. Kanal yolu neyse ki büyük ölçüde açıktı.

Omzunun üzerine bir torba atmış olarak yürüyordu, sadece mutlak gerekli olan şeyleri taşıyordu. Dikiz'in önerisiyle birkaç gün gerideki bir köyde atlarını takas etmişlerdi. Son birkaç gün içinde hayvanları çok hızlı sürmüşlerdi ve Dikiz'in tahminine göre onları Luthadel'e doğru yolculuklarının son ayağında besili ve canlı tutmak zahmete değmeyecekti.

Dahası, şehirde her ne olacaktıysa, şimdiye kadar büyük olasılıkla olup bitmişti. O yüzden de Elend karanlığın içinde tek başına yürüyordu. Tekinsizliğe rağmen sözünü tutmuştu ve sadece geceleri yolculuk ediyordu. Bu sadece Vin'in isteği değildi, Dikiz de gecenin daha güvenli olduğunu iddia etmişti. Pek az yolcu sislere çıkmaya cesaret ederdi. O yüzden de çoğu haydut geceleri yolları gözlemeye zahmet etmiyordu.

Dikiz gizli gizli önünden ilerliyordu, onun keskin duyuları tehlikeyi Elend içine bodoslama düşmeden önce algılamasını sağlardı. *Bu nasıl oluyor ki?* diye merak etti Elend yürürken. *Kalay insanın daha iyi görmesini sağlıyor olmalı. Ama eğer sisler her şeyin önünü kapatıyorsa, ne kadar uzağı görebildiğinin ne önemi olabilir ki?*

Yazarlar Allomansi'nin her nasılsa kişinin sislerin ötesini görebilmesine yardım ettiğini iddia ediyordu. Elend her zaman bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. O lehimin gücünü hissetmenin ya da atiyum ile dövüşmenin ne nasıl şeyler olduklarını da merak ederdi. Allomanserler Büyük Evler'in arasında bile sık bulunmazdı. Ancak Straff'ın kendisine davranış tarzı yüzünden, Elend her zaman Allomanser olmadığı için bir suçluluk duygusu hissetmişti.

Ama eninde sonunda ben kral oldum, Allomansi bile olmadan, diye düşündü kendi kendine gülümseyerek. Tahtı kaybetmişti, doğru. Ama tacını elinden alabilmiş olsalar bile, başarılarını elinden alamazlardı. O bir Parlamento'nun işe yarayabileceğini göstermişti. Skaaları korumuş, onlara haklar ve hiçbir zaman tadını unutmayacakları bir özgürlük vermişti. Elend kimsenin ondan bekleyemeyeceği kadar çok şey başarmıştı.

Sislerin içinde bir şeyler hışırdadı.

Elend gözlerini karanlığın içine dikerek dondu. *Yaprakların hışırtısına benziyor,* diye düşündü gergin bir şekilde. *Sadece rüzgâr hışırtısı mı? Yoksa... yerdeki yapraklara basan birisi mi var?*

Elend o anda sisli karanlığın içine bakmak, sürekli değişen siluetleri görmek kadar sinir bozucu hiçbir şey olmadığına karar verdi. Bir parçası geceleyin yalnız başına bilinmeyen bir ormanda dolaşmaktansa, bir koloss ordusuyla yüzleşmeyi tercih ederdi.

"Elend," diye fısıldadı birisi.

Elend hemen döndü. Dikiz'in yaklaşmakta olduğunu gördüğü zaman bir elini göğsüne koydu. Oğlanı gizli gizli yanına sokulduğu için azarlamayı düşündüyse de, eh, sislerin içinden yaklaşmanın gerçekten de başka bir yolu yoktu.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Dikiz sessizce.

Elend başını iki yana salladı. "Ama sanırım bir şey duydum."

Dikiz başıyla onayladı, sonra da tekrar sislerin arasına dalıp gitti. Elend devam mı etmeli, yoksa sadece beklemeli miydi, emin olamadan dikildi. Fazla uzun düşünmesine gerek kalmadı. Birkaç saniye sonra Dikiz geri döndü.

"Endişe edilecek bir şey yok," dedi Dikiz. "Sadece bir sishortlağı."

"*Ne?*" dedi Elend.

"Sishortlağı," dedi Dikiz. "Biliyorsun. Büyük biçimsiz şeyler? Kandraların akrabaları? Bana onlar hakkında bir şey okumadığını söyleme."

"Okudum," dedi Elend karanlığı gergin biçimde tarayarak. "Ama hiç sislerin içinde bir tanesinin yanında olacağımı düşünmemiştim."

Dikiz omzunu silkti. "Büyük olasılıkla sadece yemesi için biraz çöp bırakacağımızı umut ederek kokumuzu takip ediyordur. Bu şeyler büyük ölçüde zararsız."

"Büyük ölçüde?" diye sordu Elend.

"Sen büyük ihtimalle onlar hakkında benden daha çok şey biliyorsundur. Ama ben buraya leş yiyiciler hakkında muhabbet etmek için dönmedim. İleride ışık var."

"Bir köy mü?" diye sordu Elend bu yoldan daha önce geçtikleri zamanı düşünerek.

Dikiz başını sallayarak reddetti. "Gözcü ateşlerine benziyor."

"Bir ordu mu?"

"Belki. Belki biraz geride beklemelisin diye düşünüyordum. Eğer bir gözcü karakoluna denk gelirsen sorun çıkabilir."

"Haklısın," dedi Elend.

Dikiz başıyla onayladı, sonra sislerin içinde kayboldu.

Ve Elend yine karanlığın içinde tek başınaydı. Titreyerek pelerinini üzerine sıkıca çekti ve sishortlağını duyduğu yöndeki sisleri gözledi. Evet, onlar hakkında bir şeyler okumuştu. Yaratıkların zararsız olması gerektiğini de biliyordu. Ama orada kımıldanan, iskeleti rasgele kemiklerden inşa edilmiş bir şeyin kendisini izlediği düşüncesi...

Bunu düşünme, dedi Elend kendi kendine.

Bunun yerine dikkatini sislere çevirdi. Vin bir konuda haklıydı en azından. Güneşin doğmasına rağmen, gittikçe daha da uzun süre dayanıyorlardı. Bazı sabahlarda güneş çıktıktan sonra tam bir saat daha kalıyorlardı. Eğer sisler bütün gün kalacak olursa dünyanın üzerine çökecek felaketi kolaylıkla hayal edebiliyordu. Ekinler büyümezdi, hayvanlar aç kalırdı ve uygarlık çökerdi.

Zifir gerçekten de bu kadar basit bir şey olabilir miydi? Elend'in Zifir konusundaki kendi izlenimleri klasik âlimlerin düşüncelerini temel alıyordu. Bazı yazarlar bütün hikâyeyi bir efsane, obligatörlerin tanrılarının kutsallık havasını güçlendirmek için kullandığı bir söylenti kabul ederek umursamıyordu. Büyük çoğunluğu ise Zifir'in tarihsel tanımını, Lord Hükümdar tarafından öldürülmüş olan kötücül bir canavarı, kabul ediyordu.

Ama öte yandan, Zifir'i sis olarak düşünmek de oldukça mantıklıydı. Tek bir yaratık, ne kadar tehlikeli olursa olsun, nasıl bütün bir dünyayı tehdit edebilirdi ki? Ama sisler... onlar yıkıcı olabilirlerdi. Bitkileri öldürebilirlerdi. Hatta belki... insanları da öldürebilirler miydi, Sazed'in öne sürdüğü gibi?

Etrafında oyunbaz, yanıltıcı bir şekilde kımıldanan sislere dik dik baktı. Evet, bunu Zifir olarak görebiliyordu. Bir canavardan daha korkutucu, bir ordudan daha tehlikeli; bu hak edebileceği bir ün olurdu. Hatta bu şekilde onu izlerken Elend sisin zihnine oyunlar oynamakta olduğunu da görebiliyordu. Örneğin, onun doğrudan önündeki sis şeridi şekiller oluşturuyormuş gibi görünüyordu. Elend zihni sislerin içinde imgeler seçerken gülümsedi. Bir tanesi neredeyse orada önünde ayakta durmakta olan bir adama benziyordu.

Adam öne doğru adım attı.

Elend irkilerek hafifçe geriye bir adım attı, ayağı bir parça buzla kaplanmış karın üzerinde çıtırdamıştı. *Salak olma*, dedi kendi kendisine. *Zihnin sana oyun oynuyor. Burada hiçbir şey...*

Sislerin içindeki şekil öne doğru bir adım daha attı. Belirsiz, neredeyse şekilsizdi ama yine de gerçekmiş gibi görünüyordu. Sislerin içindeki rasgele hareketler yüzünün, vücudunun, bacaklarının ana hatlarını oluşturuyordu.

"Lord Hükümdar!" diye ciyakladı Elend geriye doğru sıçrarken. Şey onu izlemeye devam etti.

Deliriyorum, diye düşündü Elend elleri titremeye başlarken. Sisten siluet birkaç adım önünde durdu ve sonra da sağ kolunu kaldırarak işaret etti.

Kuzeye. Luthadel'den uzağa doğru.

Elend kaşlarını çatarak siluetin işaret ettiği yöne doğru göz attı. Orada daha fazla boş sis dışında hiçbir şey yoktu. Tekrar şekle doğru döndü ama o kolunu kaldırmış, sessizce bekliyordu.

Vin bu şeyden bahsetmişti, diye hatırladı Elend korkusunu bastırmaya çalışarak. *O bana bundan bahsetmeye çalışmıştı. Ve ben de onun uydurduğunu düşündüm!* Vin haklı çıkmıştı, tıpkı sislerin gündüz daha uzun süre dayanması konusunda ve sislerin Zifir olabileceği ihtimalinde olduğu gibi. Elend hangisinin âlim olduğunu sorgulamaya başlıyordu.

Sisten şekil işaret etmeye devam etti.

"Ne?" diye sordu Elend, sesi suskun havanın içinde rahatsız edici geliyordu.

Kolu hâlâ kaldırılmış olarak öne doğru bir adım attı. Elend elini boş yere kılıcının üzerine koydu ama geriye çekilmedi.

"Benden ne istediğini söyle!" dedi buyurgan bir şekilde.

Şey tekrar işaret etti. Elend başını bir yana yatırdı. Siluet hiç de tehditkârmış gibi görünmüyordu. Hatta Elend ondan doğal olmayan bir huzur duygusu yayıldığını hissetti.

Allomansi mi? diye düşündü. *O benim duygularımı Çekiyor!*

"Elend?" Dikiz'in sesi sislerin arasından taşınarak geldi.

Siluet bir anda çözüldü, şekli sislerin içinde eriyerek kayboldu. Dikiz yaklaştı, gecenin içinde yüzü karanlık ve gölgeliydi. "Elend? Ne diyordun?"

Elend elini kılıcından çekerek dimdik durdu. Sislere dik dik baktı, hâlâ hayal görmüş olmadığından tamamıyla emin değildi. "Bir şey yok," dedi.

Dikiz gelmiş olduğu yöne doğru bir göz attı. "Gelip buna bir bakman gerek."

"Ordu mu?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

Dikiz başını sallayarak reddetti. "Hayır. Mülteciler."

"Sırdaşlar öldü lordum," dedi Elend'in karşısında oturmakta olan yaşlı adam. Bir çadırı yoktu, sadece birkaç sırığın arasına gerilmiş olan bir battaniyesi vardı. "Ya öldüler ya da esir alındılar."

Başka bir adam Elend'e bir kupa ılık çay getirdi, tutumu yaltakçıydı. İkisi de vekilharç cüppeleri giyiyordu ve her ne kadar gözlerinden yorgunluk okunsa da, elleri ve cüppeleri temizdi.

Eski alışkanlıklar, diye düşündü Elend minnettar bir şekilde başını sallayarak çaydan bir yudum alırken. *Terris'in halkı kendilerini bağımsız ilan etmiş olabilir ama kölelikle geçen bin yıl o kadar kolaylıkla bir kenara atılamaz.*

Kamp garip bir yerdi. Dikiz kampta neredeyse bin kişi saymıştı; bu soğuk kışta ilgilenmesi, beslemesi ve organize etmesi kâbus gibi bir sayıydı. Pek çoğu

yaşlı ve erkeklerin çoğu da vekilharçtı, avcılıkta hiç tecrübesi olmayan, nazik bir hizmetkârlık için üretilmiş olan hadımlar.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Elend.

Yaşlı vekilharç onayladı, kafası titriyordu. Özellikle zayıfmış gibi görünmüyordu, hatta üzerinde çoğu vekilharcın sergilediği aynı kontrollü ağırbaşlılık havası vardı, ama vücudunda yavaş, kronik bir titreme görünüyordu.

"Sinod açığa çıktı lordum, imparatorluk yıkıldığı zaman." Kendisi için de bir kupayı kabul etti ama Elend bunun sadece yarı dolu olduğunu fark etmişti, yaşlı vekilharcın titremesi neredeyse kupanın içeriğini yere dökerken bunun bilgece bir önlem olduğu ortaya çıktı. "Bizi yönetmeye başladılar. Belki de kendilerini bu kadar kısa süre sonra göstermeleri akıllıca değildi."

Bütün Terrisliler Ferusimyacı değildi, hatta çok azı öyleydi. Sırdaşlar, Sazed ve Tindwyl gibi insanlar uzun süre önce Lord Hükümdar tarafından saklanmaya zorlanmışlardı. Onun Allomantik ve Ferusimyasal soyların karışabileceği ve kendisiyle aynı güçlere sahip olan birisini ortaya çıkarabileceğine dair paranoyası, Lord Hükümdar'ın bütün Ferusimyacıları yok etmeye çalışmasına neden olmuştu.

"Ben Sırdaşlar'la tanıştım dostum," dedi Elend yumuşak bir şekilde. "Onların bu kadar kolaylıkla yenilmiş olabileceğine inanmayı zor buluyorum. Bunu kim yaptı?"

"Çelik Sorgucular lordum," dedi yaşlı adam.

Elend titredi. *Demek oradaymışlar.*

"Düzinelercesi vardı lordum," dedi yaşlı adam. "Tathingdwen'e koloss canavarlardan bir orduyla saldırdılar. Ama bu sadece bir yanıltmacaydı, diye düşünüyorum ben. Onların gerçek amacı Sinod ve Sırdaşlar'ın kendileriydi. Bizim ordumuz, ne kadar ordu denebilirse artık, yaratıklarla savaşırken Sorgucular'ın kendileri Sırdaşlar'a saldırdı."

Lord Hükümdar adına... diye düşündü Elend içi burkularak. *O zaman, biz Sazed'in bize Sinod'a vermemizi söylediği kitabı ne yapacağız? Bu adamlara mı vermeli, elimizde mi tutmalı?*

"Cesetleri de yanlarında götürdüler lordum," dedi yaşlı adam. "Terris harabe hâlinde ve biz de bu yüzden güneye gidiyoruz. Siz Kral Venture'yı tanıdığınızı mı söylemiştiniz?"

"Ben... onunla karşılaştım," dedi Elend. "Luthadel'i yönetiyordu, ben de oralıyım."

"O bizi kabul edecek mi, diye düşünüyorsunuz siz?" diye sordu yaşlı adam. "Artık çok az umudumuz kaldı. Tathingdwen Terris'in başkentiydi ama o bile büyük değildi. Bizim bugünlerde sayımız çok az, Lord Hükümdar bunu garanti altına almıştı."

"Ben... Luthadel'in size yardımı olabilir mi bilmiyorum dostum."

"Bizler iyi hizmet edebiliriz," diye söz verdi yaşlı adam. "Biz kendimizi özgür ilan ederken kibirli davrandık, diye düşünüyorum ben. Sorgucular saldırmadan önce bile hayatta kalmakta zorlanıyorduk. Belki de onlar bizi sürmekle bize bir iyilik yapmışlardır."

Elend başını olumsuzca saldırdı. "Bir hafta önce kolosslar Luthadel'e saldırdı," dedi sessizce. "Ben kendim de bir mülteciyim Üstat Vekilharç. Bildiğim kadarıyla şehir de düştü."

Yaşlı adam sessizleşti. "Ah, anlıyorum," dedi en sonunda.

"Üzgünüm," dedi Elend. "Ben de ne olduğunu görmek için geri dönüyordum. Söyleyin bana, ben bu yoldan uzun olmayan bir süre önce de geçmiştim. Kuzeye doğru yolculuğum sırasında sizi nasıl kaçırdım?"

"Biz kanal yolundan gelmedik lordum," dedi yaşlı adam. "Biz taşradan dümdüz ilerleyerek aşağı geldik, Suringshath'da stoklarımızı doldurabilelim diye. Sizin... Luthadel'deki olaylar hakkında daha fazla bir bilginiz yok mu o zaman? Orada ikamet etmekte olan kıdemli bir Sırdaş vardı. Bizler umuyorduk ki, belki de, onun tavsiyesini alabiliriz."

"Leydi Tindwyl mi?" diye sordu Elend.

Yaşlı adamın kulakları dikildi. "Evet. Siz onu tanıyor musunuz?"

"O kralın maiyetinde bir görevliydi," dedi Elend.

"Artık Sırdaş Tindwyl bizim liderimiz olarak kabul edilebilir, diye düşünüyorum ben," dedi yaşlı adam. "Kaç tane gezgin Sırdaş var emin değiliz, ancak o biz saldırıya uğradığımız zaman Sinod'un şehrin dışında olduğu bilinen tek üyesiydi."

"Ben ayrıldığım sırada o hâlâ Luthadel'deydi," dedi Elend.

"O zaman o hâlâ hayatta olabilir," dedi yaşlı adam. "Umut edebiliriz, diye düşünüyorum ben. Size teşekkür ederim yolcu, bilginiz için. Lütfen kampımızda rahat edin."

Elend başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Dikiz kısa bir mesafe ileride, sislerin içindeki bir çift ağacın yakınında duruyordu. Elend ona katıldı.

İnsanlar sanki sislere meydan okurmuş gibi gecenin içinde büyük ateşleri yanık tutuyorlardı. Işık sislerin gücünü dağıtmakta biraz işe yarıyordu ama öte yandan onları vurguluyordu da, gözü şaşırtan üç boyutlu gölgeler yaratıyordu. Dikiz çarpık ağacın kabuğuna arkasını yaslamış, Elend'in göremediği şeylere bakıyordu. Ancak Elend Dikiz'in inceliyor olması gereken şeylerin bazılarını duyabiliyordu. Ağlayan çocuklar. Öksüren adamlar. Kımıldanan çiftlik hayvanları.

"İyi görünmüyor, değil mi?" dedi Elend sessizce.

Dikiz başını iki yana salladı. "Keşke bütün o ateşleri söndürselerdi," diye mırıldandı. "Işık gözümü acıtıyor."

Elend yan tarafa doğru bir göz attı. "O kadar da parlak değiller."

Dikiz omzunu silkti. "Sadece odunu boşa harcıyorlar."

"Şu an için onların rahatlıklarını mazur gör. Önümüzdeki haftalarda yeteri kadar çekecekler." Elend duraklayarak geçmekte olan bir manga Terris "askerine" baktı, bariz bir şekilde vekilharç olan bir grup adam. Duruşları mükemmeldi ve pürüzsüz bir zarafetle yürüyorlardı ama Elend onların bir mutfak bıçağı dışında herhangi bir silahı kullanmayı bildiklerini hiç sanmıyordu.

Hayır, Terris'te benim halkıma yardım edecek bir ordu yok.

"Sen Vin'i müttefiklerimizi toplaması için göndermiştin," dedi Dikiz sessizce.

"Onları bizimle buluşmaları için getirmesi, belki de Terris'te sığınacak bir yerler bulmak üzere."

"Biliyorum," dedi Elend.

"Terris'te toplanamayız ama," dedi Dikiz. "Sorgucular oradaysa olmaz."

"Biliyorum," dedi Elend tekrar.

Dikiz bir an için sessizleşti. "Bütün dünya yıkılıyor El," dedi en sonunda. "Terris, Luthadel..."

"Luthadel yok *edilmedi*," dedi Elend Dikiz'e sertçe bakarak.

"Kolosslar..."

"Vin onları durdurmanın bir yolunu bulmuştur," dedi Elend. "Kim bilir, belki şimdiden Miraç Kuyusu'ndaki gücü bile bulmuş olabilir. Bizim yolumuza devam etmemiz gerek. Yitirilmiş olan şeyleri yeniden inşa edebiliriz ve de edeceğiz. Ondan sonra Terris'e nasıl yardım edeceğimizi düşünürüz."

Dikiz durakladı, sonra da gülümseyerek başıyla onayladı. Elend onun kendine güvenli sözlerinin oğlanın endişelerini ne kadar teskin etmiş olduğunu gördüğü için şaşırmıştı. Dikiz arkasına yaslanarak Elend'in hâlâ dumanı tütmekte olan çay kupasına gözlerini dikti ve Elend de kalpkökü çayını sevmemek hakkında bir şeyler mırıldanarak kupayı uzattı. Dikiz mutluluk içinde içti.

Ancak Elend durumu itiraf edeceğinden daha rahatsız edici bulmuştu. *Zifir geri dönüyor, sisin içinde hayaletler var ve Sorgucular da Terris Salahiyeti'nde bir işler çeviriyor. Ben daha başka neleri görmezden gelmişim?*

Bu uzak bir umut. Alendi suikastçılardan, savaşlardan ve felaketlerden kurtuldu. Ama yine de onun Terris'in donmuş dağlarında en sonunda savunmasız kalacağını umut ediyorum. Bir mucizenin gerçekleşmesini umut ediyorum.

57

"BAKIN, BİZ HEPİMİZ YAPMAMIZ GEREKEN şeyin ne olduğunu biliyoruz," dedi Cett masayı yumruklayarak. "Ordularımız işte burada, savaşmaya hazır ve nâzırlar. Şimdi gidip benim lanet olası ülkemi geri alalım!"

"İmparatoriçe bize böyle bir şey yapmamız yönünde bir emir vermedi," dedi Janarle çayını yudumlayarak, Cett'in terbiye eksikliği karşısında istifini hiç bozmamıştı. "Ben, kişisel olarak, en azından imparator geri dönene kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorum."

Odadaki adamların en yaşlısı olan Penrod'nun anlayışlı görünecek kadar terbiyesi vardı. "Halkınız için endişelenmenizi anlıyorum Lord Cett. Ama Luthadel'in yeniden inşasına başlayalı bir hafta bile olmadı. Nüfuzumuzu arttırmaya çalışmak konusunda endişelenmek için henüz fazlasıyla erken. Bizim bu hazırlıklara onay vermemiz mümkün değil."

"Eh, kes be Penrod," diyerek tersledi Cett. "Sen bizim amirimiz değilsin."

Üç adam da Sazed'e doğru döndü. Sazed Venture Kalesi'nin konferans salonundaki masanın başında otururken kendisini çok yersiz hissediyordu. Dockson'ın bürokratlarının bazılarının da aralarında bulunduğu yaverler ve hizmetliler eşyasız odanın kenarları boyunca dikiliyorlardı ama masada Sazed'le birlikte sadece üç hükümdar, şimdi imparator Elend'in iktidarı altındaki krallar, oturuyordu.

"Ben aceleci olmamamız gerektiğini düşünüyorum Lord Cett," dedi.

"Bu acele değil," dedi Cett tekrar masayı yumruklayarak. "Ben sadece izci ve casus raporları için emir istiyorum, böylece istilaya başladığımız zaman ihtiyaç duyacağımız bilgi elimizde olur!"

"*Eğer* istilaya başlarsak," dedi Janarle. "İmparator Fadrex Şehri'ni geri almaya karar verecek olursa bile, bu en erken yazdan önce gerçekleşmeyecek. Bizim çok daha acil endişelerimiz var. Benim ordularım Kuzey Salahiyet'ten fazla uzun süre uzak kaldı. Yeni topraklara göz dikmemizden *önce* elimizde olanları istikrara kavuşturmamız gerektiği, temel politik teoridir."

"Hah!" dedi Cett bir elini umursamazlıkla savurarak.

"İzcilerinizi gönderebilirsiniz Lord Cett," dedi Sazed. "Ancak onlar sadece bilgi edinecekler. Hiçbir şekilde saldırı yapmayacaklar, fırsat ne kadar cezbedici olursa olsun."

Cett sakallı başını olumsuzca salladı. "İşte *bu yüzden* ben Son İmparatorluk'un geri kalanıyla politik oyunlar oynama zahmetine girmedim. Hiçbir halt yapılmıyor çünkü herkes komplo kurmakla fazla meşgul!"

"İncelikte övülecek pek çok taraf vardır Lord Cett," dedi Penrod. "Sabır daha büyük ödülü getirir."

"Daha büyük ödül mü?" diye sordu Cett. "Merkezi Salahiyet'in eline bekleyerek ne geçti? Ta şehrinizin düştüğü ana kadar beklediniz! Eğer Sissoylusu en iyi olan siz olmasaydınız..."

"En iyi Sissoylu mu lordum?" diye sordu Sazed sessizce. "Siz onun kolossların komutasını almasını görmediniz mi? Siz onun sıçradığında uçan bir ok gibi gökyüzünü aşmasını görmediniz mi? Leydi Vin sadece 'en iyi Sissoylu' değil."

Grup sessizleşti. *Benim kralları onun üzerine odaklanmış hâlde tutmam gerek,* diye düşündü Sazed. *Vin'in önderliği olmadan, onun gücünün tehdidi olmadan, bu ittifak üç kalp atışı içinde dağılır.*

Sazed kendisini o kadar yetersiz hissediyordu ki. Kralların konuyu dağıtmasını engelleyemiyordu ve çeşitli sorunları konusunda yardım etmek için de pek bir şey yapamıyordu. O sadece onlara tekrar tekrar Vin'in gücünü hatırlatabiliyordu.

Asıl sorun ise, bunu aslında istemiyor olmasıydı. Sazed içinde son derece garip bir şeyler hissetmekteydi, çoğu zaman duymadığı hisler. Endişesizlik. Duyarsızlık. Bu adamların bahsettiği konuların herhangi birisinin neden önemi vardı ki? Herhangi bir şeyin neden önemi vardı ki, Tindwyl öldükten sonra?

Kendisini odaklanmaya zorlamaya çalışırken dişlerini sıktı.

"Pekâlâ," dedi Cett bir elini sallayarak. "İzcileri göndereceğim. O yiyecekler daha Urteau'dan gelmedi mi Janarle?"

Genç asil huzursuzlandı. "Biz... o konuda sorun yaşayabiliriz lordum. Görünüşe göre nahoş bir etmen şehirde karışıklık çıkarmaktaymış."

"Senin askerleri Kuzey Salahiyet'e geri göndermek istemene şaşmamak gerek!" diye suçladı Cett. "Kendi krallığını tekrar ele geçirmeyi ve benimkini de çürümeye terk etmeyi planlıyorsun!"

"Urteau senin başkentinden *çok daha* yakın Cett," dedi Janarle çayına geri dönerek. "Dikkatimizi batıya çevirmeden önce beni oraya yerleştirmek sadece en mantıklı yol."

"Bu kararı vermeyi imparatoriçeye bırakacağız," dedi Penrod. O arabulucu

gibi davranmaktan hoşlanıyordu ve bunu yaparak da kendisini sanki bu konuların üzerindeymiş gibi gösteriyordu. Esas itibariyle, o kendisini diğer ikisinin arasına koyarak kontrolü kendi eline geçiriyordu.

Elend'in ordularımızla yapmaya çalışmış olduğu şeyden o kadar da farklı değil, diye düşündü Sazed. Oğlanın politik strateji konusunda içgüdüsü her zaman Tindwyl'in ona atfetmiş olduğundan daha fazlaydı.

Onun hakkında düşünmemem gerek, dedi Sazed kendi kendine, gözlerini kapatarak. Ancak düşünmemesi zordu. Sazed'in yaptığı her şey, düşündüğü her şey, o olmadığı için yanlışmış gibi geliyordu. Işıklar daha sönük görünüyordu. Motivasyon bulmak daha zordu. Krallara talimat vermeyi bırak, onlara ilgi göstermeyi *istemekte* bile zorluk yaşadığını keşfetmişti.

Bu aptalcaydı, bunu biliyordu. Tindwyl ne kadar zamandır hayatına geri dönmüştü ki? Sadece birkaç ay. Sazed hiçbir zaman sevilmeyecek olduğu gerçeğine kendisini çok uzun zaman önce teslim etmişti ve *onun* sevgisine sahip olabilmesi ise kesinlikle mümkün olamazdı. Sadece erkekliği eksik olduğundan da değil; Sazed bir isyancı ve bir muhalifti, Terris inançlarının çok dışında bir adamdı.

Muhakkak ki, onun Sazed'e sevgi duymuş olması bir mucizeydi. Fakat Sazed bu lütuf için kime şükredecek ve onu aldığı için kime lanet edecekti? O yüzlerce tanrıyı biliyordu. Eğer herhangi bir faydası olacağını düşünseydi, hepsinden birden nefret ederdi.

Akıl sağlığını korumak adına, kralların dikkatini tekrar dağıtmasına izin verebilmek için kendisini zorladı.

"Dinleyin," diyordu Penrod, öne doğru eğilmişti, kolları masanın üzerindeydi. "Bu duruma yanlış açıdan baktığımızı düşünüyorum beyler. Didişmek yerine memnun olmalıyız. Bizler çok benzersiz bir konumdayız. Lord Hükümdar'ın imparatorluğunun yıkılmasından beri geçen zaman boyunca düzinelerce, hatta belki de yüzlerce adam, çeşitli yollarla kendilerini kral ilan etmeye çalıştılar. Fakat tek ortak noktaları istikrar eksikliğiydi.

"Eh, öyle görünüyor ki *bizler* birlikte çalışmaya mecbur bırakılacağız. Ben bunu olumlu bir açıdan görmeye başlıyorum. Venture çiftine sadakatimi sunarım, hatta Elend Venture'nın uçuk devlet görüşlerine bile dayanabilirim, eğer bu benim bundan on yıl sonra hâlâ iktidarda olacağım anlamına gelecekse."

Cett bir an boyunca sakalını kaşıdı, sonra da başıyla onayladı. "İyi bir noktaya değindin Penrod. Belki de senden duyduğum ilk mantıklı laf."

"Ama neler yapmamız gerektiğini bildiğimizi varsayarak hareket etmeye devam edemeyiz," dedi Janarle. "Emirlere ihtiyacımız var. Benim şüphem o ki, önümüzdeki on yıldan sağ çıkmak, benim o Sissoylu kızın bıçağının ucunda can verip vermeyeceğime epey bir dayanıyor."

"Gerçekten de öyle," dedi Penrod kısaca başıyla onaylarken. "Üstat Terrisli. İmparatoriçenin tekrar komutayı almasını ne zaman bekleyebiliriz?"

Bir kez daha üç çift göz de Sazed'e doğru döndü.

Aslında hiç umurumda değil, diye düşündü Sazed, sonra da anında kendisini

suçlu hissetti. Vin onun dostuydu. Sazed onu umursuyordu. Onun için herhangi bir şeyi umursamak zor geliyor olsa bile. Utanç içinde başını eğdi. "Leydi Vin uzun süreli bir lehim sürüklemenin etkilerinden son derece muzdarip," dedi. "Bu son yıl boyunca kendisini çok fazla zorladı ve sonra da Luthadel'e kadar bütün yolu koşarak tekrar geri dönmek zorunda kaldı. Onun dinlenmeye çok fazla ihtiyacı var. Ben onu bir süre daha kendi hâline bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar ve tartışmalarına geri döndüler. Ancak Sazed'in düşünceleri Vin'e döndü. Onun hastalığını olduğundan hafif göstermişti ve endişelenmeye başlıyordu. Lehim sürükleme vücudu tüketirdi ve Sazed onun şimdiye kadar aylar boyunca kendisini metalle uyanık kalmaya zorlamış olduğundan şüpheleniyordu.

Bir Sırdaş uyanıklık depolarken, bir süre için sanki komaya girmiş gibi uyurdu. Sazed sadece böylesine korkunç bir lehim çekmenin etkilerinin de aynı olduğunu umut edebilirdi, çünkü Vin bir hafta önce geri döndüğünden bu yana bir sefer bile uyanmamıştı. Belki de yakında uykudan kalkan bir Sırdaş gibi uyanırdı.

Belki de daha uzun sürerdi. Onun koloss ordusu şehrin dışında bekliyordu, görünüşe göre Vin'in bilinci yerinde olmadığı hâlde kontrol altındalardı. Ama daha ne kadar sürecekti? Lehim sürükleme, eğer kişi kendisini çok fazla zorlamışsa öldürebilirdi.

Eğer o hiç uyanmazsa şehre ne olurdu?

Kül yağıyordu. *Son zamanlarda çok fazla kül yağıyor*, diye düşündü Elend, Dikiz'le birlikte ağaçların arasından çıkarak Luthadel ovasına doğru bakarken.

"Bak," dedi Dikiz sessizce işaret ederek. "Şehir kapıları kırılmış."

Elend kaşlarını çattı. "Ama kolosslar şehrin *dışında* kamp kurmuşlar." Gerçekten de, Straff'ın ordusu da hâlâ orada, aynen eskiden olduğu yerdeydi.

"İşçi ekipleri," dedi Dikiz aşırı hassas Allomanser gözlerini güneş ışığına karşı korumak için yüzünü gölgeleyerek. "Görünüşe göre şehrin dışında cesetler gömüyorlar."

Elend'in yüzü daha da kararırdı. *Vin. Ona ne oldu? O iyi mi?*

O ve Dikiz, şehirden gelen devriyeler tarafından keşfedilmemek için Terrislilerden ilham alarak doğrudan arazi boyunca ilerlemişlerdi. Bugün ise düzenlerini bozmuşlar ve Luthadel'e tam gece çökmeden önce varabilmek için biraz gündüz yol almışlardı. Sisler kısa süre sonra geleceklerdi ve Elend yorgundu, hem erken kalkmak, hem de bu kadar uzun süre yürümekten dolayı.

Dahası, Elend Luthadel'de ne olduğunu bilmemekten yorulmuştu. "Kapıların üzerinde asılı sancağın kiminki olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu.

Dikiz durakladı, görünüşe göre metalini harlıyordu. "Seninki," dedi en sonunda, şaşırmıştı.

Elend gülümsedi. *Eh, ya bir şekilde şehri kurtarmayı başarmışlar, ya da bu beni yakalamak için son derece karmaşık bir tuzak.* "Gel hadi," dedi şehre tekrar

girmelerine izin verilmekte olan bir mülteci sırasına doğru işaret ederek, bunlar büyük olasılıkla önceden kaçmış olan halktı, şimdi tehlike geçmiş olduğuna göre yiyecek için geri dönüyorlardı. "Onların arasına karışacağız ve içeri gireceğiz."

Sazed odasının kapısını kapatırken sessizce içini çekti. Krallar günlük tartışmalarını bitirmişlerdi. Aslında daha birkaç hafta önce hepsinin birbirlerini yenmeye çalışmış oldukları gerçeği de göz önüne alındığı zaman, onlar oldukça iyi geçinmeye başlamışlardı.

Sazed onların yeni keşfettikleri samimiyetleri konusunda kendisine bir pay çıkaramayacağını biliyordu ancak. Onun meşgul olduğu başka şeyler vardı.

Ben hayatım boyunca çok kişinin öldüğünü gördüm, diye düşündü yürüyerek odanın içine girerken. *Kelsier. Jadendwyl. Crenda. Saygı duyduğum insanlar. Onların ruhlarına ne olduğunu hiçbir zaman merak etmemiştim.*

Mumunu masanın üzerine koydu, kırılgan ışığı birkaç dağılmış sayfayı, koloss cesetlerinden alınmış garip metal çiviler yığınını ve bir tane de el yazması cildi aydınlatıyordu. Sazed masaya oturdu, parmakları sayfalara dokunuyor, Tindwyl'le birlikte araştırma yaparak harcanan günleri hatırlıyordu.

Belki de Vin bu yüzden komutayı bana bıraktı, diye düşündü. *O benim aklımı Tindwyl'den uzaklaştıracak bir şeylere ihtiyacımın olacağını biliyordu.*

Ancak öte yandan, Sazed aklını ondan uzaklaştırmayı gittikçe daha da fazla *istemediğini* görüyordu. Hangisi daha güçlüydü? Hatıranın acısı mı, yoksa unutmanın acısı mı? O bir Sırdaş'tı, hatırlamak onun hayatının amacıydı. Unutmak, kişisel huzur adına olsa bile, ona çekici gelen bir şey değildi.

Karanlık odada sevgiyle gülümseyerek cildin sayfalarını karıştırdı. Kuzeye temize çekilmiş, yeniden yazılmış bir nüshasını Vin ve Elend'le birlikte göndermişti. Ancak bu orijinaliydi. Korku içindeki iki âlim tarafından aceleyle, hatta çaresizlikle karalanmış olan yazmaydı.

Sazed parmaklarını sayfalarda gezdirirken titreşen mum ışığı Tindwyl'in katı ancak güzel el yazısını gözler önüne seriyordu. Bu Sazed'in kendisinin daha çekingen el yazısıyla yazılmış paragraflara kolaylıkla karışıyordu. Bazı yerlerde, tek sayfada farklı el yazıları düzinelerce kez birbirini takip ediyordu.

Gözünü kırparak sayfanın üzerine başıboş bir gözyaşı gönderene kadar ağlamakta olduğunu fark etmemişti. Başını eğdi, su damlası mürekkebin bozulmasına neden olurken afallamıştı.

"Şimdi ne olacak Tindwyl?" diye fısıldadı. "Biz bunu neden yaptık? Sen Çağların Kahramanı'na hiçbir zaman inanmamıştın ve ben de hiçbir zaman hiçbir şeye inanmamışım, görünüşe göre. Bütün bunların anlamı neydi?"

Uzandı ve gözyaşını kol yeniyle sildi, becerebildiği kadarıyla sayfayı muhafaza etmeye çalışıyordu. Yorgunluğuna rağmen rasgele bir paragrafı seçerek okumaya başladı. Hatırlamak için okuyordu. Neden araştırma yapmakta oldukları hakkında endişelenmediği günleri düşünmek için. O basitçe en sevdiği şeyi, en çok sever olduğu kişiyle birlikte yapıyor olmaktan memnundu.

Çağların Kahramanı ve Zifir hakkında bulabildiğimiz her şeyi bir araya topladık, diye düşündü okuyarak. *Ama büyük kısmı çelişkili görünüyor.*

Sayfaları karıştırarak belli bir bölümü açtı, Tindwyl'in eklemeleri için ısrar etmiş olduğu bir bölümü. Burası Tindwyl'in deyimiyle en bariz görünen çelişkilerin birkaç tanesini içeriyordu. Onları okudu, ilk kez bunları âdil bir şekilde değerlendiriyordu. Bu âlim Tindwyl'di, dikkatli bir kuşkucu. Sazed parmağıyla takip ederek onun el yazısını okudu.

Çağların Kahramanı uzun boylu olacak, diye yazıyordu bir tanesinde. *Başkaları tarafından görmezden gelinemeyecek olan bir adam.*

Gücün alınmaması gerek, diye yazıyordu bir başkası. *Biz bu kadarından eminiz. Ele geçirilmesi ancak kullanılmaması gerek. Serbest bırakılması gerek.* Tindwyl bu şartı aptalca bulmuştu çünkü diğer bölümler Kahraman'ın gücü Zifir'i yenmek için kullanmasından bahsediyordu.

Bütün insanlar bencildir, diye yazıyordu bir diğeri. *Kahraman diğerlerinin ihtiyaçlarını kendi arzularının ötesinde görebilen bir adamdır.* "Eğer bütün insanlar bencilse, Kahraman nasıl diğer pasajlarda denildiği gibi özverili olabilir?" diye sormuştu Tindwyl. "Ve gerçekten de, alçakgönüllü bir adamın dünyayı fethetmesi nasıl beklenebilir?"

Sazed başını sallayarak gülümsedi. Bazı zamanlarda itirazları son derece iyi düşünülmüş oluyordu ama diğer zamanlarda, ne kadar abartılı olsa da sadece farklı bir öneri sunmuş olabilmek için kendini zorluyordu. Sazed parmaklarını tekrar sayfanın üstünde gezdirdi ama birinci paragrafın üstünde durdu.

Uzun boylu, diyordu. Bu Vin'e işaret ediyor olamazdı. Bu baskıdan değil, başka bir kitaptan gelmişti. Tindwyl bu cümleyi, daha güvenilir kaynak olan baskı onun kısa olacağını söylüyor olduğu için eklemişti. Sazed o pasajı arayarak Kwaan'ın çelik plakasındaki anlatının tam kaydını bulmak için cildin sayfalarını karıştırdı.

Onu ilk gördüğüm zaman beni etkileyen Alendi'nin boyu olmuştu, yazıyordu. *Kısa boylu olduğu hâlde diğerlerinin üzerinde kule gibi yükseliyormuş gibi duran bir adamdı, saygı talep eden bir adam.*

Sazed'in kaşları çatıldı. Daha önce bir çelişki olmadığını iddia etmişti, çünkü bir pasaj Kahraman'ın sadece fiziksel boyuna değil de, karakterine ya da tavrına işaret ediyormuş gibi yorumlanabilirdi. Ancak şimdi Sazed durakladı, Tindwyl'in itirazlarını ilk kez olarak gerçekten görüyordu.

Ve bir şeyler ona yanlış geldi. Tekrar kitabına bakarak sayfanın içeriğini gözleriyle taradı.

Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı, diye okudu. *Ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Kutsal İlk Şahit olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.*

Sazed'in kaşları daha da fazla çatıldı. Paragrafın tekrar üzerinden geçti. Dışarıda hava kararmaktaydı ve birkaç sis ipliği kepenklerin etrafından kıvrılıyor, kaybolmadan önce odanın içine süzülüyordu.

Kutsal İlk Şahit, diye okudu bir kez daha. *Ben bunu nasıl kaçırdım? Bu insanların bana verdiği ismin aynısı, kapılarda olduğum zaman. Farkına varmamışım.*

"Sazed."

Sazed sıçradı, dönerken neredeyse kitabını yere düşürecekti. Vin arkasında ayakta duruyordu, zayıfça aydınlatılmış odanın içinde karanlık bir gölgeydi.

"Leydi Vin! Uyanmışsınız!"

"Benim bu kadar uzun süre uyumama izin vermemeliydin," dedi.

"Sizi uyandırmaya çalıştık," dedi Sazed yumuşak bir şekilde. "Siz komadaydınız."

Vin durakladı.

"Belki de bu en iyisiydi Leydi Vin," dedi Sazed. "Savaşlar bitti ve siz de kendinizi bu son aylar boyunca çok fazla zorladınız. Şimdi her şey bitmiş olduğuna göre, biraz dinlenmeniz sizin için iyi."

Vin öne adım atarak başını olumsuzca salladı ve Sazed onun günler süren dinlenmesine rağmen perişan göründüğünü görebiliyordu. "Hayır Sazed," dedi Vin. "Bu iş 'bitmedi'. Hiç de bile."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Sazed endişelenmeye başlayarak.

"Hâlâ kafamın içinde onu duyabiliyorum," dedi Vin bir elini alnına kaldırarak. "O burada. Şehirde."

"Miraç Kuyusu mu?" diye sordu Sazed. "Ama Leydi Vin, ben o konuda yalan söylemiştim. Gerçekten ve de maalesef, öyle bir şeyin *var* olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Sen benim Çağların Kahramanı olduğuma inanıyor musun?"

Sazed gözlerini kaçırdı. "Birkaç gün önce, şehrin dışındaki ovada emindim. Ama... son zamanlarda... ben artık neye inandığımı bilmiyorum. Kehanetler ve hikâyeler çelişkilerden oluşmuş bir yumak."

"Konu kehanetler değil," dedi Vin yürüyerek Sazed'in masasına gelir ve kitabına bakarken. "Konu yapılması gerekli olan şey. Ben onu hissedebiliyorum... beni çekiyor."

Kenarlarında kıvrılan sislerin olduğu kapalı pencereye doğru göz attı. Sonra gitti ve savurarak kepenkleri açıp, soğuk kış havasını içeri aldı. Durdu, gözlerini kapattı ve sislerin üzerinden akmasına izin verdi. Sadece basit bir gömlek ve pantolon giymişti.

"Onları bir kere içime çektim Sazed," dedi. "Sen bunu biliyor musun? Sana söylemiş miydim? Lord Hükümdar ile dövüştüğüm zaman. Ben sislerden güç çektim. Onu bu sayede yenebildim."

Sazed titredi, sadece soğuk yüzünden de değil. Sesinin tonu ve sözlerindeki hava yüzünden. "Leydi Vin..." dedi ama nasıl devam edeceğinden emin değildi. Sisleri içine çekmek mi? Ne demek istiyordu?

"Kuyu burada," diye tekrar etti Vin pencereden dışarıya bakarak, sis girdaplanarak odanın içine akıyordu.

"Burada olamaz Leydi Vin," dedi Sazed. "Bütün kaynaklar hemfikir. Miraç Kuyusu Terris Dağları'nda bulunmuştu."

Vin başını iki yana salladı. "O dünyayı değiştirdi Sazed."

Sazed duraklayarak kaşlarını çattı. "Ne?"

"Lord Hükümdar," diye fısıldadı Vin. "Kül Dağlarını o yarattı. Hikâyeler onun imparatorluğun etrafındaki uçsuz bucaksız çölleri yarattığını, dünyayı muhafaza edebilmek için kırdığını söylüyor. Biz neden dünyanın hâlâ onun Kuyu'ya ilk çıktığı zaman olduğu gibi göründüğünü varsayacağız ki? O dağlar yaratmıştı. Neden dağları yok etmiş de olamasın?"

Sazed bir ürperti hissetti.

"Ben de olsam öyle yapardım," dedi Vin. "Eğer gücün geri döneceğini biliyor olsaydım, eğer onu muhafaza etmek isteseydim. Kuyu'yu gizlerdim. Kuzeydeki dağlardan bahseden efsanelerin devam etmesine izin verirdim. Ondan sonra, şehrimi Kuyu'nun etrafına inşa ederdim ki, bir gözümü hep üzerinde tutabileyim."

Vin dönerek Sazed'e baktı. "O burada. Güç bekliyor."

Sazed itiraz etmek için ağzını açtı ama hiçbir şey bulamadı. Onun hiç imanı yoktu. O kimdi ki böyle şeyler konusunda tartışacaktı? Duraklamışken aşağıdan, dışarıdan gelen insan sesleri duydu.

İnsanlar mı? diye düşündü. *Geceleyin? Sislerin içinde?* Meraklanarak konuşmaları duymaya çalıştı ama sesler çok uzaktaydı. Masasının yanındaki torbanın içine uzandı. Metalakıllarının çoğu boştu, sadece antik bilgi depolarının olduğu bakırakıllarını takıyordu. Torbanın içinde küçük bir kese buldu. Kuşatma için hazırlamış olduğu, ama hiç kullanmadığı on yüzüğü içeriyordu. Açarak on yüzükten bir tanesini aldı, sonra da keseyi kuşağının içine soktu.

Bu yüzük bir kalayakıldı, Sazed bunun içine duyma depolamıştı. Aşağıdaki kelimeler netleşti.

"Kral! Kral geri döndü!"

Vin pencereden aşağı atladı.

"Bunu nasıl yapıyor ben de tam olarak anlamıyorum El," dedi Ham, bir kolu askıda yürüyordu.

Elend şehrin sokakları boyunca yürüyor, heyecanlı ses tonlarıyla konuşan halk da arkasından takip ediyordu. İnsanlar Elend'in geri döndüğünü duydukça kalabalık gittikçe daha da büyüyordu. Dikiz gözlerini onlara tereddütlü bir şekilde dikmişti ama ilgiden memnunmuş gibi görünüyordu.

"Ben savaşın son kısmında kendimde değildim," diyordu Ham. "Sadece lehim beni hayatta tuttu. Kolosslar benim takımımı katlettiler, benim tuttuğum kalenin duvarlarını aştılar. Ben tüydüm ve Sazed'i buldum ama o zamana kadar benim aklım bulanmaya başlamıştı bile. Hasting Kalesi'nin dışında kendimden geçtiğimi hatırlıyorum. Uyandığım zaman, Vin şehri geri almıştı bile. Ben..."

Durakladılar. Vin önlerindeki sokakta duruyordu. Sessiz, karanlık. Sislerin içinde neredeyse Elend'in önceden gördüğü o ruh gibi görünüyordu.

"Vin?" diye sordu Elend, havada bir tekinsizlik vardı.

"Elend," dedi koşarak gelirken, kollarına atıldı ve gizem havası yok oldu. Elend ona sarılırken Vin titredi. "Özür dilerim. Galiba ben kötü bir şey yaptım."

"Ya?" diye sordu Elend. "Neymiş o?"

"Seni imparator yaptım."

Elend gülümsedi. "Fark ettim ve kabul ediyorum."

"Halkın bir seçme şansının olabilmesi için yaptığın onca şeyden sonra mı?"

Elend başını olumsuzca salladı. "Ben görüşlerimin kusurlu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onurlu ama... noksan. Bunu da halledeceğiz. Ben sadece şehrimi hâlâ ayakta bulduğum için mutluyum."

Vin gülümsedi. Yorgun görünüyordu.

"Vin? Sen hâlâ lehim mi sürüklüyorsun?" diye sordu Elend.

"Hayır," dedi Vin. "Bu başka bir şey." Sanki bir şeye karar verirmiş gibi görünerek yan tarafa doğru baktı, yüzü düşünceliydi.

"Gel," dedi.

Sazed pencereden dışarıyı izliyordu, ikinci bir kalayakıl da görüşünü güçlendiriyordu. Aşağıdaki gerçekten de Elend'di. Sazed gülümsedi, ruhunun üzerindeki yüklerden bir tanesi kalkmıştı. Gidip kralı karşılamak niyetiyle döndü.

Ve sonra önündeki zeminde rüzgârla savrulan bir şeyi gördü. Bir kâğıt parçası. Eğilip üzerindeki kendi el yazısını fark ederek kâğıt parçasını yerden aldı. Kenarları yırtıldığı yerlerde tırtıklıydı. Kaşlarını çatarak masasına doğru yürüdü, kitabının Kwaan'ın anlatısının olduğu sayfasını açtı. Bir parça eksikti. Daha önce de eksik olan parçanın aynısıydı, Tindwyl'le birlikte olduğu zaman da yırtılmış olan parça. Sazed bütün sayfalardan aynı cümlenin yırtılmış olduğu o garip olayı neredeyse unutmuştu.

Sazed bu sayfayı yırtık sayfaları bulmalarından sonra metalaklından yazmıştı. Şimdi aynı parça yine yırtılıp atılmıştı, son cümle. Sırf emin olmak için, bunu kitabının üzerine koydu. Kusursuz bir şekilde uyuyordu. *Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı*, diyordu, *gücü kendisi için almasına izin verilmemeli*. Bunlar Sazed'in hafızasındaki kelimelerin, baskının üzerindeki kelimelerin tam olarak aynısıydı.

Kwaan bu konuda neden *endişe ediyordu ki*? diye düşündü Sazed oturarak. *O Alendi'yi başka herkesten daha iyi tanıdığını söylüyor. Hatta o birkaç sefer Alendi'yi onurlu bir adam olarak betimliyor.*

Kwaan neden Alendi'nin gücü kendisi için almasından bu kadar çok endişe ediyordu o zaman?

Vin sislerin içinden yürüyordu. Elend, Ham ve Dikiz de arkasından takip ediyordu, kalabalık Elend'in emriyle dağıtılmıştı. Gerçi askerlerin bazıları Elend'i korumak için yakında kalmışlardı.

Vin titreşimleri, gümlemeleri, onu ta ruhuna kadar sarsan gücü hissederek yoluna devam etti. Diğerleri neden bunu hissedemiyordu?

"Vin?" diye seslendi Elend. "Nereye gidiyoruz?"

"Kredik Shaw," dedi Vin hafifçe.

"Ama... niye?"

Vin sadece başını iki yana salladı. Artık gerçeği biliyordu. Kuyu bu şehirdeydi. Titreşimlerin bunca güçlenmesi karşısında, yönlerini belirlemenin daha zor olacağını düşünebilirdi. Ancak durum öyle değildi. Şimdi yüksek ve net oldukları için yolunu bulması Vin'e daha kolay geliyordu.

Elend dönerek diğerlerine bir göz attı, Vin onun endişesini hissedebiliyordu. İleride Kredik Shaw gecenin içinden dağ gibi yükseliyordu. Devasa kazıklara benzeyen kuleler, zeminden dengesiz bir desen hâlinde fışkırıyor, suçlayıcı bir şekilde yukarıdaki yıldızlara doğru uzanıyordu.

"Vin," dedi Elend. "Sisler... garip hareket ediyor."

"Biliyorum," dedi Vin. "Onlar bana yol gösteriyor."

"Aslında hayır," dedi Elend. "Onlar sanki biraz senden *uzağa* çekiliyormuş gibi görünüyorlar."

Vin başını olumsuzca salladı. Bu ona *doğru* geliyordu. Nasıl açıklayabilirdi ki? Birlikte Lord Hükümdar'ın terk edilmiş sarayına girdiler.

Kuyu en başından beri buradaydı, diye düşündü Vin eğlenerek. Darbelerin bina boyunca titrediğini hissedebiliyordu. Daha önce neden fark etmemişti?

O *zamanlar titreşimler hâlâ çok zayıftı*, diye farkına vardı Vin. *Kuyu daha dolmuş değildi. Şimdi doldu.* Ve ona sesleniyordu.

Daha önceki yolun aynısını takip etti. Kelsier ile birlikte Kredik Shaw'a girdikleri, neredeyse öldüğü o felâket dolu gece takip ettiği yoldu. Lord Hükümdar'ı öldürmek için geldiği gece kendi başına takip ettiği yoldu. Dar taş koridorlar genişleyerek ters çevrilmiş bir kâse şeklindeki odaya açıldı. Elend'in feneri çoğu siyah ve gri olan kaliteli taş işlemelerinin ve fresklerin üzerinden ışıldadı. Taştan bina odanın ortasında duruyordu, terk edilmiş, kapalı.

"Sanırım en sonunda senin atiyumunu bulacağız Elend," dedi Vin gülümseyerek.

"Ne?" dedi Elend sesi odada yankılanarak. "Vin, biz burayı aradık. Her şeyi denedik."

"Yeterli olmamış demek ki," dedi Vin küçük bina içindeki binaya gözlerini dikerek, ancak ona doğru hareket etmedi.

Ben olsam buraya koyardım, diye düşündü. *Bu mantıklı. Lord Hükümdar Kuyu'yu yakınında tutmak istemiş olmalı ki, güç geri geldiği zaman onu alabilsin.*

Ama ben onu bundan önce öldürdüm.

Gümlemeler aşağıdan geliyordu. Zeminin bazı yerlerini sökmüşler ama sert kayaya denk geldikleri zaman durmuşlardı. Aşağıya inen bir yol olması gerekiyordu. Vin ilerledi, bina içindeki binayı araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Dışarı çıktı, hüsran ile kafası karışmış arkadaşlarının yanından geçti.

Ondan sonra metallerini yakmayı denedi. Her zaman olduğu gibi mavi çizgiler etrafında belirerek metal kaynaklarına doğru işaret etti. Elend'in üzerinde birkaç tane vardı, Dikiz'in de öyle ama Ham temizdi. Bazı taş işlemelerin içinde metal işlemeler de vardı ve çizgiler onlara doğru işaret ediyordu.

Her şey beklenileceği gibiydi. Garip olan hiçbir şey...

Vin kaşlarını çatarak duvara doğru bir adım attı. İşlemelerden bir tanesine uzanan çizgi özellikle kalındı. Hatta fazlasıyla kalındı. Kaşlarını çatarak bütün diğerleri gibi göğsünden doğrudan taş duvara doğru uzanan bu çizgiyi inceledi. Bu sanki duvarın *ötesine* uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Ne?

Vin duvarı Çekti. Hiçbir şey olmadı. O yüzden o da daha sert Çekti, kendisi duvara doğru savrulurken homurdandı. Çizgiyi bırakarak etrafına bakındı. Zeminde de işlemeler vardı. Epey derinlerdi. Merakla bunları Çekerek kendisini destekledi, sonra da tekrar duvarı Çekti. Bir şeylerin yerinden oynadığını hissettiğini düşündü.

Duralümin yaktı ve yapabildiği kadar sertçe Çekti. Güç patlaması onu neredeyse paramparça edecekti ama desteği dayandı ve duralüminle güçlendirilmiş lehimi de onu hayatta tuttu. Ve duvarın bir kesimi kayarak açıldı, birbirlerine sürtünerek gıcırdayan taşlar sessiz odayı inletmişti. Vin metalleri biterken soluyarak duvarı bıraktı.

"Lord Hükümdar adına!" dedi Dikiz. Ancak Ham daha hızlıydı, lehimin hızıyla hareket ederek açıklıktan içeri doğru göz attı. Elend Vin'in yanında kalarak, o neredeyse yere düşerken kolunu yakaladı.

"Ben iyiyim," dedi Vin bir şişecik içerek metallerini yenilerken. Kuyu'nun gücü etrafında gümlüyordu. Neredeyse odayı sallıyormuş gibi geliyordu.

"Burada merdivenler var," dedi Ham kafasını geri çekerek.

Vin kendisini toparlayıp Elend'e başını salladı ve ikisi Ham ve Dikiz'i sahte duvarın açıldığı yere doğru takip ettiler.

Ama en kıt ayrıntılarla devam etmek zorundayım, diye yazıyordu Kwaan'ın anlatısı.

Yer sınırlı. Diğer Cihanelçileri bana geldikleri zaman, Alendi hakkında hatalı olduklarını itiraf ederlerken mütevazı olduklarını düşünmüşlerdir. Daha o zaman bile ben ilk ilanımdan şüphe duymaya başlamıştım. Ama ben gururluydum.

Sonuç olarak, benim gururum hepimizin sonunu hazırlamış olabilir. Kardeşlerimden hiçbir zaman fazla bir ilgi görmemiştim; onlar benim çalışmalarımın ve ilgi alanlarımın bir Cihanelçisi için uygunsuz olduğunu düşünürdü. Onlar din yerine doğaya odaklanan çalışmalarımın, on dört diyarın halklarına nasıl fayda sağladığını göremiyordu.

Ancak Alendi'yi bulan kişi olarak, ben önemli birisi hâline geldim. Cihanelçileri'nin arasında en önde gelen. Beklenti'nin ilminde benim için de bir yer vardı; ben kendimi Çağların Kahramanı'nı keşfedeceği yazılmış olan kâhin, Kutsal İlk Şahit olarak düşünüyordum. Alendi'yi o zaman reddetmek yeni konumumu, diğerlerince kabullenilişimi reddetmek olurdu.

O yüzden de etmedim. Ama şimdi ediyorum.

Bilinsin ki ben, Terrisli Cihanelçisi Kwaan, bir sahtekârım. Alendi hiçbir zaman Çağların Kahramanı değildi. En iyi ihtimalle, ben onun erdemlerini büyü

terek olmadık yerde bir Kahraman yarattım. En kötü ihtimalle, korkarım ki ben inandığımız her şeyi çarpıttım.

Sazed masasında oturmuş, kitabını okuyordu.

Burada doğru olmayan bir şeyler var, diye düşündü. Birkaç satır geriye doğru giderek tekrar "Kutsal İlk Şahit" kelimelerine baktı. Bu satır neden onu rahatsız edip duruyordu?

İçini çekerek arkasına yaslandı. Kehanetler gelecekten bahsediyor olsalardı bile, takip edilecek ya da kılavuz olarak kullanılacak şeyler olmazlardı. Tindwyl o konuda haklıydı. Onun kendi araştırmaları da onların güvenilmez ve şüpheli olduklarını kanıtlamıştı.

O zaman sorun neydi?

Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Ama öte yandan, bazen din birebir anlaşılır olmayabilirdi. Sebep gerçekten de bu muydu, yoksa bu Sazed'in kendi önyargısı mıydı? Ezberlediği ve anlattığı, ancak en sonunda kendisine ihanet etmiş olan o öğretilere karşı gittikçe artmakta olan kızgınlığı mıydı?

Konunun gelip dayandığı yer masasının üzerindeki kâğıt parçasıydı. Yırtılmış olan. *Alendi'nin Miraç Kuyusu'na ulaşmasına izin verilmemeli...*

Masanın yanında ayakta duran biri vardı.

Sazed irkilip tökezleyerek geriye çekildi, neredeyse sandalyesinden aşağı düşüyordu. Bu aslında bir insan değildi. Bir gölgeydi, görünüşe göre sis tutamlarından oluşmuştu. Çok hafiflerdi, hâlâ Vin'in açmış olduğu pencereden içeriye sızıyorlardı ama bir insan oluşturmuşlardı. Kafası görünüşe göre masaya doğru, kitaba doğru dönüktü. Ya da... belki de kâğıt parçasına doğru.

Sazed'in içinden kaçmak, korku içinde uzaklaşmak geliyordu ama âlim zihni dehşetiyle savaşmak için bir şeyi arayarak buldu. *Alendi,* diye düşündü. *Herkesin Çağların Kahramanı olduğunu düşündüğü kişi. O kendisini takip eden sisten oluşmuş bir şey gördüğünü söylemişti.*

Vin de onu gördüğünü iddia ediyordu.

"Ne... istiyorsun?" diye sordu sakin kalmaya çalışarak.

Ruh hareket etmedi.

Bu... o olabilir mi? diye merak etti Sazed şok içinde. Pek çok din ölülerin dünyada, ölümlülerin görüşünün hemen ötesinde dolaşmaya devam ettiklerini iddia ederdi. Ama bu şey Tindwyl olamayacak kadar kısa boyluydu. Sazed onu tanıyacağından emindi, böylesine şekilsiz bir hâlde olsa bile.

Sazed onun nereye baktığını tahmin etmeye çalıştı. Tereddütlü bir elle uzanarak kâğıt parçasını aldı.

Ruh bir kolunu kaldırarak şehrin merkezine doğru işaret etti. Sazed kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum," dedi.

Ruh daha da ısrarcı bir şekilde işaret etti.

"Ne yapmamı istediğini yazarak söyle."

Ruh sadece işaret etti.

Sazed sadece tek bir mum tarafından aydınlatılmakta olan odada uzun bir an boyunca durdu, sonra da açık kitaba doğru bir göz attı. Rüzgâr sayfalarını çevirerek ona kendi el yazısını, sonra Tindwyl'inkini, sonra da tekrar kendisininkini gösterdi.

Alendi'nin Miraç Kuyusu'na ulaşmasına izin verilmemeli. Gücü kendisi için almasına izin verilmemeli.

Belki... belki de Kwaan başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyler biliyordu. Güç insanların en iyisini bile bozuyor olabilir miydi? Bu yüzden mi o Alendi'nin aleyhine dönmüş, onu durdurmaya çalışmıştı?

Sis ruhu tekrar işaret etti.

Eğer o cümleyi ruh yırttıysa, belki de bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ama... Vin gücü kendisi için almazdı. O Lord Hükümdar'ın yapmış olduğu gibi yok etmezdi, değil mi?

Peki ya seçeneği yoksa?

Dışarıda birisi çığlık attı. Çığlık saf dehşettendi ve kısa süre sonra başkaları da ona katıldı. Karanlık bir gecede yankılanan korkunç bir dizi ses.

Düşünmeye zaman yoktu. Sazed acelesinden masanın üzerine eriyik dökerek mumu kaptı ve odayı terk etti.

Sarmal taş merdivenler uzun bir süre boyunca aşağıya doğru devam etti. Vin yanında Elend ile basamaklardan aşağı iniyordu, gümlemeyi kuvvetli biçimde duyuyordu. Aşağıda merdiven boşluğunun ulaştığı yer...

Muazzam bir odaydı. Elend fenerini yükseğe kaldırarak devasa bir taş mağaraya yukarıdan baktı. Dikiz şimdiden zemine inen merdivende yolu yarılamıştı. Ham de takip ediyordu.

"Lord Hükümdar adına..." diye fısıldadı Elend Vin'in yanında durduğu yerden. "Bütün binayı yıkmadan bunu asla bulamazdık!"

"Büyük olasılıkla amaç da buydu," dedi Vin. "Kredik Shaw sadece bir saray değil, bir kapak. Bir şeyi saklamak için inşa edilmiş. *Bunu.* Yukarıda, o duvarlardaki işlemeler kapı ağzının çatlaklarını gizliyordu ve içlerindeki metaller de açma mekanizmasını Allomantik gözlerden saklıyordu. Eğer benim de ipucum olmasaydı..."

"Ne ipucu?" diye sordu Elend ona doğru dönerek.

Vin başını sallayarak, başıyla basamaklara doğru işaret etti. İkili, merdivenden inmeye başladı. Vin aşağıdan Dikiz'in sesinin yankılandığını duydu.

"Burada yiyecekler var!" diye bağırdı. "Kutularca!"

Gerçekten de, mağaranın zemininde sıralar boyunca dizilmiş olan raflar buldular, sanki önemli bir şey için hazırlanarak bir kenara ayrılmışlar gibi özenli bir şekilde dizilmiş konserve kutularıyla doluydu. Ham yavaşlaması için seslenerek Dikiz'in arkasından koşarken, Vin ve Elend mağaranın zeminine ulaştılar. Elend de onları takip edecek gibi oldu ama Vin onun kolunu kavradı. Demir yakıyordu.

"Şu tarafta güçlü bir metal kaynağı var," dedi gittikçe heveslenerek.

Elend başını sallayarak onayladı ve mağara boyunca aceleyle ilerlediler, sıra sıra rafların yanından geçiyorlardı. *Bunları Lord Hükümdar hazırlamış olmalı*, diye düşündü Vin. *Ama ne amaçla?*

Şu anda umurunda değildi. Aslında atiyumu da Vin'in umurunda değildi ama Elend'in onu bulmak için duyduğu hevesi görmezden gelemezdi. Hızla mağaranın sonuna ulaşarak metal çizgisinin kaynağını buldular.

Duvara asılmış olan büyük bir metal plaka vardı, Sazed'in Seran Kabinesi'nde bulduğunu anlattığı plakaya benziyordu. Elend bunu gördüğü zaman açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Ancak Vin öne adım atarak üzerinde ne olduğunu görmek için kalayla güçlendirilmiş gözleriyle baktı.

"Bir harita mı?" diye sordu Elend. "Bu Son İmparatorluk."

Gerçekten de metalin üzerine imparatorluğun bir haritası oyulmuştu. Luthadel merkezinde işaretlenmişti. Küçük bir daire yakınlardaki başka bir şehri işaretliyordu.

"Neden Statlin Şehri'nin etrafı çizilmiş?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

Vin başını iki yana salladı. "Bizim bulmak için geldiğimiz şey bu değil," dedi. "Orada." Ana mağaradan ayrılarak giden bir tünel vardı. "Gel hadi."

Sazed ne yaptığından emin olmaksızın sokaklar boyunca koştu. Karanlığın içinde algılaması zor olan sis ruhunu takip ediyordu, mumu çoktan sönüp gitmişti.

İnsanlar çığlık atıyordu. Onların paniğe kapılmış sesleri Sazed'in tüylerini ürpertiyordu ve gidip sorunun ne olduğunu görmeyi çok istiyordu. Ama sis ruhu ısrarcıydı, eğer onu kaybedecek olursa dikkatini çekmek için duraklıyordu. Sazed'i kolayca ölümüne doğru sürüklüyor olabilirdi. Ama yine de... Sazed ona karşı açıklayamadığı bir güven duyuyordu.

Allomansi mi? diye düşündü. *Duygularımı mı Çekiyor?*

Bunun üzerinde daha fazla düşünemeden ilk cesede rast geldi. Basit giysiler içindeki bir skaa erkekti, derisi külle lekelenmişti. Yüzü ıstırapla buruşmuştu ve yerdeki kül, çırpınışları nedeniyle etrafa yayılmıştı.

Sazed'in nefesi kesildi ve yavaşlayarak durdu. Eğilerek yakınlardaki bir pencerenin loş ışığı altında cesedi inceledi. Bu adam kolay ölmemişti.

Bu... benim incelemekte olduğum ölümlere benziyor, diye düşündü. *Aylar önce, güneydeki o köyde. Oradaki adam sislerin arkadaşını öldürdüğünü söylemişti. Onun yere düşüp debelenmesine neden olmuş diyordu.*

Ruh Sazed'in önünde belirdi, duruşu ısrarcıydı. Sazed başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadı.

Şey şiddetli bir biçimde başını iki yana sallayarak eliyle işaret etti. Hemen ilerideki Kredik Shaw'a doğru. Bu Vin ve Elend'in de bir süre önce gitmiş oldukları yöndü.

Sazed ayağa kalktı. *Vin Kuyu'nun hâlâ şehirde olduğunu düşündüğünü söylemişti*, diye düşündü. *Zifir bizim de üzerimize çöktü, uzantılarının bir süredir imparatorluğun uzak kesimlerini de etkisi altına almış olduğu gibi. Öldürüyor.*

Burada bizim anlayışımızın ötesinde bir şeyler oluyor.

Sazed hâlâ Vin'in Kuyu'ya gitmesinin tehlikeli olacağına inanamıyordu. O okumuştu, o Rashek'in hikâyesini biliyordu. Vin gücü kendisi için almazdı. Sazed'in buna güveni tamdı. Ama kesin olarak emin değildi. Hatta, artık Kuyu ile *ne* yapılması gerektiği konusunda bile emin değildi.

Benim onu bulmam gerek. Onu durdurmam, onunla konuşmam, hazırlamam gerek. Böyle bir şeye aceleyle girişemeyiz. Eğer gerçekten de Kuyu'daki gücü alacaklarsa, önce bunun üzerinde düşünmeleri ve izlenecek en iyi yolun ne olduğuna karar vermeleri gerekiyordu.

Sis ruhu işaret etmeye devam etti. Sazed kalktı ve gecenin içindeki çığlıkların dehşetini duymazdan gelerek ileri doğru koştu. Kuleleri ve minareleriyle devasa saray binasının kapılarına yaklaştı, sonra da koşarak içeri daldı.

Sis ruhu arkada, onu doğurmuş olan sislerin içinde kaldı. Sazed bir çakmak taşıyla mumunu tekrar yaktı ve bekledi. Sis ruhu ileri doğru gelmedi. Hâlâ bir aciliyet hisseden Sazed onu geride bırakarak, Lord Hükümdar'ın eski evinin derinliklerine doğru yoluna devam etti. Taş duvarlar soğuk ve karanlıktı, mumu soluk bir ışıktı.

Kuyu burada olamaz, diye düşündü. *Dağlarda olması gerekiyordu.*

Ancak o zamanlar hakkında çok fazla şey muğlaktı. İncelemiş olduğu şeyleri hiç gerçekten anlayıp anlamadığından şüphe etmeye başlıyordu.

Mumunu eliyle koruyarak adımlarını hızlandırdı, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Bina içindeki binayı, Lord Hükümdar'ın eskiden zamanını geçirdiği yeri ziyaret etmişti. Sazed imparatorluğun yıkılmasından sonra sarayı incelemiş, kaydetmiş ve kataloglamıştı. Dış odaya vardı, duvardaki tanıdık olmayan açıklığı fark edene kadar odanın yarısını geçmişti.

Kapı ağzında başı eğik bir şekil duruyordu. Sazed'in mumunun ışığı cilalanmış mermer duvarlardan, gümüşlü işlemeli fresklerden ve adamın gözlerindeki kazık başlarından yansıyordu.

"Marsh?" dedi Sazed afallayarak. "Nerelerdeydin?"

"Ne yapıyorsun Sazed?" diye fısıldadı Marsh.

"Vin'e gidiyorum," dedi Sazed kafası karışarak. "O Kuyu'yu buldu Marsh. Bizim ona ulaşmamız, Kuyu'nun ne yaptığından emin olana kadar herhangi bir şey yapmasına engel olmamız lâzım."

Marsh kısa bir süre için daha sessiz kaldı. "Buraya gelmemeliydin Terrisli," dedi en sonunda, başı hâlâ eğikti.

"Marsh? Neler oluyor?" Sazed aciliyet hissiyle öne doğru bir adım attı.

"Keşke bilseydim. Keşke... keşke anlasaydım."

"Neyi anlasaydın?" diye sordu Sazed, sesi kubbeli odada yankılanıyordu.

Marsh bir an için sessizce durdu. Sonra başını kaldırarak, görmeyen kazık başlarını Sazed'in üzerine odakladı.

"Keşke neden seni öldürmek zorunda olduğumu anlasaydım," dedi, sonra da bir elini kaldırdı. Bir Allomantik İtme Sazed'in kollarındaki metal kolluklara bindirerek onu geriye doğru fırlatıp, sert taş duvara vurdu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Marsh.

Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı...

58

"LORD HÜKÜMDAR!" DİYE FISILDADI ELEND, ikinci mağaranın kenarında duraklayarak.

Vin ona katıldı. Bir süre geçit boyunca ilerlemişler, doğal taştan bir tünelde yürüyerek depo mağarasını çok arkalarında bırakmışlardı. Tünel burada ikinci, biraz daha küçük olan bir mağarada bitiyordu. Burası kalın, karanlık bir dumanla doluydu. Olması gerektiği gibi mağaradan dışarıya sızmıyor, kendi kendine dalgalanarak girdaplanıyordu.

Vin öne doğru adım attı. Beklediğinin aksine duman onu boğmadı. Dumanda garip bir şekilde davetkâr olan bir şeyler vardı. "Gel hadi," dedi Vin, mağara zemini boyunca yürüyerek giderken. "İleride ışık görüyorum."

Elend endişeli bir şekilde ona katıldı.

Güm. Güm. Güm.

Sazed duvara bindirdi. O bir Allomanser değildi, vücudunu güçlendirecek lehimi yoktu. Yere yığılırken yan tarafında keskin bir acı hissetti ve bir kaburgasının çatlamış olduğunu anladı. Ya da daha kötüsü.

Sazed'in düşürdüğü yerde düzensizce yanmakta olan mumun hafifçe aydınlattığı Marsh uzun adımlarla ilerledi.

"Neden geldin?" diye fısıldadı Marsh, Sazed dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken. "Her şey ne kadar iyi gidiyordu." Sazed yavaş yavaş sürünerek uzaklaşırken demir gözlerle izledi. Sonra Marsh tekrar İterek Sazed'i yan tarafa doğru fırlattı.

Sazed güzel beyaz zemin boyunca sürüklenerek bir diğer duvara çarptı. Kolu çıtırdadı, çatladı ve görüşü titredi.

Acısının arasında Marsh'ın eğilip yerden bir şey aldığını gördü. Küçük bir kese. Sazed'in kuşağından düşmüştü. İçi metal parçalarıyla doluydu. Marsh belli ki bunun bir sikke kesesi olduğunu düşünmüştü.

"Üzgünüm," dedi Marsh tekrar, sonra da bir elini kaldırdı ve keseyi Sazed'e doğru itti.

Kese oda boyunca fırlayarak Sazed'e vurup yırtıldı, içindeki metal parçaları Sazed'in etini deşmişti. Ne kadar kötü yaralandığını anlamak için başını eğip bakmaya ihtiyacı yoktu. Garip bir şekilde artık acısını hissedemiyordu, ama karnının ve bacaklarının üstündeki ılık kanı hissedebiliyordu.

Ben... de üzgünüm, diye düşündü Sazed oda kararmaya başlarken ve dizlerinin üzerine düştü. *Ben başarısız oldum... gerçi ne açıdan bilmiyorum. Marsh'ın sorusuna bile cevap veremiyorum. Buraya neden geldiğimi bilmiyorum.*

Ölmekte olduğunu hissetti. Bu garip bir tecrübeydi. Aklı kaderine razı olmuştu, ancak şaşkındı, ancak kızgındı, ancak yavaş yavaş... sorun... çıkarıyordu...

Onlar sikke değildi, diye fısıldayan bir ses var gibiydi.

Düşünce ölmekte olan zihninin içinde tıngırdadı.

Marsh'ın seni vurduğu kese. Onlar sikke değildi. Onlar yüzüklerdi Sazed. Sekiz tane yüzük. Sen iki tanesini çıkarmıştın, duyma ve görme. Öbürlerini de oldukları yerde bırakmıştın.

Kuşağına sokulmuş kesenin içinde.

Sazed yıkıldı, ölüm soğuk bir gölge gibi üzerine çöküyordu. Ama yine de, düşünce doğruymuş gibi geliyordu. On yüzük, etine gömülü. Ona dokunan. Ağırlık. Vücut hızı. Görüş. Duyma. Dokunma. Koku. Güç. Zihin hızı. Uyanıklık.

Ve sağlık.

Sazed altına erişti. Metalaklı kullanabilmek için takması zorunlu değildi, sadece dokunması yeterliydi. Göğsü yanmayı kesti ve görüşü bir anda odaklandı. Kolu düzeldi, kısa bir güç patlaması ile birkaç günün toplamı kadar sağlığı içine çekerken kemikler tekrar kaynadı. Sazed aklı ölümden dönmenin etkisinden kurtulurken zorlanarak nefes aldı ama altınaklı düşüncelerine yepyeni bir berraklık kazandırmıştı.

Eti metallerin etrafında iyileşti. Sazed ayağa kalkarak boş keseyi derisine yapışmış olduğu yerden çekip kurtarırken yüzükleri içinde kaldı. Keseyi yere bıraktı, yara altınaklın içinde kalan son gücü de emerek kapandı. Marsh kapının ağzında durarak şaşkınlıkla döndü. Sazed'in kolu hâlâ zonkluyordu, büyük olasılıkla çatlak vardı ve kaburgaları da berelenmişti. Bu kadar kısa bir sağlık dalgası sadece bir yere kadar gidebilirdi.

Ama hayattaydı.

"Sen bize ihanet ettin Marsh," dedi Sazed. "Ben o kazıkların bir adamın gözlerinin yanı sıra ruhunu da çaldığını fark etmemiştim."

"Benimle savaşamazsın," diye cevap verdi Marsh sessizce, sesi karanlık odanın içinde yankılanıyordu. "Sen bir savaşçı değilsin."

Sazed gülümsedi, içindeki küçük metalakılların ona güç verdiğini hissediyordu. "Sen de öyle, diye düşünüyorum ben."

Ben boyumdan çok çok büyük bir işe bulaşmışım, diye düşündü Elend garip, duman dolu mağaranın içinden geçerlerken. Zemin pürüzlü ve düzensizdi ve feneri de solgun gibi görünüyordu, sanki girdaplanan siyah duman ışığı emiyordu.

Vin kendine güvenle yürüyordu. Hayır, kararlı bir şekilde yürüyordu. Arada bir fark vardı. Bu mağaranın sonunda her ne vardıysa, Vin'in onu keşfetmeyi istediği açıktı.

Ve... bu ne olacak? diye düşündü Elend. *Miraç Kuyusu mu?*

Kuyu mitolojik bir şeydi, Lord Hükümdar hakkında vaaz verirken obligatörlerin bahsettikleri bir şey. Ama yine de... Elend onu bulmayı bekleyerek Vin'i kuzeye doğru takip etmişti, değil mi? Neden şimdi bu kadar tereddütlüydü?

Belki de en sonunda neler olduğunu kabul etmeye başladığı içindi. Ve bu onu endişelendiriyordu. Hayatından endişe ettiğinden değil, ama bir anda dünya anlaşılamaz bir hâle gelmiş olduğu için. Orduları anlayabilirdi, onları nasıl yeneceğini bilmese bile. Ama Kuyu gibi bir şey? Tanrılardan gelmiş bir şey, âlimlerin ve filozofların mantığının ötesinde olan bir şey?

Bu dehşet vericiydi.

En sonunda dumanlı mağaranın öbür ucuna yaklaştılar. Burada ilk ikisinden çok daha küçük, son bir oda varmış gibi görünüyordu. Buraya girerlerken Elend anında bir şeyin farkına vardı: bu oda insan yapımıydı. Ya da en azından insan yapımı olan bir şey *hissi* veriyordu. Sarkıtlar alçak tavanlı odada sütunlar oluşturuyordu ve rasgele olamayacak kadar düzgün bir şekilde dizilmişlerdi. Yine de, aynı zamanda doğal olarak oluşmuş gibi görünüyorlardı ve işlendiklerine dair bir iz yoktu.

Hava içeride daha sıcakmış gibi geliyordu ve neyse ki, odaya girerlerken dumandan dışarı çıkmışlardı. Odanın uzak ucundaki bir şeyden zayıf bir ışık geliyordu, ancak Elend ışığın kaynağını seçemiyordu. Meşale ışığına benzemiyordu. Rengi yanlıştı ve titreşmek yerine parlıyordu.

Vin bir kolunu ona sararak gözlerini odanın arka tarafına doğru dikti, bir anda kaygılı görünmüştü.

"O ışık nereden geliyor?" diye sordu Elend kaşlarını çatarak.

"Bir havuz," dedi Vin sessizce, onun gözleri Elend'inkilerden çok daha keskindi. "Parlayan beyaz bir havuz."

Elend kaşlarını çattı. Ama ikisi de hareket etmediler. Vin tereddütlü görünüyordu. "Ne?" diye sordu Elend.

Vin onu iyice çekti. "Bu Miraç Kuyusu. Onu kafamın içinde hissedebiliyorum. Gümlüyor."

Elend gerçeküstü bir yersizlik duygusu hissederken kendisini gülümsemeye zorladı. "Yani bunun için geldik."

"Ya ne yapılacağını bilemezsem?" diye sordu Vin. "Ya ben de gücü alır ama onu nasıl kullanacağımı bilemezsem? Ya ben de... Lord Hükümdar gibi olursam?"

Elend başını eğerek kollarını kendisine dolamış olan Vin'e baktı ve korkusu bir parça azaldı. Vin'i seviyordu. Karşılaşmış oldukları durum, onun mantıklı dünyasına kolayca sığdırılamazdı. Ama Vin'in hiçbir zaman mantığa gerçekten de ihtiyacı olmamıştı. Ve Elend'in de olmayacaktı, eğer ona güveniyorsa.

Elend onun başını ellerinin arasına aldı ve kendisine bakması için çevirdi. "Gözlerin çok güzel."

Vin kaşlarını çattı. "Ne..."

"Ve," diyerek devam etti Elend, "içlerindeki güzelliğin bir parçası da senin samimiyetinden geliyor. Sen Lord Hükümdar olmayacaksın Vin. Sen o güçle ne yapılacağını bileceksin. Ben sana güveniyorum."

Vin tereddütlü bir şekilde gülümsedi, sonra da başını sallayarak onayladı. Ancak mağaranın içine doğru ilerlemedi. Bunun yerine Elend'in omzunun üzerinden bir şeye işaret etti. "O ne?"

Elend dönerek küçük odanın arkasındaki duvarında bir çıkıntı fark etti. Girmiş oldukları kapı ağzının hemen yanındaki kayalardan dışarı doğru uzanıyordu. Vin çıkıntıya yaklaştı ve Elend de onu takip ederek çıkıntının üzerindeki kırıkları fark etti.

"Kırık çömleğe benziyor," dedi Elend. Birkaç yığın hâlinde duruyorlardı ve çıkıntının altındaki zemine de daha fazlası saçılmıştı.

Vin bir parçayı aldı ama dikkate değer herhangi bir özelliği varmış gibi görünmüyordu. Dönerek çömlek parçalarını karıştırmakta olan Elend'e baktı. "Şuna bak," dedi Elend, diğerleri gibi kırılmamış bir tanesini kaldırmıştı. Merkezinde tek bir metal boncuğu olan, diske benzer bir pişmiş kil parçasıydı.

"Atiyum mu?" diye sordu Vin.

"Rengi yanlış gibi görünüyor," dedi Elend kaşlarını çatarak.

"Ne o zaman?"

"Belki cevapları şurada buluruz," dedi Elend dönerek ışığa doğru gitmekte olan sütun sıralarına bakarken. Vin başıyla onayladı ve ileri doğru yürüdüler.

Marsh anında Sazed'i kollarındaki metal kolluklardan İtmeye çalıştı. Ancak Sazed hazırdı ve demirakıl yüzüğüne erişip içine depolamış olduğu ağırlığı çekti. Vücudu daha yoğunlaştı ve ağırlığının kendisini aşağıya çektiğini hissetti, yumrukları kurşundan kolların ucundaki demir toplarmış gibi hissediyordu.

Marsh anında savrularak gitti, kendi İtişi tarafından şiddetle geriye doğru fırlatılmıştı. Dudaklarından bir şaşkınlık haykırışı kaçırarak arkasındaki duvara bindirdi. Ses küçük, kubbeli odada yankılandı.

Mum gittikçe zayıflarken odadaki gölgeler dans etti. Sazed görüşe erişerek gözlerini güçlendirdi, sonra da demirini bırakarak sersemlemiş Sorgucu'ya doğru koştu. Ancak Marsh çabuk toparlanmıştı. Elini uzatarak duvardaki yakılmamış bir lambayı Çekti. Lamba havayı yararak Marsh'a doğru uçtu.

Sazed çinkoya erişti. İçine saplanmış olan metal kaynaklarıyla kendisini bir Allomanser ile bir Ferusimyacı'nın çarpık bir melezi gibi hissediyordu. Altın iç organlarını onarmış, onu iyileştirmişti ama yüzükler hâlâ etinin içinde duruyordu.

Lord Hükümdar'ın da yaptığı şey buydu, çalınmalarını zorlaştırmak için etini deldirerek metalakıllarını vücudunun içinde tutmuştu.

Bu Sazed'e her zaman marazi bir şey gibi görünmüştü. Şimdi ise bunun ne kadar faydalı olabileceğini görüyordu. Düşünceleri hızlandı ve hızla lambanın uçuş rotasını gördü. Marsh bunu Sazed'e karşı bir silah olarak kullanabilecekti. O yüzden de Sazed çeliğe erişti. Allomansi ile Ferusimya'nın bir temel farkı vardı: Allomansi güçlerini metallerin kendilerinden çekerdi ve bu yüzden de gücün miktarı sınırlıydı; Ferusimya'da ise, kişi bir özelliği pek çok kereler katlayabilir, aylar boyunca depolanmış olan gücü birkaç dakika içinde çekebilirdi.

Çelik fiziksel hız depolardı. Sazed bir vızıltıyla odayı aştı, o açık kapı ağzının yanından fırlayarak geçerken hava kulaklarında uğulduyordu. Lambayı havadan kaptı, sonra da sertçe demire erişerek ağırlığını pek çok katına çıkardı ve kendisine devasa bir güç vermek için de lehime erişti.

Marsh'ın tepki vermeye zamanı olmamıştı. Şimdi o Sazed'in insan ötesi bir güce ve insan ötesi bir ağırlığa sahip elinde tuttuğu bir lambayı Çekmekteydi. Marsh bir kez daha kendi Allomansi'si tarafından savruldu. Çekişi onu oda boyunca uçurarak doğrudan Sazed'in üstüne fırlattı.

Sazed dönerek lambayı Marsh'ın yüzüne gömdü. Metal elinde yamuldu ve kuvvet Marsh'ı geriye doğru fırlattı. Sorgucu mermer duvara çarptı, bir kan püskürtüsü havaya sis gibi yayıldı. Marsh zemine yıkılırken Sazed göz çukurunun etrafındaki kemikleri kırarak göz kazıklarından bir tanesinin ucunu kafatasının içine kadar gömmüş olduğunu görebilmişti.

Sazed ağırlığını normale indirdi, sonra da öne atılarak doğaçlama silahını tekrar kaldırdı. Ancak Marsh bir kolunu yukarı savurdu ve İtti. Sazed demiraklına tekrar erişerek ağırlığını arttıramadan önce birkaç adım geriye sürüklenmişti.

Marsh homurdandı, İtişi onu arkasındaki duvara doğru bastırıyordu. Ancak bu Sazed'i de uzakta tutuyordu. Sazed ileriye doğru adım atmak için çabaladı ama Marsh'ın İtmesinin baskısı ile kendi hantal, ağırlığı arttırılmış bedeni yürümeyi zorlaştırıyordu. İkili bir an için kararmakta olan ışıkta birbirlerini İterek zorlandılar. Odanın işlemeleri pırıldıyordu, sessiz freskler onları izliyordu, Kuyu'ya doğru inen açık kapı ağzı da hemen yan taraflarındaydı.

"Neden, Marsh?" diye fısıldadı Sazed.

"Bilmiyorum," dedi Marsh sesi bir hırıltı gibi çıkarak.

Sazed aniden demiraklını bıraktı ve onun yerine bir güç patlamasıyla çeliğe erişerek tekrar hızını arttırdı. Lambayı bırakarak kenara çekildi, Marsh'ın takip edebileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Lamba geriye doğru uçtu ama sonra Marsh İtmeyi bırakarak öne sıçrarken yere düştü, belli ki duvara karşı kısılı kalmamaya çalışıyordu.

Ama Sazed daha hızlıydı. Çabucak dönüp Marsh'ın kilit kazığını sökme niyetiyle bir elini kaldırdı. Kürek kemiklerinin arasından boylamasına sırtına çakılmış olan bu kazığı sökmek bir Sorgucu'yu öldürürdü, bu Lord Hükümdar'ın onlarda bırakmış olduğu zayıf noktaydı.

Sazed arkadan saldırmak için Marsh'ın etrafından dolaştı. Marsh'ın sağ gözündeki kazık, kafatasının arkasından dışarıya fazladan birkaç santim çıkmıştı ve kan sızdırıyordu.

Sazed'in çelikaklı tükendi.

Yüzüklerin fazla uzun dayanması zaten beklenemezdi ve Sazed'in iki aşırı patlaması bunu saniyeler içinde bitirmişti. Korkunç bir yalpalamayla yavaşladı ama kolu hâlâ kaldırılmıştı ve hâlâ on adamın gücüne sahipti. Marsh'ın cüppesinin altındaki kilit kazığın çıkıntısını görebiliyordu. Şimdi eğer sadece...

Marsh döndü, becerikli bir şekilde Sazed'in eline vurup kenara itti. Bir dirseğini Sazed'in karnına gömdü, sonra da elinin tersini savurarak kaldırdı ve yüzünü tokatladı.

Sazed geriye doğru düştü ve lehimaklı da tükendi, gücü kayboldu. Sert mermer zemine bir acı homurtusuyla düştü ve yuvarlandı.

Marsh karanlık odanın içinde tepesinde yükseliyordu. Mum titreşti.

"Yanıldın Sazed," dedi Marsh sessizce. "Bir zamanlar ben bir savaşçı değildim ama bu değişti. Sen son iki yılı öğretmenlikle geçirdin ama ben bu süreyi öldürerek geçirdim. O kadar çok kişi öldürdüm ki..."

Marsh öne doğru adım attı ve Sazed berelenmiş bedenini harekete geçirmeye çalışırken öksürdü. Kolunu tekrar kırdığından endişe ediyordu. Tekrar çinkoya erişerek düşüncelerini hızlandırdı ama bunun bedenini hareket ettirmesine bir yardımı olmuyordu. Marsh yerdeki lambayı alırken yapabildiği tek şey şimdi durumunun daha da iyi farkında olarak, ancak durdurmak için herhangi bir şey yapamadan izlemekti.

Mum söndü.

Ama Sazed hâlâ Marsh'ın yüzünü görebiliyordu. Ezilmiş göz çukurundan kan damlıyor, adamın yüz ifadesini okumayı daha da zorlaştırıyordu. Sorgucu pençe gibi eliyle sıkıca kavramış olduğu lambayı Sazed'in suratına gömmek niyetiyle kaldırırken... kederliymiş gibi görünüyordu.

Dur, diye düşündü Sazed. *Bu ışık nereden geliyor?*

Bir düello değneği Marsh'ın başının arkasına inerek paramparça oldu ve etrafa kıymıklar saçtı.

Vin ve Elend yürüyerek havuzun yanına geldiler. Elend sessizce yanında eğildi ama Vin sadece dikildi. Işıldayan sulara gözlerini dikmişti.

Kayanın içindeki küçük bir çöküntüde toplanmışlardı ve kıvamlı görünüyorlardı, metal gibi. Gümüşi beyaz, ışıldayan sıvı metal. Kuyunun çapı sadece bir metre kadardı, ama gücü Vin'in zihninin içinde bir dağ gibi yükseliyordu.

Hatta Vin güzel havuza kendisini o kadar fazla kaptırmıştı ki, Elend'in kolundaki kavrayışı sıkılaşana kadar sis ruhunu fark etmemişti. Vin başını kaldırarak sis ruhunun önlerinde ayakta durduğunu fark etti. Başı eğikmiş gibi görünüyordu ama Vin dönerken gölgeli şekli daha dikleşerek doğruldu.

Vin yaratığı hiç sislerin dışında görmemişti. Hâlâ tam olarak... bütün değildi.

Bedeninden sis tutamları kopuyor, aşağı doğru akıp eriyerek tekrar içine karışırken şekilsiz siluetini oluşturuyorlardı. Sürekli bir düzen.

Vin sessizce tıslayarak bir bıçağını çekti.

"Bekle!" dedi Elend ayağa kalkarak.

Vin kaşlarını çatarak ona bir bakış fırlattı.

"Ben onun tehlikeli olduğunu düşünmüyorum Vin," dedi ondan uzaklaşarak ruha doğru giderken.

"Elend, dur!" dedi Vin ama o nazikçe kolunu kurtardı.

"Sen yokken beni ziyaret etti Vin," diye açıkladı Elend. "Bana zarar vermedi. Sadece benim... bir şeyi anlamamı istiyormuş gibi görünüyordu." Gülümsedi, üzerinde hâlâ sıradan pelerini ve seyahat giysileri ile yavaş yavaş sis ruhuna doğru yürüdü. "İstediğin şey ne?"

Sis ruhu bir an için hareketsizce durdu, sonra da kolunu kaldırdı. Bir şey havuzun ışığını yansıtarak parladı.

"*Hayır*!" Vin çığlık atarak öne atılırken ruh Elend'in karnını deşti. Elend acıyla inledi, sonra da tökezleyerek geriledi.

"Elend!" dedi o kayarak yere düşerken Elend'in yanına gelen Vin. Ruh geriye çekildi, yanıltıcı derecede cisimsiz olan siluetinin içinden bir yerlerden kan damlıyordu. Elend'in kanı.

Elend gözleri kocaman açılmış yatıyordu, şok içindeydi. Vin lehim harlayıp, ceketinin ön tarafını yırtıp açarak yarayı ortaya çıkardı. Ruh karnını derinlemesine kesmiş, bağırsaklarına kadar yarmıştı.

"Hayır... hayır... hayır..." dedi Vin zihni uyuşarak, ellerinde Elend'in kanı vardı.

Yara çok kötüydü. Öldürücüydü.

Ham kırık değneği bıraktı, bir kolu hâlâ askıdaydı. İri Haydut adımını Marsh'ın bedeninin üzerinden atar ve sağlam elini Sazed'e doğru uzatırken kendisinden son derece memnunmuş gibi görünüyordu.

"Seni burada bulmayı beklememiştim Saze," dedi Haydut.

Sersemlemiş olan Sazed eli tuttu ve ayaklarının üzerinde doğruldu. Tökezleyerek Marsh'ın bedenini geçti, şaşkın şekilde kafaya sıradan bir sopa darbesinin yaratığı öldürmek için yeterli olmayacağını düşünüyordu. Ancak Sazed'in zihni bunu umursamak için fazlasıyla bulanıktı. Mumunu yerden aldı, Ham'in fenerinden yaktı, sonra da kendini devam etmeye zorlayarak merdivenlere doğru ilerledi.

Sazed'in devam etmesi gerekiyordu. Vin'e yetişmesi lâzımdı.

Vin Elend'i kollarıyla sarmıştı, pelerini de onun gövdesinin etrafını saran aceleci ve korkunç derecede yetersiz olan bir bandaj oluşturuyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Vin, soğuk yanaklarının üzerindeki gözyaşları ılıktı. "Elend, seni seviyorum. Seni seviyorum..."

Sevgi yeterli olmayacaktı. Elend titriyordu, gözleri yukarıya doğru dikilmişti,

odaklanmayı zar zor başarabiliyorlardı. Zorlanarak nefesini bıraktı ve salyasında kan köpürdü.

Vin hissiz bir şekilde nerede durduklarının farkına vararak yana doğru döndü. Havuz yanlarında parlıyordu, Elend'in düştüğü yerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kanının birazı havuzun üstüne sızmıştı, gerçi sıvı metalin içine karışmıyordu.

Onu kurtarabilirim, diye farkına vardı Vin. *Yaratma gücü parmaklarımın sadece biraz ötesinde yatıyor.* Burası Rashek'in tanrılığa yükselmiş olduğu yerdi. Miraç Kuyusu.

Tekrar Elend'e, onun ölmekte olan gözlerine baktı. Elend Vin'e odaklanmaya çalışıyordu ama kaslarını kontrol etmekte sorun yaşıyormuş gibi görünüyordu. Sanki o... gülümsemeye çalışıyormuş gibiydi.

Vin ceketi dürerek Elend'in başının altına yerleştirdi. Sonra üzerinde sadece pantolon ve gömleğiyle havuzun yanına yürüdü. Onun gümlediğini duyabiliyordu. Sanki... Vin'e sesleniyordu. Ona kendisine katılması için sesleniyordu.

Vin havuzun içine adımını attı. Havuz onun dokunuşuna direndi ama ayağı yavaş yavaş batmaya başladı. Vin öne doğru adım atarak havuzun merkezine doğru yürüdü, batarken bekliyordu. Saniyeler içinde havuz göğsüne kadar çıkmıştı, ışıldayan sıvı her tarafındaydı.

Bir nefes aldı, sonra da başını geriye doğru yatırıp, havuz onu kaplayarak yüzünü de örterken yukarıya doğru baktı.

Sazed tökezleyerek merdivenlerden aşağı iniyordu, titreyen parmaklarının arasında mumu kavramıştı. Ham arkasından sesleniyordu. Aşağıdaki sahanlıkta şaşkın bir Dikiz'in yanından geçti ve oğlanın sorularını duymazdan geldi.

Ancak mağaranın zeminine doğru inmeye başlarken yavaşladı. Kayaların içinden küçük bir titreşim geçti.

Her nasılsa, çok geç kalmış olduğunu anladı.

Güç üzerine bir anda çöktü.

Vin sıvının onun üzerine abandığını, vücudunun içine sızdığını, süzüldüğünü, derisindeki gözenekleri ve açıklıkları zorlayarak içeri girdiğini hissetti. Çığlık atmak için ağzını açtı ama sıvı oradan da içeriye dalarak gırtlağını doldurdu, ağzını tıkadı.

Ani bir alevlenmeyle kulak memesi acımaya başladı. İnleyerek küpesini çekip çıkardı, derinliklere doğru batması için bıraktı. Kemerini de çözerek onun da Allomantik şişecikleriyle birlikte gitmesine izin verdi, üzerinde kalan bütün metallerden kurtulmuştu.

Sonra yanmaya başladı. Bu hissi tanımıştı: tam olarak midesinde yanan metallerin hissiyle aynıydı, yalnız bu bütün vücudundan geliyordu. Derisi harlandı, kasları alevlendi, hatta kemikleri bile tutuşmuş gibiydi. Nefes nefese kaldı ve gırtlağındaki metalin gitmiş olduğunu fark etti.

Vin parlıyordu. İçindeki, sanki patlayarak dışarı çıkmaya çalışan güce hissetti. Bu lehim yakarak kazandığı güç gibiydi ama inanılmayacak kadar daha kuvvetliydi. İnanılmaz bir kapasitesi olan bir güçtü. Vin'in anlama yetisinin ötesindeydi ama zihnini de genişletiyor, onu büyümeye ve şu anda elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu algılamaya zorluyordu.

Vin dünyayı yeniden yaratabilirdi. Sisleri geriye itebilirdi. Elinin bir hareketiyle milyonları doyurabilir, kötüleri cezalandırabilir, zayıfları koruyabilirdi. Kendi kendisine karşı huşu duydu. Etrafındaki mağara sanki şeffafmış gibiydi ve Vin bütün dünyanın gözlerinin önünde yayıldığını gördü; hayatın sadece kutupların etrafındaki küçük, minicik bölgelerde var olabileceği muhteşem bir küreydi. Vin bunu da düzeltebilirdi. O her şeyin daha iyisini yapabilirdi. O...

O Elend'i de kurtarabilirdi.

Aşağıya baktı ve onun ölmekte olduğunu gördü. Neyin yanlış olduğunu anında algılamıştı. Vin onun hasar görmüş derisini ve kesilmiş organlarını tamir edebilirdi.

Bunu yapmamalısın çocuğum.

Vin şokla başını kaldırdı.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun, dedi Ses ona fısıldayarak. Yaşlı bir sesti. Şefkatli.

"Onu kurtarmak zorundayım!" diye haykırdı Vin.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Ve biliyordu da. Vin bunu gördü; sanki bir görüymüş gibi Rashek'i gördü, onun gücü kendisine aldığı zamanı. Vin onun yarattığı felâketleri gördü.

Ya hep, ya hiçti. Bir açıdan Allomansi gibiydi. Eğer Vin gücü alırsa, birkaç saniye içinde onu yakarak tüketmek zorunda kalacaktı. İstediği şekilde dünyayı tekrar yaratabilirdi ama sadece kısa bir süre için.

Ya da... gücü serbest bırakabilirdi.

Benim Zifir'i yenmem gerekiyor, dedi Ses.

Vin bunu da gördü. Sarayın dışında, şehirde, tüm imparatorluk boyunca. Sislerin içindeki insanlar titriyor, düşüyordu. Neyse ki pek çoğu içeride kalmışlardı. Skaaların gelenekleri içlerinde hâlâ güçlüydü.

Ancak bazıları dışarıdaydı. Onlar Kelsier'in sislerin onları incitemeyeceği sözüne güvenmişlerdi. Ama artık incitiyordu. Sisler değişmişlerdi, ölüm getiriyorlardı.

Zifir işte *buydu.* Öldüren sisler. Bütün dünyayı yavaş yavaş kaplamakta olan sisler. Ölümler münferitti; Vin pek çok kişinin düşüp öldüğünü gördü ama diğerleri sadece hastalanıyorlardı ve daha başkaları ise sanki hiçbir sorun yokmuş gibi sislerin içinde geziniyorlardı.

Daha kötüsü olacak, dedi Ses sessizce. *Öldürecek ve yok edecek. Ve eğer sen onu kendi başına durdurmaya kalkarsan, dünyayı harap edeceksin, Rashek'in de senden önce yapmış olduğu gibi.*

"Elend..." diye fısıldadı Vin. Yerde kan içinde yatmakta olan Elend'e doğru döndü.

O anda Vin bir şeyi hatırladı. Sazed'in söylemiş olduğu bir şeyi. *Onu, onun*

arzularına güvenecek kadar çok sevmeniz gerekir, demişti ona Sazed. *Siz ona, sizin en iyisi olduğunu* varsaydığınız *şeye değil de onun gerçekten istediği şeye saygı duymayı öğrenmezseniz bu aşk değildir...*

Vin Elend'in ağlamakta olduğunu gördü. Onun kendisine odaklandığını gördü ve onun ne istediğini gördü. O halkının yaşamasını istiyordu. O dünyanın barışa kavuşmasını ve skaaların özgür olmalarını istiyordu.

O Zifir'in yenilmesini istiyordu. Halkının güvenliği onun için kendi hayatından daha değerliydi. Çok daha değerli.

Sen ne yapılacağını bileceksin, demişti o Vin'e daha biraz önce. *Ben sana güveniyorum...*

Vin gözlerini kapattı ve yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Görünüşe göre tanrılar da ağlayabiliyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gücü serbest bıraktı. Bir tanrı olma becerisini ellerinde tutuyordu ve ondan vazgeçti, gücü beklemekte olan boşluğa saldı. Elend'den vazgeçti.

Çünkü onun istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

Mağara anında sallanmaya başladı. Vin içindeki harlayan güç sökülüp alınırken haykırdı, boşluk açgözlülükle gücü emiyordu. Vin parıltısı sönerken çığlık attı, sonra da şimdi boşalmış olan havuzun içine düşerek başını kayalara çarptı.

Mağara sallanmaya devam etti, tavandan toz ve taş parçaları düşüyordu. Ve ondan sonra, gerçeküstü bir berraklık anında Vin tek, net bir kelimenin zihninin içinde çınladığını duydu.

KURTULDUM!

...çünkü onun orada hapsedilmiş olan şeyi serbest bırakmasına izin verilemez.

59

VİN YATMIŞ, SESSİZCE AĞLIYORDU.

Mağara sessizdi, fırtına dinmişti. Varlık gitmiş ve zihninin içindeki gümlemeler de en sonunda susmuştu. Burnunu çekti, kolları Elend'in etrafına dolanmış, o son birkaç nefesini verirken ona sarılıyordu. Yardım için çığlık atmış, Ham ve Dikiz'e seslenmişti ama hiçbir cevap alamamıştı. Onlar çok uzaktaydılar.

Vin kendisini soğuk hissediyordu. Boş. O kadar çok gücü elinde tuttuktan, sonra da bu koparılarak elinden alındıktan sonra, Vin kendisini bir hiç gibi hissediyordu. Ve Elend öldüğü zaman, gerçekten olacağı şey de oydu.

Ne anlamı var ki? diye düşündü. *Hayatın bir anlamı yok. Ben Elend'e ihanet ettim. Ben dünyaya ihanet ettim.*

Ne olduğundan emin değildi ama bir şekilde korkunç, korkunç bir hata yapmıştı. En kötüsü ise Vin'in doğru şeyi yapmak için o kadar çok çalışmış olmasıydı, ona ne kadar çok acı verirse versin.

Tepesinde yükselen bir şeyler vardı. Vin başını kaldırarak sis ruhuna baktı ama öfke bile hissetmeyi başaramıyordu. Şu anda herhangi bir şey hissedebilmesi mümkün değildi.

Ruh bir kolunu kaldırarak işaret etti.

"Bitti," diye fısıldadı Vin.

Ruh daha da ısrarcı bir şekilde işaret etti.

"Onlara zamanında yetişemem," dedi Vin. "Dahası, ben kesiğin ne kadar kötü olduğunu *gördüm*. Güç elimdeyken gördüm. Onların hiçbirisinin yapabileceği bir şey yok, Sazed'in bile. O yüzden sen de şimdi sevinebilirsin. İstediğini aldın..." Vin'in sesi azalarak kesildi. Ruh Elend'i neden bıçaklamıştı?

Beni onu iyileştirmeye zorlamak için, diye düşündü. *Benim... gücü serbest bırakmama engel olmak için.*

Vin gözlerini kırpıştırdı. Ruh kolunu salladı.

Vin yavaş yavaş, uyuşmuş bir şekilde ayağa kalktı. Trans hâlinde ruhun birkaç adım öteye süzülerek yerdeki bir şeye işaret etmesini izledi. Şimdi havuz boş olduğu için oda karanlıktı ve sadece Elend'in feneriyle aydınlatılıyordu. Ruhun neye işaret ettiğini görmek için Vin kalay harlamak zorunda kaldı.

Bir çömlek parçası. Elend'in odanın arka tarafındaki çıkıntıdan aldığı ve elinde tutmakta olduğu disk. Elend yere düştüğü zaman kırılmıştı.

Sis ruhu ısrarla işaret etti. Vin yaklaştı ve eğildi, parmakları diskin merkezinde duran küçük metal parçasını buldu.

"Bu ne?" diye fısıldadı.

Sis ruhu döndü ve tekrar Elend'e doğru süzüldü. Vin sessizce arkasından yürüdü.

Elend hâlâ hayattaydı. Zayıflıyormuş gibi görünüyordu ve daha az titriyordu. Ürpertici bir şekilde, ölüme yaklaştıkça sanki biraz daha fazla kontrolünü kazanıyormuş gibi görünüyordu. Vin diz çökerken Elend ona baktı ve dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu.

"Vin..." diye fısıldadı Elend.

Vin onun yanına çökerek metal boncuğuna baktı, sonra da ruha doğru başını kaldırdı. Hareketsiz bir şekilde duruyordu. Vin boncuğu parmaklarının arasında çevirdi, sonra da yutmak için harekete geçti.

Ruh ellerini sallayarak ısrarla hareketlendi. Vin durakladı ve ruh Elend'e işaret etti.

Ne? diye düşündü Vin. Ancak gerçekten de düşünebilecek bir hâlde değildi. Metali Elend'e doğru uzattı. "Elend," diye fısıldadı yakınına eğilerek. "Bunu yutman gerekiyor."

Elend'in onu anlayıp anlamadığından emin değildi, gerçi başıyla onaylarmış gibi göründü. Vin metal parçasını onun ağzına yerleştirdi. Dudakları hareket etti ama tıkanmaya başladı.

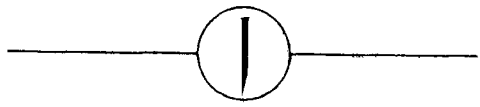
Ona yutması için bir şeyler vermem gerek, diye düşündü. Kullanabileceği tek şey metal şişeciklerinden birisiydi. Boş kuyunun içine uzanarak küpesini ve kemerini geri aldı. Bir şişeciği kemerinden çıkardı, sonra da sıvıyı Elend'in ağzından içeri döktü.

Elend zayıfça öksürmeye devam etti ama sıvı işini yapmış, metal boncuğunu yutabilmesini sağlamıştı. Vin diz çöktü, kendisini o kadar güçsüz hissediyordu ki. Daha saniyeler önce olduğu durumla arasında iç karartıcı bir zıtlık vardı. Elend gözlerini kapattı.

Sonra, garip bir şekilde, yanaklarına renk dönmeye başladı. Vin eğilerek onu izledi, kafası karışmıştı. Yüzündeki ifade, yatış şekli, derisinin rengi...

Vin tunç yaktı ve şok içinde Elend'den yayılan titreşimler hissetti.

Lehim yakıyordu.

SONDEYİŞ

İKİ HAFTA SONRA, YALNIZ BİR şekil Seran Kabinesi'ne vardı.

Sazed Luthadel'den sessizce ayrılmıştı, düşünceleri ve Tindwyl'in kaybı yüzünden dertliydi. Bir not bırakmıştı. Luthadel'de kalamazdı. Şu anda olmazdı.

Sisler hâlâ öldürüyordu. Geceleri dışarı çıkan insanlara belirlenebilir herhangi bir düzen olmaksızın, rasgele saldırıyorlardı. Pek çok kişi ölmüyor, sadece hasta oluyordu. Bazıları ise ölüyordu. Sazed ölümlere ne anlam vereceğini bilemiyordu. Umurunda olup olmadığından bile emin değildi. Vin Miraç Kuyusu'ndan serbest bırakmış olduğu dehşet verici bir şeylerden bahsetmişti. O Sazed'in araştırma yapmayı ve onun tecrübesini kaydetmeyi isteyeceğini ummuştu.

Bunun yerine Sazed şehirden ayrılmıştı.

Ağırbaşlı, çelik kaplanmış odalar boyunca ilerledi. Yarı yarıya şu ya da bu Sorgucu tarafından karşılanmayı beklemişti. Belki de Marsh tekrar onu öldürmeye çalışırdı. O ve Ham Luthadel'in altındaki depo mağaradan geri dönene kadar, Marsh tekrar ortadan kaybolmuştu. Onun işi, görünüşe göre, bitmişti. Sazed'i Vin'i durdurmaktan yeteri kadar uzun süre alıkoymuştu.

Sazed merdivenlerden aşağıya indi, işkence odasını geçti ve en sonunda da haftalar önce Kabine'ye yaptığı ilk ziyaret sırasında gelmiş olduğu küçük taştan odaya girdi. Torbasını yere bıraktı, yorgun parmaklarıyla uğraşarak açtı, sonra da başını kaldırarak büyük çelik plakaya baktı.

Kwaan'ın son sözleri bakışına karşılık veriyordu. Sazed diz çökerek torbasından dikkatli bir şekilde bağlanmış olan bir evrak çantası çıkardı. İpini çözdü, sonra da aylar önce bizzat bu odanın içinde alınmış olan orijinal baskısını çıkardı. İnce kâğıdın üzerindeki parmak izlerini tanıyor, karakalem darbelerinin kendisine ait olduğunu biliyordu. Lekelemiş olduğu yerleri tanıyordu.

Gittikçe artan bir gerginlikle baskıyı kaldırdı ve duvardaki metal plakanın üzerine yapıştırdı.

Ve ikisi birbirini tutmuyordu.

Sazed geriye doğru bir adım attı, şimdi şüpheleri de kanıtlanmış olduğuna göre ne düşüneceğinden emin değildi. Baskı hissiz parmaklarının arasından kaydı ve gözleri plakanın en sonundaki cümleyi buldu. Son cümle, sis ruhunun tekrar ve tekrar yırtıp atmış olduğu o cümle. Çelik plakanın üzerindeki orijinal cümle, Sazed'in yazmış ve üzerinde çalışmış olduğu cümleden farklıydı.

Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı, diye yazıyordu Kwaan'in antik kelimeleri, *çünkü onun orada hapsedilmiş olan şeyi serbest bırakmasına izin verilemez.*

Sazed sessizce yere oturdu. *Hepsi bir yalanmış*, diye düşündü uyuşmuş bir şekilde. *Terris halkının dini... Sırdaşların arayarak, anlamaya çalışarak bin yılı harcadığı şey, bir yalanmış. Sözde kehanetler, Çağların Kahramanı... bir uydurmaymış.*

Bir numaraymış.

Böylesine bir yaratık için özgürlüğünü kazanmanın daha iyi ne yolu olabilirdi? İnsanlar kehanetlerin adına ölürdü. İnanmayı, umut edebilmeyi arzuluyorlardı. Eğer birileri, ya da bir şeyler, bu enerjiyi eline geçirebilir, çarpıtabilirse, ne kadar inanılmaz şeyler başarılabilirdi...

Sazed başını kaldırarak duvardaki kelimeleri okudu, bir kere daha ikinci yarısını okuyordu. Plakanın üzerinde kendi baskısındakinden farklı olan paragraflar vardı.

Ya da, daha doğrusu, onun baskısı bir şekilde değiştirilmişti. Varlığın Sazed'in okumasını istediği şeyleri yansıtacak şekilde değiştirilmişti. *Bu kelimeleri çelik üstüne yazıyorum*, diyordu Kwaan'ın ilk kelimeleri, *çünkü metale basılmamış hiçbir şeye güvenilemez.*

Sazed başını iki yana salladı. O cümleye dikkat etmiş olmaları gerekirdi. Sazed'in ondan sonra incelemiş olduğu her şey görünüşe göre bir yalandı. Başını kaldırıp gözleriyle içeriğini tarayarak plakaya baktı, son bölüme geldi.

Ve böylece, iddiamın odağına geliyorum, yazıyordu. *Özür dilerim. Kelimelerimi çeliğe dökmek için zorlanır, bu donmuş mağarada oturmuş karalarken bile, boş yere gevezelik etmeye meyilliyim.*

Sorun şu. İlk başta Alendi'ye inanmış olsam da, daha sonradan şüphe duymaya başladım. O işaretlere uyuyormuş gibi görünüyordu, doğru. Ama, eh, bunu nasıl izah edebilirim?

O işaretlere aşırı uygun olabilir miydi?

Sizin ne karşılık vereceğinizi biliyorum. Beklenti hakkında konuşuyoruz, önceden yazılmış olan şeylerden, eski zamanlardaki en büyük kâhinlerimiz tarafından verilmiş olan sözlerden. Elbette Çağların Kahramanı kehanetlere uyacak. Onlara kusursuz bir şekilde uyacak. Ana fikir de bu zaten.

Ama yine de... bütün bunlarda bir şeyler o kadar kolay görünüyor ki. Sanki biz bir kahramanın doğal olarak ortaya çıkmasına izin vermek yerine, kehanetlerimize uyması için bir tane oluşturmuşuz gibi geliyor. Endişem buydu, kardeşlerim en sonunda inanmaya istekli bir şekilde bana geldikleri zaman beni duraklatmış olması gereken şey buydu.

Ondan sonra, başka sorunları da görmeye başladım.

Bazılarınız benim meşhur hafızamı duymuş olabilir. Bu doğru, benim bir sayfanın üzerindeki kelimeleri bir an içinde ezberlemek için bir Ferusimyacı'nın metalaklına ihtiyacım yok. Ve sizlere söylüyorum, isterseniz bana aptal deyin, ama kehanetlerin kelimeleri değişiyor.

Değişiklikler küçük. Hatta akıllıca. Burada bir kelime, şurada hafif bir kayma. Ama sayfaların üzerindeki kelimeler benim hafızamdakilerden farklı. Diğer Cihanelçileri benimle alay ediyor, çünkü onların kitapların ve kehanetlerin değişmemiş olduğunu kanıtlamak için metalakılları var.

Ve bu nedenle de, benim yapmak zorunda olduğum büyük ilan şu. Bizim Çağların Kahramanı'nın gelmiş olduğuna ve onun Miraç Kuyusu'na gitmek zorunda olduğuna inanmamızı isteyen bir şey, bir kuvvet var. Bir şeyler kehanetleri Alendi'ye daha kusursuz bir şekilde işaret etmeleri için değiştiriyor.

Ve bu kuvvet her ne ise, bir Ferusimyacı'nın metalaklının içindeki kelimeleri de değiştirebiliyor.

Diğerleri bana deli diyorlar. Söylemiş olduğum gibi, bu doğru olabilir. Ama deli bir adam bile başkalarınınkiler yerine kendi aklına, kendi tecrübelerine güvenmek zorunda değil midir? Ben ne ezberlediğimi biliyorum. Diğer Cihanelçileri tarafından şimdi tekrar edilmekte olanın ne olduğunu da biliyorum. Bu ikisi aynı değil.

Ben bu değişimlerin arkasında bir kurnazlık olduğunu hissediyorum, incelikli ve zekice bir aldatmaca. Son iki yılı sürgünde geçirdim, değişikliklerin ne anlama gelebileceğini keşfetmeye çalışarak. Sadece tek bir sonuca varabildim. Bir şeyler bizim dinimizin kontrolünü eline geçirmiş, kötücül bir şey, güvenilemez bir şey. Yanlış yönlendiriyor ve gölgeliyor. Alendi'yi yok etmek için kullanıyor, onu ölüm ve kederden bir yol boyunca sürüklüyor. Onu bin yıllık gücün toplanmış olduğu Miraç Kuyusu'na doğru çekiyor. Zifir'i de insanoğlunu daha çaresiz kılmanın, bizi onun arzu ettiği gibi davranmak için zorlamanın bir yolu olarak göndermiş olduğunu ancak tahmin edebiliyorum.

Kehanetler değişti. Onlar şimdi Alendi'nin aldığı zaman güçten vazgeçmek zorunda olduğunu söylüyorlar. Bu bir zamanlar metinlerin ima etmiş olduğu şey değil, eskiden daha belirsizlerdi. Ancak öte yandan yeni hâlleri bunu sanki ahlaki bir zorunlulukmuş gibi gösteriyor. Artık metinler eğer Çağların Kahramanı gücü kendisine alacak olursa, korkunç bir sonucu olacağına işaret ediyor.

Alendi de onların inandıklarına inanıyor. O iyi bir adam; her şeye rağmen, o iyi bir adam. Fedakâr bir adam. Gerçekten de, onun bütün hareketleri; sebep olduğu bütün ölümler, yıkımlar ve acılar, onu derinden incitti. Bütün bu şeyler, aslına bakılırsa, onun açısından bir tür fedakârlıktı. O kendi gördüğü kadarıyla herkesin iyiliğine ulaşmak için, kendi iradesinden vazgeçmeye alışkın.

Hiç şüphem yok ki, eğer Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşacak olursa gücü alacak ve sonra, sözde çoğunluğun iyiliği uğruna, onu bırakacak. Gücü bu metinleri değiştirmiş olan o kuvvetin eline teslim edecek. Gücü onu savaşa götürmüş olan,

onu öldürmesi için kışkırtan, onu kurnazlıkla kuzeye doğru çekmiş olan bu yıkıcı kuvvetin eline teslim edecek.

Bu şey Kuyu'da toplanmakta olan gücü istiyor ve bunu alabilmek için de dinimizin en kutsal inançlarına tecavüz etti.

Ve böylece ben son bir kumar oynadım. Yalvarmalarımın, öğretilerimin, itirazlarımın ve hatta ihanetlerimin hepsi etkisiz kaldı. Alendi'nin artık başka danışmanları var, ona kendisinin duymayı istediği şeyi söyleyenler.

Benim genç bir yeğenim var, Rashek adında. O bütün Khlennium'dan kıskanç bir gencin tutkusuyla nefret ediyor. Alendi'den, ikisi asla karşılaşmamış olsalar bile, daha da şiddetli bir şekilde nefret ediyor; çünkü Çağların Kahramanı olarak bizi ezenlerden biri seçildiği için ihanete uğradığını hissediyor.

Alendi'nin Terris dağlarında kılavuzlara ihtiyacı olacak. Ben Rashek'i bu kılavuzların kendisi ve güvendiği arkadaşları olmasını sağlamakla görevlendirdim. Rashek Alendi'yi yanlış yöne doğru götürmeye, aklını çelmeye, cesaretini kırmaya ya da başka bir şekilde arayışına engel olmaya çalışacak. Alendi kandırılmış olduğunu, hepimizin kandırılmış olduğunu bilmiyor, ve artık beni dinlemiyor.

Eğer Rashek yolu saptırmayı başaramayacak olursa, oğlana onu öldürmesini tembih ettim. Bu uzak bir umut. Alendi suikastçılardan, savaşlardan ve felaketlerden kurtuldu. Ama yine de onun Terris'in donmuş dağlarında en sonunda savunmasız kalacağını umut ediyorum. Bir mucizenin gerçekleşmesini umut ediyorum.

Alendi Miraç Kuyusu'na ulaşamamalı, çünkü onun orada hapsedilmiş olan şeyi serbest bırakmasına izin verilemez.

Sazed arkasına yaslandı. Bu son darbeydi, onun inancından geride kalmış ne varsa onu da öldüren son vuruş.

O anda anladı ki, artık bir daha asla inanmayacaktı.

Vin Elend'i şehir duvarının üzerinde durmuş, Luthadel şehrine yukarıdan bakarken buldu. Beyaz bir üniforma giyiyordu, Tindwyl'in onun için yaptırmış olduklarından bir tanesi. Elend sadece birkaç hafta önce olduğundan daha... sertmiş gibi görünüyordu.

"Uyanmışsın," dedi Vin yanına gelerek.

Elend başıyla onayladı. Ona bakmadı ama telaşlı halkıyla şehri izlemeye devam etti. Yeni elde ettiği Allomansi'nin iyileştirici gücüne rağmen epey uzun bir süreyi yatakta hezeyan içinde geçirmişti. Lehimle bile hekimler onun sağ kalıp kalmayacağından emin olamamışlardı.

Kalmıştı. Ve tıpkı gerçek bir Allomanser gibi, zihninin açıldığı ilk günde ayaklanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Elend.

Vin başını iki yana sallayarak siperin taşlarına yaslandı. O korkunç, gümleyen sesi hâlâ duyabiliyordu. KURTULDUM...

"Ben bir Allomanser'im," dedi Elend.

Vin başıyla onayladı.

"Görünüşe göre Sissoylu," diye devam etti.

"Sanırım... biz artık onların nereden gelmiş olduğunu biliyoruz," dedi Vin. "İlk Allomanserler'in."

"Güce ne oldu? Ham'in bana verilecek düzgün bir cevabı yoktu ve diğer herkesin bildiği tek şey de söylentiler."

"Ben bir şeyi serbest bıraktım," diye fısıldadı Vin. "Serbest bırakılmaması gereken bir şeyi, beni Kuyu'ya doğru çekmiş olan bir şeyi. Onu aramaya hiç gitmemiş olmam gerekirdi Elend."

Elend sessizlik içinde durdu, hâlâ şehre bakıyordu.

Vin dönerek başını onun göğsüne gömdü. "Korkunçtu," dedi. "Bunu hissedebiliyordum. Ve ben onu serbest bıraktım."

En sonunda Elend kollarını Vin'in etrafına sardı. "Sen elinden gelenin en iyisini yaptın Vin," dedi. "Hatta sen doğru olan şeyi yaptın. Sana söylenen ve öğretilen her şeyin, yapmak için hazırlandığın her şeyin yanlış olduğunu nasıl bilebilirdin ki?"

Vin başını sallayarak reddetti. "Ben Lord Hükümdar'dan bile daha kötüyüm. O en sonunda belki de kandırılmakta olduğunun farkına vardı ve gücü serbest bırakmak yerine kendisine almak zorunda olduğunu anladı."

"Eğer o iyi bir adam olsaydı Vin, bu diyara yaptığı bütün o şeyleri yapmazdı," dedi Elend.

"Ben çok daha beterini yapmış olabilirim," dedi Vin. "Benim serbest bıraktığım bu şey... sislerin insanları öldürmesi ve gündüz de gelmeleri... Elend, biz ne yapacağız?"

Elend bir an için ona baktı, sonra da tekrar şehre ve şehir halkına doğru döndü. "Biz Kelsier'in bize öğrettiği şeyi yapacağız Vin. Sağ kalacağız."

İKİNCİ KİTABIN SONU

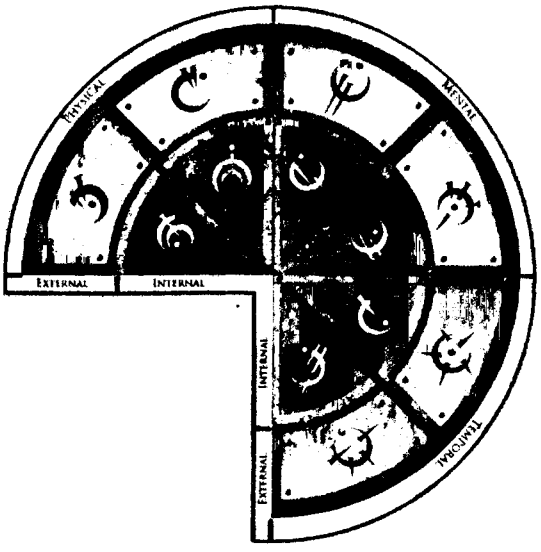
ARS ARCANUM

1. Metal Referans Tablosu

2. İsimler ve Terimler

3. Birinci kitabın özeti

Bu kitabın her bölümüne ilişkin dipnotları, silinmiş sahneleri, aktif bir bloğu ve dünyayla ilgili daha geniş bilgileri www.brandonsanderson.com adresinde bulabilirsiniz.

METAL REFERANS TABLOSU

METAL	ALLOMANTİK GÜCÜ	FERUSİMYASAL GÜCÜ
Demir	Yakınlardaki metal kaynaklarını Çeker	Fiziksel ağırlık depolar
Çelik	Yakınlardaki metal kaynaklarını İter	Fiziksel hız depolar
Kalay	Duyuları güçlendirir	Duyuları depolar
Lehim	Fiziksel özellikleri güçlendirir	Fiziksel güç depolar
Pirinç	Duyguları Teskin eder (bastırır)	Isı depolar
Çinko	Duyguları Körükler (alevlendirir)	Zihinsel hız depolar
Bakır	Allomantik titreşimleri gizler	Hatıraları depolar
Tunç	Allomantik titreşimlerin hissedilmesini sağlar	Uyanıklık depolar
Atiyum	Diğer kişilerin geleceğini gösterir	Yaş depolar
Malatiyum	Diğer kişilerin geçmişini gösterir	Bilinmiyor
Altın	Kişinin geçmişini gösterir	Sağlık depolar
Elektrum	Kişinin geleceğini gösterir	Bilinmiyor

İSİMLER VE TERİMLER

ALENDİ: Bin yıl önce, Lord Hükümdar'ın Miraç'ından önce dünyayı fethetmiş olan bir adam. Vin Lord Hükümdar'ın sarayında onun günlüğünü buldu ve ilk başta onun Lord Hükümdar olduğunu düşündü. Daha sonra hizmetkârı Rashek'in onu öldürerek yerine geçmiş olduğu ortaya çıktı. Alendi, Terrisli bir âlim olan Kwaan'ın dostu ve öğrencisiydi. Kwaan Alendi'nin Çağların Kahramanı olabileceğini düşünmüştü.

ALLOMANSİ: Kişinin metalleri vücudun içinde yakarak özel beceriler kazanmasını sağlayan mistik ve kalıtsal bir güç

ALLOMANTİK METALLER: Sekiz temel Allomantik metal vardır. Bunlar bir temel metal ve onun alaşımı olmak üzere çiftler hâlinde olur. Ayrıca içsel (kalay, lehim, bakır, tunç) ve dışsal (demir, çelik, çinko, pirinç) metaller olarak dörtlü iki gruba da ayrılabilirler. Uzun bir süre boyunca sadece iki tane daha başka Allomantik metal olduğu varsayılmıştı: altın ve atiyum. Ancak altın ve atiyumun alaşımlarının keşfedilmesi metallerin sayısını on ikiye çıkarmıştır. Daha başka metaller hakkında da söylentiler vardır, bir tanesi keşfedilmiştir (Bkz. Alüminyum)

ALLOMANTİK TİTREŞİM: Metal yakmakta olan bir Allomanser tarafından yayılmakta olan sinyal. Sadece tunç yakmakta olan bir kişi Allomantik titreşimleri "duyabilir".

ALLRİANNE: Lord Ashweather Cett'in tek kızı.

ALÜMİNYUM: Vin'in Lord Hükümdar'ın sarayında yakmaya zorlanmış olduğu bir metal. Bir zamanlar sadece Çelik Sorgucular tarafından bilinen bu metal, yakıldığı zaman bir Allomanser'in bütün diğer metal rezervlerini tüketir. Alaşımı, eğer varsa, bilinmemektedir.

AMARANTA: Straff Venture'nın metreslerinden bir tanesi. Bir otacı.

ARAYICI (ALLOMANTİK): Tunç yakabilen bir Siskan.

ASHWEATHER: Lord Cett'in ismi.

ATİYUM: Eskiden Hathsin Çukurları'ndan elde edilen garip bir metal. Yerin altındaki mağaralardaki kristal ceplerin içinde oluşan küçük jeotlar hâlinde toplanırdı.

BAKIRBULUTU: Bakır yakan bir kişi tarafından oluşturulan görünmez, engelleyici alan. Eğer bir Allomanser bir bakırbulutunun içinde metal yakarsa, Allomantik titreşimleri tunç yakan kişilerden gizlenmiş olur. "Bakırbulutu" terimi ayrıca bazen bir Dumancı'yı (bakır yakabilen bir Siskan) ifade etmek için de kullanılır.

BIRAKMAK (FERUSİMYASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalakla erişmeyi bırakarak içindeki güçten daha fazla çekmemesi.

BOXING: Argoda imparatorluğun altın sikkesi için kullanılan isim. İsim sikkenin üzerindeki Lord Hükümdar'ın sarayı Kredik Shaw'ın, ya da içinde oturduğu "kutucuğunun" resminden gelir.

BREEZE: Kelsier'in çetesinden bir Teskinci, şimdi Elend'in en önce gelen danışmanlarından bir tanesi.

ALEVDİYAR: Son İmparatorluk'un sınırlarını çevreleyen çöller.

CAMON: Vin'in eski çetebaşı. Onu sık sık döven sert bir adam olan Camon, Kelsier tarafından sürüldü. Daha sonra Sorgucular tarafından öldürüldü.

CETT: Lord Ashweather Cett, Batı Salahiyet'te güç kazanmayı başararak öne çıkmış olan kral. Anavatanı Fadrex Şehri'dir.

CHANNEREL: Luthadel'in içinden geçen nehir.

CİHANELÇİSİ: Miraç öncesi Terrisli Ferusimyacıların bir hizbi. Daha sonraki Sırdaşlar Tarikatı Cihanelçileri'ni temel almıştı.

CLADENT: Clubs'ın gerçek adı.

CLUBS: Kelsier'in çetesinden bir Dumancı, şimdi Elend'in ordularının generali. Eskiden skaa bir marangozdu.

ÇAĞLARIN KAHRAMANI: Terris halkının kehanetlerde geçen mitolojik kurtarıcısı. Geleceği ve Miraç Kuyusu'ndaki gücü alacağı, ondan sonra da dünyayı Zifir'den kurtarmak için gücü serbest bırakacak kadar özverili olacağı söylenir. Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu düşünülmüştü ama o arayışını tamamlayamadan önce öldürüldü.

ÇEKMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; demir ile metalleri ya da çinko ile insanların duygularını, Çekmek.

ÇELİK NEZARET: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfı, az sayıda Çelik Sorgucu ve obligatör denilen büyük bir rahip kitlesinden oluşurdu. Çelik Nezaret sadece dinsel bir organizasyon değil, aynı zamanda Son İmparatorluk'un idari çerçevesiydi.

ÇELİK SORGUCULAR: Bir grup garip yaratık, Lord Hükümdar'a hizmet eden rahipler. Kafalarında gözlerinin içinden çakılmış kazıklar vardır ancak yaşamaya devam ederler. Ona fanatik derecede bağlıydılar ve öncelikli olarak Allomantik güçleri olan skaaları avlamak ve öldürmek için kullanılırlardı. Bir Sissoylu'nun tüm güçlerine ve bazı başka şeylere de sahiplerdir.

ÇÖKÜŞ: Lord Hükümdar'ın ölümü ve Son İmparatorluk'un yıkılışı.

DEMİRÇEKMEK: Allomantik olarak demir yakarken bir metali Çekmek. Bu Çekme metal cismin üzerine bir kuvvet uygulayarak, onu doğrudan Allomanser'e doğru çeker. Eğer destek olarak da bilinen metal nesne Allomanser'den daha ağır ise, Allomanser'in kendisi metale doğru Çekilecektir.

DEMİRGÖZ: Marsh'ın çetedeki lakabı.

DESTEK (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in demir ya da çelik yakarken Çektiği ya da İttiği bir metal parçasını tarif etmek için kullanılan bir terim.

DİKİZ: Kelsier'in çetesindeki bir Kalaygöz. Çetenin en genç üyesi olan Dikiz Lord Hükümdar devrildiği zaman sadece on beş yaşındaydı. Clubs'ın yeğeni ve bir zamanlar karmaşık bir sokak argosu kullanmasıyla bilinirdi.

DOCKSON: Kelsier'in eski sağ kolu, şimdi Kelsier ölmüş olduğu için çetesinin gayri resmi lideri. Herhangi bir Allomantik gücü yoktur.

DOX: Dockson'ın lakabı.

DUMANCI (ALLOMANTİK): Bakır yakabilen bir Alloanser. Ayrıca bir Bakırbulutu olarak da bilinir.

ELEND VENTURE: Merkez Salahiyet'in kralı, Straff Venture'nın oğlu.

ERİŞMEK (FERUSİMYASAL): Bir Ferusimyacı'nın metalakıllarının içinden güç çekmesi. Allomanserler tarafından kullanılan "yakmak" teriminin paralelidir.

FADREX: Batı Salahiyet'te sağlam tahkim edilmiş, mütevazı büyüklükte bir şehir. Ashweather Cett'in anavatanı ve başkenti. Varlık Kantonu için birincil bir depolama bölgesi.

FELT: Bir zamanlar Straff'ın casuslarından biri olan adam, Luthadel'ın düşüşü sırasında Straff'ın çalışanlarının pek çoğu gibi terk edilmiştir. Onun yerine Elend'e hizmet etmektedir.

FERSON PENROD: Luthadel'de kalmış olan en önde gelen asillerden birisi. Elend'in Parlamentosunun bir üyesi.

GNEORNDIN: Ashweather Cett'in tek oğlu.

GORADEL: Eskiden Luthadel Garnizonu'nda bir asker olan Goradel, Vin'in gizlice içeri sızmaya ve Lord Hükümdar'ı öldürmeye karar verdiği gece sarayı koruyordu. Vin onu taraf değiştirmeye ikna etti ve o da daha sonra Elend'i onu kurtarmaya çalışması için saraya getirdi. Şimdi Elend'in muhafızlarından biri.

HAM: Kelsier'in çetesinde bir Haydut, şimdi Elend'in saray muhafızlarının komutanı.

HAMMOND: Ham'in gerçek adı.

HARLAMAK (ALLOMANTİK): Daha hızlı yanması pahasına, bir Allomantik metalden biraz daha fazla güç çekmek .

HATHSİN ÇUKURLARI: Bir zamanlar Son İmparatorluk'ta atiyum üreten tek yer olan bir mağaralar ağı. Lord Hükümdar burada mahkûmları çalıştırırdı. Kelsier, ölümünden kısa bir süre önce Çukurlar'ın atiyum üretme yetisini yok etti.

HATHSİN FİRARİSİ: Hathsin Çukurları'ndaki hapishane kamplarından kaçtığı bilinen tek mahkûm olduğu için Kelsier'e takılmış olan bir isim.

HATHSİN: Bkz. Hathsin Çukurları.

HAYDUT (ALLOMANTİK): Lehim yakabilen bir Siskan.

HUŞBELASI: Sık bulunan bir zehir.

İTMEK (ALLOMANTİK): Allomansi kullanarak bir şeyleri; çelik ile metalleri ya da pirinç ile insanların duygularını İtmek.

JANARLE: Straff Venture'nın ikinci komutanı.

JASTES LEKAL: Lekal Evi'nin vârisi, Elend'in eski arkadaşlarından biri. Elend ve o sık sık Telden'le birlikte politika ve felsefe tartışırlardı.

KALAYGÖZ: Kalay yakabilen bir Siskan.

KANDRA: Ölü bir insanın vücudunu sindirebilen, sonra ise bu vücudu kendi etini kullanarak yeniden oluşturabilen garip bir yaratık ırkı. Taklit ettikleri kişinin kemiklerini alarak kullanırlar çünkü kandraların kendilerinin kemikleri yoktur. İnsanoğluna atiyum ile satın alınması gereken Kontrat'lar karşılığında hizmet ederler ve sishortlaklarıyla da akrabadırlar.

KANTON: Çelik Nezaret'in içinde bir alt kol.

KELL: Kelsier'nin lakabı.

KELSIER: Son İmparatorluk'taki en meşhur çetebaşı olan Kelsier, bir skaa ayaklanması çıkarmış ve Lord Hükümdar'ı devirmiş, ancak bunu yaparken öldürülmüştür. Bir Sissoylu'ydu ve Vin'in hocasıydı.

KHLENNIUM: Son İmparatorluk'un ortaya çıkışından önce var olan antik bir krallık. Alendi'nin memleketiydi.

KLİP (PARA): Son İmparatorluk'ta bakır imparatorluk sikkesi için kullanılan lakap. Sissoylular ve Sikkeciler tarafından zıplamak ve saldırmak için sık sık kullanılır.

KLİSS: Vin'in Luthadel sosyetesinden tanıdığı bir kadın. Daha sonra bir muhbir olduğu ortaya çıkmıştı.

KOLOSS: Lord Hükümdar tarafından Miraç sırasında yaratılmış, sonra da dünyayı fethetmekte kullanılmış olan yabani bir savaşçı ırkı.

KÖRÜKÇÜ (ALLOMANTİK): Çinko yakabilen bir Siskan.

KÖRÜKLEMEK (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in çinko yakarak kişinin duygularını Çekip alevlendirmesi.

KREDİK SHAW: Lord Hükümdar'ın Luthadel'deki sarayı. Eski Terris dilinde "Bin Kuleli Tepe" anlamına gelir.

KÜL YAĞMURU: Son İmparatorluk'ta sık sık Kül Dağları nedeniyle gökyüzünden kül yağar.

KÜL DAĞLARI: Miraç sırasında Son İmparatorluk'ta belirmiş olan, kül saçan yedi büyük yanardağ.

KWAAN: Miraç öncesinden bir Terrisli âlim. Bir Cihancılçisi'ydi ve yanlışlıkla Alendi'nin Çağların Kahramanı olduğu fikrine ilk kapılan kişiydi. Daha sonra fikrini değiştirerek eski dostuna ihanet etti.

LADRİAN: Breeze'in gerçek adı.

LEHİMKOL: Bir Haydut için kullanılan diğer terim, lehim yakabilen bir Sıskarı.

LORD HÜKÜMDAR: Bin yıl boyunca Son İmparatorluk'u yönetmiş olan imparator. Bir zamanlar adı Rashek'ti ve Alendi'nin tuttuğu Terrisli bir hizmetkârdı. Ancak Alendi'yi öldürdü, onun yerine Miraç Kuyusu'na gitti ve orada da gücü kendisine alarak Yükseldi. En sonunda Vin tarafından öldürüldü.

LORD RENOUX: Kelsier'in öldürdüğü, sonra da onu taklit etmesi için kandra OreSeur'u kiraladığı bir asil. Vin onun yeğeni Valette Renoux rolünü oynamıştı.

LORD YOMEN: Fadrex'te Cett'e politik açıdan rakip olan bir obligatör.

LUTHADEL: Son İmparatorluk'un başkenti ve dünyanın en büyük şehri. Luthadel kumaş fabrikaları, demirhaneleri ve muhteşem asil kaleleriyle bilinir.

MALATİYUM: Çoğu zaman On Birinci Metal olarak adlandırılmış olan, Kelsier'in keşfettiği metal. Kimse bunu nereden bulduğunu ya da neden Lord Hükümdar'ı öldürebileceğini düşündüğünü bilmiyor. Ancak gerçekten de en sonunda Vin'in imparatoru yenmek için ihtiyaç duyduğu ipucunu bulmasını sağlamıştır.

MARDRA: Ham'in karısı. Onun hırsızlık işlerine bulaşmaktan ya da çocuklarını onun hayat tarzının tehlikelerine maruz bırakmaktan hoşlanmaz ve genel olarak çetenin üyelerinden uzak durur.

METALAKIL: Bir Ferusimyacı tarafından bir tür depo olarak kullanılan metal parçası, içine belli özellikler doldurulur ve daha sonra geri alınabilir. Farklı metalakıllar metallerine göre isimlendirilir: kalayakıl, çelikakıl, vs.

MİRAÇ (LORD HÜKÜMDAR'IN): Miraç, Rashek'in Miraç Kuyusu'ndaki gücü aldığı zaman Lord Hükümdar olmasını tarif eden terimdir.

MİRAÇ KUYUSU: Terris efsanelerinden mitolojik bir güç noktası. Miraç Kuyusu'nun doğru zamanda ziyaret eden bir kişi tarafından kullanılabilecek büyülü bir güç rezervi barındırdığı söylenirdi.

NOORDEN: Luthadel'de kalarak Elend'e hizmet etmeyi seçen çok az sayıdaki obligatörden bir tanesi.

OBLIGATÖR: Lord Hükümdar'ın ruhban sınıfının bir üyesi. Ancak obligatörler sadece din görevlileri değildi, devletin bürokratları ve hatta bir casus ağıydı. Bir obligatörün şahit olmadığı yazılı ya da sözlü bir anlaşma, kanuni ya da ahlaki açıdan bağlayıcı kabul edilmezdi.

ORESEUR: Kelsier'in işe aldığı bir kandra. Eskiden Vin'in amcası Lord Renoux rolünü oynardı. Şimdi Kontrat'ı Vin'e ait.

PHILEN: Luthadel'in önde gelen tüccarlarından biri ve Elend'in Parlamentosunun bir üyesi.

RASHEK: Miraç'tan önce Terrisli bir hamal olan Rashek, Alendi tarafından ona Miraç Kuyusu'na olan yolculuğunda yardım etmesi için kiralanmıştı. Rashek'in Alendi'yle arası hiç iyi olmamıştı ve en sonunda onu öldürdü. Kuyu'daki gücü kendisine aldı ve Lord Hükümdar oldu.

REEN: Vin'in abisi, onu koruyan ve bir hırsız olarak eğiten kişi. Reen gaddar ve acımasızdı ama Vin'i deli annelerinden kurtarmış, sonra da çocukluğu sırasında korumuştu.

SALAHİYET (SON İMPARATORLUK): Son İmparatorluk'un bir eyaleti. Luthadel Merkez Salahiyet'tedir. Bunu çevreleyen dört salahiyete İç Salahiyetler denilir ve Son İmparatorluk'taki nüfusun ve kültürün büyük bir kısmını içerirler. Çöküş'ten sonra Son İmparatorluk parçalanmış ve farklı krallar iktidara gelerek çeşitli salahiyetlerin liderliğini ele geçirmeye çalışmışlar, sonuç olarak her bir salahiyeti kendi başına bir krallığa dönüştürmüşlerdir.

SAZE: Sazed'in çetedeki lakabı.

SAZED: Halkının isteklerine karşı çıkarak Kelsier'in çetesine katılmış olan Terrisli bir Sırdaş. Son İmparatorluk'un yıkılmasına yardım etti.

SHAN ELARIEL: Elend'in eski nişanlısı. Vin tarafından öldürülen bir Sissoylu.

SIRDAŞ (TERRİSLİ): "Sırdaş" çoğu zaman Ferusimyacının diğer bir ifadesi olarak kullanılır. Aslında Sırdaşlar kendilerini Miraç'tan önce var olmuş olan bütün bilgileri ve dinleri keşfetmeye, sonra da ezberlemeye adamış Ferusimyacılardan oluşan bir organizasyondur. Lord Hükümdar Ferusimyacıları neredeyse soylarını tüketene kadar avlamış, onları gizli kalmaya zorlamıştır.

SİKKECİ: Çelik yakabilen bir Siskan.

SİNOD (TERRİS): Terrisli Sırdaşlar organizasyonunun elit liderleri.

SİS: Son İmparatorluk'un üzerine her gece çöken garip, daimi pus. Sıradan bir pustan daha yoğundur ve sanki canlıymış gibi girdaplanarak etrafta döner.

SİSHORTLAĞI: Kandra halkının akıllı olmayan bir akrabası. Sishortlakları geceleri dolaşan, buldukları cesetleri yiyen ve onların iskeletlerini kendi vücutlarını şekillendirmekte kullanan kemiksiz et topaklarıdır.

SİSKAN: Sadece tek bir metali yakabilen bir Allomanser. Bunlar Sissoylulardan çok daha sık bulunur. (Not: Allomansi'de, bir Allomanser'in ya sadece tek bir gücü vardır, ya da tüm güçlere sahiptir. İkisinin arasında iki ya da üç gibi sayıda gücü olan kimse yoktur.)

SİSPELERİNİ: Pek çok Sissoylu tarafından konumlarının işareti olarak kullanılan bir giysi. Tepelerinden birbirine dikilmiş düzinelerce kalın kumaş şeridinden oluşur ve püsküller omuzlardan aşağıya doğru yayılarak açılır.

SİSSOYLU: Bütün Allomantik metalleri yakabilen bir Allomanser.

SKAA: Son İmparatorluk'un köylü sınıfı. Bir zamanlar farklı ırklardan ve ülkelerden gelirlerdi ama imparatorluğun bin yıllık ömrü boyunca Lord Hükümdar, insanlardaki her türlü kültürel kimliği ortadan kaldırmak için çok uğraştı ve en sonunda tek, homojen bir köle işçiler ırkı yaratmayı başardı.

SON İMPARATORLUK: Lord Hükümdar tarafından kurulmuş olan imparatorluk. İsmi kendisinin ölümsüz olması gerçeğine dayanarak, bunun dünyanın göreceği en son imparatorluk olacağı, hiçbir zaman yıkılmayacağını ya da sona ermeyeceği düşüncesiyle koymuştur.

SÖNDÜRMEK (ALLOMANTİK): Bir Allomantik metali yakmayı bırakmak.

STRAFF VENTURE: Elend'in babası, Kuzey Salahiyet'in kralı. Vatanı Urteau'ydu.

TATHINGDWEN: Terris Salahiyeti'nin başkenti.

TELDEN: Elend'in eski arkadaşlarından birisi, birlikte politika ve felsefe konuşurlardı.

TENSOON: Straff Venture'nın kandrası.

TERRİS: Son İmparatorluk'un uzak kuzeyindeki Salahiyet. Belki de Lord Hükümdar'ın vatanına karşı sevgisinin bir işareti olarak hâlâ eskiden olduğu krallığın ismini taşıyan tek salahiyet.

TESKİN (ALLOMANTİK): Bir Allomanser'in pirinç yakarak kişinin duygularını İtip söndürmesi.

TESKİNCİ: Pirinç yakabilen bir Siskan.

TİNDWYL: Terrisli bir Sırdaş ve Sinod'un bir üyesi.

TUNÇTİTREŞİMİ: Allomantik titreşim için başka bir terim.

URTEAU: Kuzey Salahiyet'in başkenti ve Venture Evi'nin memleketi.

VALETTE RENOUX: Vin'in Çöküş'ten önceki günlerde asil sosyetesine sızmak için kullanmış olduğu kimlik.

YAKMAK (ALLOMANSİ): Bir Allomanser'in midesindeki metalleri kullanması ya da harcaması. İlk önce bir metali yutmaları, sonra da gücüne erişebilmek için Allomantik olarak vücutlarının içinde metabolize etmeleri gereklidir.

YALPACI: Demir yakabilen bir Siskan.

YEDEN: Kelsier'in çetesinin ve skaa isyanının bir üyesi. Lord Hükümdar'a karşı yapılan savaş sırasında öldürüldü.

YORLATEK: Dikiz'in gerçek adı.

YÜZBAŞI DEMOUX: Ham'in ikinci komutanı, Elend'in saray muhafızlarından bir asker.

ZİFİR: Lord Hükümdar'ın ve Son İmparatorluk'un ortaya çıkmasının kısa bir süre öncesinde dünyayı tehdit eden mitolojik canavar ya da kuvvet. Terim Terris efsanelerinden gelmektedir ve eninde sonunda ortaya çıkarak Zifir'i yenecek olduğu yazılmış olan kişi de Çağların Kahramanı'dır. Lord Hükümdar Miraç'ında bunu yendiğini iddia etmektedir.

BİRİNCİ KİTABIN ÖZETİ

Sissoylu: Son İmparatorluk, Lord Hükümdar olarak bilinen güçlü bir ölümsüz tarafından yönetilmekte olan Son İmparatorluk'un dünyasını tanıtır. Bin yıl önce Lord Hükümdar Miraç Kuyusu'ndaki gücü almış ve iddialara göre sadece Zifir olarak bilinen güçlü bir kuvveti ya da yaratığı yenmişti.

Lord Hükümdar bilinen dünyayı fethetti ve Son İmparatorluk'u kurdu. Bin yıl boyunca iktidarda kalarak eskiden var olan bütün ayrı krallıkların, kültürlerin, dinlerin ve dillerin kökünü kazıdı. Onların yerine de kendi sistemini kurdu. Bazı insanlara, "köle" ya da "köylü" benzeri anlama sahip bir kelime olan "skaa" dendi. Diğer insanlara da asiller denildi ve bunların büyük bir kısmı da Lord Hükümdar'ı fetih yılları boyunca desteklemiş olan kişilerin soyundan gelenlerdi. Söylenene göre Lord Hükümdar onlara Allomansi'nin gücünü, vahşi kolossların aksine düşünebilen zihinleri olan güçlü suikastçılar ve savaşçılar kazanmak amacıyla vermişti ve imparatorluğunu kurmak ve sürdürmek için onları iyi kullanmıştı.

Skaaların ve asillerin soylarının karışması yasaklanmış ve asillere bir şekilde Allomansi'nin gücü bahşedilmişti. Lord Hükümdar'ın bin yıllık iktidarı boyunca, skaaların arasında pek çok isyan çıktı ama hiçbirisi başarılı olmadı.

En sonunda Kelsier diye bilinen bir melez Sissoylu Lord Hükümdar'a meydan okumaya karar verdi. Bir zamanlar Son İmparatorluk'taki en meşhur kibar hırsızlardan olan Kelsier, gözü pek planlarıyla bilinirdi. Ancak bu planlar en sonunda onun yakalanmasıyla sonuçlandı ve Lord Hükümdar'ın Hathsin Çukurları'ndaki ölüm kampına gönderildi. Burası atiyumun gizli kaynağıydı.

Kimsenin Hathsin Çukurları'ndan canlı olarak kaçamadığı söylenirdi, ama Kelsier tam olarak bunu yaptı. Bu süre zarfında Sissoylu güçlerini kazandı ve kendisini kurtarmayı başardı, Hathsin Firarisi unvanını da kazanmıştı. Bu noktada, eski bencil yöntemlerine sırtını döndü ve o güne kadarki en gözü pek planını denemeye karar verdi: Son İmparatorluk'u devirmek.

Hedefine ulaşmasına yardım etmeleri için çoğu melez Siskanlardan oluşan bir hırsız ekibi topladı. Bu arada, Vin adında genç bir melez Sissoylu kızı da çetesine almıştı. Vin güçlerinin farkında değildi ve Kelsier onu çeteye eğitmek için almıştı, teorik olarak mirasını bırakabileceği bir kişiydi.

Kelsier'in çetesi yavaş yavaş gizli bir skaa ordusu topladı. Çete Kelsier'in kendisini yeni bir Lord Hükümdar yapacak bir planı yürütmekte olduğundan korkmaya başladı. Kendisini skaaların arasında bir efsaneye dönüştürmeye, âdeta onlar için dinsel bir karakter hâline gelmeye çalışıyordu. Bu arada sokaklarda acımasız abisi tarafından büyütülmüş olan Vin, hayatında ilk kez birilerine güvenmeye başlıyordu. Bu sırada, Vin Kelsier'e ve onun davasına inanmaya başladı.

Planları üzerinde çalışırlarken, Vin asillerin arasında bir casus olarak kullanılacaktı ve onların arasına sızması, baloları ve partilerine taşralı genç bir leydi olan "Valette Renoux" rolünü oynayarak katılması için eğitildi. Bu baloların ilkinde genç, idealist bir asil olan Elend Venture'yla karşılaştı;. O daha sonra Vin'e bütün

asillerin kötü şöhretlerini hak etmediklerini gösterdi ve ikili Kelsier'in bütün çabalarına rağmen birbirlerinden hoşlanmaya başladı.

Çete ayrıca bir günlük keşfetmişti, görünüşe göre Lord Hükümdar'ın bizzat kendisi tarafından Miraç'tan önceki günler sırasında yazılmıştı. Bu kitap despotun farklı bir resmini çiziyordu; melankolik, insanlığı Zifir'e karşı korumak için, gerçekte anlamasa da, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan yorgun bir adamı betimliyordu.

Sonunda, Kelsier'in planının sadece orduyu kullanarak imparatorluğu devirmeye çalışmaktan çok daha geniş çaplı olduğu ortaya çıkmıştı. Asker toplamak için o kadar fazla çabayı kısmen de kendisi hakkında söylentiler yaymak için bir bahanesi olsun diye harcamıştı. Orduyu ayrıca çetesine liderlik ve ikna becerileri kazandırmak için de kullanmıştı. Planının gerçek kapsamı ancak kendi hayatını son derece gözle görülür bir şekilde feda ederek, kendisini skaaların gözünde bir şehide dönüştürüp, en sonunda onları ayaklanarak Lord Hükümdar'ı devirmeye ikna ettiği zaman gözler önüne serilmişti.

Kelsier'in çete üyelerinden birinin, Valette'in amcası "Lord Renoux" rolünü oynamakta olan adamın, OreSeur adındaki bir kandra olduğu ortaya çıktı. OreSeur Kelsier'in şeklini aldı, sonra da Kelsier'in ölümden geri döndüğü söylentisini yaymak için skaalara görünerek onları cesaretlendirdi. Bundan sonra ise Kontrat'ı Vin'e geçti ve Kelsier'in ölümünden sonra ona hizmet etmekle görevlendirildi.

Sonunda Lord Hükümdar'ı öldüren Vin olmuştu. Vin onun bir tanrı ya da hatta ölümsüz bile olmadığını keşfetti; Lord Hükümdar sadece aynı anda hem Allomantik, hem de Ferusimyasal güçleri kullanarak hayatını ve güçlerini arttırmanın bir yolunu bulmuştu. O günlükteki kahraman değildi, Lord Hükümdar aslında o adamın hizmetkârı, epey güçlü bir Ferusimyacıydı. Yine de Allomansi'de Vin'den çok daha güçlüydü. Vin onunla savaştığı sırada her nasılsa sisleri içine çekip, metaller yerine onları yaktı. Bunun neden ya da nasıl olduğunu hâlâ bilmiyor. Bu güçle ve onun gerçek doğası hakkındaki bilgisiyle, Vin Lord Hükümdar'ı yenmeyi ve öldürmeyi başardı.

Son İmparatorluk kaosa sürüklendi. Elend Venture başkent Luthadel'in kontrolünü ele geçirdi ve Kelsier'in çetesini hükümetin önemli konumlarına getirdi.

Bir yıl geçti.

Kötülük alt edildi;
savaş ise henüz başlıyor.

İmkânsızı başardılar ve acımasız iktidarı bin yıl boyunca devam eden Tanrı benzeri varlığı ortadan kaldırdılar. Bu toprakların en kudretli Sissoylusu hâline gelen Vin ve ona âşık olan genç, idealist bir soylu olan Elend Venture, şimdi yıkık bir imparatorluğun külleri üzerine sağlam, yeni bir toplum inşa etmek zorunda.

Üç farklı ordunun kuşatması altında kaldıkları sırada, Vin ve Elend bu zorlu amaç için çalışmaya başlayalı çok kısa bir zaman olmuştu. Kuşatmanın demir yumruğu geride kalan her günle birlikte giderek daha da kapanırken, kadim bir efsane bir umut ışığı sunmaya başladı onlara. Efsanede bahsedilen Miraç Kuyusu'nun ne tür bir güç bahşettiği belli değil, hatta bu kuyunun gerçekten de var olup olmadığını bile kimse bilmiyor.

Belki de Lord Hükümdar'ı alt etmek işin en kolay tarafıydı. Lord Hükümdar'ın yıkılışı sonrasında ortaya çıkan gelişmelere rağmen hayatta kalabilmek hiç de kolay olmayabilir.

www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
ISBN 978-605-5069-46-9

₺43